ANTHOLOGIA GRAECA.

TOM. XI.

C O M M E N T A R I U S,

VOLUMINIS TERTII PARS PRIMA.

FRIDERICI JACOBS

ANIMADVERSIONES

IN

EPIGRAMMATA ANTHOLOGIAE GRAECAE

SECUNDUM ORDINEM ANALECTORUM

BRUNCKII.

VOLUMINIS TERTII

PARS PRIMA.

LIPSIAE

IN BIBLIOPOLIO DYCKIO

MDCCCII.

ORPHEI
DE TERRAE MOTIBUS.

¶. 1.] „Poëma de terrae motuum ſignificationibus in „pleriſque Codicibus Hermeti Triſmegiſto „tribuitur; at Orpheo potius adſcribendum eſſe mon„ſtrat Fabricius Biblioth. Gr. T. I. p. 115. a quo diſ„ſenſit nuperus Orphicorum editor. Antiquorum li„brorum ope deſtitutus quaedam in hoc carmine emen„davi, quae ſi eruditi non probaverint, meliora forte „aliquando dabo. Nam quaecunque in haec analecta „ex editis libris retuli, decretum mihi eſt omnia ad „Mſſ. codices exigere, unde ſinceriora iterum et ube„riora prodire poterunt.“ *Br.* Extat hoc carmen in Append. Anthol. Planud. p. 494. St. *4. Wech. cum titulo: Ἑρμοῦ τοῦ Τρισμεγίστου περὶ σεισμῶν. ἐν ἄλλῳ Ὀρφέως. Orpheo tribuitur in quibusdam codd. Vide Catalog. Bibl. Lugd. Bat. p. 400. nr. 15. *Bandini* Catal. Bibl. Medic. II. p. 119. Sub Orphei nomine prodiit Pariſiis ap. Morellum 1586. 4. cum verſ. metrica Antonii Baifii. Repetitum ex Apographo Bibliothecae Laurentiano-Medicaeae, quod *Eſchenbachio* miſerat *Antonius Magliabechius*, ſub titulo: Ὀρφέως περὶ σεισμῶν. *Orphei de Terrae motibus Catalecton* — edidit C. C. F. 1691. 4. Siglas in titulo C. C. F. *Schlaegerus*, cujus exemplari utor, ſic interpretabatur: *Chriſtophorus Conradus Falknerus*; ſed *Schoderum* libelli editorem eſſe dixit *Willius* in Nürnberg. Gelehrten-Lexicon Vol. I. p. 360. Vide *Harleſium* ad Fabr. B. Gr. T. I. p. 159.

Sub Triſmegiſti nomine Miſcellaneis Graecorum carminibus hoc carmen inſeruit *Maittaire*. Londin. 1722. 4. — Quod ad argumentum ejus attinet, nititur opinione, terrae motibus varia portendi ſecundum anni et diei, quo fiunt, tempora. Sequitur itaque poëta Solem per zodiaci ſigna euntem, quo totum carmen in duodecim partes dividitur, in quarum quaque primum, quid nocturnus, deinde, quid diurnus motus portendat, docet. — V. 1. φίλον τέκος Cod. Medic. metro reclamante. — V. 2. κινήσει. Idem. — V. 3. ὅττι omnes, quos vidi, ſenſu perturbato. Verba enim ſic jungenda: φράζεο, ὅ τι βροτοῖς φράζει Κυανοχαίτης, ὁππότε γαῖαν κινήσῃ ἄν. — Mox Medic. ἐπί τ' ἀτυχίῃ κακότητα φράζε. — V. 4. In marg. Ἥλιος ἐν κριῷ. in Medic. additum μὴν Ἀπρίλλιος. Ibidem ὁππότ' ἂν et ἰσημερινήν. — V. 5. κραδιῇ. Steph. Wech. Medic. διεκτρέχει ἔνθ' ἄρα τῶγε Medic. ſine ſenſu. — V. 6. νυκτερίη γ. ἀμφισελίζῃ. Med. — V. 7. ἀλαπαδνὴ omnes; quod vitium bene emendavit *Brunckius*. Signum hoc eſt, urbem aliquam ex inſignioribus defecturam. — V. 8. φρ. τόδε Med. — V. 10. δημοσίναις τε ὕβρεις. Med. — V. 11. Ἥλιος ἐν ταύρῳ. Μηνὶ Μαΐῳ. marg. Med. — ἐφορμήσῃ. Med. ſoloece. — V. 14. ἔσσεται· ἡμερινὸς δὲ φ. π. μέγα ἔργον Ἐρχομένου, τοῖς ἠρέσσιν ἀλλὰ φυλάσσου. Medic. In his melior lectio videtur latere, quam corrupit omiſſum verbum ἔσσεται. Sribendum nimirum:

εἰρήνη τεθαλυῖα
ἔσσεται· ἡμερινὸς δὲ φέρει πολέμου μεγάλοιο
ἔργον ἐπερχομένου τοῖς κρείσσοσιν· ἀλλὰ φυλάσσου.

— V. 16. Ἥλιος ἐν Διδύμοις. μηνὶ Ἰουνίῳ. marg. — V. 18. mutilus verſus in antiq. edd. ſic exhibetur: Δυσμενέες βροτοὶ ἐγχεσίχειρες. quem *Huetius* ſic explevit, ut βροτέοι κακοπράγμονες legat. Cod. Med. h. v. penitus omittit. — ¶. 2.] V. 19. ὑπ' ἄλγεα et ἡμετέρην. Vulgo. Cod. Med. corruptiſſime: ἡμέρην παλὰ σωσὴν ὑπάλγεα. Fortaſſe vi-

tium latet in verbo. — V. 21. ἔσσοντ' – διὰ μήνιας ἐ. Medic. quod fortaſſe non ſpernendum. Verbum διομηνίη an aliam, praeter hunc locum, auctoritatem habeat, ignoro equidem. — Senſus eſt: Reges et duces deorum ira honore privabuntur. Minus recte Grotius: *ſine nomine reges Ignavique duces ſuperûm mittentur ab ira.* — V. 22. Ἥλιος ἐν καρκίνῳ. μηνὶ Ἰουλίῳ. marg. — μοῖρη eſt pars zodiaci, aſtro cuidam aſſignata. In Med. ᾐοῖ ῥην τε κ. — V. 23. τότε δή. Vulgo et in Medic. *Brunckii* emendationi patrocinatur v. 51. ὅθι τροπαὶ ἠελίοιο χειμεριναί. Ut in hoc loco plurali numero poëta utitur, ſic v. 23. etiam, praeëunte Mediceo, θεριναὶ τροπαὶ legendum videtur. — V. 24. ἡ κίνησις τοῦτο φέρει. Medic. — V. 26. ἀπόστασιν. Omnes. — αὐτοῖς opponitur τοῖς οἴκοις, quod latet in ὠλεσίοικον, habitatores domibus. Hunc pronominis uſum illuſtravit *Caſaub.* ad Theophr. Char. c. 11. *Abreſch.* in Lectt. Ariſtaen. p. 207. ſq. et alii. — V. 27. Ἥλιος ἐν λέοντι. μηνὶ Αὐγούστῳ. marg. — μοῖρ' ἰόντος. Medic. — V. 30. ἔξουσιν. Medic. Notandum καὶ ταῦτα pro ταὐτὰ, *haec eadem.* — V. 31. Ἡλ. ἐν παρθένῳ. μηνὶ Σεπτεμβρίῳ. marg. — ἠελίοιο. Med. — V. 32. λιμὸς vulgo; cujus lectionis vitium ſeq. verſus demonſtrat, ubi iterum fames ex frugum inopia commemoratur. Veram lectionem λοιμὸς, quam *Br.* conjectura aſſecutus eſt, ſervavit Cod. Medic. qui v. 33. καρπὸν exhibet. — V. 34. Ἡλ. ἐν ζυγῷ. μηνὶ Ὀκτωβρίῳ. marg. Εἰ δ' ἂν ἐπὶ φθινόπωρον ἰσημερινὴν ἀ. Vulgo et in Medic. Paulo violentior *Brunckii* correctio, nec neceſſaria, modo corrigas:

ἐπὶ φθινόπωρον ἰσημερίην τ' ἀφίκηται.

quod dictum ad figuram apud poëtas crebro obviam, pro ἰσημερίην φθινοπώρου. — V. 35. χηλὰς δ. Medic. — νυκτερινὸς, Neptunus ſcil. Cf. v. 6. 46. — V. 36. φθορὰν ἐξαναφάντων. Med. Ibid. v. 37. χαλεπὸν τ. φράζου, et v. 38. πολλὴν δ' αὐτὸν κ. γαῖαν κλύψει. — V. 39. Ἡλ. ἐν σκορπίῳ. μηνὶ Νοεμβρίῳ. marg. — V. 42. τότε δὴ τότε. In

hac repetitione magnam quaesiverunt emphasin. *Eurip.* Orest. 1483. τότε δὴ τότε διαπρεπεῖς Ἐγένοντο Φρύγες. *Lucian.* T. IV. p. 211. τότε δὴ τότε ἀπηκρίβωται. Conf. *Schütz.* V. Cl. ad *Hoogeveen* de Partic. p. 202. — V. 44. Hunc vers. omittit Medic. fortasse recte. Eum adscriptum fuisse puta versui 40. sive 41. Fortasse etiam in v. 41. duplex fuit lectio: altera, quae nunc habetur; altera haec: Ζηνὸς μεγάλου διὰ βουλάς. — V. 45. Ἠλ. ἐν τοξότῃ. Δεκέμβριος margo. — τοῦ τόξου. Med. Idem v. 46. κινήσει. — V. 47. ἔμμενοι omnes. — ¶. 3.] V. 48. πολίων βασιλεῖ εἴ. — V. 49. ἄλλην et φεύγοντα. Med. — V. 50. Ἠλ. ἐν αἰγοκέρωτι. Μηνὶ Ἰανουαρίῳ. marg. — εἰ δέ κεν αἰγ. Vulgo et Med. Scribe: εἰ δέ κ' ἐν αἰγ. — V. 52. εὔνυχος. Med. — V. 53. Recepta erat ap. veteres sententia, terrae motum ventis in terra latentibus exitumque quaerentibus effici. *Aristotel.* in Meteorol. II. p. 782. C. δεῖ γὰρ νοεῖν, ὅτι, ὥσπερ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν καὶ τρόμων καὶ σφυγμῶν αἴτιόν ἐστιν ἡ τοῦ πνεύματος ἐναπολαμβανομένου δύναμις, οὕτω καὶ ἐν τῇ γῇ τὸ πνεῦμα παραπλήσια ποιεῖν, καὶ τὸν μὲν τῶν σεισμῶν οἷον τρόμον εἶναι, τὸν δ' οἷον σφυγμόν. *Seneca* Qu. Natur. VI. 12. *Spiritus intrat terram per occulta foramina, quemadmodum ubique, ita et sub mari; deinde cum est obstructus ille trames, per quem descenderat, reditum autem illi a tergo resistens aqua abstulit, huc et illuc fertur et sibi ipse occurrens terram labefactat.* Sed haec uberius explicata dedit *Schneiderus* V. Cl. in Not. ad Eclog. Physic. T. II. p. 108. sqq. — V. 54. πόλεμον δακρυτόν τε Med. unde fere suspiceris fuisse: πολ. πολυδάκρυτόν τε γενέσθαι. — V. 56. Ἠλ. ἐν ὑδροχόῳ. μηνὶ Φεβρουαρίῳ. marg. εἰ δέ κεν ὑδροχόῳ διανείσσεται ἤ. Vulgo. Ὑδροχόῳ δ' εὖτ' ἂν διανείσσεται. Medic. Etiam hoc loco violentior Brunckii medicina. Vitium haerere videtur in διανείσσεται. Suspicabar:

εἰ δέ κ' ἐν ὑδροχόῳ δινεύσῃ ἠελίοιο
φέγγος, νυκτερίῃ δ' ἑλελιχθῇ —

Conf. v. 34. 35. διννεύειν, significatione neutra, idem quod στρωφᾶσθαι, quo vocabulo in hac re utitur noster v. 16. 46. 60. — V. 57. νυκτερινῇ. Medic. — V. 61. Ἠλ. ἐν ἰχθῦσι. μηνὶ Μαρτίῳ. marg. τῶν ἰχθύων. Med. — V. 62. ἔνοσις προγένοιτο ex Medic. praeferendum. Nam in multis compositis vi fere caret praepositio πρό. Vide *Fischer.* ad Velleri Gramm. III. 2. p. 133. In eodem cod. θοῇ διὰ νύκτα habetur, omissis verbis τότ' ἔσται. — V. 63. π. μὲν πολίεσσι διάστασις. Medic. quod fortasse praeferendum. Nec tamen περίστασις temere repudiandum. *Hesych.* περίστασις. θλίψις. ἀνάγκη. μέριμνα. Fuse hoc vocabulum explicavit *Gatacker.* ad M. Anton. IX. 13. p. 271. — εἰ δέ κεν ἠῷ. et ἠῷ vulgo et in Med. — V. 64. γαίης κινηθῇ π. Medic. recte. Cf. v. 28. — V. 65. οἰῶν. Vulgo. ὀΐων. Medic. — V. 66. φθορά. Medic.

THEONIS ALEXANDRINI
CARMINA.

Vide Animadverss. Tom. II. P. III. p. 196. sqq.

SECUNDI EPIGRAMMATA.

¶. 5.] *I.* Planud. p. 333. St. 472. W. Opus caelatum describitur, quod Cupidines arma deorum humeris gestantes repraesentabat. Expressum carmen ex *Philipp.* Ep. LVII. Utrumque respexit Auctor Carm. VIII. in Priapejis, ubi deorum arma recensita leguntur, quod animadvertit *I. B. Pius* Annotatt. Poster. c. CLIV. et *Burmann.* Anth. Lat. T. II. p. 486. Amorem exuvias leonis et fulmen gerentem exhibet gemma ap. *Begerum* in Thes. Brand. p. 183. — V. 2. „νήπι' ἀγαλλόμενοι. νήπια „pro νηπίως. Male vulgo legitur ἀγαλλόμενα." *Br.* Emen-

dationis veritas apparet ex *Philippi* Ep. l. c. Ἔρωτες – ἀθανάτων σκῦλα φρυασσόμενοι. — V. 5. ἁλίου. θαλαττίου. ἅλιον. θαλάσσιον. *Hesych.* Hoc loco ipsum Neptunum significat. — V. 7. τί πλέον. Quid praesidii mortalibus superest, sive, quomodo mortales Cupidini resistent, cum hic vel ipsum Olympum expugnaverit, deorumque arma spoliaverit Venus?

II. Vat. Cod. p. 406. εἰς ὄνον ἐν ἅλωνι ἀναγκαζόμενον μετὰ ἵππων συμπατεῖν τοὺς ἀστάχυας. Planud. p. 47. St. 68. W. Asinus novum sibi laborem praeter caetera impositum conqueritur. — V. 1. ὀγκιστήν. Vat. Cod. Verbum ὀγκᾶσθαι de asinis proprium, quamvis refragatur *Thom. Mag.* p. 173. ut *oncare* ap. Latinos. Vide *Gesnerum* in H. An. T. I. p. 14. et *Gatack.* Adverf. Posth. II. p. 420. — ἐν ἵπποις ἀλωειναῖς, *equis triturantibus.* Femininum genus poëta ut elegantius praetulit. — V. 2. δρόμῳ. Vat. Cod. γυρὸς δρόμος. *Aream* enim *esse oportet potissimum rotundam;* verba sunt *Varron.* R. R. I. 51. *Seneca* Qu. Nat. I. 2. *quia fere terendis frugibus loca destinata sunt rotunda.* *Aelian.* N. A. IV. 25. ὅταν ἀλοητὸς ᾖ καὶ στρέφωνται περὶ τὸν δῖνον οἱ βόες. Propter rotundam formam τὴν ἅλω Telesilla prima δῖνον vocavit, secundum *Athen.* L. XI. p. 467. F. Vide inprimis *Ruhnken.* Ep. crit. p. 179. — V. 3. ἄχθος ἀνάγκης μύλοιο. onus a necessitate impositum molae circumagendae. Veterum loca, ubi asini huic negotio adhibiti commemorantur, collegit *Burmann.* in Anth. Lat. T. I. p. 627. et T. II. p. 371. sq. Adde *Bochartum* in Hieroz. L. II. p. 188. — σπειρηδόν. id quod στρεφόμενος, *cursu flexuoso.* — σκοτόεις. *Lucian.* in Asin. §. 42. T. VI. p. 181. τῇ δὲ ὑστεραίᾳ ὀθόνην τοῖς ὄμμασιν ἐπιπετάσαντες ὑποζευγνύουσί με τῇ κώπῃ τῆς μύλης, εἶτα ἤλαυνον. unde *Appulej.* Metam. L. IX. *die sequenti molae, quae maxima videbatur, matutinus adstituor, et illico velata facie propellor ad incurva spatia flexuosi canalis.* — V. 5. Vulgo post ἐρίζομεν interro-

gandi signum ponitur; perperam. — Mox vulgo legitur: ἢ ῥ᾽ ἔτι λοιπὸν ἦν. quod ex Cod. Vat. emendatum. Arationi, quamvis raro, adhibitos tamen esse asinos docet *Plinius* H. N. VII. 68. p. 469. et *Varro* de R. R. II. 6. *Plerique deducuntur ad molas – aut etiam ad arandum, ubi levis est terra, ut in Campania.* Plura in hanc rem dabit *Bochartus* in Hieroz. L. II. 13. p. 186. — V. 6. σκολιήν. *Hesych.* σκολιά. — δυσχερῆ. ἐπικαμπῆ. ἄνισα, δύσκολα.

¶. 6.] *III.* Vat. Cod. p. 363. Plan. p. 79. St. 115. W. In navigium post multa itinera flammis consumtum. Ejusdem argumenti carmina laudavimus ad *Leonid. Tar.* LXII. T. I. P. II. p. 118. — V. 1. Vett. edd. ante Stephanum πολέμου· inepte. πελάγευς exhibet etiam Vat. Cod. Expressus versus ex *Antiphilo Byz.* Ep. XXVI. μυρία με τρίψασαν ἀμετρήτοιο θαλάσσης Κύματα. — V. 3. μέλας Εὖρος. *Horat.* Epod. X. 5. *Niger rudentes Eurus, inverso mari, Fractosque remos differat.* ubi vide *Mitscherl.* Adde *Casaubon.* ad *Strabon.* IV. p. 276. D. — V. 5. ναυηγὸς ἐν πυρὶ argute de nave, quae in flammis periit. Simile est, si quis in terra naufragium fecisse dicitur. Cf. notata ad *Zeloti* Ep. I. T. II. P. III. p. 184. — χθονὶ ἀπίστῳ. etiam hoc epitheton, quod mari plerumque tribuitur, argute ad terram translatum, praeeunte *Leonida* l. c. ἀλλὰ θαλάσσης Τὴν ἐμὲ γειναμένην εὗρον ἀπιστοτέρην. — V. 6. ἡμετέρης. quae mihi favit, me incolumem servavit. — ὕδατος Vat. Cod. a pr. man.

THEODORI PROCONSULIS
DISTICHA.

I. Vat. Cod. p. 535. Plan. p. 140. St. 203. W. Hermocratem quendam ingenti naso instructum fuisse, ita *Theodorus* significat, ut illum nasi sui partem esse

dicat, Ἑρμοκράτης τῆς ῥινός. Quum enim majora pro toto, minora pro parte habenda ſint, Hermocrates autem naſo ſuo longe ſit minor, perperam dici *naſum Hermocratis*. χαριζόμεθα. tribuimus longiora (ut partem) brevioribus (tanquam toti.) — V. 1. τὰς (τᾶς) ῥινὸς et τὰν pro τήν. Vat. Cod.

II. Vat. Cod. p. 295. εἰς Σάτυρον τὸν μιμολόγον. in contextu tamen Τίτυρε legitur. Illud doctrinae, ſed parum aptae, ostentatori deberi puto, qui Tityri nomen ſibi interpretandum ſumebat. *Scholiaſt. Theocrit.* Eid. III. 2. ὄνομα κύριον ὁ Τίτυρος. τινὲς δέ φασιν, ὅτι Σειληνός τις, οὐ Σικελιώτης. ἄλλοι δὲ τοὺς τράγους, ἕτεροι τοὺς Σατύρους. *Euſtath.* Il. σ. p. 1214. Τίτυροι γὰρ Δωρικῶς οἱ Σάτυροι. Vide inprimis *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. III. 40. p. 231. ed. Lipſ. — Cum argumento carminis comparandum *Juliani Aegypt.* Ep. LXVI. LXVII. — μιμολόγον. *Eubodus* II. T. II. p. 288. Ἠχὼ μιμολόγον. — V. 1. quaedam edd. ἐγέλασε.

GABRIELII PRAEFECTI
DISTICHON.

¶. 7.] Planud. p. 332. St. 471. W. Hoc diſtichon ſine lemmate non intelligeremus. πιπερόπαστον (in Aldin. 1. πιπεροπάστῳ habetur) vox eſt barbara, quam *Opſopoeus* libum pipere inſperſum interpretatur. Equidem vaſculum eſſe putaverim, quo piper appoſitum inſpergebatur cibis. Hujusmodi vaſculo inſculptus Amor inepto huic diſticho occaſionem dedit. — V. 1. κατακνώσσων. Cf. *Alphei* Ep. III. 3. 4. — ἄπνοος, quia ſculptus ſcil. — πυριπνόεντος δήγματος, propter piperis naturam, ὅτι δάκνει. Jam amoris cruciatus paſſim morſibus comparantur. Poëta ap. *Plutarch.* T. II. p. 77. B. ὅτῳ δ'

ἔρωτος δῆγμα παιδικοῦ πρόσεστιν — quae Sophoclea esse, ex eodem scriptore p. 619. A. docuit *Valcken.* ad Phoen. p. 138. γλυκὺς ὀδοὺς ὁ τοῦ πόθου δάκνει. *Lucian.* T. II. p. 400.

TIBERII ILLUSTRIS
EPIGRAMMATA.

I. Vat. Cod. p. 358. Planud. p. 43. St. 62. W. Expressum ex *Polyaeni* Ep. IV. T. II. p. 287. ubi vide not. p. 329. — V. 2. δακέτων. Scr. δακετῶν. — V. 4. τὸν κείνης θάνατον. ipsum venenum exsuxit, quo facto mater servata est, pullus periit.

II. Vat. Cod. p. 420. Plan. p. 43. St. 62. W. In damam, quae, cum, sylva relicta, in mare descendisset, a piscatoribus capta est. — V. 2. τὸν ἀπὸ γῆς. mortem, quam terra minabatur, in fluctibus obii. — V. 3. ἐνέδραμον. Vat. Cod. quod praeferendum videtur. — εἶτά με vulgo et in Vat. Cod. — V. 5. ἡ μάτην φυγάς. peccavi, quod temere terram reliqui, *nec* immerito piscatorum praeda sum facta, cum ex sylvis meis et montibus aufugerim. Scribendum οὐδ' ἀδίκως, quod Vat. Cod. praestat. — V. 7. ἄγρην. Vat. Cod. male. ἄστοχον ἄγρης pro ἄνευ ἄγρης. nunquam in posterum non plenis redibitis manibus, cum jam non piscibus tantum, sed etiam feris tendatis retia.

EUTOLMII SCHOLASTICI
EPIGRAMMATA.

¶. 8.] *I.* Vat. Cod. p. 157. cum lemmate: εἰς τὸ παιχθὲν ὑπὸ Παλλαδᾶ, τὰν θεὰ etc. Cf. Ep. *Palladae* XCII.

quod in membranis praecedit. Planud. p. 443. St. 576. W. Nomen auctoris depravatum in Cod. Med. in Εὐνομίῳ. Cf. *Bandin.* p. 103. — V. 1. κόρυς et Ἀθήνη. Vat. Cod. — V. 2. μεμβλιάδης. Ed. Flor. Ceterae μεμ-βιάδης. Verum nomen restituit *Huetius* p. 42. assentiente Cod. Vat.

II. Vat. Cod. p. 457. cujus auctoritate *Eutolmio* redditum. In Plan. enim p. 379. St. 517. W. auctoris nomine caret. Scriptum est in θερμοχύτην, i. e. vasculum, unde calida defundebatur. Calidae usum in potationibus illustravit *Athen.* L. III. p. 123. *Pollux* IX. 67. sqq. et peculiari libello *Freinshem.* Argentorati 1636. 8. in *Gronovii* Thes. T. IX. adde *Lipsium* in Electis I. 4. p. 28. θερμοχύτης formatum vocabulum, ut πρoχύτης, nec fortasse ad calidam tantum, verum etiam ad frigidam aquam adhibebatur. In talibus enim etymologia non nimis urgenda est. Quod si admiseris, sensus epigrammatis perspicuus. Thermochyta quasi medius inter vinum et Nymphas, quia inde vinum aqua temperatur, et quidem modo calida, cujus natura Baccho propior, modo frigida, quae tota Nympharum est. τὸν παραλειπόμενον. id quod deest; i. e. nimis calidam potionem frigida, frigidiorem calida tempero. Facit huc *Tacitus* Annal. XIII. 16. *Innoxia adhuc et praecalida, et libata gustu potio tradita Britannico: deinde, postquam fervore aspernabatur, frigida in aqua affunditur venenum.* ubi vid. Interpretes. — τὸν παραλειβόμενον tentabat *Huetius* p. 36.

III. Vat. Cod. p. 303. Planud. p. 231. St. 335. W. In Menippam, quae, filio immatura morte exstincto, et ipsa inter luctum et gemitus animam efflavit. Conf. *Bianor.* Ep. XVII. Nostrum Ep. *Burmannus* admovit epitaphio in Anth. Lat. T. II. p. 56. LXXXII. in Addend. p. 683.

IV. Vat. Cod. p. 303. Planud. p. 260. W. 375. St. Expreſſum ex *Parmenionis* Ep. XIII. et XIV. — V. 3. Proci omnes eodem luctu affecti ſunt. Nam cum nulli deſponſata eſſet, omnes eam ut ſuam plorare poterant.

JULIANI ANTECESSORIS
DISTICHA.

¶. 9.] *I.* Vat. Cod. p. 558. Planud. p. 141. St. 205. W. In hominem deformem. — V. 1. παρομοίιον. Vat. Cod. et μετέθεικε a pr. man. — στρουθῷ. τῇ λιβυκῇ ἢ ἀγρίᾳ ἢ μεγάλῃ ἢ στρουθοκαμήλῳ. *Scholiaſt.* στρουθὸν ſimpliciter pro στρουθοκαμήλῳ poni, ut ap. Latinos *ſtruthionem*, docuit *Brunck.* ad Av. 874. Acharn. 1105. cum quo tamen conferendus *Locella* ad *Xenoph.* Epheſ. p. 155. ſq. Sed magis ad rem facit, quod ſtruthionis appellatio in conviciis erat, ſi quis ſtolidum et magnae molis hominem rideret. Vide *Boettiger.* ad Terent. Eunuch. p. 54.

II. Cod. Vat. p. 558. Planud. l. c. — ἀμητός. Pilis totus tibi vultus horret haud ſecus ac ſpicis ager; huic igitur meſſi non forcipes, ſed falces immittendae ſunt.

III. Vat. Cod. p. 558. Plan. p. 133. St. 192. W. »Lemma in Vat. Cod. εἰς κονδόν. Vox eſt barbara, de »qua videndus Ducangius in Gloſſario.« *Br.* κονδὸς eſt *curtus, parvus.* — Homini cuidam pygmaeis ſimili poëta ſuadet, ut in urbe habitet potius, ubi minus, quam in agro, gruum injuriis ſit expoſitus.

IRENAEI REFERENDARII
EPIGRAMMATA.

¶. 10.] *I.* Vat. Cod. p. 127. Edidit *Reisk.* in Misc. Lips. T. IX. p. 669. nr. 375. Ad puellam, quae, pristina superbia deposita, poëtam amplexibus tenebat. — V. 2. κόμπον ἀπωσαμένη. *Paulus Silent.* Ep. XXXVI. τὸ πρὶν ἐπ' ἀγλαΐῃ θάρσος ἀπωσαμένη. — V. 3. δεσμοῖς. *Tibull.* El. I. 1. 55. *Me retinent vinctum formosae vincla puellae. Propert.* II. 12. 25. *Atque utinam haerentes sic nos vincire catena Velles, ut nunquam solveret ulla dies*; quibus simillima haec *Tibulli* L. IV. 5. 13. *valida teneamur uterque catena, Nulla queat posthac quam soluisse dies.* Cf. Miscell. Obss. T. V. p. 116. et *Intrpp. Horatii* I. Carm. XIII. 14. — V. 4. ἐλευθερίης. nec libertatem desiderans. Ductum fortasse ex *Anacr.* XXX. ubi Amor Pulchritudini in servitium traditus, κἂν λύσῃ τις αὐτὸν, οὐκ ἔξεισι, μενεῖ δέ· Δουλεύειν δεδίδακται. — V. 5. οὕτω γάρ. membr. et *Reisk.* recte, ut mihi videtur. Causa praecedentis enuntiationis redditur: In hoc complexu, ubi corpora et animae junguntur, libertatem non desidero. In φωτῶν haerebat *Cornel. de Pauw*, qui sic *homines* in universum appellari posse dubitans, βροτῶν inepte conjiciebat. Si quid mutandum sit, legerim: σώματ' ἐρώντων. — Sic animae et corpora commiscentur amoris impetu. Conf. not. ad *Platon.* Ep. II. T. I. P. I. p. 337. — Pro ἔκχυτα *Reiskius* ἔκλυτα mallet, quod corpori magis, quam illud, convenire censebat. At illud quoque locum habet. *Paul. Sil.* Ep. XII. Μενεκρατὶς ἔκχυτος ὕπνῳ κεῖται. *Sosipater* sive potius *Dioscorides* Ep. II. Δωρὶς παρέντοις ἐξεχύθη μέλεσι. — V. 6. μιγνύμενοι Cod. Vat. quod emendavit *Reisk.* — ῥεύματα φιλίης, amoris et cupiditatis impetus. Vide ad *Pallad.* Ep. XLVIII. 2. T. II. P. III. p. 228.

II. Vat.

II. Vat. Cod. p. 127. Edidit *Reisk.* in Miscell. Lipf. p. 672. nr. 378. Puellam defcribit pudore impeditam, quominus ad amantis preces refpondeat. Hanc rogat, ut nutu faltem, quid velit, fignificet. — *κάτω νεύουσα.* prae pudore fcil. Cf. ad *Straton.* Ep. VII. 5. T. II. P. III. p. 58. — V. 2. „ἀκρολυτεῖν eft nodum zonae „ita vexare, ut nihil proficiatur in folvendo, neque ap- „pareat, folvere velis nec ne." *Reiske.* — V. 3. *πέλοι* ex marg. Ap. Lipf. in contextu pofuit *Reiskius*; rectius cl. editor membranarum fcripturam fervavit: Venus nihil cum pudore commune habet. Huc facit *Addaei* Ep. ab *Hufcbkio* editum in Anal. cr. p. 260. *αἰδώς σου κλείσει τὴν ἐπὶ τοὔργον ὁδόν.*

III. Vat. Cod. p. 127. *Εἰρηναίου ῥεφερενδ.* In Planud. p. 466. St. 606. W. *Ἀρηναίου ῥαιφερενδαρίου* (in editt. ante Steph. *ῥαιφερνδ.*) infcribitur. — In mulierem meretriciis moribus, et, quamvis marcefcentem, nondum tamen humilem. — V. 1. *ἰνδάλματα.* oculos fpeciem occulti amoris et reconditae flammae fimulacrum oftendentes. *ὅσσε ἰνδάλλοντο* *Apollon. Rhod.* I. 1297. II. 545. Cf. *Ruhnken.* ad *Tim.* p. 150. — V. 2. En oris ad rifum *valgiter* diducti defcriptionem fatis vividam! *ἀκροβαφῆ.* labia fucata intelligo. In toto hoc loco *Irenaeus* ante oculos habuit *Theocrit.* Eid. XX. 13. *χείλεσι μυχθίσδοισα, καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα· Καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο, καί τι σεσαρὸς Καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν.* — V. 3. Laudat h. v. fed cum infigni depravatione, *Suidas* T. III. p. 344. *σοβεῖ. διώκει. κομπάζει. ἐν Ἐπιγρ. καὶ πολὺ κιχάζουσα σοβεῖ ἰσβ. α.* quod *Kufterus* ex ingenio emendare conatus fomnia dedit. Epigramma, unde depromtus locus, indicavit *Toup.* ad Suid. T. III. p. 344. — *κιχλίζειν* de rifu meretricio. Vid. *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 136. et infra ad *Macedon.* Ep. VII. — *εὐβόστρυχον αἴγλην,* multos fplendidosque cincinnos. — V. 4. Manus effufas, *ἐκχυμένας,* accipio de crebra brachiorum jactatione, qua vi-

vidioris ingenii mulieres utuntur. Longe aliter *Grotius*, qui omnino in horum versuum interpretatione a veritate aberrasse videtur:

Lumina bina rotas flammae simulacra latentis:
Labra sed obliquum quae trahis arte rubent.
Rides cirrigeros quatiens lasciva capillos:
Sed fluit in laxa pelle superba manus.

Frustra vir summus in his versibus ἀντιθέσεις quaesivit, quae continuam meretriculae imaginem sistunt. — V. 5. ὄγκος. in marg. Vat. Cod. γρ. ὀγκῶς. — V. 6. οὔπω. Vat. Cod. — Sententiarum nexus hic est: Quamvis micantibus oculis, ore, risu, brachiorum motu animum amore inflammatum prodere videris, fallentur tamen, qui te facilem fore existimabunt; nondum fracta est animi tui superbia, neque, marcescens licet, emollita es.

SYNESII SCHOLASTICI

EPIGRAMMA.

¶. 11.] Planud. p. 345. St. 485. W. Eusebio, Byzantino, ob insignem eloquentiam a CPolitanis permissum erat, ut imaginem, nescio ubi, collocaret. Ille vero non suam, sed Hippocratis imaginem in loco destinato posuit, ex honore tanto viro habito ipse sibi honorem petens, *non magis decorum et insigne esse* existimans, *imaginem in foro habere quam ponere*, ut est ap. *Plinium* I. Epist. XVII. — Eusebius ille quis fuerit, non satis constat. Eloquentem fuisse, ex hoc ipso carmine apparet; sed quid fuerit, quod Hippocratem inprimis imaginis honore dignaretur, ignoramus. In eundem fortasse virum scriptum est Ep. ἀδέσπ. CCCCIII. ubi Eusebius orator statua decoratus traditur. Fuit etiam Eusebius

Patricius illis temporibus clarus, cujus aedem commemorat Codinus p. 54. Sed tantus fuit hominum hujus nominis numerus, (vide *Fabricii* Bibl. Gr. T. VII. p. 409. ſqq.) ut vix quidquam certi definiri pŏſſit.

JOANNIS BARBUCALLI
EPIGRAMMATA.

I. Planud. p. 334. St. 473. W. In puellam, nomine Calliopen, eamque mimam, ſcriptum eſſe ſuſpicor ex *Julian. Aeg.* Ep. XLI. XLII. Eam ſub Melpomenes ſpecie pinxerat pictor. Hoc niſi admiſeris, nec acumen nec ſenſum huic diſticho ineſſe fateberis. — Hanc autem explicationem confirmat

II. ap. Planud. l. c. in Polyhymniam quandam, Muſae, cujus nomen gerit, forma quoque ſimilem. — καὶ σὺ Μούσης. tu Muſam ore refers. — ἀμφοτέροις. Vulgo.

¶. 12.] *III.* Vat. Cod. p. 150. Planud. p. 441. St. 574. W. — Dedicatorium paſtoris ante nuptias. V. 1. laudat *Suidas* T. III. p. 109. Πειθοῖ καὶ Παφίῃ πακτὰν καὶ κηρία σίμβλων ἀνέθηκεν ὁ βουκόλος. Haec iterum profert v. σίμβλοι. T. III. p. 314. — Suada Veneri jungitur. *Nonnus* Dionyſ. III. p. 90. Κάδμον — δι' ἄστεος ἤγαγε Πειθὼ — Πομπὸς ὁδοῦ Παφίης ὑπὸ νεύμασι. Cauſam reddit *Cornutus* de N. D. p. 197. qui Venerem comites habere ait Gratias, Mercurium et Πειθὼ, διὰ τὸ πειθοῖ προσάγεσθαι καὶ λόγῳ καὶ χάρισι τοὺς ἐρωμένους. — V. 1. Παφίῃ Vat. Cod. — V. 2. τὰς (τᾶς) Id. — Εὐρυνόμης. Vulgo. — V. 4. Auctorem de ſimilitudine quadam horum munerum cum iis, quorum nomine offeruntur, cogitaſſe, vix dubito. In πακτὰ reſpicitur candidus

puellae color, ut ap. *Theocrit.* XI. 20. λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν. — In μέλι aut ad cantus suavitatem, aut ad colorem μελίχλωρον, qui in juvenibus praecipue laudabatur, respicitur.

IV. Planud. p. 292. St. 431. W. In Synesium fortitudine non minus quam justitiae amore excellentem. Virtutis specimina dederat ille, ut ex lemmate discimus, in pugna ad Berytum commissa. Suspicari licet, pugnatum esse illud proelium in bello cum Chosroë, Persarum rege, qui anno p. Chr. 540. Syriam invadens usque ad Antiochiam penetravit. — V. 1. Synesius fortitudine Spartanos, justitia Athenienses exaequat. — παρ' Εὐρώτᾳ ἀνέρες. Spartani se solos esse viros gloriabantur. Qua de re laudatur dictum Gorgûs, conjugis Leonidae ap. *Plutarch.* V. Lycurg. c. XIV. εἰπούσης γάρ τινος, ὡς ἔοικε, ξένης πρὸς αὐτήν, ὡς μόναι τῶν ἀνδρῶν ἄρχετε ὑμεῖς αἱ Λάκαιναι, Μόναι γάρ, ἔφη, τίκτομεν ἄνδρας. — V. 2. παρ' Ἰλισσῷ. propter juris et legum studium, quod Athenis inprimis floruerat. — V. 2. Ἰλλισσῷ quaedam edd. vett.

V. Bis legitur in membranis Vat. p. 463. et p. 472. Planud. p. 354. St. 494. W. Falsum est lemma, ut recte vidit *Huetius* p. 34. Ipsum balneum loquitur suamque praestantiam praedicat. Si te, Pindare, ait, mea aqua potius quam alia lavisset, non aquam in genere, sed meam unice ἀρίστην esse dixisses. Cf. *Cyri* Ep. VII. T. II. p. 455.

VI. Planud. p. 380. St. 518. W. Prudenter fecisse ait pictorem, qui imagini Socratis vitam non tribuerit, ne scilicet eum cogeret in corpus redire, quod pro animae carcere habere solebat. Notatis ad Ep. *Pallad.* CXXXI. T. II. P. III. p. 260. adde *Maji* Obss. Sacr. IV. p. 50. — ζωὰν οὐκ ἔμβαλε κηρῷ. ut statim ἐνὶ κηρῷ ψυχὰν Σωκρατικὰν βαλέειν. Epigr. ἀδεσπ. CCXXVI. ἀλλά σε χαλκός, πρὶν ψυχὴν βαλέειν, ἔφθασε πηγνύμενος.

VII. Vat. Cod. p. 458. sine auctoris nomine: Planud. l. c.

¶. 13.] *VIII.* Vat. Cod. p. 431. Plan. p. 102. St. 151. W. Nobilis urbs Berytus ob Jurisprudentiae Scholam, quae ibi inde a tertio post Chr. seculo floruit. Peculiaribus libellis de hac Academia egerunt plures, quos v. ap. *Bachium* in Hist. Jur. LIII. c. II. 45. p. 486. Hinc ap. *Nonnum* Dionys. XLI. fin. Βηρυτὸς βιότοιο γαληναίοιο τιθήνη. Urbs terrae motu concussa a. p. Chr. 348. paulo post iterum florere coepit. Vide *Cedren.* Annal. p. 299. et *Spanhem.* ad *Juliani* Orat. p. 120. sq. Tandem terrae motu eversa est Justiniano imperante a. Chr. 551. secundum *Theophanem* p. 192. secundum *Agathiam* vero L. II. p. 51. sq. post bellum demum Italicum c. ann. 554. Conf. Ep. ἀδέσπ. CCCCXLI. sq. — V. 1. ἄπολις πόλις. urbs eversa. Similiter de classe, quae apud Salamina perierat, *Aeschyl.* Pers. v. 678. ἐξέφθινθ' αἱ τρίσκαλμοι νᾶες, ἄνοες νᾶες. — V. 3. Primum terrae motu concussa, deinde igne absumta. — V. 4. κάλλιστος εἰμι. omnes edd. ante Steph. — V. 5. στοναχήσατε. omnes edd. et Vat. Cod. — V. 6. καὶ φθιμένῳ. nam urbes quoque *fata* sua habent. *Auson.* Ep. XXXIV. *Miramur periisse homines, monimenta fatiscunt, Mors etiam saxis nominibusque venit.* *Rutil.* Itiner. I. 409. *Agnosci nequeunt aevi monimenta prioris: Grandia consumsit moenia tempus edax. Sola manent interceptis vestigia muris: Ruderibus late tecta sepulta jacent. Nos indignemur, mortalia corpora solvi? Cernimus exemplis oppida posse mori.* ubi *Wernsdorf.* similia quaedam notavit. Adde *T. H.* ad *Lucian.* T. III. p. 410. Bip.

IX. Vat. Cod. p. 431. Plan. l. c. „Male divulsit „Planudes [primum distichon separatim exhibens]. „Conjuncta sunt tria disticha in veteribus membranis." *Br.* — V. 1. Κύπρις. Antiquiori aevo Venerem, Syro-

rum tutelarem deam, etiam Beryti cultam esse probabile videri debet, licet proprie sub Neptuni praesidio fuerit, teste *Eusebio*, quem laudat *Brodaeus*: καὶ ἐπὶ τούτοις ὁ Κρόνος Βύβλον μὲν τὴν πόλιν Θεᾷ Βααλτίδι, τῇ καὶ Διώνῃ, δίδωσι, Βηρυτὸν δὲ Ποσειδῶνι καὶ Καβείροις. Fortasse tamen h. l. ad urbis pulcritudinem potissimum respicitur, quam *pulcherrimam* appellat *Justinianus* Praef. in Digesta de Jur. docendi ratione. Βηρυτοῦ δ' αἶαν ἐραννήν. *Dionys.* Perieg. 911. Cf. *Berkel.* ad *Steph. Byz.* p. 221. — ὄφρα νοήσῃ. ut videat, urbem, quae olim Gratiarum templum fuit, nunc mortuorum sedem esse. εἴδωλα, *Manes.* — V. 3. ἀταρχύτων. Non justam sepulturam nacti sunt, sed ipsae urbis ruinae pro tumulo fuerunt. Argutius ille in Anthol. Lat. III. 1, p. 453. in Graeciae ruinam: *cinis ipse jacentis Visitur, et* t u m u l o *est nunc quoque sacra* s u o. — V. 4. Βερόης. Eadem fuit urbs Beroë et Berytus; quod diserte docet *Nonnus* Dion. XLI. p. 1076.:

Πρωτοφανὴς Βερόη πέλε σύγχρονος ἥλικι κόσμῳ,
νύμφης ὀψιγόνοιο φερώνυμος, ἣν μετανάσται
υἱέες Αὐσονίων ὑπατήϊα φέγγεα Ῥώμης
Βηρυτὸν καλέουσιν. —

et mox idem:

Ῥώμῃ μὲν ζαθέῃ δωρήσεται Αὐσόνιος Ζεὺς
κοιρανίην, Βερόῃ δὲ χαρίζεται ἡνία θεσμῶν.

Conf. *Menagium* in Jur. civ. Amoenit. c. XXIV. p. 132. sq. — V. 5. γράψασθ' et λιθου Vat. Cod. a pr. man.

X. Vat. Cod. p. 431. Planud. l. c. Urbs eversa nautas, olim huc appellere solitos, monet, ut alium sibi portum quaerant. Portum habebat eximium Berytus, arte munitum. *Joh. Phocas* in Itiner. a *Berkelio* excitatus: Βηρυτὸς — κάλλει λιμένος λαμπρυνομένη· οὐ γὰρ φυσικός ἐστιν ὁ λιμήν, ἀλλὰ τεχνικῶς γενόμενος. Mercaturam urbs exercebat vestium sericarum, quarum fabricas valde

illustres habuit, teste *Procopio* in Hist. Arc. p. 139. — V. 4. δαυπήσει κώπη. Vulgo. Nostrum est in membranis. Nove dictum δουπήσεις κώπην, *torquebis strepitantem remum*. — V. 5. τοῦτο. Sic Neptuno (σεισίχθονι et urbis patrono) reliquisque diis hospitalibus placuit, quorum auspiciis olim ad nos divertere solebatis. Haec cum doloris et indignationis sensu prolata puta. — θεοῖσιν. Vat. Cod.

¶. 14.] XI. Vat. Cod. p. 294. sq. ubi lemmati addita sunt verba: μήποτε ἡ γυνὴ αὐτή. (αὐτοῦ) *fortasse ipsius poëtae conjux significatur*. Planud. p. 229. St. 333. W. „Hoc etiam in Planudea, separato a superio„ribus ultimo distisho, in duo carmina divulsum est.“ *Br.* Erroris causa apparet in Vat. Cod. ubi postremum distichon novae paginae initium facit, cum novo lemmate, (ut saepius) τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν αὐτήν. Ita Planudes in suo quoque Cod. invenit. Et certe, quamvis tria haec disticha nonnisi unum epigramma constituunt, mora tamen facienda post v. 4. ut appareat, Nostûs, hoc enim nomen mulieris, sermone finito, alius cujusdam verba sequi. — Elegans Epigramma et perspicuum. — V. 2. ξυνεα. et inferos deos laudo et nuptiales: illos, quod me, quam virum, rapuere maluerunt; hos, quod me tali viro copulaverunt.

NILI SCHOLASTICI

EPIGRAMMA.

Planud. p. 340. St. 480. W. In Satyri imaginem ex opere musivo. Risum Satyri poëta ita interpretatur, ut eum, quomodo ex lapillis paulatim compositis extiterit, reputantem ridere dicat. — De simulacro ex lapillis et gemmis facto minus recte accipiebat Boulenger. de Pictura L. I. 19. in Gron. Thes. T. IX. p. 848.

COMETAE SCHOLASTICI
EPIGRAMMATA.

¶. 15.] *I.* Vat. Cod. p. 130. Κομητᾶ Χαρτουλ. εἰς ἑαυτὸν ἐκδεχόμενον κόρην. i. e. *ad se ipsum, cum puellam exspectaret.* Temere lemma mutavit cl. editor. In Ap. Lipf. ἄλλο infcriptum, quafi *Pauli Silentiarii* effet, cujus praecedunt carmina. Quod verum effe merito dubitabat *Reiskius* Mifcell. Lipf. IX. p. 679. nr. 383. qui tamen in eo fallebatur, quod tam bene tornatum et fimplex carmen melioris feculi proventum effe cenfebat. Idem in fenfu carminis interpretando a vero aberravit. Non enim ipfe Demophoon v. 3. loquitur, fed Cometas Demophoontis hiftoriam fibi accommodavit. „Ut Phyllis „olim amantem perfidum exfpectavit in litore, fic nunc, „converfa fabula, te, alteram Phyllidem, fruftra ex„fpecto.“ — V. 1. ὄμματα. Phyllis ap. *Ovidium* II. Heroid. 121. *Moesta tamen scopulos fruticosaque litora calco: Quaque patent oculis aequora lata meis.* — ὅρκος ἀλήτης. ventis et undis videbantur tradita verba, quibus Demophoon reditum puellae promiferat: *Demophoon ventis et verba et vela dedisti: Vela queror reditu, verba carere fide.* Ibid. v. 25.

II. Vat. Cod. p. 458. cum lemmate, Κομητᾶ σχολ. ἐν Ἀζαρβᾷ; et fic, nifi quod Ἀναζαρβᾷ ibi eft, Planud. p. 301. St. 441. W. Votivae quodammodo tabulae infcriptio. Antoninus quidam gravi membrorum morbo, quo lumbi pedesque debilitati et inutiles redditi erant, fanatus, Philippi medici imaginem, in memoriam grati animi, dedicabat. — V. 3. Se ipfum Antoninus dicit μεταίχμιον, i. e. μέσον, inter vitam et mortem pofitum, pro ἐν μεταιχμίῳ ὤν. Altera enim pars corporis adhuc vivebat, altera defuncta videbatur. Hunc vocis μεταίχμιος

usum illustravit *Abresch.* ad *Aeschyl.* T. I. p. 91. et ad *Aristaen.* p. 32. — V. 6. ζώγρησεν. Vat. Cod. morti destinatum recreavit. Eodem sensu Il. ε. 696. τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ — Αὖτις δ' ἀμπνύνθη, περὶ δὲ πνοιὴ Βορέαο Ζώγρει ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν. quod bene explicatum dedit *Eustath.* p. 453. 4. — V. 8. ποσὶ πεζεύω. non amplius alienis pedibus usus, sed meis incedo. — ὅλως. Vat. Cod.

III. Vat. Cod. p. 457. Κομητᾶ χαρτ. ἀμοιβαῖον. Plan. p. 374. St. 513. W. Scriptum in agrum amoenum, vitibus et oleis consitum. — V. 4. Ἶρις. Vat. Cod. qui error ex prava pronuntiatione ortus. — ¶. 16.] V. 5. πάμφιλε. Vat. Cod. a pr. man. — Panis imaginem in eodem agro positam intelligi vult Cometas. πηκτὶς ap. poëtas illius aetatis pro fistula usurpatur. *Hesychius:* πηκτίς. πανδούριον. ψαλτήριον. σύριγξ. ὄργανον. Ap. *Pollucem* IV. 59. inter ea instrumenta recensetur, quae pulsantur. *Theocrit.* Eid. V. πηκτίδ' ἀειράμενος Ἀρξεῦμαί τι κρέκειν. κροτητὰ πηκτίδων μέλη dixit *Sophocl.* ap. *Athen.* IV. p. 175. Phryges, Pelopis comites, primi in Graecia ὀξυφώνοις πηκτίδων ψαλμοῖς κρέκον Λύδιον ὕμνον secundum *Telestem Selinuntium* ap. *Athen.* L. XIV. p. 626. A. Ex iis, quae *Athenaeus* l. c. p. 635. disputat, apparet, jam tum nihil certi de illo instrumento constitisse. Verum, ut dixi, Cometae aevo pro *fistula* sumebatur. πηκτὶς tribuitur Pani etiam ap. *Arabium* Ep. VI. p. 110. et ap. *Agathiam* Ep. XLV. δόναξ et πηκτὶς tanquam synonyma componuntur.

IV. »Hoc et quae sequuntur duo Epigrammata edi»dit *Leo Allatius* de Patria Homeri p. 106.« *Br.* Vat. Cod. p. 696. Cometas se duo Homeri carmina vehementer obsoleta invenisse eaque ut juvenescere viderentur effecisse gloriatur. Hoc ita interpretatur *Villoison.* in Prolegg. ad Hom. Il. p. VI. ut Cometam antiquas et

obsoletas Homeri formas cum usitatioribus permutasse, et totum carmen ad sui seculi consuetudinem accommodasse existimet. — V. 3. γῆρας ἀποξύσας. Homerica locutio. Il. ι. 446. et in Hymn. in Vener. 225. ἥβην αἰτῆσαι, ξῦσαί τ' ἄπο γῆρας ὀλοιόν. Hinc auctor τῶν Νόστων in Argum. Medeae *Euripidis:* αὐτίκα δ' Αἴσονα θῆκε φίλον κόρον ἡβώοντα Γῆρας ἀποξύσασ' εἰδυίῃσι πραπίδεσσι. — Pro μερόπεσσι *Allatius* τε βροτοῖσιν exhibuit, ut est in Vat. Cod.

V. Vat. Cod. p. 695. Ejusdem cum praeced. argumenti. — V. 1. ἀμφοτέραις. Vat. Cod. ἀθρόιας. *Allat.* et Vat. Cod. quod de *Pisistrato* dici potuit, non item de Cometa. — κύρβεις h. l. sunt *volumina*, ipsa Homeri carmina. Propriam vocabuli significationem explicuerunt multi, quos vide ap. *Interpp. Hesychii* V. Adde *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 170. Cum dilectu hoc vocabulum posuit Cometas, ut indicaret, Homeri carmina eadem auctoritate esse, qua Solonis leges, et ipsa quodammodo pro legibus babenda esse.

VI. Vat. Cod. p. 696. Ex *Allatio* repetivit *Fabric.* in Bibl. Gr. T. I. p. 369. ed. *Harl.* et *Villoison.* l. c. p. VI. Hoc carmine Cometas se Homerum non modo expolivisse, sed etiam interpunxisse gloriatur. Huic rei insigniorem operam primus videtur navasse Nicanor Alexandrinus, Hadriano imperante clarus, qui librum peculiarem scripsit περὶ στιγμῆς τῆς παρ' Ὁμήρῳ, unde στιγματίας appellatus est. Conf. *Villoison.* in Anecd. T. II. p. 134. et 137. ubi hoc ipsum Epigr. protulit; et Ep. *Eupithii* T. II. p. 402. — V. 1. Ὁμηρείους habet *Fabric.* et Vat. Cod. Ὁμηρικοὺς *Allat.* Ὁμηρικὰς *Villois.* — V. 3. διεσμίλευσα. expolivi, elegantiores ut apparerent, effeci. Vide not. ad *Dioscorid.* Ep. XVII. T. I. P. II. p. 385. — V. 4. σαπρία. σῆψις. σάθρωμα. *Hesych.* ubi vid. *Intrpp.* Mox ῥίψας pro ῥήξας Vat. Cod. recte. Eaedem membr. versum addunt; γράψας ἐκαινούργησα τὴν ἀχρηστίαν, quae pro varia lectione habenda sunt. —

V. 5. τοὺς ἐσφαλμένους. *Fabr.* — μαθητιᾷν, quod proprie discendi cupiditate teneri significat, (v. *Schol. Aristoph.* Nub. 183. et *Fischeri* Ann. ad Veller. T. III. 1. p. 9. sq.) h. l. pro simplici μαθεῖν positum est.

IN STATUAS ATHLETARUM

IN HIPPODROMO CPOLITANO.

Haec Epigrammata I. – LXI. implent posteriorem partem Libri V. Anthologiae Planudeae (p. 398. – 409. St. 534. – 544. W.), cujus priorem *Christodori* ἐκφράσεις statuarum in Zeuxippo occupat, eamque solam ob causam, ni fallor, *Brodaeus* ea p. 541. eidem poëtae tribuit. Vicinus erat Zeuxippus Hippodromo, idque Planudem movisse videtur, ut duo haec Epigrammatum capita in eodem libro conjungeret. Hippodromum quis primus aedificaverit, quis perfecerit, quibus calamitatibus afflictus fuerit, diserte tradidit *Ducange* in CPoli Christ. L. II. p. 202. sqq. Quae ejus fuerit species paulo ante CPolin a Turcis expugnatam, discere licet ex *Petri Gyllii* Topographia CPolis L. II. unde quae huc faciunt excerpsit *Onuphrius Panvinius* de Lud. Circens. L. I. c. XXVII. p. 56. Ornaverat eum Constantinus plurimis statuis, Româ et aliunde advectis, quarum plurimas a Francis conflatas esse narrat *Nicetas* ap. Lambec. ad Codin. p. 167. De Athletarum autem statuis, in Hippodromo positis, nihil aliunde constat. Ex his ipsis carminibus apparet, eas modo a factione, cui nomen dederant, fautoribusve illius factionis, modo a populo, modo ab Imperatore, modo a populo et senatu fuisse positas.

Prima XXXIII. Epigrammata scripta sunt in Porphyrium, qui etiam Calliopas appellabatur, Calchantis

filium, quem et multae victoriae in Hippodromo et bellica virtus illustravit. Conf. *Jo. Malalam* Chron. T. II. p. 110. Fuit initio in Venetorum factione, deinde ad Prasinos transiit. Constat autem, initio duas fuisse agitatorum in Circo factiones, coloribus distinctas, coeruleam sive Venetam, et prasinam sive viridem; deinde duas alias accessisse, albatam sive auratam, russatam sive purpuream. Vide de his *Ruben.* Elector. II. 27. *Bandurium* in Imper. Orient. T. II. p. 501. *Salmasium* ad *Solin.* p. 628. sqq. Quantas turbas hae factiones dederint, nemo disertius explicavit *Gibbono* in *the History of the Decl. and Fall of the R. E.* c. XL. T. VII. p. 61. sqq. ed. Basil.

¶. 17.] *I.* Ἄναξ καὶ δῆμος. Justinianus, quem Venetis favisse constat, (v. *Euagrium* Hist. Eccl. IV. 32.) et factio. Distinguitur ap. Byzantinos inter ὁ δῆμος et οἱ πολῖται, de qua distinctione multis egit *Reiske* ad *Constantin. Porphyrog.* p. 9. sq. — V. 5. Oportuisset eum aurea statua donari, non tantum aënea, quam et alii aurigae nacti sunt. — V. 6. τοῦτον τοῖς. Vulgo. ubi cum aut μιν aut τοῦτον abundet, *Brodaeus* οὐ τὸν, *Stephanus* ἔπρεπε μὴν emendavit.

II. Τέτραχα. Sensus esse videtur, jam quatuor curruum missus fuisse factos, antequam Porphyrius prodiret. Hunc tamen unice omnes desiderabant, idque desiderium magno significabant clamore. Fortasse autem τέτραχα est omnino pro *saepius:* jam repetitis clamoribus populus suum Porphyrii desiderium declaraverat. — V. 3. θώκον. Tribunal, seu thronus imperatoris in Hippodromo; κάθισμα θεωρίου βασιλικοῦ — in cujus dextra parte porticus erat factionis Venetae. Cf. *Procop.* de Bell. Pers. L. I. 24. *Ducange* CP. Christ. L. II. 103. — V. 4. ἀνθέμενος. ἔχων, nihil amplius: cum loris et cingulo equestri. Zona et galea instructi erant bigarii.

Vide *Conſtant. Porphyr.* Cerem. p. 192. C. — V. 5. μεσσηγὺ δ' ἀέθλων. antequam aetatis cauſa a Circenſibus receſſerat, quo tempore aurigis ſtatuae collocari ſolebant. Hunc verum ſenſum eſſe, apparet ex Ep. VI. et VII. αἱ πάντων ψῆφοί με καὶ εἰσέτι διφρεύοντα Ἔστησαν. et Ep. LV. κῦδος ἀπ' ἀμφοτέρων ἔλλαχεν Οὐράνιος Εἰσέτι διφρεύων. — V. 7. Quamvis hoc ſtatuae praemium ei ante tempus conſuetum, θοώτερον ἐτέων, obtigit, tamen, ſi victoriarum et coronarum numerum ſpectas, ſero venit.

III. Ut antiquis temporibus Venus Anchiſem, Luna Endymionem, ſic nunc Victoria Porphyrium amare videtur, qui tot victorias easque fere ſine labore et contentione reportavit. Hinc expreſſum Ep. *Leontii* XII. in eundem Porphyrium. — ¶. 18.] V. 3. Factum eſt nonnunquam, ut, qui victoriam ſuis equis reportaverant, adverſarii curru conſcenſo ſuoque illi tradito, denuo certarent. Conf. Ep. V. VI. XII. etc. Ejusmodi equorum et curruum permutatio *diverſium*, διβέρσιον, appellabatur. Vide *Reisk.* ad Conſt. Porph. Cerem. p. 105. Hinc lux noſtro loco affulget: Porphyrius paſſim et ſuos ipſius equos et ſuae factionis currus ſuperaverat. — V. 6. οὐ μογέων. fere ſine contentione. Non tam ipſe ceteros ſuperare, quam illi ſponte ſua ceſſare videbantur.

IV. V. 1. ᾔθεων. edd. ante Stephan. ᾔθεῳ emendavit *Brodaeus.* — ὀψὲ μόλις. Cf. Ep. II. 7. 8. Utrumque jungit *Themiſt.* Or. XIII. p. 165. A. Delenda diſtinctio poſt πολιοῖς. — V. 3. ἀριθμήσασα. Eodem colore *Martial.* X. Ep. LIII.:

Ille ego ſum Scorpus, clamoſi gloria Circi,
Plauſus, Roma, tui, deliciaeque breves,
Invida quem Lacheſis raptum trieteride nona,
Dum numerat palmas, credidit eſſe ſenem.

— V. 4. εὕρετο. Vulgo. — V. 5. Quid? quod ipsa adversariorum factio, tuam gloriam admirata, alta tibi voce acclamavit? — V. 8. ἥ σε. Memorabilis locus, ex quo apparet, Imperatores nonnunquam aurigis factionem indicasse, apud quam nomen suum profiteri deberent.

V. Ad v. 3. conf. not. ad Ep. III. Duplicem victoriam Porphyrius reportaverat, primum suis equis, deinde equis adversarii. ἀμφοτέραις πώλοις, et iis, quos adversario tradiderat, οἷς πόρεν, et quos ab illo acceperat, οἷς ἔλαβεν. — σοφοὶ vocantur aurigae *artis periti.* Vide *Fabri* Agonist. I. 15.

VI. Porphyrius honorem statuae prius, quam alii, accepit. παυσαμένοισι. *rude donatis.* ἀεθλεύοντι. ut Ep. II. μεσσηγὺ ἀέθλων. ubi vid. not. — V. 5. ἔρις — ἀϋτή. Haec pro oppositis habuit *Grotius*; recte, ut videtur. Vertit autem: *Hinc Prasinis livor primum, mox clamor obortus.* — V. 6. „Vulgo sine sensu legitur ὃς Β. τέρψει.“ *Br.*

VII. Ipse Porphyrius loquitur, cui omnium factionum suffragia statuam decreverant. — V. 2. Νίκης ἐγγύθι. Prope Victoriae statuam in Hippodromo. Cf. Ep. XIII. — ¶. 19.] V. 3. „ἐμός. Sic omnino legendum, „non, ut vulgo, ἐμόν. δῆμος ἐμός. factio mea, Veneti, „quibus opponuntur οἱ ἕτεροι, altera factio, Prasini.“ *Br.* — V. 4. νῖκος. Vulgo. In marg. Wech. νεῖκος. Prasina quoque factio me ad suas partes trahere velit, cum intelligant, se, dum mecum certandum sit, palmam non adepturos esse. Cf. Ep. L. πολλάκι δ' ἀμφοτέρων μερέων ἔρις ἔμπεσε δήμῳ, τίς μιν ἔχοι. LIV. 5. 6. — V. 5. „μήτι „Brodaeus imperite exponit *numquid.* Tertius est ca„sus substantivi μῆτις, μήτιος, μήτιϊ, μήτι. Et ideo ulti„ma producitur, quia contracta est; in μήτι, *numquid,* „necessario corripitur. Expressum est ex Homerico „Il. ψ. 318. μήτι δ' ἡνίοχος περιγίνεται ἡνιόχοιο.“ *Br.* — V. 6. κρείσσονας. meos, qui victoriam reportaverant. δεῖξε

χειρείον. eosdem superavi. Non igitur equis, sed consilio et prudentia se vincere gloriatur.

IX. Porphyrius χάλκεος, *infatigabilis*. Sic Atlas ap. *Euripid.* Ion. 1. χαλκέοις νώτοις οὐρανὸν ἐκτρίβειν dicitur. — V. 2. „Vulgo νικητής. νικητὴν habet unus Planudeae „codd. e correctione ν super σ picto." *Br.* — V. 3. ἀλλ'. Multas adhuc statuas Porphyrio propter victorias videbimus positas.

X. Vat. Cod. p. 709. — V. 1. ἀεθλοφόρων ἐπὶ δίφρων. Sic Vat. membr. *Br.* Vulgo ἀεθλοφόροις δ' ἐπὶ νίκαις. — V. 2. παντοδαποὺς στεφ. coronis inter diversas factiones partis. Conf. Ep. XII. — V. 3. Vulgatum δῆμον iterum emendatum ex Vat. Cod. Effecit Porphyrius, ut Victoria modo huic, modo illi parti, cujus ipse colores sumsisset, faveret. Optime haec *Grotius:*

Namque inter geminos nutans victoria pannos,
Qui color illius, talis et ipsa fuit.

Comparandum Ep. XII. 2. 3. — V. 5. Quamvis ille Prasinis quoque victoriam comparavit, magis tamen decebat, Venetos ipsum, ut suum, habere, sive, arctioribus eum vinculis cum Venetis conjunctum esse: πλέον ἤρμοσε Βενέτοις ἔχειν αὐτόν. — Veneti ipsi statuam inauratam et plures ex aere posuerant. χρύσεος ἀντ' ἀρετῆς. Respicitur ad metaphoricam vocabuli χρύσεος significationem, qua candidum animum moresque integros notat. Vide ad *Calliae* Ep. T. II. 3. χάλκεος ἀντὶ πόνων. Cf. Ep. IX.

XI. Porphyrius juvenis et prima lanugine genas signatas habens, dicitur γενειάδος ἄκρα χαράσσειν, qua formula bis utitur *Christodor.* in Ecphr. 212. et 279. — ¶. 20.] V. 5. Lysippum nominat, non solum ut praestantissimum statuarium, sed etiam ut eum, qui solus Alexandro dignus erat visus, cui faciem ad posteros propagandam committeret. Cf. Ep. XIII.

XII. Vat. Cod. p. 709. — V. 1. Ῥώμη. Conſtantinopolis. — V. 3. χρώματος. ſive cum Praſinis, ſive cum Venetis certaret. — V. 5. „Legitur vulgo καὶ νῦν μὲν πρῶ„τος, ποτὲ δ' ὕστατος, quod, licet minus elegans, tamen „ſervari poterat." *Br.* Reſtituenda Vat. Cod. lectio:

νῦν μὲν ἐὼν πρῶτος, ποτὲ δ' ἔσχατος —

Caeterum haec non ad locum, quem ille inter currendum in ipſo ſtadio tenebat, referri debent, ſed ad locum, unde currus prodibant. Hi autem loci non ejusdem conditionis erant. Qui primis metis, mediaeque circi areae proximus erat, is optimus, ceteri, ut quisque remotior ab illa parte, ita deterioris conditionis erat. Vide *Salmaſ.* ad Solin. p. 633. D. Porphyrius autem, ex quocunque tandem oſtio currum emiſiſſet, victoriam reportabat.

XIII. ἐγγύθι τῆς Νίκης. Cf. Ep. VII. — Ἀλεξάνδρου. Statua aliunde non nota. Vid. *Heynium* in Commentat. Soc. Reg. T. XI. p. 22.

XIV. Conſtantia fortunae Porphyrii laudatur. Senſum optime expreſſit Grotius:

Res alias obiter Fortunae lumina cernunt,
Uno in Porphyrii fixa labore manent.

Diverſa ſtructura, ſed eodem ſenſu, verbum ἕλκειν occurrit ap. *Xenoph.* Sympoſ. I. 9. οὕτω καὶ τὸ Αὐτολύκου κάλλος πάντων εἷλκε τὰς ὄψεις ἐφ' ἑαυτό. Epigr. ἀδέσπ. VIII. ἀλλ' ἐπὶ πάντων κάλλεϊ πουλυμανῆ κανθὸν ἐφελκόμεθα.

XV. Vat. Cod. p. 708. „In Stephani editione ope„rarum errore excuſum μήτρην, quod ſervavit Wече„lianae curator, hoc inſuper addito flagitio, quod in „Brodaei nota μήτρην etiam exhibuerit, licet editio Ba„ſileenſis, cujus exemplar ſecutus eſt, μίτρην in nota et „in textu habeat. Uterque repetitus error in Bandu„rii Imperio Orientali, cujus VII. liber ex Epigramma„tibus

„tibus e Planudea non multo cum judicio delectis, con„flatus est.“ *Br.* μίτρη, idem quod supra ζώνη ἱππότις. Porphyrius cum jam desiisset in Circensibus certare, tamen, ut populi desiderio satisfaceret, iterum conscendit currum. — V. 2. ἀντ' ἀρετῆς χάλκεον. Cf. Ep. X. 6. — V. 3. Novi ipsi honores, argentea et aënea statua, decreti erant. — V. 4. πρέσβυν. Vat. Cod. — ξείνων γάρ. novorum et singularium, ut Ep. XXIII. et ap. *Agath.* Ep. I. ξεῖνον γάμον. — V. 5. παλίνορσον. i. e. πάλιν. ut ap. *Eutolmium* Ep. III. p. 8. — V. 6. δὶς ἡβήσας. ad fabulam de Iolao videtur respici. — μαίνεσθαι de incitatiore et ardentiore studio illustravit *T. H.* ad *Lucian.* T. II. p. 346. — Duobus his versibus Constantinum a Veneta factione exceptum esse tradit *Anonymus* in *Bandurii* Antiqq. CPol. L. V. p. 91. Cf. T. II. p. 788.

XVI. Porphyrium non solum in circo peritia, verum etiam in bello fortitudine excelluisse docet, praeter hoc carmen, Ep. XXI. XXII. XXX. Factiones enim et urbanis negotiis adhibebantur, et, necessitate urgente, militum fungebantur officiis. Vide *Reisk.* ad Constant. Cerem. p. 10. — μάστιγα, aurigandi artem: ἀσπίδα, in pugnando virtutem. — ¶. 21.] V. 3. διχθά. ut in animo tuo utraque virtus et facultas commiscetur nec discindi potest, ita aes quoque binas tui species repraesentare noluit. — Intricata sententia et obtusum acumen.

XVII. Hoc et sequ. Epigr. extra ordinem Brunckianum leguntur in Planud. p. 408. St. 543. W. „Vulga„to lemmati Planudeae codicum unus haec verba, mul„tum ad hujus et aliorum jambicorum carminum intel„ligentiam facientia, addit: τούτων αἱ εἰκόνες ἦσαν γεγραμ„μέναι ἐν τῇ στέγῃ τοῦ βασιλικοῦ προκύπτου· ἦσαν δ' οὗτοι „ἀρχαῖοι ἡνίοχοι. *Pictae in camera throni imperatorii.*“ *Br.* Honor Porphyrio habitus obscurioribus metaphoris, ex

adulatorio Byzantinorum ſermone ductis, ſignificatur. Illi enim locum, quo Imperator verſabatur, coelum, aethera vocabant, (quamquam nec Romani a talibus abhorrebant. Cf. *Horatium* II. Sat. VI. 52.) Ad hunc elatus ille, cum ipſo Sole currendo certaturus eſſe dicitur, poſtquam omnes, quotquot ſunt in terra, aurigas ſuperavit.

XVIII. Pictura vivida et animata laudatur, inprimis equi, ſpirantibus ſimiles. Hos, ait, ſi ſcutica tetigerit, denuo current et victoriam reportabunt. — V. 2. „Vat. Cod. Βεννέτου. Et ita quidem pronuntian„dum eſt, ut verſui modulus conſtet.“ *Br.*

XIX. Ex hoc et ſq. Ep. apparet, Porphyrium per aliquod tempus Praſinorum adhaeſiſſe factioni, quae ei, Caeſare jubente, ſtatuam dicavit.

¶. 22.] *XXI.* Vat. Cod. p. 710. Bellicae Porphyrii laudes celebrantur. Cf. Ep. XVI. — V. 1. ὅπλα. armis militaribus ſtatua tua ornata eſſe deberet, non his aurigarum veſtibus. — V. 3. Porphyrius imperatorem in bellum comitatus fuerat. ὀλεσσιτύραννος. De quo bello agatur, quibusve tyrannis, non conſtat. Tyranni autem illis temporibus appellabantur, qui in parte aliqua Imperii Romani regnare auſi eſſent; qualis fuit, Juſtiniano imperante, Julianus Samarita, de quo tyranno v. *Jo. Antiochen.* T. II. p. 180. ſq. item Hypatius, qui in memorabili illa ſeditione, ann. 532. excitata, imperium ſusceperat, quo capto et interfecto ὁ βασιλεὺς ἐσήμανε τὴν ἑαυτοῦ νίκην ἐν πάσαις ταῖς πόλεσι, καὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τυράννων. Ibid. p. 218.

XXII. Ad ſimilem hiſtoriam referendum videtur, quo praecedens. Imperator bellum adverſus tyrannum gerens, Praſinorum auxilio uſus, hoſtem vicit; quo facto illis honorem habuit, Porphyrio autem ſta-

tuam decrevit. De ſeditione inter factiones orta agi, apparere videtur ex verbis ἐπιφθιμένης Ῥώμης, quod incendia, caedem aliaque inter hos tumultus urbis detrimenta indicat. Bello autem finito Praſina factio, cui victoria obtigerat, priſtinam ſuam dignitatem, τὸ γέρας, ὡς πάρος εἶχον, recepiſſe dicitur. — V. 1. ἐν om. ed. Flor. pr. — κατέστρεφε eadem. — V. 6. ἦμαρ ἐλευθερίης. tyranno oppreſſo et Imperatoris auctoritate denuo firmata.

XXIIII. De ſtatua Porphyrio ab utraque factione collocata. — V. 1. ὑμετέρων ἀγώνων. *tuarum* victoriarum. Sic ap. *Julian. Aeg.* Ep. LXV. 3. Heroic. ἀδέσπ. XIII. 2. *Agathiam* LXXIV. et paſſim ὑμέτερος pro ſingulari pron. ſecundae perſ. ponitur. — V. 3. Nam omnes adverſarios tuos, modo hujus, modo illius factionis, ἀμοιβαδὸν, ſuperas. — παίγνιον. id quod tibi, pro tua in agitando peritia, merus luſus. — V. 5. ξεῖνον, novum et ſingulare. Cf. Ep. XV.

XXIV. Sculptor ſimilem quidem reddidit Porphyrio ſtatuam, ſed artis praeſtantiam et pulcritudinem, quae utraque eximia eſt in illo, reddere non potuit. — V. 2. ὄγκον. ut ap. *Eurip.* Phoen. 724. ἔχει τίν' ὄγκον Ἄργος Ἑλλήνων πέρα; — ¶. 23.] V. 3. ὀψὲ τεκοῦσα. poſt multa tandem molimina tantam praeſtantiam effinxit. — V. 4. ὠδίνειν. Conf. *Julian. Aeg.* LXIV.

XXV. Niſi invidia homines impediret, in judicio de Circenſibus omnes, quotquot ſunt, Porphyrio virtutis teſtimonium dicerent. — V. 3. Pro victoriarum numero parvum munus eſſe dicerent, quamvis livor hoc ipſum ei fortaſſe invideat. — V. 5. ὅσσα. Nam omnes virtutes, quae ſingulae ſingulos ornant aurigas, unus habens ad tantam tamque eximiam pervenit praeſtantiam. Minus recte haec explicavit *Brodaeus.*

XXVI. Porphyrius aurea ſtatua dignus, eamque accepiſſet, niſi civitas Nemeſin iratam eſſet verita. —

V. 3. Si Prafini tuas victorias celebrant, ut faciunt, hi omnes, laudum tuarum praecones, pro totidem ftatuis, iisque vivis et fpirantibus habendi funt. Nulla autem vel aurea ftatua cum ejusmodi praeconio comparari poterit.

XXVII. Ab una factione ad alteram transiiffe videtur Porphyrius, quem poëta hortatur, ut in ea, cui nunc faveat, firmiter perfiftens adverfariorum animos invidia excruciet. — V. 2. εὐτυχίης. ftatuae ceteraque praemia nondum exaequant tua merita. — V. 3. μέρει πρώτῳ. praeftantiffimae factioni, cui tu nomen dedifti. — V. 4. τήκων. de invidia. Vide not. ad *Lucill.* Ep. CVII. T. II. P. II. p. 505. — V. 6. ἀτασθαλίην. Porphyrius ab illa factione, cui initio deditus fuerat, injuria forte laefus erat. Hanc poëta ἀτασθαλίην vocat, cujus illos nunquam non poenitere ait, cum illum femper vincentem videant.

¶. 24.] *XXVIII.* Alii aurigae, aetatis caufa, cum rude donati funt, honorificis praemiis ornantur. Hos igitur non virtus, fed aetas ornat, γεράων πρόφασις χρόνος. — Porphyrium admodum juvenem iftiusmodi honoribus adfectum effe apparet ex Ep. I. II. XVIII. Noftro fimillimum Ep. IV. τοῦτό σοι ἠϊθέῳ Νίκη γέρας, ὃ χρόνος ἄλλοις Ὀψὲ μόλις πολιοῖς ὤπασε, Πορφύριε. — V. 6. συγγενίας Χαρίτων. ad hominis pulchritudinem et in aurigando elegantiam referri debet. Cf. Ep. VIII. 3.

XXIX. „In editis titulus εἰς Καλλιόπην. At Codices „recte εἰς τὸν αὐτόν. Sunt enim ejusdem viri duo nomi„na Καλλιόπης et Πορφύριος." *Br.* Hoc verum effe apparet ex Ep. XX. Porphyrius fexagenarius victoriam in Circenfibus retulit, et fenex juvenes fuperavit, ficuti olim juvenis fenes. Male ad certamina Pythica hoc carmen retulit *Burette* in *Mémoires de l'Ac. des Infcr.*

T. II. p. 367. — V. 4. κοιρανίης. ipſius Imperatoris juſſu. Cf. XIX. 3.

XXX. Νίκα διφρελάτειρα. quae curruum agitatoribus favet, eos comitatur. — V. 3. Senſus, ut in praecedenti v. 1. 2. — σφριγόωντας. νέους. Cf. *Ariſtoph.* Nub. 797. Lyſiſtr. 80. ibique *Schol.* — Junge νικήσας ἐν ἀλκῇ, ubi praepoſitio abundat, ut ſq. verſu ἐν σοφίῃ, i. e. *agitandi peritia.* Cf. Ep. V. — V. 5. Binas ſtatuas Venetorum factio] Calliopae poſuerat, alteram juveni, cum *arte* vinceret; alteram ſeni, cum *robore.* — ἐλευθερόπαις. Idem quod ἐλεύθερος Ep. XXXI. Veriſimile eſt, homines illos ſuperbos et effrenatae licentiae ſibi ante omnes liberorum hominum epitheton vindicaſſe. Certe ita ſe gerebant, quaſi ſoli liberi, ceteri omnes ſervi eſſent. Vide *Gibbon's Hiſtory* c. XL. VII. p. 64. ſq. ed. Baſ.

¶. 25.] *XXXII.* Ἐγερσιθέατρος. cui in *theatro plauſus dari* ſolebat, ut de Maecenate *Horat.* I. Od. XX. 3. — V. 2. ἱσμὸς στεφ. Item Ep. XLVI. νηρίθμων στεφάνων ἑσμόν. — V. 4. »δύςστομος. Compoſitum ex δὺς et στόμα. »Antiquae editt. et codd. δύστομος unico σ. Typothetae »errore in edit. Stephani δίστομος, inde in Wechelianam »propagatum. Scribendum autem δύςστομος geminato »σ, ut in nominibus a δὺς compoſitis et vocibus a Σ in»cipientibus, δύσσοος, δυςσεβής, δύςσειστος, et aliis. δύςτο»μος derivatur a τέμνω.« *Br.* δύςστομος ἱππείη γένυς, equus duro ore nec frenis parens. — V. 5. Senſus eſſe videtur, Porphyrium a nemine ſuperatum iri, ſed aliis nihil relictum eſſe, quam ut eum exaequare conentur. Sic hunc locum accepit *Grotius*, qui vertit:

Praemia victor habes nulli ſperanda, manetque
Certamen reliquis, quis tibi ſit propior.

— V. 5. Vulgo ζ. Ed. pr. Flor. ζ.

XXXIII. τί σοι πλέον, ὅττι. ſic plane Ep. XIX. 3. Non Imperatorem ſolum et factionem, totamque civitatem, verum etiam adverſarios ipſos Calliopam ſuffragiis ornare teſtatur. Cf. Ep. VI. VII.

IN FAUSTINUM.

XXXIV. Nihil tantopere ad honores in certaminibus conſequendos valere docet, quam prudentiam. — V. 2. χρόνος εὐτυχίης. Senectutem ſignificari nullus dubito, qua quidem curruum agitatores, etiam nullis inſignioribus meritis, ſtatuis ornari ſolebant. Sed in εὐτυχίης haereo, quod alibi ipſe honor, τὸ γέρας, eſſe ſolet. Cf. Ep. XXVII. νίκαι γὰρ τῆς σῆς μείζονες εὐτυχίης. Quod cum hic locum vix habeat, fere ſuſpicor legendum eſſe:

οὐ χρόνος ἡλικίης.

— V. 3. ἡνίοχοι. Ut divam aliquam Fauſtini mentem poëta alloquitur, cogitans fortaſſe de Anaxagorae Νόῳ, pro deo habito. Vide *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. VIII. 19. — σύντροφος, contubernalis, comes, πάρεδρος. Sic *Antiphilus* Ep. VII. Δημήτηρ δὲ μέθην σύντροφον οὐ δέχεται. *Herodotus* L. VII. p. 550. 94. τῇ Ἑλλάδι Πενίη μὲν αἰεί κοτε σύντροφός ἐστιν. — ὧν ed. Flor. pr.

XXXV. Comparandum Epigr. XXIX. — V. 3. δεύτερα πάντα. Omnes in certaminibus ſuperaſti, principem ubique obtinuiſti locum. τεὸς πόνος. inſuperabilis tuus labor; ipſe Fauſtinus. Pro πόνος ed. pr. Flor. et Ald. 3. νόος. quod praeferendum videtur.

¶. 26.] *XXXVI.* Planud. p. 408. St. 544. W. In Fauſtini in curru ſtantis imaginem, quales collocari ſolebant ἐν τῇ στέγῃ τοῦ βασιλικοῦ προκυπτίου. Cf. ad Ep. XVII. — V. 1. Admirare opus architecti illius, qui

has aedes exſtruxit! Niſi enim firmo tecto concameratae eſſent, Fauſtinus cum equis ſuis ad coelum tenderet. — Hic eſt verus horum verborum ſenſus, quae et imaginis praeſtantiam et Fauſtini virtutem celebrant. Minus recte *Huetius* p. 38. σκέπην accepit de tegmine, Fauſtini ſtatuae impoſito, ut imbres et avium arceret injurias.

XXXVII. Planud. p. 408. St. 544. W. — V. 2. Ex quo tempore factio Praſinorum Fauſtinum ſibi adſcripſit, nunquam in circo ſuperata eſt. — V. 3. γέρων μέν. Ita *Theocritus* Eid. I. 44. καὶ πολιῷ περ ἐόντι, τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἅβας.

IN CONSTANTINUM.

XXXVIII. Vat. Cod. p. 708. Conſtantinus, dum viveret, ſtatuae honore caruit; defunctum, invidia exſtincta, univerſa civitas ſtatua ornavit. — V. 1. ἐπὶ βιόων. ed. Flor. pr. — V. 2. ἀντί. laudem tuam exaequavit invidia. — V. 4. οἷς δύναται. quibus valet honoribus; paribus enim et iis, quibus tu dignus es, nemo te decorare poterat. ἄξιον, id. qu. ἀντάξιον.

XXXIX. Vat. Cod. p. 708. Similiter *Agathias* de Joanna cithariſtria Ep. XCI. ὤλετο φορμίγγων τερετίσματα, λῆξαν ἀοιδαί, Ὥσπερ Ἰωάννῃ πάντα συνολλύμενα.

¶. 27.] *XL.* V. 3. οὐδ' ἐν. Tanta fuit omnium triſtitia, tam dejectus animus, ut omnis de diverſis factionibus inter populum contentio ceſſaret. φίλιαι ἔριδες. contentio ſine acerbitate. Tales certe illae contentiones nonnunquam erant; ſed frequenter etiam in caedem et cruenta bella erumpebant.

XLI. Vat. Cod. p. 708. duo priora diſticha exhibet, poſteriore omiſſo. — V. 1. χρύσειον. Cf. Ep. I.

5. 6. — V. 4. Juvenis celeberrimos agitatores superavit, senex juvenes. Cf. Ep. XXX. XXXV. — δεῖξεν. ut Ep. VIII. οἷσι καὶ ἵππους Κρείσσονας ἀντιπορῶν δεῖξα χερειοτέρους.

XLII. V. 2. τέρψιν. statuam, quae te defunctum oblectaret. — V. 3. ἐπεσφρήγιζε. Vulgo. Quum populus tibi statuae honorem post mortem decerneret. Eodem sensu σφραγίζειν posuit *Loll. Bass.* Ep. IV. T. II. P. II. p. 22. — V. 4. Post πότμον comma ponendum. — V. 5. φιλοκέρτομος. ubi factiones certantes se invicem maledictis et conviciis petere solent. Quam frequens fuerit in Circo maledicentia, quippe quae ne Imperatoribus quidem parceret, tota Caesarum historia loquitur.

XLIII. Viventi Constantino statuam nullam decretam esse, ita poëta excusat et interpretatur, ut populum existimasse dicat, tam parvum munus ejus virtutibus non satis respondere; post ejus fata autem desiderio ductum eundem caram ejus imaginem statuisse, ut laborum ejus memoria etiam ad posteritatem propagaretur. — V. 3. ᾔδει. In Anal. vitiose expressum ἤδει. — V. 6. Vulgo ἔχῃ. Duo Planudeae Codd. ἔχοι exhibent. Et sic Ed. Flor. pr. ἔχει tres Aldinae.

XLIV. Veneti et Prasini, pristina simultate deposita, in unum finem concorditer conspirantes, tibi magno consensu monimentum in tumulo ponendum decreverunt.

¶. 28.] *XLV.* Ἀντολίης. Falli, si quis existimet, Constantinum mortuum esse, cum potius cursum ad superas regiones flexerit. — V. 3. θανεῖν. *Callim.* Ep. XLIX. θνάσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθούς. Sequentia ducta sunt ex *Parmen.* Ep. XII. φθίσθαι Ἀλέξανδρον ψευδὴς φάτις, εἴπερ ἀληθὴς Φοῖβος· ἀνικήτων ἅπτεται οὐδ' Ἀΐδης.

XLVI. Hoc Epigramma initio fortasse mutilum est. Statua, quam Constantinus nactus erat, posita erat prope

duo signa aurigarum familiae suae. Probabile est, illa patri Constantini Faustino et Uranio dicata fuisse. Cf. Ep. LVII. — V. 2. τρισσοῖς εἰν ἐνὶ χώρῳ. Vulgo. — V. 4. ἱερόν. Cf. Ep. XXXII. 2.

XLVII. V. 2. γείτονα γενεῆς. Cf. Ep. XLVI. — V. 5. Puerum seniores in Circo coronaverunt, id quod eos festivitatis et boni ominis causa fecisse probabile est. *Brodaeus* cum in suo libro εἶσαν reperisset, emendavit ἧσαν, ἱδρύσαντο. In quo eum fefellit *Hesychii* auctoritas, apud quem ἧσαν, ἐκάθισαν, pro ἷσαν legitur. Verum est εἶσαν. Il. η. 57. κὰδ δ' Ἀγαμέμνων εἷσεν ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.

XLVIII. Constantinus Νίκης alumnus appellatur, ut Ep. V. Porphyrius ejusdem Divae filius. — V. 3. Intra quinquaginta annos, quibus in Circo certasti, nunquam tibi similem aut aequalem invenisti. οὐδ' ἴσον. In ed. Flor. pr. et Ald. pr. ὅσον. — οὐδ' ὀλίγον. nullum, qui te parvo aut proximo intervallo sequeretur, sed omnes longe post te reliquisti. — V. 5. Cf. Ep. XLI.

¶. 29.] *XLIX.* V. 3. παραίφασιν. Cf. *Agath.* Ep. VI. 7. Desiderii sui lenimen hanc statuam posuit. — V. 4. ἀμφιβάλῃ. Vulgo. — V. 5. ζῆλος. In quam aurigae tanquam exemplar quoddam intueantur. — V. 8. ὀλβίσσῃ. Vulgo. Revocavit editor lectionem edit. Flor. pr. — ἦν μιν. Aldinae edd. tres. Multi, cum deteriores aurigas videbunt, hanc aetatem, quae talem virum nacta est, beatam praedicabunt.

L. „Ἄεθλια ex uno Planudeae codice. Vulgo ἄεθλα, „metro reclamante." *Br.* Sic etiam *Huetius* emendavit p. 38. et Aldus in Lectt. unde Ald. 3. ἀέθλια recte exhibet. Viginti quinque palmas uno die Constantinus acceperat; tum equos suos cum adversariorum equis permutavit, et illorum equis iterum totidem fere victorias reportavit. Cf. de hoc more Ep. V. VI. — V. 5.

ἀμφοτέρων μερέων. Haec verba proprie pertinent ad τίς in sequ. versu. Saepe inter populum (δῆμος h. l. vix per *factionem* explicari poterit) exorta est contentio, utra duarum factionum eum habere deberet. Cf. Ep. VII. 3. 4. — V. 6. δὲ δόσαν. Vulgo. πέπλοι. sunt colores factionum, ut Ep. X. 4. — Data est Constantino optio, utrum Venetis an Prasinis accenseri vellet. — Male *Huetius* p. 38. „Sive Venetus esset sive Prasinus, po„pulus secundum eum judicavit."

LI. V. 3. vitiose Steph. ἡνιοχῆε, quod Wechel. repetivit.

LII. Planud. p. 409. St. 544. W. In Constantini imaginem, in loco contecto positam. Cf. simillimum carmen XXXVI. Hoc autem Epigr. memorabile est propter mentionem quatuor factionum, cum in praecedentibus duae tantummodo commemorentur. — V. 3. τοὺς τρεῖς, δήμους scil. — V. 4. πνοῆς ἄνευθεν, ἄπνοον. pictum, non vivum.

¶. 30.] *LIII.* „In uno Planudeae scriptum Κων„σταντῖνός γ' ἦν. Recte insertum γε, sine quo metrum „non constat. Praeterea scribendum Κωνσταντίνος. Cor„ripitur enim hîc tertia syllaba." *Br.* Κωνσταντῖνος ἦν. Vulgo. *Scaliger* ap. *Huetium* p. 38. Κ. νῦν corrigebat. Quod ad penultimae quantitatem attinet, eadem est in praec. Ep. v. 1. In talibus sequioris istius aevi poëtae multum sibi licere existimaverunt. — V. 3. „In eodem „Cod. ἥρπασεν Χάρων." *Br.* Vulgo ἥρπασε δράκων. Veram lectionem jam *Brodaeus* viderat.

IN URANIUM.

LIV. Vat. Cod. p. 709. Planud. p. 407. St. 542. W. Uranius primum ex Venetorum partibus stabat, deinde,

eum jam finem agitandi feciſſet, a Praſinis commotus eſt, ut ipſorum factioni nomen daret. Uranii, Venetae factionis hominis, mentionem facit *Conſtantinus Porph.* in Ceremon. ubi vide Reisk. p. 99. — V. 1. ἀεθλεύοντι. Dum adhuc in Circenſibus certabas, (vide ad Ep. II. 5.) et laboribus defunctus ſtatuam accepiſti a Praſinis. — V. 5. δίζετο. Cf. Ep. VII. 2.

LV. Argumentum idem cum praecedente. — V. 4. οἷς δή. Ejus ſtatua poſita eſt prope gradus Praſinorum. Suas autem quaeque factio porticus, ſuos gradus habebat, unde certamina ſpectabat. Vide *Ducange* CP. Chriſt. L. II. p. 103.

LVI. Imperator Uranium, cum certare deſiiſſet, commovit, ut currum denuo conſcenderet; idque omnibus factionibus gratum fuit, cum nemo, niſi Uranius adeſſet, Circenſia ſpectare curaret. — ¶. 31.] V. 5. ὑστατίης νίκης. ἕνεκα ſubaud. Nihil intereſt, utrum haec verba jungas cum στῆσεν, an cum ἀγασσαμένη. *Thucyd.* VI. 36. τῆς μὲν τόλμης οὐ θαυμάζω, τῆς δὲ ἀξυνεσίας. *Plato* Euthyd. p. 216. ἀγασθέντες τῆς σοφίας αὐτοῖν. Vide *Pierſ.* ad Moer. init. et de ellipſi praepoſitionis *Abreſch.* ad *Aeſchyl.* T. II. p. 126.

LVII. Vat. Cod. p. 709. Uranium juxta filium Fauſtini, Conſtantinum (v. Ep. XLVII.), ipſumque Fauſtinum collocari juſſit Imperator. — V. 4. Pelopis cognomen tributum Uranio ob inſignem agitandi peritiam. — V. 5. ὡς αἰεί. Verſus Homericus, ſaepe a philoſophis ad varia accommodatus. Vide *Clark.* ad Homer. Od. ρ. 218. — V. 6. τοὺς δέ. Vulgo.

LVIII. Si recte intelligo, Uranii ſtatua collocata erat in Hippodromo prope ſtatuam urbis Nicaeae, unde ortus erat, et novae Romae, i. e. Conſtantinopolis. Hae autem ſtatuae ipſi ab utraque manu poſitae fuiſſe viden-

tur; hinc νικᾷ ἀμφοτέρωθεν, ſive a dextra, ſive a ſiniſtra parte procurreret; τῇ καὶ τῇ, ab Nicaeae parte vel a parte Romae. — V. 5. χρυσῷ. Vulgo. — Notandus uſus verbi ἀναγράφεσθαι, a picta imagine ad ſtatuam translati. — V. 6. Pro κτεάνῳ V. D. in Cod. Scaligeri eleganter corrigebat κτεάνων, probante *Huetio* p. 38. Et ſic Aldus in Lect. habet; nec non Aldin. 2. 3.

IN JULIANUM.

LIX. Vat. Cod. p. 708. Notabile Epigramma, in quo Juliano communi Imperatoris, populi et ſenatus ſuffragio ſtatua decreta eſſe dicitur. — ¶. 32.] V. 6. »Quod vulgo legitur ἔνθεεν, typographi error eſt in edit. »Stephani. Nam quae illam praeceſſerunt omnes recte »ἤνθεεν habent.« *Br.* — Obſcuriora ſunt verba οἷσιν ἔρως ἤνθεεν ἀντιπάλων, quae ſic vertit *Grotius: manet ejus in ipſis, quos adverſa tenet factio, dulcis amor*; ſenſu optimo, ſed qui ex graecis verbis vix elici poteſt. Senſum potius hunc eſſe puto: Omnes praeſtantiores aurigae eum deſiderabant; tales enim peritos ſibi adverſarios contingere optant, quo magis ipſorum emineat virtus. Juliano autem a Circenſibus recedente, illi nullos ibi adverſarios, qui quidem hoc nomine digni eſſent, ſibi habere videbantur.

LX. In Juliani imaginem currui impoſitam. — χεὶρ οἶδε γεννᾷν. Ars defunctis vitam reddere poteſt. — Simili audacia Ep. ἀδεσπ. CCLXXXVIII. in ſtatuam Herculis: Ἀλκμήνης δ' ὠδῖνας ἔχει λίθος. — V. 3. Ῥουσίου. δήμου ſc. factionis ruſſatae. Egit de hoc vocabulo, noſtro loco non omiſſo, *Salmaſ.* ad Scr. Hiſt. Aug. T. I. p. 775. — V. 5. τὸ νεῦμα. ſignum manu et mappa datum. Mappa enim ſublata tranſennae aperiebantur. Cf. *Salmaſ.* ad Solin. p. 647. B. C.

LXI. In poſtremo verſu pro καὶ τὸ στ. *Brunckius* mallet καινὸν στέφος, quod certe elegantius foret.

IN EUSEBIUM.

LXII. Planud. p. 296. St. 435. W. In tertiam ſtatuam Euſebio poſitam. — V. 3. Tantum omnes curru praevertit, ut victoria ambigua eſſe non poſſet. — V. 5. Reliquorum contentio ceſſavit, cum Euſebius omnes longiſſime ſuperaret. δήμου διχοστασίην. cum populus antea modo huic modo illi faveret, Euſebius inſigni virtute effecit, ut nemo praeter ipſum in populi ore et oculis eſſet.

AGATHIAE SCHOLASTICI
EPIGRAMMATA.

¶. 33.] *I.* Vat. Cod. p. 499. Planud. p. 109. St. 160. W. *Stob.* in Floril. T. XVII. p. 154. 10. Gesn. 95. Gr. Mulierum amorem contra paederaſtas commendat, beſtiarum conjugia hominibus in exemplum proponens. — V. 1. στυγόδεμνον νέον. ab omni libidine abſtinere, ut ii, qui ſanctimoniae cauſa a matrimonio abhorrent. — V. 2. κλονέοι. *Paul. Silent.* Ep. XXX. ὁππότε δοιοὺς — ἴσος ἔρως κλονέει. — V. 4. κυπριδίους ὀάρους. mulieribus natura ipſa multas illecebras dedit. Eodem ſenſu voce ὄαροι utitur *Orpheus* in Argon. 1324. εἰ δέ κε νυμφιδίοις ὀάροις λέκτρῳ δὲ κλιθεῖσα Παρθενίην ᾔσχυνε. Plura vide ad *Thall. Mileſ.* Ep. IV. ubi emendandum propoſui: χλοερὰ δ' ἀπὸ σεῖο φυλλὰς ἀεὶ κεύθοι τοὺς Παφίης ὀάρους. T. II. P. II. p. 30. — V. 5. „In Planudea [et ap. Stobaeum] per„peram legitur οὐ γὰρ ἐκείνων φύσις ἀτιμάζει — contra

„metri legem, cum in φύσις prior corripiatur. In opti„mo Planudeae cod. vox φύσις deest, vacuo relicto spa„tio. Deest etiam in altero, at in ora reposita. Prior „autem non οὐ γὰρ, sed ἢ γὰρ. Veram e cod. Vat. lectio„nem dedi." *Br.* Iisdem argumentis Daphnis adversus Gnathonem disputat ap. *Longum* L. IV. p. 109. ed. Vill. ubi Interpp. hoc Epigramma non neglexerunt. Philosophorum loca, puerorum amorem similibus argumentis impugnantium, collegit *Wetsten.* ad Epist. ad Rom. I. 26. p. 24. sq. At longe aliter disputat de eadem re *Strato* Ep. LXXXIV. — V. 8. ξεῖνον. novum et insolentem. Cf. not. ad Ep. in Aurig. Stat. XV. et *Gatack.* Misc. Posth. XV. p. 560.

II. Vat. Cod. p. 133. Plan. p. 463. St. 602. W. Sibi ipse mala imprecatur poëta, si quando in puerorum amores inciderit. — V. 2. ἐχθόμενοι Vat. Cod. vitiose. — V. 3. μήτε τυχήσω. ne compos fiam voti, opto, si puerum petivero. — ἐπολισθήσω. *Alciphr.* L. III. 64. p. 43½. καὶ πέμπτην ταύτην ἡμέραν εἰς ἔρωτα κατολισθήσας φλέγεται. — V. 6. Excitat h. v. *Suidas* T. III. p. 120. in Πιττάλακος, ubi veteres edd. καλύψω exhibent. Pittalacum, hominem impurum, commemorat *Aeschin.* c. Timocr. T. III. p. 79. ed. R. ἐστί τις Πιττάλακος, ἄνθρωπος δημόσιος, οἰκέτης τῆς πόλεως· οὗτος ἀπορῶν ἀργυρίου καὶ ἰδὼν τοῦτον ἐν τῇ διατριβῇ ἀντέλαβεν αὐτὸν καὶ εἶχε παρ' ἑαυτῷ.

III. Vat. Cod. p. 139. Plan. p. 465. St. 605. W. Ad imitationem *Posidippi* Ep. XVI. incommoda exponit, in quae incurrere debet, qui mulieribus animum adjicit. — V. 2. μαχλ. qui meretrices amant, illarum avaritia excruciantur. σπατάλη χρυσομανής. *Rufin.* Ep. XXXVII. σοβαρῶν ταρσῶν χρυσοφόρος σπατάλη. In Vat. Cod. χρυσομανεῖ σπατάλη (ῃ). Si genuinus dativus, extrinsecus assumenda praep. ἐπί. — V. 3. πελάσοις. Vat. Cod. —

V. 4. τὰς ἐπί, emendavit *Scalig.* in not. msc. citra necessitatem. — ¶. 34.] V. 5. Quae voluptas esse potest in Veneris usu cum uxore legitima, ad quam non amoris stimulis, sed necessitate officii impellaris? *Nicand. Coloph.* Ep. I. οὐδεὶς τὴν ἰδίην συνεχῶς — κινεῖν ἐκ ψυχῆς τερπόμενος δύναται. — V. 7. μύχια. Aldus invenit in Cod. quodam, idque legitur in Ald. 2. — ἔκτοθεν ἐρώτων. sine amoris fructu; quippe in quibus sive flagitii turpitudo, sive metus voluptatem superet. Cum adulterio paederastia jungenda et eodem, quo illud, loco habenda est. — V. 9. ἄκοσμος. impudica. — V. 11. μόγις. Vat. Cod. a pr. m. — Viduam ubi vix tandem multis laboribus et impensis commovisti, ut tibi corporis sui potestatem faciat, statim δέχνυται κέντρα παλιμβολίης, poenitentia afficitur. παλίμβολος. — πολυμετάβολος καὶ ἐπὶ μιᾷ γνώμῃ μὴ μένων. *Tim.* Lex. Plat. ubi vide *Ruhnk.* p. 204. — V. 13. στυγέει. facti eam poenitet, quodque ipsi superest pudoris, eo adhibet, ut, quae modo concesserat, neget, dilationes quaerat, et connubii adeo voluptatem frangat. Hae sunt λυσίγαμοι ἀμβολίαι. γάμος enim h. l. ut Ep. I. 8. et passim, non justas nuptias, sed concubitum significat. — In contextu Vat. Cod. χάζεται ἀγγελίας legitur. In marg. γρ. ἀμβολίας. — V. 17. Legibus vetitum erat cum aliena ancilla rem habere. ἀνιχνεύων. Legi tribuitur, quod proprie magistratuum est, qui in flagitia inquirunt. — In Vat. Cod. obscurum est, utrum ἰθνείην, an ὀθνείῃ exaratum sit. — νόμος ibidem lineae superscriptum. — V. 18. δώματος. Vat. Cod. — V. 19. τὸν ὑμέναιον. Apte contulit *Brodaeus Galen.* περὶ τῶν πεπ. τόπων. VI. Διογένης οὖν ὁ κυνικὸς ἑταίρᾳ ποτὲ συνθέμενος, ὥς φασιν, ὅπως πρὸς αὐτὸν ἀφίκηται, βραδυνούσης αὐτῆς, ἀπετρίψατο τὸ σπέρμα, προσαπτόμενος τῇ χειρὶ τὸ αἰδοῖον, καὶ μετὰ ταῦτα παραγενομένην ἀπέπεμψεν, εἰπὼν, τὴν χεῖρα φθάσαι τὸν ὑμέναιον ᾆσαι. Erat enim haec impuritas secundum Cynicos res ἀδιάφορος. Unde in Vita Peregrini *Lucianus* §. 17. T. III. p. 341.

ἐν πολλῷ δὲ τῶν περιεστώτων δήμῳ ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον, καὶ τὸ ἀδιάφορον δὴ τοῦτο καλούμενον ἐπιδεικνύμενος. ubi vide Interpp. Apud eundem Vit. Auct. §. 10. T. I. p. 550. Diogenes vendendus futurum dominum hortatur, ut in omnium conspectu faciat, quae alius vix domi suae facere audeat, addens haec: καὶ τῶν ἀφροδισίων αἱροῦ τὰ γελοιότατα, sive, ut mihi quidem videtur, τὰ ἀγελαιότατα; i. e. *vilissima quaeque.* Dicere enim solebat, ἀπανταχοῦ παρεῖναι αὐτῷ τὴν Ἀφροδίτην προῖκα. *Dio Chrys.* Or. VI. T. I. p. 203. Conf. *Bayle* Dict. v. *Diogène* Not. L.

IV. Vat. Cod. p. 120. Planud. p. 452. St. 587. W. In amore et nimiam superbiam et humilitatem nocere docet. — V. 1. χαλάσῃς. Vat. Cod. — ne nimis submittas animum. — V. 2. ἔμπροσθεν. Flor. edit. quod reliquae non sequuntur. ὀλισθηρὴ ἱκεσίη dicta videtur a gestu supplicantium, qui in genua *labuntur.* Vulgari sensu ὀλισθηρὴν τύχην dixit Noster Ep. LXVI. 4. — V. 3. στεγανώτερον. edd. ante Stephan. — *Suidas* T. III. p. 370. στεγανώτερον. πεπυκνωμένον. συνεχέστερον. ἐν Ἐπιγρ. ἀλλά τι καὶ φρονέεις στ. — Firmiori te animo esse oportet. στεγανὸς θυμὸς est proprie *animus bene munitus, undique tutus.* — ὄσσον. leviora haec animi offensi signa, frons contracta, parcior adspectus. — βλέμματι φειδομένῳ. Cf. *Strat.* Ep. XVI. 2. — V. 5. Superbos mulieres negligunt; nimis miserabiles rident. ἔργον ἀθερ. *solent.* Hoc sensu *Aelian.* V. H. IX. 24. Συβαρίταις πᾶσιν ἔργον ἦν τρυφᾶν. Ibid. III. 18. γεωργεῖν δὲ καὶ σπείρειν οὐδὲν αὐτοῖς ἔργον εἶναι. ubi *Periz.* plura hujus generis dedit. — V. 6. κατὰ καγχ. Vat. Cod. De risu petulanti et immoderato hoc vocab. explicat *T. H.* in Auct. Em. in Hesych. T. II. p. 116. Add. *Fischer.* ad Anacr. p. 17. sq. Noster Ep. XXVII. et *Paul. Silent.* Ep. XXXIII. Praeceptum dat paulo diversum *Propert.* I. X. 27. — *quo sis humilis magis et subjectus Amori, Hoc magis effectu saepe fruare bono.*

V. Cod. Vat. p. 133. Edidit *Reiske* in Misc. Lips. IX. p. 684. nr. 387. et ante eum *Pierson.* in Verisim. p. 18. Mulieri, quam deperit, comae reticulum et pallam donat, alia majoris pretii promittens. — V. 1. κρήδεμνον. rica, fascia crines continens. Vide *Salmas.* ad Scr. Hist. Aug. T. II. p. 543. *Lennep.* ad Coluth. I. 2. p. 6. Fasciae *Agathiae* aurea ornamenta intexta erant. γραφίς. ipsa pictura sive acu picta imago est. Vide ad *Philippi* Ep. XLII. T. II. P. II. p. 177. — χρυσοπήνη. (χρυσοπήνην corrigit *Wessel.* Probab. V. p. 47.) τὴν διὰ χρυσοῦ εἰργασμένην. *Hesych.* Similia verba collegit *Pierson.* l. c. χρυσεοπήνητα φάρεα habet *Eurip.* Orest. 838. — ¶. 35.] V. 3. βάλλε pro ἔμβαλλε. ut *Meleag.* Ep. XL. et XLIV. — De ἀμπεχόνῃ vide ad *Antip. Sid.* Ep. LXXXII. T. II. P. I. p. 76. Fascia esse videtur h. l. quae humeris papillisque circumnectebatur, qualem Niobes filiae gerunt, secundum *Winkelm. Gesch. der Kunst* T. I. p. 197. Jungit ζῶμα et ἀμπεχόνην *Aristophan.* ap. *Clem. Alex.* Paedag. II. p. 245. Utrique usui cum inserviret haec fascia, Agathias puellam rogat, ut ea mammas potissimum substringat. Minus recte h. l. accepit *Reiskius.* — Vat. Cod. ἐφ' ἑσσαμένη et ἐπὶ μάζιον. Pro εἴη v. 5. Ap. Lips. ἤδη. — V. 7. καὶ τόδε. τὸ ἐπιμάζιον scil. sive τὸ κρήδεμνον, ut nihil opus sit cum *Salmasio* τὴν μὲν corrigere. — ἀλλά. Nec tamen semper puella manere velis. — V. 8. λεύσσοις. Vat. Cod. — εὔσταχυν *Piers.* ex Cod. In Ap. Lips. εἰς ταχύν, unde in marg. εἰς τάχος emendatum est. — στάχυς de liberis dictum cum aliis ejusdem generis vocabulis illustravit *Ruhnken.* ad H. in Cerer. 23. p. 9. Adde *Euripid.* in Erechth. fr. I. 26. εἰ δ' ἦν ἐν οἴκοις ἀντὶ θήλεως στάχυς Ἄρσην. — V. 9. ἀργυφέην ἀναδέσμην. Hic igitur illis temporibus nuptarum ornatus erat. Caeterum h. l. eadem junguntur, quae ap. *Homer.* Il. χ. 469. ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τε ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην Κρήδεμνόν θ'. — Vide

tur ὁ κεκρύφαλος comam totam velasse. Ep. ἀδεσπ. CCCLII.

VI. Vat. Cod. p. 135. Edidit *Reisk.* Misc. Lipf. IX. p. 687. nr. 389. Strategema describit amatorium simile illi ap. *Eustath.* de Ism. Amor. L. V. p. 200. ubi Ismenias poculum a puella accipiens, τὴν παρθένον, inquit, ἐδόκουν πίνειν αὐτήν. τὰ χείλη ταύτης κατεφίλουν ἐρωτικῶς καὶ φιλῶν ὑπέκλεπτον τὰ φιλήματα· ὑπηρέτην εἶχον τὸ ἔκπωμα τῆς ἐμῆς φίλης Ἰσμήνης τὰ χείλη μετακομίζον μοι. — V. 3. ἐγώ. ego tanquam canalis sive fistula sorbendo amoris laticem, i. e. ipsum illud Rhodanthes osculum, ad alteram zonae partem, meo ori admotam, attrahebam. — ἀρχή, *extremitas*, ut πεισμάτων ἀρχαὶ ap. *Eurip.* Hipp. 772. quem locum cum multis similibus *Valckenarius* admovit Herodoteis σπάσας τὴν ἀρχὴν τοῦ στρόφου L. IV. p. 308. Adde *Ruhnk.* ad Tim. p. 241. — V. 5. αὖ ἐρύων. Sic Vat. Cod. Una voce αὐερύων *Reisk.* ἀνερύων Apogr. Ruhnk. et Guy. — V. 6. μάστακι. Ep. VIII. 16. *Homer.* Od. δ. 287. μάσταξ, τὸ στόμα. *Hesych.* — ἀντ' ἐφίλουν. Vat. Cod. E longinquo puellam osculabar, oscula reddebam, zonae oscula imprimendo. — V. 7. πόνου παραίφασις. ἀπάτημα πόθων ap. *Meleag.* Ep. CXII. Ep. in Stat. Aurig. XLIX. ἐὼν τόδ' ἄγαλμα παραίφασιν εὗρεν ἐρώτων.

VII. Vat. Cod. p. 135. *Reisk.* Misc. Lipf. IX. p. 688. nr. 390. De vetula conqueritur, puellae, quam deperit, nimis diligenti observatrice. — V. 1. ἡ τρικόρωνος. *Lucill.* Ep. XXXII. Θεμιστονόη τρικόρωνος. ubi vide not. T. II. P. II. p. 461. — ἡ ἡμετέρους. quae sine dubio nullam aliam ob causam, nisi ut nos molestiis afficiat, saepe mortis procrastinationem ab Orco impetravit. — V. 4. οὔτε ζωρ. Vat. Cod. Nec aliter Ap. Guy. et Ruhnk. et *Reisk.* — κύλικα εὔζωρον est ap. *Plutarch.* V. Thes. T. I. p. 20. ed. Bry. unde apparet, *Pauwium* temere ζωροτέρου conjecisse. *Lactea pocula* sic dixit *Statius* I.

Achill. 307. ἀκρήτου κύλικος. Ep. ἀδεσπ. DCLXVIII. — V. 5. περὶ δεψ. Vat. Cod. — V. 6. ἀθρήσῃ Vat. Cod. a man. sec. — ῥεμβομένην. furtivis oculis circumspicientem, circumvagantem. *Plutarch.* T. II. p. 521. C. δεῖ δὲ μὴ καθάπερ θεράπαιναν ἀνάγωγον ἔξω ῥέμβεσθαι τὴν αἴσθησιν. ῥεμβῶδες ὄμμα dixit Idem T. II. p. 45. D. — Post hunc versum distichon abest ab Apogr. Lips. quod non fugit *Reiskium.* Dedit illud *Schneider.* in Per. crit. p. 31. — V. 9. Proserpinam rogat per amorem Adonidis, ut suo miseraeque puellae desiderio succurrat, importunamque anum ad inferos devocet. Proserpinam amore incensam Adonidem Veneri eripuisse, plures tradiderunt. Vide *Schol. Theocrit.* XV. 86. *Clem. Alex.* Cohort. ad Gent. p. 29. ubi dearum amores recensens: ἐπὶ δὲ Ἰασίωνι Δημήτηρ, καὶ ἐπὶ Ἀδώνιδι Περσέφαττα. ubi vid. *Potterum Sylburgii* conjecturam Ἀϊδωνεῖ refutantem. Ad eosdem amores respicit *Alciphron* I. Ep. 39 p. 251. et *Lucian.* D. D. XI. T. II. p. 34. ubi vide *T. Hemsterh.* p. 279. ed. Bip. — V. 10. ξυνῆς. mihi et puellae communis. — ¶. 36.] V. 11. Libera puellam ab anu, priusquam ipsa pereat. — Perquam languide et sine acumine hoc carmen terminatur.

VIII. Vat. Cod. p. 137. Primus edidit *D. Heinsius* in Poëm. e Gr. versis p. 138. unde ejus initium repetivit *Pierson.* ad Moer. p. 87. *Reiske* Misc. Lips. IX. p. 691. nr. 393. Narrat poëta, quomodo puellam, vetula illa custode juxta cubante, osculatus sit. — V. 1. παρ' ἐκ. Vat. Cod. — V. 2. δόχμιον νῶτον. Anum in anteriore lecti parte cubuisse puta, ita ut accedentibus tergum opponeret. Hinc propugnaculo comparatur insuperabili, προβλὴς ὥς τις ἔπαλξις. Excitavit hoc hemistichium *Alberti* ad *Hesych.* in προβλήματι. *Homer.* Il. π. 407. πέτρῃ ἐπὶ προβλῆτι. Ib. β. 396. προβλῆτι σκοπέλῳ. Cf. *Suidam* in ἐπάλξεις T. I. p. 786. Eadem de propugnaculo allegoria per totum hoc carmen regnat. — V. 3. νεῖα δ' ἐπ' ἦεν

„*velut verno tempore.* Sic optime emendavit praestantis„simus *Toupius* in Suid. I. p. 51. [p. 47. ed. Lipf. et „Cur. Sec. p. 199.]. Scriptum in Cod. οἷα δὲ πυρί. Sal„masio in mentem venerat οἷα δὲ πύργος, quod merito „explodit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 101. licet non multo „melius sit, quod ipse suadet πήρα. In veteri Cod. scri„ptum erat, pro eo qui olim obtinebat more, indistinctis „vocibus ΟΙΑΔΕΠΗΡΙ, unde librarius imperitus fecit οἷα „δὲ πυρί, Η in Υ mutato, quod millies factum. Haec „corruptelae origo probabilior est Piersoni hypothesi, „quem vide ad Moer. p. 87." *Br.* οἷα δὲ πυρὶ etiam *Suid.* habet in ἀπλοΐδας T. I. p. 268. *Corn. de Pauw* in not. msc. πήρα tentabat: ut *saccus.* *Jos. Scaliger* οἷα δὲ πυῤῥή, quod recepit *D. Heinsius.* Huic conjecturae et ceteris omnibus longe praeferenda emendatio *Salmasii*, quidquid dixerint *Dorvillius* et *Brunckius.* Hujus sententiam expositam vidimus. Ille hanc emendationem parum elegantem judicabat, tum quia ἔπαλξις praecederet, tum quia vestis nihil cum turri commune haberet. Sed recte monuit *Pierson.* l. c. passim jungi ἔπαλξις et πύργος, ut ap. *Thucyd.* L. III. p. 179. 3. et totius carminis colorem, ubi omnes metaphorae a re militari desumtae sint, egregie illi lectioni patrocinari. Idem fere judicat Vir Doct. (quem *P. Fonteinium* fuisse suspicor) qui adscripsit margini Ap. Lennepiani: „πύργος. Sic „lege vel τύρσις. Vide Thucyd. L. III. p. 179. 5. Lu„cian. T. III. p. 308. l. 35. Ridiculae his hominibus „comparationes in deliciis erant." In πύργος sponte etiam incidit *Schneiderus* V. Cl. in Per. crit. p. 29. Ut autem h. l. vestis cum moenibus comparatur, ita contra moenia vesti ap. *Herodot.* L. VII. 20. εἰ καὶ πολλοὶ τειχέων κιθῶνες ἦσαν ἐληλαμένοι διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ. quod illustravit *Valcken.* p. 566. 20. *Demades* rhetor ap. *Athen.* L. III. p. 99. D. τὸ τεῖχος ἐσθῆτα τῆς πόλεως appellaverat. Conopeum muscas et culices arcens corpus defendit

οὐδὲν ἀφανέστερον τείχεος ἀστυόχου, secundum *Paul. Silent.* Ep. LXVI. 6. Sed multo magis *Salmasii* emendationem firmat, quod *Paulus Sil.*, ejusdem aetatis homo, Ep. VI. tenuem vestem, quae ipsum a puella secernebat, cum Semiramidis muro comparavit: μηδὲν ἔοι τὸ μεταξύ· Σεμιράμιδος γὰρ ἐκεῖνο τεῖχος ἐμοὶ δοκέει λεπτὸν ὕφασμα πέθειν. *Lucian.* Dial. Meretr. III. καὶ τέλος διετείχιζες τὸ μεταξὺ ἡμῶν τῷ ἱματίῳ, et mox: ἀφῃρέθη μὲν ἤδη τὸ διατείχισμα. Similiter *Eustathius* de Amor. Ism. L. III. p. 100. de puella, quae ab amatoris sese defendit impetu, ὅλῳ σώματι περιτειχίζει τὸν μαζόν, ὡς πόλιν ἀκρόπολις. Haec omnia efficiunt, ut *Salmasii* emendationem non modo non explodendam, sed ceteris omnibus anteponendam existimem. Quod vero ad *Toupii* lectionem attinet, speciosa illa quidem, praesertim propter literarum similitudinem, (quae tamen in πυρὶ et πυργ' etiam summa est,) nec tamen propterea unice vera. Puellam vir ingeniosissimus, jam spirante Favonio, οἷα δ' ἐπ' ἦρι, vestem tenuiorem pro more sumsisse ait, et poëtam respexisse *Xenophont.* Hist. Gr. IV. 5. 4. καὶ ἀναβεβήκεσαν δὲ ἔχοντες, οἷα δὴ θέρους, σπεῖρα. *Et quod, ut aestatis tempore, tenuibus induti pannis adscendissent.* In his Toupianum agnoscimus ingenium, qui, dissimillimis saepe locis inter se comparatis, conjecturis suis speciem conciliare solet. Hic certe *Agathiam* de *Xenophontis* loco ne cogitasse quidem, quovis pignore contenderim. Nec sane locis veterum indigemus, qui probent, calido anni tempore crassiores vestes deponi, tenuiores indui. At docendum erat, verni temporis commemorationem ad historiam melius intelligendam facere. Quod nemo, puto, docere poterit. — Quod ad ἁπλοῖς attinet, vestem simplicem fuisse, ipsum nomen indicat. V. *Hesych.* v. et *Salmas.* ad Scr. H. Aug. T. I. p. 409. — ἐκταδίῃ. μεγάλῃ. *Schol. Homeri* Il. κ. 134. — V. 6. Excitat h. versum *Alberti* ad *Hesych.* v. χαλίκρητος· et *Suidas* T. III. p. 649. χάλιξ,

ὁ ἀκρέτατος οἶνος· χαλᾷ γὰρ τὰς φρένας. *Hesych.* Bacchus ἀκροχάλιξ οἴνῳ καὶ νέκταρι, i. e. μεθύων ἀκράτῳ, *Apollon. Rhod.* IV. 432. Vide *Schneiderum* ad *Nicandri* Alex. 29. *Cuperum* in Obſſ. I. 11. p. 79. et *Gatacker.* Adv. Miſc. Poſth. 5. p. 455. — Serva, januae cuſtos, bene pota in limine jacebat. — V. 7. ἐπὶ στρ. Vat. Cod. correctum ἐπί. Apogr. Ruhnk. et Guy. ἐπιστρεπτῆρα. Pro θυρέτρου, quod ut veram lectionem protulit *Dorvillius* l. c. et *Alberti*, qui partem hujus diſtichi excitat ad *Heſych.* T. I. p. 98. 22. in quibusdam apogr. μελάθρου legitur. Peſſulum januae clanculum et ſine ſtrepitu removit ille, qui didicerat *impercuſſos nocte movere pedes. Ovid.* III. Amor. I. 52. — V. 9. φρυκτοὶ αἰθαλόεντες non ſunt *titiones, torres*, ut *Salmaſ.* in apogr. ſui margine notavit, ſed *lucerna*, quam φρυκτὸν facete appellat, ut in metaphora perſiſtat. τῶν φρυκτῶν enim uſus in bellis et urbium expugnationibus. *Stanlej.* ad *Aeſchyl.* Agam. 1. p. 793. — Excitavit hoc diſtichon *Suid.* in λύχνην T. II. p. 462. ubi recte ῥιπίσμασι, non ῥαπίσμασι, ut *Heinſius* habet. — Veſte mota ventum faciens lucernam exſtinxi. — V. 10. *Suidas* in λέχριος T. II. p. 435. — V. 11. Idem in κνώσσουσαν T. II. p. 335. — ἧκα. *Heinſ.* et *Reisk.* — Quum vetula anteriorem lecti partem occuparet, amator ſubiens lectum usque ad alterum ſpondae latus prorepſit, ubi corpore ſenſim erecto puellam tentare coepit. — σχοῖνοι funes ſive lora, lectum jungentia. Rem illuſtrat *Petronius* c. XCVII. *Imperavi Gitoni, ut raptim grabatum ſubiret, annecteretque pedes et manus inſtitis, quibus ſponda culcitam ferebat. — non eſt moratus Giton imperium, momentoque temporis inſeruit vinculo manus, et Ulixem aſtu ſimillimo vicit.* — V. 13. μετὰ βαιόν. *Heinſ. Reisk.* ὅπῃ *Heinſ.* ὅπου *R.* ex Ap. Lipſ. — V. 15. ὑπετρέφθην δὲ πρόσωπα. *Reisk.* ex Ap. ſuo. ὑπεθρέφθην δὲ προσώπῳ. membr. Vat. In marg. Ap. Guy. haec notata leguntur *Salmaſii: an* ὑπετρέφθην, ὡς

meum affrictum est illius ori. Sed forte legendum ἐπιτρίφθην δὲ προσώπῳ. *Sic supra* ἦν δ' ἐπιτρίψῃ τὸ σκέλος. Nihil mutandum videtur. Ille paulatim sese erigens primum papillas comprehendit manibus, deinde ad altiora pergens ὑπεθρύφθη προσώπῳ, *ore* quoque *puellae delectabatur*, in eoque *luxuriabat*, oscula ipsius ori infigens. Oscula illa tanquam cibum aliquem delicatum repraesentat; hinc μάσταχα πιαίνων· quod pro *oblectare* posuit *Aesch.* Agam. 275. Cf. *Paul. Sil.* XI. 2. — χείλεος εὐαφίῃ, labia suaviter intumescentia. Vid. not. ad *Rufin.* Ep. II. 4. T. II. P. III. p. 152. — V. 17. In hac muri expugnatione praedam habebam pulchrum puellae osculum. — σύμβολον. *Salmas.* in marg. Ap. Guyet. *praemium*, μισθὸν interpretatur, ad *Hesychium* remittens, ubi τὸ διδόμενον τοῖς εἰσιοῦσιν εἰς τὸ δικαστήριον appellatum fuisse σύμβολον docetur. Sed h. l. est potius *pignus*, quo accepto amator ampliora sperabat. — V. 20. σφίγγεται, ἡ κορείη. puellae pudicitiam adhuc tuetur procrastinatio. ἀδήριτος ἀμβολίη. induciae, pugna cessante. Nova pugna commissa, arcem virginitatis expugnabo. — V. 23. οὐδέ τί με στήσουσιν. et στήσωσιν. vitiose *Heins.* quod *Dorvill.* notavit, qui σχήσωσιν ex Cod. profert. At ibi σχήσουσιν legitur. Depravatius etiam, σχίζουσιν, legit *Spanhemius*, qui hoc distichon profert in Libro de Usu et Praest. Num. T. II. p. 75. ubi nummos tractat, in quibus Venus τροπαιοφόρος exhibetur.

T. 37.] *IX.* Vat. Cod. p. 138. Edidit *Toupius* in Anim. ad Schol. Theocr. p. 211. Notae sunt amantium ineptiae circa τὸ τηλέφιλον ex *Theocr.* Eid. III. 20. sq. et Schol. Diserte rem explicavit *Pollux* IX. 127. In illo ludo papaveris folium, hoc enim est τὸ τηλέφιλον, poculo fuit impositum, ubi si manu percussum clarum reddebat sonum, id pro auspicato signo habebatur. Hoc πλατυγίζειν appellabatur. Vid. *Suid.* v. T. III. p. 127. At hoc loco de cottabismo agitur, ad quem vocabulum

τηλέφιλον accommodatur tantum. Vide ad v. 6. — V. 1. ἔξωθε. Ap. Guy. et Ruhnk. — ἠχέτα βόμβος pro ἠχέτης, forma ionica, sive, ut alii volunt, aeolica. ἠχέτα τέττιξ *Hesiod.* Ἔργ. 582. — μαντῷον appellatur κισσύβιον, propter hoc ipsum, quod omen inde petebatur. Totus loci color ductus est ex *Theocrit.* l. c.:

ἔγνων πρᾶν, ὅκα μευ μεμναμένω, εἰ φιλέεις με,
οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησεν.

— V. 3. τὸ δ' ἀτρεκές. An verum sit augurium, tum intelligam, cum me tecum cubare patieris. — V. 5. μεθυσὰς ap. *Toup.* vitiose. Partem hujus vers. c. sequ. laudat *Suidas* in λάταξ T. II. p. 417. ubi iterum (ut Ep. II. 6.) καλύψω exhibetur in vett. edd. λάταξ est sonus, quem vinum efficiebat poculo cum vi injectum. Vide, qui omnem rem de cottabismo docte explicuit, *Groddeck.* in *Antiqu. Vers.* p. 251. sq. et p. 264. ubi docet, illum crepitum pro bono omine inter amantes fuisse habitum. Facit huc inprimis fr. *Callimachi* CII. Πολλοὶ καί, φιλέοντες Ἀκόντιον, ἧκαν ἔραζε Οἰνοπόται Σικελὰς ἐκ κυλίκων λάταγας. *Suidas* in κοτταβίζειν· — εἰς χαλκᾶς δὲ φιάλας, αἳ καλοῦνται λαταγεῖα, ἀνεῤῥίπτουν ἐμβάλλοντες τὸ πόμα· καὶ εἰ ἐγίνετο μείζων ψόφος, ἐδόκουν ὑπὸ τῶν ἐραστῶν ἐρᾶσθαι. — V. 6. πλέγμασι Vat. Cod. Superscriptum πνεύμασι. Fortasse fuit:

καλλείψω λατάγων παίγμασι τερπομένους.

Si πλήγμασι verum est, quod *Salmas.* emendasse videtur; sic enim scriptum reperio in Apogr. Guy. et Ruhnk.; accipiendum est pro synonymo τοῦ πλαταγήματος v. 1.

X. Vat. Cod. p. 121. Planud. p. 454. St. 589. W. In citharistriam arte et pulcritudine conspicuam. — V. 1. ἔχουσα vulgo. Nostrum est in membr. Vat. probatum *Dorvillio* ad Char. p. 551. — V. 3. τραγικὸν ῥοίζημα. tragici sermonis graviorem sonum significat. De oratore *Philostr.* in V. Soph. II. 10. p. 589. ὡς μηδὲ τοῦ

Πολέμωνος ῥοίζου λείπεσθαι δόξαι. ubi vid. *Olear.* — ῥῆξατο φωνὴν, *vocem e pectore rumpit*, ut *Virgil.* loquitur Aen. XI. 377. Dicendi genus ap. ſeriores poëtas crebro obvium. Exempla v. ap. *Wetſten.* ad N. T. II. p. 231. — V. 7. σιγή. Vat. Cod. σιγῇ ἐφ' ἡμείων. Ex Il. η. 195. Submiſſa haec voce inter nos agamus, ne Dionyſus haec audiens Ariadnae hujus amplexum appetat. — V. 8. ἔχοι. Vat. Cod. — In Ariadnam quandam epitaphium eſt in Anth. Lat. IV. 56. p. 40. ſq.

XI. Vat. Cod. p. 131. Planud. p. 462. St. 601. W. Deſcribit poëta cruciatus, quos perpeſſus ſit inter duas puellas cubans, quarum alteram ipſe amabat, ab altera amabatur. — V. 1. ποτε μοῦνος Vat. Cod. a pr. m. μέσσα καθήμην vulgo, quod caſto Planudis ingenio debemus. At in lectione Cod. nihil impuri eſt, quippe quae de accumbentibus in coena accipi poteſt. Ante *Brunckium* eam indicavit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 655. — V. 3. οἷά τε τις φώρ. Sic recte Planud. In membr. οἷά τ' ἔτι σφῶν. — V. 4. χείλει φειδομένῳ. fere ut Ep. IV. ὅσσον ἰδεῖν βλέμματι φειδομένῳ. — V. 5. ὑπὸ κλ. Vat. Cod. Alterius zelotypiam conabar fallere, quae ne dolum animadverteret, timebam. — τὰς λυσιπόθους ἀγγελίας. ne amorem noſtrum parentibus puellae a me amatae indicans ejus fructu nos privaret. — V. 7. ἄρα εἶπον. Vulgo. Noſtrum eſt in Vat. Cod. et perpetuo Homeri more firmatur. Sequentia ducta videntur ex *Anacr.* Od. XLVI. χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι, Χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι.

¶. 38.] *XII.* Vat. Cod. p. 124. Planud. p. 461. St. 599. W. De intempeſtiva hirundinum loquacitate conqueritur Agathias. Etiam hoc Ep. ex *Anacreonte* Od. XII. traductum videtur. — V. 1. Poſtrema hujus verſ. verba una cum ſq. laudat *Suid.* v. ἐλινύοντας T. I. p. 715. ubi ἐλιννῦσαι legitur, ut in vulg. edd. ἐλινύσαι Vat. Cod. quam ſcripturam praefert *Erneſtus* ad *Callim.* H. in Cer.

48. et poſt eum alii. — V. 3. ἀμφὶ π. Vat. Cod. — ἐς δ' ἐμὲ δάκρυ βάλλουσι. in lacrymas me conjiciunt; moerorem, ſomno modo cedentem, denuo excitant. — V. 4. βάλλουσιν. Vat. Cod. — παρωσάμεναι. *Callim.* ap. *Etym. M.* v. ὦρος. ὁ ὕπνος. Καλλίμ. πολλάκι καὶ κανθῶν ἤλασα ὦρον ἄπο. *Theocr.* Eid. XXI. 20. ἐκ βλεφάρων δὲ Ὕπνον ἀπωσάμενοι. Sequitur in membranis diſtichon, quod Planudes ob ſcripturae vitia omiſit:

> Ὄμματα δ' οὐ λάοντα φυλάσσεται· ἡ δὲ Ῥοδάνθης
> αὖθις ἐμοῖς στέρνοις φροντὶς ἀναστρέφεται.

Haec ſic fortaſſe emendanda ſunt:

> Ὄμματα μυδαλέοντα παλάσσεται —

Lacrymis humidi oculi turbantur et irrigantur. μυδαλέοντα ſaltem ſatis veriſimile ex loco *Stratonis* Ep. LXVIII. quem *Agathias* ante oculos habuiſſe videtur: Πάννυχα μυδαλέοντα πεφυρμένος ὄμματα κλαυθμῷ Ἄγρυπνον ἀμπαύω θυμὸν ἀδημονίῃ, ubi vide not. — παλάσσειν eſt perfundere, inſpergere, foedare, et reſpondet verbo φύρειν, quo *Strato* uſus eſt. νιφετῷ πεπαλαγμένον ὕδωρ dixit *Qu. Calaber* XII. 402. Fortaſſe tamen in φυλάσσεται aliud verbum latet. — V. 5. λαλητρίδες. Paſſim loquacitas hirundini exprobratur. *Schol. Theocr.* XV. 87. κωτίλλοισαι. ἤγουν πολυλογοῦσαι· κωτίλην γὰρ λέγουσι τὴν χελιδόνα. Proprio vocabulo κωτιλάδας appellatas fuiſſe ap. Thebanos hirundines, diſcimus ex *Strattide* ap. *Athen.* XIV. p. 622. A. Plura vide ap. *Valckenar.* in Adon. p. 379. λαλίη, φαιδρή τε χελιδονὶς Homonoea vocatur in Ep. Inc. DCCXXXII. Cf. *Fiſcher.* ad *Anacr.* p. 53. ſq. — V. 7. Ἴτυλον. *Soph.* Electr. 148. Ἴτυν γ' ὀλοφύρεται Ὄρνις ἀτυζομένη. *Catull.* LXIV. 13. *Daulias abſumti fata gemens Ityli.* Adde *Straton.* Ep. II. 3. — V. 8. „Foeda corruptela verſum „hunc obſidet in vulgatis libris, ubi vel Planudis vel „librariorum culpa legitur καὶ γοάοιτε Εἰς αἶπος κραναὴν —

„epopis seu *upupae*, i. e. Terei in hanc avem conversi." *Br.* De Tereo in upupam mutato vid. *Pausan.* X. 4. *Ovid.* Metam. VI. 672. Nidum aedificat ἐν τοῖς ἐρήμοις καὶ τοῖς πάγοις τοῖς ὑψηλοῖς. *Aelian.* H. A. III. 26. *Aristot.* H. A. IX. 11. Adde primam scenam Avium *Aristophanis*, ubi duo Athenienses Terei aulam in praeruptis montibus quaerunt. — V. 9. κνώσσοιμεν. Vulgo et in Vat. Cod. — V. 10. ἀμφιβάλοι. Vulgo et in Vat. Cod.

XIII. Vat. Cod. p. 132. Plan. p. 463. St. 601. W. In puellam olim pulchritudine conspicuam et superbam, nunc annorum progressu marcescentem. Color fortasse ductus ex *Automed.* Ep. II. T. II. p. 207. — V. 2. „πλεκτὰς Vat. Cod. hinc corrupta lectio in duobus Pla„nudeae παικτάς." *Br.* παικτὰς habet Ed. Flor. pr. Ald. tres. πεκτὰς emendavit *Jos. Scaliger* in not. msc. nec aliter habet ed. *Jodoci Badii.* — V. 4. χεῖρας ἐρικνώθη. Vulgo: quod recte emendavit *Pierson.* ad *Moer.* p. 336. *Apollon. Rh.* I. 699. γήραϊ δὲ ῥικνοῖσιν ἐπισκάζουσα πόδεσσι. Cf. Miscell. Obss. T. II. p. 360. — V. 5. μαζὸς ὑπεκλίνθη. Sic plane *Propert.* II. 12. 21. *necdum inclinatae prohibent te ludere mammae.* ubi vide *Brukhus.* — V. 6. βαμβαίνει. fracta senio voce, quam Lycae exprobrat *Horat.* IV. Od. XIII. 5. *cantu tremulo pota Cupidinem Lentum sollicitas.* ubi vide *Mitscherl.* βαμβαίνων. τρέμων τοῖς ποσὶν ἢ τοὺς ὀδόντας. *Hesych.* Glossae: *Titubo.* σφάλλομαι. λακωνίζω. γλώσσῃ βαμβαίνω. *Themist.* Or. XIII. p. 301. καὶ ἔπαλλε μὲν αὐτῆς ἡ καρδία, ἐβάμβαινε δὲ ἡ φωνή. Cf. *Valcken.* ad *Ammon.* p. 122. et in Append. ad Virgil. c. Gr. compar. p. 84. — V. 7. τὴν πολιήν. Canos equidem Nemesin amoris appellare soleo, quippe qui celerius subnascentes, poenas superbiae a puellis sumunt. *Automed.* l. c. καὶ κάλλους εἰσί τινες Νεμέσεις. ubi similia notavi T. II. P. II. p. 128.

XIV. Vat. Cod. p. 120. Plan. p. 453. St. 588. W. Scriptum in maritum, qui zelotypia inflammatus uxori

Rhodanthae et comam resecuerat et plagas intulerat gravissimas. In utraque re similis erat Polemoni *Menandri*, quem, cum in captivam, quam misere amabat, eadem commisisset, postea poenitentia hujus flagitii graviter affectum, humi prostratum lacrymas fudisse uberrimas constat ex *Philostrati* Epist. XXVI. ex cujus verbis fuerunt qui comoediam Menandri *Polemonem* elicerent. Perperam; nam fabulae titulus fuit ἡ Περικειρομένη, ut recte vidit cl. *Boettiger* in Exc. II. ad Eunuch. p. 59. sq. qui nostri Epigrammatis non immemor fuit. Praeterea τὴν Περικειρομένην nihil diversam fuisse a Ῥαπιζομένῃ multis argumentis eleganter docuit *Huschkius* V. Cl. in Anal. crit. c. VII. p. 171. sqq. — V. 1. τὸν σοβαρὸν Πολέμ. *Philostrat.* l. c. Οὔτε ὁ τοῦ Μενάνδρου Πολέμων καλὸν μειράκιον περιέκειρεν, ἀλλ' αἰχμαλώτου μὲν ἐρωμένης κατετόλμησεν ὀργισθεὶς, ἣν οὔτε αὐτὸς ἀποκείρας ἠνέσχετο· κλαίει γοῦν καταπεσὼν καὶ μεταγινώσκει τῷ φόνῳ τῶν τριχῶν. Ad hunc hominem inprimis ejusque in illa fabula partes respexisse *Tibullum* I. El. X. 53. acute suspicatur *Huschkius:*

Sed Veneris tunc bella calent; scissosque capillos
Femina perfractas conqueriturque fores.
Flet teneras subtusa genas; sed victor et ipse
Flet, sibi dementes tam valuisse manus.

— V. 2. γλυκερᾶς. Vat. Cod. unde Γλυκέρας fecit *Jos. Scaliger*, vertens: *Quod Polemo ille facit, Glyceres qui conjugis aufert In thymela crines, docte Menandre, tua;* quod *Fabricium* Bibl. Gr. T. II. p. 467. in errorem induxit. Vide *Huschke* l. c. p. 183. sq. — V. 5. καὶ τραγικοῖς. rem comicam in tragoediam vertit. — V. 6. μάστιξεν. Vulgo et Vat. Cod. — ¶. 39.] V. 7. Quod enim tantum flagitium Rhodanthe commisit, si eam aerumnarum mearum miseruit? — V. 9. Mire ab hujus distichi sensu aberravit *Scaliger*, qui vertit: *Exsculpens*

oculos radicitus ambo Invidiae informes duxit in ore notas. Quanto rectius summus *Grotius: Nos quoque divisit ferus ille, nec ora tueri Mutua fert: tantus pectora livor habet.* — Partem hujus distichi *Suidas* profert in αἴθοπα T. I. p. 647. — V. 11. In marg. Vat. Cod. haec nota legitur: θαυμαστὴ ἡ τοῦ ἐπιγράμματος ἔννοια ἐκ τῶν δραμάτων Μενάνδρου. Ad titulos fabularum *Menandri* respici, ut in Ep. *Frontonis* II. (Anim. T. II. P. III. p. 11. sq.) non fugerat auctorem hujus scholii, non magis ac *Wesseling.* in Diss. Herod. p. 160. et *Grotium.* Primus tamen haec sibi observasse videbatur *Toup.* Ep. Crit. p. 28. — Μισούμενος. In hac fabula partes primariae erant militis gloriosi, puellae, quam deperibat, odiosi. Vide *Liban.* Decl. XXXI. Tom. I. p. 701. cujus locum excitavit *Boettiger.* l. c. p. 55. — Δύσκολος, morosus et tristis, nec sibi, nec aliis aequus. Hujus hominis mores et animum ob oculos nobis ponit *Julian.* in Misop. p. 342. A. οὕτω μὲν οὖν ἐγὼ ἐν Κελτοῖς, κατὰ τὸν τοῦ Μενάνδρου Δύσκολον, αὐτὸς ἐμαυτῷ πόνους προσετίθουν. et p. 349. C. πόλει γὰρ προσιὼν ἐλευθέρᾳ, τὸν αὐχμὸν τῶν τριχῶν οὐκ ἀνεχομένῃ, ὥσπερ οἱ κουρέων ἀποροῦντες, ἄκαρτος καὶ βαθυγένειος εἰσέδραμον. ἐνόμισας ἂν Σμικρίνην ὁρᾷν, ἢ Θρασυλέοντα, δύσκολον πρεσβύτην ἢ στρατιώτην ἀνόητον. Ante δύσκολον videtur ἢ inserendum esse. — V. 12. τὴν περικειμένην. Vat. Cod. a pr. m.

XV. Vat. Cod. p. 121. Planud. p. 453. St. 589. W. Ad Cleobulum eundem, qui Rhodanthen totonderat et verberibus affecerat. — V. 1. Quamvis nunc, senex factus, ad amorem friges, inique tamen agis, quod in juniores tam crudeliter consulis. — κατεύνασε. ἐπεὶ χόλον εὔνασε Μίνως. *Apollon. Rhod.* III. 1000. γόον εὔνασον. *Coluth.* 329. ex *Homeri* Odyss. δ. 758. *Anacr.* Od. XLI. 9. δι' ὃν ἀμπαύεται Λύπα, Δι' ὃν εὐνάζετ' Ἀνία. Eodem sensu, quo παύειν, frequentius occurrit κοιμᾷν et κοιμίζειν. φύλλον, ᾧ κοιμῶ τόδ' ἕλκος. *Soph.* Phil. 651. Vide ad *Me-*

leagri Ep. VI. T. I. P. I. p. 22. — θαλυκρόν. διάπυρον. Suid. T. II. p. 163. ubi hujus distichi pars laudatur. In marg. Wech. γρ. καὶ θαλυκτόν· ex Ed. Flor. pr. Majoris momenti est, quamvis vulgatae non praeferenda, lectio marg. Vat. Cod. γρ. μειλιχρόν. — V. 3. ἐπὶ γνοῦς et mox ἐπ' οἶκτ. Vat. Cod. — V. 5. ξυνοῖς. de ejusmodi rebus, quibus omnes sunt obnoxii. — V. 6. „Ludit in „opposita significatione nominum ἀντίπατρος et ἀντίπαλος, „quorum prius in codd. junctim scriptum editiones „male divisim exhibent.“ *Br.* Edd. ante Steph. omnes ἀντίπατρος, quod primum *Brodaeo* vitii suspectum fuit.

XVI. Vat. Cod. p. 129. Plan. p. 462. St. 600. W. Rogat puellam, ut sibi e poculo propinet et sic oscula mittat. Vide ad *Meleagr.* Ep. X. Nulla fere est fabula amatoria, ubi non idem lusus occurrat. — V. 1. „μεθύσσω. Sic recte in duobus Planudeae codd.“ *Br.* Vulgo μεθύσω. — V. 5. πορθμεύει. Cf. Ep. VI. 8. — V. 6. ἔλαβεν. Vat. Cod.

XVII. Vat. Cod. p. 130. Plan. p. 462. St. 600. W. Puella ad lucernam, ne inauspicatis ominibus amantem retineat. — V. 1. laudat *Suid.* in μύκητα T. II. p. 586. μύκητα appellabant fungos in ellychnio nascentes, quos pluviam portendere existimabant. Vide *Annam Fabri* ad Callim. fr. 364. *Bentlej.* ibid. fr. XLVII. p. 342. *Interpp. Appuleji* Metam. II. p. 117. et omnino de lychnomagia *Bulenger.* L. III. 32. — ἐγείρῃς Vat. Cod. a man. sec. — V. 3. Lucerna exstincta Leandrum fluctibus tradidit, unde eam amantibus invidere apparet. Hinc προδότης λύχνος ap. *Antip. Thess.* Ep. LIV. ἄπιστος ap. *Musae.* v. 329. — ὅτ' ἠρῶ. Vat. Cod. ὅτ' ἠρώ. edd. vett. excepta ed. pr. Flor. quae ὅθ' ἠρώ exhibet. — V. 4. ἠρέμισε, ἑαυτὴν scil. — Reliqua effari non audet, ne malum omen faciat. — ἐᾷ. Vat. Cod. — ¶. 40.] V. 5. καὶ πείθομαι. Vulgo et in Vat. Cod. — Te Vulcano fa-

cram esse inde apparet, quod Veneri subiniquam te praebens domini zelotypiae blandiris. — V. 6. „χα„λέπτων Κύπριδα. Sic recte Vat. membr. i. e. βλάπτων. „χαλέπτειν τινὰ et χαλέπτεσθαί τινι." Br. Vulgo Κύπριδι, quod nec ipsum repudiandum. Bion XVII. 2. τίπτε γόεον θνατοῖσι καὶ ἀθανάτοισι χαλέπτεις.

XVIII. Vat. Cod. p. 131. Planud. p. 462. St. 601. W. — V. 1. in marg. Vat. Cod. γρ. καλή. quod sequ. vers. structura non patitur. Ap. *Aristaenetum* mulier adolescentis amore inflammata ad ancillam: ὁποῖον δοκεῖ σοι νεανίσκον ποθεῖν; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι καλόν, ἀλλ' ἐρῶσα τυχὸν σφάλλομαι περὶ τὴν κρίσιν τοῦ ποθουμένου, καὶ ἔρωτι πλανῶμαι τὴν ὄψιν. L. I. XI. p. 28. Nam amantibus saepe τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται. *Theocr.* VI. — *Xenoph. Ephes.* I. 4. p. 7. καλὴ παρθένος· τί δέ; τοῖς σοῖς ὀφθαλμοῖς εὔμορφος Ἀνθία. — V. 6. ἀμφαδίην. non justas nuptias, sed clandestinum et furtivum amorem quaero. ὑποκλεπτομένην. Noster Ep. XCIII. λέκτρον ὑποκλέπτων ἀλλοτρίης ἀλόχου. *Musaeus* v. 182. οὐ δύνασαι σκοτόεσσαν ὑποκλέπτειν Ἀφροδίτην. — V. 8. Scr. ὅττι. — Justas nuptias te fugere intelligo, quia puella non satis dotata est. — V. 9. ἔγνων. Vat. Cod. male. — ἐφεύσαο. Is, cujus haec verba sunt, cum amicum rationes tam accurate subducentem videat, recte concludit, amorem, quo se laborare dicat, verum amorem non esse.

XIX. Vat. Cod. p. 134. Plan. p. 463. St. 602. W. Puellam interrogat, num iisdem, quibus ipse, ignibus calescat. — V. 2. Ex pleniore exemplari notarum *Huetii* haec profert V. Cl. *Chardon de la Rochette* Mag. Encycl. VI. An. T. I. nr. 3. p. 315. „ναύαλέοις. oculis „somno non perfusis. V. 5. ἀμέγαρτε. invidia carens. „Respicit tempus illud, quo ipsa passim amabit, jam „vetula, cujus pulchritudini nemo invidebit." ξηραὶ κόραι sunt ap. *Eurip.* Orest. 389. *Aeschyl.* VII. adv. Theb.

702. — V. 3. ἔχεις ὕπνον. Ed. Flor. — V. 4. λόγος. Vide Intrpp. *Theocriti* XIV. 48. et de similibus loquendi formulis *Valcken.* ad *Herod.* p. 172. 83. — V. 5. Conf. not. ad *Asclepiad.* Ep. XVIII. 4. et ad *Straton.* Ep. XXXV. 5. — V. 7. 8. laudat *Suidas* in παλίγκοτος T. III. p. 9. ubi ἐχθαίρειν, ut in Vat. Cod. ubi tamen ν in rasura est. — Maligna quidem Venus quoad reliqua, sed unum habet, quod placeat, quod superbas mulieres odit. *Tibull.* I. 8. 96. *Oderunt, moneo, Pholoë, fastidia Divi.* *Horat.* III. Od. 10. 9. *Ingratam Veneri pone superbiam.* *Aristaen.* L. II. 1. p. 72. οἶσθα δὲ, ὅσον Ἔρως ἀντιστρατεύσειν τοῖς ὑπερηφανοῦσι φιλεῖ.

XX. Vat. Cod. p. 134. Planud. p. 463. St. 602. W. In puellam, vetulam quidem, sed formosam et amabilem. Expressum ex *Rufini* Ep. VIII. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in ῥαδινή T. III. p. 250. — γήραος οὐδῷ. Homericum Il. ω. 487. — V. 3. θέλγειν. Vat. Cod. et Flor. ed. pr. Comparavit *Toupius* in Cur. Nov. p. 251. Aeschylea ap. *Antig. Caryst.* H. Mir. p. 94. νέας γυναικὸς οὔ με μὴ λάθῃ φλέγων Ὀφθαλμός, ἥτις ἀνδρὸς ᾖ γεγευμένη. — V. 4. ἡ δεκάς. *numerus* simpliciter. Vide *Markland.* ad *Eurip.* Suppl. v. 219. — ¶. 41.] V. 5. φρύαγμα τὸ παιδικόν. *juvenilis superbia.* Infra Ep. LXV. τοῦ τὸ φρύαγμα τὸ τηλίκον.

XXI. Vat. Cod. p. 135. Planud. p. 464. St. 603. W. Dolum poëta enarrat, quo puellae erga se animum exploraverit. — V. 2. σπείραζον. Vat. Cod. (ex ἐπείραζον ortum.) — V. 3. τινά που χθόνα. Vulgo. „Emendationem hujus versus sententia omnino requirit: τίν', ἔφην, „χθόνα, pro τινά που χθόνα, quam, si bene recordor, Reiskio „debeo." *Br.* In schedis *Reiskii* nihil notatum. — κούρα. Vat. Cod. — *Terent.* Eunuch. II. 1. 107. *Rus ibo: ibi hoc me macerabo biduum — Noctes diesque me ames, me desideres, Me somnies, me exspectes, de me cogites.*

tes. — V. 4. „Vulgo legitur λέξω (in marg. λέξας) ἡμε„τέρου. Vox λέξω in tribus Planudeae codd. deest, vacuo „relicto spatio. ἄρτιπος Salmasius reposuit, e Vat. pro„cul dubio membrana." *Br.* ἄρτιπος. (sic membr.) proprie ἀρτίπους, *pedibus valens*, tum omnino *integer*. Vid. *Eustath.* ad Od. Θ. p. 312. 21. *sanus* est infra Ep. LV. 5. — V. 5. μέγα στονάχησε. Vulgo et in Vat. Cod. — καὶ ἥλατο. doloris signum. *Theocrit.* Eid. XIX. ὁ δ' ἄλγεε καὶ χέρ' ἐφύσση, Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἅλατο. — V. 6. βότρυν κόμης. cincinnos artificiose compositos. Vid. *Salmas.* ad Scr. H. Aug. T. II. p. 399. et ad *Solin.* p. 536. F. et quae ipsi notavimus ad *Christodori* Ecphr. v. 91. T. II. P. III. p. 308. — V. 7. ἱκέτευεν. Vat. Cod. — ἐγὼ δέ. ex *Theocrit.* Eid. VII. 38. ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθής. — V. 8. ὄμματι θρυπτομένῳ. oculis facilem et pronum animum dissimulantibus. Qui delicias faciunt et cum contemtu quodam se, quod faciunt, invito animo et unice in alterius gratiam facere significant, dicuntur θρύπτεσθαι. Unde hoc verbum nonnunquam *contemnendi* sensum induit. Vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 447. Nonnunquam *fingendi* et *dissimulandi* significationem habet, sensu admodum cognato verbo ἀκκίζεσθαι. Sic *Plato* in Phaedro p. 282. δεομένου δὲ λέγειν τοῦ τῶν λόγων ἐραστοῦ ἐθρύπτετο, ὡς δὴ οὐκ ἐπιθυμῶν λέγειν. quem bene illustravit *F. T. Lenzius* in Act. Traject. T. II. p. 296. *Themist.* Or. XXI. p. 246. B. πάλιν γὰρ σοφιστὴς ἂν ἦν, τοιούτους ἐπιστάμενος λόγους, δι' ὧν ἐθρυπτόμην ἂν τοὔνομα ἐξαρνούμενος. — „μένων. Sic olim scriptum fuisse suadent codd. quo„rum alii μένον, alii μόνον." *Br.* μόνον probat *Dorvill.* l. c. et sic Vat. Cod. *Reiskius* μόλις suspicabatur; non male. Vulgo μένειν legitur, quod nec ipsum ineptum est. — V. 9. „πάντων. Supra correctum in membranis πάντως. „Rectum est prius. Subauditur μᾶλλον. τὸ γὰρ μᾶλλον πάν„των ἀνύσαι μενέαινον." *Br.* Vulgo post ἀνύσαι male distinguitur, quod emendatum in edit. Cl. *de Bosch.* Vertit

Grotius: Fortunatus amans ego ſum: pro munere magno Expenſum, volui ſponte quod ipſe, tuli.

XXII. Vat. Cod. p. 138. Planud. p. 465. St. 605. W. Pro continuatione praecedentis hiſtoriae habendum eſt. Poëta cum, felici ſtrategematis ſui ſucceſſu elatus, ſe omnia in puellam poſſe cenſeret, mox eam mutatam inveniens vela contrahere cogitur. Cf. Ep. *Pauli Silent.* XXXV. — V. 4. τῆς τάχα κερδαλέης. quae in eo, quod de peregrinatione mea lamentabatur, fortaſſe ficta erat et ſimulata. — V. 6. ὥσπερ. quaſi eam priſtinae indulgentiae poeniteret. — V. 7. Haec manifeſte reſpiciunt praecedens Epigr. v. 7. 8. — ἢ βραδ. Vat. Cod. male. — V. 8. ἀερσιπότης. ἀείρεσθαι δέ ἐστι τὸ εἰς ἀέρα κουφίζεσθαι, ἀφ' οὗ καὶ ἀερσιπότητος ἀράχνης παρὰ Ἡσιόδῳ. *Euſtath.* ad Il. p. 318. 52. *Crinagor.* Ep. XXXIII. κεναῖς ἐπὶ ἐλπίσι, θυμέ, Πωτηθεὶς ψυχρῶν ἀσσοτάτω νεφέων. ubi ſimilia dedi. — V. 9. πάντα δ' ἔναλλα γένοιτο. Ex *Theocr.* Eid. I. 134.

XXIII. Vat. Cod. p. 138. Plan. p. 465. St. 604. W. Puella de miſera mulierum conditione conqueritur, virorum ſortem longe praeferendam eſſe judicans. — V. 1. 2. profert *Suidas* in ἀταλῇσιν T. I. p. 366. et in ἠΐθεος T. II. p. 48. — ἀταλοψύχοις. ταῖς ἁπαλὴν ψυχὴν ἢ ἠπίαν καὶ ἀταλὴν ἐχούσαις. *Schol.* Wech. — V. 2. ἔχραε. ἐπέσκηψε, ἢ ἐπεβάρησεν ἢ μετὰ βλάβης ἐπῆλθεν. *Schol.* ad *Homer.* Od. ε. 396. στυγερὸς δέ οἱ ἔχραε δαίμων. — ¶. 42.] V. 3. In his obverſabatur fortaſſe poëtae locus *Callimachi* Fr. LXVII. p. 440. paſſim nuper tentatus. Vide *Huſchke* in Epiſt. ad Santen. p. 31. et in Anal. crit. p. 59. *Ariſtaenet.* L. I. Ep. 16. ἅπας γὰρ δι' ὁτιοῦν ἀχθόμενος τὴν ψυχήν, τὸ λυποῦν ἐκλαλῶν, ἐπικουφίζει τῆς ἀδημονίας (ſive ἀνίας) τὸ βάρος. *Propert.* I. El. IX. 33. *Quare, ni pudor eſt, quam primum errata fatere. Dicere, quo pereas, ſaepe in amore levat.* — V. 6. γραφίδων χρώμασι ῥεμβόμενοι. i. e. γραφίσιν. ut Ep. XCV. 8. Supplenda praepoſitio: ὑπο-

gantur per pictas imagines, iisque oculos pascunt. Ne haec nimis jejune interposita videantur, cogita de tabulis pictis, amatorium aliquod argumentum repraesentantibus. Vide inprimis *Burmannum* ad *Propert.* L. II. 5. p. 251.

XXIV. Vat. Cod. p. 517. Plan. p. 177. St. 259. W. Vivida vindemiarum descriptio. — V. 2. βακχευτὴν ῥυθμόν. Uvarum calcatio χορεία vocatur ap. *Qu. Maecium* Ep. XI. quod ad certam mensuram fiebat. Vide Animadv. T. II. P. II. p. 223. quibus adde locum, cum nostro carmine inprimis comparandum, in *Nonni* Dionys. XII. p. 348. et *Anacr.* Od. LII. — ῥυθμὸν ἀνεπλέκομεν, recte de iis, qui junctis manibus saltant: *pars brachia nectit, Et viridem celeri ter pede pulsat humum. Ovid.* VI. Fast. 329. De cantantibus χέειν ῥυθμὸν dicitur in Ithyphallorum versibus ap. *Athen.* XIV. p. 622. C. Σοὶ, Βάκχε, τάνδε μοῦσαν ἀγλαΐζομεν, Ἁπλοῦν ῥυθμὸν χέοντες αἰόλῳ μέλει, Καινὰν (sic lego pro καὶ μὰν) ἀπαρθένευτον. — V. 4. νήχετ' ὑπέρ. Vat. Cod. — V. 5. ἀρυσσάμενοι. Vulgo et Vat. Cod. Sic *Nonnus* l. c. καὶ βοέοις ἠρύοντο κεράασιν ἀντὶ κυπέλλων. — σχέδιον. ἐκ τοῦ ἑτοίμου. *Suid.* T. III. p. 429. — ἤνομεν omnes edd. ante *Steph.* qui ἤνομεν dedit, ut est etiam in Vat. Cod. Recte. Est enim a verbo ἄνω, quod pro ἀνύειν veteres dixerunt. Odyss. γ. fin. ἦνον ὁδόν, i. e. ἤνυον, διήρχοντο. *Pindar.* Ol. VIII. 10. ἄνεται δὲ πρὸς χάριν. ἀνύεται. *Schol.* Verbum ἀνύειν cum participio eleganter jungitur. — V. 6. θερμῶν. neque calidam desiderabamus, qua mustum temperaret. De calidae usu dedimus nonnulla ad *Eutolmii* Ep. II. — V. 8. μαρμαρυγῇ. Vulgo. κατηγλάϊσεν. Vat. Cod. — V. 9. ἐκδεδόνηντο. *Nonn.* l. c. ἄλλος ἀνεσκίρτησε μέθης δεδονημένος οἴστρῳ. De translato hujus verbi usu dedi nonnulla in Praef. ad Bion. et Moschi Eid. p. XXII. — V. 11. Vini quidem largiter nobis facta est copia; Venere autem nonnisi spe fruebamur. — V. 12. τοῖς δ' ἀρ. Vat. Cod. — In

praeced. vſ. verbis ὁ μὲν εἶρπε παρωὶ ποσὶν ἄφθονος ἡμῖν *Agathiae* obverſabatur fortaſſe *Theocrit.* Eid. VII. 144. ὄχναι μὲν πὰρ ποσσί, παρὰ πλευρῇσι δὲ μᾶλα Δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο.

XXV. Vat. Cod. p. 136. Plan. p. 464. St. 603. W. Conqueritur poëta de amici amataeque puellae abſentia, quae ipſum fructu amoeniſſimi loci privet. In lemmate πέραν τῆς Ἀσίας eſt *pars Aſiae CPoli oppoſita.* Ibi *Agathias* degebat in ſuburbano amoeniſſimo *per ferias fori et tribunalium;* hoc enim verba διὰ τὰ λύσιμα τῶν νόμων ſignificare videntur. Sed ſic difficultas oritur ex v. 11. ubi poëta ſe a θεσμοῖς impediri et retineri ait. Officia jurisconſulti ſive judicis intelligenda eſſe, apparet ex Ep. *Silent.* XLII. ubi ad hoc carmen reſpondet. Dicendum igitur, Agathiam, judicis officio in Aſia fungentem, ex provincia abire non potuiſſe, quamvis nihil prohibebat, quo minus ferias in ſuburbano transigeret. — V. 1. 2. Integrum hoc diſtichon profert *Suidas* in ὀράμνους T. II. p. 706. — φυλλὰς εὔκαρπος, *arbores frugiferae.* — V. 4. δροσερῶν ὀρταλίχων, tenellorum pullorum matres. Vide Anim. T. II. P. I. p. 245. — V. 6. τρυχαλέαις. edd. ante Steph. ἐνδιάουσα. revocatum ex Ed. Flor. pr. Vat. Cod. et quatuor Planudeis. Vulgo ἐνδιάγουσα. In tota hac amoeni loci deſcriptione *Agathias* expreſſit *Theocritum* Eid. VII. 138.:

Τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες
τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἁ δ' ὀλολυγὼν
τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις,
ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστενε τρυγών.

De *acanthide* quaedam tradit *Scholiaſtes* ad hunc locum, quorum pars ducta eſt ex *Ariſtotel.* H. A. VIII. 3. φωνὴν μέντοι λιγυρὰν ἔχουσι. Avis diverſa a carduele, cum qua vulgo confunditur. — Quae ſit ἡ ὀλολυγών, non ſatis conſtat, Nomen ipſum ab ὀλολύζειν derivandum diverſae

naturae animalibus convenire potuit. Vide *Salmaſ.* ad *Solin.* p. 942. Ap. *Aelian.* H. A. VI. 19. τοῖς ἐνύδροις annumeratur ἡ ὀλολυγών, ubi *Schneiderus* animadvertit, hoc vocabulum ap. *Ariſtotel.* H. A. IV. 9. de voce ranae aquaticae uſurpari, non de ipſa rana. Contra *Plinius* H. N. XI. 38. *ranis prima lingua cohaeret, intima abſoluta a gutture, qua vocem mittunt mares, cum vocantur ololygones.* Ap. *Aratum* Phaen. 948. ἢ τρύζει ὀρθρινὸν ἐρημαίη ὀλολυγών, veteres interpretes dubitabant, avisne an rana intelligenda eſſet; ranam viridem, quam *Cicero acredulam* appellat, ſignificari cenſet *Schneiderus* in Specim. I. Phyſiol. p. 26. Adde *Burmann.* ad Anth. Lat. T. II. p. 430. Commemoratur ἡ ὀλολυγών, ſed obſcurum, quo ſenſu, in fragmento *Eubuli* ap. *Athen.* XV. p. 679. B. quod ſic corrigendum videtur:

ὦ μακαρῖτις, ἔχουσ' ἐν δώματι
στρούθιον, αἰθεροφόρητον, λεπτότα-
τον, περινύμφιον, εὔτριχα,
κισσὸς ὅπως καλάμῳ περιφύεται,
αὐξόμενος ἔαρος
ὀλολυγόνος ἔρωτι κατατετηκώς.

— τρύζει. *Euſtath.* ad Il. ι. p. 651. 7. ἔστι τρύζειν τὸ πολυλογεῖν ἢ πολυφωνεῖν, ἐξ οὗ καὶ τρυγών. quem locum explicat *Valcken.* ad Adon. p. 379. C. Vide eundem ad *Herodot.* L. III. p. 252. 96. — ¶. 43.] V. 7. Ad ἤθελον ἢ ſubintell. μᾶλλον, quod in tali conſtructione nonnunquam omitti notavimus ad *Meleagr.* Ep. CVI. (T. I. P. I. p. 117.) quem expreſſit Noſter: Ναὶ τὸν Ἔρωτα, θέλω τὸ παρ' οὔασιν Ἡλιοδώρας φθέγμα κλύειν ἢ τᾶς Λατοΐδεω κιθάρας. — V. 8. „Cod. Vat. χρυσώματα. quod et hîc „etiam, ut in *Theaet.* *Schol.* I. 4. recipi potuiſſet.“ *Br.* — V. 10. δάμαλις et δορκαλὶς *Agathiae* vocatur puella, cujus amore tenetur. Similiter *Anacr.* ap. *Athen.* IX. p. 396. D. puellam cum νεβρῷ νεοθηλεῖ comparat; et Od. LXI. 1. eandem πῶλον Θρηϊκίην vocat. — V. 9. περισμύ-

χουσι μελῃδόνες. κῆρ ἄχεϊ σμύχουσα. *Apollon. Rh.* III. 446. ἔνδοθι δ' αἰεὶ Τεῖρ' ὀδύνη σμύχουσα. Id. III. 761. Sed multis hoc verbum, de coeco amoris igne usurpatum, illustravit exemplis *T. H.* ad *Lucian.* T. II. p. 429. ed. Bip. — ἀλλά με. Vulgo et in Vat. Cod.

XXVI. Vat. Cod. p. 515. Plan. p. 176. St. 256. W. In senem quendam Oenopionem, qui potando juvenes vincebat. — V. 1. Pro σεσάλακτο *Jos. Scaliger* in not. msc. emendavit ἐσέσακτο, parum feliciter. Neque enim emendatione opus est. *Leonid. Tar.* Ep. XXXVII. πρέσβυν Ἀνακρείοντα χύδαν σεσαλαγμένον οἴνῳ Θάεο. ubi plura hujus locutionis exempla contuli T. I. P. II. p. 95. — V. 3. Se ipsum increpabat, quando manus vinum e poculo haurire cessabat. ἀφεισαμένῃ. Ed. pr. Flor. — V. 6. Ἐπιπινόμενας. Ald. 1. — Juvenes pocula Oenopionis ne numerare quidem poterant. — V. 8. γέρων. Vat. Cod. καὶ omittit Ed. pr. Flor. et Ald. 1. — ζῆθι. *vive,* i. e. vita fruere. *Martial.* V. 69. *Cras te victurum, cras dicis, Postume, semper. – Cras vives: hodie jam vivere, Postume, serum est. Ille sapit, quisque, Postume, vixit heri. Lusus* in Priap. CXXVI. *Ergo vivamus, dum licet esse bene.* Vide *Burm.* ad Anth. L. T. I. p. 304. et not. ad Ep. ἀδέσπ. CCXLII. — V. 8. Respicitur versus *Homeri* Il. Θ. 102. ubi Diomedes ad Nestorem, ὦ γέρον, ἦ μάλα δή σε νέοι τείρουσι μαχηταί.

XXVII. Vat. Cod. p. 155. Plan. p. 417. St. 552. W. Eurynome, Baccha, instrumenta sacrorum deo, cui olim fuerat operata, dedicat, postquam in Veneris castra transire constituit. — V. 1. 2. Laudat hoc distichon *Suidas* T. I. p. 419. in Βασσαρίς, quod secundum Lexicographum ἑταῖραν, πόρνην significat. Male. Derivatum vocabulum a voce Thracia βασσαρὶς, i. e. ἀλώπηξ, quia mulieres Bacchicae, ut hinnuleorum, sic vulpium quoque pelles gestabant. Vide *Meurs.* ad *Lycophr.* p. 342. — τιθέραν. Adumbrata sunt haec ad ductum *Euripidis* in

Bacch. 726. ſqq. *ταῦροι δ' ὑβρισταὶ κεἰς κέρας θυμούμενοι Τοπρόσθεν, ἐσφάλλοντο πρὸς γαῖαν δέμας, Μυριάσι χειρῶν ἀγόμεναι νεανίδων.* In ſq. diſticho autem *Agathiae* obverſabatur imago Agaves, Penthei caput, quod ipſa pro leonis capite habebat, in thyrſo gerentis. Ibid. v. 1137. *κρᾶτα δ' ἄθλιον — Πήξασ' ἐπ' ἄκρον θύρσον, ὡς ὀρεστέρου φέρει λέοντος — θήρᾳ δυσπότμῳ γαυρουμένη.* Cf. *Philoſtrati* Imag. I. 18. p. 790. — V. 4. laudat *Suid.* T. I. p. 372. *ἀτλήτῳ. ἀνυπομονήτῳ.* *Schol. Homer.* Il. ι. 3. leonis, cujus impetum haud facile ſuſtineas. — V. 5. *Suid.* in *ἰλήκοις* T. II. p. 114. — *Διόνυσε.* Vat. Cod. — V. 6. *Κύπριδι βακχεύειν.* Veneris orgia celebrare. *Quicquid vehementius commovetur, bacchari voluerunt. Nonius* in *Bacchari.* — *ἔρωτος βάκχους* cum ſimilibus illuſtravit *Cuper.* in Obſſ. L. III. p. 310. — V. 7. 8. ap. *Suid.* T. III. p. 265. in *ῥόπτρον*, quod h. l. *tympanum* eſt, ut ap. *Phalaec.* Ep. III. *κορυβαντείων ἰαχήματα χάλκεα ῥόπτρων.* — V. 8. *χρ. σπατάλῃ.* *aureis armillis.* *χρυσόδετος* pro *χρύσεος* ſimpliciter, ut in *Eurip.* Phoen. 812. *χρυσοδέτοις περόναις ἐπίσαμον.* Similiter *μελάνδετος* pro *μέλας.* Vide *Abreſch.* ad *Aeſch.* T. I. p. 72.

XXVIII. Vat. Cod. p. 170. Planud. p. 436. St. 570. W. Cleonicus, piſcator et venator, Pani, utriusque venationis praeſidi, caprum immolat. — V. 2. „*ἄνθετο.* pro *ἄγετο* repoſui. In veteribus Codd. ſcriptum: „*τὸν τράγον ὦ δὶς σᾶς ἄγετ' ἀθηροσύνας.*“ *Br.* Vulgo *ἐκ δισσᾶς ἄγετο θηρ.* quod primum in ed. Aſcenſ. reperitur, quam Steph. ſequitur. In Flor. et tribus Aldinis *ὦ δὶς σᾶς ἄγετ' ἀθηροσύνας*, quod et Vat. Cod. praebet. Hanc lectionem ſi comparaveris cum verbis *Suidae* T. II. p. 42. in *ἡγέτης· ὁ ἡγεμών· ὦ δισσαῖν ἀγέτα θηροσύναιν*, non dubitabis, aut hanc ipſam lectionem revocandam, aut ſcribendum eſſe:

ὦ δισσᾶς ἀγέτα θηροσύνας.

„Vat. Cod. praefixum non eſt auctoris nomen: ſolius „Planudeae auctoritate tribuitur Agathiae.“ *Br.* Porphyris ornatum bacchicum, quo antea uſa fuerat, in Dionyſi templo dedicat. — V. 1. – 3. laudat *Suidas* v. ἀνέδην T. I. p. 192. et in δίθυρσον T. I. p. 583. Altero hoc loco τὸ exhibet pro τοῦτο, et ἐβάκχευεν pro βάκχευεν. Partem vſ. 1. et 2. iterum laudat in λογχωτὸν T. II. p. 456. — Verba δίθυρσον λογχωτὸν vix recte accepit Grotius: *gemina cum cuſpide thyrſum.* Binos thyrſos nonnunquam gerebant Bacchae; qui cum proprie haſtae ſint, quarum cuſpides hederae ambiebant, appellantur λογχωτοὶ et una voce θυρσολόγχοι. De his egit *Salmaſ.* l. c. et ad *Solin.* p. 379. C. D. — V. 3. φοιτᾶν εἴς τινα proprie dicuntur diſcipuli, qui alicujus ſcholas frequentant; deinde eſt *colere. Aſclepiad.* Ep. XXII. αἱ Σάμιαι Βιττὼ καὶ Νάννιον εἰς Ἀφροδίτης φοιτᾶν τοῖς αὐτῆς οὐκ ἐθέλουσι νόμοις. Poëta, qui in Ep. ἀδεσπ. LII. ſcripſit, δαεὶς, ὅτι λάτρις ἔρωτος φοιτᾷ – dicere poterat etiam, ὅτι εἰς ἔρωτος et εἰς ἔρωτα φοιτᾷ. — V. 4. „Male in Planudea κισσῷ τὴν et „vſ. ſequ. ἀβροκόμη Διόνυσε.“ *Br.* κισσωτὴν praebet Vat. Cod. et *Suidas* in νεβρὶς T. II. p. 604. ubi etiam ἐναπτομένη legitur. In ſq. verſ. autem idem tuetur vulgatam v. ἠωρημένῳ T. II. p. 65. — πρὸ παστάδος. *in templi veſtibulo.* Vide *Perſae* Epigr. II. T. II. P. I. p. 11. — V. 6. τὰ κάλλευς. Vat. Cod.

¶. 45.] *XXXII.* Vat. Cod. p. 151. Plan. p. 423. St. 557. W. Mulier poſt optatas nuptias et filii partum tribus deabus dona offert: Veneri nempe, cui maritum debebat, corollas; Palladi, cui caſtam juventutem dicaverat, cincinnos; Dianae denique, quae ipſi in puerperio opem tulerat, zonam. — πλοκαμῖδα. πλοκαμούς. *Theocrit.* XIII. 7. τῶ χαρίεντος Ὕλα, τῶ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος. — V. 3. εὕρετο. Vulg. et in Vat. Cod.

XXXIII. Vat. Cod. p. 155. Planud. p. 418. St. 553. W. Anchiſes Veneri paucas canorum ſuorum re-

liquias dedicat. Elegans Epigramma. — V. 2. τὸ πρὶν, et ἔτρεχεν Vat. Cod. a pr. man. — Ἰδαίην ἠϊόνα. *Theocrit.* Eid. XX. 34. οὐκ ἔγνω δ', ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βούτᾳ Καὶ Φρυγίης ἐνόμευσεν ἐν ὤρεσιν. *Ovidius* Heroid. XVI. 201. *Phryx erat Anchises, volucrum cui mater Amorum Gaudet in Idaeis concubuisse jugis.* — V. 3. κόψας. Vat. Cod. a pr. m. — V. 4. ἠλικίης. Vat. Cod. et sic Plan. ἠλικίας est in Ed. Flor. pr. — V. 6. Aut juveniles mihi annos redde, aut senem factum eodem me, quo olim, amore complectere. — δύνασαι γάρ. Formulam solemnem in precibus illustravit *T. H.* ad *Lucian.* T. I. p. 173. Bip. *Abresch.* ad *Aristaen.* p. 105. *N. Heinsius* ad *Valer. Flacc.* I. 13. et *Mitscherl.* ad *Horat.* T. II. p. 136.

XXXIV. Vat. Cod. p. 156. Planud. p. 425. St. 560. W. *Agathias* novem Daphniacorum suorum libros Veneri dedicat precibus adjectis. De Δαφνιακοῖς, opere erotico, vide *Suid.* in Ἀγαθίας T. I. p. 16. — V. 1.

„In Vat. scriptum Ἀγαθίας ἐννεὰς [Ἀγαθιὰς ἐ.] Emen„dabat Salmasius Ἀγαθηΐας, contra Analogiam. Bene „se vulgatum habet.“ *Br.* — V. 2. τεκτήνας. Iis, quae de translato usu verbi τέκτων et τεκτοσύνη scripsi ad *Nicarchi* Ep. XXXVIII. T. II. P. III. p. 46. adde notata *Spanhemii* ad *Aristoph.* Plut. 163. — V. 3. 4. laudat *Suidas* in Πιερία T. III. p. 112. ubi τοσσατίῳ πόθῳ legitur. — Vers. pr. τόσσον Vat. Cod. — V. 5. Fac, ut aut nullam aut facilem amet.

XXXV. Planud. p. 381. St. 519. W. Laudat Lysippum, quod Aesopi statuam fecerit, cujus docendi genus philosophorum praeceptis anteponendum sit. Aesopo statuam Athenis fuisse positam, dicit etiam *Phaedrus* in Epilog. L. II. 1. *Aesopo ingentem* (sive potius: *Aesopi ingenio*) *statuam posuere Attici, Servumque collocarunt aeterna in basi.* Eam Lysippi fuisse, ex hoc tantum

Epigr. conſtat. Vide *Fabric.* Bibl. Gr. T. I. p. 623. *Harl.* — V. 3. ἀνάγκην. Philoſophi conſenſum efficacibus argumentis extorquere, non blandis perſuaſionibus ſibi conciliare ſolent. Sententiae ſuae optimus interpres ipſe *Agathias* in Hiſtor. L. I. p. 2. ubi philoſophiam cum hiſtoria comparans, ἡ μέν, inquit, οἷά τις ἀστεμφὴς δέσποινα καὶ ἀθώπευτος κελεύει καὶ διατάττει, ὁποίων τε ἔχεσθαι καὶ ὁποῖα διαφεύγειν προσήκει, ὥσπερ τῷ πείθοντι καταμιγνῦσα τὴν ἀνάγκην. *Plato* in Theaet. c. 17. τὴν ἀνάγκην opponit τῇ πιθανολογίᾳ. *Anacr.* Od. XXXVI. τί με τοὺς νόμους διδάσκεις Καὶ ῥητόρων ἀνάγκας; ubi v. *Fiſcher.* p. 140. — ¶. 46.] V. 5. καίρια λέξας. Vide ad *Meleagr.* Ep. XXIII. — V. 6. παίζων ἐν σπουδῇ. qui res ſerias jocoſe tractabat.

XXXVI. Planud. p. 380. St. 518. W. Plutarchum, parallelarum vitarum ſcriptorem, ultra modum laudat, neminem fore dicens, qui vitam ipſius vitae parallelam ſcribere poſſit; ne ipſum quidem Plutarchum; nullam enim vitam cum ſua comparandam eſſe. — V. 1. πολυκλείεντα. Ed. pr. Flor. — „Vulgo male et barbare στήσαντο Χερωνεῦ. Fidejuſſorem meae emendationis habeo „cod. Bibl. Laurentianae. Vide Catal. T. II. p. 626." *Br.*

XXXVII. Vat. Cod. p. 155. ſq. Planud. p. 419. St. 554. W. Pani agricola partem agri nondum cultam ad gregum paſturam dedicat. — V. 1. Pan λοφιήτης, qui in rupibus degit, ſumma montium cacumina habitat; ſupra fuit φιλοσκόπελος Ep. XXIX. κρημνοβάταν Ep. ἀδεσπ. CCLXI. — V. 4. χαλκῷ μηκέτι τεμνομένην. i. e. locum ἀνειμένον. — V. 5. τὸ ἐπαύλιον. Vulgo et in Vat. Cod. — V. 6. Ἠχὼ καὶ γάμον ἐκτελέσει. argutius, quam *Cometas* Ep. III. Πὰν φίλε — Ἠχὼ δήεις τοῖσδ' ἐνὶ θειλοπέδοις.

XXXVIII. „Epigramma hoc, quo carent Buherii „et Guieti libri, edidit ad Charitonem Dorvillius „p. 551." *Br.* Legitur inter carmina chriſtianica nr.

36. Vat. Cod. p. 54. *Dorvillius* accurate expressit lectiones membranarum. — Admiratur poëta pictoris artem, qui archangeli imaginem pingere ausus sit. Nova res erat *Agathiae* tempore imaginum in ecclesia usus et veneratio; de qua re quam caute noster in hoc carmine dixerit, notari meretur. Iisdem argumentis, quibus *Agathias* utitur ad defendendas imagines, theologi quoque nonnulli, (nam major pars refragabatur,) uti solebant. Aequalis *Agathiae Paulus Silentiarius* omnem hanc superstitionem vehementer improbat Carm. LXXIV. 164. sqq. — V. 1. 2. laudat *Suidas* v. σκοπῶν. — ἄσκοπος. ᾧ μή ἐστι τύπος. T. III. p. 336. et vers. 2. solum in ᾶ Tom. I. p. 1. ubi male ᾶ exhibetur, et ἀνεπλάσατο. Hanc lectionem *Kusterus* malebat, quam lect. Cod. ἀπεπλάσατο. Sensus idem, qui in disticho *Nili Scholastici* Vat. Cod. p. 54.:

Ὡς θρασὺ μορφῶσαι τὸν ἀσώματον, ἀλλὰ καὶ εἰκὼν
εἰς νοερὴν ἀνάγει μνῆστιν ἐπουρανίων.

Facit huc etiam aliud *Agathiae* nostri carmen in eadem collectione p. 54. sq. cum lemmate: Ἀγαθίου Σχολαστικοῦ εἰς εἰκόνα Θεοδώρου Ἰλλουστρίου καὶ δὶς ἀνθυπάτου, ἐν ᾗ γέγραπται παρὰ τοῦ ἀρχαγγέλου δεχόμενος τὰς ἀξίας ἐν Ἐφέσῳ·

Ἵλαθι μορφωθείς, ἀρχάγγελε· σὴ γὰρ ὀπωπὴ
ἄσκοπος, ἀλλὰ βροτῶν δῶρα πέλουσι τάδε.
Ἐκ σέο γὰρ Θεόδωρος ἔχει ζωστῆρα μαγίστρου,
καὶ δὶς ἀεθλεύει πρὸς θρόνον ἀνθυπάτων.
Τῆς δ' εὐγνωμοσύνης μάρτυς γραφίς· ὑμετέρην γὰρ
χρώμασι μιμηλὴν ἀντιτύπωσε χάριν.

— V. 3. βροτός. mortales, archangeli expressam spectantes imaginem, mentem ad altiora attollent, faciliusque sibi ejus magnitudinem et dignitatem animo fingent. — ἀπιθύνει φαντασίῃ pro εἰς φαντασίην, ut Ep. XLV. θυμὸν ὅλον τρέψας πηκτίδος ἀσχολίῃ. — V. 5. σέβας. Ejus reverentia non vagatur temere, sed certae cuidam

ſpeciei adhaeret, eamque, tanquam praeſentem, veneratur. — ¶. 47.] V. 7. ὄμματα. Oculis ſubjecta ſpecies mentem ad graviores cogitationes incitat. βαρὺς νόος eſt ſeverus, gravis. βαρὺ νόημα Plutoni tribuit *Damaget.* Ep. V. βαρύφρων Νέμεσις *Meleag.* Ep. XXXIV.

XXXIX. Vat. Cod. p. 302. Planud. p. 259. St. 374. W. In Euſtathii, qui imperatoris nepos fuit, immatura morte exſtincti, imaginem. Lemma eſt in membr.: εἰς Εὐστάθιόν τινα πέντε καὶ δέκα ἐτῶν τελευτήσαντα. ἦν δὲ οὗτος παῖς Εὐσταθίου ἀπὸ ὑπάρχων τῶν μεγάλων. — V. 2. τὸ λαρὸν ἔπος ἵζεται ἐν στομάτεσσι. Obverſabatur *Agathiae* locus *Eupolidis* de Pericle: πειθώ τις ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσιν. quem multi expreſſerunt. Vide *Wyttenb.* ad Plut. de S. N. V. p. 9. Cf. Not. ad *Platon.* Ep. XXIX. T. I. P. I. p. 357. — V. 5. Quatuordecim annos vivendo impleverat Euſtathius; quinti decimi anni initio exſtinctus eſt. Minus recte haec accepit Brodaeus.

XL. Planud. p. 293. St. 432. W. „In lemmate „Planudea male exhibet: ἐν τοῖς Πλακίδου. Vide Du„cange CPolis Chriſt. L. II. p. 142.“ *Br.* Scriptum in imaginem Thomae Curatoris, juxta Imperatoris et Auguſtae ſtatuas collocatam. In domo Placidiae depoſiti erant theſauri imperatorii, quibus praeerant Curatores. Horum Curatorum Placidias ſive Placidiae ſaepe fit mentio apud iſtius aevi ſcriptores. Vid. *Ducange* ad Zonar. p. 45. ſq. et *Bandur.* Antiqu. CP. T. II. p. 838. — V. 2. τὸ νέον τάγμα. Scriniarii ſive Notarii recentioris inſtitutionis. Nam plures horum hominum claſſes fuiſſe videntur. *Ducange* Gloſſar. Graec. med. v. Σκρίνιον et Σκρινιάριος. — V. 3. θεσπεσίη συνωρὶς de Imperatore et Auguſta acceperim. ξυνωρίδα τοῖν βασιλέοιν in Monodia in Conſtantinum illuſtravit *Weſſeling.* Obſſ. p. 115. ſq. — V. 5. Auxit potentiam domus imperatoriae opibus

auctis. — V. 7. εὔγνωμον τὸ πόνημα. Grati animi signum haec statua. Ep. in Stat. Aurig. XXVI. τεὴν μέλπων οὐ παύεται ἠθάδα νίκην Εὐγνώμων δῆμος. — V. 8. μνῆστιν. In Stat. Aur. Ep. XLIII. φίλον τύπον ἄνθετο τοῦδε, Ὄφρα καὶ ἐσσομένοις μνῆστιν ἔχοι καμάτων.

XLI. Planud. p. 300. St. 441. W. In Callirhoës meretricis imaginem, a Thoma quodam aut pictam, aut publice propositam. — ¶. 48.] V. 3. Epitheton πολυδαίδαλος mimam indicare videtur. — ὑπ' ἔρωτος οἰστρηθείς. Ep. ἀδεσπ. CCCXXXVIII. εἴτε σε μισθοφόρους ἐπὶ μαχλάδας οἶστρος ὀρίνει. *Paul. Silent.* XXXIV. τήκομαι οἴστρῳ. Vide *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 190. — V. 6. κηρῷ τηκομένῳ. Erat imago cera picta; quo observato, paulo argutior evadit comparatio de amantibus passim obvia. *Pindar.* ap. *Athen.* L. XIII. p. 601. Vide not. ad *Meleagri* Ep. XV. T. I. P. I. p. 32. ad *Asclepiad.* Ep. XXIV. T. I. P. II. p. 42. Ad hominem morbo et fame tabescentem transtulit *Callim.* H. in Cer. 92. ὡς δὲ Μίμαντι χιών, ὡς ἀελίῳ ἐνὶ πλαγγών, Καὶ τούτων ἔτι μεῖζον ἐτάκετο.

XLII. Planud. p. 296. St. 436. W. In Bacchae imaginem cymbala manu tenentis. — V. 1. Nemo est, quem non offendat duplex participium ἐπισταμένην et αἰδομένην. Eleganter emendavit V. Ill. *Heynius* in Comment. T. X. p. 116.:

οὔπω ἐπισταμέναις τάχα κύμβαλα χερσὶ τινάξοι —

Eidem tamen interrogandi signum post λαοτύπος ponenti vix accesserim. — Totum epigramma versatur in arguta statuae interpretatione. Quae cum corpore nonnihil prominente ita ficta esset, quasi jam cymbala pulsatura, nec tamen sonus efficeretur, poëta eam pudore impediri ait, quominus artis fortasse nondum satis perfectae det specimen; remotis arbitris fore, ut sonum edat.

XLIII. Planud. p. 291. St. 431. W. Ad Heraclamum, a quo Pergami cives, imagine dicata, veniam petunt, quod gratiam, exſpectatione fortaſſe minorem, tam ſero perſolvant. — V. 1. Totum hunc locum bene interpretatur Schol. Wechel. ſic: σύγγνωθι, εἴ σοι μὴ τὴν προσήκουσαν ἀπενείμαμεν χάριν ἐν τῷ παρελθόντι καιρῷ· ἀντὶ τῶν πολιτευθέντων σοι καλῶς ὑπὲρ τῆς πατρίδος καὶ τῆς παιδείας τῆς σῆς. Νῦν γὰρ ἀντὶ τῶν ὧν ἐπολιτεύσω καὶ τῆς πρὸς τὴν σωτηρίαν συμβαλλούσης τῆς πόλεως φροντίδος τήνδε σοι τὴν εἰκόνα ἀνεστήσαμεν. — εὐτροχάλοιο μελίσσης. eloquentiae dulcis copia. τροχαλὴν ἐφθέγγετο φωνὴν de Demoſthene *Chriſtodor.* in Ecphr. 29. εὐτροχάλοιο ἀοιδῆς *Apollon. Rhod.* L. IV. 907. — V. 3. ἀστυόχοιο μερίμνης. curae, qua res urbanas complecteris. Senſu proprio ἀστύοχον τεῖχος dixit *Paul. Sil.* Ep. LXVI. — V. 3. Ἡρακλάμων. Vulgo. Noſtrum eſt in edit. pr.

XLIV. Planud. p. 312. St. 451. W. In imaginem Hippolyti cum nutrice Phaedrae loquentis. „Similis „pictura occurrit in Herculanenſi pariete et in Sarco„phago Agrigentino in Dorvill. Sic. p. 90. Accuratius „et doctius in Opuſc. Sic. T. IX. p. 225. et in Martini „antiquorum Moniment. Syll." Verba ſunt *Heynii* in Comm. T. X. p. 95. — V. 3. Quantum ex oculis furoris et irae plenis intelligi poteſt. — Scr. μεμηνότος et ὅττι. — V. 4. Quae hîc ἄθεσμα vocantur, ap. *Euripidem* Hippolytus vocat λόγων ἄῤῥητον ὄπα, v. 606. — ὅτι initio verſus abundat. Vid. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 587. — παρεγγυάᾳ edd. vett. ante Stephan.

¶. 49.] *XLV.* Planud. p. 339. St. 479. W. Pictam imaginem Satyri deſcribit, ſimilis ei, quem Myron ſculpſerat, de quo *Plinius* H. N. XXXIV. ſ. 19. 3. *Fecit Satyrum admirantem tibias.* — V. 1. αὐτομάτως. fiſtula a te non inflata. — V. 2. ἄγεις pro προσάγεις. — V. 3. ἴσως. Loqueretur fortaſſe et nobis interrogantibus reſpon-

ſponderet, niſi prae nimia voluptate oblivione ſui teneretur. — V. 5. κηρός. Non enim hoc eum retinet, quod pictus eſt; ſed ultro ſilentium ſibi impoſuiſſe videtur.— Auxit poëta hyperbolen, quae in ejusmodi operum deſcriptione paſſim reperitur, imaginem locuturam eſſe aut ambulaturam, niſi aes, marmor, cera etc. retineret eam. Cf. *Philippi* Ep. XXXIII. XLIX. *Antip. Sid.* Ep. LVII. ἀδεσπ. CCCII. CCCXIII. — V. 6. τρέψας. Ill. *Heynius* in Comment. T. X. p. 89. τέρψας malit. Ferenda tamen vulgata. τρέψας θυμὸν ἀσχολίῃ dictum, ut ſupra Ep. XXXVIII. 4. θυμὸν ἀπιθύνει κρείσσονι φαντασίῃ. — πηκτίς. fiſtula. Vide ad *Cometae* Ep. III.

XLVI. Vat. Cod. p. 469. Plan. p. 347. St. 487. W. „Factum eſt hoc carmen, ut et Pauli LXI. et LXII. in „hortos Palatii Juſtiniani in Heraeo. Vide *Alemann.* ad „Procop. p. 80. ed. Lugd. et *Ducange* CP. Chriſt. P. II. „p. 175.“ *Br.* Poſitum erat hoc Palatium in litore Aſiae e regione Urbis, prope portum, quem Juſtinianus munivit, κιβώτου appellatione clarum. Elegantem hujus palatii deſcriptionem dedit *Gibbon.* T. VII. c. XL. p. 103. ed. Baſil. — V. 1. Δάφνης ἱερὸν κλίτας. Templum et lucum Apollini prope Antiochiam ſacrum Heraei hortis poſtponit poëta. Erat autem Daphne locus amoeniſſimus, in quo exornando naturam cum arte conſpiraſſe tradunt. *Strabo* L. XVI. p. 750. μέγα δὲ καὶ συνηρεφὲς ἄλσος, διαῤῥεόμενον πηγαίοις ὕδασιν. Non itaque aqua carebat, ſed proſpectum in mare non habebat. Vide de hac regione *Liban.* in Antioch. T. I. p. 133. ed. R. *Caſaubon.* ad Scr. Hiſt. Aug. T. I. p. 323. ſq. et *Gibbon.* c. XXIII. T. IV. p. 94. — Caeterum cur *Brodaeus* ξεῖνον ἐμὸν Δάφνης — caſtiget, non exputo equidem. Cf. Ep. ἀδεσπ. in Βυζ. ἀναθ. XV. 11. ſq. p. 135. *Statius* I. Sylv. III. 83 — 88. Idem de ſinceritate voc. κλίτας dubitans, κλέπας malebat. Sed hoc haeſitabundus. Audiamus *Brunckium*: „κλίτας. Euſtath. ad Homer.

„p. 1066. 19. κλέτας δέ, οὖ χρῆσις πολλαχοῦ, ὀρεινὴ τραχεῖα „ἐξοχή. *Lycophr.* v. 703. λιπὼν δὲ Ληθαιῶνος ὑψηλὸν κλέτας. „Schol.: κλέτας, κλιτύς, ἀκρώρεια. Ap. Hesychium pro „κλέπας scribendum credo κλέτας, ad quod pertinent „partim expositiones vocis κλέπος. Omnia turbavit et „confudit, qui Lexicon hoc in compendium redegit." *Nonn.* Dion. XLVIII. p. 1292. εἶδον ἐγὼ κλέτας, εἶδον ὅπη ζυγίῃ παρὰ πέτρῃ —. Hinc apparet, Agathiam voce κλέτας usum fuisse, ut Daphnen, tanquam sterile quoddam saxum, in contemtum adduceret. Caeterum *Petr. Gyllius* de Bospor. Thrac. L. II. c. 8. non Antiochiae Daphnen, sed CPolios suburbium, eodem nomine appellatum, ab *Agathia* intelligi existimat; idemque ex hoc Epigr. suspicatur, Agathiam suburbanum habuisse praedium in illo Daphnes vico. Utrumque male. Primum enim apparet, poëtam hortos in Heraeo cum loco quodam illustri amoenitate conspicuo comparare voluisse, quorum nullus aptior Antiochiae Daphne: deinde Daphne CPolitana triclinium potius, quam locus ambulationibus destinatus fuisse videtur. Vide *Reisk.* ad *Constantin.* de Cerem. p. 16. Erat etiam Daphne castellum a Constantino ad Danubii ripas exstructum, secundum *Procop.* de Aedif. L. IV. 7. p. 83. B. — V. 2. ἀγραύλου κάλλος ἐρημοσύνας. Cum ironia haec dicta sunt. — V. 3. Aquae dulcis rivuli et mare ad hanc regionem ornandam conspirant. — His simillima dedit *Paul. Silent.* Ep. supra laudatis. *Statius* II. Sylv. II. 18. *e terris occurrit dulcis amaro Nympha mari.*

XLVII. Vat. Cod. p. 462. Planud. p. 353. St. 492. W. In balneum amoenissimum. Venerem hîc lavisse ait, antequam cum Pallade et Junone in pulcritudinis certamen descenderet. Cf. Ep. ἀδεσπ. CCCXXVII. — V. 2. τὴν πρὶν ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ. Ed. Flor. pr. — „Vat. „membr. ὑπαρπαμένη. Notandum verbum ἄρπω, quo ca„rent lexica. Occurrit iterum infra in Maced. Ep.

„XIX." *Br.* Membr. lectionem ὑπαρπαμένη vulgatae praetulerim. Solent enim scriptores illius aevi nonnunquam adspirationem negligere. Vide *Reisk.* ad Constant. p. 138. Idem antiquiores nonnunquam fecerunt Attici. *Aeschyl.* Perf. 550. ἐπεσπε. 655. ἐποδώκει. — V. 4. Ἰναχίοις. Junonem Argivam, Argis ad certamen proficiscentem, significat. — V. 5. νίκησεν τὸ λ. Non tua igitur pulchritudo, sed balnei virtus victoriam tibi paravit. — τοῦτο βοώσῃ. Sic Vat. Cod. quod revocandum. Ep. XLII. 3.

¶. 50.] *XLVIII.* Vat. Cod. p. 463. Plan. p. 356. St. 495. W. Ad hoc carmen illustrandum inprimis facit *Philostr.* Heroic. XVIII. p. 691. ed. Olear. ubi enarrata Graecorum cum Mysis pugna, ἐν ταύτῃ, inquit, τῇ μάχῃ πολλοὶ τῶν Ἀχαιῶν ἐτρώθησαν, καὶ λουτρὰ τοῖς τετρωμένοις μαντευτὰ ἐγένετο, πηγαὶ θερμαὶ ἐν Ἰωνίᾳ, ἃς ἔτι καὶ νῦν Ἀγαμεμνονείους καλοῦσιν οἱ Σμύρναν οἰκοῦντες. ἀπέχουσι δέ, οἶμαι, τετταράκοντα στάδια τοῦ ἄστεος, καὶ ἀνῆπτό ποτε αὐτοῖς αἰχμάλωτα κράνη Μύσια. Diversa sunt τὰ Ἀγαμεμνόνεια φρέατα, quorum *Eustath.* meminit ad Il. δ. p. 351. 8. — V. 1. μολοῦντες. Vat. Cod. — V. 2. Ποδαλειρείης edd. ante Stephan. qui Ποδαλειρίης legit. — Danai his thermis utentes medicorum suorum opem non desiderabant. — V. 4. ἰόν. Vel proprio sensu pro veneno accipiendum, quo barbaros cuspides tinxisse putaverit *Agathias*; vel, quod malim, virus in vulnere collectum (materiam peccantem appellant medici) intelligendum. — V. 5. ὀρηφηφόρος. Vat. Cod. — Tectis illas thermas circumdatas significat.

XLIX. Vat. Cod. p. 468. Μαριανοῦ Σχολ. Planud. p. 360. St. 499. W. „Epigramma hoc, cui in Planudea „*Mariani* nomen praefixum, Agathiae tribuit Zonaras „T. II. p. 70. De Sophianarum palatio vide Ducange „CP. Chr. P. II. p. 171. ubi carmen hoc profert." *Br.*

Exſtructum erat hoc palatium a Juſtino Curopalata, qui illud de nomine conjugis Sophiae τῶν Σοφιανῶν vel τῶν Σοφιῶν appellavit. Situm erat ad portum Juliani. V. *Bandurii* Comm. in Antiqu. CP. T. II. p. 677. ſqq. — V. 2. Verba ἁλικλύστων ἐπ' ἠϊόνων jungenda ſunt cum δῆκεν. Imperator palatium ad litus Boſpori exſtruxit. — V. 4. ἄξιον. Vides, o Conſtantinopoli, palatium, tua pulchritudine haud indignum, tibi e regione in Aſia poſitum. — V. 6. δέρκεται. Vat. Cod. et Zonar. — 'Ασίαν Vat. Cod. a man. ſec.

L. Vat. Cod. p. 467. Planud. p. 358. St. 498. W. In altam et pulchro in mare proſpectu gaudentem domum. — V. 1. Quae *Heſiodus* Ἔργ. 289. de Virtutis ſede in rupibus dixit, *Agathias* ad praealtam illam domum transtulit. — V. 3. Inſolenter dictum κεκαφηότι ταρσῷ, pedibus ſcandendo quaſi anhelantibus, i. e. fatigatis. κεκαφηότα. ὀλιγοψυχοῦντα. *Schol. Nicandri* Alex. 44. ἐκπεπνευκότα. *Heſych.* et *Schol. Homeri* Il. ε. 698. — V. 4. πλαδαρόν. δίυγρον. *Schol. Apoll. Rhod.* III. 1396. De propria hujus vocabuli poteſtate vid. *Lennep.* Etym. T. II. p. 784. — V. 6. „Legendum videtur πιστότατον „θάλαμον, et in fine praec. verſ. minor diſtinctio ponen„da. In Vat. membr. ſcriptum πιστότατον." *Br.* Tum etiam ναὶ corrigendum putarem. Ceterum aut elumbis eſt ſententia in Epigrammatis fine, aut acumen non perſpicio.

¶. 51.] *LI.* Vat. Cod. p. 471. 'Αγαθ. Σχολ. ἐν Βυζ. In Plan. p. 361. St. 500. W. lemma eſt: εἰς οἶκον 'Αγαθίου σχολαστικοῦ ἐν Βυζαντίῳ — ordine verborum confuſo. Agitur enim de aedibus Muſonii, qui morte exſtinctus pulcherrimam domum alienis reliquerat. — V. 1. Μουσόνιος edd. vett. usque ad Aſcenſ. Minus recte itaque *Brunckius:* „In veteribus edd. *omnibus* Μουσόνιος le„gitur, quod ab H. Steph. recte emendatum eſſe cen-

„seo.“ — V. 3. „Male vulgo ἀπέλειπεν, quod ineptum „et contra sensum est. Veram lectionem dedit Vat. „membr.“ *Br.* Vitium sensit *Jos. Scaliger*, qui in not. msc. emendavit ἀπέλυξεν. Sed verissima est membranarum lectio. Non recusavit ad caliginosam Plutonis domum descendere. — V. 5. κεῖται εἰς ὀλίγην κόνιν. ipse ὀλίγη κόνις factus, in pusillum cinerem redactus est. Sic pravae reliquiae hominum amplis corporibus magnisque eorum possessionibus opponi solent. *Propert.* II. El. VII. 51. *Foedavitque comas ac tanti corpus Achilli, Maximaque in parva sustulit ossa manu.* De urna Hectoris *Seneca* Troad. 102. *Complete manus: hoc ex Troja sumsisse licet.* Similia, inter quae antiquissimus est locus *Sophocl.* in Electr. v. 1142., collegit *Burm.* ad *Propert.* l. c. p. 272. et ad Anthol. Lat. L. III. T. I. p. 456. sq.

LII. Vat. Cod. p. 469. Ἀγαθ. Σχολ. ἐν Σμύρνῃ. Plan. p. 361. St. 501. W. „Quatuor in foricas Epigrammata, „si lemmatibus, quae in scriptis quoque libris praefixa „sunt, fides, aedificium respiciunt publicum, quod „Smyrnae fuit. At quum Agathias patria Myrinaeus „fuerit, et saepe confusa nomina, in iis praesertim, „quae scriptorem hunc spectant, Σμύρνη et Μυρίνη, quod „probabilius mihi visum, sumtus scil. Agathiam erogasse in ornanda patria urbe, secutus sum et Μυρίνῃ „reposui pro Σμύρνῃ. Carmina autem ipsa e Vat. membr. „emendavi.“ *Br.* Falso *Reinesius* statuit, Smyrnae solummodo *latrinas* σωτήρια fuisse appellata, in Var. Lectt. III. 7. quem refutavit *Kuster.* ad *Suidam* T. I. p. 392. — V. 2. τοίχοις ἀμφιμερ. parietibus ex limo divisus. — V. 3. ἐνθάδε δὲ ξ. In marg. Wechel. γρ. ἄλλως ἔνθα διὰ ξείνων.

LIII. Vat. Cod. p. 465. Planud. p. 371. St. 510. W. Illustrat hoc Epigr. *Reines.* in Var. Lectt. III. 7. et post eum *Kuster.* ad Suid. v. ἀφ' ἑδρῶν T. I. p. 392. Profert

idem *Bandini* ex Cod. Bibl. Laur. T. II. p. 256. — V. 1. ἡ πολύολβος ἐδωδή. In eundem ſenſum *Clem. Alex.* Paedag. II. p. 165. 8. de helluonibus: οἱ μὲν γὰρ ἐξέχονται τῶν ὄψων, ἃ μετ' ὀλίγον ἐκδέχεται κοπρών. — V. 3. φασσιανοί. Vulgo. — ἴγδην Ed. pr. Flor. et in Cod. ap. Bandin. ἴγδη. θυεία. *Heſych.* Diverſa ejusdem vocabuli forma ἴγδις. Quare ap. *Athen.* L. IX. p. 406. A. ῥόδα τὰ εὐοσμότατα ἐν ἴγδει τρίψας minime neceſſe eſt in ἴγδῃ mutare. Vide *T. H.* ad *Polluc.* X. 103. Loco appoſito *Clem. Alex.* l. c. p. 164. 17. οὗτοι ἐοίκασιν – ἀμφὶ τὴν ἴγδην καὶ τὸν ἀλετρίβανον τὸν πάντα αὐτῶν κατατρίβοντες βίον οἱ παμφάγοι. — τρίψεις ſunt cibi contriti et artificioſe commiſti, quos *Comicus* ap. *Plutarch.* T. II. p. 126. A. τὰ πανοῦργα ὀψάρια καὶ ὑποτρίμματα vocat. — V. 4. βρωματομιξαπάτην. Praeclaram hanc lectionem ſervarunt membr. Vat. pro vulg. βρώματος ἐξαπάτῃ. In Cod. Medic. βρωμάτων ἐξ. Illud vocabulum fictum ad analogiam τοῦ ξενοκυσταπάτην in *Nicandri* Ep. I. Vide not. T. II. P. I. p. 6. Significatur autem voluptas illa, (hoc eſt ἀπάτη,) quae capitur ἐκ τῆς τῶν ἐδεσμάτων πολυειδίας, quam Antiphanes medicus μίαν τῶν νόσων αἰτίαν recte dicebat, ap. *Clem. Alex.* p. 163. Hinc idem p. 166. Chriſtianos jubet ſumere δεῖπνον λιτὸν καὶ εὔζωνον ποικίλαις ἀνεπίμικτον ποιότησιν. — V. 5. ἀποσσέβει. ed. pr. Flor. — V. 6. ὁππόσσα ibid. — V. 7. κόνις. id quod κόπρος, ut ap. *Alciphr.* III. 29. ἄγροικον ὄζοντα στεμφύλων καὶ κόνιν πνέοντα, quae ex *Ariſtoph.* Nub. 46. 51. ducta eſſe, nemo animadvertit.

¶. 52.] *LIV.* Vat. Cod. p. 465. Planud. l. c. Argumentum maximam partem verſatur in ſententia Cynici ap. *Lucian.* T. III. p. 544. αἱ παντοδαπαὶ περὶ τὰ βρώματα πραγματεῖαι τρέφουσι μὲν οὐδὲν μᾶλλον, λυμαίνονται δὲ τὰ σώματα καὶ τοῖς σώμασι νόσους ἐμποιοῦσι. — V. 4. ἐκθλίψεται. Vat. Cod. — V. 6. πολύ. Vat. Cod. — Junge μὴ πολὺ παρὰ τοῦ ἀναγκαίου ἐξετάσῃς. niſi ventrem lon-

ge ſupra id, quod opus eſt, impleviſſes et distendiſſes. — V. 9. μούνη. Venter gulae peccata luit. Hunc enim tundis et verberas, quaſi in culpa eſſet. — τείνει. Vat. Cod.

LV. Vat. Cod. p. 465. Planud. p. 372. St. 510. W. Agricolam et pauperem, modico victu contentum, prae divitibus helluonibus felicem praedicat. *Clem. Alex.* Paedag. II. p. 166. 10. οἱ ταῖς εὐτελεστάταις χρώμενοι τροφαῖς, ἰσχυρότατοί εἰσι καὶ ὑγιεινότατοι, καὶ γενναιότατοι, ὡς οἰκέται δεσποτῶν, καὶ γεωργοὶ κτητόρων, καὶ οὐ μόνον ῥωμαλεώτεροι, ἀλλὰ καὶ φρονιμώτεροι, quae doctiſſimus Theologus petivit ex *Muſonio*, cujus praeclarum de victu locum ſervavit *Stob.* Tit. XVIII. p. 166. ſq. — V. 2. μίμνειν, i. e. ὑπομένειν. vitae tuae conditio ita fert, ut laboris et paupertatis aerumnas feras. — ἐν ξυλόχοισι, in ſylva ſub divo, non in ſplendidis cubiculis nec in veſte ſtragula collocatus. — V. 5. ἄρτιπος. Cf. Ep. XXI. 4. — V. 9. οἱ πλουτοῦσι καὶ οἱ κ. Vulgo. In membr. eſt οἱ πλουτοῦντες ποικινοῖσι σ. in quibus aliud quid latere ſuſpicor, quam quod *Brunckii* ſagacitas inde extudit. Quid enim opus erat, ſimul cum opulentis helluonibus etiam eorum paraſitos et convivas commemorare? Quid ſi *Agathias* ſcripſerit:

τλήμονες ἃ πλουτοῦντες, Ἀπικίῳ οἱ συνεόντες.

Nihil hac emendatione lenius; qua, ni fallor, orationi inſignis accedit virtus. Ἀπικίῳ συνεῖναι dicuntur, qui Apiciano more vivunt, ejusque diſciplinam ſectantur. Nam Apicius, inſignis helluo, *ſcientiam popinae profeſſus, diſciplina ſua ſeculum infecit;* verba ſunt *Senecae* ad Helviam c. X. 2. Vide praeterea *Athen.* L. I. p. 7. A. B. et quae de Apicio collegit *Deſ. Heraldus* ad *Mart.* L. II. p. 58. *Bayle* Diction. v. *Apicius.* *Fabric.* ad *Dion. Caſſ.* T. II. p. 867. — V. 10. εἰς πλέον. Vat. Cod. — ἀρτεμίη. bona et integra valetudo. Cf. *Philipp.*

¶. 53.] *LVI.* Vat. Cod. p. 464. Planud. p. 374. St. 512. W. Inſculptum fuit hoc Epigr. ſaxo pontis, quo Juſtinianus Sangarium fluvium junxerat, tradente *Conſtant. Porphyrog.* de Them. L. I. p. 10. ed. *Bandur.* ſine auctoris nomine. Hoc opus magnis laudibus extollit *Procopius* de Aedif. L. V. 3. p. 98. ὁ μέγας δὲ ποταμὸς οὗτος, ὅνπερ Σάγγαριν καλοῦσι νῦν, σφοδρῷ μὲν κατιὼν ἰσάγαν τῷ ῥείθρῳ, ἐπὶ μέσης δὲ πεφυκὼς ἄβυσσος, εὐρυνόμενος δὲ θαλάσσῃ ἴσα, διαγέγονε μὲν τάγε εἰς γέφυραν ἀνέπαφος πᾶσιν, ἐξ οὗ γεγόνασιν ἄνθρωποι· ἀκάτων δὲ συνδέοντες πλῆθος — ἐνταῦθα διαπορθμεύεσθαι τολμῶσι πεζοί — Βασιλεὺς δὲ Ἰουστινιανὸς γέφυραν αὐτῷ ἐγκεχείρηκεν ἐποικοδομεῖσθαι τανῦν. *Ducange* Gloſſ. in ποντογέφυρα plura Hiſtoricorum loca de illo ponte congeſſit. Quod autem *Procopius* tradit, Sangarium antea ponte inſtructum non fuiſſe, id infirmari poſſe videtur teſtimonio *Polybii* ap. *Suidam* v. Γάλλος· Γναῖος, ὁ ὕπατος Ῥωμαίων, διερχόμενος ἐγεφύρωσε τὸν Σαγγάριον, ποταμὸν τελέως κοῖλον ὄντα καὶ δύσβατον, niſi haec de ligneo tantum ponte accipi debent. — V. 1. Poſt devictam Italiam, Perſas et Vandalos ſubactos. — Pro Μήδων Vat. Cod. δήμων. — V. 3. ἀψῖσι πεδηθείς. Pontes poëtae comparare ſolent cum compedibus, quibus fluvios, tanquam ſervitutis jugo ſubjectos, ingemiſcere fingunt. *Aeſchyl.* Perſ. 70. Perſarum exercitus Hellespontum ſuperavit πολύγομφον ὅδισμα ζυγὸν ἀμφιβαλὼν αὐχένι πόντου. et v. 742. Xerxes Ἑλλήσποντον ἱρὸν, δοῦλον ὥς, δεσμώμασιν ἤλπισε σχήσειν — καὶ πέδαις σφυρηλάτοις περιβαλὼν, πολλὴν κέλευθον ἤνυσε πολλῷ στρατῷ. Anthol. Lat. L. II. Ep. XXIV. p. 473. de ponte a Narſe exſtructo: *Calcamus rapidas ſubjecti gurgitis undas, Et libet iratae cernere murmur aquae. Ite igitur faciles per gaudia veſtra, Quirites, Et Narſin reſonans plauſus ubique canat. Qui potuit rigidas Gothorum ſubdere mentes, Hic docuit durum flumina ferre jugum.* — κρατεραῖσι. *Conſtant.* — V. 4. οὕτως Vat. Cod. — V. 5. ὁ πρὶν γάρ. *Conſt.*

LVII. Vat. Cod. p. 491. Planud. p. 77. St. 112. W. Vere ineunte Priapus nautas ad navigandum hortatur. Idem argumentum multi ante Noſtrum tractarunt. Vide ad *Leonid. Tar.* Ep. LVII. Sed *Agathias* inprimis *Theaeteti Schol.* Ep. II. ante oculos habuiſſe videtur. — V. 1. εὔδια. Vat. Cod. εὔδεια. Ed. Ald. 3. — V. 2. φρικα. Vat. Cod. — φρικὶ χαρασσομένη ductum ex *Antip. Sid.* Ep. XXXVII. θάλασσα πορφύρει τρομερῇ φρικὶ χαρασσομένη. Εἰρεσίῃσι κῦμα χαράσσειν dixit *Orpheus* Argon. 370. 701. *Nonn.* Dion. III. p. 86. νήνεμον ἀκροτάτοισιν ὕδωρ ἐχάρασσον ἐρετμοῖς. — V. 3. Deſcribuntur fluctus in litore fracti et in ſemet ipſos recidentes. Optime haec expreſſit *Grotius: Triſte nec impulſum ſcopulis immanibus aequor Mox medium refugas in mare torquet aquas.* — V. 6. κάρφεσι. Iisdem fere verbis *Ariſtotel.* H. A. IX. 7. ἡ τῆς χελιδόνος σκηνοπηγία. τῇ γὰρ περὶ τὸν πηλὸν ἀχυρώσει τὴν αὐτὴν ἔχει τάξιν, συγκαταπλέκει γὰρ τοῖς κάρφεσι πηλόν. Cf. not. ad *M. Argent.* Ep. XXIV. T. II. P. II. p. 293. — V. 8. σικελίην. Edit. pr. Flor. et tres Ald. — ποντοπορεῖς. Vat. Cod. — V. 10. σκάρος inter praeſtantiores erat piſces. εὐγενῆ eum vocat *Eubulus* ap. *Athen.* VII. p. 295. E. ſi recte emendavi locum depravatiſſimum:

τὴν δ' εὐπρόσωπον . . . λοπάδα τοῦδε τοῦ
θαλαττίου Γλαυκοῦ φέρουσαν εὐγενῆ
σκάρον λάβρακά θ' ἑφθὸν ἐν γ' ἅλμῃ μιᾷ.

— βῶκας. *Athen.* L. VIII. p. 356. B. βὼξ ἑφθὸς εὔπεπτος — ὁ δ' ἀπ' ἀνθράκων γλυκύτερος καὶ ἁπαλώτερος. Deſcriptum dedit hunc piſcem *Camus* Notes ſur l'Hiſt. des An. d'Ariſtote p. 130. Cf. *Duhamel* des Pêches P. II. S. 4. Pl. 6. nr. 4.

LVIII. Vat. Cod. p. 87. Edidit *Reisk.* in Miſc. Lipſ. T. IX. nr. 278. p. 99. Immortalitatem, quam quis virtute et bonis libris edendis conſequatur, omnibus ſtatuis et imaginibus praeferendam eſſe. — V. 1.

κύρβιας. Vide ad *Comet. Schol.* Ep. V. Hoc loco tabulas publice propositas cum titulis et honoribus significat. — V. 3. Scholion in marg. Vat. ὅτι μόνη ἀρετῇ καὶ σοφίῃ ἐπακολουθεῖ τοῖς ἔχουσιν αὐτὴν ἐντεῦθεν ἀποιχομένοις. — V. 5. κἀκεῖθι Apogr. Lipſ. In membr. ipſis καὶ κεῖθι. Noſtrum debetur *Reiskio*. Et ſic certe ſermonis proprietas poſtulat, quam tamen ſeriores potiſſimum ſcriptores non ſemper obſervaſſe conſtat, *ita ut adverbia*, *quae ſunt in loco*, *pro ad locum*, *et*, *quae ſunt ad locum*, *pro in loco ponant*, ſecundum *Priſcian.* Gramm. XVIII. p. 718. — V. 6. μνῆστι. Vat. Cod. — ¶. 54.] V. 7. οὔ τι πλ. ſcribendum exiſtimat *G. Wakefield* in Sylv. cr. T. II. p. 44. — γ' ante Ὅμηρος non habetur in Vat. Cod. nec in Ap. Lipſ. — οὐ βρενθύεται. nec pictis imaginibus, nec ſtatuis gloriatur. Vim verbi aperuit *T. H.* ad *Lucian.* T. I. p. 368. ſqq. *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 64.

LIX. Vat. Cod. p. 154. Planud. p. 419. St. 554. W. In leporem, quem vites arrodentem agricola ſaxo necavit. — V. 1. 2. laudat *Suid.* in πτὼξ T. III. p. 225. Pro τὸν πτῶκα ſuſpicabar aliquando τινα πτ. ut ap. *Straton.* Ep. VII. εἶδον ἐγώ τινα παῖδα. nec tamen fortaſſe correctione opus eſt. — V. 2. „Verbum ἀμέργω, *decerpo*, in „Lexicis ſine auctoritate comparet. *Theocrit.* Eid. XXIII. „3. χ' αἱ μὲν ἀμερξάμεναι λαθίας δρυὸς ἄγρια φύλλα. Forte in „Leonid. Tar. Ep. XCVIII. melius legeretur εἴαρι δὲ πρώτῳ „λειμώνιον ἄνθος ἀμέρξας. ubi librorum omnium conſenſu „edidi ἀμέρσας, quod tamen bene ſe tuetur etiam, „quum ἀμέρδω *amputare* ſignificet." *Br.* Ap. *Suidam* legitur ἀμελγόμενον. Eadem varietas occurrit in *Apoll. Rhod.* I. 882. apes καρπὸν ἀμέργουσι πεποτημέναι. quidam codd. ἀμέλγουσι. et in *Nicandri* Alex. 428. — V. 3. 4. In ἀπροϊδής, ἀπροόρατος, *Suid.* T. I. p. 304. hoc diſtichon profert. — V. 4. ἐξεκύλισσε. dejecit eum. *Philipp.* Ep. LXII. θηρὸς τὴν τρόσσην ἐξεκύλισσε βίην. Sic infra Ep. LXXVII. πῶς τὸν Πριαμίδην ἐξεκύλισσα πέδῳ. Utroque loco

Br. secundum sua ipsius praecepta ἐξεκύλισε et ἐξεκύλισα, uno tantum σ, scribere debebat. Vide eum ad *Theocr.* XXI. 70. — V. 6. λοιβῆς. Cum Schol. Wech. accipio de vini latice, quem in sacris effundere solemne erat. Lepus enim necatus profudit uvarum, quas comederat, liquorem: ἐν αὐτῷ γὰρ τῷ τρώγειν ἔφθασεν αὐτὸν ὁ γεωργός. Ineptum quidem acumen; sed vix alia interpretatio locum invenerit. λοιβῆς καὶ θυέων junxit Ep. ἀδεσπ. DCXCV. 10.

LX. Vat. Cod. p. 380. sq. Bis exstat in Planud. p. 40. et 102. St. 59. et 151. W. altero loco sine auctoris nomine. Urbs Troja Minervae iniquitatem exprobrat, quod propter unius Paridis judicium totam urbem everterit. — Vat. membr. et Planud. altero loco Doricas quasdam formas in hoc Ep. habent; ut v. 2. ἁ τλάμων. v. 5. θνάσκειν, v. 6. τᾶς πάτρας. — V. 1. πολιοῦχε. Minerva in arce culta. — V. 3. ἀντὶ μήλου. Propter malum tibi negatum omnia hujus urbis ornamenta diripuisti. ἀποδρέπειν dixit, respectu ad malum habito. — Comparavit haec *Casaubonus* ad *Strabon.* IV. p. 278. B. de providentia disputantem: καὶ γὰρ ἐν τοῖς περὶ τῆς προνοίας καὶ τῆς εἱμαρμένης λόγοις εὕροι τις ἂν πολλὰ τοιαῦτα τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν φύσει γενομένων, ὥστ' ἐπ' αὐτῶν φάναι, πολὺ κρεῖττον εἶναι τόδε ἢ τόδε γενέσθαι, οἷον — τὸν Πάριν εἰς τὴν Σπάρτην πλέοντα, ναυαγίῳ περιπεσεῖν· ἀλλὰ μὴ τὴν Ἑλένην ἁρπάσαντα, δίκας τίσαι τοῖς ἀδικηθεῖσιν ὕστερον, ἡνίκα τοσοῦτον ἀπειργάσατο φθόρον Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων. — V. 5. ἄθεσμον. Vat. Cod.

LXI. Vat. Cod. p. 380. Plan. p. 98. St. 144. W. Ad Trojam devastatam, cui, omnibus ornamentis ereptis, gloria tamen et nominis celebritas eripi non potuit. — V. 1. „Vat. membr. ὦ πτόλι. Quod, ut re„cepi infra LXV. ita hîc quoque recipiendum erat.“ *Br.* In Apogr. Goth. ὦ πόλι habetur. Color fere, ut in Ep. in Romae ruinas in Anth. Lat. L. III. 5. p. 458. *Longa*

tuos fastus aetas destruxit et arces: Caesaris et Superûm templa palude jacent. — Non tamen annorum series, non flamma nec ensis, Aeternum potuere hoc abolere decus. — V. 2. βοῶν κεράατα. Hostiarum majorum capita templorum parietibus ornamenti causa appendebantur et in metopis collocabantur. — V. 3. Παφίης ἀλάβαστρα. vasa unguentaria, quibus Venus maxime delectatur. Vide *Viscontum* in Museo Pio-Clem. T. I. p. 17. Respectu ad Veneris munditiem habito *Callim.* H. in Pallad. 15. Minervae οὔτε μύροις, οὔτ' ἀλαβάστροις opus esse ait. Inter Adonidis supellectilem vasa unguentaria, Συρίω μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα, recenset *Theocrit.* Eid. XV. 114. Muneribus, quibus Persarum reges oblectabantur, annumerat *Herodotus* L. III. p. 204. 61. πορφύρεα εἵματα καὶ ψέλια καὶ μύρου ἀλάβαστρα, ubi vide *Wesseling.* — ἐφεστρίς. vestimenti genus, quod reliquis superinduebatur; unde sponte intelligitur, varias ejus species esse potuisse. Disputavit de ephestride *Nic. Loens.* in Epiphyll. VI. 5. *Salmas.* ad Scr. H. Aug. T. II. p. 332. et 384. — V. 4. Τριτογ. δείκελον. Palladium. De Minerva Spartae culta *Coluth.* v. 234. χρύσεον ἐνδαπίης εἶδος 'Αθήνης. — ¶. 55.] V. 5. χθονίη κόνις. De Troja *Evenus* Ep. XIV. Ἴλιον ἱρὴν Τὴν πάρος εὐπύργοις τείχεσι κληζομένην Αἰῶνος τέφρη κατεδήδοκεν. — ἀλλοίην τύχην, adversae me fortunae implicans. In ἀμφιβαλοῦσα metaphora ducta a piscatorum retibus. *Apollon. Rhod.* L. I. 1035. μοῖραν ἀνέπλησε· τὴν γὰρ θέμις οὔποτ' ἀλύξαι Θνητοῖσι· πάντη δὲ περὶ μέγα πέπταται ἕρκος. — V. 9. οὔνομα. Ep. in Anthol. Lat. L. III. 1. in Graeciae ruinam: *Fama manet, fortuna perit. — Et magnum infelix nil nisi nomen habet.*

LXII. Vat. Cod. p. 381. Planud. p. 99. St. 145. W. Fatum Trojae, quae Romae originem dederit, non lugendum esse. — V. 1. γελάσης. Vat. Cod. Ald. 1. et Ascens. — V. 2. ταῦτα τέλεσσε. Vat. Cod. et Τύχα. — V. 3. μὴ πείθεο. Vulgo et in Vat. Cod. quam lectionem

cl. editor tacite mutavit. Verum ſenſum perſpectum habuit *Grotius*, qui vertit:

Si quis es ex Aſia, gaude magis: adſpicis urbes,
Quot ſunt Aeneadum Dardana juſſa pati.

quibus verbis fortaſſe ipſam lectionem πένθει expreſſit. Verbum πένθος cum πλοῦτος permutatum videtur in *Aeſchyli* Perſ. 840. ubi ſi legeris ὡς τοῖς θανοῦσι πένθος οὐδὲν ὠφελεῖ, ſenſum habebis contextui accommodatiſſimum. — δαρδανικῆς Vat. Cod. a pr. man. — Ad ſenſum cf. Ep. *Lollii Baſſi* IV. et *Hadriani Caeſ.* Ep. II. ubi v. not. T. II. P. II. p. 325. — V. 6. ἐξεκένωσεν ἄρης. *Aeſch.* Perſ. 717. Ξέρξης κενώσας πᾶσαν ἠπείρου πλάκα. — V. 7. Trojae vaſtatae poenas a Graecis ſume, ſervitutis jugum iis imponens. ζυγόδεσμον. *Homer.* Il. ω. 270. *Euſtath.* p. 1350. init.

LXIII. Vat. Cod. p. 380. Planud. l. c. Expreſſum carmen ex *Antiphili* Ep. X. — V. 2. Pro δεκέτης in ed. pr. Flor. et Ald. 1. ζαμενὴς legitur. — ἐτάλασσεν. Vat. Cod. — V. 3. Accommodate *Mitſcherlichius* V. cl. haec adhibuit Horatianis IV. Od. VI. 13. de Achille: *Ille non incluſus equo – male feriatos Troas et laetam Priami choreis Falleret aulam: Sed palam captis gravis etc.* — V. 4. δουρατέαν παγίδα. Haud ſcio, an *Agathiae* obverſatus ſit locus Batrachom. v. 115. ubi muſcipulam deſcribens Troxartes, ἄνδρες, ait, καινοτέραις τέχναις ξύλινον δόλον ἐξευρόντες, Ἣν παγίδα καλέουσι. Placuit Noſtro hoc vocabulum, qui Ep. XCIII. domum, cujus ruinae par adulterum obruerant, ξυνὴν ἀμφοτέρων παγίδα appellavit. Meretrices παγίδας τοῦ βίου nuncupat *Amphis* ap. *Athen.* L. XIII. p. 567. F. quod fortaſſe expreſſit *Euſtath.* de Amor. Iſm. IX. p. 400. pulchram puellam δέλεαρ ἐρωτικὸν καὶ παγίδα ἔρωτος ἄφυκτον vocans. — V. 6. ἐριπτόμαν. Vat. Cod. Similiter de Beryto *Joann. Barb.* Ep. IX. τύμβος ἀταρχύτων μερόπων πόλις, ἧς ὑπὸ τέφρῃ Αἱ Βερόης πολλαὶ κείμεθα χιλιάδες.

LXIV. Vat. Cod. p. 435. Planud. p. 111. St. 162. W. Hiſtoria de piſcatore, quem puella quaedam opulenta in litore viſum amare coepit et ex paupere divitem reddidit.

¶. 56.] *LXV.* Vat. Cod. p. 499. Plan. p. 112. St. 163. W. In magiſtratum olim ſuperbum, nunc a dignitatis faſtigio dejectum et miſerum. — V. 1. τὸ πηλίκον. Vulgo. Noſtrum eſt in Vat. Cod. ἀγχίποροι. qui te publice prodeuntem comitabantur et latus tibi tegebant. — V. 3. πτώλιος. Vat. Cod. Vulgo πόλιος. — τοῖς πρ. Iis, quos tu antea miſeros reddideras, fortuna permiſit, ut ſuffragium contra te ferrent et te ex urbe ejicerent. — V. 6. κεῖς σέ τι τ. Vulgo. „κεἰσέτι τερπόμεθα e Vat. „membr. Hoc prae vulgata lectione placet." *Br.* Verba ſic accipienda, quaſi poëta ſcripſiſſet: πολλὴν σοὶ χάριν ἔχομεν καὶ τερπόμεθα ἔτι —. Multam tibi habemus gratiam, quod omnibus eodem modo illudis, et gaudemus, cum improbos et ſuperbos homines puniri videmus.

LXVI. Vat. Cod. p. 499. Plan. p. 112. St. 164. W. In mendicum quendam, qui dives factus priſtinae conditionis penitus oblitus eſſe videbatur. — V. 2. πέλε τὸ ex Vat. Cod. Vulgo πέλετο. — V. 3. ἀφρονέων. fortunae ludibria ignorare videtur. τέρψις τύχης ſunt crebrae illae rerum viciſſitudines, quibus Fortuna delectatur. — V. 6. αἰτίζων. Vulgo et in Vat. Cod. Adſcripſit *Joſ. Scaliger* αἰτίσας vel ὁ πρὶν αἰτίζων. Requiritur praeteriti temporis ſignificatio. Ducta ſunt haec verba ex *Callim.* H. in Cer. 116. de Eryſichthone, qui ἐνὶ τριόδοισι καθῆστο Αἰτίζων ἀκόλως τε καὶ ἔκβολα λύματα δαιτός. Cf. Odyſſ. ρ. 222. *Euſtath.* ad Od. p. 627. 35. *Phavorinus* ap. *Stob.* T. XCIII. p. 513. 24. ἀλλ' ὁ μὲν περιέρχεται αἰτίζων ἀκόλους, ὁ δὲ οὐκ ἀκόλους, οὐδὲ ψωμόν. De voce ἀκόλους vide ad *Leonid. Tar.* Ep. XLV. — V. 7. ἐπιθήσεις. Vat. Cod. — V. 8. μάρτυρα σαυτὸν ἔχοις. tuo id exemplo docearis.

LXVII. Vat. Cod. p. 559. *Agathiae* vindicat, quod in Planud. p. 171. St. 249. W. *Ammiano* tribuitur. Ridiculum ſtupidi rhetoris in re civili reſponſum. — V. 2. ἤρετο. Vulgo. — V. 6. τίνι δουλεύειν εἰσὶ δικαιότεροι; Quemnam ſecundum leges ſequentur liberi, quos ſerva mea ex alieno ſervo peperit, ſervine dominum, qui, quam meam eſſe ſciret, illi in contubernium dedit, an me, dominum ſervae? — ¶. 57.] V. 7. Putes videre talem, quales *Ammianus Marcell.* XXX. 4. Juriſconſultos ſuae aetatis repraeſentat: *Velut natalicia fata praemonſtrantes, aut Sibyllae oraculorum interpretes, vultus gravitate ad habitum compoſita triſtiorem, ipſum quoque venditant quod oſcitantur.* — γῦρον ἐπισκύνιον. Grammaticorum nugas et de rebus levis momenti altercationes ridens *Plutarch.* T. II. p. 412. F. τὰ τοιαῦτα, ait, συντείνει καὶ συνίστησι τὸ πρόσωπον· τὰ δ' ἄλλα ἔξεστι τὰς ὀφρῦς κατὰ χώραν ἔχοντας φιλοσοφεῖν καὶ ζητεῖν. — V. 9. ἢ initio vſ. omittitur in Vat. Cod. — V. 10. κείνων. Vat. Cod. — V. 11. ἀποίσεις et λέγεις. Vat. Cod. Judices dicuntur φέρειν ψῆφον et ἀποφέρειν, cum ſententiam pronuntiant; vide *Segaar* in Act. Traj. T. I. p. 96. ſq. Is, de quo judicatur, ἀποφέρεται ψῆφον. — Ceterum illud reſponſum ſimile illi, quod aſtrologus dat athletis ap. *Lucill.* Ep. XLIV. alius navigaturis ap. *Nicarchum* Ep. XIV.

LXVIII. Auctoritate Vat. Cod. p. 554. ſq. *Agathiae* tribuitur, quod in Planud. p. 68. St. 99. W. ἀδέσποτον eſt. Inepta ſolutio problematis phyſici, quo quaeritur cur, cum in cithara ἡ ὑπάτη pulſetur, ἡ νήτη etiam reſonet. De hoc problemate vide *Ariſtotel.* in Probl. XIX. 24. — V. 2. ἤρετο. Vulgo. ut Ep. praec. v. 2. — σοφίη h. l. eſt quaeſtio ex interiore muſices cognitione ſolvenda. — V. 3. πλήκτροισι δονήσω. Vulgo. πλήκτροισι δόνησας. Vat. Cod. — V. 5. ὑποτρίζουσα. Vulgo. Fortaſſe rectius; nam τρίζειν de ſono tenuiore et argutiore uſur-

patur. τρίζουσα. φωνοῦσα λεπτόν τι. *Hesych.* ubi v. *Interpp.* et *Valcken.* ad *Herodot.* III. p. 252. 96. — V. 7. ἄπνοια. Vat. Cod. — V. 10. οἱ δὲ τόν. Vat. Cod. — τὸν ἐν πλ. ἐγγητόν. Aristoxenum illum praestantissimum artis musicae scriptorem hujus phaenomeni causas ignorare jurabat. De *Aristoxeno* vide *Fabric.* Bibl. Gr. T. III. p. 634. ed. *Harl.* et inprimis *Mahnii* Diatrib. de Aristoxeno. Amstelod. 1793. — θεημοσύνη pr. contemplatio, h. l. res contemplanda, problema. — V. 11. νεύρια. χορδαί. Vide *Fischer.* ad Anacr. Od. α. 3. p. 5. — V. 14. ξυγγενὲς omnes edd. ante Stephan. qui συγγενὲς dedit. — V. 15. γνήσια. arcto consanguinitatis vinculo conjuncti, ut liberi γνήσιοι eorundem parentum; et propterea omnes ejusdem soni, tanquam hereditatis cujusdam, participes. — V. 7. ἅμματι. Vat. Cod.

LXIX. Vat. Cod. p. 560. sq. Planud. p. 150. St. 217. W. Responsum, quod ineptus medicus aegroto, pleuritide laboranti, dederit, narratur. — V. 2. λαυκανίην. Vat. Cod. Vulgo λευκανίη. Utraque forma proba: Priore utitur *Homer.* Il. χ. 325. ω. 642. — βραγχά, *rauce.* βραγχὸν τετριγυῖα χορδά. *Paul. Silent.* Ep. XLVIII. 5. — ¶. 58.] V. 4. νυσσόμενος. Pleuritide laborabat ille, cujus morbi symptomata dolor lateris punctorius cum tussi. *Auctor* Definit. medic. p. 397. πλευρῖτίς ἐστιν ὀδύνη πλευροῦ σὺν ὀξεῖ καὶ ἀδιαλείπτῳ πυρετῷ μετ' ὀδύνης νυγματώδους ὁμοῦ καὶ βήχης καὶ δυσπνοίας. — In fin. vs. *Opsopoeus* mallet ἀμυχθείς, quod non opus. — V. 5. Κτλλίγνωστος. Vat. Cod. — πλατυλέσχης. i. e. πλατυγίζων. Vide *Suidam* h. v. T. III. p. 127. Usurpatur de hominibus cum inani jactantia verbosis. — V. 6. „Scripse„rat Planudes τῆς πτιηονίδος, quam lectionem perspicue „servant quatuor regii libri. Corrupte in Cod. ex quo „Florentina expressa, παιονίδος, η in ι mutato, quem so„lemnem librariis errorem fuisse jam toties animad„verti, unde, ingravescente corruptela, monstrum lectio-

„lectionis ortum est παιωνίδος. Quod dedi παιωνιάδος e „Vat. membr. est.“ *Br.* — V. 7. Nihil aliud praedixit, nisi quod certo certius eventurum esse sciebat. — V. 9. ἀνάκλισιν. aegroti decubitum, quem a medico vult observari Hippocrates. Vide *Foesium* in v. p. 30. — ἐκ τοῦ πρ. Vat. Cod. — V. 12. ἀναπεμπάζων. omnia animo repetens. *Apollon. Rhod.* L. IV. 1748. ὁ δ' ἔπειτα θεοπροπίας Ἑκάτοιο θυμῷ πεμπάζων. Verbi vim enucleavit *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 33. sq. — V. 13. ἀνεφαίνει *Opsopoeus* corrigit citra necessitatem. — V. 14. σοβαρευσάμενος. Vulgo. — V. 16. λήξῃ. Vat. Cod. — V. 17. τεθνήξει ex membr. revocatum pro τεθνήξῃ. Illa forma obvia in *Aristoph.* Nub. v. 1440. — τοῦτο. morbi cessatio redeuntis valetudinis indicium. — V. 19. τὸν νομικόν. Jurisconsultum. *Arrian.* Epict. II. 13. ἀλλ' οὐδὲ νομικόν τινα παρέλαβε πώποτε, τὸν ἐροῦντα αὐτῷ καὶ ἐξηγησόμενον τὰ νόμιμα· ἀλλὰ διαθήκην μὲν οὐ γράφει, μὴ εἰδὼς πῶς δεῖ γράφειν. — V. 22. κάλλιπες. Vat. Cod.

LXX. Vat. Cod. p. 555. restitutum est *Agathiae*, cum in Planud. p. 188. St. 275. W. *Palladae* tribuatur. De immortalitate animi quaerenti respondet philosophus. — V. 1. Νικόστρατον. Laudat *Brodaeus* locum Hermogenis, ubi Nicostratus commemoratur tanquam subtilis philosophus. Fictum potius nomen existimaverim. — V. 2. σκινδαλαμοφραστήν. Vat. Cod. et Ald. 1. De orthographia vocis σκινδαλμὸς disputavit *Piers.* ad *Moer.* p. 360. Sic appellabant difficiles Sophistarum nugas. *Aristoph.* Nub. 130. πῶς οὖν γέρων ὢν κἀπιλήσμων καὶ βραδὺς Λόγων ἀκριβῶν σκινδαλμοὺς μαθήσομαι. λόγων τινὰς σκινδαλμοὺς ἐκμαθὼν dixit *Alciphron* L. III. p. 434. Per ἀκάνθας interpretatur *Lucian.* T. II. p. 602. — V. 3. ἀνήρετο. Vulgo. — V. 5. ἐν νοητοῖς. utrum in iis, quae mente cognoscuntur, an in iis, quae sensibus sunt subjecta. — V. 7. ἀνελέξατο. ut ap. *Callim.* Ep. LX. γράμμ' ἀναλεξάμενος. ubi v. not. T. I. P. II. p. 309. —

¶. 59.] V. 9. Πλατωνικὸν ὕψος, sublimitatem Platonis pro ipso Platone. — V. 10. πᾶσαν. omnem undique veritatem exploravit. — V. 11. „Scr. τὸ τριβώνιον, ἠδὲ γε„νείου τᾶκρα καταψήχων. Copulam sensus requirit, sed „καὶ a festinante et oscitabundo repositum metrum cor„rumpit. Male vulgo εἶτα γενείου ἄκρα." Br. εἶτα etiam Cod. Vat. habet. — V. 12. καταψύχων Ed. pr. Flor. Ald. I. Ascens. Solemnis horum verborum permutatio. — V. 13. ψυχῆς. Vat. Cod. quam varietatem etiam *Steph.* notavit in Annotatt. — V. 15. στεγνοφυής. aut solida et corporea, aut nihil a materia habens. — V. 17. „Κλεόμβ. Alludit ad Cal„lim. Ep. X. Planudeae Codd. duo Ἀμπρακιώτην. De hac „diversitate videndus Wasse ad Thucyd. p. 231. In „Dionysii versu ibi laudato vetus regia membr. Ἀμπρα„κιήων habet." *Br.* — V. 19. Tum tu, a corpore tuo sejunctus, unoque illo, quod quaeris, relicto, te ipsum agnoscere poteris.

LXXI. Vat. Cod. p. 557. sq. *Agathiae* vindicat; in Plan. p. 133. St. 192. W. ἄδηλον est. Responsum ab astrologo agricolae, de messe ipsum consultanti, datum. — V. 3. „In membr. scriptum ᾔτει δ' ἐξέρειν' εἴπερ θέρος. „Reponendum forte αἰτέων δ' ἐξερέειν' εἴπερ θέρος." *Br.* *Salmas.* in not. ined. ᾔτει κ' ἐξερέειν' εἴπερ θ. conjiciebat. At apostropho tantummodo deleto scribendum:

ᾔτει δ' ἐξερέειν, εἴπερ —

rogavit illum, ut ipsi ediceret, num largam messem habiturus esset. — V. 5. Ille calculos in abaco disposuit, rationem initurus. Huc pertinent etiam verba δάκτυλα γνάμπτων. Vide ad *Palladae* Ep. LXXXVI. T. II. P. III. p. 242. Adde *Plinium* II. Epist. XX. 3. *proximus toro sedit: quo die, qua hora nata esset, interrogavit: ubi audivit, componit vultum, intendit oculos, movet labra, agitat digitos, computat, nihil, nisi ut diu miseram expectatione suspendat.* — V. 7. „Scribendum omnino: „εἴ κεν ἐπομβρηθῇ." *Br.* — V. 8. αὐτοσύνην. Vat. Cod. —

ὕλαὶη ἀνθοῦσα, herbae inutiles, frutices inter ſegetem enaſcentes eamque impedientes. Hoc ſenſu ὕλην plus ſemel uſurpavit *Xenoph.* Oecon. c. 16. — V. 10. »Mallem τἄκρον ἀποδρυφθῇ.« *Br.* — V. 11. μηδὲ κεμάδες, miro errore Vat. Cod. — V. 12. Si verum eſt ὄψεται, ſubaudiendum τὰ λήϊα. Sed vera videtur emendatio *Joſ. Scaligeri* in not. mſc. ὄψεαι.

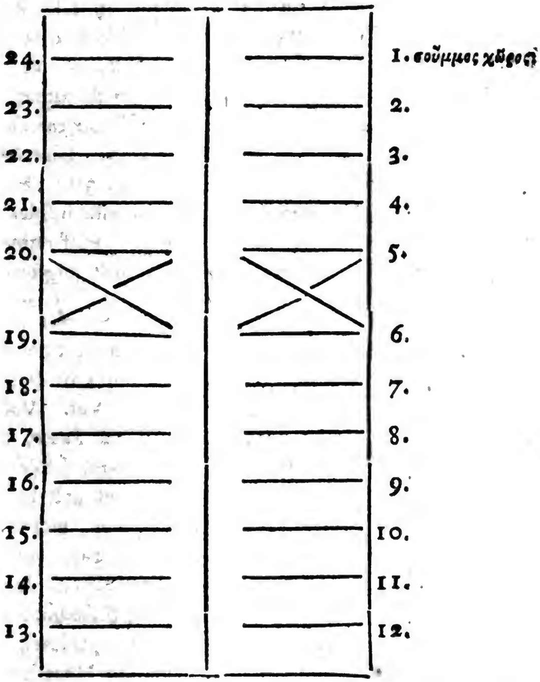
¶. 60.] *LXXII.* Vat. Cod. p. 440. ſq. Planud. p. 86. St. 126. W. cum lemmate: Ἀγαθίου Σχολ. εἰς τὰ λυτὰ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως. Ita quoque Vat. membr. Alius Cod. Dorvill. τὰ λιτά. Hanc inſcriptionem mendoſam judicantes viri doctiſſimi, *Joſ. Scaliger* in Lectt. Auſon. II. 29. εἰς ταῦλαν, *Salmaſius* vero et *Huetius* τάβλαν emendarunt; prior etiam ταβλατὰ tentavit in not. ined. Vulgatae patrocinari conatus eſt *Dorvillius* in Vann. crit. p. 252. non luſum in univerſum ſignificari exiſtimans, ſed τὰ λυτὰ Grammatico idem eſſe, quod τὰς ἄζυγας poëtae vſ. 26. Idem ſentiebat *Corn. de Pauw* in Diatr. de Alea p. 190. Praeter *Dorvillium* de Ep. noſtro diſputavit *Salmaſ.* ad Scr. Hiſt. Aug. T. II. p. 741. ſqq. et *Pauw* in Diatr. de Alea Veter. ad Epigr. Agathiae Scholaſtici. Tr. ad Rhen. 1726. Alios, qui de aleae ludo egerunt, laudat *Wernsdorf.* ad Poët. Lat. Min. IV. P. I. p. 405. Hos in eo interpretando ſequor, ſenſum grammaticum explicuiſſe contentus; nam me ipſum nihil de hoc ludo, quem Trictraccum fuiſſe affirmat *Salmaſius*, intelligere fateor. — V. 1. Nos humiles et de plebe mortales, etiamſi magna geſſerimus, raro tamen eorum memoriam ad poſteritatem propagatam videmus: at reges ſi ſuſſlent modo, hoc tanquam adamantinis tabulis inſculptum manet. — ῥέξαμεν Vat. Cod. — Λίβυς ἀνήρ. Eratoſthenem eſſe vult *Opſopoeus*; etiam Callimachus eſſe poſſit. τοῦτ' ἀδάμαντι μενεῖ. Similiter locutus eſt *Ovid.* XV. Metam. 813. de fatis huma-

nis in Parcarum tabulario repositis: *Invenies illic inclusa adamante perenni Fata tui generis. Claudian.* de Bell. Gild. 202. *voces adamante notabat Atropos;* ubi nemo Interpretum locutionis fontem aperuit. — V. 3. Cod. Vat. ἀναπνεύσουσι δὲ μόνον a pr. man. et mox v. 4. Λυβός. — V. 6. Hoc Zenonis imperatoris exemplo patet. Huic enim quid quondam acciderit ludenti, memoriae mandatum est. ἄφαστοι κύβοι sunt incerti, qui non secundum rationem, sed casum cadunt. κύβον vitiose Vat. Cod. — V. 7. θέτις Vat. Cod. et ποικηλότευκτος. — θέσις est calculorum ordo et positio. ποικίλας μεταστάσεις τῶν ψήφων est ap. *Aristaen.* I. Ep. XXIII. *Euripid.* Iphig. Aul. 195. ἐπὶ θάκοις πεσσῶν ἡδομένους μορφαῖς πολυπλόκοις. — Sequitur descriptio ordinis calculorum in Zenonis tabula. Ludebatur discoloribus lapidibus, (*Martial.* XIV. Ep. 17. et alii, quos laudat *Wernsd.* P. M. T. IV. p. 268. 182.) qui per tabulam duodecim lineis descriptam disponebantur. Hae lineae nostro sunt ὁδοί, *tramites* in Ep. Anth. Latin. III. 76. p. 519.:

Discolor ancipiti sub jactu calculus adstat,
Decertantque simul candidus atque rubens.
Qui quamvis parili scriptorum tramite currant,
Is capiat palmam, quem bona fata juvant.

— V. 8. ὀπισθιδίκην. Vat. Cod. quod damnat *Dorvillius.* — Est autem ὀπισθιδίη ὁδός, si recte intelligo, inferior pars tabulae, sive dextrum latus, quod albi calculi occupabant, qui Zenoni forte contigerant. In hac parte calculi a dextra manu ad sinistram procedebant. Haec ut melius intelligantur, exhibeamus abacum, qualem dedit *Salmasius* ex vetere marmore Scr. Hist. Aug. T. II. p. 751.:

Latus ſiniſtrum. Latus dextrum.

— V. 9. ἔχειν. Vat. Cod. In ſexta linea ſeptem erant candidi; in nona unus; ſummus locus occupabatur duobus, totidem decimus. Hoc enim volunt verba ἴσος ἔην δεκάτῳ, *decimo aequalis erat*, numero calculorum ſcil. „Primam dextri lateris lineam dicebant et ſummam. „Graeci quoque recentiores Latinam vocem retinue„runt, et σοῦμμον χῶρον appellarunt in tabula. — Ulti„mam infimamque lineam dextri lateris duodecimam vo„cabant; revera enim erat duodecima. Ab illa ultima „dextri lateris linea, quae et duodecima, transibant ad

„ultimam finiſtri lateris ex adverſo reſpondentem et „oppoſitam, eamque tertiam decimam appellabant." Verba ſunt *Salmaſii* p. 752. ſq. Ex noſtro loco vocem σοῦμμος in Lexicon retulit *Ducang.* p. 1411. — V. 11. ὅς τε. Vat. Cod. quod probandum. Etiam proximus locus a ſummo, i. e. ſecunda linea, habebat binos calculos; ultimus denique calculus erat in ea linea, quae δίβος appellabatur, i. e. *Divus.* Vide *Ducange* p. 303. Hunc *Divum Pauw* locum decimum quartum eſſe ſuſpicabatur. Sed res vehementer incerta eſt. — Poſt quindecim calculos albos enumeratos ſequitur ordo nigrorum. — V. 13. ἐν omittit Vat. Cod. ubi in fine verſus χώρην legitur. In loco octavo bini nigri erant, totidem in undecimo; bini iterum in duodecimo, unus in decimo tertio. — V. 14. ἐνδεκάτην eſt in Cod. Vat. Vulgo ἐνδεκάτης legitur. Illud verum putat *C. de Pauw*, qui praeterea ἐνδεκάτου conjicit, quod ante eum ſuſpicatus eſt *Th. Hyde* in Nerdiludio p. 45. Quum poſt locum decimum tertium commemoretur *Antigonus*, poſt hunc linea decima quinta, vix dubitari poſſe videtur, Antigonum eſſe lineam decimam quartam. Huic in dextra parte *Divum* oppoſitum fuiſſe, ſuſpicatur *Salmaſius.* Illo enim nomine quaſi Romani regis ſedem ſignificari, cui contrarius ſit Antigonus, quod eſt nomen Macedonum regis, quos ſemper Romanis adverſos fuiſſe notum eſt. At ſic *Divus* linea eſſet undecima, quae v. 14. ſigillatim commemoratur, eademque occupata eſſet binis nigris calculis et uno albo; quod non fieri poteſt. Ceterum ut Antigonus lineae nomen eſt, ſic jactus quidam in talis *Alexander* appellabatur, alius *Darius.* Vide *Seufleb.* in Theſauro Gronov. T. VII. p. 1156. — V. 17. Etiam in linea decima quinta erant δίζυγες, ſive calculi duo juncti. — πέντ' ἐπὶ καὶ δεκάτῳ. Vat. Cod. — V. 19. ὀκτὼ καὶ δεκάτῳ πανομοίϊος. Vat. Cod. poſterius verum et reci-

piendum. At in numero lineae difficultatem cernens *Corn. de Pauw*, ἕκτῳ καὶ δεκάτῳ emendare conatus eſt, quod ut minus Graecum a *Dorvillio* vapulat in Vann. crit. p. 255. — V. 20. τέτρατος ἐκ πυμάτου. eſt viceſimus locus. πύματος enim χῶρος eſt linea viceſima quarta, i. e. ultima et infima ſiniſtri lateris. In viceſimo igitur *ſcripto* ſive linea iterum bini erant nigri. — V. 21. σημήϊα πεσσοῦ per periphraſin: rex, qui albos habebat calculos, nec laqueos auguratus, quos ipſi fortuna tendebat etc. πεσσοὶ idem quod ψηφῖδες. Adde iis, quae *Dorvill.* attulit p. 270., *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 217. — V. 23. ψηφῖδας ἀριθμοῦ. Vulgo. ψηφάδα γὰρ ἰσθμοῦ. Vat. Cod. unde *Salmaſio* ſubnata eſt emendatio ἀπ' ἠθμοῦ. Diverſa ſunt ἠθμὸς et πύργος. Hic enim, nomen ab ipſa forma habens, teſſeras in tabulam effundebat. Interior ejus pars non ſimpliciter excavata erat, ſed gradibus et amfractibus interciſa, ita ut teſſerae intus vario motu agitatae evolverentur. Hinc ap. Noſtrum πύργου δουρατέου κλίμαξ. Simillimum eſt hoc ap. *Auſon.* in Profeſſ. I. 27. *bolos – quos praecipitante rotatu Fundunt exciſi per cava buxa gradus*; ubi *Joſ. Scaliger* noſtri loci non immemor fuit. Anth. Lat. L. III. Ep. LXXVII. *In parte alveoli pyrgus velut urna reſedit, Qui vomit internis teſſerulas gradibus.* — „Erat praeterea aliud inſtrumen„tum, quod *pyrgo*, *turriculae*, imponebatur, et diceba„tur φιμός, κημός, ἠθμός. *Infundibula* erant, et uſus „eorum etiam in *urnis judicialibus* apud Graecos. φιμὸς „proprie *camus*, *capiſtrum*, unde φιμοῦν: item κημός, un„de κημοῦν. ἠθμὸς erat proprie *colus*. *infundibulum*. „Porro ejusdem uſus fuiſſe κημὸν et ἠθμόν, patet auctori„tate *Heſychii* et *Schol. Ariſtophanis*, quos advocat „Caſaubonus ad Athenaeum L. X. c. 18. qui docet „utroque modo *infundibulum* vocatum, quo calculi in „κάδον vel καδίσκον fundebantur. Harpocration autem „dicit, φιμὸς ὁ καλούμενος κημός: ac κημοὶ una et φιμοὶ inter

„κυβευτικὰ σκεύη memorantur *Polluci* L. VII. §. 204. „φιμοῦ quoque facit mentionem Diphilus: ἀλλ' εἰς μέσον „τὸν φιμὸν, ὡς ἂν ἐμβάλῃ. ubi mihi pars *turriculae* est, „quae pro *tota turre* poni videtur. Phimum igitur, κη„μὸν, ἠθμὸν, ita eadem instrumenta esse apertum sit; at „diversa esse a *fritillo*, vel inde patet, quia fritillus erat „solidus ab una parte: cetera instrumenta pertusa „erant. Inde ap. Senecam *Aeacus jubet Claudium alea* „*ludere pertuso fritillo.* Vide finem Apocolocynth. „Inde etiam patet, diversum a pyrgo fuisse.“ Verba sunt *Dorvillii* Vann. crit. p. 259. Pro ἀριθμοῦ olim tentaverat ἀριθμῷ *Th. Hyde* in Nerdilud. p. 45. quo nunc nihil opus, meliore lectione reperta. In fine pentametri κευθομένη habetur in Ed. Flor. et tribus Aldin. Aliae κευθομένην κευθομένας dedit *Salmasius* ex conjectura; nam in membr. κευθομένη legitur. Hinc κευθομένῃ legendum esse contendit *Dorvill.* p. 262. nam *scalam* intus in pyrgo *occultatam* esse. Ceterum notandum, tribus tesseris usos fuisse veteres, cum postea duae tantum coeperunt usurpari. — V. 25. Zeno imperator jecit et duo et sex et quinque, quibus jactibus tota rerum facies immutata est. At quomodo hoc factum sit, obscurissimum. Nam quod sequitur, eum statim octo totos calculos disjunctos habuisse, qui antea separati fuissent, id sibi contrarium esse videtur. *Pauwius* certe, ut explicaret, ad ineptias confugit. ἄζυγες et μεριζόμεναι idem est. Quare vehementer suspicor, depravatum esse hunc versum. Scribe, duabus literis mutatis:

ἄζυγας εἶχεν ὅλας πρόσθεν ὀριζόμενας.

octo statim disjuncti sunt, qui antea juncti essent. Hoc enim sensu verbum ὀρίζεσθαι passim occurrit, pro συμφύεσθαι, *conglutinari*, et τῷ διορίζειν opponitur. Vide *Budaeum* in Comm. Gr. L. p. 990. 4.

¶. 61.] *LXXIII.* Vat. Cod. p. 481. *Agathiae* vindicat. In Plan. p. 377. St. 515. W. ἄδηλον est. Scriptum

in velum conopeum, quo culices arceantur. Cf. *Pauli Silent.* Ep. LXVI. Fuit haec Aegyptiorum consuetudo, ut, cum in humidis regionibus a culicibus valde vexarentur, aut in turribus cubarent, aut lectos velamentis circumdarent: πᾶς ἀνὴρ αὐτέων ἀμφίβληστρον ἔκτηται, τῷ τῆς ἡμέρης μὲν ἰχθῦς ἀγρεύει, τὴν δὲ νύκτα αὐτῷ χρᾶται ἐν τῇ ἀναπαύεται κοίτῃ· περὶ ταύτην ἵστησι τὸ ἀμφίβληστρον. *Herodot.* L. II. p. 146. Hinc *Horatius* in Antonii exercitu conopea fuisse visa indignatur Epod. IX. 16. *Interque signa, turpe, militaria Sol aspicit conopeum.* Idque ipsum exprobrat Cleopatrae *Propertius* L. III. 9. 43. quod ausa sit

Romanamque tubam crepitanti pellere sistro,
Baridos et contis rostra Liburna sequi:
Foedaque Tarpejo conopia tendere saxo,
Jura dare et statuas inter et arma Marî.

V. 3. ἐπιτρέπομαι. Ed. pr. Flor. — V. 7. ὄρνεα *Brodaeus* de muscis et culicibus interpretatur, quo nihil durius. *Aves* ipsae intelligendae, quibus se *parcere* (σάζειν pro φείδεσθαι) ait conopium, ut *Paul. Silent.* in Ep. laud. οὐ βριαρόν τινα θῆρα καὶ οὔτινα πόντιον ἰχθύν, Οὐ πτερὸν ἀγρεύω πλέγμασιν ἡμετέροις.

LXXIV. Vat. Cod. p. 560. Planud. p. 155. St. 226. W. In helluonem quendam, qui cum voracissimis belluis comparatur. — V. 1. Nemo, qui dentes tuos vidit, domum tuam appropinquare audeat. ἀλοιητῆρας ὀδόντας. qui omnia terunt, saxi molaris ad instar. ἀλοιᾶν, κατατρίβειν, κατακόπτειν, de frumento inprimis. Vide *Valcken.* ad *Ammon.* p. 21. sq. et *T. H.* ad *Polluc.* X. 161. Ut *Agathias* neminem dentium illius adspectum perferre dicit, sic *Epicharmus* prae timore mori ait, qui Herculem edentem videant, ap. *Athen.* L. X. p. 411.:

πρῶτον μὲν αἴκ' ἔσθοντ' ἴδῃς νιν, ἀποθάνοις·
βρέμει μὲν ὁ φάρυγξ ἔνδοθ', ἀραβεῖ δ' ἁ γνάθος,
ψοφεῖ δ' ὁ γόμφιος, τέτριγεν δ' ὁ κυνόδων.

— V. 2. ὑμετέρους. pro singulari. Vide ad Ep. in Aurig. Stat. XXIII. — σῆς ἐν. Vat. Cod. — V. 3. ἔχει. Vat. Cod. — Nota fabula de Erysichthone ex *Callim.* H. in Cer. 103. unde etiam verbum βούβρωστις ductum. Vide *Spanhem.* p. 802. sq. *Eustath.* ad Il. p. 1502. 6. *Oppian.* Hal. II. 207. ἀλλ' ἀτέλεστον λύσσαν ἀεὶ βούβρωστιν ἀναιδέϊ γαστρὶ φυλάσσει. — Quum enim famem habeas, qualem Erysichthon, quis scit, annon etiam eos ipsos, quos vocaveris, devores. — V. 5. μέλαθρα δεδέξεται. Vat. Cod. — V. 6. insigni cum varietate membr. βήσομαι ὑμετέρῃ γαστρὶ φυλαξάμενος. ubi si primam vocem in τλήσομαι mutaveris, suam fortasse *Agathiae* manum restitues. Nolo enim praeda tuae gulae servari. Eleganter participium sequitur verbum τλῆναι, ut in *Aeschyli* VII. c. Th. 739. ubi verba sic jungenda: ὅστε ἔτλα σπείρας ῥίζαν αἱματόεσσαν πρὸς μὴ ἁγνὰν ἄρουραν. *Sophocl.* Electr. 943. τλῆναί σε δρῶσαν ἃ 'ν ἐγὼ παραινέσω. — Quod autem ad φυλαξάμενος attinet, medium pro passivo est positum, quod in aoristo et futuro passim faciunt Graeci. Vide inprimis *Locellam* ad *Xenoph. Eph.* p. 173. — Quod si vulgatam servare quis malit, scripserim tamen auctoritate Codicis: βήσομαι ὑμετέρῃ γ. λαφυξόμενος, pro εἰς ὑμετέρην γαστέρα, constructione ap. *Agathiam* obvia Ep. XXXVIII. et XLV. — V. 7. Si quando in tuam domum venire ausim, fortior sim Ulysse, qui Scyllam non extimuit. εἰ δ' ἔτι γ' ἐς. Flor. ed. pr. Ald. I. — οὐ μέγ' ἄνυσσε. (ἄνυσσεν Vat. Cod.) prae meo facinore scil. — V. 8. Λαερτιάδης Σ. χήμασιν. Vat. Cod. — V. 9. πολύτλας. majori ego jure *patiens* vocabor illo. — V. 9. εἴ σε περήσω. Vulgo et in Vat. Cod. quod tacite mutavit cl. editor. Sensum haud accurate expressit *Grotius* vertens: *Justius et dicar sollers, evasero si te, Non levius monstrum, quam Polyphemus erat.*

LXXV. Vat. Cod. p. 558. *Agathiae* tribuit, quod in Plan. p. 158. St. 230. W. *Lucillii* est. Ad homi-

nem quendam tenuissimi corporis. Comparanda similia *Lucillii* Ep. LV. - LXVIII. — V. 1. σῶμα σκιοειδές. non corpus, sed umbra. — ἀδερκεῖ Vat. Cod. pro vulg. ἀειδεῖ. — V. 4. „In membranis πολλὸν ἀφαυρότερον, quod prae„ferendum non duxi.“ *Br.* *Lucill.* LXV. Χαιρήμων ἀχύρου πολλὸν ἐλαφρότερος. Sine dubio id, quod editiones praebent, magis est proprium; sed ii poëtae, in quorum numero est *Agathias*, rariora et minus propria sectari solebant. Hanc ob causam membranarum scripturam equidem praetulerim. ἀφαυρός. ἀσθενής. *Eustath.* ad Od. ν. p. 523. 10. ἀφαυρότερος. ἀσθενέστερος. *Hesych.* — ¶. 62.] V. 5. οὐδὲν ἀμείψας. nullam morte mutationem subibis. φάσμα. Similiter *Nicarchus* Ep. XVI. ἐμὲ στεφανώσατ'· ἐγὼ γὰρ Εἰ βλέπομ', ἥττημαι· πνεῦμα γὰρ εἰμὶ μόνον.

LXXVI. Vat. Cod. p. 554. Ἀγαθίου Σχολ. In Plan. p. 171. St. 249. W. In causidicum ejus generis, quod vividis coloribus descripsit *Ammian. Marc.* L. XXX. 4. p. 594. — V. 1. ζυγόν. Ed. pr. Fl. et Ald. 1. Δίκη hîc nihil diversa a Nemesi, cui jugum tribui solet. Vide ad *Mesomed.* Hymn. v. 13. T. II. P. II. p. 347. — οὐ νοέεις. nostine judicium, quod improbis tuique similibus viris instat. — V. 3. ῥήτρη, *eloquentia.* Demosthenem ῥήτρης εὐκελάδοιο πατέρα vocat *Christodorus* in Ecphr. v. 24. — ποικιλόφρονι. Vat. Cod. — V. 4. ποικίλον. Verba fucata opponuntur sermoni sincero et simplici; ut ποικίλλειν opponitur τῷ ἁπλῶς et ἐλευθέρως λέγειν. Vide *Abresch.* in Lectt. Arist. p. 222. *Eurip.* Phoen. 472. ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ, Κοὐ ποικίλων δεῖ τἄνδιχ' ἑρμηνευμάτων. In talibus igitur ποικίλος parum distat a vafro et callido; quod apparet etiam ex *Eurip.* Androm. 938. κἀγὼ κλύουσα τούσδε Σειρήνων λόγους, Σοφῶν, πανούργων, ποικίλων λαλημάτων. Iphig. in Aul. 526. de Ulysse: ποικίλος ἀεὶ πέφυκε, τοῦ γ' ὄχλου μέτα. Insignem in dicendo subtilitatem notat ἡ ποικιλία ap. *Demosth.* c. Aphob. p. 844. 11. καὶ ταῦτ' εἰ μὲν ἐδεῖτο λόγου τινὸς ἢ ποικιλίας. — V. 5. Vulgo:

ἐλπίζειν δ' ἔξεστι· et sq. vers. τῆς σῆς κλεμματικῆς παίγνια φ. Haec ex Vat. Cod. mutavit cl. editor, in quo tamen praeterea παίγνιον φ. metro vitiato legitur. Verba ἐλπίζειν ἔξεστι quo referas, non satis liquet. Sed hoc voluisse videtur: Callidae tuae eloquentiae confidas licet; at Justitiam scito eâ mutari non posse. Haec vero antithesis nec acumen, nec gravitatem habet. Sed fac, scriptum fuisse:

ἐμπαίζειν ἔξεστι

aliis licet illudas, Themidem ludibria tua mutare non poterunt, apte sibi respondent ἐμπαίζειν et παίγνια φαντασίης. Hoc sensu v. παίζειν ubique obvium. ut in *Luciani* Nigr. §. 20. ἡ τύχη παίζει τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα. Cf. *Valcken*. in Adon. p. 359. — ἠλέματος φαντασίη, vana et falsa creans phantasia. Fictum oculorum splendorem meretriculae ἠλεμάτους ἀκτῖνας appellat *Claudian*. Ep. II. Vide *Albertum* ad *Hesych*. v. ἠλέματος.

LXXVII. Vat. Cod. p. 389. Plan. p. 6. St. 11. W. In ingens illud saxum, quod Ajax in Hectorem conjecerat. Il. η. 268. Αἴας πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας, Ἧκ' ἐπιδινήσας — εἴσω δ' ἀσπίδ' ἔαξε, βαλὼν μυλοειδέϊ πέτρῳ. Il. ξ. 409. τὸν μὲν ἔπειτ' ἀπιόντα μέγας Τελαμώνιος Αἴας Χερμαδίῳ, τά ῥα πολλά, θοάων ἔχματα νηῶν, Πὰρ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο· τῶν ἓν ἀείρας, Στῆθος βεβλήκει ὑπὲρ ἄντυγος. — V. 1. „Recte H. Stephanus edidit ἀνοχμάσσειας. ante „eum, ut in codicibus et Vat. etiam membr. legebatur, „reclamante metro: ἀνοχμάσειας. Similis menda relicta „est in nupera Oppiani editione, ubi ἁλ. ε. 226. scri„bendum πρυμναίοις ἅτε νῆα κατοχμάσσας ὑπὸ δεσμοῖς." *Br.* — V. 3. μέλας, τρηχύς τε. ex Il. η. 265. — V. 4. ἐξεκύλισα. Vat. membr. recte. Vide ad Ep. LIX. 4. — V. 5. βαιόν. nunc me vix tandem paululum de agro removent. νῦν. genus imbelle et pusillum. Respicitur Il. ε. 303. οἷοι νῦν βροτοί εἰσιν. et inprimis Il. μ. 447. τὸν

δ' οὔ κε δύ' ἄνδρε δήμου ἀρίστω Ῥηϊδίως ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν, Οἷοι νῦν βροτοί εἰσιν. *Juvenal.* Sat. XV. *Nam genus hoc vivo jam decrescebat Homero: Terra malos homines nunc educat atque pusillos.* — V. 7. ἐπὶ χθ. Vulgo et in Vat. Cod. ὑπὸ ex marg. Wechel. receptum. — V. 8. παίγνιον. ludibrium, quod movere conentur, et in quo vires exerceant.

LXXVIII. Vat.Cod. p.299. Plan. p. 221. St. 322.W. Scriptum in mulierem, quae, cum triduum in puerperii laboribus consumsisset, infantem tamen, in utero exstinctum, edere non potuit. Perperam *Opsopoeus* mulierem ipsam exstinctam esse putabat. — V. 4. γαστρὶ δυσκόλπῳ. Epitheton vitiosam uteri structuram significat. οἱ κόλποι, μυχοί, sinus, recessus. — ¶. 63.] V. 5. „ἐξότε. „etiam sine libris scribendum sic fuisset. Sed Planudeae „Regius liber optimus ἐξότε in textu; cod. Ja. Lascaris „in marg. habet.“ *Br.* Sic etiam correxit Aldus in Lectt. unde in Ald. 2. receptum est; nec non *Opsopoeus*, *Huetius*, *Munker.* ad *Anton. Lib.* c. 23. — ἐξότε. ex quo partus infantis expectatur, sed non perficitur. ἄπρηκτοι ἐλπίδες sunt κεναί, ἀνήνυτοι. Auctor Ep. inter ἀδέσπ. XXXIV. ad puerorum amatores: ἴσχετε μόχθων, ἀπρήκτοις ἐλπίσι μαινόμεθα. Vide *Ruhnk.* Ep. crit. p. 194. — V. 7. „τελέθοι vulgo absurde legitur: sic mortem „matri imprecaretur poëta. Idem Reg. liber [et Vat. „Cod.] recte τελέθει.“ *Br.* In verbis κούφη γαστὴρ respicitur solemnis acclamatio: *Sit tibi terra levis!* Mater exstinctum infantem in utero gerens ejus sepulcrum dici poterat, ut Thyestes ap. *Sidon. Apollin.* C. IX. p. 109. *Fratris crimine qui miser voratis Vivum pignoribus fuit sepulchrum;* quem locum cum similibus illustrando *Longino* adhibuit *Ruhnk.* p. 243. sq. ubi γύπες ἔμψυχοι τάφοι *Gorgiae Leontini* reprehenduntur. Haec metaphora placuit Auctori Aenigmatis a cl. *Huschkio* editi in Anal. cr. p. 307. nr. LXXVI. Ὁ κτείνας ναυηγός,

ἐνὶ ζώοντι δὲ τύμβῳ Κεῖται. Ceterum comparandum Epitaphium puerperae in ἀδεσπ. DCCVII. οὐδ' ὑπ' ἐμαῖς ὠδῖσι τὸ νήπιον ἐς φάος ἦγον, Ἀλλ' ὑπὸ γαστρὶ φίλᾳ κεῖθεται ἐν φθιμένοις.

LXXIX. Vat. Cod. p. 296. Plan. p. 216. St. 315. W. In Candaulis fepulchrum, cujus conjugem poëta excufat, fecutus *Herodotum* L. I. 11. p. 6. Νῦν τοι δυοῖν ὁδοῖν παρεουσέων, Γύγη, δίδωμι αἵρεσιν, ὁκοτέρην βούλεαι τραπέσθαι· ἢ γὰρ Κανδαύλεα ἀποκτείνας, ἐμέ τε καὶ τὴν βασιληΐην ἔχε τὴν Λυδῶν, ἢ αὐτόν σε αὐτίκα οὕτω ἀποθνήσκειν δεῖ· ὡς ἂν μὴ πάντα πειθόμενος Κανδαύλῃ, τοῦ λοιποῦ ἴδῃς τὰ μή σε δεῖ. ἀλλ' ἤτοι κεῖνόν γε τὸν ταῦτα βουλεύσαντα δεῖ ἀπόλλυσθαι, ἢ σὲ τὸν ἐμὲ γυμνὴν θηησάμενον, καὶ ποιήσαντα οὐ νομιζόμενα. — V. 4. τὸν ἐφιστάμενον fufpicatur *Opfopoeus;* equidem malim vulgatam lect. pro ἐφιστάμενον accipere. Saepenumero enim recentiores illi in talibus neglexerunt adfpirationem. Vide ad Ep. XLVII. 2. Ceterum hujus verficuli fenfus minime perfpicuus. Non enim quaerebatur, utrum illa priorem maritum Candaulem habere vellet an Gygem, fed uter perire deberet; id quod ex *Herodoti* verbis apparet fupra adfcriptis. An *Agathias* dedit: ἢ τὸν πρὶν ἑλεῖν, pro ἀνελεῖν. Vide *Abrefch.* ad *Aefch.* T. I. p. 17. — V. 5. Vulgatum ἦν ἄρα Κ. quod etiam membr. Vat. fervant, primus *Opfopoeus* mutavit in χρῆν. Idem adfcripferat *Cafaubon.* exempl. fui margini. Manifefto enim *Agathias* refpexit formulam, qua *Herodotus* p. 5. 22. hiftoriam de Candaulis ftultitia aufpicatur: χρῆν γὰρ Κανδαύλῃ γενέσθαι κακῶς —, quod multi imitati funt. Vide *Weffeling.* l. c. — In fine vf. Schedae Krohn. ἂν ἔδει, fuperfcripto τλη.

LXXX. Vat. Cod. p. 240. Plan. p. 225. St. 328. W. In Laïdis fepulchrum. Erat Laïdis tumulus in Craneo prope Veneris Melanidis fanum, tefte *Paufan.* L. II. p. 115. Alii, diverfas ejusdem nominis meretrices confundentes, eandem in Theffalia fepultam effe dixerunt. Vid. *Athen.* XIII. p. 589. B. et Muf. Atticum Tom. III. 2.

p. 187. ſqq. — V. 1. „Vulgo ἀμφικέλευθον. una voce. „In membranae ora correctum ἀγχικέλευθον, *in agro* „*propter viam.*" *Br.* Emendatio a cl. editore recepta debetur *Toupio*, Cur. Nov. p. 178. qui comparat *Homer.* Il. *ν.* 335. πλείστη κόνις ἀμφὶ κελεύθους. *Mnaſalc.* Ep. XI. ἀκρίδα — ἇδε θανοῦσαν ἄργιλλος δολιχὰν ἀμφὶ κέλευθον ἔχει. — V. 3. ἀκοῆς. Ed. Flor. Ald. pr. Aſcenſ. Steph. ἀκουῆς, quod Vat. Cod. habet, correxit etiam Ald. in Lectt. — V. 5. ἆ πόσον. Ex *Rufini* Ep. VIII. — πόσων. Vat. Cod.

LXXXI. Vat. Cod. p. 499. Plan. p. 51. St. 74. W. Temere mortales mortem timere docet. — V. 1. τὸν ἡσυχίης γενετῆρα. *Senec.* Agam. v. 591. *miſeros libera mors vocat Portus aeterna placidus quiete.* Similia multa contulerunt *Burm.* ad Anth. L. T. II. p. 55. ad *Propert.* II. 21. 27. p. 414. *Gatacker.* ad Antonin. p. 67. — παύοντα νόσους. Hinc παιὰν ap. *Aeſchylum* in Philoct. ap. Stob. p. 602. 38. ὦ θάνατε παιάν, μή μ' ἀτιμάσῃς μολεῖν· Μόνος γὰρ εἶ σὺ τῶν ἀνηκέστων κακῶν Ἰατρὸς —, quae illuſtravit *Valcken.* ad Hippol. p. 313. Ep. ἀδεσπ. DCCXLVI. ἦλθες ἐμῆς ζωῆς γλυκερώτερος, ὅς μ' ἀπέλυσας Νούσων, καὶ καμάτων, καὶ μογερᾶς ποδάγρας. — V. 3. μοῦνος ἅπαξ. κρεῖσσον γὰρ εἰσάπαξ θανεῖν Ἢ τὰς ἁπάσας ἡμέρας πάσχειν κακῶς, Io dicit in *Aeſchyli* Prom. 750. quem locum ante oculos habuiſſe videtur *Plutarch.* in V. Caeſ. p. 734. E. εἰπών, ὡς βέλτιον ἐστὶν ἅπαξ ἀποθανεῖν ἢ ἀεὶ προσδοκᾶν. Cf. *Wetſten.* ad N. T. T. II. p. 50. ubi noſtrum Ep. excitatur. Hinc corrigendus videtur *Aeſchyl.* Agam. 1306. ἰοῦσ' ἅπαξ ὀτλήσομαι τὸ κατθανεῖν, pro vulgato ἰοῦσα πράξω τλήσομαι —, quod ſenſum non habet. — V. 4. δεύτερον. *Seneca* Ep. XXIV. *Moriar? Hoc dicis: Deſinam aegrotare poſſe; deſinam alligari poſſe; deſinam mori poſſe.* — V. 5. πολλαὶ καὶ ποικίλαι. Cf. *T. H.* ad *Xenoph. Epheſ.* p. 288. ed. *Loc.*

¶. 64.] *LXXXII.* Vat. Cod. p. 304. Edidit *Jenſ.* nr. 57. et ex eo *Reisk.* in Anth. nr. 707. p. 136.

Paches, cujus amores et ſupplicium in hoc Epigr. enarrantur, miſſus eſt adverſus Mitylenaeos anno quinto belli Peloponneſiaci Ol. LXXXVIII. 2. Ejus in Mitylenaeis tractandis lenitatem et moderationem laudat *Thucyd.* L. III. 28. Cf. *Diodor. Sic.* T. I. p. 515. ſq. Nec omnino quidquam eſt apud hiſtoricos, quod hiſtoriae in hoc Ep. narratae fidem faciat, niſi fortaſſe quod *Ariſtoteles* tradit Polit. V. 4. p. 310. bellum illud Mitylenaeorum adverſus Athenienſes a mulieribus ἐπικλήροις originem cepiſſe. Recte igitur *Reiskius* p. 220. hanc hiſtoriam ad veteres fabellas amatorias, quas Mileſias appellant, referendam eſſe cenſet. Minus certum eſt, quod idem ſuſpicatur, hoc carmen ex *Agathiae* Daphniacis depromtum eſſe. — In lemmate Vat. Cod. habet: ἔκτεινεν, αὖθις δὲ ὑπ' ἐκείνων πάλιν πεφόνευται. — V. 1. Λάμαξις. Vat. Cod. et Jenſ. Temere *Reiskius:* χαρίεσσ' Ἀμαμαξίς. — V. 2. πάτρας. Vat. Cod. — φέγγεα. patriae ſalutem attulerunt. — V. 3. πλεύσας *Reisk.* — V. 5. τὰν κούραν. Vat. Cod. ταῖν κουραῖν emendatum in marg. Ap. Ruhnk. et Guy. — V. 6. Vitioſe membr. ἔκτανε τήνας τῇδε βινησόμενος, quod variis conjecturis locum dedit. καὶ inſeruit *Salmaſius;* pro τῇδε autem in apogr. Guy. et Ruhnk. τῷδε legitur. *Reiskius* στεῖλε et εἶχε ſuſpicabatur; *Bernardus* in literis ad *Reiskium* p. 507. τῆλε. His omnibus conjecturis praefero lectionem Brunckianam εἷλε βινησόμενος, ubi εἷλε de *capiendi conatu* accipi debet, qualia multa ubique occurrunt. Vide *Taylor.* ad Lyſ. p. 146. *Abreſch.* ad Aeſch. T. II. p. 152. *Brunck.* ad Oed. T. 1454. et alios paſſim. — V. 7. ῥόον *Jenſ.* quod emendavit *Reisk.* adſtipulantibus membranis. — V. 12. ἐν δ' αὐτῷ. Vat. Cod. ἀποφθίμεναι *Reisk.* Dualis, quem Vat. Cod. habet, praeſtantior. — V. 13. ἐκ δὲ π. ἀ. ἐπεὶ πόσις ἅμα σ. *Reisk.* qui hanc lectionem ſtrenue defendit, metricos plorare jubens. In membr. Vat. εὖ δέ – legitur, et πόσις ἅμα, quod in Ap. Guy. et Ruhnk.

in

in ποτὶ σᾶμα mutatum eſt. — V. 15. ὑμνεῦσιν. Vat. Cod.

LXXXIII. Vat. Cod. p. 297. ſq. Planud. p. 258. St. 373. W. Lugetur immatura mors Agathonici, juris ſtudioſi. — V. 2. νόμους. Fatum nullis *legibus* obnoxium dicit poëta, reſpectu habito ad *leges*, quibus diſcendis operam dabat Agathonicus. — V. 4. νομίμῃ ἡλικίῃ ambigue dictum, et de aetate, qua per leges petere licebat honores et magiſtratus, et de aetate morti matura. — ἔμπλεον. Similiter *Scythin.* Ep. I. πλήρεης τῶν ἐς ἔρωτ' ἐτέων. — V. 6. οὗ θιάσου, ſui coetus ornamentum plorantes. θίασος pro *coetu*, et θιασῶται pro *cultoribus*, multi illuſtrarunt. Vid. *Spanh.* ad *Ariſt.* Plut. v. 508. et *Alberti* ad *Heſych.* v. θίασος. — V. 7. κόμην τίλλουσα. Cf. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 349. — V. 8. αἶ, αἶ, edd. ante Steph. — τῶν λαγόνων. ſic Vat. Cod. „Melius ſcribere„tur τὸν λαγόνων." *Br.* Et ſic vulgo legitur. — ¶. 65.] V. 9. In eandem ſententiam puer parentes conſolatur Ep. ἀδεσπ. DCCXXXIV. ἀλλὰ πάτερ, μᾶτέρ τε, προλείπετε πικρὸν ὀδυρμόν· Τέρμα γὰρ εὐσεβίῃ μοῖρ' ἐπέκλωσε τόδε —, ut hunc verſum emendandum exiſtimo pro εἴς με βίου μ. Anthol. Lat. L. IV. CXVII. p. 78. *Perpetuo talis gemitu lacrimisque colenda, Infelix aevo tam cito quae caruit? An felix aegrae potius ſubducta ſenectae? Sic Hecubâ flevit Penthesilea minus;* quod ductum ex *Cicer.* Tuſc. Qu. I. 39. Cf. loca veterum a *Clemente Alex.* collecta Strom. L. III. p. 516. ſq.

LXXXIV. Vat. Cod. p. 237. Planud. p. 264. St. 381. W. In perdicem a fele necatam. Cf. *Damochar.* Ep. I. Perdices ap. veteres inter aves domeſticas habebantur. *Aelian.* H. A. IV. 16. Apud Chios eas gregatim paſci narrat *Busbequius* Ep. III. p. 123. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in οἰκογενής T. II. p. 664. ubi πέρδικα φαγοῦσα legitur, ut in Vat. Cod. Vulgo πέρδικ' ἀνελοῦσα.

Formam αἴλουρος, quam impugnat *Dawesius* in Misc. crit. p. 261. tuetur *Toup.* Em. in Suid. p. 285. — V. 4. κτείνω – ἀντιβίην. Vat. Cod. Posterius etiam in edd. legitur. Praecedentia οὔ σε φθιμένην ἀγέραστον ἐάσω ducta sunt ex *Eurip.* Hecub. 116. ποῖ δὴ Δαναοὶ τὸν ἐμὸν τύμβον Στέλλεσθ' ἀγέραστον ἀφέντες; — V. 5. Nam te ira exasperari scio, donec hostem in busto tuo immolavero. — εἰς ὅκε Vat. Cod. — Laudat hoc distichon *Suid.* T. II. p. 712. ubi ἔτευξε τάφῳ habetur, ut in Vat. Cod. Parum quidem interest; praetulerim tamen ἔτευξε ob Cod. auctoritatem.

LXXXV. Vat. Cod. p. 237. Planud. p. 264. St. 380. W. „Lemma in membr. εἰς πέρδικα, ἣν αἴλουρος „κατέφαγεν, ὁ παρὰ Ῥωμαίοις λεγόμενος γάττος. (*le chat*) quo „de nomine videndus *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. XIV. „4." *Br.* — V. 1. 2. Profert hoc distichon *Suidas* T. II. p. 540. in μετανάστρια, nulla hujus vocabuli interpretatione addita. Perdix μετανάστρια est ea, quae, antiquis suis sedibus relictis, inter homines habitabat. — V. 2. πλεκτὸς οἶκος, cavea. — λεπταλέαις Vat. Cod. quod reponendum. — V. 3. θαλεροί. — καὶ θαλερώπιδος ἠριγενείης. τῆς εὐπροσώπου ἡμέρας. *Suid.* T. II. p. 162. ubi h. l. respexit. Totum distichon laudat in αἰθύσσω (ἐκτείνω. θερμαίνω.) T. II. p. 648. et in ἠριγένειαν T. II. p. 75. Perdicem nobis repraesentat ad solis radios alas expandentem et concutientem. Proprie verbo παραιθύσσειν subitus splendor significatur, quem micantes alae efficiunt. — V. 5. τἆλλα δὲ πάντα ἥρπασε. Vulgo. „At si omnia sicuti „caput rapuit felis, quomodo dicitur non satiasse gu„lam? Immo quidem caput abstulerat, at reliquum „corpusculum ei eripuerat Agathias et alta humo con„diderat." Verba sunt *Dorvillii* ad *Charit.* p. 339. qui ἥρπασα restituit, accinente Vat. Cod. et *Suida*, qui hoc distichon laudat in ἀπέθρισεν T. I. p. 251. — V. 8. μήποτε σέν. Vulgo. Nostrum ex Cod. Vat. revocavit *Dor-*

vill. Color in hoc disticho ductus ex Ep. *Ammiani* XIII. Εἴη σοι κατὰ γῆς κούφη κόνις, οἰκτρὲ Νέαρχε, Ὄφρα σε ῥηϊδίως ἐξερύσωσι κύνες.

LXXXVI. Vat. Cod. p. 301. Plan. p. 193. St. 281. W. Theodotus loquitur maritus Eugeniae, cum qua per vitam simultatem invitus susceperat. — V. 1. πύματον δρόμον, per extrema haec vitae spatia, quorum meta apud inferos posita est. — οὔτ' ἐμ'. Vat. Cod. — V. 3. φθόνος ἤ τις ἄτη. perniciosa quaedam fati sors, felicitati nostrae invidens. — ¶. 66.] V. 5. κρηπῖδα. ad justum Minois tribunal adducti.

LXXXVII. Vat. Cod. p. 300. Planud. p. 230. St. 334. W. Agathias sorori defunctae pulchritudinem, poëticam facultatem et juris civilis peritiam tribuit. Postremum hoc mirationem faceret, nisi constaret, quantopere illis temporibus plurimorum hominum studium in juris disciplinam inclinaverit. Vide *Gibbon.* T. III. p. 38. sqq. — V. 1. ἀγλαΐᾳ. Vat. Cod.

LXXXVIII. Vat. Cod. p. 294. Plan. p. 228. St. 332. W. Lemma procul dubio ductum ex ipsius *Agathiae* codice. Eum Memnonii et Pericleae filium fuisse matrisque tutela tertio aetatis anno privatum esse, ex hoc tantum Epigrammate constat. — V. 2. οὐ μὰ τόν. Ellipticam hanc jurandi formulam illustraverunt plures, quos laudavi ad *Straton.* Ep. XLIII. 2. T. II. P. III. p. 89. — V. 5. βοσκόρη. Vat. Cod. — V. 6. πάτριος. Vat. Cod. — V. 7. ἀλόων. qui materna cura privatus per domum vagatur, dulcem mammarum laticem desiderans. Verbum ἀλᾶσθαι de eo, qui moestus circumerrat, explicuit *Perizon.* ad *Ael.* V. H. IX. 25. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 47. et alii. — V. 9. Initio versus interlocutoris signum β. supplendum. — ναὶ καὶ φ. Ald. pr. — V. 10. σταλάει. Vulgo.

LXXXIX. Vat. Cod. p. 294. Planud. p. 196. St. 285. W. In fratres, qui poſtquam ſumma concordia vixerant, eodem tempore mortui eodemque tumulo ſepulti ſunt. Elegans hoc et expeditum Epigramma tractavit *G. Wakefield* in Sylv. crit. T. II. p. 45. — V. 1. Αητώϊος. Vat. Cod. — V. 2. συζυγίην. Anthol. Lat. L. IV. 1. p. 1. in fratres Caſcas: *Quanta fuit mentis, tanta eſt concordia fati. Et tumulus cinerem parvus utrumque tegit.* — V. 3. κἀκ Μοίρης corrigebat doctiſſimus Britannus l. c. ex *Theocriti* Eid. α. 139. λίνα πάντ' ἐλελοίπη ἐκ Μοιρᾶν. Idem mox, auribus conſulens, βοσπορίης ſcribit. At, ut cacophonia vitetur, aptius βοσπορίαν ſcribi, quae vulgaris forma eſt. — ¶. 67.] V. 6. ξυντρεχέτην. Vulgo. — V. 8. Ὁμοφροσύνας. Vulgo. Eadem eſt Ὁμοφροσύνη, quae Ὁμόνοια, cujus aram ap. Eleenſes fuiſſe tradit *Pauſan.* V. 14. p. 413. Doctiſſimus *Wakefield* tentat ὤφελ' ἐνιδρύεσθαι, quod mihi neceſſarium non videtur.

XC. Vat. Cod. p. 297. Plan. p. 233. St. 338. W. Mulieris Theſſalicae, in Boſpori litore ſepultae, epitaphium. — V. 2. λεύση. Vat. Cod. λεύσσῃς. Vulgo. — V. 4. ἠϊόνος. Perperam *Brodaeus* cogitabat de Eione oppido, quod nec ad Boſporum, nec, ut *Stephanus* vult, in Cherſoneſo, ſed ad Strymonis oſtium ſitum erat. Cf. *Thucyd.* IV. 103. Epigr. ἀδεσπ. CLV. et *Gatterer* Comm. de Thracia P. III. p. 10. — V. 5. Structurâ orationis mutatâ mulier defuncta maritum rogat, ut ſibi cenotaphium in patria terra exſtruat.

XCI. Vat. Cod. p. 303. Planud. p. 241. St. 351. W. Joannae citharistriae epitaphium. — V. 1. δεκάτην Ἑλικωνίδα. *Plato* Ep. XII. *Antip. Sid.* XLVI. et alii. — V. 3. τερετίσματα. dulces molleſque citharae ſoni. τερετίσματα· ᾠδαὶ ἀπατηλαί, τὰ τῆς κιθάρας κρούματα, καὶ τὰ τῶν τεττίγων ᾄσματα. *Heſych.* Varias

hujus vocabuli ſignificationes more ſuo illuſtravit *T. H.* in Addend. ad Thom. Mag. p. 908. — V. 4. Ἰωάννας. Vat. Cod. a màn. ſec. — πάντα. Similiter *Moſchus* in Ep. Bionis v. 11. ὅττι σὺν αὐτῷ Καὶ τὸ μέλος τέθνακε καὶ ὤλετο Δωρὶς ἀοιδά. et v. 66. πάντα τοι, ὦ βώτα, ξυγκάτθανε δῶρα τὰ Μοισᾶν. — V. 5. ἔθηκεν. Vat. Cod. a pr. man. — Muſae lege ſanxerunt, hujus puellae virtutibus digna, ut in poſterum Joannae tumulus pro Helicone coleretur.

XCII. Vat. Cod. p. 298. Plan. p. 242. St. 352. W. In venatorem, qui ſcorpionis ictu periit. — V. 2. παρδαλίων. Vulgo et in Vat. Cod. Id, quod *Br.* in textu poſuit, poëtarum ſermoni convenientius. Vide *Stephan.* in App. Theſ. Gr. L. p. 1602. — V. 3. γλαφυρῆς. ex cavo terrae. *Erycius* Ep. IX. φωλὰς ἀραχναίη σκαιὸν ἔτυψε πόδα Νειόθεν ἀντιάσασα. — V. 5. »Regiorum Planudeae »codd. optimus σίγυννά τε. perperam. Vide quae notavi »ad Antip. Sid. XIII.« *Br.* — V. 6. παίγνια. feris haec timorem non amplius incutiunt. In Ep. ἀδεσπ. DCLXVI. item venatoris ſepulchrum deſcribitur, in quo venabula, retia etc. expreſſa erant: αἲ, αἲ, λαῖνα πάντα· περιτροχάουσι δὲ θῆρες. Cf. Ep. DCLXVII.

¶. 68.] *XCIII.* Vat. Cod. p. 297. Planud. p. 244. St. 354. W. In adulterum una cum moecha domus ruina oppreſſum. — V. 2. ὑποκλέπτων. Cf. Ep. XVIII. 6. — V. 3. ἀλλαπίνης. Vat. Cod. — V. 5. παγίς. Vide ad Ep. LXIII. 4.

XCIV. Vat. Cod. p. 296. ſq. *Agathiae* tribuit; in Planud. p. 262. St. 378. W. ἄδηλον eſt. Puella quatuordecim annorum de vitae ſuae brevitate conqueritur, deosque rogat, ut parentum ſuorum lacrymas ſiſtant. — V. 2. θάλειαν. Vat. Cod. — V. 3. αἲ Vat. Cod. — Ad ſententiam cf. *Meleagr.* Ep. CXXIV. 5. 6. CXXV.

Erinna Ep. III. Anth. Lat. IV. 244. p. 184. *Nam tibi dumque viro taedas thalamumque parabam, Funera et inferias anxius ecce paro.* — V. 8. τακομένων et φθιμένας. Vat. Cod.

XCV. Vat. Cod. p. 300. Plan. p. 281. St. 407. W. Epitaphium Euſtorgii adoleſcentis, juris ſtudioſi. — V. 2. Κασταλίης. non ejus fontis, qui apud antiquiores poëtas celebrabatur, ſed alius prope Antiochiam, qui ex monte Parnaſſo erumpebat; quod docuit *Caſaubonus* ad Scr. Hiſt. Aug. T. I. p. 21. et 324.

Praeter haec Epigrammata Vat. Cod. *Agathiae* tribuit Ep. LXVIII. LXIX. LXX. inter *Pauli Sil.* carmina p. 92.

DAMOCHARIDIS GRAMMATICI
ET
DISCIPULI AGATHIAE
EPIGRAMMATA.

¶. 69.] *I.* Vat. Cod. p. 237. Planud. p. 264. St. 381. W. Conf. *Agath.* Ep. LXXXIV. ſq. — V. 1. ἀνδροβόρων. ἀνθρωποφάγων. *Suid.* T. I. p. 189. qui hoc diſtichon laudat. Felem, quae perdicem, domino ſuo inprimis caram, laceraverat, poëta comparat cum rabidis Actaeonis canibus, qui ipſum dominum ſuum laceraverant. — V. 2. *Suidas* iterum laudat in Ἀκταίων T. I. p. 96. cum hac nota: συνέστειλε τὸ ω̄ διὰ τὸ μέτρον. et iterum in Ἀλκμαιωνίδαι T. I. p. 118. — V. 3. Ἀγαθίοιο. Vulgo; quod jam *Scalig.* in not. mſc. in Ἀγαθίαο mutavit, accinente Vat. Cod. qui etiam φίλου praebuit. — V. 4. λυπεῖς μ', ὡς αὐτὸν ſuſpicabatur *Joſ. Scaliger* in not.

msc. quod minime probandum. — V. 6. τῆς σῆς. cibos delicatos, quibus tu olim vescebaris, occupantes. σπατάλημα de victu exquisitiore *Agath.* Ep. LIII.

II. Vat. Cod. p. 152. *Damocharidi* vindicat, quod ἄδέσποτον est in Plan. p. 445. St. 578. W. Scriba, senio confectus, Mercurio artis suae instrumenta dedicat. Cf. Ep. *Philippi* XVII. et notata ad *Phaniae* Ep. III. T. II. P. I. p. 161. sq. — V. 1. γραμμάτοκον. Vat. Cod. a pr. man. et mox κύκλα μόλυβδον. Male haec accepit *Brodaeus.* κυκλομόλιβδος est orbiculus plumbeus, quo lineae ducuntur in membrana; hinc γραμματόκος, *lineas gignens. Paul. Sil.* Ep. L. γυρὸν κυανέης μόλιβον σημάντορα γραμμῆς. — πλήθοντα μελάσματι, *nigrum* simpliciter. — V. 3. *Suidas* in μελαινόν T. II. p. 293. δοχῆα legit. μέλανος σταθεροῖο δοχήϊον. *Paul. Silent.* Ep. LII. 5. — ῥέεθρα. Vat. Cod. — V. 6. „περιτριβής, *obtritus*, *obtusus*, in Stephani thesauro sine auctoritate." *Br.* In praec. vs. vulgatum κόσμου ex Vat. Cod. emendatum est. κόσμον legit etiam *Suidas* in κίσσηρις T. II. p. 319. Pumice utebantur veteres ad calamos acuendos. — V. 7. καὶ γλυφανοῦ καλάμου. Vulgo et in Vat. Cod. Posterius vocabulum correctione non indigebat, quam cl. editor fortasse ex cod. Planudeae adhibuit. — σιδάρου. Vat. Cod. — V. 10. Ἑρμεία. Vat. Cod. Hoc distichon fortasse ductum ex *Julian. Aeg.* Ep. XI. Ἑρμείη, σὰ γὰρ ὅπλα· σὺ δ' ἀδρανέος Φιλοδήμου Ἴθυνε ζωήν, λειπομένοιο βίου. — κεκμηὼς in pr. vs. ex membr. Vat. sumtum pro κεκμηκώς. De ionica forma vide *Eustath.* Il. ζ. p. 641. 2.

¶. 70.] *III.* Vat. Cod. p. 464. Plan. p. 355. St. 494. W. In balineum aquae limpidissimae. — V. 1. τοῦτο τὸ λοετρόν. Vat. Cod. τοῦτο τὸ λουτρόν. Vulgo. Tres deae hujus balinei possessionem, haud secus ac pomi illius, affectant. — V. 3. Non Paris de iis judicium feret, sed ipsa aqua, uniuscujusque imaginem clarissi-

me repraesentans. Obscurum acumen, et, ut mihi quidem videtur, subabsurdum. — V. 4. ἀργυφέοις. Vat. Cod. quod reponendum.

IV. Plan. p. 368. St. 507. W. In pulchram Sapphûs poëtriae imaginem. — V. 3. πηγάζει, exquisitius pro ἔνεστι, splendor ex oculis scaturit, unde vivida vis ingenii cognoscitur. τὸ διαυγές. *Aristaen.* I. 1. p. 3. ὀφθαλμοὶ μεγάλοι τε καὶ διαυγεῖς, καὶ καθαρῷ φωτὶ διαλάμποντες. *Philostr.* Epist. XXV. p. 924. τὰ μὲν ὄμματά σου διαυγέστερα τῶν ἐκπωμάτων, ὡς δύνασθαι δι' αὐτῶν καὶ τὴν ψυχὴν ἰδεῖν. — V. 5. „Vulgo sine sensu legitur οὐ περίεργα κολῶσα. Nescio an κολᾷν graece dicatur, quod significaret *membrosum esse, crassa habere membra.* Sed agnoscat hoc verbum graecitas, nec ne, certum est, hanc significationem hujus loci non esse; itaque, quod sensus poscebat, confidenter reposui λιπῶσα.“ *Br.* Hanc emendationem suam cl. editor firmatam vidit versione *Grotii*, qui totum hoc carmen sic expressit:

Quae finxit Natura, tibi dedit ipsa figuram,
Pictor, Pieridis quam Mitylena tulit.
Nam lux ex oculis quae manat vivida, pulchris
Ingenium gravidum sensibus esse docet.
Quod caro non turget, planis sed partibus aequa est,
Simplicitas hac est significata nota:
Quique hilaris vultus simul est, simul humidus, una
Vivere in hac Musas nuntiat et Venerem.

κολοῦσα tentabat *Huetius* p. 34. *Se curatura junceam non reddidit;* infeliciter sane! — V. 7. „Mallem νοεροῖο προσώπου. τὸ ἱλαρὸν ad Venerem, τὸ νοερὸν ad Musas refertur. Emendationem hanc omnino necessariam esse censeo; licet hîc non adstipuletur Grotius.“ *Br.*

PAULI SILENTIARII
EPIGRAMMATA.

¶. 71.] *I.* Vat. Cod. p. 121. Edidit *Reiske* in Misc. Lipf. T. IX. p. 474. nr. 366. Furtivam Venerem commendat. — V. 2. περιδηρίτην. Vat. Cod. a pr. man. et fic *Toupius* ex Apogr. quodam in Cur. Nov. p. 292. Venus περιδήριτος eft, quam amantes, deceptis invidorum oculis, peragunt: nam *Cuftodum transire manus, vigilumque catervas, Militis et miferi femper amantis opus.* *Ovid.* Amor. I. El. IX. 27. — ἐργασίη. Vide ad *Philipp.* Ep. XXVIII. T. II. P. II. p. 169. — V. 3. ἡδὺ λαθεῖν. *Incitat et ficti triftis cuftodia fervi, Et nimium duri cura molefta viri. Quae venit ex tuto minus eft accepta voluptas.* *Ovid.* A. A. III. 601. — „Recte in „Buherii et Guieti apographis ἡδὺ λαθεῖν, quod, ut fen„fus pofcit, reponendum eft." *Br.* Hoc jam revocaverat *Toupius* pro λαλεῖν, quod *Reiske* dedit. λαθεῖν perfpicue fcriptum in Vat. Cod. — πανεγρέα κανθόν, curiofos et emiffitios cuftodum oculos. — V. 4. laudat *Suidas* T. III. p. 629. in φώρια. *Philoftr.* Epift. LVIII. p. 942. οὐ γὰρ οὕτως τὸ φανερὸν εὐφραίνει τῆς ἐξουσίας, ὡς τὸ ἀπόῤῥητον τῆς ἡδονῆς· πᾶν δὲ τερπνότερον τὸ κεκλεμμένον.

II. Vat. Cod. p. 126. Edidit *D. Heinfius* in Carm. gr. p. 140. *Reisk.* in Mifc. Lipf. IX. p. 480. nr. 372. De trium puellarum ofculis judicans, eam, de qua jam antea guftavit, Demo, ceteris praefert. — V. 1. Γαλάτεια. Vat. Cod. μακρὰ φιλεῖν, *longa* dare *ofcula.* *Tibull* I. 8. 25. apud eundem v. 58. Marathon artem fefe callere ait, *ut nec dent ofcula rapta fonum,* i. e. ἄψοφα διδόναι φιλήματα. φιλημάτων ψόφους dixit *Sophocles* in depravato fragm. ap. *Athen.* XI. p. 487. D. — μαλθακά. *Liban.* IV. p. 1071. ed. R. ὅσον δὲ εἰκὸς ἦν ἐκ τῶν χειλέων τεκμαί

γεσθαι, μαλθακὸν ἂν εἶχον ἴσως τὸ φίλημα. — V. 2. „Mi„nus bene Cod. δακτάζει." Br. ut Reisk. et Heins. — V. 4. „Cod. τρηχαλέων στομάτων exhibet. Salmasius „emendabat τρυφαλέων, i. e. τρυφερῶν. Hoc an graecum „sit, jure dubitari potest; sed quo minus recipiatur, „syllabarum obstat modulus. Probabiliter emendantem „Reiskium τριχθαδίων secutus sum. Eadem vox recurrit „infra XXXIV. 7." Br. — V. 5. ἐπλάχθης. Vat. Cod. pro ἐπλάγχθης. Se ipsum a prius capto consilio revocat. — V. 6. δροσερῶν στομ. χείλεα δροσόεντα infra Ep. XVII. sunt sive tenera, sive humida, ut Ep. ἀδέσπ. I.V. κούρη τίς μ' ἐφίλησεν ὑφέσπερα χείλεσιν ὑγροῖς. — V. 7. τοῖς. Vat. Cod. et R. τοῖςδ' emendatum in Ap. Guy. ἀδίκαστον, δίκαιον. non muneribus emtum, sed justo tributum. Vide Interpr. Hesych. v. H. Steph. Thesaur. T. I. p. 960. A. — Pro ἄλλη Corn. de Pauw ἄλλοις malebat, ad φιλήματα referendum. — Pro ἔχει, quod est in membr., Ap. Lips. ἔχεις offert; Reiske ἔχε dedit. Hoc vult: Demo mea pro osculis suis merito palmam accipit. — In fin. vers. Apogr. Lips. τις αἴγῃ. — Si cui alius puellae oscula magis placuerint, illam habeto, mihi mea Demo placebit.

III. Vat. Cod. p. 126. Edidit *Reiske* in Misc. Lips. IX. p. 481. nr. 373. Puellae omnia alia tenerrima esse, praeter animum, qui durissimus. — V. 2. πλέγματα. amplexus. Ep. XXX. ποῖος Ἄρης — τούσδε διακρινέει πλέγματα βαλλομένους. Ep. XXXI. μαλθακὰ πλέγματα συζυγίης. In Ep. VII. 13. amplexus describuntur comparatione ducta a vitibus conjunctis πολυχρονίῳ πλέγματι. Quid in artibus sit πλέγμα sive σύμπλεγμα, docet *Plin.* H. N. XXXVI. s. 4. 6. et 10. — Oscula et amplexus, eosque mollissimos concedebat Sappho, reliqua constanter negabat. — V. 2. Pro πάντα in Ap. Ruhnk. et Guy. ταῦτα legitur; in marg. tamen πάντα, quae est Cod. lectio, notatum. — V. 3. ψυχὴ ἐξ ἀδάμαντος. Vide ad *Straton.* Ep. XVII. T. II. P. III. p. 65. — ἄχρι οἵων.

non ultra oſcula amor proceſſit. — V. 4. παρθενίη ſuſpicatur *Corn. de Pauw* in not. mſc. — V. 5. Quaedam apogr. θαλίστας. In Voſſ. ἀλάστας. Initio verſ. *Pauw* αἴ τίς ὑπ. *heu, quis hoc tulerit?* tentabat. — V. 6. τὰν ταλίην. Vat. Cod. Hoc diſtichon, quod Schedae Tryll. omittunt, non huc pertinere, ſed ad Ep. ἀδεσπ. XLVIII. cenſebat *Schneider.* in Per. crit. p. 8. Omiſſio illa orta ex ſententia *Salmaſii*, qui in marg. ap. Guy. hoc diſtichon ſuſpectum eſſe pronuntiat. Optime quidem Epigramma terminaretur in v. 4.; ſed *Paulus* noſter, ut et plurimi iſtius aetatis verſificatores, modum tenere et abundantiam vitare vix noverat. Cf. Ep. XXXIII. 1. 2.

¶. 72.] *IV.* Vat. Cod. p. 126. Edidit *Reisk.* in Miſc. Lipſ. IX. p. 661. nr. 374. *Rubnk.* Ep. crit. p. 74. Puellae comam poëta, ira concitatus, laniaverat; inde ſimultates ortae et diſſidium, quod ſe ferre poſſe negat. In his dubitari vix poteſt, quin poëta veteres comicos, Menandrum inprimis in τῇ Περικειρομένῃ et Ῥαπιζομένῃ, ante oculos habuerit, de cujus argumento hiſtoriae, in noſtro Epigr. narratae, ſimillimo vide ad *Agath.* Ep. XIV. et *Huſchkium* in Anal. cr. p. 172. ſqq. Comparandus, qui ex eodem fonte hortulos ſuos irrigavit, *Tibullus* I. El. X. 53. — *Veneris tunc bella calent; ſciſſosque capillos Femina perfractas conqueriturque fores. Flet teneras ſubtuſa genas; ſed victor et ipſe Flet ſibi dementes tam valuiſſe manus.* et *Ovidius* III. A. A. 567. ſapienter amantis mores deſcribens: *Nec franget poſtes, nec ſaevis ignibus uret: Nec dominae teneras appetet ungue genas. Nec ſcindet tunicasve ſuas tunicasve puellae: Nec raptus flendi cauſa capillus erit.* coll. L. I. Amor. VII. — V. 2. αὐερύσαι junctim exhibet *Reisk.* Sejunctim *Suidas* in αὖ ἐρύσαι T. I. p. 378. De qua ſcripturae diverſitate disputavit *Vulcanius* ad *Callim.* H. in Dian. 91. — δραξαμένη βόστρυχον. Perfidae Cynthiae poenas minatus *Propertius* L. II. 4. 23. *nec tibi connexos iratus carpere cri-*

nes, Nec duris ausim laedere pollicibus. Ovidius I. Amor. VII. 11. ſe ipſum vehementer increpat, quod *digeſtos* Corinnae potuerit *laniare capillos.* — V. 3. laudat *Suidas* in αἴλινος T. I. p. 650. — V. 5. *Suid.* in ἐρασσόμενα T. I. p. 308. ubi pro μέτωπον eſt πρόσωπον· Mſc. tamen Pariſ. habet prius. — In Vat. Cod. transpoſita vocabula τὸ μέτωπον μάτην –, quod in marg. emendatum eſt. — V. 6. θέναρ. τὸ κοῖλον τὸ τῆς χειρός. Ὅμηρος (Il. ε. 399.) πρυμνὸν ὑπὲρ θέναρος. *Suid.* — V. 7. laudat *Suid.* in ποινὴ T. III. p. 229. ubi τοίην legitur pro τόσην, quod ſuavius eſſe judicat *Toup.* Em. in Suid. p. 366. — V. 8. φάσγανον. *Propert.* II. XXV. 13. *Tu mihi vel ferro pectus vel perde veneno.* Lenius *Tibull.* I. El. 6. 73. *Non ego te pulſare velim, ſed venerit iſte Si furor, optarim non habuiſſe manus.*

V. Vat. Cod. p. 127. Edidit *D. Heinſius* in Carm. Gr. p. 141. *Reisk.* in Miſc. Lipſ. IX. p. 669. nr. 376. Et riſum et lacrymas Laïdis ſuae ſuavitatis plenas eſſe.—

μειδη

V. 1. ἡδὺ φιλοι μα τὸ Λ. Sic Vat. Cod. unde fortaſſe ſine ulla mutatione legendum:

ἡδὺ, φίλοι, μείδημα τὸ Λαΐδος –

In nonnullis Apogr. ἡδὺ μέν ἐστι φίλημα – ut *D. Heinſ.* et *R.* dederunt. Nomen puellae in Δαΐδος et Χαΐδος corruperunt nonnulli. — V. 2. δάκρυ χέεις. *D. Heinſ.* — V. 3. Poſt hunc verſum in Vat. Cod. inſeritur vſ. καὶ πολὺ κιχλίζουσα σοβεῖς εὔβοστρυχον αἴγλην, qui eſt *Irenaei Refer.* Ep. III. 3. quod Ep. noſtrum proximo loco ſequitur. Hic tamen error effecit, ut in nonnullis apogr. *Pauli* verſus cum verſu *Irenaei* permutaretur, unde ſenſus peſſime turbatus eſt. — ἐγκλινοδώμῳ. Vat. Cod. — κλινόκωμον. *lectum discubitorium* interpretatur *Salmaſ.* in not. ined. neſcio qua auctoritate. — V. 4. ἡμετέρῳ. Vat. Cod. — V. 7. εἵνεκα. Vat. Cod.

VI. Vat. Cod. p. 128. Edidit *Ruhnk.* in Ep. crit. p. 75. comparans *M. Argentarii* Ep. IV. cui *Paulus* venustissima quaeque sublegit. *Reisk.* in Misc. Lips. IX. p. 671. nr. 377. Hortatur puellam, ut nuda cum nudo cubet. — V. 2. ἐμπελάσεις. Vat. Cod. quod emendavit *Reisk.* In sched. Tryll. ἐμπελάσοι. — V. 3. Σεμιράμιδος τεῖχος. Inepta haec comparatio placuit etiam *Synesio* Ep. IV. παραπέτασμα γὰρ ἡμᾶς (viros a mulieribus) ἀπετείχιζε, καὶ τοῦτο ἐῤῥωμενέστατον, οὐ μάλα διεῤῥωγότος ἱστίου τεμάχιον· σωφρονοῦσι ἀνθρώποις τὸ τεῖχος τῆς Σεμιράμιδος. Quaedam his similia collegimus ad *Agath.* Ep. VIII. 3. Locum *Luciani* in Dial. Mer. XI. τέλος διατειχίσας τὸ μεταξὺ ἡμῶν τῷ ἱματίῳ, δεδιὼς μὴ ψαύσαιμί σου — comparavit Ill. *Heynius* cum *Tibullo* I. El. IX. 56. *Tecum interposita languida veste cubet.* *Propert.* II. El. XII. 3. *Nam modo nudatis mecum est luctata papillis, Interdum tunica duxit operta moram.* At quanto hi magis sobrii! — V. 4. δοκέει. sic Vat. Cod. In Ap. Lips. est δοκέω. — V. 5. τε post τὰ omittit Vat. Cod. addit margo Ap. Guy. Totum hoc distichon ex *M. Argentario* expressum. — ἐζεύχθω. *teneros conserit usque sinus.* *Tibull.* I. VIII. 36. Hinc graeculus auctor Ep. in Dorotheam ap. *Bandin.* in Catal. Bibl. Laur. T. II. p. 335. νῦν δὲ τί ποιήσω; ζεύξω πρὸς χείλεα χείλη, Στήθεα πρὸς στήθη, τῆς ἀπολαυόμενος. — σιγῇ Vat. Cod. — V. 6. κρυπτέω. Sched. Tryll. ex Cod. Vat. Quae lectio, quamvis insolens, in hoc tamen scriptore probanda videtur:

τἄλλα δὲ σιγῇ
κρυπτέω· ἐχθαίρω τὴν ἀθυροστομίην.

Cf. *Schneiderus* in Per. crit. p. 27. κρυπτέτω habet marg. Ap. Guy.

¶. 73.] *VII.* Vat. Cod. p. 128. Edidit *D. Heinsius* in Carm. gr. p. 147. *Reisk.* in M. L. IX. p. 673. nr. 379. Amplexus amantium describuntur. — V. 1. Inprimis

comparandus *Aristaenet.* L. I. Ep. XVI. p. 42. τοιγαροῦν ἐκβακχευθεῖσα τῷ ἔρωτι, ἀνέκλασέ τε πρὸς ἑαυτὴν τὸν αὐχένα, καὶ πεφίληκεν οὕτω προσφῦσα μανικῶς, ὥστε μόλις ἀποσπάσαι τὰ χείλη. Cum *furore* quodam ejusmodi oscula infigi dixit etiam *Propert.* I. El. XIII. 19. *Non ego complexus potui diducere vestros: Tantus erat demens inter utrosque furor.* — Hunc furorem ἄτλητον, ipsis amantibus fere intolerabilem, appellat *Paulus;* fortasse recte. Nondum tamen me poenitet conjecturae, olim propositae in Spec. Emendatt. p. 6.:

ὑπ' ἀπληστοιο δὲ λύσσης

cui inprimis favet *Themistius* Or. XXII. p. 272. C. ἐγὼ δὲ ὁρῶν καὶ τοὺς πατέρας (l. παιδεραστάς), ὅτι ἡνίκα ἂν σφόδρα ἀσπάζωνται τὰ παιδάρια, τύπτειν αὐτὰ καὶ δάκνειν ἐξ ἀπλήστου πάθους περιάγονται· ἔοικε γὰρ δὴ πᾶν τὸ τοιοῦτο σημεῖον εἶναι διανοίας ὠθιζομένης ἑνωθῆναι τῇ τοῦ στεργομένου ψυχῇ· διὰ δὲ ἀμηχανίαν τοῦ ξυγκολληθῆναι καθ' ἑαυτόν, ἐπὶ τὸ σῶμα καταντώσης· ὥστε διὰ τοῦτό γε ἐθέλειν ἐμφῦναι. Quo loco nullus esse potest ad nostrum magis appositus. Noster Ep. XII. ἐστὲ γὰρ ἀπλήστου Κύπριδος ἐργατῖναι. *Philodem.* Ep. XVI. καὶ πῦρ ἀπλήστῳ τύφετ' ἐνὶ κραδίῃ. *Longus* L. II. p. 40. ἀπλήστως ἐνεφοροῦντο τῆς ἡδονῆς. — V. 3. ἀφ' ἡδέος. Vat. Cod. quod *Salmasius* inter describendum emendasse videtur; in nullo enim apographorum, quae vidi, emendatio notata. ἀφειδέος etiam *Cornelio de Pauw* in mentem venit. — V. 4. ἐς χρ. Vat. Cod. — δύμεναι. *Propert.* l. c. *Vidi ego te toto vinctum languescere collo, Et flere injectis, Galle, diu manibus: Et cupere aptatis animam deponere labris.* Similia dedi ad *Platon.* Ep. II. T. I. P. I. p. 337. quibus adde *Xenoph. Eph.* I. 9. p. 16. τὰ χείλη τοῖς χείλεσι φιλοῦσα συνέῤῥαφει, καὶ ὅσα ἐνενόουν, διὰ τῶν χειλέων ἐκ ψυχῆς εἰς τὴν θατέρου ψυχὴν διὰ τοῦ φιλήματος παρεπέμπετο. *Lucretius* L. IV. 1103. *Adfigunt avide corpus, junguntque salivas Oris, et inspirant, pressantes dentibus ora, Nequidquam; quoniam nihil inde abradere*

possunt; *Nec penetrare, et abire in corpus corpore toto: Nam facere interdum velle, et certare videntur; Usque adeo cupide in Veneris compagibus haerent.* — ad quae *Pauli* nostri versus adducere non neglexit cl. *Wakefield. Petron.* c. 132. *Jam alligata mutuo ambitu corpora animarum quoque mixturam fecerant.* *Claudian.* XIV. 21. *murmur querula blandius alite Linguis assidui reddite mutuis, Et labris animam conciliantibus.* — V. 5. ἀμφαδίην dedit *D. H.* et post eum *Reisk.* qui in Ap. Lips. ἀμφαδίης invenerat. In membr. Vat. est ἀμφασίης. ἀνάγκη ἀμφασίης *silentium* foret in summo amoris affectu, qui quasi attonitos reddit animos. Melius tamen ἀμφαδίην. ut Ep. XXXI. et ἀμφάδια λέκτρα Ep. I. — ἀνάγκην. ut *Nonn.* Dion. XLII. p. 1092. Κυπριδίην ἄγρυπνον ἐὴν ἀνέφαινεν ἀνάγκην. Multa h. l. inepte molitur *Corn. de Pauw*, quae transscribere piget. — V. 7. Illi, furoris amatorii leniendi causa, vestes inter se commutaverant; unde amator Achilli similis est redditus, cum παῖς ἕσσατο φᾶρος et ἐψεύσατο μορφὴν — ἐν κώραις Λυκομηδίσιν, ut est ap. *Bion.* Eid. XV. 8. Nostrum locum cl. *Huschke* in Epist. cr. p. 38. comparavit cum *Propert.* I. XIII. 21. *Non sic Aemonio Salmonida mixtus Enipeo Taenario facili pressit amore deus: Nec sic coelestem flagrans amor Herculis Heben Sensit ab Oetaeis gaudia prima jugis.* — V. 9. ἀργυφέης est in Vat. Cod. idque restituit *Reisk.* pro ἀργυρέης. Cf. *Damochar.* Ep. III. 4. Laudat hoc distichon *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Dian. 11. p. 170. ubi Dianae venatricis habitus explicatur. Colorem *Paulus* duxit ex *Apollon. Rh.* III. 874. ubi Medeae comites, Nympharum similitudinem referentes, describuntur: ἂν δὲ χιτῶνας λεπταλέους λευκῆς ἐπιγουνίδος ἄχρις ἄειρον. Nereïdes ap. eundem IV. 940. αὐτίκ' ἀνασχόμεναι λευκοῖς ἐπὶ γούνασι πέζας — ῥώοντ' ἔνθα καὶ ἔνθα. *Nonn.* in Dion. XLII. p. 1090. πῆ λίπες, ὃν φορέεις ἐπιγουνίδος ἄχρι χιτῶνα; — V. 10. ἀπεπλέσατο. Vat. Cod. et mox γυιοβόρων. Utrum

que jam ap. *Heinsium* emendatum. — ἠρήρειστο τὰ χείλεα. *colloque infusus amantis Oscula per longas jungere pressa moras. Ovid.* Heroid. II. 94. *Propert.* II. XII. 7. *Quantum oscula sunt labris nostra morata tuis.* Excitavit hoc distichon *Ruhnk.* in Ep. crit. p. 81. — V. 13. Elegans comparatio, cui haud pauca similia ap. veteres reperiuntur. *Ovid.* Epist. V. 47. *Non sic adpositis vincitur vitibus ulmus, Ut tua sunt collo brachia nexa meo. Catull.* LXI. 106. *Lenta qui velut assitas Vitis implicat arbores Implicabitur in tuum amplexum. Gallien.* in Anthol. Lat. III. 258. p. 684. *Brachia non hederae, non vincant oscula conchae.* Plura dabit *Barthius* p. 789. ad haec *Claudiani* XIV. 18. *Tam junctis manibus nectite vincula, Quam frondens edera stringitur aesculus, Quam lento premitur palmite populus.* — V. 15. ἀντιπόροισι τ' ἀγοστοῖς Vat. Cod. In marg. Ap. Guy. et Ruhnk. ἀντιρόποισιν ἀ., i. e. ἀντιῤῥόποισιν ἀ. Revocanda est membranarum scriptura. Duo enim in hoc disticho junguntur, oscula et amplexus. ἀντίποροι ἀγοστοὶ autem sunt brachia ἀντίον ἀλλήλων τεινόμενα, quibus illi sese *mutuo* amplectebantur. — V. 17. Cl. editor membr. Vat. lectionem expressit. Pro φίλη in marg. ap. Guy. φίλοις legitur; *Corn. de Pauw* φίλῃ tentabat. In contextu ap. Guy. ἐλύχθη, in marg. ἑλίχθη. Putabam olim δεσμοῖς ἐλυγίχθη. Cf. *Theocr.* Eid. I. 98. Sed verum est ἑλίχθη. — δεσμοῖσι. Vide ad *Iren.* Ep. I. — V. 18. ἄνδιχα καιόμεθα. *Propert.* I. XIII. 2. *nostro laetabere casu, Galle, quod abrepto solus amore vacem.*

VIII. Vat. Cod. p. 129. Edidit *Reisk.* in Misc. L. IX. p. 675. nr. 380. In mulierem, annis jam paulo provectiorem, sed junioribus praeferendam. Cf. *Rufin.* Ep. VIII. — V. 1. „Sic scriptus est hic versus ap. *Suidam* in ὀπὸς T. II. p. 706. At in Buheriano cod. τῶν „κύπρις ἢ ὀπόσ' ἥβης πάσης, i. e. Salmasio interprete, *quam* „*quantum est juvencularum.* Huic lectioni non pravae

„qui-

„quidem altera tamen praeferenda. Pauli ingenio „digna eſt oppoſitio inter rugas et ſuccum, quo turgen„te carne, laevis niteſcit cutis. Ultimum tantum diſti„chon exhibet Planud. p. 593.“ *Br.* Sic, ut *Br.* edidit, diſerte legitur in Vat. Cod. eademque lectio notata in marg. Ap. Ruhnk. Pro τεῇ ap. *Suidam* vitioſe legitur τε ἦ, quod infeliciter tentavit *Kuſterus.* Vide *Toup.* Em. in Suid. p. 290. — V. 2. ἱμείρων. Vat. Cod. ἱμείρω. marg. Ap. Guy. — V. 3. Laudat hoc diſtichon *Suid.* in κόρυμβοι T. II. p. 352. ubi κορύμβους et μαστὸν legitur. κόρυμβοι hoc loco ſunt papillae in mammis; mammae autem καρηβαρέουσαι, quaſi capitibus gravatis, (cf. *Macedon.* Ep. XXVI.) quae paulo flaccidiores pendent. Opponitur μαζὸς ὄρθιος, *papillae horridulae* ap. *Plaut.* Pſeud. I. 1. 66. ubi vide *Taubm. Lucillius* ap. *Nonium: Hic corpus ſolidum invenias, hic ſtare papillas Pectore marmoreo.* — V. 5. 6. Separatim exhibetur in Plan. p. 457. St. 593. W. ubi ἢ σὸν ἔτι legitur. — Tuus autumnus aliarum vere praeſtantior. Euripides cum Agathonem ἤδη γενειῶντα exoſcularetur, Archelaus, μὴ θαυμάσητε, ait, τῶν γὰρ καλῶν καὶ τὸ μετόπωρον καλόν ἐστι. *Plutarch.* T. II. p. 177. A. *Philoſtr.* Epiſt. LXXIII. p. 950. τὸ δὲ σὸν εἶδος ἀεὶ τέθηλεν, ὅθεν ὀφθαλμοῖς ἐμμειδιᾷ καὶ παρειαῖς, οἷόν τι ἔαρ, τὸ μετόπωρον τοῦ κάλλους.

¶. 74.] *IX.* Vat. Cod. p. 129. Edidit *D. Heinſ.* in Carm. Gr. p. 138. *Ruhnk.* in Ep. crit. p. 74. *Reiske* in M. L. IX. p. 677. nr. 381. Puellam poëta deſcribit ſive nocturnis orgiis, ſive amoris et cupiditatis flamma marceſcentem. Expreſſum ex *Meleagr.* Ep. LX. — V. 1. σεῦ. Vat. Cod. et ſched. Tryll. σοι *Reiske.* Mox idem πόθον πνείοντα dedit pro πόθου, quod eſt in Cod. Nihil membranarum lectione verius. *Simonid.* Ep. LV. χαρίτων πνείοντα μέλη, πνείοντα δ' ἐρώτων. *Nicaenet.* Ep. IV. ἔπνεεν οὐχ ἑνὸς ἀσκοῦ. — Deſcribit *Paulus* oculos, *qui amores ſpirant* (*Horat.* IV. Od. XIII. 19.), ſive, ut *Ap-*

pulej. loquitur Metam. L. III. p. 52 *udos ac tremulos ac prona libidine marcidos.* — V. 3. *Meleager* l. c. ἔσκυλται δ' ἀκὁλαστα πεφυρμένος ἄρτι κίκιννος, Πάντα δ' ὑπ' ἀκρήτου γυῖα σαλευτὰ φορεῖς. — ἀμάρυγμα παρειῆς, idem fere quod μαρμαρυγαί. ἀμάρυγμα χείλεος dixit in loco difficili *Theocrit.* XXIII. 9. Apud *Apoll. Rhod.* L. III. 288. Medea βάλλεν ἐπ' Αἰσονίδην ἀμαρύγματα. (τὰς λαμπάδας τῶν ὀφθαλμῶν. *Schol.*) L. III. 1018. ἀμαρυγὰς ὀφθαλμῶν. — V. 4. ἐκλέλυται. solutum est et languidum. τὸ ἐκλελυμένον καὶ κεκμηκὸς junxit *Plutarch.* T. II. p. 161. B. Cf. *Alberti* Obss. phil. p. 77. — V. 5. παννυχίοισιν. *Heins.* — παλαίστραις. *Alciphr.* L. I. 38. p. 178. οὐδ' ἵλεως καὶ εὐμενὴς διανυκτερεύσει τοῖς ἡδίστοις ἐκείνοις παλαίσμασιν (sic leg. pro κολάσμασιν.) Ancilla Hipparchi Lucium ad Venereos lusus invitans ap. *Lucian.* de Asin. §. 8. χρή σε νῦν ἐπιδεῖξαι, ait, εἰ γέγονας ἐν τοῖς ἐφήβοις γοργὸς καὶ παλαίσματα πολλὰ ἔμαθές ποτε. Ibid. §. 10. ἐν τοιαύταις ἡδοναῖς καὶ παιδιαῖς παλαισμάτων ἀγωνιζόμενοι νυκτερινοὺς ἀγῶνας ἐστεφανούμεθα. — V. 6. ὄλβου παντός. Vat. Cod. ὄλβῳ emend. in marg. Ap. Guy. et R. ὑπερπέτεται. Vat. Cod. a pr. m. — ὄλβου παντὸς legit etiam *Suid.* in ὄλβος T. II. p. 676. idque probabat *Corn. de Pauw* vertens: *ille ipsam felicitatem supervolat.* — περιπλέγδην, ut Ep. VII. 16.

X. Vat. Cod. p. 130. Edidit *Ruhnk.* in Ep. crit. p. 81. *Reisk.* in M. L. IX. p. 678. Poëta amore marcescens, se viridiorem denuo futurum esse auguratur, si puella ipsum amore mutuo beaverit. — V. 1. „ὠμογέροντα, quod in Cod. est, de homine bene; at de capil„lo canescente perperam usurpatur. ἡμιγέροντα reposuit „Salmasius: *Pourquoi me reprocher mes cheveux gris.*" *Br.* Haud aliter judicavit cl. *Schneider.* in Per. cr. p. 30. ubi varietatem lect. enotavit. — ὄμματα δ' ὑγρά. Sched. Tryll. — V. 2. ὑμετέρων πόθων. ὑμέτερος pro singulari est positum. Vid. ad *Agath.* Ep. LXXIV. Sententia bona: talibus ludibriis amor tuus delectari solet; lacrymis

scilicet et aerumnis amantium. Minus recte haec accepit *Reisk.* qui παιδία in textu posuit. — V. 3. ἄπρηκτος πόθος, vanus amor, qui finem ipsi propositum non assequitur. ἄπρηκτοι ἐλπίδες dixit *Agath.* LXXVIII. πόνον ἄπρηκτον et similia illustravit *Ruhnk.* Ep. cr. p. 194. — V. 4. νυχεγερσίης est Cod. lectio. In marg. Ap. Guy. et R. et in Sched. Tryll. νυκτεγερσίης. Emendatione non est opus. Illud a νύχα derivatum, ut νυχαυγής. ἔργα νυχεγερσίης, ut ap. *Qu Maec.* Ep. XI. ἔργου δ' ἤγεο νυκτερίου. — V. 5. „παναώριος male in cod. scriptum, quod e Suida emendatum. Est autem vox Homerica. Il. ω. 540. „ἀλλ' ἕνα παῖδα τέκε παναώριον.“ *Br.* In Apogr. Goth. legitur παναώριον, nec sic in ipsis membranis esse dubito. Laudat h. v. *Suid.* in παναώριος T. III. p. 16. Cf. *Toup.* Em. in Suid. p. 318. — V. 6. *Suid.* in λαγαρὸν T. II. p. 408. — V. 7. φλογὸς ἄνθεα. *flammae flos, vigor* interpretatur *Salmas.* in marg. Ap. Guy. — V. 8. φροντίδι γυιοβόρῳ. Ep. VII. 11. γυιόβορον γὰρ ἔχον — λιμὸν ἐρωμανίης. *curas edaces* vocat *Horat.* II. Od. 11. 18. Cf. *Ruhnk.* Ep. cr. p. 81. — V. 10. Salmasius malebat θρὶξ ἀναθηλήσει in marg. Ap. Guy. et R. At nihil opus. χρὼς ἀναθάλλων spectat ad v. 5. 6. κρὰς μελαινόμενον ad v. 1. Ap. *Meleagrum* Ep. CXXVIII. 6. τῷ γέροντι opponitur is, cui τέθηλε μέλη. *Archilochus* ad vetulam fr. XXV. οὐκ ἔθ' ὁμῶς θάλλεις ἁπαλὸν χρόα, κάρφεται γὰρ ἤδη. Si quid mutandum, scripserim:

αὐτίκα γάρ μοι
χρὼς ἅμα θηλήσει κρατὶ μελαινομένῳ.

μελαινομένῳ emendavit *Salmasius*; vulgo μελαινομένων legitur.

XI. Vat. Cod. p. 132. Edidit *D. Heins.* in Carm. Gr. p. 142. *Reiske* M. L. IX. p. 682. nr. 385. De puella omnia praeter concubitum concedente. — V. 1. *Aristaen.* II. 7. p. 83. περικρατῶν ὀμφάκια τοῦ στέρνου τὰ

μῆλα καὶ φιλημάτων ἀπέλαυον ἅμα γνησίων. — V. 2. λυσσάων Anal. quod *Br.* in Lect. in λυσσώων mutat. Sic habent membr. V. — βόσκομαι. fere ut *Agath.* Ep. VIII. 15. μαζοὺς μὲν κρατέεσκον· ὑπεθρέφθην δὲ προσώπῳ Μάστακα πιαίνων χείλεος εὐαφίῃ. — ἀργυφέην. *Heins.* ἀργυρέην. Vide Ep. VII. 9. — V. 3. Nondum pudicitiae castra expugnavi. — κάμνων. Vat. Cod. *Heins.* Verum *R.* vidit. — V. 4. ἀμφίεπον. Vat. Cod. *Heins.* Hoc quoque emendavit *R.* — V. 5. τὸ δ' αὖ *Reisk.* contra Cod. fidem. — V. 6. ἀμφοτεράων. Vat. Cod.

¶. 75.] *XII.* Vat. Cod. p. 133. Edidit *Ruhnk.* Ep. cr. p. 72. *Reiskius* in M. L. IX. p. 683. nr. 386. *Toupius* in Addend. ad Theocr. p. 398. *Paulum* profecisse putabat *Ruhnken.* ex *Ovidio* Heroid. V. 140. – 144. ubi Oenone de Paride:

Ille meae spolium virginitatis habet.
Id quoque luctando: rupi tamen ungue capillos,
Oraque sunt digitis aspera facta meis.
Nec pretium stupri gemmas aurumve poposci:
Turpiter ingenuum munera corpus emant.

Idem Ep. *Huschkius* in Ep. cr. p. 40. comparavit cum *Propert.* I. El. III. ubi plura occurrunt cum graecis amice conspirantia. — V. 1. ἔκχυτος ὕπνῳ. Somno per lectum fusa. *Sosipater* (*Dioscorides*) Ep. II. puella παρέτοις ἐκκέχυται μέλεσιν. — V. 2. πῆχυν ἑλιξαμένη. *Talis visa mihi mollem spirare quietem Cynthia, non certis nixa caput manibus. Propert.* l. c. v. 7. — V. 3. τολμήσας. Idem v. 11. *Hanc ego – molliter impresso conor adire toro.* — „In cod. scriptum κέλευθον, quod a Salmasio in margine „emendatum " *Br.* Sublegit hoc Noster *Dioscoridi* l. c. ἡ γὰρ – ἤνυεν ἀκλινέως τὸν Κύπριδος δόλιχον. ubi vide not. T. I. P. II. p. 408. Ap. *Lucretium* L. IV. 1189. mulier *communia quaerens Gaudia, sollicitat spatium decurrere amoris* – rectissime scribitur *spatium*, nec de *stadio* cogi-

tare debebat doctissimus *Wakefield*. Cf. vocabuli *spatium* significationes docte persequentem *Huschkium* in Ep. ad Santen. p. 73. sqq. — V. 7. ἀνύσσαμεν. Vat. Cod. et *Ruhnk.* ἀνύσαμεν *Reisk.* — V. 8. ἀναπιμπλ. *Reisk.* — V. 10. ἀπωσάμεθα exhibuit *Ruhnk.* in priore Ep. cr. editione, idque secutus est *Reiskius*, qui in Cod. Lips. ἀπωσαμένην invenit. In Cod. Vat. tamen perspicue scriptum ἀπ' ὠμοσάμην. *Abnui, juravi, nunquam me accepturam.* In hac lectione postea etiam *Ruhnk.* acquievit. — V. 11. ὑποκόλπιος *Ruhnk.* Aeschinus Theocriteus Eid. XIV. 36. in Cynthiam invectus: ἐμὸν κακόν, οὔ τοι ἀρέσκω, Ἄλλος τοι γλυκίων ὑποκόλπιος· ἄλλον ἰοῖσα θάλπε φίλον. *Quint. Maec.* Ep. III. ἐραστὴν ἔχονθ' ὑποκόλπιον ἄλλην. *Philodem.* Ep. XVI. puer αὐτοῦ κατέχειθ' ὑποκόλπιος. In ἑλίξεις haerebat *Salmasius*, qui in marg. ap. Guy. et R. tentavit ἐνέξεις, i. e. συνέξεις. καθέξεις. Frustra. Noster Ep. XXX. μοῦνον ἐγώ, χαρίεσσα, τεὸν δέμας ἀγκὰς ἑλίξας Θελγοίμην ἐπὶ σοῖς ἄψεσι βαλλόμενος. — V. 12. ἐργατίνας. De puellis *Macedon.* Ep. VII. εἰσὶ γὰρ ἄλλαι Κρέσσονες εὐλέκτρου Κύπριδος ἐργάτιδες.

XIII. Vat. Cod. p. 134. Edidit *Reiske* in M. L. IX. p. 686. nr. 388. De nimis brevi voluptatis fructu. — V. 1. 2. In fine hujus distichi delenda interrogandi nota. — V. 1. δάκρυα. lacrymas illa fundebat tenerrimae voluptatis sensu commota. Junge ἐπήρατον οἰκτρὰ, *amabili modo miseranda.* Θεανῶ. vitiose R. Theano meretriculae nomen in fr. *Antiphan.* ap. *Athen.* VIII. p. 339. B. ubi certa emendatione legendum: Ἀφύας δὲ λεπτὰς τάσδε καὶ τὴν τρυγόνα Χωρὶς Θεανοῖ δεῦρ' ἔθηκ' ἀντιῤῥόπους. Vulgo εἰ εὑρέθη κἀντιῤῥόπους. In eodem fragm., quod obiter moneo, p. 338. F. scribendum videtur: τίς ποτε Ὦ Καλλιμέδων, σέ γε κατεδεῖται τῶν φίλων; (pro σε κατεῖδετ' ἄρτι) *quis te amicorum comedet?* Cf. *Timocl.* ap. *Athen.* p. 339. E. — V. 4. »ἠρειπόλης ex Salmasii emendatio»ne, ut infra XXII. et XXIV. Nam hîc in cod. scri-

»ptum ἠρικόμης, forte ex ἠριγόνης pro ἠριγενείας deprava»tum, quae eſt etiam Salmaſii ſuſpicio." *Br.* At in Ap. Goth. perſpicue ἠριπόλης ſcriptum. Suum ipſius vitium emendaverat igitur Salmaſius. — V. 6. νύκτας Κιμμερίων. Imitatus eſt *Macedon.* Ep. IX.

XIV. Vat. Cod. p. 136. Edidit *Reiskius* M. L. IX. p. 690. nr. 392. De puella, quae poma ipſi porrigens ingentem in ejus pectore flammam incenderat. — V. 1. πολυπτοίητον *ſuſpicax, pavidum, ſollicitum* vertit *Salmaſ.* in marg. Guy. πτοιεῖσθαι proprie idem quod φοβεῖσθαι. Deſcribitur mater, anxie puellam obſervans, ut illa ap. *Agathiam* Ep. VII. et *Diotimum* Ep. I. — V. 2. συζυγίην μήλων, par pomorum; quae amoris ſymbolum putabantur. Vide ad *Platonis* Ep. IV. T. I. P. I. p. 339. ſq. — V. 3. μάγον τάχα πυρσὸν Vat. Cod. quo nihil verius. τινα, quod in ap. Guy. et Ruhnk. legitur, *Salmaſii* oſcitantiae debetur. τάχα ex Ap. Lipſ. exhibuit *Reisk.* — V. 6. Nam mihi haec poma flammam inſpiraverunt tanto minus tolerabilem, quod ipſius puellae compos fieri non poſſum. ἀπρήκτοις παλάμαις. Vide ad Ep. IV. 6.

¶. 76.] *XV.* Vat. Cod. p. 136. Edidit *D. Heinſ.* Carm. Gr. p. 142. *Reisk.* in M. L. IX. p. 689. nr. 391. »Praeponi debuiſſet lemma: εἰς τὸ αὐτό. Factum enim »eſt hoc carmen in eadem mala, quae Paulo dederat »puella, quibus quid ſignificari cupiebat manifeſtum »eſt. Mala haec σύμβολα τῶν μαζῶν dicit, quod ab Hein»ſio intellectum non fuit, vertente: *Tuis detracta pa»pillis Haec das dona mihi.*" *Br.* — V. 1. εἶπον μὲν ἐμοί. Sic Vat. Cod. In marg. Guy. et R. εἰπέ μοι. Vitioſa eſſe haec verba vix dubito et fortaſſe in hunc modum reſtituenda:

> Εἰ μὲν ἐμοί, χαρίεσσα, τεῶν τάδε σύμβολα μαζῶν
> ὤπασας, ὀλβίζω τὴν χάριν ὡς μεγάλην.

Quod mihi haec mala tanquam symbola mammarum tuarum dedisti, magni facio hanc tuam gratiam et laetor ea. εἰ post verba affectuum, quaeque judicandi vim habent, pro ὅτι positum, illustravit *Hoogeveen* de Part. gr. p. 227. sq. — V. 3. ὅτι *Reisk.* frustra in ὃν mutavit. Idem v. 4. recte vidit ἀποσβέσσῃ legendum esse pro ἀνασβέσσῃ, quod *Heins.* praebet et Apogr. Lips. — V. 5. Τήλεφον ὁ τρώσας. Ad hanc fabulam passim respiciunt scriptores amatorii. Cf. *Macedonii* Ep. VI. 5. *Propertius* L. II. I. 65. de insanabili amoris, quem tolerabat, vulnere locutus, *Mysus*, ait, *et Haemonia juvenis qua cuspide vulnus Senserat, hac ipsa cuspide sensit opem. Ovidius* Rem. Amor. v. 43. *Discite sanari, per quem didicistis amare, Una manus vobis vulnus opemque ferat. Claudian.* in Deprecatione ad Hadr. XXXIX. 45. *Quae per te cecidit, per te fortuna resurgat. Sanus Achillea remeavit Telephus hasta, Cujus pertulerat vires.* Adde *Aelian.* H. A. I. 56. — V. 6. πικροτέρῃ. Durior in me, quam Achilles in hostem fuit.

XVI. Vat. Cod. p. 120. Plan. p. 453. St. 588. W. Summam in amore vim esse pecuniae. Putes, *Paulum*, qui Latinos poëtas cognitos habuisse videtur, *Horatium* respexisse III. Od. XVI. Similiter *Ovidius* II. A. A. 275. *Carmina laudantur, sed munera magna petuntur. Dummodo sit dives, barbarus ipse placet. Aurea nunc vere sunt secula; plurimus auro Venit honor: auro conciliatur amor.* — V. 1. 2. laudat *Suidas* in ἅμματα T. I. p. 134. et, ubi proverbium Κασιωτικὸν ἅμμα illustrat, in Κάσιον ὄρος T. II. p. 250. ἅμμα κορείας ductum ex *Antip. Sidon.* Ep. LXXXV. ὁ πρὶν ἄθικτα Ἀμετέρας λύσας ἅμματα παρθενίας. et *Meleag.* Ep. CXXV. παρθενίας ἅμματα λυόμενα — ubi ad zonas virginales respicitur. Vid. *Spanh.* ad *Callim.* H. in Jov. 83. — κορείης Vat. Cod. a m. sec. χρύσεος — διαδύς. Ducta sunt haec ex *Asclepiad.* Ep. XXVI. Ζεῦ, διὰ χαλκείων χρυσὸς ἔδυς θαλάμων. — V. 2. χαλκελάτους θαλάμους.

Nemo ignorat *Danaës turrem aëneam*, i. e. solitariam domum; vide not. ad *Antip. Thess.* Ep. LIV. T. II. P. I. p. 333. *Lucian.* T. I. p. 122. ἐν χαλκῷ ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δανάην παρθενεύεσθαι. *Propert.* II. 16. 12. *In te ego et aeratas rumpam, mea vita, catenas, Ferratam Danaës transiliamque domum.* — V. 3. χάλκεα. Haec ex antiquo quodam poëta traducta esse, vix est quod dubites. Ex eodem fortasse fonte derivatus *Horatii* locus III. Od. XVI. 9. *Aurum per medios ire satellites, Et perrumpere amat saxa potentius Ictu fulmineo;* ubi similia colligens doctissimus editor, nostrum locum praetermisit.— Pro τείχεα, quod ex Vat. Cod. repositum est, vulgo legitur δάπεδα, cum hac nota: τὸ δα ἐκτείνεται, ὡς καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Προμηθεῖ· (v. 835.) ἐπεὶ γὰρ ἦλθες πρὸς Μολοσσὰ δάπεδα. — V. 5. ῥητῆρας vitiose in omnibus edd. legitur, praeter Flor. pr. quae ῥυτῆρας exhibet. Sic habet etiam Vat. Cod. et *Suidas* T. III p. 272. ῥυτῆρες. χαλινοί. ἡνίαι. ἱμάντες. *Schol.* in *Sophocl.* Aj. 241. ῥυτῆρες κυρίως οἱ λῶροι τοῦ χαλινοῦ, οὓς κατέχουσιν οἱ ἱππεύοντες. Cf. *Intrpp. Thomae M.* p. 422. — κληῖδας, *robustaeque fores* ap. *Horatium.* *Appul.* Metam. IX. p. 627. *Certusque fragilitatis humanae fidei et quod pecuniae cunctae sint difficultates perviae, auroque soleant adamantinae etiam perfringi fores.* — V. 7. ἐλύγωσεν, ἔκαμψε. *Suid.* T. I. p. 718. ubi hic vs. excitatur. Vide de v. λυγόω et cognatis *Lennep.* in Etymol. p. 514. — V. 8. Παφίην, Vat. Cod. a m. sec. et Ed. Flor. pr.

XVII. Vat. Cod. p. 130. Plan. p. 458. St. 594. W. Illecebras puellae suae sigillatim recenset, eamque adsciticio ornatu non egere docet. Plurimum huc facit *Propert.* I. El. II. init.:

Quid juvat ornato procedere, vita, capillo?
Et tenues Coa veste movere sinus?
Aut quid Orontea crines perfundere myrrha?
Teque peregrinis vendere muneribus?

Naturaeque decus mercato prodere cultu?
Nec sinere in propriis membra nitere bonis?
Crede mihi, non ulla tuae est medicina figurae,
Nudus Amor formae non amat artificem.

— V. 1. οὐ ῥοδέων στεφάνων ἐπιδεύεαι tentavit *Huetius* p. 45, parum feliciter. Sensus est: Sicuti rosa coronâ non indiget, sic tua forma non eget ornamentis. — V. 2. *Scholion* in marg. Vat. Cod. ὁ λεγόμενος κεκρύφαλος νῦν καλεῖται θετόν. Vocabulo θετὸν augendum *Ducangii* Glossarium. — V. 3. 4. ἀπεκτήτου. Vat. Cod. in contextu; supra lin. γρ. εὐτέκτου. Voluit εὐπέκτου, quod tamen ipsum minus probandum. Vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 162. et 165. ἀπεκτήτου (ἀκτενίστου) tuetur *Suidas* T. I. p. 252. ἄπεκτον. ἀπέκτητον. ἄκαρτον. *Hesych.* Cf. *Eustath.* Il. p. 1481. 14. — V. 5. 6. Ἰνδῴη. *Nonn.* Dion. XLII. p. 1088. μὴ λίθον Ἰνδῴην, μὴ μάργαρα χειρὶ τινάξῃς· — εἰς Παφίην γὰρ Ἀμφιέπεις τεὸν εἶδος ἐπάρκιον. *Suidas* hoc distichon proferens in λογάδες T. II. p. 453. legit vitiose: Ἢν δῴης δ' ὑάκινθον ἔχειν, et vs. sequ. πουλύ γ' ἀφ. De voce λογάδες haec notavit *Br.*: „λογάδες. *oculi.* Vide Suidam et Hesychium hac voce. Quomodo e themate λέγω haec „notio derivari potuerit, non excogito. Salmasius rescri„bere jubebat λοχάδων, quod quandam verisimilis spe„ciem habet. Adolescentibus *insidiantur* puellarum „oculi" In talibus Grammaticorum auctoritatem sequi praestat, quam vanam etymologiae speciem sectari. — De hyacintho lapide vide *Martin.* ad *Ernesti* Archaeol. p. 154. — V. 7. χείλεα δροσόεντα. Cf. Ep. II. 6. — V. 8. Vulgatum ἔνθεος ex Vat. Cod. in ἤθεος mutatum. Hoc servavit etiam *Suid.* in κεστὸς T. II. p. 302. — V. 10. ἐνδιάει. ἔνεστι. ἐνδιατρίβει. *Suid.* T. I. p. 737. Explicavit hanc vocem, nostro loco non praetermisso, *Ruhnk.* Ep. crit. p. 79.

¶. 77.] *XVIII.* Vat. Cod. p. 125. Plan. p. 456. St. 592. W. Se Amoris flamma tantum non consumtum

esse queritur. — V. 2. „ἀλλὰ καταθνήσκω et v. 5. λαφύξῃ „e Vat. membr. quae in v. 6. eadem corruptela infecta, „quae ceteros obsidet libros. φορβῆς ἠπανίῃ emendaverat „jam Salmasius, et sic etiam scribendum esse vidit per- „spicacissimus Toupius in Suidam III. 335. (582.) αὐ- „τομάτως membranae et Suidas." *Br.* Vulgo ἀλλὰ κατα- φθινύθω, ψυχόμενος Παφίῃ. Postremum hoc est etiam in Vat. Cod. — V. 3. δι' ὀστέα. *Theocrit.* Eid. III. 15. Ἔρως, βαρὺς θεός — Ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει. *Ovid.* Heroid. XVI. 276. *Non mea sunt summa leviter districta sagitta Pectora: descendit vulnus ad ossa meum.* — παμφάγον ἀσθμαίνων. Quod igni proprium, τὸ πάντα φάγειν, ad Amorem translatum est. ἀσθμαίνειν de amantibus. Ep. ἀδεσπ. XXXII. παιδείῳ, Θρασύβουλε, σαγη- νευθεὶς ὑπ' ἔρωτι Ἀσθμαίνεις. Ipse Amor ap. *Oppian.* IV. Hal. 14. ἀσθμαίνεις δὲ πυρὸς δριμεῖαν ὁμοκλὴν Παφλάζων ὀδύ- νῃσι καὶ ἀκρήτοισι μανίαις. — V. 5. λαφύξει. Vulgo. Et sic ap. *Suidam*, qui hoc distichon laudat in ψύχεται· ἀντὶ τοῦ ψυχραίνεται μαραίνεται. T. III. p. 710. — V. 6. φ. ἡ μανίη. Vulgo, etiam *Suid.* et Vat. Cod. Invenit *Kuste- rus* in cod. quodam etiam vitiosius φθονερῇ μανίῃ, et in marg. γρ. τηξιμελεῖ μανίῃ, quod alienissimum. *Schol.* in marg. Plan. ὀρφανίῃ tentabat; idque *Brodaeo* in men- tem venit et Anon. Bibl. Bodl. *Bentlejus*, a *Kustero* con- sultus, φορβῆς ἠχανίῃ emendabat, quod graecum esse non videtur. Vulgatae patrocinium suscepit *Huetius* p. 44. qui paucos sibi assentientes habebit, praesertim inventa acutissima emendatione, ἠπανίῃ, qua sensus salvus prae- statur. ἠπανία. ἀπορία. *Hesych.* οὐδὲ κλυτᾶς φάμας ἔσσεται ἠπανία. Epigr. ἀδεσπ. DXXII. Idem φορβῆς χρεία ap. *So- phocl.* Phil. 161. — αὐτόματος. Vulgo.

XIX. Vat. Cod. p. 135. Plan. p. 459. St. 596. W. A puella in convivio coronatus magicis flammis cor- reptus esse sibi videbatur. — V. 1. „συνεψιάουσα dant „membranae, quod conjectura verissima assecutus fuerat

„elegantiſſimus *Ruhnkenius* Ep. crit. p. 214.“ *Br.* Vulgo συνεστιάουσα. Veram lectionem ſervavit etiam *Suidas* in συνεψιάζουσα (συμπαίζουσα) T. III. p. 403. Parum enim intereſt inter συνεψιάζουσα et συνεψιάουσα. Eodem modo erratum in Ep. *Platon.* XV, 3. — V. 3. τι εἶχεν. magicam quandam virtutem. Cf. Ep. XIV. 3. — Similiter fabula de Creontis filia utitur *Philoſtr.* Epiſt. XXXVIII. p. 929. τί δὲ τὴν κεφαλὴν στεφανοῖς πυρί; ἐμοὶ γὰρ δοκεῖν, τῆς Κολχίδος ὁ ὅρμος, ὃν τῇ Γλαύκῃ ἔπεμψε, ῥόδα ἦν πεφαρμαγμένα, καὶ διὰ τοῦτο ἐκαύθη λαβοῦσα.

XX. Vat. Cod. p. 131. Plan. p. 457. St. 594. W. Nemini jam Amoris tela et bella extimeſcenda eſſe docet. — V. 1. μηκέτι. Cf. *Archiae* Ep. I. ubi vide not. T. II. P. I. p. 250. *Euſtath.* in Iſm. Amor. L. III. p. 78. ὅλην φαρέτραν ἐξεκένωσέ μου κατὰ τῆς ψυχῆς. Ep. ἀδεσπ. LVII. Εἰς ἐμὲ τὴν φαρέτραν ἐξεκένωσε κόρη. *Nonn.* Dion. XLII. p. 1094. εἰς ἐμὲ καὶ Διόνυσον Ἔρως ἐκένωσε φαρέτρην. Amor ap. *Statium* I. Sylv. II. 70. *Hunc egomet tota quondam (tibi dulce) pharetra Improbus, et denſa trepidantem cuſpide fixi.* — V. 4. λὰξ ἐπιβάς. Ex *Meleagri* Ep. XXVIII. λὰξ ἐπίβαινε κατ᾽ αὐχένος, ἄγριε Δαῖμον. ubi v. not. p. 49. — V. 5. Vulgatum ἐνέξεται ex Vat. Cod. emendavit *Dorvill.* in Miſc. Obſſ. T. I. p. 436. qui comparavit *Propert.* L. II. IX. 13. *In me tela manent, manet et puerilis imago, Sed certe pennas perdidit ille ſuas. Evolat heu noſtro quoniam de pectore nusquam, Aſſiduusque meo ſanguine bella gerit.* *Plutarch.* ap. *Stob.* T. LXII. p. 403. 27. ὁ Ἔρως οὐ παρέρχεται ταχέως καίπερ εἶναι πτηνὸς λεγόμενος· ἀλλ᾽ ἐξάπτεται μαλακῶς καὶ σχεδὸν οἷον ἐντήκων ἑαυτόν· ἁπάμενος δὲ τῆς ψυχῆς παραμένει πολὺν χρόνον, οὐδ᾽ ἐν γηρῶσιν ἐνίοις ἀναπαυόμενος, ἀλλὰ ἐν πολιαῖς ἀκμάζων ἔτι πρόσφατος καὶ νεαρός. Simili colore idem de Fortuna T. II. p. 318. A. quae διαβαίνουσα τὸν Θύμβριν, ὡς ἔοικεν, ἔθηκε τὰς πτέρυγας, ἐξέβη τῶν πεδίλων, ἀπέλιπε τὴν ἄπιστον καὶ παλίμβολον σφαῖραν· οὕτως εἰσῆλθεν εἰς Ῥώμην

ὡς μενοῦσα. De Amore *Eubulus* Comicus ap. *Athen.* L. XIII. p. 562. D.:

> ἔστιν γὰρ οὔτε κοῦφος, οὔτε ῥᾴδιος
> ἀπαλλαγῆναι τῷ φέροντι τὴν νόσον,
> βαρὺς δὲ κομιδῇ· πῶς ἂν οὖν ἔχοι πτερά;

Talem defcribit Amorem amicitiae conciliatorem *Themift.* Or. XXII. p. 281. C. οὐκ ἔχει οὐδὲ πτερὰ οὐδὲ βέλη· οὔτε γὰρ πέτεσθαι βούλεται καὶ ἀναίμακτον αὐτοῦ τὸ ἔργον· ἀλλ' οἵους ἂν καλούς τε καὶ ἀγαθοὺς καὶ εὖ προσαρμόζοντας (fic legerim pro οὕτως ἁρμ.) ἴδῃ, τούτους ξυγκολλᾷ καὶ ξυνδεῖ.

XXI. Vat. Cod. p. 130. Plan. p. 457. St. 594. W. In vetulam invehitur, quae ipfi puellae adfpectum invidebat. Cf. *Diotimi* Ep. I. *Agath.* Ep. VII. — V. 2. φθεγγομένων βλεφ. *Ovidius* I. Amor. IV. 19. *Verba fuperciliis fine voce loquentia dicam.* Idem II. Amor. V. 15. *Multa fupercilio vidi vibrante loquentes. Nutibus in veftris pars bona vocis erat. Non oculi tacuere tui.* — V. 3. ἱστάμενοι. Vulgo et in Vat. Cod. In marg. Wech. ἱσταμένης notatum. Vetulam puellae cuftodem cum Argo comparat, ut *Propertius* fe ipfum, inhaerentem illecebris Cynthiae fuae, L. I. El. III. 19. *Sed fic intentis haerebam fixus ocellis, Argus ut ignotis cornibus Inachidos.* Haec verba conferens cum Noftro *Dorvill.* in Mifc. Obff. III. p. 433. totum *Pauli* carmen ex illo loco adumbratum effe cenfens, haud facile perfuadet. *Jof. Scaliger* in not. mfc. βουκόλου tentavit, fine caufa idonea. Licet enim fic exiftat accuratior antithefis, poëtae tamen in talibus nimis diligentes effe noluerunt. Neque quidquam mutat *Suid.* in πολύγληνον T. III. p. 143. πανόπτην appellavit Argum *Sophocles* in Inacho ap. *Schol. Arift.* Eccl. v. 81. τὸν μυριωπὸν βούταν *Aefchyl.* Prom. v. 569. — V. 5. ἦτορ ἀμύσσου. *Theocrit.* Eid. XIII. 71. χαλεπὸς γὰρ ἔσω θεὸς ἧπαρ ἄμυσσεν. — V. 6. ἐπὶ ψυχήν. Vulgo.

ψυχῆς ex Vat. Cod. Utrumque bene, (vide *Locell.* ad *Xenoph. Eph.* p. 206.) sed alterum elegantius et ob auctoritatem Vat. Cod. praeferendum.

¶. 78.] *XXII.* Plan. p. 455. St. 590. W. A puella exclusus omnibus munditiis renuntiat. — V. 1. laudat *Suidas* in βόστρυχος T. I. p. 443. τίνι πλέξεις. *cui religas comam? Horat.* I. Od. V. 4. Sappho ap. *Ovid.* Heroïd. XV. 77. *Cui colar infelix, aut cui placuisse laborem? Ille mei cultus unicus auctor abest.* Idem I. A. A. 517. *Sit coma, sit docta barba resecta manu. Et nihil emineant, et sint sine sordibus ungues.* Sed plurimum huc facit locus *Tibulli* L. I. El. VIII. 9. quem Nostrum ante oculos habuisse dixeris:

Quid tibi nunc molles prodest coluisse capillos?
Saepeque mutatas disposuisse comas?
Quid fuco splendente genas onerasse? quid ungues
Artificis docta subsecuisse manu?

— V. 2. „Quum cetera verba in futuro sint posita, „πλέξεις, κοσμήσεις, pro φαιδρύνεις, quod vulgo legitur, „reposui φαιδρυνέεις. Sic infra XXX. διακρινέει dedi pro „διακρίνει." *Br.* — V. 3. ἁλιανθέϊ κόχλῳ, purpura. ἁλιπόρφυρον ap. *Anacr.* Od. VIII. 1. et Fragm. LXXIV. — V. 5. „Operarum errore in Stephani editione et „Wechelianae curatoris imperitia, legitur ὄμμασιν εἰς Ῥ. „quod sensum pessumdat." *Br.* In antiquis edd. omnibus οἷς. Partem hujus versus cum sq. laudat *Suidas* in Ἠρικόλης T. II. p. 76.

XXIII. Vat. Cod. p. 123. Plan. p. 455. St. 591. W. Poëta puellae crine vinctus, quomodo se liberet, non invenit. Natum est hoc carmen, quod etiam *Brodaeus* animadvertit, ex proverbiali locutione, ἐκ τριχὸς κρέμαται, ἐπὶ τῶν σφόδρα κινδυνευόντων. *Aristaenet.* L. II. 1. p. 70. οὗτος δὲ τῷ σῷ φθείρεται γλυκυτάτῳ πυρὶ καὶ τεθνήξεται θᾶττον ἐκ τριχὸς κρεμάμενος. Nostrum Epigr. *Berglerus* adhi-

buit *Alciphronis* L. I. Ep. XXXV. μικρὰ δὲ ἔπεστί μοι παραψυχὴ καὶ μαραινόμενον ἤδη παραμύθιον, ὅ μοι ὑπὸ τὴν λυπρὰν τῷ συμποσίῳ μέμψιν προσέῤῥιψας ἀπ' αὐτῶν περισπάσασα τῶν πλοκάμων —, quod tamen non de crine, ſed flore[1] potius accipiendum eſſe docuit *Herelius*. — V. 1. εἰρύσασα. Vat. Cod. et *Suid.* in ἔθειραι T. I. p. 684. — V. 2. „Vetus „membr. ἐμεῦ παλάμας." *Br.* Hinc *G. Wakefield* Sylv. crit. T. II. p. 106. corrigit: δορυκτήτου δῆσεν ἐμεῦ π. — V. 3. τὸ πρίν. Vat. Cod. — V. 4. laudat *Suid.* in τινάξαι T. III. p. 477. — V. 8. ἔνθ' ἀνύσῃ conjecit Cl. *Wakefield* l. c. ne odioſa dictionis ſcabies affricetur Epigrammati nitidiſſimo, comparans Theocriteum: ἔνθ' ἁ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται. At ἀνύειν pro *ambulare*, *incedere* dictum eſſe, vehementer dubito.

XXIV. Vat. Cod. p. 128. Plan. p. 456. St. 592. W. Poëta ſe duodecim dies procul a puella duraturum eſſe juraverat. Quam abſentiam cum perferre non potuiſſet, puellam rogat, ut perjurii veniam a diis petat. Cf. Ep. *Rufini* XXV. et quae Phaedria dicit Terentianus in Eunucho IV. 2. — V. 1. ἀργέτη Vat. Cod. Notanda forma ἀργέτις, qua etiam *Nonnus* utitur XVI. p. 444. ἀργέτις ἠώς. unde ap. *Homerum* ἀργέτι δημῷ. Vid. *Heſych.* v. — V. 4. μὰ δέ. Ed. Junt. — V. 5. χαράξαι. Hominum facta in tabulas referre exiſtimabant Jovem; de qua re eximius eſt locus inter fragm. *Euripidis* in Melanippe nr. III. δοκεῖτε. πηδᾶν τἀδικήματ' εἰς θεοὺς Πτεροῖσι, κἄπειτ' ἐν Διὸς δέλτων πτυχαῖς Γράφειν τιν' αὐτά, Ζῆνα δ', εἰσορῶντά νιν, Θνητοῖς δικάζειν — cujus imaginis prima quaſi ſtamina mihi agnoſcere videor in *Aeſchyli* Eum. v. 265. μέγας γὰρ Ἅιδης ἐστὶν εὔθυνος βροτῶν, Ἔνερθεν χθονός, Δελτογράφῳ δὲ πάντ' ἐπωπᾷ φρενί. Alii quomodo eandem varie uſurpaverint, docuit *Valcken.* in Diatr. p. 184. ſq. qui etiam de Jovis διφθέραις nonnulla dedit ad *Herodotum* L. V. p. 400. Nemeſin quoque ſuperbas mortalium voces notare fingit *Callim.* H. in Cer. v. 57. εἶπεν ὁ παῖς,

Νέμεσις δὲ κακὸν ἐγράψατο φωνήν. ubi vide *Ernestum.* — V. 7. μάστιξ. ne simul a te et a diis cruciatibus afficiar. Pani flagellum tribuit *Auctor* Rhesi v. 37. Πανὸς τρομερᾷ μάστιγι φοβῇ. *Nonn.* Dionys. X. 4. μανιώδεϊ Πανὸς ἱμάσθλῃ. Idem XLII. p. 1092. Διόνυσος — Δαιμονίῃ μάστιγι τετυμμένος, ἔνδοθι πέσσων Κρυπτὸν ἀκοιμήτων ὑποκάρδιον ἕλκος ἐρώτων. Alia larga manu dedit *Mitscherl.* ad *Horat.* III. Od. XXVI. 11. *Regina, sublimi flagello Tange Chloen,* quibus adde *Oppian.* Hal. β. 14. qui sapientem diis obedire ait, πρὶν χαλεπῇ μάστιγι καὶ οὐκ ἐθέλων ἐλάηται. — V. 8. σεῖο. Vat. Cod. Verbum κατασμύγω insolentius h. l. usurpatum pro *petere, verberare.*

¶. 79.] *XXV.* Vat. Cod. p. 128. Plan. p. 456. St. 593. W. Ne contumeliis quidem se a puella, quam deperiret, abalienari posse conqueritur. — V. 1. Δικλίδας. Quod januarum genus hoc nomine significetur, fuse docuit *Salmas.* ad *Solin.* p. 651. Galatea januam *Pauli* fronti incusserat, quae ingens contumelia. — Pro ἐμοῖς προσώποις *Scaliger* in not. msc. tentabat ἐμαῖς προσωπαῖς. (*Hesych.* προσωπή. πρόσοψις.) unde quid lucremur, non satis perspicio. — V. 2. ἕσπερος. pro ἑσπέριος. ut infra Ep. XXVIII. *Sophocl.* Oed. T. 128. ἀκτὰν πρὸς ἑσπέρου θεοῦ. — V. 3. ὕβρις ἔρωτας ἔλυσε. *Euripidis* esse notavit *Schottus* ad Proverb. Strom. v. 405. Hunc locum comparavit V. Cl. *Doering* ad *Catull.* LXXII. 7. *quod amantem injuria talis Cogit amare magis, sed bene velle minus.* — V. 5. „ὤμοσα γάρ. Sic codd. et veteres edd. omnes." *Br.* Vulgo ὤμοσα καί.

XXVI. Vat. Cod. p. 130. sq. Planud. p. 457. St. 594. W. Ubique se amatae puellae imaginem videre affirmat. — V. 2. θηρείην εἰκόνα. Sic veterum medicorum nonnulli hydrophobiam explicabant eorum, qui rabie canina laborabant. *Theophan. Non.* c. CCLXXI. p. 324. τὸ ὕδωρ φεύγονται ὁρῶντές τε καὶ προσφερόμενοι, ὡς

οἴεσθαι τὸν δακόντα κύνα ἐν τοῖς ὕδασιν εἰκονίζεσθαι. ubi vide *Bernardum.* Simile quid de iis, quos vipera momordit, narrat Alcibiades in *Platonis* Conviv. p. 217. E. — V. 3. πικρὸς Vat. Cod. a pr. m. — ἐνέπηξεν ὀδόντα. ut Ep. VII. 2. — V. 4. μανίαις θυμὸν ἐλήΐσατο. Similiter *Parthenius* ap. Etymol. M. v. ἄρπυς. ὁ Ἔρως. ὡς παρὰ Παρθενίῳ ἐν Κριναγόρᾳ· ἀμφοτέροις ἐπιβὰς ἄρπυς ἐλήΐσατο. παρὰ τὸ ἁρπάζειν τὰς φρένας. — μανίας. Ed. pr. Flor. — V. 5. Edd. omnes ante Steph. recte habent σὴν γάρ — praeter unam Afcenf. quae σὺν offert. Hoc in Steph. et Wechel. propagatum eft. Antiquam lectionem revocavit *J. Toupius* in Addend. ad Theocr. T. II. p. 393. — καὶ πόντος. Eandem fententiam ad faftidium usque perfequitur *Philoftrat.* Ep. L. p. 938. Vide quaedam fimilia ad *Meleagr.* Ep. XIX. p. 38. — V. 6. οἰνοχόων. Vat. Cod. idque probabat *Salmafius.* Mihi vulgata longe videtur exquifitior.

XXVII. Vat. Cod. p. 132. Plan. p. 458. St. 595. W. Inconftantiam puellae exprobrat eique poenas apud inferos minatur. — V. 1. θρασὺς omiffum in Vat. Cod. — V. 3. ἀπέπτυσας. *Meleager* Ep. LXVI. βαιὸν ἔχω τό γε λειφθὲν, Ἔρως, ἐπὶ χείλεσι πνεῦμα· Εἰ δ' ἐθέλεις, καὶ τοῦτ', εἰπέ, καὶ ἐκπτύσομαι. — V. 4. γραπτὸν τύπον. Iis, quae laudavi ad *Meleagr.* Ep. LIII. p. 70. adde *Themift.* Or. XXI. p. 244. A. B. δεῖ καὶ τραφῆναι καὶ παιδευθῆναι ὑπὸ τοιούτοις διδασκάλοις τε καὶ τροφεῦσι, καὶ τὴν ψυχὴν ἀναπλησθῆναι ἔτι νέαν τε καὶ ἁπλῆν· οὕτω γὰρ δὴ μάλιστα ὁ τύπος εἴσοι καὶ ἐνδύοιτο ἐν τῷ βάθει, καὶ οὐκ ἂν μένοι ἐπιπολῆς. Noftrum locum cum Anacreontico comparavit *Martinus* in Var. Lect. II. 21. p. 47. — V. 5. Vulgo αἰδοῖ. Cod. Vat. ἀΐδοι. *Anonym.* Bibl. Bodl. ἠοῖ tentavit; rectius *Jof. Scalig.* in not. mfc. et *Huetius* p. 45. ἀΐδι. — V. 6. Κρῆσσαν. ut Minois contra te fententiam excitem. Cf. *Agath.* Ep. LXXXVI. 5. 6.

XXVIII.

XXVIII. Vat. Cod. p. 133. sq. Planud. p. 458. St. 595. W. Puellam frustra exspectantis querelae. Expressum ex *Asclepiad.* Ep. XIV. — V. 2. λύχνος μαραινόμενος. *Staryll. Flacc.* Ep. III. — ὑποκλάζειν dicitur lucerna, cujus ellychnium deficit. *Hesych.* ὤκλασαν. — ἐπὶ τῶν ἀπειρηκότων ἐν παντὶ πράγματι καὶ μηκέτι ἀντεχόντων. Hoc sensu *Musaeus* v. 325. πολλῶν δέ οἱ ὤκλασεν ὁρμή. ubi vide *Heinrich.* p. 169. — V. 3. συναεπέσβετο Vat. Cod. — ¶. 80.] V. 5. ἕσπερος. Vide Ep. XXV. — „ἕσπερος ἥξειν. „e membr. ubi scribae vitio scriptum ἴξειν." *Br.* Vulgo ἐλθεῖν. — V. 6. In marg. Wechel. ad φείδεται notatum κήδεται. Hoc *Grotius* expressisse videtur: *Non homines flocci, non facit illa Deos.*

XXIX. Vat. Cod. p. 134. Plan. p. 458. St. 595. W. Aqua a puella perfusus vehementiore sese amore inflammari sensit. — V. 1. χθιζὰ non bene conspirat cum verbis v. 3. ἐς τρισσὴν ἀμφιλύκην, *sub tertiam noctem* s. *tertia nocte.* Nam si heri illa poëtam perfuderat, nondum bini dies effluxerant. An χθιζὰ non tam stricte de hesterno tempore accipiendum, sed pro πρώην est positum, fere ut in formula χθὲς καὶ πρώην; de qua vide laudata a V. Cl. *Doering* ad *Catull.* LXI. 37. *Grotius* priorem temporis significationem in versione praeteriit:

Hermonassa, mero titubans dum limina servo
Ipsius, et vinctis floribus orno fores,
Me cyatho perfudit aquae: turbata repente,
Vixque sibi trina reddita luce coma est.

— V. 5. ἐφλέχθην. Simili acumine nescio quis in Anth. Lat. III. 218. p. 650. *Me nive candenti petiit modo Julia: rebar, Igne carere nivem, nix tamen ignis erat. Quid nive frigidius? Nostrum tamen urere pectus Nix potuit manibus, Julia, missa tuis.* — V. 6. πῦρ γλυκερῶν στομάτων. *Philostr.* Epist. XXIII. p. 923. εἰ δὲ καὶ ἀποπίοις ποτε, πᾶν τὸ καταλειπόμενον γίνεται θερμότερον τῷ ἄσθματι, ἥδιον δὲ καὶ τοῦ νέκταρος.

XXX. Vat. Cod. p. 135. Plan. p. 459. St. 596. W. Nihil ſe fervidius quam Cleophantidis amplexus cupere. Vetuſtioris cujusdam poëtae, quam *Pauli Silentiarii*, hoc Epigramma eſſe ſuſpicabatur *T. H.* ad *Lucian.* T. II. p. 297. ed. Bip. Sine cauſa idonea. Plura ſunt inter haec *Pauli* carmina, de quibus idem eodem jure ſuſpicari poſſis. — V. 1. φράζεο. Male hoc accepit *Opſopoeus*, quaſi *Paulus* puellam interroget, quanta in amore voluptas inſit. Hoc eſſet φράζε. At φράζεσθαι eſt *animadvertere.* Vide *Palmer.* Exercitt. p. 794. *Valcken.* ad *Theocrit.* Eid. II. 69. — V. 2. λαῦρον. Vulgo, ſolemni errore. — ἐπαιγίζων. Ep. ἀδεσπ. X. δισσοί με τρύχουσι καταιγίζοντες ἔρωτες. — V. 3. Nullum neque ferrum, neque timor, neque pudor eos ſejunxerit, cum mutuis amplexibus inhaerent. — *diducere amantes Non queat invitos Jupiter ipſe duos. Propert.* II. El. V. 28. — διακρινέει cl. editor dedit pro διακρίνει. Vide ad Ep. XXII. 2. Mihi nihil mutandum videtur. — βαλλομένοις vitioſe Vat. Cod. — πλέγματα. Vide Ep. VII. 14. — V. 5. Haec adumbrata ſunt ad dicta Mercurii in Odyſſ. Θ. 339. ſqq. unde *Lucianus* D. D. XVII. ἐγὼ μέν τοι, εἰ χρὴ τἀληθὲς εἰπεῖν, ἐφθόνουν τῷ Ἄρει, μὴ μόνον μοιχεύσαντι τὴν καλλίστην θεὸν, ἀλλὰ καὶ δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς. *Ovidius* II. A. A. 385. narrato Vulcani dolo: *Hos aliquis ridens, In me, fortiſſime Mavors, Si tibi ſunt oneri, vincula transfer, ait.* Idem IV. Metam. 186. illi *jacuere ligati Turpiter, atque aliquis de Dîs non triſtibus optet Sic fieri turpis.* — V. 7. ἀγκὰς ἑλίξας. Ep. XII. 11. ἀγκὰς ἔχειν dixit *Theocrit.* Eid. VIII. 55. et fortaſſe *Bion* XV. 8. ἐν κώραις Λυκομηδίσιν ἀγκὰς ἔχοισα — Ἀχιλλέα Δηϊδάμεια. — V. 8. βουλόμενος vulgo et in Cod. Vat. βαλλόμενος recepit cl. editor ex *Brodaei* et Scholiaſtae conjectura. *Stephanus* ἄψεσιν ἰλλόμενος ſuſpicabatur. *Apollon. Rhod.* L. I. 129. κάπριον — δεσμοῖς ἰλλόμενον μεγάλων ἀπεθήκατο νώτων. De verbo ἴλλεσθαι disputavit *Valcken.* in

Adon. p. 250. ſq. — V. 9. In membr. Vat. δὴ in δεῖ correctum, ſive potius corruptum.

XXXI. Vat. Cod. p. 121. Plan. p. 454. St. 589. W. Furtivi amoris impatiens poëta, palam, licet cum vitae periculo, amare ſtatuit. Initium expreſſum ex *Straton.* Ep. XVI. — V. 1. ὑποκλέπτ. – φώριον. *Muſ.* 289. φιλότητος ὑποκλέπτοντες ἀνάγκην Κρυπταδίῃ τέρποντο μετ' ἀλλήλων Κυθερείῃ. — V. 3. λεκτέον. *Dicere, quo pereas, ſaepe in amore levat. Propert.* I. El. IX. 34. — V. 4. „Huic verſui, „quo non magis offendi debuiſſet monachi pudor, quam „aliis, quae ſervavit, Pauli amatoriis carminibus, alium „ſubſtituit ineptum.“ *Br.* Hunc ſcilicet:

δράσας ἢ ῥέξας ἐχθρὸς ἔρωτος ἀνήρ.

Genuinum Silentiarii noſtri verſum in verſione expreſſit *Grotius*:

Cura fatenda palam eſt: et nobis dulcia ſi quis
Vincla ſoporiferi foederis impediat — —.

— V. 6. ξυνόν. *mecum moriaris oportet. Hoc eodem ferro ſtillet uterque cruor. Propert.* II. El. VII. 87.

¶. 81.] *XXXII.* Vat. Cod. p. 123. Plan. p. 455. St. 591. W. Expreſſum carmen ex *Meleagr.* Ep. XXXVI. ſq. ubi notatis adde *Propertium* L. II. El. II. 1. *Qui nullam tibi dicebas jam poſſe nocere, Haeſiſti, cecidit ſpiritus ille tuus. Vix unum potes infelix requieſcere menſem, Et turpis de te jam liber alter erit.* — V. 1. ὑπὸ φρεσίν. Vat. Cod. quod revocandum. — V. 3. Hunc vſ. reſpiciens *Suidas:* ἀνέμβατος· δυσχερῶς δεχόμενος. T. I. p. 195. — V. 4. αὐχένα σοι κλίνω. *Vidi – Veneris vinclis ſubdere colla ſenem. Tibull.* I. El. II. 90. θρασὺν αὐχένα κάμψον ἀνικήτῳ Κυθερείῃ. *Nonn.* Dion. XXXV. p. 874. — V. 5. σοφὴν Παλλάδα. Similiter in Ep. ἀδεσπ. CXVI [b]. puella a lanificio ad vitam meretriciam transiens: εἶπεν Ἀθηναίῃ· τῶν Κύπριδος ἅψομαι ἔργων, Τὴν Πάριδος κατὰ σοῦ ψῆφον ἐνεγκαμένη.

XXXIII. Vat. Cod. p. 124. Planud. p. 456. St. 592. W. Tantalo ſe graviora pati poëta affirmat, ab amatae puellae amplexibus prohibitus. Cf. Ep. III. 4. 5. Nota paroemia de Ταντάλειοις τιμωρίαις. — V. 4. ῥοδέων. *Achill. Tat.* L. I. 4. p. 14. τὸ στόμα ῥόδων ἄνθος ἦν, ὅταν ἄρχηται τὸ ῥόδον ἀνοίγειν τῶν φύλλων τὰ χείλη. *Alciphr.* L. III. 1. τὰ χείλη, τὰ ῥόδα τῆς Ἀφροδίτης ἀποσυλήσας τῶν κόλπων, διήνθισται. — V. 5. ἀκριτόδακρυς. i. e. πολύδακρυς. Formatum vocabulum ad analogiam τοῦ ἀκριτόμυθος. ὁ πολύλογος. ὡς καὶ ἄκριτα φῦλα καὶ δυσδιάκριτα διὰ πληθισμόν. *Euſtath.* ad Il. p. 161. 40. ἀκριτόφυλλον. πολύφυλλον. σύνδενδρον. Il. β. 868. — ὑπερτέλλοντα πέτρου. Vide not. ad *Archilochi* Fr. XLIII. T. I. P. I. p. 176. ſq. et *Porſon.* V. Cl. ad *Euripid.* Oreſt. v. 6. p. 4. ſq. — V. 8. ἐκ δ' ὀλιγ. Et nunc vix vivo ſpiroque, et mox amoris flamma conſumtus peribo.

XXXIV. Vat. Cod. p. 129. Plan. p. 457. St. 593. W. Obſequitur poëta in hoc carmine praeceptis *Ovidii* L. II. A. A. 295. *Sed te, cuicunque eſt retinendae cura puellae, Attonitum forma fac putet eſſe ſua. Sive erit in Tyriis, Tyrios laudabis amictus — Adſtiterit tunicata: Moves incendia, clama.* Similia dedit *Tibullus* IV. El. II. 9. *Seu ſolvit crines, fuſis decet eſſe capillis; Seu comſit, comtis eſt veneranda comis.* *Propert.* II. El. I. 5.

Sive illam Cois fulgentem incedere totis,
Hoc totum e Coa veſte volumen erit.
Seu vidi ad frontem ſparſos errare capillos,
Gaudet laudatis ire ſuperba comis.
Sive lyrae carmen digitis percurrit eburnis
Miramur, faciles ut premat arte manus.

— V. 1. laudat *Suidas* in κεκρύφαλοι T. II. p. 292. — V. 2. δείκελον. ἄγαλμα ἢ ὁμοίωμα. *Suid.* T. I. p. 529. qui h. v. laudat in πυργοφόρος T. III. p. 242. — V. 3. Vulgatum ξανθίσματι ex membr. Vat. emendatum. Compa-

ravit haec noviſſimus *Horatii* interpres ad IV. Od. IX. 13. *Non ſola comtos arſit adulteri Crines — Helene Lacaena. Ariſtoph.* Eccl. 950. πάνυ γάρ τις ἔρως με δονεῖ τῶνδε τῶν σῶν βοστρύχων. — V. 4. laudat *Suidas* in ἐξεσόβησα T. I. p. 768. Mentem excuſſit pectori, ſive, ut *Catullus* loquitur, *miſero quod eripit Omnes ſenſus mihi.* LI. 6. *Archilochus* Fr. XXIV. ἔρως — πολλὴν κατ' ἀχλὺν ὀμμάτων ἔχευε κλέψας ἐκ στηθέων ἁπαλὰς φρένας. Verbo ἐκσοβῆσαι ſic uſus eſt, quod plures viderunt, *Hermeſianax* Eleg. v. 91. ubi de Socrate:

οὐδὲ βαθείης
ψυχῆς κουφοτέρας ἐξεσόβησ' ἀνίας,
εἶκε' ἐς 'Ασπασίης πωλεύμενος.

Sic legendum ſuſpicor, ἐκ δὲ in οὐδὲ mutato: *Neque Socrates mentem, licet ſapientiae plenam, a lenioribus illis, quae amantes exagitant, curis liberare potuit.* Quid ſint ἀνίαι κουφότεραι, praeclare docuit *Ruhnk.* Ep. cr. p. 298.— Similiter *Panyaſis:* οἶνος — πάσας ἐκ κραδίας ἀνίας ἀνδρῶν ἀλαπάζει. ap. *Athen.* L. II. p. 37. B. Vinum, ubi pectus intravit, τὰ καὶ κεκρυμμένα φαίνει Βυσσόθεν, ἐκ δ' ἀνδρῶν πάντ' ἐτίναξε νόον, ſecundum *Eratoſthenem* fr. 1. Frequentius in tali re veteres uſurparunt vocem ἐκπλήττειν et ἐκκρούειν. Vide *Intrpp. Thom. M.* p. 287. — V. 5. κατῄορα, crines defluentes, non comtos, παρῄορα. Conf. *Toupium* in Epiſt. cr. p. 43. ſq. *Nonn.* Dion. XLII. p. 1082. πλόκαμοι ῥυπόωντες ἀκοσμήτοιο καρήνου 'Αβρότεροι γεγάασιν, ὅτ' ἀπλεκέες καὶ ἄλῆται Χιονέῳ στιχόωσι παρῄοροι ἀμφὶ προσώπῳ. Notanda forma τὸ βόστρυχον. Ep. XLI. 3. — V. 7. μορφὴν τριχθαλίην. triplicem hunc crinium ornatum. Ductus fortaſſe color ex *Meleagri* Ep. LXXXVI. ἐπεί σοι αἱ τρισσαὶ Χάριτες τρεῖς ἔδοσαν χάριτας.

¶. 82.] *XXXV.* Vat. Cod. p. 139. Plan. p. 459. St. 596. W. Referendum hoc carmen, ut bene obſervatum in lemmate, ad Ep. *Agathiae* XXII. quod in membranis

derivatum esse, nullus equidem dubito. — V. 1. νέον. Sic illa ap. *Libanium* T. IV. p. 1044. 6. ἔτι περιπλεκομένη τὸν δεῖνα, τὸν πλησίον ἐθήρευον, ἀπέσκωπτον (num καὶ ἴλλωπτον) τῷ γείτονι ψιθυρίζουσα. — V. 5. τὸν ἐν παλάμῃσιν ἀναίνομαι. Similiter *Callimach.* Ep. XI. χοὐμὸς Ἔρως τοιόσδε· τὰ μὲν φεύγοντα διώκειν Οἶδε· τὰ δ' ἐν μέσσῳ κείμενα παρπέταται. — V. 7. ἀφνειὴν Κυθέρειαν. Male haec accepit *Brodaeus*: quia unus non facile meretricios sumtus sustinere possit. Agitur simpliciter de amantium multitudine, nullo ad eorum divitias respectu habito. πενίη ολίγαμος, amantium paucitas; conditio mulieris μονολεχοῦς καὶ φιλάνδρου (*Plut.* T. II. p. 57. D.), quae uno viro contenta est, sive, ut *Plautus* loquitur in Mostell. I. 3. 33. *unum amantem inservit*, quod ille *matronae, non meretricium* esse ait.

XXXIX. Vat. Cod. p. 125. *Paulo* nostro vindicat; in Planud. p. 461. St. 600. W. *Agathiae* inscribitur. Causas poëta indicat, cur puellam nequeat relinquere. — V. 1. σώζεο. Vale tibi dicturus. — ἀνασειράζω. ἀνθέλκω. ἀνατρέπω. *Suid.* et iterum ἀναχαλινῶ. ἀνακόπτω. *Suid.* qui nostrum versum laudat T. I. p. 180. et iterum in ἄψ p. 406. — V. 3. δασπλῆτα διάστασιν. Tumorem Byzantini poëtae agnoscis. δασπλὴς de rebus μεγάλων κακῶν ἀναπιμπλαμέναις interpretatur *Hesych.* ut de Orci faucibus in fr. *Simonidis* III. ubi v. not. p. 204. Nostrum distichon laudans *Suid.* T. I. p. 510. δασπλῆτα, τὴν ἐπὶ κακῷ προσπελάζουσαν explicat. — V. 4. καταπτήσσω. Vat. Cod. — V. 5. Satis haec inepta: Tua praesentia diei similis est: at dies mutus, tu suaviter facunda. — V. 7. Σειρῆνας – καὶ ἐν Ἐπιγράμματι· καὶ τὸ λάλημα κεῖνο τὸ τῶν Σειρήνων γλυκύτερον. *Suid.* T. III. p. 304. Vide *Bergler.* ad *Alciphr.* l. 33. p. 235. ed. *Wagn.* — V. 8. ἐλπίδες ἐκκρεμέες. *Qu. Maecius* Ep. I[a]. (T. III. p. 332. Anal.) οὐκέτι δ' ἡμεῖς Οἱ πάρος· ἀλλ' ἑτέρης ἐλπίδος ἐκκρέμαται. ubi vide not. T. II. P. II. p. 112.

XL. Vat. Cod. p. 516. Plan. p. 176. St. 258. W. Bacchi ſacra celebraturus poëta, panem, carnem et piſces abeſſe jubet. Idem argumentum ſimili modo exornavit *Macedonius* Ep. XIX. — V. 1. σπείσαμεν et v. ſq. ἄσαμεν. Vat. Cod. Ibidem ἀνδροφόνων. Praeferenda vulgata ἀνδροφόνον φροντίδα. *verecundum Bacchum Sanguineis prohibete rixis. Horat.* I. Od. XXVII. 3. Cf. L. III. VIII. 13. ſqq. — V. 3. Cereris muneribus agricolam veſci decet: ἄλλοισι μελέτω Τριπτολέμοιο γέρα, Ἧχι βόες. *Macedon.* l. c. — μελαμπέπλου. μελάμπεπλοι Εὐμενίδες ſunt ap. *Antip. Sidon.* Ep. LXXVIII. ubi vide not. T. II. P. I. p. 73. — Περσεφόνης. Vat. Cod. a pr. man. — V. 5. γαυροφόνων. edd. quaedam antiquae. — αἱμαλέα fuiſſe videtur in Cod. Vat. — ¶. 84.] V. 7. ὀστέα γὰρ ν. Vat. Cod. vitioſe. ὀστέα νεπόδων ſunt ſpinae piſcium, edentibus periculum minantes; hinc illas faceſſere jubet ad eos, οἷς Ἀΐδης φίλτερος ἠελίου, qui ſe in manifeſtum vitae periculum conjicere non verentur. Junge: εἰξάτω χείλεσι φωτῶν, pro ἀπίτω πρὸς τὰ χείλεα τούτων, οἷς —. — V. 9. ἔστιν et v. ſq. ἰθέλει. Vat. Cod. — Vinum nobis pro cibo et potu eſt, neque ambroſiam deſideramus.

XLI. Vat. Cod. p. 154. Plan. p. 422. St. 557. W. Anaxagorae ad Laïdis limina comiſſantis verba. Illuſtribus nominis carmen ornare ſtuduit poëta; ne quis eum hiſtoriam quandam antiquitatis ſpectaſſe exiſtimet. — V. 1. Vivida ſane deſcriptio. Coronas diſcerptas, pocula fracta, faces ambuſtas et ſimilia juvenes comiſſantes ad meretricum januas relinquere ſolebant. διατίλματα. In his irae et deſperationis ſignificatio. Caprarius ap. *Theocritum* Eid. III. 21. puellam flecti poſſe deſperans: τὸν στέφανον τῖλαί με κατ' αὐτίκα λεπτὰ ποιησεῖς. — V. 2. „κλαυστά. exhibet Vat. membr. e correctione tamen; nam „primo ſcriptum fuerat πλακτά.“ *Br.* Vulgo πλαστά. Membranarum lectionem expreſſit *Grotius: Turbantisque animum pocula* f r a c t a *meri.* — V. 5. παρὰ προ-

θύροις. Meretrix ap. *Ariſtaen.* II. 20. p. 104. ὅτε μὲν γὰρ αὐτοὶ ποθεῖτε, ἀστρώτους καὶ χαμαιπετεῖς κοιμήσεις ἐπὶ θύραις ποιεῖσθε, καὶ λιπαρῶς ἱκετεύετε μόνου ῥήματος τυχεῖν ἀξιοῦντες. Amor ap. *Themiſt.* Or. XIII. p. 162. D. καὶ θυραυλῶν ἐπὶ θύραις καὶ ἐν ὑπαίθρῳ τὰ πολλὰ [κοιμώμενος]; hoc enim verbum mutilo loco addendum puto ex *Platon.* Conv. p. 293. D. — V. 7. οὐκ ἔπος. Color fortaſſe ductus ex *Theocrit.* Eid. XXIII. 6. πάντα δὲ κἂν μύθοισι καὶ ἐν προσόδοισιν ἀτειρής — Οὐ λόγος, οὐχὶ φίλαμα τὸ κουφίζον τὸν ἔρωτα. — V. 8. ὑβριστήν. ne verbum quidem, quamvis falſum et mendax, quod ſpem ſaltem excitare poſſet. — Difficilem acceſſum ad Laïdem fuiſſe omnes narrant. Unde *Epicrates* ap. *Athen.* L. XIII. p. 570. D. ὁπηνίκ' ἦν νεοττὸς καὶ νέα Ὑπὸ τῶν στατήρων ἦν ἀπηγριωμένη, Εἶδες δ' ἂν αὐτῆς φαρνάβαζον θᾶττον ἄν. Hinc fuerunt, qui de difficillimo ad hanc meretricem acceſſu interpretarentur proverbium, οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς, *non cuivis homini contingit adire Corinthum.* (*Horat.* I. Epiſt. XVII. 36.) Vide *Gellium* N. A. I. 8. Facete illud ad vitam paraſiticam tranſtulit *Nicolaus* in *Stobaei* Flor. XIV. p. 148. οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐπὶ τράπεζαν ἔσθ' ὁ πλοῦς —, ubi obiter corrigendum: ἅπαντα κατατρίψαντες οὐδὲ νῦν ἔτι, pro πάντα, quo metrum evertitur. — V. 10. ἀστρέπτου Vat. Cod. a pr. man. et θηλυτέρης. utrumque habet *Suidas* in γυῖα T. I. p. 499.

XLII. Vat. Cod. p. 137. cum lemmate: Παυλ. Σιλ. ἀντίγραφον ἐπὶ τῇ αὐτῇ ὑποθέσει πρὸς τὸν φίλον Ἀγαθίαν. Praecedit ibi Ep. *Agathiae* XXV. quo ille ſe legibus a puellae conſuetudine prohiberi conqueritur. Reſpondet *Paulus*, verum amorem nullas ejusmodi leges curare. Plan p. 464. St. 604. W. — V. 4. σοι omittit Vat. Cod. — V. 6. ὑμετέρης. Vide *Agath.* LXXIV. — V. 8. ἐννυχίου κύματος, undae noctu trajiciendae. — V. 9. θαμίζειν Vat. Cod. a man. ſec. — ¶. 85.] V. 11. Legibus Minerva praeeſt, amori Venus; utrique deae operari

nemo poteſt. In ἀνὴρ prior ſyllaba hoc loco producitur, eamque communem eſſe contendit *Valcken.* ad Phoen. p. 554. cujus ſententiam impugnat *Brunckius* ad *Soph.* Oedip. Col. 630. et 1486. Apud Atticos certe nunquam producitur. Vide *Porſon.* ad Phoen. v. 1670.

XLIII. Vat. Cod. p. 435. Plan. p. 36. St. 54. W. Legitur ap. *Stob.* T. LXI. 390. 53. Gesn. 259. Grot. ubi *Grotius* tertium diſtichon, tanquam peculiare carmen, a praecedentibus ſejunxit. — V. 1. Παφίη. Vat. Cod. — Nunquam pectus Veneri aperias eique ſedem ibi concedas. — Notabilis hic uſus verbi κοιλαίνειν, quem ex hoc uno loco cognitum habuit *Stephanus* in Theſ. Gr. L. — ἀντιτύπου κραδίης. a pectore firmiore, reſiſtente primo conatui. ἀντιτύπους ἀνθρώπους. σκληροὺς καὶ ἀνενδότους. μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ ἄκμονος καὶ τῆς σφύρας. *Suidas.* ἀντιτυπῆσαι. ἐναντιωθῆναι, ἀντειπεῖν. *Heſych.* *Plutarch.* T. II. p. 701. C. junxit τὸ ἀντίτυπον, δυσμετάβλητον καὶ τὸ ἀτέραμνον. — V. 2. In verbo ἀποθρώσκει continuatur metaphora: reſilit Amor a duriore pectore, ceu lapis lapidi illiſus. — V. 3. οἰστὸς emendavit *Caſaubon.* in not. mſc. quod minime probandum. — ὀλισθήεσσαν ἔχει φύσιν. *Muſ.* v. 94. ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων ἕλκος ὀλισθαίνει. καταῤῥεῖ in eadem ſententia dixit *Achilles Tat.* I. 4. p. 14. — φλογεροῦ. Cod. Vat. De *igneis* amoris *ſagittis* exempla collegit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 204. — V. 5. ἐλπίδι μαχλάδι, (μαχάδι Vat. Cod.) blandienti et fallenti. Ad ſenſum facit *Alciphron* II. Ep. I. p. 71. ὀξύς ἐστιν ἔρως καὶ ἐλθεῖν καὶ ἀποπτῆναι· ἐλπίσας πτεροῦται, καὶ ἀπελπίσας ταχὺ πτεροῤῥυεῖν εἴωθεν ἀπογνωσθείς. Spes blandimentis ſuis animum demulcens dicitur σαίνειν et ὑποσαίνειν τὸν θυμόν, ut ap. *Aeſchyl.* Choëph. 192. σαίνομαι ὑπ' ἐλπίδος· fortaſſe etiam in Agamemn. v. 101. τοτὲ δ' ἐκ θυσιῶν ἀγανὰ σαίνουσ' ἐλπὶς ἀμύνει φροντίδ' ἄπληστον —, quod mihi quidem vulgato φαίνουσ' et elegantius et expeditius eſſe videtur. *Oppian.* Hal. I. 36. ἐλπὶς δ' οὐ σταθερὴ σαίνει φρένας.

Quantum malorum ſaepe ex ſpe, temere concepta, oriatur, indicavit *Antiphon* ap. *Stob.* in Flor. T. XX. p. 175. cujus paulo plura adſcribam verba, ut eorum emendationem proferam: καὶ ἐν μὲν τῷ γεγενῆσθαι οὐκ ἔνεστιν (fort. νοῦς οὐκ ἔ.), ἐν δὲ τῷ μέλλειν ἐνδέχεται γενέσθαι· ὅστις δὲ δράσειν μὲν οἴεται τοὺς πέλας κακῶς, πείσεσθαι δὲ οὔ, (vulgo δι' ἃ) οὐ σωφρονεῖ. ἐλπίδες δὲ οὐ πανταχοῦ ἀγαθόν, πολλοὺς γὰρ τοιαῦται ἐλπίδες κατέβαλον εἰς ἀνηκέστους συμφοράς. — γυιοκόρον. Cod. Vat. Vid. Ep. VII. 11. — V. 6. ὑποῤῥιπίζει. Vat. Cod. *Alciphr.* L. III. 47. τοσοῦτον ῥιπίζομαι ταῖς ἐλπίσιν. Mater filiam monens, ne amorem animo conceptum foveat, ap. Eund. L. III. 2. μὴ κατὰ σεαυτὴν ῥίπιζε τὸ κακόν.

XLIV. Vat. Cod. p. 170. Edidit hoc Epigramma *Kuſter.* ad *Suid.* in ἀθώπευτον T. I. p. 73. ubi ultimus verſus excitatur. Anthol. Reisk. nr. 445. p. 17. Venator apri, ad fluminis ripas excepti, exuvias Pani dedicat. — V. 1. „βοτρυΐνων. ante Kuſterum Salmaſius „emendaverat pro βοτρύων. a βότρυς, βότρυος, βοτρύϊνος, „ut δρῦς, δρύϊνος; quae nota in codicis margine ſcripta „eſt, multoque hoc praeſtat Reiskii conjecturae ſcriben„tis εὐβοτρύων." *Br.* In vitioſa lectione βοτρύων cum cod. conſpirat *Suidas*, qui h. v. laudat in ἀκάμαντα T. I. p. 77. et iterum in λωβητῆρα T. II. p. 462. In marg. Lipſ. βοτρυΐνων notatur. — V. 2. *Suidas* in ἐνναέται T. I. p. 733. ubi ἐνναέτην legitur. (Delendum colon poſt ὑψικόμων in ed. Lipſ.) — δονάκων. In locis paluſtribus et arundinetis latere ſolent apri. *Apollon. Rhod.* L. II. 818.:

> κεῖτο γὰρ εἰαμενῇ δονακώδεος ἐν ποταμοῖο
> ψυχόμενος λαγόνας τε καὶ ἄσπετον ἰλύϊ νηδὺν
> κάπριος ἀργιόδων, ὀλοὸν τέρας, ὅν ῥα καὶ αὐταὶ
> Νύμφαι ἑλειονόμοι ὑπεδείδισαν· οὐδέ τις ἀνδρῶν
> ἠείδει· οἶος δὲ κατὰ πλατὺ βόσκετο τῖφος.

— V. 3. ἀκμαῖσιν ὀδόντων. Ap. *Statium* XI. Theb. 530. aper *ſtrictis – erexit pectora ſetis; Igne tremunt oculi,*

lunataque dentibus uncis Ora ſonant. — V. 5. πεφρικότα χαίτας. Vide ad *Archiae* Ep. XII. T. II. P. I. p. 256. — V. 6. καὶ ἐκλιπόντα βάθος ὕλας. *Theocrit.* VIII. 49. ὦ βάθος ὕλας μύριον. — V. 7. „Scr. Ξεινόφιλος, ut in mem„branis ſcriptum eſt, teſte Salmaſio, cui tamen Ζηνόφι„λος placuit. In lemmate etiam ἀνάθημα παρὰ Ξενοφίλου.“ *Br.* *Reiskius Salmaſii* emendationem exhibet. — Pro φηγῷ in marg. ap. Guy. et R. φηγοῦ emendatur.

XLV. Vat. Cod. p. 155. „Epigramma hoc, quo „caret Apogr. Buherianum, habeo ex Wechelianae „exemplari, quo uſus eſt Salmaſius, in cujus calce de„ſcriptum eſt cum quibusdam aliis viri magni manu. „Ediderat jam Erneſti in not. ad Callimachum p. 47.“ *Br.* Androclus, peritus venator, Apollini arcum dedicat. — V. 1. Ἄνδροκλος. Illuſtre nomen conditoris Epheſi, (vide ad *Antip. Sidon.* Ep. XXXVI. T. II. P. I. p. 42.) qualia *Paulus* Epigrammatis ſuis intexere ſolet. — ᾧ ἔπι. arcum, quo felicem venationem exercuit. — εὔσκοπον τύχην ἄγρας. Proprie ipſe venator εὔσκοπος. Ad arcum hoc epitheton transtulit *Aeſchyl.* in Choëph. 688. τόξοις πρόσωθεν εὐστόχοις χειρουμένη. Eodem ſenſu εὔστοχον πέτρον dixit *Euripid.* in Helen. 75. — V. 3. nunquam fruſtra (ἐπ' ἠλεμάτῳ ἐκηβολίᾳ, i. e. ἠλεμάτως, μάτην) ſagitta nervum fugit. — V. 5. πανάγρετος. Vat. Cod. quod recte emendatum videtur; niſi forte fuit:

πανάγρετις ἴαχε νευρά.

φιλαγρέτις Ἄρτεμις infra occurrit Ep. LXXII. — V. 7. Λύκτιον. Vide ad *Leonid. Alex.* Ep. XI. μείλιον. munus. Vide *Apollon. Rhod.* III. 135. 146. *Alberti* ad *Heſych.* v. ἐπιμείλια. — ἀμφιδέαι h. l. ſunt lamellae, arcus extrema ambientes et veſtientes. Circulos ſive annulos interpretatur *Caſaubon.* ad *Athen.* p. 323. 53.

¶. 86.] *XLVI.* Vat. Cod. p. 156. Plan. p. 442. St. 575. W. Lyſimachus, annorum onere gravatus, arma

cum baculo commutat illaque Marti dedicat. — V. 2. cum parte praeced. laudat *Suidas* in ἐγχεία T. I. p. 676. et iterum in χολάδων T. III. p. 677. — V. 3. *Suidas* in ἀλεξιβέλεμνον T. I. p. 106. χιτών, thorax, uſu Homerico. Il. β. 416. Ἕκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι. *Oppian.* Hal. II. 24. χάλκειοί τε περὶ μελέεσσι χιτῶνες. — V. 5. 6. laudat *Suidas* in βάκτρον T. I. p. 411. — Similiter *Macedon.* Ep. XXIV. ἀντὶ δὲ πλήκτρου Σκηπανίῳ τρομερὰς χεῖρας ἐρεισόμεθα.

XLVII. Vat. Cod. p. 151. Plan. p. 434. St. 567. W. Teucer Arabs Pani leonis exuvias dedicat. — V. 2. ἀκροχανές. oris rictum late patentem ſignificat. — φοινῷ Vat. Cod. Vulgo φονίῃ. Revocanda eſt membranarum lectio. *Homer.* Il. π. 159. πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινόν. φοινόν. πυῤῥόν. *Heſych.* — V. 3. 4. Laudatur hoc diſtichon a *Suida* in Ἀγρότας T. I. p. 39. et αἰγανέα (ἀκόντιον ὁλοσίδηρον) T. I. p. 640. denique in καὐτὴν T. II. p. 284. Falſam eſſe interpretationem vocis αἰγανέα, quam Lexicographus offert, ex hoc loco apparet. αἰγανέαι περιαγέες ſunt ap. *Meleagr.* Ep. CXV. Reddendum fortaſſe h. v. *Libanio* T. IV. p. 1020. ed. R. καὶ χεῖρες ἐν ἔργῳ· αἰγανέαι (vulgo γενναῖα) καὶ βέλη προσομιλοῦσι σώμασι κ. τ. λ. Pro ἀγρότιν haud ſcio an ἀγρέτιν ſit legendum. Cf. XLV. 5. — V. 5. Impreſſa haſtae dentium veſtigia. — V. 6. ᾧ ἔπι. Vat. Cod. (ſic ſaltem Ap. Goth.) „Vat. membr. Doriſ„mos in hoc carmine habet, 4. καὐτὰν ἀγρ. αἰγανέαν. „6. ᾇ ἔπι βρυχητάν. 7. χορείαν. 8. στᾶσαν. Sicne an alte„ro modo ſcribatur, parum intereſt; ſed ab optimo „codice, cujus maxima debet eſſe auctoritas, nihil cau„ſae erat, cur diſcederem.“ *Br.* — βρυχητὰν χόλον. τὸ βρύχειν leoni proprium. Vid. *Euſtath.* ad Il. p. 912. 42. βρύχειν τοὺς ὀδόντας. *Thom. M.* p. 172. — V. 7. Νύμφαις. Ductum hoc videtur ex *Apollon. Rhod.* cujus verſus laudavi ad Ep. XLIV.

XLVIII. Vat. Cod. p. 150. Planud. p. 436. St. 570. W. Hiſtoria de certamine muſico, in quo cicada alteri certantium opem tulerat. Cf. Ep. ἀδεσπ. CLXXV. — V. 1. Λυκωρεῖ. Vat. Cod. Λυκωρεὺς vocatur Apollo ab urbe Lycorea. *Schol. Apoll. Rh.* IV. 1490. Λυκωρείοιο Ἀπόλλωνος· ἀντὶ τοῦ Δελφικοῦ. οἱ γὰρ Δελφοὶ τὸ πρῶτον Λυκωρεῖς ἐκαλοῦντο. cum quibus comparanda ſunt, quae *Strabo* de antiquo Delphorum ſitu tradidit L. IX. p. 418. Cf. *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Apoll. 19. p. 91. — V. 3. »Πάρθις. In Planudea Πάρθυς. Apud Suidam πάρθης le»gitur aut πάρθῃ. In Vat. cod. πάρθης et ſupra γρ. σπάρ»τας. Vera ſcriptura eſt Πάρθις, nomen e Παρθένιος deri»vatum. In alio, quo eadem fabula celebratur, carmi»ne, infra p. 185. Πάρθις itidem repoſui, ubi Planu»dea habet Σπάρτις. Timaeus, e quo hiſtoriam hanc re»tulerunt Strabo p. 260. et Antigonus Car. c. 1. ci»thariſtarum alterum, cui patria Rhegium, Ariſtonem »vocat, cum quo Eunomus Locrus contendit.« *Br.* De ſcriptoribus, qui hanc fabulam narraverunt, et de nominum diverſitate vide *Niclaſium* et *Beckmannum* ad *Antig. Car.* c. I. p. 2. 4. *Kanne* ad *Cononis* Narr. V. p. 77. ſq. — V. 3. ἀγών. In certamine muſico, quod Delphis celebrabatur. Adſcribam narrationem *Clementis Alex.* in Protrept. p. 2. quae ad noſtrum carmen illuſtrandum inprimis facit: Πανήγυρις Ἑλληνικὴ ἐπὶ νεκρῷ δράκοντι συνεκροτεῖτο Πυθοῖ, ἐπιτάφιον ἑρπετοῦ ᾄδοντος Εὐνόμου· ὕμνος ἢ θρῆνος ὄφεως ἦν ἡ ᾠδή, οὐκ ἔχω λέγειν· ἀγὼν δὲ ἦν καὶ ἐκιθάριζεν ὥρᾳ καύματος Εὔνομος, ὁπηνίκα οἱ τέττιγες ὑπὸ τοῖς πετάλοις ᾖδον ἀνὰ τὰ ὄρη, θερόμενοι ἡλίῳ. — ῥήγνυται χορδὴ τῷ Λοκρῷ· ἐφίπταται ὁ τέττιξ τῷ ζυγῷ· ἐτερέτιζεν ὡς ἐπὶ κλάδῳ, τῷ ὀργάνῳ· καὶ τοῦ τέττιγος τῷ ᾄσματι ἁρμοσάμενος ὁ ᾠδὸς, τὴν λείπουσαν ἀνεπλήρωσε χορδήν· οὐκοῦν ᾠδῇ τῇ Εὐνόμου ἄγεται ὁ τέττιξ, ὡς ὁ μῦθος βούλεται, χαλκοῦν ἀναστήσας Πυθοῖ τὸν Εὔνομον, αὐτῇ τῇ κιθάρᾳ καὶ τὸν συναγωνιστὴν τοῦ Λοκροῦ. — V. 4. laudat *Suid.* in κρέκω T. II.

p. 372. ἴκριξε. resonuit; signific. neutra. — V. 5. τετρηγυῖα. Vulgo et in Vat. Cod. Nostrum est ap. *Suidam*, qui h. l. profert in ἀπεκόμπασε T. I. p. 252. Conf. not. ad *Agath.* Ep. LXVIII. Pro βραγχὸν (vide *Agath.* Ep. LXIX.) vett. *Suidae* edd. βρόχον et βρόγχον legunt. — ἀπεκόμπασε. Hoc verbum cum adjecto βραγχὸν ex vulgaribus lexicis laudans *H. Stephan.* in Thes. T. II. p. 371. D. loci in Anthologia non meminerat, ut apparet ex interpretatione, quae haesitabundus addit. Ut κόμπος omnino graviorem strepitum indicat, etiam sine insolentiae notione; sic κομπάζειν est sonitum edere, et ἀποκομπάζειν, cum sonitu rumpi, dissilire. — V. 6. ἁρμονίας. Vat. Cod. — μέλος. Per enallagen haec videntur explicanda: πρὶν σκάζειν ἁρμονίην μέλους, nisi genitivum a σκάζειν (tanquam verbo *privandi*) pendere putandum est. Prius praefero. — ἁρμονίη εὔτονος, εὔρυθμος. — V. 7. ὕπερ ἵζετο. Vat. Cod. et *Suidas* in ἁβρὸς T. I. p. 13. — φθόγγον ὑπῆλθε. subiit in locum chordae disruptae. ἐξεπλήρωσε τὸν φθόγγον dixit *Strabo* p. 260. — V. 9. 10. *Suidas* in λαλαγεῦσαν T. II. p. 411. Cicada vocem ad lyrae numeros accommodavit. Auctor Ep. ἀδεσπ. CLXXV. II. πρὸς γὰρ ἐμὰν μελέταν ὁ μεσαμβρινὸς οὔρεσιν ᾠδὸς Τῆνο τὸ ποιμενικὸν φθέγμα μεθηρμόσατο. Haec loca si quis comparaverit cum verbis *Clementis* supra adscriptis, facile in eam suspicionem delabetur, ut corruptelam traxisse existimet haec: καὶ τοῦ τέττιγος τῷ ᾄσματι ἁρμοσάμενος ὁ ᾠδός, τὴν λείπουσαν ἀνεπλήρωσε χορδήν· nam non Eunomus deficientem chordam implevit, sed cicada; quam ab erudito Patre, cui hîc quoque poëtarum loca obversabantur, ᾠδὸν appellatam esse, vix dubito. Aut delenda sunt verba τοῦ τέττιγος, aut cum Εὐνόμου nomine permutanda; quo facto omnia optime procedent: Musica cicada (ὁ ᾠδὸς) Eunomi sese cantui accommodans, deficientem chordam adimplevit. Huic interpretationi favet quoque *Eustath.* ad Dion. Periegef. v. 365. — ¶. 87.] V. 11.

Λητωΐς.

Λητῴϊ. Vat. Cod. — τεῷ τέττιγι. Apollini ſacro, ob muſicam facultatem. Ipſum Apollinem, ſub cicadae ſpecie, Eunomum adjuviſſe affirmat *Julian.* Epiſt. XLI. p. 421. — V. 12. ὑπὲρ κιθάρας. *Strabo* l. c. ἐδείκνυτο δ' ἀνδριὰς ἐν τοῖς Λοκροῖς Εὐνόμου τοῦ Λοκροῦ τοῦ κιθαρῳδοῦ τέττιγα ἐπὶ τὴν κιθάραν καθήμενον ἔχων. Statua, quam Geographus Locris fuiſſe ait, Delphis poſitam tradit lemma Ep. ἀδεσπ. ſupra laudati. Hinc in utroque loco Eunomi ſtatuam fuiſſe ſuſpicatur Cl. *Kanne*, quia victoribus domi, et ubi certamina habita eſſent, iidem honores haberi ſolerent.

XLIX. Vat. Cod. p. 156. Plan. p. 442. St. 575. W. Nicagoras quidam ſcutum, multo uſu attritum, Jovi dedicat. — V. 1. *Suidas* in ὀμφαλὸς T. II. p. 694. ὀμφάλιον τρύφος. τὸ μεσαίτατον. — V. 3. ἰσάριθμος. Vat. Cod. Haec *Paulus* derivaſſe videtur ex *Mnaſalca* Ep. IV. in ſcutum: καίπερ τηλεβόλους ἰοὺς καὶ χερμάδι' αἰνὰ Μυρία καὶ δολιχὰς δεξαμένα κάμακας, Οὐδέποτε Κλειτοιο λιπεῖν περιμάκεα πᾶχυν φαμί. — χαλάζῃ. *Agathias* L. III. p. 97. ed. *Vulc.* in pugnae deſcriptione: εἴκασεν ἄν τις τὸ χρῆμα νιφετῷ μεγάλῳ ἢ χαλάζῃ πολλῇ ξὺν βιαίῳ πνεύματι καταῤῥαγείσῃ. — V. 5. χειρὶ μεναίχμου emendavit *Scaliger* in not. mſc. quod mihi vulgatae praeferendum non videtur. Sed fortaſſe recipienda Cod. Vat. lectio:

σώζετο Νικαγόρᾳ.

— V. 7. Spartae legem circa illud ſcutum bene ſervatam dicit Nicagoras, reſpectu habito ad eam legem, quae ceteris Graecis cum Spartanis communis erat, ne quis ſcutum in pugna abjiceret. (Vide *Spanh.* ad Nubes 352.) *Paulus* fortaſſe cogitabat de Lacaenarum quarundam praeceptis, quibus filios impertirent, cum illis clypeum traderent. Vide *Plutarch.* Lacon. Inſt. T. II. p. 241. F.

L. Vat. Cod. p. 152. Planud. p. 445. St. 578. W. Scriba inſtrumenta artis Mercurio dedicat. Plura hujus

argumenti carmina illuſtravimus. Vide inprimis ad *Phan.* Ep. III. T. II. P. I. p. 161. *Philipp.* Ep. XVII. *Jul. Aeg.* Ep. X. *Damocharis* Ep. II. — V. 1. laudat *Suidas* in γυρὸς T. I. p. 504. — V. 2. ἀκόνην τρηχ. pumicem, quo calamus acuebatur. — V. 3. μεσσοσχιδέων. Vet. Cod. — δονακήων a δονακεύς, quam formam ex *Homero* (Il. σ. 576.) profert *Heſychius* in δονακῆα. — V. 4. ταμίης. Vat. Cod. — V. 6. γλυφίδες καλάμων, ipſum eſt calami roſtrum, atramento imbutum. Proprie hoc vocabulum de ſagittarum crenis uſurpari conſtat. Vide *Schol. Homer.* Il. δ. 122. Cultellus, quo fiſſurae fiunt, γλυπτὴρ appellatur ap. *Julian. Aeg.* Ep. XI. Non igitur accedo *Salmaſio*, qui γλυπτῆρα et γλυφίδα nihil inter ſe differre pronuntiat ad *Solin.* p. 735. A. — V. 8. ῥυσόν. Vat. Cod. Poſtrema haec verba ſic vertit *Grotius: cui gravis aetas Rugoſa texit lumina pellicula;* de cataracta, ut videtur, cogitans. Huic interpretationi favent Epigrammata, quae in eodem argumento verſantur. Ex ipſis tamen poëtae verbis hic ſenſus emergit: palpebram, ut in ſenibus fieri ſolet, deſcendentem oculos tantum non texiſſe eosque obumbraſſe.

LI. Vat. Cod. p. 152. Plan. p. 445. St. 587. W. *Paulo* hoc carmen vindicant membranae; vulgo ſine auctoris nomine proſtat. — V. 1. μόλυβδον. Vat. Cod. — V. 2. regulam radit plumbum, dum eam ſequitur. — V. 3. *Suidas* in χάλυβες T. III. p. 852. — V. 5. 6. *Suidas* in ὀκρίοεις T. II. p. 676. — ¶. 88.] V. 7. 8. Τρίτωνος. Ποσειδῶνος. θαλάσσης. *Suid.* T. III. p. 507. ubi totum diſtichon excitatur. Spongia ſcribae utebantur ad delenda, quae perperam ſcripta eſſent. Hinc *ſpongiam deletilem* vocat *Varro* ap. *Non.* II. 212. et Auguſtus Ajacem ſuum *in ſpongiam incubuiſſe* facete dictitabat, teſte *Sueton.* V. Aug. c. 85. Proverbium eodem referendum, *Spongia medebitur*, illuſtravit *Rader.* ad *Martial.* IV. Ep. X. Utebantur ad hanc rem ſpongiis

marinis, unde Ep. sq. σπόγγον, ἁλὸς βλάστημα, χυτῆς λειμῶνα θαλάσσης. Has Tritonem sibi substernere ait Noster. Ad similem poëtae cujusdam imaginem respicere videtur *Alciphron* in loco obscuro et depravato L. I. Ep. II. σπόγγους ἡμῖν ἐπέτασσε καὶ τὰ ἐκ τῆς θαλάσσης ἔρια, ἃ φύεται ἐπιεικῶς ἐν Εὐρυνόμης ΕΙC ΛΗΜΝΟΝ. Depravationem in postremis verbis inesse, mihi persuasum habeo. Putabam: ἐν Εὐρυνόμης λειμῶνι — quibus verbis maris fundus significari potuit, Eurynomae Nymphae sacer, sicuti diis superis sacra erant prata, ut Ἥρας, Ἀρτέμιδος λειμὼν, et alia passim. Sed fortasse tutius fuerit, ejusmodi locum prorsus non attigisse. De spongiis marinis, (πόντια ῥάκη eas, ex poëta procul dubio, appellat *Hesychius*,) et de urinatoribus, qui eas ex mari protrahebant, σπογγοκολυμβηταί, σπογγοτόμοι appellantur, vide *Oppian.* V. Hal. 612. sqq. et *Schneiderum* in Eclog. Phys. T. II. p. 59. sqq. — V. 8. ἀκεστορίης. Vat. Cod. a pr. m. — V. 9. πολύωπα. vasculum perforatum, quod, praeter atramentum, etiam ad calamos aliaque instrumenta tenenda serviebat. — V. 11. Junge χεῖρα, ὑπὸ γήραος τρομερὴν, ἴχνια καθαρμόζων. manui prae senio trepidae post diuturnos labores otium concessit.

LII. Vat. Cod. p. 153. *Paulo* etiam hoc Epigr. inscribit, quod in Plan. p. 446. St. 578. W. ἄδηλον est. — V. 2. ἁρμονίῃ. Vat. Cod. Linea, quam plumbum designat, literarum ordines tanquam fundamento nituntur. — V. 3. μολύβδου. Vat. Cod. — V. 4. τρητή· τετρημένη· ὀπὰς ἔχουσα. Καὶ λιθ. etc. τὴν κίσσηριν λέγει. *Suid.* T. III. p. 499. — V. 7. σπόγγον. Mire spongia, quae in fundo maris quasi prata efficit, ipsa vocatur λειμών. — V. 10. Vulgo κεκμηκώς, quod etiam *Suidas* tuetur v. T. II. p. 290. ubi φιλομήδεσιν et παλάμας legitur. — Vide *Damochar.* Ep. II. 9.

LIII. Vat. Cod. p. 156. *Paulo* vindicat; in Planud. p. 441. St. 574. W. est ἀδέσποτον. In Cod. *Bandini*

p. 102. inſcribitur Ἀνύτης, mero errore; nam ſequitur Epigr. *Anytes*, cui in eodem Cod. adſcriptum ἀδέσποτον. Verborum in hoc diſticho ſenſus ſatis eſt perſpicuus, acumen nondum ſatis aſſequor. Meniſcus Pani fiſtulam dedicat: hic ſe illud munus accepturum eſſe negat, quod arundines (Syrinx) ipſum amoris flamma incenderint. Memoriam priſtini amoris igitur deus refugit. Ad poſtrema verba *Brodaeus* adſcripſit: *fiſtularum amorem depoſui*; quae ſi pro verſione dedit, peſſima ſunt; ſed eum conſequentiam potius eorum, quae poëta dixit, voluiſſe puto. ἐπεσπασάμην dictum eſt, ut ap. *Pallad.* Ep. XVI. πολλῶν γὰρ μωρῶν ἔχθραν ἐπεσπασάμην. et ap. *Antip. Theſſ.* Ep. LII. ubi puella τὴν Ἕλλης μοῖραν ἐπεσπάσατο.

LIV. In primis paginis poſt titulum Vat. Cod. Plan. p. 349. St. 488. W. — V. 1. μόλις. Eximiam tuam pulchritudinem vix tandem, magno cum labore, expreſſit pictor. Cf. Ep. LIX. 1. — V. 2. προσώπου. κάλλους. et pulchritudine tua et arte aeque delectaremur.

¶. 89.] *LV.* Vat. Cod. eodem loco, quo praecedens, cum lemmate: Εἰς εἰκόνα Μαρίης τῆς κιθαρῳδοῦ. Plan. p. 349. St. 488. W. In imagine, quae hoc Epigr. deſcribitur, Maria tenebat citharam et plectrum. Hinc acumen petivit auctor ſatis ineptum, cum eam amoris πλῆκτρον tenere dicit. Solent autem rei muſicae vocabula ad rem amatoriam aliaque ingenioſe traduci, ut ap. *Straton.* Ep. XXIX. et *Lucillium* Ep. XVIII. Facetus in hoc genere locus eſt *Machaonis* ap. *Athen.* VIII. p. 346. A. B. ubi coquus, artem ſuam commendans, comparationibus e muſica petitis utitur. Adſcribam eum, ut mihi emendandus videtur:

Ὀψοφάγος εἰμί· τοῦτο δ᾽ ἐστὶ τῆς τέχνης
Θεμέλιος ἡμῖν· προσπεπονθέναι τι δεῖ
τὸν μὴ τὰ προστεθέντα λυμανούμενον·
παφροντικῶς αὐτοῦ γὰρ οὐκ ἔσται καλῶς.

ἔπειτ' ἐπὰν ᾖ καθαρὰ ταἰσθητήρια,
οὐκ ἂν διαμάρτοις· ἕψε καὶ γεύου πυκνά.
ἅλας οὐκ ἔχει· προσένεγκ', ἔτ' ἐπιδεῖταί τινος·
πάλιν τε γεύου, συμμετρίαν ὡς ἁρμόσῃ·
ὥσπερ λύραν ἐπίτειν' ἀεί γ', ἕως θ' ἡδὺς ᾖ.
εἶθ' ὁπόταν ἤδη πάντα συμφωνεῖν δοκῇ,
εἴσαγε διὰ πασῶν Νικολαΐδας Μυκονίους.

Is, qui loquitur, se ipsum gulosum esse et helluonem fatetur, idque ad artem coquinariam probe exercendam inprimis necessarium esse contendit. Nam nisi coquus amore quodam ciborum, quos paret, affectus sit, vix fieri posse, quin eos perdat; qui autem sui rationem habeat (πεφροντικὼς ἑαυτοῦ), illum non malum coquum fore. Reliqua interpretatione non egent. Civitatem cum lyra comparat *Diotogenes* ap. *Stob.* T. XLVI. p. 331. 2. ubi scribendum: ὅθεν ὡς λύραν καὶ πόλιν εὐνομουμένην δεῖ συναρμόσασθαι βασιλέα, ὅρον δικαιότατον καὶ νόμω τάξιν ἐν αὐτῷ πρᾶτον καταστησάμενον. — V. 3. ἄγναπτον. marg. Vat. Cod. οἶσιν ἀγν. Vulgo, nec hoc male. ᾧ δ' ἐπινεύσει. cui illa faverit, haud minus ille beatus erit Anchise et Adonide. Ut hic Maria Veneri aequiparatur, cujus amore Adonis fruebatur, sic juvenes eximie amati et formosi Adonides appellabantur. *Alciphron* L. I. Ep. XXXIX. σὺ δὲ ἡμῖν μόνη τὸν Ἄδωνιν περιέψυχες — et paulo infra: ὅπως δ' ἥξεις φέρουσα κήτιον καὶ κοράλλιον καὶ τὸν σὸν Ἄδωνιν, ὃν νῦν περιψύχεις· in quibus verbis vehementer exercuerunt interpretes vocabula κήτιον καὶ κοράλλιον. In praecedentibus meretrix scripserat, amicam quandam suam Adonia celebraturam esse: τὸν γὰρ τῆς Ἀφροδίτης ἐρώμενον ἡ Θεττάλη στέλλει. et disertius: τοῖς Ἀδωνίοις (sic enim cum *Piersono* legendum pro Ἀλώοις) ἑστιώμεθα παρὰ τῷ Θεττάλης ἐραστῇ. Hinc corrupto loco lux videtur affulgere. Scripserim equidem: φέρουσα κήπιον καὶ κεράμιον. *Hortulum et testam* illam afferre jubet, quorum in Adoniis usus erat. *Plutarch.* de

S. N. V. p. 67. ed. *Wytt.* ὥσπερ αἱ τοὺς Ἀδώνιδος κήπους ἐπ' ὀστράκοις τισὶ τιθηνούμεναι καὶ θεραπεύουσαι γυναῖκες. ubi vide cl. *Wyttenbach.* p. 79. Recte autem κήπιον, ut in *Arriani* Diff. IV. 8. p. 642. ἀτελὲς ἐστιν ἐκ κηπίου Ἀδωνικοῦ. Κεράμιον idem, quod ὄστρακον five ὀστράκιον, quod haud fcio an reſtituendum fit *Philoſtrato* in V. Apoll. VII. 32. p. 311. ἡ δὲ αὐλὴ ἀνθέων ἐτεθήλει κήποις, οὓς Ἀδώνιδι Ἀσσύριοι ποιοῦνται ὑπὲρ ὀστρακίων. Vulgo ὀργίων. Huic correctioni favet *Julian.* in Caefar. p. 329. C. ubi Silenus Conſtantino roganti, quid fint κῆποι Ἀδώνιδος, refpondet: αἱ γυναῖκες τῷ τῆς Ἀφροδίτης ἀνδρὶ φυτεύουσιν ὀστρακίοις ἐπαμησάμεναι γῆν λαχανίαν. Ne quis autem κεράμια in hac re tanquam inuſitatum repudiet, conferat *Zenob.* in Proverb. Cent. I. 49. p. 17. οἱ κῆποι τοῦ Ἀδώνιδος εἰς ἀγγεῖα κεραμεῖα σπειρόμενοι· unde reſtituendum mutilum Scholion ad *Theocr.* Eid. XV. 112. εἰώθασι γὰρ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις πυροὺς καὶ κριθὰς σπείρειν ἔν τισι κεραμείοις ἀγγείοις, ubi vulgo τισι προαστείοις legitur. Hanc vocem in ἀγγείοις mutabat, deleta fyllaba προ, *Valcken.* ad Adon. p. 396. B.

LVI. Vat. Cod. p. 483. Planud. p. 382. St. 520. W. In folarium ex aqua, de quibus vide *Erneſt.* in Opufc. phil. T. II. p. 26. fqq. et ad *Antiphili* Ep. XVII. T. II. P. II. p. 50. — V. 1. Vitiofe expreſſum Φαετοντίδος pro Φαεθοντίδος. — V. 2. ἀμφιδυοδεκ. junctim Ed. pr. δύο. Ald. 1. δωδεκάδι. Vat. Cod. Diem, i. e. temporis fpatium ab ortu folis usque ad occafum, ap. veteres in duodecim horas divifum. Cui inſtituto quomodo horologia accommodata fuerint, docuit *Salmaf.* ad *Solin.* p. 449. et *Erneſtus* de Solariis in Opufc. l. c. — V. 4. ἐς πόλον. mentis vim e terra ad coelum extollunt. Haud fcio, an *Paulus* ad mentem humanam transferre voluerit illud Homericum de Eride Il. δ. 443. οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.

LVII. Vat. Cod. p. 492. Plan. p. 77. St. 112. W. Argumentum a multis tractatum. Cf. *Leonid. Tar.* Ep. LVII. — V. 1. μεμυκότα κόλπον. Ver maris ſinum Zephyris pandit. μεμυκότα per prolepſin. Expreſſit noſter *Satyr. Thyill.* Ep. V. ἤδη μὲν λειμῶνες ὑπὲρ πετάλων ἐχέαντο Ἄνθεα, καὶ τρηχὺς σῖγα μέμυκε πόρος. — V. 2. Pro εἴαρος Vat. Cod. ἴλλος. et in marg. εἰ. Veram lectionem ſervavit Planudea. εὐλείμων χάρις, ob pratorum, vernis floribus pictorum, amoenitatem. — V. 2. κυλίνδροις. Nihil his ſimilius loco *Horatii*, quem comparavit *Mitſcherlich.* I. Carm. IV. init. *Solvitur acris hiems grata vice veris et Favoni, Trahuntque ſiccas machinae carinas.* — V. 4. ἀπ' eſt in Vat. Cod. et in omnibus edd. ante Steph. idque revocat *Huetius* p. 10. — V. 6. ἐς φόρτον, ad merces commutandas. Hoc negotium cum placidum ſit et jucundum, πρηῢ vocatur. — V. 7. Cauſam Priapus affert, cur nautis ſit propitius. Gratiam ſe Thetidi referre, quod Bacchum, patrem ſuum, in fuga receperit. Vide *Homer.* Il. ζ. 130. Priapum Dionyſi filium eſſe, plures tradiderunt. *Pauſan.* L. IX. 31. p. 771. *Schol. Theocrit.* Eid. I. 21.

LVIII. Planud. p. 296. St. 436. W. In eandem fortaſſe Bacchae ſtatuam Ep. ἀδεσπ. CCLXXVIII. Color ductus ex *Simonid.* Ep. LXXXI. ubi Scopas Baccham ἐκμῆναι dicitur. — ἐγκατέμιξε. *Calliſtrat.* Stat. II. p. 892. in deſcriptione Bacchae: ὅσα φέρει μανίας οἰστρῶσα ψυχή, τοσαῦτα πάθους διέλαμπε τὰ τεκμήρια ὑπὸ τῆς τέχνης, ἀῤῥήτῳ λόγῳ κραθέντα.

¶. 90.] *LIX.* Planud. p. 300. St. 440. W. Epigramma in eandem puellam legitur inter ἀδεσπ. CCCLII. quod etiam *Pauli* noſtri eſſe ſuſpicor. — V. 1. μόλις, ut Ep. LIV. 1. — οὔτε χαίτην. velamento enim capilli tecti erant, ut ex altero Epigrammate apparet. — V. 3. Scr. Φαεθοντίδα.

LX. Planud. p. 313. St. 453. W. In Cynegirum. Vide ad *Longini* Ep. II. T. II. P. II. p. 110. — V. 1. κορύμβου. *Herodotus* in narratione hujus facinoris L. VI. 114. p. 491. ἐπιλαβόμενος τῶν ἀφλάστων νηός, τὴν χεῖρα ἀποκοπεὶς πελέκεϊ. Pro ἀπορνυμένης *Jos. Scaliger* in not. msc. tentabat μαρναμένας· fortasse quod supervacaneum putabat, bis moneri, navem illam fugituram fuisse. Sed talia in hisce poëtis nos magnopere movere non debent. — V. 4. εὐναία. αἱ ἄγκυραι. ἀπὸ τοῦ εὐνάζεσθαι αὐτάς. *Hesych.* quum navis aufugiens tuis manibus haud aliter atque anchorâ teneretur. Vulgo σᾶς παλάμας, quod ab ἀπὸ pendens fortasse immutari non debebat. Saepe enim fieri solet, ut praepositio, alteri membro inserta, vim suam in vocabulum prioris enuntiationis exerceat. Vide *Valcken.* in *Callimachi* Fr. p. 178. sq. *Bentlej.* ad *Horat.* III. Od. XXV. 3. — V. 6. ὡμάρτευν. Simili acumine *Himer.* Or. II. 21. p. 402. Ὁ δὲ τοῖς φεύγουσιν ἐπιδραμὼν εἰς τὴν θάλασσαν, Φοινίσσης νεὼς λαμβάνεται, κρείττονα δεξιὰν ἔχειν τριήρους ὅλης οἰόμενος. Δείσαντες δὲ ὑπὲρ τῆς τριήρους οἱ βάρβαροι, μὴ δεξιᾶς Ἀττικῆς γένηται λάφυρον, πελέκει τὴν χεῖρα μερίζουσιν. Ὁ δὲ πληγεὶς ἔκειτο, τῆς μὲν χειρὸς ἀφαιρεθείς, τῆς δὲ τριήρους ἐχόμενος.

LXI. Vat. Cod. p. 469. Plan. p. 347. St. 486. W. In hortos palatii Justinianei scriptum videtur, ut et sq. Epigr. Vide ad *Agath.* Ep. XLVI. — V. 1. ἄπλωτα. Vulgo et in Vat. Cod. Antitheseos leges prorsus contrarium requirere intellexit *Brodaeus*, cujus emendationem, a *Brunckio* receptam, expressit *Grotius:*

Tellurem vada salsa lavant, dorsoque madente
Aequoreas silvas pervia portat humus.

θαλασσαῖα ἄλσεα, silvae inter medias undas satae, ex ipsis quasi fluctibus emergentes. *Nemora alta citatis Incubuere vadis, fallax responsat imago Frondibus, et longas eadem fugit umbra per undas.* *Statius* I. Sylv. III. 17. —

V. 4. Νηϊάδων. Naïadum fontibus dulcis aquae. Νηρεΐδων. ipsum mare, quo horti alluebantur. *Agathias* l. c. ἐνθάδε γὰρ Νύμφαι δενδρίτιδες, αἵ τ' ἐνὶ πόντῳ Νηρεΐδες ξυνὴν θέντο συνηλυσίην. Cf. *Leonid. Tar.* Ep. XCIV. 4.

LXII. Vat. Cod. p. 469. Plan. p. 347. St. 486. W. — V. 1. ἔπλετο χ. Vulgo. — V. 2. „Corrupte vulgo „legitur νηϊάδες, ἀδρυάδες, aut, ut in Florentina, ἀδριάδες.“ *Br.* In Vat. membr. νηρεῖς ἀδρυάδες. Quam lect. profert *Dorvill.* ad *Charit.* p. 181. *Brunckius* recepit conjecturam *Huetii* p. 33. cui calculum adjecit *Valcken.* ad *Ammon.* p. 163. Νύμφας Δρυάδας et Ναΐδας junxit *Alciphron* L. III. Ep. XI. ubi vide *Bergler. Statius* I. Sylv. III. 62. *forsan vel lubrica Naïs, Vel non abruptos tibi demet Hamadryas annos.*

¶. 91.] *LXIII.* Vat. Cod. p. 462. Plan. p. 353. St. 492. W. Argumentum indicat lemma. Iisdem plerumque balneis et viros et mulieres usos fuisse, apparet ex *Clem. Alex.* Protr. III. 5. p. 272. κοινὰ δὲ ἀνέῳκται ἀνδράσιν ὁμοῦ καὶ γυναιξὶν τὰ βαλανεῖα· κἀντεῦθεν ἐπὶ τὴν ἀκρασίαν ἀποδύονται· (*ad intemperantiam sese parant*) ἐκ τοῦ γὰρ εἰσορᾷν γίνεται ἀνθρώποις ἐρᾷν. — αἱ δὲ μὴ ἐς τοσοῦτον ἀπερυθριῶσαι, τοὺς μὲν ὀθνείους ἀποκλείουσιν, ἰδίοις δὲ οἰκέταις συλλούονται καὶ δούλοις ἀποδύονται γυμναί. Non multum itaque *Hadriani* lex, quae λούεσθαι χωρὶς ἀλλήλων προσέταξεν, (*Dio Cass.* LXIX. 8. T. II. p. 1156. ubi vide *Reimarum*) valuisse videtur ad tollendam illam consuetudinem. Cf. *Casaub.* ad Scr. Hist. Aug. T. I. p. 174. — V. 2. ἦρξε. Vat. Cod. — τὴν μεγάλην ὀλίγη. In talibus ὀλίγος ponitur pro μικρὸς, ut passim observatum est. Hinc haud scio, an scribendum sit ap. *Liban.* Decl. T. IV. p. 203. ed. R. καὶ ἀξιῶ γε κερδαίνειν οὐκ ἀπὸ τῶν μεγάλων (vulgo τῶν ἄλλων) μόνων, ἀλλὰ καὶ ῥόδων ὀλίγων καὶ ἴων καὶ κρίνων — certe ὀλίγων non cum *Reiskio* delendum est. — V. 3. ποθοβλήτοις ἐπ' ἔργοις. in iis, quae ad amorem spectant.

LXIV. Vat. Cod. p. 466. Plan. p. 358. St. 498. W. Altam fuisse domum, quam hoc carmen illustrat, lemmatis auctori credere debemus; ex ipsis versibus hoc tantum emergit, illam domum in ora maris, fortasse in procurrente litoris tractu, exstructam fuisse, ita ut a tribus partibus prospectum in mare haberet. — V. 2. ἱμάτιῳ. Vat. Cod. — V. 3. Ἠὼς ipsa dies esse videtur, quam, illius domus adspectu captam, diu circa illam morari dicit.

LXV. Vat. Cod. p. 468. Plan. p. 360. St. 499. W. Conf. not. ad *Theaeteti Schol.* Ep. V. T. II. P. III. p. 407. — V. 1. Justinus, universum terrarum orbem a sordibus purgans, etiam Justitiae templum novo splendore illustravit. Usus est ad eam rem Domnini opera, qui noctem et tenebras (κατηφέα νύκτα) inde dispulisse dicitur. In v. 3. pusilla menda haerere videtur. Scribendum enim:

σοῖς δὲ πόνοις, Δομνῖνε, κατηφέα νύκτα διώκει,

ut haec omnia ad Justinum referantur. Levem hanc mutationem ad carminis elegantiam restituendam prorsus necessariam esse censeo. — V. 4. In not. ad Ep. LXXV. *Brunckius* dubium non esse scribit, quin h. l. corrigendum sit: ἐκ Θέμιδος μεγάρων, ἐκ μερόπων βιοτῆς. Sic certe gratior sonus. Sed optimis quoque poëtis rhythmicos versus excidisse multis exemplis constat, qualia collegit *Casaub.* ad *Persii* Sat. I. p. 78. sq. *Burmann.* ad Anth. L. T. II. p. 250.

LXVI. Vat. Cod. p. 480. Plan. p. 377. St. 515. W. Conf. ad *Agathiae* Ep. LXXIII. — ¶. 92.] V. 3. Homines amplector eosque a muscarum morsibus defendo. τέχνη. ipsum conopeum. — V. 5. ἀβρῶτα. sine vulneribus. Notanda haec forma. — Sequ. vs. conopeum cum muro urbem muniente comparatur. Cf. ad *Agath.* Ep. VIII. 3. — V. 8. ἄγω. παρέχω. — De μυιοσόβος vide

not. ad *Ammiani* Ep. XXI. T. II. P. III. p. 144. — Servis muſcarum abigendarum operam adimo. ἀτμενίη h. l. negotium moleſtum, qualia ſervis imponi ſolent. ἀτμεύειν ap. *Nicandr.* Alex. 172. δουλεύειν. ὑποκεῖσθαι. ἀτμένες γὰρ οἱ δοῦλοι. Cf. *Euſtath.* ad Od. p. 531. 1. Noſtrum locum attigit, ubi de diſcrimine inter δουλείαν, λατρείαν et ἀτμενίαν disputat, *Valckenar.* ad *Ammon.* p. 100. et *Toup.* in Em. ad Heſych. T. III. p. 63.

LXVII. Vat. Cod. p. 480. ſq. Planud. l. c. — V. 1. καλλιγ. λέκτρ. Toro geniali et uſus et ornamenti cauſa conopeum circumdatum eſſe videtur. — V. 2. οὐ Φοίβης. quia non ad feras venandas adhibebatur. Παφίης. quia amantes tegit. Ad platanum *Thallus Mil.* Ep. IV. χλοερὰ δ' ἀπὸ σεῖο φυλλὰς ἀεὶ κεύθω τοὺς Παφίης ἑτάρους, ſive, ut mihi quidem perſuadeo legendum eſſe, ὀάρους.

LXVIII. Vat. Cod. p. 481. hoc et ſequentia duo carmina refert ad *Agathiam.* In Planud. p. 377. St. 516. W. praecedit Epigr. *Agathiae* LXXIII. cum lemmate: ἄδηλον. Tum noſtro praefixa verba: τοῦ αὐτοῦ εἰς τάβλαν. unde apparet, illud ἄδ. (ſic enim ſcribebatur in Codd. pro ἄδηλον) ex ἀγ. (ἀγαθίου) depravatum eſſe. Haec igitur in nova Anthologiae editione ſuo auctori reddentur. Clariſſimum verſionis Grotianae editorem *Brunckius* in errorem induxit, ut his carminibus *Pauli* nomen praefigeret. — V. 3. Hunc aequum animum in Theodorico laudat *Sidon. Apoll.* I. Epiſt. I. p. 6. *in bonis jactibus tacet, in malis ridet, in neutris iraſcitur, in utrisque philoſophatur.* — V. 4. βολίδα. teſſeram ne reprehendas, neque ei maledicas. βολίδες. ψῆφοι. βόλια. Vide *Salmaſ.* ad Scr. H. Aug. T. II. p. 746. — V. 5. Haec aut ad artem ſpectant, fortunae vitia corrigentem aut favore ejus recte utentem, ſicut eſt in Ep. in Tabulam:

Hic proprium faciunt ars et fortuna periclum:
Haec cavet adverſis caſibus, illa favet.

aut ad tranquillitatem animi bonamque mentem, quae in minimis quoque rebus cernitur.

LXIX. Vat. Cod. l. c. εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ αὐτοῦ. Plan. l. c. Eleganter hoc Epigrammate tabulae lusus cum vita humana comparatur, ut est apud *Terentium* IV. Adelph. 7. 20. ubi Micio se ea, quae mutari non possunt, aequo animo ferre ait: *Ita vita est hominum, quasi si ludas tesseris. Si illud, quod maxime opus est jactu, non cadit, Illud quod cecidit forte, id arte ut corrigas.* quae sua fecit Auctor Epigr. in Anthol. Lat. L. III. 77. p. 520. — V. 6. μέτρον ἐφηρμόσατο. Ex *Lucillii* Ep. XXVIII.

¶. 93.] *LXX.* Vat. Cod. p. 481. εἰς αὐτὸ τοῦ αὐτοῦ. Plan. p. 378. St. 516. W. — V. 1. πρηΰνδοις Vat. Cod. quod reponendum. *Julian. Aeg.* Ep. LXXI. πρηΰνδου κραδίης μέγα δεῖγμα. Nam, ut Grammaticus quidam praecipit in Anth. Lat. III. LXXV. p. 518. flectendi sunt *truces animi, ut vere ludere possis.* — λύσσα καὶ ἀμπλακίη. Alius ibidem de Alea p. 524. *Multa viri nequidquam inter se vulnera jactant, Et tenues rumpunt tunicas, coecique furore Hic metuunt cupiuntque.* — V. 3. ὕστατος ἔργων. id quod in praecedente est carmine ἀπολειπόμενος, victus. — V. 4. ῥινοβόλῳ πατάγῳ. per parodiam a pugnae descriptione traductum, ubi πάταγος ῥινοβόλος scutorum esse debet strepitus. δοράτων καὶ ξιφέων πάταγος est ap. *Archiam* Ep. XVIII. ἐν σακέων πατάγῳ. *Diotim.* Ep. VIII. πάταγος οὐχ ἑνὸς δορός. *Aesch.* VII. c. Theb. 99. *Sophocl.* Trach. 517. Vocabulum ῥινοβόλος autem, quo ad formam τοῦ ῥινοτόρος ab ῥινὸς, *pellis*, ficto epicus fortasse poëta ad strepitum telorum et saxorum in scutis coriaceis significandum usus erat, *Agathias* ludibundus longe diversa significatione usurpavit de *spiritu coacto et stridente*, (*Seneca* de Ira I. 1.) quem irati per nares (ῥῖνας) efflant. Similiter ante eum nescio quis lusit in eodem vocabulo, qui ῥινοβόλους ἀνέμους de *ventris* usur-

pavit *crepitu*, teste *Hesychio* T. II. p. 1115. ubi vide Intrpp. Tumorem orationis auget verbum ἀναῤῥοιβδεῖν, quo *Homerus* de Charybdi utitur Od. μ. 104. sq. — Vertit *Grotius*, non tota vi graecorum verborum expressa: *nec verba profare Impia, nec tortis naribus ede sonum.* — V. 5. παίζειν ἐν σπουδῇ. *Cato* ap. *Stob.* Tit. VI. p. 82. 20. Κάτων τοὺς σπουδάζοντας ἐν τοῖς γελοίοις ἔλεγε (lege ἔλεγεν ἐν ex *Plutarch.* T. II. p. 199. A.) τοῖς σπουδαίοις γίγνεσθαι καταγελάστους. Mutata formula vulgari *Plutarch.* T. II. p. 16. D. τί παίζουσα τὰς ὀφρῦς συνάγεις; γέλωτα καὶ σπουδὴν junxit *Meleag.* CXXVIII. et *Damippus* Pythagor. ap. *Stob.* T. III. p. 41. 50. in loco, post palmariam *Valckenarii* emendationem ad *Herodot.* p. 621. 58. sic facile restituendo: ὁ δὲ αὐτὸς τρόπος τᾶς ἐφ' ὅλω καὶ τᾶς ἐπὶ τῶ οἴκω συναρμογᾶς συντάσσει τε καὶ συντίθησιν σπουδὰς καὶ παιδιὰς εἰς τὸ αὐτὸ συνδραμοίσας. Vulgo συντάσσεται. Similibus vitiis passim inquinatus est *Stobaei* textus.

LXXI. Vat. Cod. p. 500. *Stobaei* Flor. I. p. 2. 38. Gesn. p. 9. Gr. Plan. p. 12. St. 21. W. Aequum in omni vita animum conservandum esse docet. — V. 1. τύχης ῥοῖζῳ. idem quod ὁρμή. Ep. LXIX. et ῥιπὴ τύχης ap. *Lucian.* Ep. XXXVIII. Secunda fortunae aura (πνευμάτων ῥοῖζον dixit *Plutarch.* T. II. p. 18. C.) ne te superbum reddat, nec curae animum liberum et ingenuum deprimant. — V. 3. „πελεμίζεται. sic unus Planud. codd. „et Stob. in Flor. Grot. p. 9.“ *Br.* In Stob. Gesneri ἀγαθέεσσι β. πολεμίζεται. Etiam Vat. Cod. πολεμίζεται. In alterum sponte incidit *Jos. Scaliger* in not. mse. *Macedon.* Ep. III. κραδίης ῥυθὸς πελεμίζεται οἴστρῳ. — V. 4. καὶ τῇ καὶ τῇ δαμιναῖς. Vat. Cod. — V. 5. Idem sententiarum contextus ap. *Horat.* III. Od. XXIX. 53. de Fortuna: *Si celeris quatit pennas*, (hic habes τὸν ῥοῖζον τύχης,) *resigno quae dedit, et mea Virtute me involvo — Tum me, biremis praesidio scaphae Tutum, per Aegaeos tumultus Aura feret*

geminusque Pollux. Multum huc facit etiam *Clinias* ap. *Stob*. T. I. p. 8. 23. ἐκ τῶνδε γὰρ φανερὸν ἂν εἴη, ὅτι πᾶν ἔργον ἀνθρώπινον καὶ βίος ὁσιότατός τε καὶ εὐσεβείας μεθέξει, ἅμ' ὀρθοπλοεῖ. quae ſic videntur emendanda: ὅτι πᾶν ἔργον ἀ. αἴκα ὁσιότατός τε καὶ εὐσεβείας μεθέξῃ, ἀμῖν ὀρθοπλοεῖ. Initio ejusdem fragmenti ſcribendum ſuſpicor: πρῶτον δ' ἐκ τῶ θυμῶ τὰς αἰτίας ἀγαιρὲν δεῖ, δι' ἃς ἀδικὲν πέφυκεν ἄνθρωπος.

LXXII. Vat. Cod. p. 426. Plan. p. 84. St. 124. W. Hiſtoria paſſim in Anthol. exornata. Vid. ad *Antip. Sid.* T. II. P. I. p. 59. — V. 2. συγκίχλῃ. Vat. Cod. — V. 4. ᾠδός. avis canora. Vide ad Ep. XLVIII. 8. et Ep. ἀδεσπ. CLXXV. 11. ὁ μεσαμβρινὸς οὔρεσιν ᾠδός. — „ἐρη„μοφίλας. Sic veteres libri tam calamo quam typis ex„preſſi, quod conſultone an operarum errore in Stepha„ni editione mutatum fuerit, dicere nequeo. ἐρημοφί„λας eſt etiam in Ep. incerti auct. CCXXXVI. Sic apud „Theocritum γυναικοφίλας. Augendus hac voce Stephani „Theſaurus, in quo non magis comparet altera forma „ἐρημοφίλος." *Br*. Depravata lectio cum plurimis aliis erroribus ex ed. Aſcenſiana in Stephan. propagata eſt.— V. 5. Diana in Apollinis fortaſſe gratiam canoram avem liberavit. — „εὐμόλπω genitivus eſt doricus. Hoc e „vat. membr. repoſui." *Br*. At haec forma ab hoc carmine prorſus aliena eſt, quippe quâ ſeriores hi poëtae non magis uſi ſunt, quam τῶ τῆνος, τίν, γα, et ſimilibus. Aut εὐμόλπου revocandum eſt, aut εὐμόλπῳ ſcribendum.

LXXIII. Vat. Cod. p. 435. auctoritate ad *Eratoſthenem Scholaſticum* referri debet. *Paulo* tribuit Planud. p. 20. St. 31. W. et *Stobaeus* Tit. V. p. 64. 28. Geſn. p. 39. Gr. Ad juſtum matrimonium hortatur poëta. Vide, quomodo idem argumentum exornaverit *Liban.* in Decl. T. IV. p. 1060. ed. R. — V. 2. ὤλεσ' ἐν πᾶσι. Vat. Cod. — φυλασσομένη. Ibid.

¶. 94.] *LXXIV.* „De hoc carmine videndus Fabri„cius Bibl. Gr. T. II. p. 722. et praesertim notarum li„bellus, quo illud illustravit flos Episcoporum Huetius. „Denuo ante tres annos editum est a viro politissimi in„genii, qui literas patrias praeclare ornat, cl. Lessing, „in Anecdotorum fasciculo e Bibliotheca Serenissimi „Ducis Brunsvicensis Wolfenbutteliana, cui praefectus „est, cum scholiis graecis veteribus, melioribusque et „uberioribus ipsius editoris animadversionibus, prae„missa critica carminis et illius editionum historia, quae „omnia lectu dignissima doleo iis solis esse scripta, qui „germanice loquuntur. Prodiit autem hoc carmen pri„mum in Appendice, qua Aldus Manutius Anthologiam „auxit a se editam anno 1503. unde in caeteras, quae „subsecutae sunt, receptum est. Quid in editione Jun„tina, qua careo, commissum fuerit, nescio. Ridiculi „erroris, quo mirifice perturbatus adeo versuum ordo, „ut viri doctissimi nihil in eo intellexerint, primus „auctor est Ascensius, in cujus editione anni 1531. „carmen hoc non geminis in eadem pagina columnis „distributum est, sed continua serie eodem expressum „est modo, quem post imitati sunt H. Stephanus et „Wechelii heredes. Typographi Itali, qui post Ascen„sium et Frobenium Anthologiam ediderunt, Aldo me„liorem, quem sequerentur, ducem non quaesiverunt; „proinde carmen hoc in Nicolinorum editione Veneta „1550. et ea, quae anno post subsecuta est, filiorum „Aldi, legentibus, res facile procedit.“ *Br.* Vide *Lessingium in den Beyträgen zur Gesch. und Literatur.* 1773. Fasc. I. p. 137. quem excerpsit cl. *Harlesius* in *Fabr.* B. Gr. T. IV. p. 488. sq. Versuum ordinem in hoc carmine prima turbavit Edit. Juntina Flor. 1519. quam secuta est Ascensiana; hanc H. Stephanus. Plures postea, antiquiores editiones secuti, verum ordinem restituerunt, qui tamen Wechelianos non impe-

diverunt, quominus veterem errorem propagarent. Tandem inventus est *Huetius*, (v. eum in Comment. de Rebus ad se pertinentibus. L. III. p. 144.) qui, *Bocharto* instigante, omnia in suam sedem revocaret. *Lessingius* hoc carmen edidit ex Cod. Mſ. olim Gudiano, nunc Guelpherb. ubi inter excerpta Anthol. Planudeae Epigrammata legitur.

Scriptum est carmen εἰς τὰ ἐν Πυθίοις θερμά. Has thermas *Claudius Ancantherus* medicus, qui versionem latinam carminis edidit Venet. 1586. in urbe Pytho Apollini sacras fuisse perperam statuit. Verum earum situm indicavit *Brodaeus* ad Anth. L. IV. 26. p. 503. ad Ep. ἀδεσπ. CXCV. *Stephan. Byz.* Θερμά. ἔστι καὶ Βιθυνίας θερμά, τὰ μὲν Πύθια, τὰ δὲ ἐν Προύσῃ βασιλικὰ λεγόμενα. ubi *Berkelius*, post *Brodaeum*, excitavit locum *Procopii* de Aedif. Justin. V. 3. p. 98. Πηγαὶ δὲ θερμῶν φύσει ἐν Βιθυνοῖς ὑδάτων ἀναβλυστάνουσιν ἐν χώρῳ, ὃν ἐπονομάζουσι Πύθια. Ταύτας ἔχουσι παραψυχὴν ἄλλοι τε πολλοὶ καὶ διαφερόντως Βυζάντιοι, ἄλλως τε ὅσοις νοσώδεσι συμβαίνει εἶναι. Ἔνθα δὲ πολυτέλειαν ἐπιδέδεικται βασιλεῖ πρέπουσαν. Βασίλειά τε γὰρ ᾠκοδομήσατο οὐ πρότερον ὄντα, καὶ λουτρῶνα ἐν δημοσίῳ τῶν ἐκεῖ φυομένων θερμῶν ὑδάτων πεποίηται. Πηγὰς δὲ ποτίμων ὑδάτων ὡς ἑκάστῳ ἀποβλυζούσας ἐς τόνδε τὸν χῶρον ὀχεταγωγίᾳ διακομίσας, τὸν πρότερον ἐνταῦθα ἐπιχωριάζοντα περιεῖλεν αὐχμόν. Ἀλλὰ δὲ τοῦ ἀρχαγγέλου τὸ τέμενος, καὶ τὸ τῶν νοσούντων ἀναπαυστήριον, μεῖζω τε καὶ κατὰ πολὺ ἐπιφανέστερον κατεστήσατο. — In Cod. Bibl. Laurent. ap. *Bandinium* T. II. p. 256. hoc carmen extat cum lemmate: Πρὸς τὸν βασιλέα κύριον Κωνσταντῖνον Πορφυρογέννητον. Deinde sequuntur hi versus:

Βούλει μαθεῖν, Αὔγουστε,
Κωνσταντῖνε κράτιστε,
θερμῶν ἄτεχνον ῥεῦμα.

quibus nonnulli in errorem inducti existimaverunt, auctorem carminis longe diversum fuisse a *Paulo* illo, qui

qui, Justiniano imperante, Silentiariorum primicerius fuit. At hos versus, quos nullus Cod. praeter Florentinum agnoscit, ab inepto interpolatore profectos esse, statuit *Lessingius*, qui inter alia argumenta, quae h. l. non repetimus, etiam hoc habet, quod versus secundus in metrum peccet. At in Κωνσταντῖνος Justinianei aevi scriptores penultimam pro lubitu modo producunt, modo corripiunt. Vide Ep. in Aurig. Stat. LII. 1. LIII. 1. — Ceterum thermas Pythicas *Lessingius* easdem esse suspicatur, quas *Paulus Lucas* descripsit in Itiner. T. I. p. 103. Amstelod. 1714. Eas ultra montem Olympum in Bithynia fuisse positas, docet *Constant. Porphyrogen.* ap. *Bandur.* Imp. Orient. T. I. p. 113. Ibi nunc magnificarum aedium ruinae visuntur.

V. 1. – 12. Promittit poëta, se causas et originem thermarum explicaturum, tam secundum physicorum opiniones, quam ad ipsius naturae et experientiae ductum. In primis versf. verba sic jungenda: βούλει μαθεῖν, πῶς καὶ πόθεν τὸ θερμῶν ῥεῦμα νοσοῦσι φανὲν πρόκειται. — ἄτεχνον, non arte, sed natura comparatum. Comparat *Huetius Gregor. Naz.* Od. II. p. 184. ἃ γῆ φίλη δίδωσιν Ἄτεχνα δῶρα πᾶσιν. et ad proxima eundem: ποτὸν μέθης ἄποιον Ἀκλήματον γάνωσμα. — V. 5. αὐτάργυρον. Aldinae tres et Asc. ἀνάργυρον etiam Cod. Gud. — Hae thermae munus sunt naturae inemtum. *Claudian.* de aquis Apon. XLIX. 70. *praesens numen, inemta salus.* — V. 6. γάνυσμα. Cod. Gud. — V. 9. σοφοί. physicorum sententias. Collegit veterum de aquarum e terra prorumpentium calore opiniones *Andreas Baccius* de Thermis L. I. c. XVII. — V. 13. Erant qui sub terra tenues canales esse putarent, per quos aqua acta et compressa calorem insolitum contraheret. — Pro σήραγγας *Vulcanius*, qui hoc carmen edidit Lugd. Bat. 1591., σύριγγας dedit; non male. — V. 16. πιλεῖσθαι. *Nemesius* de H. N. V. p. 118. ὕδωρ πυκνωθὲν καὶ πιληθέν. Cf. *Bernard.* ad *Theoph. Non.*

T. I. p. 58. — V. 19. – 25. Alteram hanc caufam caloris aquarum affert *Seneca* Nat. Qu. III. 24. *Quidam exiftimant, per loca fulphure plena exeuntes vel introeuntes aquas calorem beneficio materiae, per quam fluunt, trahere; quod ipfo odore guftuque teftantur.* Cf. *Vitruv.* L. VIII. 3. — V. 19. 20. 21. abfunt a Cod. Gud. una fcil. deficiente linea, quarum unaquaeque tres vff. continet. — V. 25. τρέχει. Vulgo. — ¶. 95.] V. 26. Recte *Leffingius* poft δέχη interrogandi fignum pofuit. — *Paulus* alteram fententiam amplectitur, propter odorem aquarum fulphureum. — V. 31. τρανόν. i. e. σαφῶς. manifefte huic explicationi patrocinatur. — V. 32. τὸ θερμ. Sic igitur calidi hi fontes originem ceperunt. Hos fontes propter vim medicam *Paulus Hippocratem non fpirantem, Galenum arte non eruditum* appellat. *Plin.* L. XXXI. 2. p. 546. *Alibi tepidae egelidaeque auxilia morborum profitentes.* — V. 36. Novo argumento fuam fententiam firmat, flammas terris contineri docens Vulcanis in Sicilia, Media aliisque regionibus. Νῆσος, Sicilia, infula per excellentiam appellata. — V. 41. Τιτανίη Μηδίας. Sic Aldin. tres, Afcenf. Cod. Gud. et Regius. Alii Μηδείας. De Medea cogitabat doctiffimus *Huetius*, Colchidem *Titaniam tellurem* nuncupari ap. *Valer. Flacc.* V. 464. videns. Cf. *Apollon. Rh.* IV. 131. At eum poftea ab hac fententia dimovit locus *Pfeudo-Ariftotelis* de Mir. Aufc. c. 33. ἔστι δὲ καὶ ἐν Μηδίᾳ καὶ ἐν Ψιττακίνῃ τῆς Περσίδος πυρὰ καιόμενα – et c. 34. p. 76. ed. *Beckm.* φασὶ δὲ καὶ περὶ Ἀτιτανίαν, πρὸς τοῖς ὁρίοις τῆς Ἀπολλωνιάτιδος εἶναί τινα πέτραν, ἐξ ἧς τὸ μὲν ἀνιὸν πῦρ οὐ φανερόν ἐστιν· ἐπειδὰν δὲ ἔλαιον ἐπιχυθῇ ἐπ' αὐτὴν, ἐκφλογοῦται. Hinc emendandum cenfebat:

εἴδεν φέρειν τοιαῦτ' Ἀ-
τιτανία, Μηδία –

quod probabile eft. Nam fi Τιτανίαν *Brunckius* eandem regionem putavit, quam *Ariftoteles* et alii (vide *Stephan.*

Byz. in 'Ατιντανία) Atitaniam appellarunt, illa non in Media fuit, sed in Macedonia. — V. 42. Πιττάκη. *Flagrat in Medis et Sittacene, confinio Persidis. Plin.* N. H. II. 110. p. 122. ubi *Harduinus Psittacenen* intelligendam esse vidit. Eandem regionem Nostrum Πιττάκης nomine significare voluisse, dubitari nequit. Ψιττακὴ appellatur ap. *Steph. Byz.* V. — V. 43. Λυδία. *Aristotel.* Mir. Ausc. c. 39. p. 81. λέγεται δὲ καὶ περὶ Λυδίαν ἀναφέρεσθαι πῦρ πάμπληθες, καὶ καίεσθαι ἐφ' ἡμέρας ἑπτά. ubi *Beckm.* nostri loci non memor Λυκίαν tentabat. Sic et ap. Nostrum corrigebat *Lessingius*, quod montes ignivomi essent in Lydia nulli, in Lycia contra frequentes. At primum idem vocabulum ap. utrumque scriptorem depravatum esse, parum probabile; deinde epitheta πλουτοῦσα et v. sq. μεταλλόχρυσος nos dubitare non sinunt, quin Lydiam significare voluerit Noster. Adde quod veteres eam regionem, quae ἡ κατακεκαυμένη vocatur, modo cum Mysia, modo cum Maeonia, quae Lydiae pars est, conjungebant. Cf. *Casaub.* ad *Strab.* T. II. p. 931. — V. 43. recte distinctionem sustulit *Lessingius* post πλουτοῦσα, quod arcte cum γαῖαν jungendum est. Solum Lydiae auro abundat, unde Pactolus κατέφερε τὸ παλαιὸν χρυσοῦ ψῆγμα πολύ. *Strabo* XIII. p. 928. C. Hic si Cod. offerret νᾶμα pro γαῖαν, id lubens amplecterer. — V. 45. Ἡρακλέων στηλῶν. *Aristotel.* l. c. XXXV. p. 77. λέγεται δὲ καὶ τὰ ἔξω στηλῶν Ἡρακλείων καίεσθαι, τὰ μὲν διὰ παντός, τὰ δὲ νύκτωρ μόνον, ὡς Ἄννωνος περίπλους ἱστορεῖ. Locus *Hannonis* est in Geogr. Min. T. I. p. 4. — πλεῖστα, referendum ad τὰ τοιαῦτα v. 40. — V. 47. Πιθηκ. *Aristotel.* l. c. XXXVI. p. 79. εἶναι δὲ καὶ ἐν Πιθηκούσαις φασὶ πυρώδες μὲν καὶ θερμὸν ἐκτόπως, οὐ μὴν καιόμενον. De Lipara v. eundem p. 77. ibique *Beckmannum. Theocrit.* Eid. II. 134. Ἔρως δ' ἄρα καὶ Λιπαραίου Πολλάκις Ἁφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει. Ad sequentia plurimum facit locus *Calliae* de Reb. Agath. ap. *Schol. Apoll. Rh.* III. 41.

quem *Huetius* aptè comparavit: κρατῆρές εἰσι δύο, ὧν ὁ ἕτερος ἐστι τὴν περίμετρον τριστάδιος, ἐξ οὗ πολὺ φέρεται φέγγος· ὥστε ἐπὶ πολὺν τόπον διήκειν τὸν φωτισμόν. ἔπειτα ἐκ τοῦ χάσματος ἀναφέρονται διάπυροι λίθοι ἀπλετομεγέθεις, καὶ τηλικοῦτος βρόμος γίνεται, καθ' ὃν καιρὸν συμβαίνει ἐργάζεσθαι τὸν Ἥφαιστον, ὥστε ἐπὶ πεντακόσια στάδια ἀκούεσθαι τὸν ἦχον — οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἀναφυσήματος ἀναῤῥιπτούμενοι μύδροι διὰ τὴν ἐκπύρωσιν πάντοθεν ἰώδεις εἰσὶ καὶ διακεκαυμένοι τὴν ὄψιν, καὶ τὴν δύναμιν καθ' ἥλιον ἔχουσι. νύκτωρ μὲν οὖν πάντα τὰ περὶ τὴν ἐργασίαν τοῦ θεοῦ γινόμενα καλῶς δηλοῦται, μεθ' ἡμέραν δὲ ἐκ τῆς κορυφῆς, ὅθεν ἡ φλὸξ ἀνίησιν, ὥσπερ νέφος ὑπερκείμενον ὁρᾶται. — V. 49. ἄσθμα, flammae erumpentes. λάβρον ἐπ' ἄσθμα πυρός. *Antip. Sidon.* Ep. LXIII. — ¶. 96.] V. 56. Ad varia fontium miracula enarranda pergit. Primum commemorat fontem oblivionis, deinde alium ebrietatis caufam. *Leſſingii* conjectura ad h. l., ἄλλη δὲ ποιεῖ μνήμην, antithefin efficit fatis elegantem, et firmari poſſit loco *Plinii* L. XXXI. 2. p. 548. *In Boeotia ad Trophonium Deum juxta flumen Orchomenon duo ſunt fontes, quorum alter memoriam, alter oblivionem affert, inde nominibus inventis.* At praeterire non poterat *Paulus* eos fontes, qui inebriare putabantur, quales multi commemorantur ap. veteres. Vide *Huetium* p. 59. Hodie fatis obfervata plurimorum fontium aquae acidae virtus, potantes vertigine afficiens. Quocum *Plinii* conſpirat narratio L. II. p. 121. *Lynceſtis aqua, quae vocatur acidula, vini modo temulentos facit.* De hoc flumine *Ovid.* XV. Met. 329. *Huic fluit effectu dispar Lynceſtius amnis, Quem quicunque parum moderato gutture traxit, Haud aliter titubat, quam ſi mera vina bibiſſet.* — V. 58. ἔλαιον βλύζει. *Athen.* L. II. p. 42. F. ἐν τῇ Καρχηδονίων δὲ ἐπικρατείᾳ κρήνη ἐστὶν, ᾗ τὸ ἐφιστάμενον ἐλαίῳ ἐστὶν ὅμοιον. — καὶ παρ' ἄλλοις δ' εἰσὶ λίπος ἔχουσαι τοιοῦτον, ὡς ἡ ἐν Ἀσίᾳ, ὑπὲρ ἧς Ἀλέξανδρος ἐπέστειλεν, ὡς ἐλαίου κρήνην εὑρηκώς. Alia laudat *Huetius* p. 59. fq. *Beckm.* ad *Ariſt.*

M. Aufc. c. 123. p. 253. — V. 59. γάλα. Quae *Huetius* ad h. v. attulit, parum funt appofita. *Paufan.* L. IX. 34. p. 778. apud Coroneam fontes effe dicit, papillis fimiles, unde ὅμοιον γάλακτι ὕδωρ ἄνεισιν. — V. 61. πτηνῶν. Cod. Vulcan. πτηνόν, ut fit ταχεῖα θεραπεία· eadem lectio eft in Cod. Gud. Vulgatae veritatem arguit metrum et *Ariftotel.* Mir. Aufc. c. XXVIII. p. 62. περὶ Σικελίαν δέ φασιν εἶναι ὕδατος συστρεμμάτιον, εἰς ὃ τὰ πεπνιγμένα τῶν ὀρνέων καὶ τῶν λοιπῶν ζώων ὅταν ἀποβαφῇ, πάλιν ἀναβιοῖ. — ubi συστρεμμάτιον aut vortex eft, aut lacus rotundus. Ad utrumque vox τροχάζει accommodata. — V. 62. ποθοῦσιν. Male *Bochartus* ποτοῦσιν tentabat. — V. 63. μισητρόν. τὸ μῖσος ἐμποιοῦν. φίλτρον δὲ τὸ φιλίαν ἐμποιοῦν· κατὰ ταῦτα λέγεται καὶ θέλγητρον τὸ ἐμποιοῦν τέρψιν· καὶ φόβητρον τὸ ἐμποιοῦν φόβον καὶ ἕτερα. *Schol.* in Cod. Gud. *Gruterus* margini adfcripferat μισγητόν, infeliciter. Spectant haec verba fontem Clitorium, de quo *Athen.* L. II. p. 43. F. Φύλαρχος δέ φησιν ἐν Κλείτορι εἶναι κρήνην, ἀφ' ἧς τοὺς πιόντας οὐκ ἔτ' ἀνέχεσθαι τὴν τοῦ οἴνου ὀδμήν. Vide Ep. ἀδεσπ. CXCVIII. — V. 64. μέσης fufpicabatur *Vulcanius*, fine caufa idonea. — Hoc miraculum commemorat *Lucret.* L. VI. 891. *Quod genus endo mari Aradio fons dulcis aquaï, Qui fcatit, et falfas circum fe dimovet undas. Et multeis alieis praebet regionibus aequor Utilitatem opportunam fitientibu' nauteis, Quod dulceis inter falfas intervomit undas.* *Plin.* L. XXXI. 2. p. 546. *Vaporant* (aquae calidae) *et in mari ipfo, quae Licinii Craffi fuere; mediosque inter fluctus exfiftit aliquid valetudini falutare.* Anth. Lat. L. III. Ep. XXXI. p. 479.:

Alpheum fama eft dulcem per Thetidos arva
Currere, nec laedi gurgitibus pelagi.
Dant fimile exemplum noftri miracula fontis:
Vicinum patitur, nec fapit unda falum.

— V. 66. Antra et fpiracula, quae vapores μαντικοὺς exhalabant, plurima commemorat *Huetius* p. 62. Qui

inter recentiores de antris, unde flatus oriuntur, scripserint, vide ap. *Beckm.* ad *Antig. Caryst.* c. CXXXIX. p. 189. — V. 68. ἄσφαλτον. Notus lacus Asphaltites, de quo *Strabo* L. XVI. p. 1107. *Diodor. Sic.* L. XIX. 98. Alia multa vide ap. *Vitruv.* L. VIII. 3. Cf. *Beckm.* ad *Aristot.* Mir. Ausc. c. CXXXIX. p. 282. sq. — V. 70. Longe majus miraculum, quod fons quidam vituperatus turbabatur, laudatus splendebat. Hujusmodi fontis alibi commemorati se non meminisse fatetur *Huetius*, qui vulgatum δολοῦται cum *Vulcanio* et Codd. reg. in θολοῦται mutavit. Sic habet etiam Cod. Gud. — ψόφῳ *Vulc.* Huc traxeris *Solin.* c. 5. *In Halesina regione fons alias quietus et tranquillus, cum siletur; si insonent tibiae, exultabundus ad cantus elevatur, et, quasi miretur vocis dulcedinem, ultra margines intumescit.* *Priscian.* Periegef. v. 499. *Hic et Halesinus fons est, mitissimus undis: Tibia quem extollit, cantu saltare putatur Musicus, et ripis laetus excurrere plenis.* Alius fons erat, in quo simile miraculum celebrat *Claudian.* de VI. Consf. Honor. 508. *Nec te miracula fontis Praetereunt, tacito passu quem si quis adiret, Lentus erat; si voce gradum majore citasset, Commistis fervebat aquis.* — V. 74. κρυπτοὺς δόλους. Respexit fortasse fontem Siciliae, quem perjuria prodere narrat *Aristot.* M. Ausc. c. LVIII. p. 115. Simile quid de Sardiniae fonte *Priscian.* Perieg. v. 468. et *Solinus* c. IV. Prope oppidum Tyana Jovis ὁρκίου aqua erat, cui eandem vim tribuebat superstitiosa antiquitas: τοῦτο (τὸ ὕδωρ) εὐόρκοις μὲν ἡδύ τε καὶ ἵλεων, ἐπιόρκοις δὲ παρὰ πόδας ἡ δίκη· ἀποσκήπτει γὰρ καὶ εἰς ὀφθαλμοὺς καὶ εἰς χεῖρας καὶ εἰς πόδας. — quae ducta sunt ex *Philostr.* Vit. Apoll. L. I. 6. p. 7. De alio fonte, qui pudicitiam arguebat, vide *Solin.* c. V. *Priscian.* Perieg. 489. sq. — V. 75. Virtus acidarum aquarum in purgandis humoribus satis spectata. — V. 77. Duos hos versus primus in Cod. invenit *Vulcanius*, neque tamen

eos in textum recepit. Id primus fecit *Lessingius*, qui eosdem in Msc. Gudiana reperit. — χαῦνον. παραλελυμένον ἤτοι ἐκλελυμένον, ἐναντίον τῷ συνεστηκότι καὶ συνεσφιγμένῳ. *Schol. Vulc.* Vocem χαῦνος illustratam dedit *Foesius* in Oec. Hippocr. V. — V. 79. Quosdam fontes solis aestus amaros reddit, qui noctis frigore dulces redduntur. — Contrarium quendam effectum tradit *Plin.* H. N. II. 106. p. 120. *In Troglodytis fons Solis appellatur dulcis, circa diem maxime frigidus, mox paulatim tepescens ad noctis media, fervore et amaritudine infestatur.* — V. 83. ὄλβος πηγῆς per periphrasin de fonte mirabili quadam facultate praedito. Non de uno autem, sed de diversis fontibus agi, monuit *Huetius*. In aliis vult nihil mergi, nihil fluitare in aliis, sed omnia deorsum ferri. ὡς ἄχνην *Lessingius* recepit ex emendat. *Huetii*. *Senec.* N. Qu. III. 25. *Est adhuc in Syria stagnum, in quo natant lateres, et mergi projecta non possunt, etsi gravia sunt.* *Plin.* H. N. XXXI. 18. p. 549. *Ctesias tradit, Siden vocari stagnum in Indis, in quo nihil innatet, omnia merguntur. Caelius apud nos in Averno ait etiam folia subsidere. — Contra in Africae lacu Apuscidamo omnia fluitant, nihil mergitur. Item in Siciliae fonte Phinthia, ut Apion tradit, et in Medorum lacu puteoque Saturni.* Fontem in Aethiopia, cui ne levissimae quidem res innatent, commemorat *Herodot.* L. III. 23. p. 205. Plura dedit *Huetius*. Cf. *Beckm.* ad *Aristot.* M. Ausc. p. 219. — Pro κούφην Cod. Gud. κρύφην exhibet. — ¶. 97.] V. 87. Ducta sunt haec ex *Aristotel.* c. CXXVII. p. 261. Ἐν δὲ Σκοτούσαις τῆς Θετταλίας φασὶν εἶναι κρηνίδιόν τι μικρόν, ἐξ οὗ καὶ ῥεῖ (fort. καταῤῥεῖ) τοιοῦτον ὕδωρ, ὃ τὰ μὲν ἕλκη καὶ θλάσματα ταχέως ὑγιεινὰ ποιεῖ καὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ὑποζυγίων. Idem et alii tradiderunt, quos laudat *Beckmann.* Haereo in voce στρέφει, quod contrarium ejus significare videtur, quod *Paulus* dicere voluit. Vide *Foesii* Oecon. Hipp. v. στρέμμα.

Cod. Gud. habet τρέφει· in quo cum vulgatis edd. conſpirat. Hoc ſenſum efficit ſatis idoneum. Aqua illa fracta oſſa conglutinat, et praeterea corpus nutrit ac pingue reddit. — V. 93. Haec iterum ex *Ariſtotele* traducta ſunt, c. CL. p. 310. de fonte in Illyriis Ardiaeis: ὃ ὕδωρ λαμβάνοντες, τὰς μὲν ἡμέρας ἐν τῷ στεγνῷ φυλάττουσι, τὰς δὲ νύκτας εἰς τὴν αἰθρίαν τιθέασι· καὶ πέντε ἢ ἓξ ἡμέρας τοῦτο ποιησάντων αὐτῶν, πήγνυται τὸ ὕδωρ καὶ γίνεται κάλλιστον ἅλας. — Pro εἰ νυξίν, *Vulcanius* in Schol. ἐν νυξὶν legit, quod explicat ἐν ἀσκέπτῳ τόπῳ. Eum ἀσκέπτῳ ſcribere voluiſſe, eamque gloſſam ad αἰθριάζοις pertinere, recte exiſtimat *Leſſingius.* — V. 96. Eſt alius fons, qui potaturos et verſus eum ſeſe inclinantes fugere videtur. Vulgatum βλέπει *Leſſingius* cum *Huetio* mutavit in βλέπεις. Alii aliter. Doctiſſimus hujus carminis interpres comparavit *Sotionem:* ἐν δὲ Ἀλιφάνῳ τῆς Ἰταλίας φρεάτιόν ἐστι βαθύ, οὗ τὸ μὲν ὕδωρ βλέπεται, ἡλίκον δ' ἄν τις χαλάσῃ σχοινίον, οὐκ ἐφάπτεται τοῦ ὕδατος, ἀλλ' ἀπὸ θείου τινὸς κωλύεται. — V. 100. De fontibus res injectas cruſta lapidea inducentibus *Seneca* Qu. N. III. 20. laudato *Ovidio* Met. XV. 314. *Flumen babent Cicones, quod potum ſaxea reddit Viſcera, quod tactis inducit marmora rebus.* De Silaro, Campaniae fluvio, *Sil. Ital.* L. VIII. 583.:

Nunc Silarus quos nutrit aquis, quo gurgite tradunt
Duritiem lapidum merſis inoleſcere ramis.

Cf. *Harduin.* ad *Plin.* L. II. p. 120. *Beckm.* ad *Ariſtot.* c. 98. p. 200. ad *Antig. Caryſt.* c. 151. p. 198. — V. 104. Derivata ſunt haec ex *Ariſtot.* c. LVII. p. 114. ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς εἰς Συρακούσας κρήνη ἐστὶν ἐν λειμῶνι οὔτε μεγάλη, οὔτε ὕδωρ ἔχουσα πολύ· συναπαντήσαντος δὲ εἰς τὸν τόπον ὄχλου πολλοῦ, παρέσχεν ὕδωρ ἄφθονον. — V. 108. *In agro Pitinate trans Apenninum fluvius Novanus omnibus ſolſtitiis torrens, bruma ſiccatur. Plin.* L. II. p. 121. Idem de fontibus circa Aſcanium lacum tradit *Ariſtot.* c. 55. p. 112. τοῦ χειμῶνος ἀναξηραίνεται πάντα τὰ φρέατα, ὥστε

μὴ ἐνδέχεσθαι βάψαι τὸ ἀγγεῖον· τοῦ δὲ θέρους πληροῦται ἕως τοῦ στόματος. Cf. *Antig. Caryst.* c. 178. p. 220. Ad utrumque locum conf. *Beckmannus.* — V. 112. De lacu Afcanio haec tradit *Plin.* L. XXXI. 46. p. 564. *Mirum in lacu Afcanio et quibusdam circa Chalcida fontibus, fummas aquas dulces effe potarique, inferiores nitrofas.* *Aristotel.* l. c. c. LIV. p. 110. Ἐν τῇ Ἀσκανίᾳ λίμνῃ οὕτω νιτρῶδές ἐστι τὸ ὕδωρ, ὥστε τὰ ἱμάτια οὐδενὸς ἑτέρου ῥύμματος προσδεῖσθαι. Comparavit cl. editor *Strabon.* L. XI. p. 801. — ¶. 98.] V. 116. *Aristotel.* c. LXXXII. p. 161. ἔτι δὲ λίμνη ἔοικε πλησίον τοῦ ποταμοῦ, ὕδωρ ἔχουσα θερμόν· ὀσμὴ δ' ἀπ' αὐτῆς βαρεῖα, καὶ χαλεπὸν ἀποπνεῖ· καὶ οὔτε ζῶον οὐδὲν πίνει ἐξ αὐτῆς, οὔτε ὄρνεον ὑπερίπταται, ἀλλὰ πίπτει καὶ ἀποθνήσκει. Cf. *Apoll. Rhod.* L. IV. 597. fqq. 621. fq. *Cluver.* Ital. L. III. p. 148. — V. 121. In eadem regione populi dicuntur nafci, unde electrum deftillat. Hoc quoque derivatum ex *Aristotel.* p. 161. εἶναι δ' ἐν αὐτῇ αἰγείρους πολλάς, ἐξ ὧν ἐκπίπτειν τὸ καλούμενον ἤλεκτρον. οἱ δὲ λέγουσιν ὅμοιον εἶναι κόμμι, διὰ τὸ ἀποσκληρύνεσθαι ὡσανεὶ λίθον, καὶ συλλεγόμενον ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων διαφέρεσθαι εἰς τοὺς Ἕλληνας. *Apoll. Rhod.* L. IV. 603.

— ἀμφὶ δὲ κοῦραι
Ἡλιάδες, ταναῇσιν ἐλιγμέναι αἰγείροισι,
μύρονται κινυρὸν μέλεαι γόον· ἐκ δὲ φαεινὰς
ἠλέκτρου λιβάδας βλεφάρων προχέουσιν ἔραζε.
αἱ μέν τ' ἠελίῳ ψαμάθοις ἔπι τερσαίνονται·
εὖτ' ἂν δὲ κλύζῃσι κελαινῆς οἴδματι λίμνης
ἠϊόνας πνοιῇ πολυηχέος ἐξ ἀνέμοιο,
δὴ τότ' ἐς Ἠριδανὸν προκυλίνδεται ἀθρόα πάντα
κυμαίνοντι ῥόῳ.

φυτῶν jungendum cum ἐξαγοῦσας. Exfpectaffes κλάδων vel φλόων, vel fimile quid. φυτῶν tamen a *Paulo* fcriptum effe puto. — V. 124. πίπτει eft ex emend. *Huetii*, pro τίκτει, quod non habet, quo referatur; πίπτειν confirmat locus *Aristotelis* modo commemoratus. — V. 127.

ὦ τοῦ. *Gruterus* margini adſcripſerat ὠχροῦ. inepte. — V. 128. Sequentibus lucem accendit *Ariſtoteles* c. CXXII. p. 249. qui ex *Polycrito*, rerum Sicularum ſcriptore, haec narrat: εἶναι — λιμνίον τι ἔχον ὅσον ἀσπίδος τὸ περίμετρον· τοῦτο δ' ἔχειν ὕδωρ διαυγὲς μέν, μικρῷ δὲ θολερώτερον. εἰς τοῦτ' οὖν ἐάν τις εἰσβῇ, λούσασθαι χρείαν ἔχων, αὔξεσθαι εἰς εὖρος· ἐὰν δὲ καὶ δεύτερος, μᾶλλον πλατύνεσθαι· τὸ δὲ πέρας; ἕως εἰς πεντήκοντα ἀνδρῶν ὑποδοχὴν μεῖζον γενόμενον διευρύνεσθαι· ἐπειδὰν δὲ τοῦτον τὸν ἀριθμὸν λάβῃ, ἐκ βάθους πάλιν ἀνοιδοῦν, ἐκβάλλειν μετέωρα τὰ σώματα τῶν λουομένων ἔξω ἐπὶ τὸ ἔδαφος. Similes fabulas comparaverunt *Beckm.* et *Huetius.* — V. 140. κρύπτων τὸ καῖον. edd. Aldin. verſu mutilo. κρυπτὸν ἔχων τὸ κ. *Stephan.* et ſic *Vulc.* in Schol. τὸ καῖον· τὴν καυστικὴν δύναμιν. *Leſſing.* ex Cod. Gud. κρύπτον ἔσω τὸ κ. edidit, in notis autem κρύπτων praefert. Quod ad rem ipſam attinet, *Paulus* ſequitur auctorem *Ariſtotelem* c. XXXIV. p. 76. φασὶ δὲ καὶ περὶ Ἀτιτανίαν — εἶναί τινα πέτραν, ἐξ ἧς τὸ μὲν ἀνιὸν πῦρ οὐ φανερόν ἐστιν· ἐπειδὰν δὲ ἔλαιον ἐπιχυθῇ ἐπ' αὐτήν, ἐκφλογοῦται. De cauſis hujus miraculi vide *Beckm.* ad cap. 139. p. 283. — V. 143. Alius eſt lapis ardens, cujus flamma oleo reſtinguitur. De gagate lapide *Plinius* L. XXXVI. 34. p. 749. *Cum uritur, odorem ſulphureum reddit; mirumque, accenditur aqua, oleo reſtinguitur.* ubi vid. *Harduin.* et *Beckm.* ad *Ariſtot.* p. 259. — V. 142. στάζεις. Cod. Gud. *Vulcan.* in Scholiis: γρ. ἐκ παλαιοῦ ἀντιγράφου· ἔλαιον ὑπερστάξας, quod metrum jugulat. — ¶. 99.] V. 147. δέλτοι. Phyſicorum ſive Geographorum libri. Habet et hoc ex *Ariſtotele* c. CXXIV. p. 254. qui poſtquam quaedam tradidit de fonte oleum fundente in agro Carthaginienſium, addit haec: φασὶν καὶ ταύτης τῆς κρήνης πλησίον εἶναί τινα πέτραν, αὐτοφυᾶ, μεγάλην τῷ μεγέθει. ταύτης οὖν λέγουσιν, ἐπειδὰν μὲν ᾖ θέρος, φλόγα ἀνάπτειν πυρός· χειμῶνος δὲ γενομένου, ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου κρουνὸν ὕδατος ἀναῤῥαίνειν, οὕτω ψυχροῦ, ὥστε χιόνι συμβαλλόμενον, μηδὲν

διαφέρειν. Plura ejusmodi fontium, naphthâ, aquae innatante, ardentium, exempla profert ad illum locum *Beckm.* — V. 151. Fons quidam describitur, cui lapides insint ardentes. Rem narrat *Aristotel.* c. 125. p. 257. qui in Thracia fluvium esse ait, Ponti nomine, ἐν ᾧ καταφέρεσθαί τινας λίθους, οἳ καίονται, καὶ τοὐναντίον πάσχουσι τοῖς ἐκ τῶν ξύλων ἄνθραξι. ῥιπιζόμενοι γὰρ σβέννυνται ταχέως, ὕδασι δὲ ῥαινόμενοι, ἀναλάμπουσι καὶ ἀνάπτουσι κάλλιον. Cf. *Antig. Caryst.* c. 151. p. 198. Haec exscribentem *Paulum* pro ὕδατι legisse αἵματι censebat *Huetius.* — V. 151. In Aldin. legitur ἅπτοντας αἰείδαμας. Vitiosius etiam *B. Vulcanius:* ἅπτοντες ἀείδαμας. In Schol. autem profert lectionem, ut ex Msto derivatam, ὡσεὶ δᾷδας. *Lessingius* αἰεὶ δᾷδας exhibuit, probante Viro D. in Bibl. Philol. T. II. 2. p. 167. qui v. 155. suspicatur *Paulum* dedisse: εἰ νᾶμα ῥαίνων σπείσεις, quo hic locus cum *Aristotele* conciliatur. — V. 157. Fontem, in quo aqua cum igne commista sit, commemorat *Achilles Tat.* L. II. p. 95.: τὸ γοῦν τῆς Σικελικῆς πηγῆς ὕδωρ κεκερασμένον ἔχει πῦρ, καὶ φλόγα μὲν ὄψει κάτωθεν ἀπ' αὐτῆς ἁλλομένην ἄνωθεν· θίγοντι δέ σοι τὸ ὕδωρ ψυχρόν ἐστιν οἷόν περ χιών. quem locum comparavit *Huetius.* — V. 158. μίγδην. ex Cod. Gud. Vulgo σμίγδην, quod recentioris est graecitatis. Vide *Ducange* Gloss. p. 1404. et *Bernardum* ad *Theophr. Non.* T. I. p. 223. — V. 160. τετρακτύος πιστοῦται. „Optime Scholiastes: τουτέστι, τὴν τῶν τεττάρων στοιχείων σύμμιξιν βεβαιοῖ. Notanda τετρακτὺς et τετρὰς Pythagoreo„rum, quam et Gnostici deliriis suis inseruerunt: radix, „principium, causa, vinculum rerum omnium. Prae„cipue vero quatuor elementorum connexionem signi„ficabat. Haec autem φιλεχθρος μίξις elementorum sex „notat Empedoclis principia: passiva quatuor, ipsa ni„mirum elementa; duo activa, amicitiam et dissidium." *Huet.* Notus locus in Aureis Carm. v. 47. ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν, παγὰν ἀενάου φύσεως.

de quo differit *Cudworth* in Syft. Intell. T. I. p. 575. fqq. ubi *Mosbem.* not. *q.* p. 578. Vid. eundem de quatuor Empedoclis principiis p. 23. fqq. Loca veterum de ejusdem opinione de φιλίᾳ et ἔχθρᾳ elementorum collegit *Menag.* ad *Diogen. Laërt.* VIII. 76. p. 384. et *Meiners* Hift. de Vero Deo p. 354. — V. 164. *Aldus* κρινῶν. *Vulcan.* κρίνων. In marg. exempli Gruteri quidam notaverat κυρνῶν ἢ κρηνῶν. Vera lectio eft ap. *Stephan.* et in Cod. Gud. — V. 168. Hortatur poëta homines, ut deum fibi mente fingant, nulla ejus imagine facta. Imaginum cultus Juftiniani aevo paffim introductus videtur, quia eum ad inflammandum pietate animum vim quandam habere exiftimabant. Vide *Agathiae* Ep. XXXVIII. Dei tamen fimulacrum fieri Nicenum quoque concilium, quod imaginum venerationem fanciebat, vetuit. — V. 174. „ἀναρχοφαντόμυστον. Luce lucens „aeterna et arcana. φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ὃν εἶδεν οὐδεὶς „ἀνθρώπων, οὐδὲ ἰδεῖν δύναται, ait Paulus I. ad Timoth. „VI. 16. Gregor. Naz. Od. III. Χριστέ μου, λόγε Θεοῦ, φῶς „ἐκ φωτὸς ἀνάρχου. Joannes Damafc. Or. de Transf. Dom. „οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς, φῶς ἐκ φωτὸς ἄναρχον καὶ ἀπρόσιτον.“ *Huetius.* — ¶. 100.] V. 175. ἀῤῥητολεπτόπνευστον. Ad fpiritum dei omnia mirabili et ineffabili modo permeantem hoc referendum eft. — V. 176. φέρον pro *regens* et *moderans* pofitum illuftrat doctiffimus Praeful. τὸ φέρον pro τὸ πεπρωμένον dixit *Pallad.* Ep. CI[b]. ubi vid. not. T. II. P. III. p. 247. — V. 177. τὸ πάνσοφον χωρίον eft mundus ipfe fumma cum fapientia defcriptus et fervatus. — V. 179. οὕτως. Cod. Gud. Idem v. 181. ξυνῆξε. — V. 182. πίστις. rebus obfcuris res manifeftae fidem faciunt, magnis parvae. i. e. ex rebus oculis noftris fubjectis deus cognofcitur, quo nihil majus nec fieri nec cogitari poteft. Harum igitur rerum adfpectu commotus, triplicem illam lucem etiam magis cupies intelligere. ἡ τρισσόφωτος φαῦσις eft Trinitas. — V. 189. θεό-

σεως. Cod. Gud. — τὸ κρεῖττον, mentem, meliorem tui partem, ad divinae naturae perfectionem attolles. μετουσίᾳ *Lessingius* interpretatur τῇ μεταλήψει τῆς εὐχαριστίας· argutius, ni fallor, quam verius. Apposite laudavit *Huetius Agapetum* in Paraen. c. 3. ὁ γὰρ ἑαυτὸν γνούς, γνώσεται θεόν· θεὸν δ' ὁ γνοὺς ὁμοιωθήσεται θεῷ· ὁμοιωθήσεται δὲ θεῷ, ἄξιος γενόμενος θεοῦ. et *Nicolaum Methon.* τῆς τελετῆς τέλος μετουσία Χριστοῦ καὶ ζωὴ αἰώνιος· ταὐτὸν δὲ εἰπεῖν, τῶν μετεχόντων ἐκθέωσις.

LXXV. Vat. Cod. p. 501. *Stobaei* Flor. III. p. 51. 34. Gesn. 25. Gr. Plan. p. 108. St. 158. W. Ab una sapientia omnem vitae beatae spem pendere docet. — V. 1. Non vita per se, sed vita sine molestiis et aerumnis jucunda est. — V. 2. τὰς πολιοκροτάφους. γῆρας πολιοκρόταφον *Bacchyl.* Fr. XVIII. Curae canitiem ante tempus adducunt. — V. 3. ἡ περισσή. nimia divitiarum cupiditas. Comparavit haec *Mitscherl.* ad *Horat.* III. Od. XVI. 17. *Crescentem sequitur cura pecuniam, Majorumque fames. Ovid.* Fast. I. 211. *Creverunt et opes, et opum furiosa cupido: Et cum possideant plurima, plura volunt.* Nota avari comparatio cum hydropico, cujus auctor fuisse videtur Diogenes. Vide *Stob.* Flor. X. p. 131. — V. 6. „καὶ βιότου θάνατον. elegantius quam vulgo καὶ θά„νατον βιότου. Sic Vat. membr. et Planud. ut e codd. ma„nifestum est.“ *Br.* In Vat. Cod. tamen vitiose καὶ βίοτον θανάτου. — V. 8. μίαν ὀρθῶν. Vat. Cod.

LXXVI. Vat. Cod. p. 296. Plan. p. 220. St. 320. W. „Lemma in Vatic. ineptissimum εἰς ζωγράφον τινὰ καλού„μενον Χρυσόμαλλον. Erat autem homo ille pantomimus, „qui, ut videtur, tragicam saltabat, cujus argumenta „erant priscorum heroum casus, ἀρχεγόνων μερόπων.“ *Br.* — V. 1. Χρυσεόμαλλε. Vulgo. — τὸ χάλκεον. secundum Homericum τὸν χάλκεον ὕπνον ἰαύειν. Ludere videtur poëta in verbis Χρυσεόμαλλε et χάλκεον. — ¶. 101.] V. 3.

νεύμασιν ἀφθ. Nutibus et digitis, non lingua, loquebantur pantomimi. Vide not. ad *Antip. Thess.* Ep. XXVII. T. II. P. I. p. 309. — σιωπή. Illud silentium, quo nos oblectabas olim, nunc, cum tibi a morte sit impositum, triste et odiosum videtur.

LXXVII. Bis legitur in Vat. Cod. post titulum et p. 252. ubi *Paulo* tribuitur. In Plan. p. 206. St. 300. W. ἄδηλον est. Hunc lusum, quo nihil post mortem ad nos pertinere et ne famam quidem rerum in vita actarum nostram esse docet, comparavit *Gatacker.* ad haec *M. Antonini* L. IV. 19. p. 104. ὑπόθου δ', ὅτι καὶ ἀθάνατοι μὲν οἱ μεμνησόμενοι, ἀθάνατος δ' ἡ μνήμη. τί οὖν τοῦτο πρὸς σέ; καὶ οὐδὲν λέγω, ὅτι πρὸς τὸν τεθνηκότα· ἀλλὰ πρὸς τὸν ζῶντα τί ὁ ἔπαινος; *Boëthius* de Consol. II. 7. *Quid est quod ad praecipuos etiam viros, qui virtute gloriam petunt, de fama post resolutum morte suprema corpus attineat? nam si, quod nostrae rationes credi vetant, toti moriuntur, nulla est omnino gloria: cum is, cujus ea esse dicitur, non exstet omnino.* — V. 1. τί δὲ τοῦτο. Vulgo et in Vat. Cod. utroque loco. — εἴς τι. Vat. Cod. — V. 4. τινί. Vat. Cod.

LXXVIII. Vat. Cod. p. 303. Edidit *Valesius* in not. ad Socratem p. 375. ed. Cantabr. p. 70. ed. Paris. *Jensius* nr. 91. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 77. *Reisk.* Anthol. nr. 742. p. 152. *Toup.* in Epist. de Syrac. p. 335. In Cod. lemma est: εἰς τάφον Ἀττικοῦ τινος ζῶντος ἑαυτοῦ κατασκευάσαντος. Atticum Episcopum ex Sozomeno commemorat *Suidas* v. Ἀττικός· eumque vitae suae finem praesensisse narrat *Socrat.* L. VII. 26. Sed quoniam Atticus ille sub Honorio et Theodosio juniore vixit, et satis diu ante *Paulum* nostrum, a. p. Chr. 425. obiit, de auctore carminis dubitarunt *Valesius* et *Reiskius.* Et hic quidem suspicatus est, illud scriptum esse a Calliopio, Attici amico, apud Nicaeam presbytero. Haec con-

jectura admodum infirmo nititur tibicine. Primum nihil est, quod evincat, Atticum illum, cujus sapientiam Noster celebrat, et Atticum Episcopum, quem illi commemorant, eundem fuisse hominem; deinde, licet hoc certum sit, non tamen propterea de auctore Epigrammatis dubitandum aut incertissimis cum *Reiskio* indulgendum suspicionibus. Passim enim Epigrammatarii stilum exercuerunt in laudibus hominum, qui diu ante eos obierant. — V. 1. Sepulcrum loquitur, ut Ep. ἀδεσπ. DCXXXIV. — πανάγρεοις Vat. Cod. quod *Salm.* emendasse videtur. A corruptelae suspicione, quam *Jensius* movit, verba πανάγρεὺς μοῖρα vindicat *Dorvillius.* Parcam sibi poëta finxit venatricem et omnia retibus suis includentem. πάναγρα. πανάγρια. (λίνα) ἐν οἷς τὰ λεπτὰ καὶ ἁδρὰ θηρεύεται. et πανάγρου· τοῦ πάντα θηρεύοντος. *Hesych.* Ap. *Aeschyl.* Agam. 358. nemo Trojanorum dicitur effugisse μέγα δουλείας γάγγαμον, ἄτης παναλώτου. Ibid. 1040. μόρσιμα ἀγρεύματα, retia fatalia, i. e. fati, mortis, occurrunt. Neque in πανάγρεὺς quisquam haerere debet, cum poëtae saepenumero adjectiva masculae terminationis, a substantivis derivata, cum femininis conjungere soleant. Hujus generis sunt Ἐρινύες λωβητῆρες in *Soph.* *Antig.* 1087. ubi vid. Schol. Multa similia collegit *Abresch.* ad *Aesch.* T. I. p. 93. — V. 3. παίζων. Virtute mortis timorem pellens et contemnens. — V. 4. ἠέλιος. Metaphorica significatione de iis, qui pulchritudine, gloria, virtute splendent, passim obvium. Vid. not. ad *Meleagr.* Ep. XXXV. T. I. P. I. p. 55. *Horat.* I. Serm. VII. 24. *Solem Asiae Brutum appellat stellasque salubres Appellat comites.* *Himer.* Ecl. XIII. 35. p. 236. ver. nobis adducet αὐτὸν τὸν ταῖς χρυσαῖς ἀκτῖσι καταυγάζειν μέλλοντα τὴν Ἰωνίαν ἥλιον.

LXXIX. Vat. Cod. p. 302. sq. Planud. p. 193. St. 281. W. In servum haec scripta esse, temere sibi persuadebat *Brodaeus* ex verbis ἐλευθερίην ἐπιειμένος, quibus

libertas indicatur, quam mens, vinculis rerum terrenarum soluta, morte nanciscitur. — ἐπιειμένος dictum ad *Homeri* imitationem Il. α. 149. ὤ μοι ἀναιδείην ἐπιειμένη. Il. η. 164. ἐπιειμένοι ἀλκήν. — V. 3. κρέσσονι. Vat. Cod.

LXXX. Vat. Cod. p. 208. Plan. p. 269. St. 387. W. Expressum ex *Antip. Sidonii* Ep. LXIX. — V. 1. 2. laudat *Suid.* in ἀγχιάλεια T. I. p. 43. — V. 3. ὀλίγη. *Ovid.* III. Amor. XV. 11. *Atque aliquis spectans hospes Sulmonis aquosi Moenia, quae campi jugera pauca tenent; Quae tantum, dicet, potuistis ferre poëtam, Quantulacunque estis, vos ego magna voco.* — V. 6. ὠδίων. Vat. Cod. ἐπ' Plan. — Delus Apollinem a matris sinu accepit.

¶. 102.] *LXXXI.* Vat. Cod. p. 300. Bis extat in Planud. p. 213. 281. St. 310. 407. W. „Lemma in „Vat. Cod. εἰς Δαμόχαριν τὸν γραμματικὸν τὸν Κῷον τὸν „φίλον καὶ μαθητὴν Ἀγαθίου. Hinc cognoscitur hujus poë„tae patria.“ *Br.* — V. 1. ὑπεδέξατο γαῖαν. Plan. altero loco. — V. 3. laudat *Suidas* in ἀμφιερότη T. I. p. 154. ubi pravam distinctionem emendavit *Toup.* Em. in Suid. T. I. p. 28. — In hoc versu tentabat *Casaub.* in not. msc. κρουματικῆς i. e. citra necessitatem. Grammatici epitheto ornatur *Damocharis* in membr. Multos hanc professionem cum poësi conjunxisse neminem fugit. — V. 4. Similis color in Moschi Eid. III. 71.

LXXXII. Vat. Cod. p. 295. Plan. p. 262. St. 378. W. ubi integrum legitur. Iterum, sed omisso primo disticho, p. 258. St. 373. W. cum not. marg. περιττόν· ἐν γὰρ τοῖς ἑξῆς ὁλοσχερέως γέγραπται. Scriptum in Leontium, juvenem, qui in peregrina terra procul a parentibus obierat. — V. 1. ξείνοις. Vulgo. — V. 3. φλεφάρων. Vat. Cod. — χύθη. ed. Flor. pr. — V. 5. ἔπλεο. Vat. Cod. Ald. 2. ex Lectt. Aldi et Steph. Aliae ἔπλετο. — Priore loco in Plan. sine varietate ἔπλετο legitur.

LXXXIII. Vat. Cod. p. 302. Plan. p. 259. St. 375. W. „Lemma in Vat. Cod. εἰς κόρην τινα, Μακεδονίαν, „δωδεκέτιν τελευτήσασαν, ἦν δὲ θυγάτηρ αὐτοῦ τοῦ Παύλου ἡ „Μακεδονία. Sic enim legendum videbatur Salmasio. „Equidem in Cod. scriptum ἡ Μακεδονίου, unde suspicari „quis possit, scribi debuisse ἡ Μακεδονίου, quo significare-„tur, puellam illam filiam fuisse ipsius Pauli aut Mace-„donii. Hujus filiam hoc nomine vocatam fuisse verisi-„milius est. Praeterea hoc carmen, quod ceteroqui „non invenustum est, nil habet paterni affectus.“ *Br.* In Apogr. Goth. ἡ Μακεδονίου legitur. — V. 3. ἀμπλακίαις. Vat. Cod. male. — γόων νέφος. Tristitia cum caligine et tenebris comparari solet. Cf. *Aeschyl.* Agam. 132. Pers. 535. 667. Notum νέφος ὀφρύων de fronte tristi et turbida. Vide *Valck.* ad Hippol. p. 183. — V. 5. „Ridiculum in modum corruperunt librarii aut ipse „Planudes.“ *Br.* Vulgo enim habetur: δωδεκέτιν γὰρ ἄρουρα μακηδονικὴ σε καλύπτει.

LEONTII SCHOLASTICI EPIGRAMMATA.

¶. 103.] *I.* Vat. Cod. p. 138. Plan. p. 467. St. 607. W. Ad poculum dulcissimo amicae ori admotum. — V. 1. ἄμελγε, τὸ μέλι τοῦ στόματος scil. *Apollonid.* Ep. VI. κηρῶν μέλι πολλὸν ἀμέλξας. *Schol. Arist.* Aves 498. ἀπέβλισε. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κηρίων ἢ ἀπὸ τῶν γάλα ἀμελγόντων. — οὐ φθονέω. Solemnis formula, cum aliorum bona et fortunam laudamus. Huc referendus *Theocrit.* Eid. I. 62. κοὔτοι τι φθονέω. Vide not. ad *Straton.* Ep. L. T. II. Vol. III. p. 94. — V. 2. laudat *Suidas* in αἶεα T. I. p. 658. ubi δ' omittitur. In fine Vat. Cod. τύχειν (sic); correctum ἔχειν.

II. Planud. p. 291. St. 430. W. ubi in lemmate ὑπάρχου habetur. Saepe haec vocabula permutantur. Vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 407. sq. ἔπαρχος h. l. idem, qui πτολίαρχος, *praefectus Urbis.* Cf. *Valesius* ad *Euseb.* Hist. Eccl. IV. p. 239. Hunc nostrum *Gabrielem* tamen ὕπαρχον dicit *Suidas* in Ἰωάννης Φιλαδελφεύς, Λυδός. — προσομιλεῖ δὲ ταῦτα Γαβριήλῳ τινι ὑπάρχῳ. quem locum Epigrammati nostro admovit *J. Rutgersius* in Var. Lectt. L. III. p. 290. probante *Pearsono* ad *Suidam.* — V. 1. Quemadmodum pictores, ait, cum Solis imaginem repraesentare instituunt, radios ejus et splendorem non exprimunt; sic qui Gabrielem pinxit, ejus virtutes gloriososque labores exprimere non potuit. *Martial.* X. Ep. 32. *Ars utinam mores, animumque effingere posset, Pulchrior in terris nulla tabella foret.*

III. Plan. p. 291. St. 430. W. Scriptum in imaginem Callinici, sacri cubiculi custodis. Ludit poëta in nomine hominis, quem non solum corporis, sed mentis quoque pulchritudine illo nomine dignum esse ait. — V. 4. μειλιχίην. jucundo sermone Imperatorem oblectas.

IV. Plan. p. 292. St. 431. W. cum lemmate: Λεοντίου Σχολ. τοῦ Μινωταύρου εἰς στήλην. Minotauri nomen unde *Leontio* adhaeserit, non constat. Scriptum Epigr., ut videtur, in Petrum Syrum, cui cognomen Barsames, de cujus ap. Justinianum auctoritate turpique avaritia multa sunt ap. *Procopium* Hist. Arc. c. XXII. p. 63. sqq. unde sua derivavit *Suidas* in Δεξιός Tom. I. p. 523. et in Πέτρος T. III. p. 104. Cf. *Bandur.* Antiqq. CP. I. 56. p. 590. — V. 2. ἀρχαί. Regiones, quibus praefuerat Petrus, in illa imagine expressae fuisse videntur, tanquam testes laborum ipsi adstantes. — ἀμοιβαίων πόνων. dignitates sese invicem excipientes: bis enim fuerat Praefectus Praetorio Orientis; bis Comes sacrarum largitionum. — V. 3. νυκτοπλίης. i. e.

„τῆς ἐπαρχίας τῶν ἱερῶν τῆς ἔω πραιτωρίων.“ *Br.* Cf. *Zosimi* Histor. II. 33. p. 156. quaeque ibi ex *Pancirolli* Notit. Imperii attulit *Reitemeier* p. 555. sq. — V. 4. „Κό-„χλου πορφυρέου. i. e. consulatus, qui jus purpurae dabat, „cujus insigne erat purpura. Ridiculus est in his expli-„candis Brodaeus. Male eum habuit corrupta lectio „Κόλχου πορφυρέης, quae ex Ald. edit. in alias derivata „est; nam in Florent., ut in scriptis libris, recte legitur „κόχλου. πορφυρέης est in tribus Codd. πορφυρέου recepi „ex cod. Jan. Lascaris.“ *Br.* Κόχλου scripsit *Huetius* p. 29. sed bonam lectionem male interpretatur.

¶. 104.] *V.* Plan. p. 362. St. 501. W. Musis et Gratiis Rhodocleam aequat, imo anteponit. — V. 1. „Ῥοδόκλεια. sic Vat. membr. Planudes Καράμαλλε. Vide „Orvillium in Vann. crit. p. 204.“ *Br.* Illustris fuit Caramallus pantomimus, quem laudat *Aristaenet.* I. Ep. XXVI. p. 63. et *Apollinaris Sidonius* c. XXIII. v. 267. Floruit sub Zenone imperatore, ut apparet ex *Malala* Chron. T. II. p. 98. ubi vide *Hodium.* Verum cum vix tolerabile sit, virum vocari quartam Gratiarum, decimam Musarum, praeferenda videtur membr. lectio Ῥοδόκλεια. Minime enim audiendus *Corn. de Pauw*, qui saltatricem laudari eamque figurate *Caramallum* appellari censebat, quod, quasi alter Caramallus, praestantissimi hujus pantomimi artem accurate referret. — V. 2. ἄστεος. Constantinopolis. — V. 3. ὄμματά σοι est in Plan. ὄμμα δέ σοι. Vat. βήματά σοι tentabat *Pauw* ad *Aristaen.* p. 174. ὄμματά σοι λάλα, ταρσὰ π. *Toup.* Emend. in Hesych. P. III. p. 5. *oculos argutos* interpretatus. Vide *Bentlej.* ad Tusc. Quaest. III. 9. Sic vero auctor potius, non lectio emendatur. — σοφὰ χειρῶν δ. *Lucian.* de Salt. 69. T. V. p. 161. Λεσβώναξ ὁ Μιτυληναῖος, ἀνὴρ καλὸς καὶ ἀγαθὸς, χειρισόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει. Vide not. ad *Antip. Thess.* Ep. XXVII. T. II. P. I. p. 309. — καὶ Μουσῶν. sic Plan. et Vat. *Li-*

banius T. IV. p. 1071. 2. ed. R. ἐκείνη γὰρ ὑπερενίκα τὰς Χάριτας, καὶ Μοῦσα μᾶλλον ἦν τῶν Μουσῶν.

VI. Plan. p. 362. St. 501. W. In Helladiae ſaltatricis imaginem, in *Soſthenio* poſitam. Soſthenium recentiores appellant ſinum Leoſthenium in Bosporo. Conf. *P. Gyllium* de Bosp. Thrac. LII. 15. et *Harduin.* ad *Plin.* T. I. p. 205. 28. ubi noſtrum quoque Epigramma excitatur. Templum ibi Soſthenium ab Argonautis exſtructum et a Conſtantino M. inſtauratum narrat *Malala* in Chron. T. I. p. 96. — V. 2. Hic, ubi populus choreas agit verno tempore. In Imperatorum honorem choreae agebantur, (*Salmaſ.* ad Scr. Hiſt. Aug. T. II. p. 427.) factionibus non in circo tantum, ſed in aliis quoque locis publicis ſaltantibus. Vide *Reisk.* ad *Conſtant.* de Cerem. p. 95. — V. 3. ὀκπόθι πορθμῷ γαῖα μερίζεται. ad Bosporum. De CPoli *Himerius* in Ecl. XIII. 25. p. 226. τὴν πόλιν ἐκείνην, ἣν ἀπὸ Γαδείρων Εὐρώπη λήγουσα πορθμῷ θαλάσσης πρὸς τὴν Ἀσίαν μερίζεται. — ἀμφότεραι ἄντυγες. uterque coeli axis, i. e. et Aſia et Europa. ἄντυξ de coelo paſſim obvium. Ep. ἀδεσπ. Byz. XXXIII. ἄντυγας οὐρανίης ἀειδίνητον ἀνάγκην. Ep. ἀδεσπ. DCLXXXIV. εἰς οὐρανοῦ ἄντυγας ἦλθε. *Euſtath.* ad *Homer.* Il. γ. p. 483. 12. ἡ μεταφορὰ καὶ οὐρανοῦ ἄντυγα ἐγύρωσεν, ὡς δηλοῖ καὶ τό, ἐξ ἀντύγων οὐρανίων.

VII. Plan. p. 362. St. 502. W. Jejunum Epigramma in eandem Helladiam, quae ſaltationis artem ad ſummum faſtigium adduxiſſe dicitur. — V. 2. Μοῦσα. Polyhymniam interpretatur *Mercerus* ad *Ariſtaen.* I. 26. p. 169. Haec enim Muſa *clamoſum* orcheſtarum *ſilentium*, ut *Caſſiodorus* ait, inveniſſe traditur. In Muſar. Imag. T. II. p. 521. *Polyhymnia:* Σιγῶ· φθεγγομένη παλάμης θελξίφρονι παλμῷ, Νεύματι φωνήεσσαν ἀπαγγέλλουσα σιωπήν. ubi vide not. T. II. P. III. p. 417.

VIII. Plan. p. 363. St. 502. W. In eandem Helladiam, quae Hectorem ſaltabat. — V. 1. Ἕκτορα. car-

men de Hectore. Vide *Valcken.* ad Adon. p. 389. A. B. Alius igitur canebat carmen, quod Helladia ſaltando exprimebat. Hectorem inter argumenta pantomimorum fuiſſe, apparet ex facete dicto Antiochenſium ap. *Lucian.* T. V. p. 166. μικροῦ μὲν γὰρ ὀρχηστοῦ εἰσελθόντος καὶ τὸν Ἕκτορα ὀρχουμένου, μιᾷ φωνῇ πάντες ἀνεβόησαν, ὡς Ἀστυάναξ, Ἕκτωρ δὲ ποῦ; — V. 2. χλαῖνα, veſtis militaris, *ſagum.* *Salmaſ.* ad Scr. H. Aug. T. II. p. 385. et paſſim cum *chlamyde* confunditur, ut ap. *Anton. Liber.* c. XXIII. ubi utrumque vocabulum promiſcue ponitur. Cf. *Markland.* Epiſt. ad *Fr. Hare* p. 87. — πρὸς μέλος ἠντίασεν. cum carmine certabat, aemulabatur, verba geſtibus accurate exprimere ſtudens. *Alc. Meſſ.* Ep. X. οὕνεκα Φοίβῳ, Θνατὸς ἐών, θείαν εἰς ἔριν ἠντίασας. — V. 3. Simul deſiderio et amore, ſimul terrore implebantur ſpectatores. — ὀρχηθμοὶ Ἐνυοῦς. Inceſſus pugnantium cum ſaltatione paſſim comparatur. Hinc Mars ap. *Lycophr.* v. 249. vocatur ὀρχηστής. et Meriones in Il. π. 616. Simile eſt Euripideum in Phoen. 797. Ἄρης – κῶμον ἀναυλότατον προχορεύεις.

¶. 105.] *IX.* Plan. p. 362. St. 502. W. In membr. lemma: Εἰς εἰκόνα κιθαριστρίας διάχρυσον. Hoc quoque Epigramma vehementer eſt frigidum. Non homines, ait, Anthuſam inauraverunt, ſed Jupiter ipſe, aurea pluvia deſcendens, ipſam auro circumdedit. Noluit tamen ipſius puellae corpus tangere, veritus, ne forte Muſam, (filiam itaque ſuam ac virginem) comprimeret. — V. 4. In marg. Wech. εὑρίσκεται καὶ γεγραμμένον· μίσγετ' ἀλλ' οὐκ ἐθέλων. Sic habet Ed. Flor. pr.

X. In Vat. in primis foliis. Plan. p. 363. St. 502. W. Libaniam pantomimam cum venuſtiſſimis diis comparat. — V. 1. Nomen ipſum venuſtum quid indicat. Reſpicitur ad montem Libanon, ubi Venus colebatur *Libanitis,* cujus mentionem facit *Lucian.* adv. Indoct. §. 3.

T. VIII. p. 3. ed. Bip. ubi vide *Gesner*. Unice huc facit locus Anonymi, quem *Godofredus* edidit in Exegesi totius Mundi §. 10. Ἡλιόπολις, ἡ πλησιάζει τῷ Λιβάνῳ ὄρει, γυναῖκας εὐμόρφους βόσκει, αἳ παρὰ πάντων ὀνομάζονται Λιβανότιδες, ὅπου τὴν Κύπριν μεγαλύνως σέβουσι· φασὶ γὰρ αὐτὴν ἐκεῖ οἰκεῖν καὶ ταῖς γυναιξὶ τὴν χάριτα τῆς εὐμορφίας διδόναι. Vide ad Ep. ἀδέσπ. CCLIII. — V. 3. ἅτε κοῦφος vulgo. In membr. obscurum est, utrum κοῦρος an κοῦφος scriptum sit. Equidem posterius hoc non spreverim. — V. 4. Comparavit haec *Mercerus* ad *Aristaenet*. I. 26. p. 175. ubi etiam de saltatrice: Εὐδαίμονες οὖν οἱ Παναρέτην εὐτυχοῦντες, οὕτως ὑπερφέρουσαν καὶ τέχνῃ καὶ κάλλει.

XI. Vat. Cod. p. 466. Plan. p. 358. St. 497. W. In domum inter Zeuxippum et circum sitam. — V. 1. De Zeuxippo, balneo magnificentissimo, vide ad *Christodori* Ecphr. T. II. P. III. p. 302. Hujus balnei et hippodromi prima aedificia exstruxit Severus Imperator, secundum *Cedrenum* p. 252. Haec admodum vicina fuisse, apparet ex *Hesychio Milesio*: καὶ τὸν τῷ Ζευξίππῳ πλησιάζοντα χῶρον τῆς Ἱπποδρομίας, τοῖς τοῦ Διὸς ἀνακειμένον κούροις. *Suidas* in v. Σεβῆρος T. III. p. 297. καὶ Ἱπποδρόμιον ᾠκοδόμησεν — συζεύξας αὐτῷ καὶ λουτρὸν ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διός, ὅπερ ἐκαλεῖτο Ζεύξιππον. Cf. *Ducang*. CPol. Chr. L. I. 27. p. 89. — V. 3. Curruum decursionibus matutinis spectatis, post balneum, huc veni coenatum. Hinc justo tempore ad hippodromum redire poteris. Ludorum celebratio a mane usque ad vesperam produci solebat, ita ut plerumque mane quaterni utriusque factionis decursus fierent, totidem vespera. Vide *Onuphr. Panv.* de Circ. L. II. 14. p. 113. Diversus tamen diversis temporibus decursionum numerus. Cf. *Petav.* ad *Julian.* Misop. p. 340. A. et *Reisk.* ad *Constant.* de Cerem. p. 98.

XII. Plan. p. 403. St. 539. W. Expressum est ex Ep. III. in Statuas Athletarum, nisi forte utrumque carmen ejusdem auctoris est.

¶. 106.] *XIII.* Planud. p. 340. St. 479. W. In Satyri graviter dolentis ſtatuam. „Qua de cauſa doleat, „non addit. Suſpicor, ſpinâ pedi infixâ eum doluiſſe, „qua ſpecie Faunum in gemmis videmus, et Fauno ſpi„nam evellentem Satyrum Muſeum Pio-Clementinum „ſervat. T. I. Tab. XLIX.“ Verba ſunt *Heynii* in Comm. Soc. Reg. T. X. p. 89. — V. 1. expreſſus ex *Bionis* Fragm. in Hyacinthum: ἀμφασία τὸν Φοῖβον ἕλεν τίτον ἄλγος ἔχοντα. — V. 3. Ne ſic quidem ejus dolor ceſſare videtur. Similis color in Ep. *Glauci* V. T. II. p. 348. in Philoctetem: ζωογράφων ὦ λῷστε, σὺ μὲν σοφὸς, ἀλλ᾽ ἀναπαῦσαι Ἄνδρα πόνων ἤδη τὸν πολύμοχθον ἔδει. — καὶ λίθος ὤν. Cf. ad *Antip. Sidon.* Ep. XXXI. T. II. P. I. p. 39.

XIV. Plan. p. 346. St. 485. W. Jamblichi, medici et philoſophi, abſtinentia a Venere et lucro laudatur. Diverſus hic Jamblichus ab illo, quem Vita Pythagorae illuſtravit, ſecundum *Jonſium* Script. Hiſt. Phil. III. c. 16. p. 90. et *Fabric.* Bibl. Gr. T. V. p. 773. ed. Harl. et T. XIII. p. 252. — V. 2. Κυπριδίων ὀάρων. Vide ad *Thall. Mileſ.* Ep. IV. T. II. P. II. p. 30. — V. 4. Ne juſto quidem lucro manus ſuppoſuit. Socratis igitur exemplum ſecutus gratis docebat.

XV. Vat. Cod. p. 461. Plan. p. 352. St. 491. W. Hoc et ſequ. Ep. in idem balneum videtur ſcriptum *Ducangio* in CP. Chr. T. I. p. 91. qui hujus diſtichi vellem interpretationem dediſſet. Parvum balneum, prope Zeuxippum exſtructum, iram hujus magnificentiſſimi balnei deprecatur. Hoc perſpicuum; at in altero verſu haeremus, cui nec *Grotii* verſio lucem accendit; *Sic et parvus Amor magnum decet aſſecla currum;* nec *Brodaei* commentarius. ἱερωτύλος ap. *Theocrit.* Eid. III. 7. τὸν ἐραστὴν ſignificat ὑποκοριστικῶς· apud Noſtrum ipſum Amorem ſignificari, vix eſt quod dubites. Sed ubi,

quaeſo, Amor apparebat juxta magnum currum? An cogitandum de illo curru, quem Conſtantinus in hippodromo collocavit? Cf. *Suidam* in Μίλιον. et *Codin.* Or. CPol. p. 20. Juxta hunc forte Amoris ſtatua fuit poſita. Commemoratur etiam Ἔρως, tanquam cubiculi nomen, quod initio armarium fuiſſe apparet ex *Contin Theoph.* p. 88. Cf. *Reisk.* ad *Conſtant.* p. 81. Jam alius fuit CPoli locus Ἅρμα appellatus, ubi arma aurigarum circenſium fuiſſe videntur. *Reisk.* Ibid. p. 104. Haec fortaſſe inter ſe comparantur. Cf. Ep. ἀδεσπ. CCCXXXIII.

XVI. Vat. Cod. p. 462. Plan. p. 354. St. 493. W. In idem balneum. — V. 1. ξυνοῖο λοετροῦ. Zeuxippi, λουτροῦ δημοσίου. Vide *Ducange* CP. Chr. I. p. 89. — V. 2. „εἵνεκεν. Sic e Vat. membr. cujus niſi ſuaſiſſet „auctoritas, vulgatum οὕνεκα non mutaſſem, quum id „pro ἕνεκα apud ſcriptores atticos ſaepe occurrat. Ma„tron in Coen. v. 54. κεχολωμένη οὕνεκα τευχέων αἰρομέ„νων.“ *Br.* οὐκ ἔριδος, non ut cum incomparabili Zeuxippo contenderet, ſed officii et amicitiae cauſa. Male *Brodaeus* verbum ἔριδος interpretatur: *lavantium turbae.* — V. 4. προχοαί. aqua ex fiſtulis prorumpens. μύρα. Lavantes etiam ungebantur. In Hippiae balneo ap. *Lucian.* T. VII. p. 299. erat οἶκος, εὖ μάλα φαιδρός, ἀλείψασθαι προσηνῶς παρεχόμενος. Ap. *Plin.* II. Epiſt. XVII. 11. *Inde balinei cella frigidaria — Adjacet unctorium.* *Plaut.* in Poen. III. 3. 89. *faciam, ubi tu laveris, Ibi ut balneator faciat unguentariam.* — χάριτας intelligo de omnibus iis rebus, quae ad luxum faciebant. In deſcriptione balnei Hippiae commemorantur ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένα οἰκήματα — χαρίεσσαι καὶ φωτὶ πολλῷ καταλαμπόμεναι ὑποχωρήσεις, ap. *Lucian.* T. VII. p. 298.

¶. 107.] *XVII.* Vat. Cod. p. 463. Plan. p. 355. St. 495. W. De thermis Baſilicis *Ducangio* nihil aliunde innotuit, CP. Chriſt. L. I. p. 94. Eas hoc nomen

magnificentia accepisse, fere ut splendidas illas porticus, quae Basilicae appellabantur, ex hoc Epigrammate apparet. Reliqua aenigmatice elata. Naturali calore aqua in hoc balineo tepebat, et quidem ita temperata, ut frigidam affundere necesse non esset. — V. 5. ποτιδεύεται. Vulgo et in Vat. Cod. In quibusdam libris etiam ψυχρὸν legi notavit Schol. Wech. In Ed. Flor. est ψυχράν.

XVIII. Vat. Cod. p. 298. Planud. p. 285ª. St. 412. W. Scriptum est in Petrum rhetorem, qui Dionysia spectans cum pluribus de tecto decidit. Commemoratur Petrus rhetor ap. *Suidam* T. III. p. 103. legati munere ap. Chosroën regem functus. Hujus olim historia extitit, ex qua Excerpta servata leguntur in *Hoeschelii* Eclog. Legat. p. 23. sqq. ed. *Labbe.* Ejusdem mentio injicitur ap. *Procopium* L. I. Gothic. p. 170. et in aliis locis, quos diligenter commemorat *Valesius* ad Excerpt. de Legg. p. 204. sq. Ejusdem meminit *Stephan. Byz.* in Ἀκόναι, unde apparet, *Stephanum* ante exitum seculi VI. non vixisse. Post multa enim inter Justinianum et Chosroën transacta, pax convenit a. Chr. 561. — V. 5. ὅσον ἤρκεσε. quantum satis erat ad res suas ordinandas, ut equidem h. l. intelligo. — τοῦτον. ejusmodi mortem qui saevam vocaverint, falluntur; naturalis potius mors prae eâ saeva putanda est. *Tacitus* Annal. IV. 62. in descriptione ruinae amphitheatri, quod Fidenae exstructum erat: *immensam vim mortalium – praeceps trahit atque operit. Et illi quidem, quos principium stragis in mortem afflixerat, ut tali sorte, cruciatum effugere.*

XIX. Vat. Cod. p. 297. Plan. p. 284ª. St. 412. W. Chiredius rhetor ob insignem eloquentiam et probitatem laudatur. — V. 2. τῆς προτέρης δεκάδος. Eadem laude oratorem ornat *Lucianus* in Scytha §. 10. Tom. I.

p. 870. ed. R. παιδείᾳ δὲ καὶ λόγων δυνάμει τῇ Ἀττικῇ δεκάδι παραβάλλοις ἄν. Antiquiſſimorum igitur oratorum laudem aemulatus eſſe dicitur Chiredius; nam ἡ προτέρη δεκὰς comprehendit eos, quos Ariſtarchus et Ariſtophanes Grammatici, reliquis excluſis, in ordinem redegerant. Vide *Ruhnken.* in Hiſt. Crit. Orat. Gr. p. XCV. ſqq. Inſequenti tempore inter recentiores oratores denuo delectus eſt factus et novus canon inſtitutus, in quem iterum, ut in priorem illum, decem redacti ſunt. Hujus alterius δεκάδος mentionem fecit *Suid.* in Νικόστρατος· ἐτάχθη δὲ ἐν τοῖς κριθεῖσιν ἐπὶ δευτέροις δέκα ῥήτορσι. Eodem ſenſu, quo *Leontius* Chiredium inter oratores τῆς προτέρης δεκάδος refert, Herodem Atticum quoque aequales ejus ἕνα τῶν δέκα appellabant. *Philoſtrat.* Vit. Soph. L. II. 1. 14. p. 564. cujus laudis praeſtantiam vehementer imminues, ſi, quod *Brodaeus* feciſſe videtur, de altera ſeriorum ſophiſtarum δεκάδι cogitaveris. — V. 3. Cum cauſae patronus eſſet, facile judici, quidquid vellet, perſuadebat; ubi ipſe judicis munere fungebatur, ne minimum quidem a recta decedebat via.

XX. Vat. Cod. p. 228. Plan. p. 238. St. 345. W. In Ajacem Telamonium, ſua ipſius manu peremtum. — V. 1. 2. laudantur a *Suida* in ὁπλάσας T. II. p. 703. — V. 3. 4. ibid. in αὐτοφόνῳ T. I. p. 389. Ductum eſt acumen ex Ep. *Archiae* XVIII. in eundem Ajacem: Μοιράων βουλῇσι τάδ' ἤμπλακεν, ὡς ἂν ὑπ' ἐχθρῶν Μή τινος, ἀλλὰ σὺ σῇ πότμον ἕλῃς παλάμῃ. Cf. Ep. ἀδεσπ. DCXVIII.

¶. 108.] *XXI.* Vat. Cod. p. 228. Plan. p. 238. St. 345. W. In eundem Ajacem, non hoſtibus, ſed belli ſociis et amicis mortem ſuam exprobrantem.

XXII. Vat. Cod. p. 297. Plan. p. 241. St. 351. W. In Platonem citharoedum, aliunde vix notum. — V. 1. Orpheo defuncto, aliqua ſaltem Muſarum ſuperſtes

fuit; te mortuo, omnis musica periit. *Mosch.* in Bion. Epit. 66. πάντα τοι, ὦ βῶτα, ξυγκάτθανε δῶρα τὰ Μοισᾶν. — V. 3. ὀλίγη τις ἀποῤῥώξ. Fortasse ductum ex *Meleagri* I. 38. Ἀρχιλόχου μικρὰς στράγγας ἀπ' ὠκεανοῦ. Similiter *Julian.* Epist. XXXIV. p. 406. D. τῷ γὰρ ὄντι τοῦ παλαιοῦ κόμματος, ἡμῖν οἱονεὶ σπινθήρ τις ἱερὸς ἀληθοῦς καὶ γονίμου παιδεύσεως, ὑπὸ σοὶ μόνῳ ζωπυρεῖται. quod cum similibus ductum ex *Platon.* III. Legg. p. 585. C. Vide *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 189. — V. 4. παλάμαις. De tibicine *Hedylus* ap. *Athen.* IV. p. 176. C. τοῦτο δ' ἔθηκε τὰν παλαμᾶν ἀρετὰν τοὔνομα σημαίνων. Si recte h. l. emendavimus T. I. P. II. p. 342.

XXIII. Vat. Cod. p. 298. Plan. p. 230. St. 334. W. Lemma in Analectis ductum est ex Vat. membr. unde apparet, errasse *Huetium* p. 22. qui v. 2. πόλιν de Beryto interpretatur, ubi leges floruisse constat. At Byzantii quoque idem studium floruit. Vid. *Menag.* Amoen. c. 24. p. 133. — V. 3. Gemellus Juris Romani Professor fuisse videtur. Certe verba, ὃς εὐνομίης ἴδμονα θῆκε πόλιν, vix aliter quam de Antecessore accipi possunt. — V. 6. ζώην. Edit. Flor. pr.

ARABII SCHOLASTICI EPIGRAMMATA.

¶. 109.] *I.* Plan. p. 292. St. 431. W. cum lemmate: εἰς εἰκόνα Λογγίνου ὑπάρχου ἐν Βυζαντίῳ. Longinus, quem hoc Epigr. celebrat, is esse videtur, qui post Narsem a Justino juniore Ravennam missus est. Eum plurimis legationibus functum esse, ex hoc carmine apparet. — V. 1. Ἴβηρ. Accipiendum de Iberia, quae inter Pontum Euxinum et mare Caspium jacet. Vide *Strabon.*

XI. p. 500. — V. 3. ζώοντα. Edd. Aldinae. ζείοντα restituit *Brod.* — Ἀγαρηνῶν. Quem populum significaverit, obscurum. Fuit urbs Ἄγρα (sive Ἄγαρα) in Arabia Felici, quam ab Aelio Gallo oppugnatam tradit *Strabo* XVI. p. 781. Hinc fortasse Agareni pro Arabibus positi. Agareni etiam commemorantur ap. *Dion. Caff.* LXVIII. 31. p. 1145. μετὰ δὲ ταῦτα ἐς τὴν Ἀραβίαν ἦλθε καὶ τοῖς Ἀγαρηνοῖς — ἐπεχείρησεν. At hoc loco *Reimarus* Ἀτρηνοῖς in textu posuit. Numerosum populum esse, intelligitur ex epitheto πολυσπερέων. Cf. *Homer.* Il. β. 804. *Hesiod.* Theog. 365. Ὠκεανῖναι πολυσπερέες. Eundem populum in calidissimis regionibus habitasse, apparet ex verbis πεδία ζείοντα, quae maxime Arabiae conveniunt. — V. 6. εἰρήνην κευθομένην. inter belli tumultum quasi latentem pacem. Ad quam potissimum historiam haec referri debeant, non constat.

II. Plan. p. 376. St. 514. W. In statuam ejusdem Longini ex aere, ut videtur. Quod urbs aeneam potius quam auream statuam ei posuerit, ita interpretatur poëta, ut Longinum, hominem incorruptissimum, auri munera respuisse dicat. Respondet ad haec *Macedon.* Epigr. XXXVIII.

III. Plan. p. 319. St. 458. W. Utrum picta tabula describatur, an statua, non apparet ex hoc carmine; nec magis, utrum Hippomenes solus, an Atalanta simul cum eo efficta fuerit. — V. 3. δρμῆς εἶργεν. impedivit Atalantam, quominus Hippomenem cursu anteverteret. — σύμβολον Παφίης. ut omnino mala amorem significare putabantur, (vide ad *Platon.* Ep. IV. T. I. P. I. p. 339. sq.) ita Hippomenis malis, quae a Venere acceperat, etiam vis quaedam animi deliniendi indita fuisse traditur. *Theocrit.* Eid. III. 41. μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἑλὼν δρόμον ἄνυεν· ἁ δ' Ἀταλάντα Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἅλλετ' ἔρωτα. *Scholiast.* ad Eid. II. 118. τὰ ὑπὸ Ἀφροδίτης διδό-

μενα τῷ Ἱππομένει μῆλα ἐκ Διονύσου — εἰς ἔρωτα τὴν Ἀταλάντην ἐκίνησεν, ὥς φησι Φιλητᾶς. *Philetae* versus huc pertinentes vide T. I. P. I. p. 394. — Quod autem Noster illa mala ἕδνα γάμων appellat, in eo consentientem habet *Nonn.* Dionys. XLVIII. p. 1258.

Καὶ πέλε τοῖος ἄεθλος ὁμοίϊος, ὡς ὅτε κούρην
Χρυσοφαῆ προπάροιθε γαμήλια δῶρα κυλίνδων
Ἱππομένης νίκησεν ἐπειγομένην Ἀταλάντην.

¶. 110.] *IV.* Plan. p. 319. St. 459. W. In imaginem Andromedae rupibus affixae, prope quas bellua marina conspiciebatur. Aliud ejusdem historiae momentum expressit is, cujus opus commemorat *Antiphilus* Ep. XIII. ubi vide not. — Picta fuit tabula, ut ex v. ζωγράφος intelligitur; nec audiendus *Bandur.* in Antiq. CP. T. II. p. 846. qui statuam illam Andromedae describi existimat, quae, Constantino M. imperante, unâ cum Perseo CPolin advecta est. — V. 3. γναμπτῇσι χαρ. Vulgo. γναμπταὶ σπιλάδες rupes esse videntur acutae et fluctibus imminentes. Conspiciebatur cetos, ut haec verba declarare videntur, in ipso litore, sive quod ex undis escenderat, (κῆτος πεζεῦον ἐπὶ τὰς ἀγέλας καὶ τοὺς ἐν τῇ γῇ ἀνθρώπους, verba sunt *Philostrati* I. Imag. XXIX. p. 806. Andromedam periculo ereptam describentis) sive quod, certamine finito, in litus projectum jacebat. *Philostrat.* l. c. τετέλεσται ἤδη ὁ ἆθλος, καὶ τὸ μὲν κῆτος ἔῤῥιπται πρὸ τῆς ἠϊόνος. — V. 6. καὶ βλεφαρ. praeclarum artificem fuisse oportet eum, qui hac imagine et oculos et mentem fefellerit.

V. Plan. p. 320. St. 459. W. Jejunum Epigramma.

VI. Plan. p. 335. St. 474. W. In Panis statuam, fistulam ori admotam tenentis. — V. 2. ἐγκατέμιξε. *Christodor.* in Ecphr. v. 48. de Simonide: ὤφελεν ὁ πλάσσας σε — χαλκῷ συγκεράσαι μέλος ἡδύ. *Callistr.* Stat. VIII. p. 900. ὥσπερ, οἶμαι, τοῦ Πραξιτέλους καὶ τὸ Βάκχειον

ἐγκαταμίξῃ δυνηθέντος. Idem IX. p. 901. πέτραν ἀνέμιξεν ἀλγεινῷ. *Tullius Gem.* Ep. IV. Lysippus χαλκῷ ἐγκατέμιξ' ὀδύνην. *Paul. Silent.* Ep. LVIII. ἡ τέχνη — μανίην ἐγκατέμιξε λίθῳ. — V. 3. Fistulam inflare recusat, quod Echo, quam deperit, aufugientem videt. Amabat ille Nympham, dum ipsa Satyri amore flagrabat. *Mosch.* Eid. VI. ἤρα Πὰν Ἀχοῦς τᾶς γείτονος· ἤρατο δ' Ἀχὼ Σκιρτητᾶ Σατύρω. *Nonn.* Dion. XVI. p. 457. Fuerunt tamen, qui ex his amoribus Iÿnga natam traderent. Cf. *Tzetza* ad Lycophr. 316. — ἀμήχανος. nescius, quomodo voti compos fiat. idem fere, quod δυσέρως, quod junxit *Theocr.* Eid. I. 85. ἆ δυσέρως τις ἄγαν καὶ ἀμήχανος ἐσσί. — ἄστατος. Idem Echûs epitheton apud *Nonnum* Dion. XXXII. p. 816. ubi de Pane e pugna fugiente, σιγαλέοις, ait, πόδεσσιν ἐδύσατο δάσκιον ὕλην, Μή μιν ἴδῃ φεύγοντα δι' οὔρεος ἄστατος Ἠχώ, Καί οἱ ἐπεγγελάσειε καὶ ἀδρανέοντα καλέσσῃ. — V. 4. σηκτὶς fistula h. l. ut passim. Cf. ad *Comet.* Epigr. III. p. 15.

VII. Vat. Cod. p. 469. Plan. p. 374. St. 513. W. Fortasse hoc quoque carmen scriptum est in Heraei hortos, de quibus vid. not. ad *Agath.* Ep. XLVI. et *Paul. Silent.* LXI. et LXII.

MACEDONII CONSULIS
EPIGRAMMATA.

¶. 111.] *I.* Vat. Cod. p. 122. Primus edidit *Wolf.* in Fragm. Sapph. p. 227. *Reisk.* in Misc. Lips. T. IX. p. 475. nr. 367. Comparat auctor puellam, quam deperit, cum vite, se ipsum cum vindemiatore. — V. 2. τοὺς ἕλικας. sarmenta sunt sive palmites aridi. De palmitibus simpliciter *Simonid.* Ep. LIV. 2. *Nonn.* Dion. XVI. p. 454. ἡμερίδων γὰρ Αὐτοφυὴς μίτρωσεν ἕλιξ εὐάμπελον

ὀδυνήν. Ad hederae palmites translatum ap. *Theocrit.* Eid. I. 31. quem locum, male vulgo intellectum, explicuit operum antiquitatis elegantissimus spectator in *Vasengemählden* T. I. P. I. p. 82. — V. 3. „In cod. „scriptum ἐμῆς ἀνάθημα μερίμνης. Salmasii emendationem „recepi.“ *Br.* Sic *Meleag.* Ep. CXII. ἀκρὶς ἐμῶν ἀπάτημα πόθων. Cod. scripturam servavit *Reiskius*, ad quam illustrandam *Schneiderus* in Peric. crit. p. 55. attulit *Polemon. Soph.* Epit. in Callimachum p. 27. ὦ σεμνὸν ἀνάθημα πολέμου, ὦ καλὸν Ἄρεος ἄγαλμα. Pro ornamento usurpavit *Euripides* in Meleagro Fr. XIII. παῖδες δὲ χρηστοὶ — δώμασι Καλὸν τὸ θησαύρισμα, τοῖς τεκοῦσί τε Ἀνάθημα βιότου. *Hesych.* ἀνάθημα· κόσμημα. Hinc apparet, ἀνάθημα parum diversum esse ab ἄγαλμα, cum quo jungitur ap. *Nonn.* Dion. XLII. p. 1088. βάρβιτα χειρὶ λίγαινε τεῆς ἀναθήματα Ῥείης, Κύπριδος ἁβρὸν ἄγαλμα παροίνιον. Quare si quis Cod. lectioni inhaerere velit, μερίμνης ἀνάθημα explicari possit per *oblectamentum amoris* i. e. amantis, voluptas mea. Sic haec lectio accepta haud scio an magis etiam conveniat calamistrato *Macedonii* scribendi generi. — V. 4. ἐνὶ πλέξας. Vat. Cod. quod verum videtur, modo ἐνιπλέξας scribas. Pro ἅμματι *Reiskius* σώματι dedit, citra necessitatem. Idem est ἅμμα et δεσμός, sed utrumque junctum copiae ostentandae causa, fere ut ap. *Aeschyl.* Prom. 6. ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀῤῥήκτοις πέδαις. Ad sensum comp. *Paulus Silent.* Ep. VII. 15. ὑπ' ἀντιπόροισιν ἀγοστοῖς Ὑγρὰ περιπλέγδην ἅψεα δησαμένους. — V. 5. τρυγόω τὸν ἐρ. Vat. Cod. Sic emendavit etiam *Wolfius*, cum in Apogr. esset τρυγόωσιν. τρυγᾶν pro *decerpere* positum illustravimus ad *Meleagr.* Ep. II. p. 15. Ad rem amatoriam hoc verbum transtulit *Aristaenet.* L. II. 1. p. 72. οὐ δεῖ τηρεῖν ὀπώραν. δίδου τοῖς σοῖς ὀπωρώναις τὴν ὥραν τρυγᾶν· μετ' ὀλίγον ἔσῃ γεράνδρυον. *Eustath.* de Amor. Ism. IX. p. 418. ἐν τοῖς τούτοις χείλεσι καὶ ὅσοις ἄλλοις τρυγᾶται βότρυς ἐρωτικός. *Nonn.* Dion. XLII. p. 1096. παρθένε, σύγγονος ἦλθέ ποτε,

τρυγόωμεν ὀπώρην, Σὼς ἐτάχυς ἠέξητο. — V. 6. „Cod. οἶδα „μένειν. Recte Salmaſ. οὐκ οἶδα νέμειν. *habere*, *poſſidere* „*neſcio*, i. e. *nolo*. Tum cod. ἔτι μοι. Quod etiam a „Salmaſio emendatum.“ *Br.* νέμειν θέρος, ἔαρ, idem fere h. l. quod τρυγᾷν. nulla eſt puella neque vernantibus annis, neque paulo provectior aetate, quam habere malim. οἶδα periphraſi inſervit. Cf. *Abreſch.* ad *Ariſtaen.* p. 336. — V. 7. „In membranis, et perſpicue in ap. „Buheriano ἡβήσειας, quod conjecerat Reiskius, ſed „quum verſus modulo congruum eſſet, recipere noluit „et praetulit ἀκμάσειας, ne ſemel metricis legibus pa„ruiſſe videretur. Tum Cod. εἰ δέ τις ἔλθῃ. In margine „cod. Lipſ. emendatum ἔλθοι, judice Reiskio, *absque* „*neceſſitate.* At ἔλθῃ cum εἰ ſoloecum eſt, quod ignoraſſe „mirum, qui tot graecos auctores edidit. Scribendum „erat ἢν δέ τις ἔλθῃ, aut εἰ δέ τις ἔλθοι.“ *Br.* At ſecundum *Reiskium* judicabat vir doctiſſimus *Locella*, qui εἰ cum conj. aor. 2. jungi poſſe cenſet ad *Xenoph. Epheſ.* p. 186. — Pro ἡβήσειας quaedam Apogr. ἡμύσειας. — V. 8. λοξὸς ἔλιξ. reſpicitur v. 2. — Pro τλήσομαι, quod *Reisk.* dedit, in Ap. Lipſ. eſt πλήσομαι, ap. *Wolf.* λήσομαι. Totum hoc diſtichon Vir Doct. in marg. Apogr. Guy. et Ruhnk. addititium eſſe putabat. Temere. Nihil his verſſ. magis genuinum.

II. Cod. Vat. p. 123. Edidit *Reisk.* Miſc. Lipſ. IX. p. 476. nr. 368. Hinc protulit *Toup.* in Cur. Nov. p. 168. Eſt colloquium viri cum muliere, amantes promiſſis lactante. Antiquiorem quendam poëtam expreſſiſſe noſtrum, ſatis veriſimile eſt. — V. 2. laudat *Suid.* v. ἀμβολίη T. I. p. 136. — V. 3. ταῦτα. Vana haec promiſſa, nihil amplius mihi gratificaris. — V. 5. „Diſtinctis perſonis, quae interloquuntur, facile intel„ligitur carmen, et palam eſt, v. 5. ἑσπερίῃ, non ἑσπερίην, „ut in Cod. perperam ſcriptum eſt, legendum eſſe.“ *Br.* In marg. Ap. Guy. et Ruhnk. ἑσπερίῃν. i. e. *veſulam*,

tarde

tarde te videbo. *Hesych.* ἑσπέριον ξένον. τὸν ἑσπέρας ἥκοντα. Nec *Dorvillius*, qui hoc distichon profert ad *Charit.* p. 156. vitium intellexit, quod sublatum debemus *Toupio* l. c. Est ambiguitas in his verbis, quae alio sensu a muliere dicuntur, alio ab amante accipiuntur. Dixit illa: Ad vesperam te visum ibo. Jam cum ἑσπερίη translata significatione etiam de aetate ad senectutem vergente usurpetur, ille respondit: Quid, quaeso, vespera est mulierum, nisi rugarum plena senectus? — Huc facit *Aristotel.* Poët. c. XXI. ὁμοίως ἔχει ἑσπέρα πρὸς ἡμέραν καὶ γῆρας πρὸς βίον. ἐρεῖ τοίνυν τὴν ἑσπέραν γῆρας ἡμέρας, καὶ τὸ γῆρας ἑσπέραν· ἢ ὥσπερ Ἐμπεδοκλῆς, δυσμὰς βίου. — V. 6. ἀμετρήτῳ ῥυτίδι. Sic Vat. Cod. et *Dorv.* ἀμετρήτων ῥυτίδων. *Reiske* et *Toup.* Verbum πλήθεσθαι utrumque casum adsciscit. Vide, qui multa collegit, *Abresch.* ad Aesch. II. p. 187. sq.

¶. 112.] *III.* Vat. Cod. p. 124. *Reisk.* Misc. Lips. IX. p. 477. nr. 389. Animum ob inopinatum puellae adventum vehementi gaudio perculsum significat auctor. — V. 1. 2. laudat *Suid.* in ἐξεσάλαξας T. I. p. 767. ὅλην φαντασίην, *omnem imaginandi vim excussisti*, vertit *Reiskius*. Dubito an recte. Sunt potius ea, quae menti obversabantur poëtae, sive cogitationes, quibus tum occupatus tenebatur, cum puella intraret. — ἐξεσάλαξας. ut *Paul. Silent.* XXXIV. ἔκχυτον ἐκ στέρνων ἐξεσόβησα νόον. — V. 3. »Scriptum in cod. κραδίη δὲ βυθῷ πελεμίζεται οἴστρου, »quod partim a Salmasio emendatum. At v. sq. pro κινυμένης reponenda est codicis lectio πνιγομένης, quam »temere immutavi.« *Br.* *Reiskius* servavit lect. Cod. vertens: *cor profunda oestri voragine aestuat*; quod sensum non habet. κραδίης βυθός, ut *Paul. Sil.* Ep. XXVII. ἡμετέρης θερμῷ βένθεϊ σῆς κραδίης. — οἴστρῳ πελεμίζεται. Haud aliter *Nonn.* Dion. XV. p. 424. νύμφα οἴστρῳ λαβροτέρῳ δεδονημένον. XLII. p. 1084. πόθου δεδονημένον οἴστρῳ. — V. 4. πνίγεσθαι de iis, qui in undis laborant, pro-

prium illustravit *Wakefield* in Sylv. crit. T. II. p. 75. qui vs. seq. φθάνοντα corrigit pro φανέντα. sine necessitate. — κῦμα Κυπρίδιον ductum ex *Meleagr.* Ep. XIX. 7. — V. 5. ναυηγόν. Vide notata ad *Posidippi* Ep. VI. T. II. P. I. p. 137. ubi v. 1. legendum: σήν, Παφίη Κυθέρεια, παρ' χόνι εἶδε —, non παρ' ἠϊόν' εἶδε, quod minus elegans. — V. 6. λιμένων. Dum in allegoria pergit et otium sibi a tempestatibus precari videtur, rem obscoenam tecte significat. Hac imagine usus in re perquam gravi *Sophocl.* Oedip. Tyr. 1208. ᾧ μέγας λιμὴν αὑτὸς ἤρκεσε Παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν. Allegoriae auctor fuisse videtur *Empedocles* secundum *Schol.* Eurip. Phoen. v. 18. Ἐμπεδοκλῆς ὁ φυσικὸς ἀλληγορῶν φησί· σχιστοὺς λιμένας Ἀφροδίτης, ἐν οἷς ἡ τῶν παίδων γένεσίς ἐστιν. ubi vide *Valcken.* p. 600.

IV. Vat. Cod. p. 125. Edidit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 324. *Reisk.* Misc. Lips. IX. p. 479. nr. 371. Quum sibi per quietem puellam amplecti videretur, invidiosus Amor omnem illam felicitatem, somno excusso, turbavit. — V. 1. ὄνειρον. *Reisk.* contra Cod. fidem. — V. 3. πείθετό μοι. Cod. Vat. et Dorv. Ad rem confer Ep. ἀδεσπ. LVI. — οὐκ ἀλέγιζεν. facile patiebatur, me varia Venere corpus ejus tractare. — V. 5. „Male Dorvillius „καὶ νύκτα pro κατὰ νύκτα. quod perspicue in Cod. scri„ptum est.“ *Br.* Hoc quoque loco Apographa cl. editori fraudi fuerunt. In membr. est καὶ νύκτα, idque verius et gravius puto quam emendationem *Salmasii,* in marg. apogr. Ruhnk. notatam. Amor non contentus interdiu me ludere, noctem *quoque* observans voluptate me privavit. Talem Amorem sibi finxit *Crinagoras* Ep. III. in dormientem Cupidinem: ἀλλὰ καὶ ὥς σε δέδοικα — μὴ κὴν ὕπνῳ πικρὸν ὄνειρον ἴδῃς. et hinc *Statyll. Flacc.* Ep. VII. ἐγὼ δ', ἀγέρωχε, δέδοικα Μή μοι καὶ κνώσσων πικρὸν ὄνειρον ἴδῃς. — V. 6. ἐξέχεεν. Vat. Cod. — V. 7. ὧδέ μοι. Sic mihi Amor vel in somniis voluptatem ex fur-

tivis amoribus percipiendam invidet. *γάμος*, *concubitus*, hoc sensu passim obvium. *Dorvillius* comparat *Ovid.* L. VIII. Metam. 850. *qui raptae praemia* (*κέρδεα*) *nobis Virginitatis habes.*

V. Vat. Cod. p. 132. Edidit *Salmas.* ad Solin. p. 539. C. D. *Reiske* Misc. Lips. IX. p. 689. nr. 384. In meretriculam, olim formosam et superbam, nunc, annorum flore deperdito, ab amantibus relictam. Expressum ex *Rufini* Ep. XXXVII. — V. 1. *βακχεύουσαν.* Eodem sensu *Agath.* Ep. XIII. *ἡ πάρος ἀγλαΐησι μετάρσιος — καὶ σοβαρευομένη.* De quovis vehementiore impetu *βακχεύειν* usurpatur; ut ap. *Agath.* Ep. XXVII. *Κύπριδι βακχεύειν μᾶλλον ἐπειγομένη.* Cf. *Cuperi* Obss. L. III. p. 310. Hinc *βακχεύουσα ἐν εἴδεϊ* mulier esse possit pulchritudine sua insigniter ferociens. Sed sic *θηλυτερῶν* nimis otiosum videtur. Emendando succurrere conati sunt Viri doctissimi, quorum unus in marg. apogr. Ruhnk.: *Leg.: ἀν' ἤθεα. Homer.: ἀν' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων. placet. Vel ex lectione Gaulminii Cod. ἐν εἴδεσι θ. ἐν ἤθεσι.* *ἐν εἴδεσι* praebent Schedae Tryll. *Cornel. de Pauw* in Apogr. suo *ἐν εἴδεσι θηλυτερῶν* pro periphrasi habet: *ἐν θηλυτέραις.* Nihil horum eximie placet. Fortasse legendum:

ἐν εἴαρι θηλυτερῶν

in vere mulierum, i. e. in aetatis et pulchritudinis flore. Vide not. ad *Rufin.* Ep. VIII. T. II. P. III. p. 159. — V. 2. *χρυσεοκροτάλῳ* et *σπατάλην* Vat. Cod. Posterius vocabulum initiali majore scriptum pro nomine proprio habebat *Reiskius*, qui initio versus *χρυσέῳ κροτάλῳ* exhibuit. Neutrum horum admitti potest. *Rufinus*, quem Noster expressit: *σοβαρῶν ταρσῶν χρυσοφόρος σπατάλη.* ubi vide not. *σπατάλῃ* autem ob praecedentem accusativum in *σπατάλην* depravatum esse, noli dubitare. Nihil enim hoc erroris genere in Vat. Cod. frequentius. *χρυσοκρόταλος* dicitur ornatus aureus ob inanem, quem efficit,

ſtrepitum, ita ut de *crotalis* ne cogitandum ſit quidem. κρόταλον ad res ſtreperas translatum illuſtravit *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Nub. 259. — σειομένην. de inceſſu ſuperbiore accipio, eodem fere ſenſu, quo σοβεῖν, de quo *Bergl.* ad *Alciphr.* p. 142. et *Pierſ.* ad *Moer.* p. 341. Haec mihi interpretatio contextui aptiſſima videtur. Quae ſi cui non ſatis placeat, is haec verba de ſaltatrice accipiat, *corpus movente* (σειομένῃ) *ad* σπατάλην χρυσέων κροτάλων, *ad aureorum crotalorum delicias.* Sic adjectiva pro genitivis paſſim uſurpantur, ap. Tragicos praeſertim. *Cornel. de Pauw* cogitabat de κατάγῃ. — V. 3. *Suidas* T. III. p. 600. φιληταί. — οἱ φιλοῦντες· οἱ δὲ φιληταί, οἵ ποτε θρυλλήστως ἐναντίον l. ν. μ. π. Amantes, qui olim cum precibus et ſupplicationibus ad eam accedebant. — τὸ αὐξοσέληνον. *luna plena.* *Salmaſius* l. c. bonam et plenam puellae habitudinem (*l'embonpoint*) interpretatur. Mihi omnino opulentior puellae conditio indicari videtur, quam poëta initio carminis deſcripſit. In σύνοδος iterum eſt luſus ex ambiguitate. Significatur primum *interlunium*, ubi luna vetus non amplius conſpicitur, nec nova apparet; deinde concubitus, congreſſus, frequentia amantium. Vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 739. Hoc igitur *Macedonius* voluit: Ille priſtinus puellae ſplendor, illae divitiae et munditiae ceſſarunt, cum amantes ei obviam fieri et ſumtus porrigere nolint. — V. 6. ἐξέλιπεν et μὴ κέτι. Vat. Cod.

¶. 113.] *VI.* Vat. Cod. p. 122. Plan. p. 454. St. 590. W. De vulneribus ab Amore ſibi inflictis ſatis inepte conqueritur. — V. 3. κακότητος. Dolor vulneris me tam graviter afficit, ut conſilium reperire nequeam. De ἀμήχανος vide ad *Arabii* Ep. VI. 3. — V. 3. „πάσσει. Vulgo πάσσει. Legendum credo ἤπιά κεν πάσσαι, et „ſic excudi volebam.“ *Br.* Vulgatam πάσσει confirmat Vat. Cod. nec emendatione opus eſſe videtur. Reſpicitur locus Il. δ. 218. ἐπ' ἄρ' ἤπια φάρμακα εἰδὼς Πάσσε, τά οἱ

ποτὶ πατρὶ φίλα φρονέων πόρε Χείρων. — V. 5. Τήλεφος. Cf. not. ad *Paul. Sil.* Ep. XV.

VII. Vat. Cod. p. 126. Plan. p. 461. St. 598. W. Ad puellam, quae, priſtina ſeveritate depoſita, blanditiis eum fruſtra allicere et irretire conabatur. — V. 1. κιχλίζεις. laſcivo riſu me ad furtivam voluptatem invitas. Κιχλίζειν, τὸ γελᾷν ἀτάκτως. *Suid.* T. II. p. 320. ubi noſtrum vſ. excitat. Multa de hoc vocabulo dedit *Brodaeus* ad h. l. Plurimum huc facit *Clem. Alex.* II. Paed. p. 196. 25. riſus immodicus, εἰ μὲν ἐπὶ γυναικῶν γένοιτο, κιχλισμὸς προσαγορεύεται, γέλως δέ ἐστι πορνικός· εἰ δὲ ἐπὶ ἀνδρῶν, καγχασμός· γέλως δέ ἐστιν οὗτος μνηστηριώδης. — Eodem redit χρεμέτισμα, quod equis proprium, praecipue ubi coitum deſiderant. *Claudian.* de Nupt. Hon. et Mar. v. 289. *Sonipes – quem primus amoris Sollicitavit odor – Pharſalia rura Pervolat, et notos hinnitu flagitat ignes.* — προκέλευθον. *Nonn.* Dion. L. III. p. 106. ἐσσομένων προκέλευθον ὑπέρτερον ἐλπίδα βόσκω. — V. 3. τρισὶν ὤμοσα πέτραις. Jusjurandum ſanctiſſimum indicari ſponte apparet; in cauſa locutionis inveſtiganda laboramus. *Brodaeus* quidem haud pauca aliena attulit; ut quae de ſaxo (μύδρῳ) fluctibus immiſſo profert. (Vide *Intrpp. Herodoti* L. I. 165. p. 78. et ad *Horat.* XVI. Epod. 25.) Unice huc facit *Harpocration* v. λίθος· Δημοσθένης ἐν τῇ κατὰ Κόνωνος· τῶν τε παρόντων καθ' ἕνα ἡμῶν οὑτωσὶ πρὸς τὸν λίθον ἄγοντες καὶ ἐξορκοῦντες· ἐοίκασιν οὖν Ἀθηναῖοι πρός τινι λίθῳ τοὺς ὅρκους ποιεῖσθαι, ὡς Ἀριστοτέλης καὶ Φιλόχορος ὑποδηλοῦσι. Similem conſuetudinem, ſed in imprecationibus, usque ad ſua tempora duraſſe notavit *Scholiaſt.* ed. Wechel. Quum tamen et hic ritus, et ille, quem *Harpocration* commemorat, nonnihil diverſus ſit ab eo, cujus *Macedonius* mentionem injecit, Vir ingenioſus in Specim. Quaeſt. Philol. p. 75. legendum propoſuit:

ὤμοσα τὴν δυσέρωτα Κόρην, τρισὶν ὤμοσ' ἀδελφαῖς,
μήποτε μειλιχίοις σ' ὄμμασιν εἰσιδέειν.

Proserpinam in amore infelicem et Parcas juravi. τρεῖς κασίγνηται Parcae appellantur ap. *Homer.* H. in Mercur. 549. nec non apud Latinos poëtas *tres sorores* passim obviae. *Propert.* II. X. 44. *quaevis de tribus una soror.* *Ovid.* XV. Metam. 807. *Sola insuperabile fatum, Nata, movere paras? intres licet ipsa sororum Tecta trium.* *Horat.* II. Od. III. 15. *Dum res et aetas et Sororum Fila trium patiuntur atra;* ubi vide *Mitscherl.* et *Wakker* Amoen. litt. c. XII. p. 111. — Nolim tamen ingeniosae huic conjecturae nimium tribui. Ne enim diversos casus eidem verbo additos urgeam, certe δυσέρως de Proserpina otiosum videri debet; nec causam video satis gravem, cur δυσέρως κόρη non de ipsa meretrice (*in libidinem nimis effusa*, et vere δυσέρωτι) accipiatur; praesertim cum sic elegantissima sit verborum collocatio. Etiam hoc, quod poëta a secunda persona ad tertiam delabitur, elegantiam suam habet et scenicum ἦθος. Ipse cl. *Eichstaedt* in literis ad me datis aliam tentavit emendandi viam:

ὤμοσα τὴν δυσέρωτα Κόρην, τρὶς ἐπώμοσ', ἑταίρην
μήποτε μειλιχίοις ὄμμασιν εἰσιδέειν.

Equidem vulgatae inhaerere malim, ritum ex amantium religione, nobis, ut multa hujus generis, non satis cognitum significari existimans. Hoc quoque *Grotio* visum esse, ex ipsius versione apparet:

Juravi, manibus capiens tria saxa, procacem
Luminibus placidis nec semel adspicere.

— V. 5. πόππυζε σεαυτῇ. tibi ipsi illis ποππύσμασι blandire. *Suidas*, hunc versum laudans, T. III. p. 155. πόππυζε. — ἀντὶ τοῦ κολακεύει, κήλει. ποππύσματα· κολακεῖαι εἰς τοὺς ἀδαμάστους ἵππους. Illustravit h. v. de blandientibus aliosque allicere studentibus *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* T. I. p. 93. 64. Hoc loco simul ad sonum compressorum labiorum respicitur. — V. 6. χεῖλεσι

γυμνοτάτοις. sequentibus illustratur. Cl. *Eichstaedt* malit ὑγροτάτοις. — V. 7. 8. a Planude omissos *Brunckius* ex Vat. Cod. addidit. — ἐργάτιδες. Vide not. ad *Philippi* Ep. XXVIII. T. II. P. II. p. 168. sq. *Paul. Silent.* XII. 12.

VIII. Vat. Cod. p. 122. Plan. p. 454. St. 590. W. Cf. *Archiae* Ep. II. — ἥπατος. ubi amoris et cupiditatum sedes. ἔρωτος ὁ πυρσὸς καὶ μέχρι τοῦ ἥπατος διελήλυθεν εἰσρυείς. *Aristaen.* L. II. Ep. V. p. 79. Hoc expertus erat Polyphemus ille Theocriteus, cui Κύπριδος ἥπατι πᾶξε βέλεμνον. Eid. XI. 16. et Hercules ap. eundem Eid. XIII. 71. χαλεπὰ γὰρ ἔσω θεὸς ἧπαρ ἄμυσσεν. Illustravit hunc *morbum hepatarium Plauti* in Curcul. II. Sc. I. *Toupius* ad Longin. Π. Ὕ. p. 302. — V. 2. „κατάβα. Sic cod. „Ja. Lascaris. Vulgo μετάβα." *Br.* Vulgatum exhibet etiam Vat. Cod.

IX. Vat. Cod. p. 121. Plan. p. 454. St. 590. W. Poëta, diu exoptatam noctem denique nactus, Luciferum rogat, ut aliquamdiu morari noctemque extendere velit. Cf. *Meleagr.* Ep. LXXXI. sq. — V. 2. Ἄρεϊ γειτονέων. Martis sidus tristia minari et omnino saevioris indolis esse putabatur; hinc poëta veretur, ne vicinitate sua aliquid hujus indolis cum Lucifero communicet. — V. 3. Κλυμένης. Nota fabula de Solis et Clymenes amoribus vel ex *Ovid.* I. Metam. 756. Fuisse, qui noctem tum a Sole protractam esse fingerent, ex hoc loco apparet; an alibi idem occurrat, ignoro. *Nonnus* Dion. XXXVIII. p. 972. ubi Clymenes cum Sole nuptias describit, Luciferum carmen nuptiale cantasse, Lunam face praeluxisse narrat. — V. 6. Κιμμερίοις. Ex *Pauli Sil.* Ep. XIII. εἴ τις Ἐρώτων λάτρις, νύκτας ἔχειν ὤφελε Κιμμερίων.

¶ 114.] *X.* Vat. Cod. p. 122. Plan. p. 455. St. 591. W. De duro puellae animo conquestus se ipsum

et puellam eum Niobe comparat. Hoc carmen, quod *Opsopoeus* festivum esse dicit, mihi quidem ineptissimum esse videtur. — V. 1. τὴν Νιόβην. Putabatur lacrymas fundere Niobe in saxum mutata, secundum *Homer.* Il. ω. 617: ἔνθα λίθος περ ἐοῦσα θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει. unde *Antip. Sid.* Ep. XLIII. πέτρος ἐσῃ, Νιόβα, κάδεϊ τειρομένα. *Ovid.* Met. VI. 309. *intra quoque viscera saxum est. Flet tamen, et validi circumdata turbine venti In patriam rapta est; ubi fixa cacumine montis Liquitur, et lacrymas etiamnum marmora manant.* Cf. *Senec.* Agam. 371. *Callimach.* H. in Apoll. 22. et *Ruhnk.* Epist. cr. II. p. 131. — βουκόλος ἀνήρ. Nisi dixeris, *Macedonium* rusticum hunc hominem, Niobes lacrymas mirantem, sine ulla causa adduxisse, verisimile est, veteris cujusdam poëtae locum ei obversatum esse. Fuit is fortasse *Philemon* Comicus, cujus versus servavit Schol. ad *Homeri* Il. ω. 617.:

Ἐγὼ λίθον μὲν τὴν Νιόβην, μὰ τοὺς θεούς,
Οὐδέποτ' ἐπείσθην, οὐδὲ νῦν πεισθήσομαι,
Ὡς τοῦτ' ἐγένετο, καὶ κήδεα πέσσει [λίθος].

Sic legendi videntur hi versus, quos in *Philemonis* Comoedia rusticum quendam pronuntiasse suspicor. — V. 3. τέρην. Vulgo et in Vat. Cod. τέρης, quod Brunckianae lectioni praefero. — V. 4. ἔμπνοος λίθος. quamvis viva, quovis tamen saxo durior.

XI. Vat. Cod. p. 123. Plan. p. 460. St. 598. W. Multiplices puellae illecebras enumerat; fere ut *Liban.* in Ecphr. Pulchrit. T. IV. p. 1070. ed. R. ἐπ' ἐκεῖνο τὸ πρόσωπον περιεχόρευον αἱ Χάριτες — αἱ Μοῦσαι περὶ τὴν κόρην ἀμήριζον, καί τι λέγειν τοῦ κάλλους ἐπάξιον οὐκ εἶχον. Ἔρως εὐτύχει (fort. εἱστήκει) παρ' αὐτῇ τὰ τόξα τείνων καὶ πικρὸν ἐπαλείφων τοῖς βέλεσι φάρμακον, καὶ ταῖς βολαῖς τῶν ἐκείνης ὀμμάτων ἐμπιστεύων τὴν τόξευσιν. — V. 1. πρόσωπα τὰ δ' Vat. Cod. De forma προσώπατον vide *Rittershus.* ad *Op-*

pian. Cyneg. I. 418. III. 91. — In fine versus membr. βάλλει. „θάλλεις. Sic omnino legendum, non, ut vulgo, „βάλλεις: membr. βάλλει, e quibus v. 3. συλεύεις recepi.“ *Br.* Illud fortasse in mente habebat magnus *Grotius*, cum verteret: *Ora lepor, frontem florum tibi circulus ornat;* qui de florum corona cogitasse videtur; sed coloris florem, lilia cum rosis in puellae ore commixta, intelligi voluit. — V. 3. σκυλεύεις. Vulgo. *Aristaen.* L. II. 1. p. 71. σὺ δὲ ὀφθεῖσα φλέγεις καὶ ἀκουσθεῖσα (sic *Toup.* Ep. crit. p. 110.) τιτρώσκεις.

XII. Vat. Cod. p. 124. Plan. p. 460. St. 598. W. Quare nudum ensem gerat, poëta docet hoc Epigrammate, quod omnibus *Macedonii* carminibus facile praetulerim. — V. 1. τὸ ξίφος. *Apollon. Rh.* L. III. 1381. γυμνὸν δ' ἐκ κολεοῖο φέρε ξίφος. — In fine vs. κούρα Vat. — V. 3. ἀζαλέον. ἄγαν ζέον. θερμόν. *Hesych.* Hujus significationis nullum in Lexicis exemplum prostat. Notandus igitur *Macedonii* locus. — V. 5. In his color fortasse ductus ex Scolio *Hybriae Cretensis* XXII. T. I. p. 159. — In fin. vs. κάτοπτρον Vat. C. — Verba οὗτος ἐμοὶ ποθέοντι male vertit *Opsopoeus: Hic mihi amanti est conscius;* pro: *hic me amantem comitatur.* — V. 7. καὶ καλός. Idem interpres haec verba ad ensem refert, parum apte. Melius *Grotius: In hoc videor pulcher et ipse mihi, Quantum sivit amor.* Amor enim pulchritudini nocet, pallorem genis obducens. — ἐπ' ἐμεῖο λαθῆναι. Vat. Cod. in qua lectione fortasse aliud quid latet, quam quod Planudes substituit.

XIII. Vat. Cod. p. 126. Plan. p. 461. St. 599. W. De inconstanti puellae Parmenidis animo conqueritur. — V. 1. Παρμενίς. lusus in nomine ex παρὰ et μένειν composito. — V. 3. Ducta sunt haec ex *Theocrit.* Eid. VIII. 17. unde eadem ad Nicaeam transtulit *Nonnus* Dion. XVI. p. 297. Iis, quae notavimus ad *Callim.* Ep.

XI. T. I. P. II. p. 264. adde *Ovid.* I. A. A. 717. *Quod refugit, multae fugiunt: odere, quod instat.* — ¶. 115.] V. 5. „Ultimum distichon omisit Planu„des, quod ita a me emendatum e membranis addidi, „in quibus depravata scriptura. Nam in hexametro κεν„τρομανὲς et in pentam. fine χείλους ἐκρέμεθα exhibent.“ *Br.* De prioris vocabuli sinceritate non dubitabat *Grotius*, qui hoc distichon, quod ex Cod. Vat. cognitum habebat, sic vertit:

Hamus sed furians os est tibi; morsus ab illo
Attamen a labris pendeo purpureis.

Et sane κεντρομανὲς huic loco unice aptum. Est hamus, cujus aculeus, ceu oestrus quidam, furore animum percellit; proprie, *qui aculeo furit*, ut δορυμανής, *hasta furens*, θηλυμανὴς πόθος, Cupido ad muliebrem amorem incitans, ap. *Meleagr.* Ep. LIV. et similia. Ad rem cf. *Plaut.* in Truc. I. Sc. I. 21. *interim ille hamum vorat, Si semel Amoris poculum accepit mere.* — Ceterum dubitare possis, an hoc distichon ad nostrum carmen pertineat. Nexus certe tenuissimus; nisi forte haec fuit auctoris sententia: Levissima quidem es et me inconstantia tua excrucias; nec tamen me ex laqueis, quibus me irretitum tenes, expedire possum.

XIV. Vat. Cod. p. 125. Plan. p. 461. St. 598. W. Non scorti avari verba, ut *Brodaeus* existimabat, sed amantis, qui se veram ad amorem viam invenisse affirmat. Cf. *Antipatr. Thessal.* Ep. II. III. — V. 1. οὐ γὰρ ἀρότρῳ. Sensus est: Ut aliis instrumentis opus est ad agriculturam, aliis ad mellificandum, ita amor quoque propria sibi et peculiaria instrumenta habet. In antithesi verborum ἀρότρῳ et ἔαρι δροσερῷ poëtae judicium desideras; expectabatur ἀλλὰ ἄνθεσιν εἰαρινοῖς. — V. 2. σκαπάνῃ. Vat. Cod.

XV. Vat. Cod. p. 558. Plan. p. 141. St. 205. W. Ad mulierem facie fucata. — V. 1. Recepit *Br.* lectionem a *Stephano* metri caussa in textum invectam, ἐγὼ δὲ πάλιν σευ ἐλ. cum in omnibus edd. et in membr. quoque legatur, ἐγὼ δέ σε πάλιν ἐ. in quibus verbis latens ulcus aut sanandum aut certe non celandum erat. *Jos. Scaliger* in not. msc. tentabat: ἐγὼ δέ σ' ἔπηλυν ἐλέγξω – pulchritudinem tuam non nativam, sed alienam *et quasi advenam* monstrabo. Elegans conjectura, sed ingeniosior fortasse quam verior. Num fuit

ἐγὼ δέ σ' ἐπαντίκ' ἐλέγξω —

quod a vulgatae ductibus proxime abesse fatebuntur, qui codd. perlustrarunt. — V. 2. νοθοκαλλοσύνη, *facies interpolata*, καπηλικῶς ἔχουσα. *Aristoph.* in Plut. 1064. νῦν καπηλικῶς ἔχει. (νόθον ἔχουσα χρῶμα *Schol.*) Εἰ δ' ἐκπλυνεῖται τοῦτο τὸ ψιμύθιον, Ὄψει κατάδηλα τοῦ προσώπου τὰ ῥάκη. *Claudian.* II. p. 447. ψευδόμενον δ' ἐρύθημα κατέγραφεν ἄχροος αἰδώς, Ἀγλαΐῃ στέψασα νόθῃ κεκαλυμμένα μῆλα. Facit huc *Alciphr.* III. Ep. XI. φύκει γὰρ καὶ ψιμυθίῳ καὶ παιδέρωτι δευσοποιοῦσι τὰς παρειὰς ὑπὲρ τοὺς δεινοὺς τῶν ζωγράφων. Σὺ δὲ ἦν ὑγιαίνῃς, ὁποίαν σε τὸ ὕδωρ ἢ τὸ ῥύμμα τὸ πρὶν ἐκάθηρεν, τοιαύτη διαμενεῖς. — V. 3. τοῦτο καὶ ἢ. δέ ποτε Πίνδαρος ἐλέγχων. Ed. Flor. pr. Aldin. pr. Ascens. Reliquae Aldinae exhibent, quod in Aldinae pr. lectionibus reperitur: τ. κ. ἢ. ποτε Π. αὐτὸς ἐλ. idque *Stephan.* recepit. In Vat. Cod. versus non integrior, quam in antiquis edd. quippe ubi nec δέ, nec αὐτὸς legitur. — αἶσχος ἐλέγχων *Brunckius* assumsit ex marg. Edit. Wechel. quid in regiis Planudeae codd. repererit, non indicans.

XVI. Vat. Cod. p. 559. Plan. p. 135. St. 195. W. Hoc quoque scriptum in mulierem ex illis, *quae se unguentis unctitant, interpolibus, vetulis, edentulis, quae vitia corporis fuco occulant;* ut *Plautus* loquitur Mostell. I. 3. 117. — V. 1. τῷ abest a membr. — τεῖνε παρ.

Antiphilus in Epigr. quod edidimus ad *Luciani* Ep. VI. T. II. P. II. p. 412. κἢν τείνῃς ῥακόεντα πολυτμήτοιο παρειῆς χρῶτα. — V. 2. Λαοδίκη. lusus in puellae nomine, quam τοῖς λαοῖς, populo et juvenibus inprimis, qui eam olim amaverant, poenas dare ait. Temere haec lectio suspecta fuit Viro Doct. in Sched. Bibl. Bodl. qui in λαοῖς haerebat. — V. 3. μήποτε. ne os tamen aperias cave. Comparandus *Horat.* IV. Od. XIII. 9. ad Lycen vetulam: *Amor – transvolat aridas* (αὐχμηρῷ καρφομένας θέρει) *quercus, et refugit Te, quia luridi Dentes, te quia rugae turpant et capitis nives.* — ὀδόντων ὄρχατον. δίστοιχος ὄγμος ὀδόντων. Epigr. ἀδεσπ. CCLXXII. — φαρμακόεντα δόλον fucum appellat, quia homines fallit et decipit. Jam hoc dicit: Faciem licet fuco interpoles; quis autem reperietur fucus, qui dentium tuorum ordinem tibi reparet? Non tamen ignorabant veteres artem dentium inserendorum. *Lucian.* in Rhet. Pr. 24. T. II. p. 245. γυναικὸς ἑβδομηκοντούτιδος, τέτταρας ἔτι λοιποὺς ὀδόντας ἐχούσης, χρυσίῳ καὶ τούτους ἐνδεδεμένους. Cf. *Boettiger in den Vasengem.* T. I. Fasc. I. p. 63. — V. 5. ἐξέῤῥευσας. omnis tibi effluxit venustas, qua olim fuisti conspicua. Verbum ἐκρεῖν transitiva potestate gaudet, ut προῤῥεῖν. Vide *Ruhnk.* Ep. crit. p. 264. et not. ad *Archilochi* fr. XVIII. T. I. P. I. p. 163. — In fine vs. οὐκ ἀπὸ γαίης vulgo legitur et in Vat. Cod. in qua lectione explicanda trepidant interpretes. *Huetius* p. 14. vitium non eo, quo latet, loco quaerens ἀέναος legit; quod ipsum jam *Brodaeo* in mentem venerat. Suam emendationem, οὐκ ἀπὸ πηγῆς, unde acceperit, non indicavit clariss. editor. Sed sic emendavit *Jos. Scaliger* in not. msc.: *Pulchritudo non hauritur ex fonte perenni.* Notus est ille *Juventutis fons*, (*La fontaine de Jouvence*) cujus apud Romanenses poëtas medii aevi crebra fit mentio. — V. 7. Conf. *Straton.* Ep. XXXVII. 5. — γήραος καρφομένη θέρει. Ductum ex *Archilochi* fr. XXVII. De senili aetate *Aeschyl.* in Agam. 79.

τὸ δ' ὑπεργήρων φυλλάδος ἤδη κατακαρφομένης τρίποδας μὲν ἐδοὺς στείχει. quem locum commode admovit *Mitscherl.* ad *Horat.* I. Carm. XV. 15. *Laeta quod pubes hedera virenti Gaudeat pulla magis atque myrto: Aridas frondes Hiemis sodali Dedicet Euro.*

XVII. Vat. Cod. p. 513. »In Planud. p. 180. St. »264. W. distichon hoc adespoton est; in membran. »praefixum habet nomen Μακηδονίου Θεσσαλονικέως. Cujas »Macedonius fuerit, ignoro: forte est librarii error, »et pro Μακηδονίου scribere debebat Ἀντιπάτρου. Pro»fecto Epigramma hoc argutum est et lepidum, et me»liori aevo dignum.« *Br.* Sensum Schol. sic explicant: poëtam, compotatores excitantem, ut majoribus sese poculis invitent, mulierem dicere hesternae compotationi interfuisse, parum pudicam eamque sagam, quae his minoribus poculis usa sit. Jam cum periculum esset, ne haec pocula incantaverit, eum hortari pueros, ut illa frangant. Eadem fere *Brodaeus* attulit. Verum quidem est, veteres, incantationis avertendae causa, ova sorpta, cochleas, aliaque his similia fregisse; sed vereor, ut haec consuetudo nostro loco magnopere congruat. Verba, περὶ ἧς λόγος ἔῤῥει οὐχ ὑγιής, eo spectare videntur, ut puellam impuri oris fuisse significent. Hanc impuritatem cum aversetur poëta, pueros pocula frangere jubet. Unice huc facit *Martial.* XII. 75. vitreos calices amico commendans:

Hoc quoque non nihil est, quod propinabis in istis,
Frangendus fuerit si tibi, Flacce, calix.

Ad quem locum *Heraldus Macedonii* distichon admovit p. 234. hac explicatione addita: »His scyphis poteris »propinare et eosdem absque magno damno frangere, »si impuri oris homini propinaveris. Sic enim solebant.«

¶. 116.] *XVIII.* Vat. Cod. p. 515. sq. Planud. p. 176. St. 257. W. Elegans Epigramma strenui poëta-

toris, nec divitias, nec honores petentis, dum ipsi in amicorum coetu bibere liceat. Color fortasse ductus ex *Anacr.* Od. XV. — V. 2. οὐδ' ὅσα. Ducta sunt haec ex oratione Achillis Il. ι. 381. ubi se Agamemnonis conditiones accepturum esse negat, quamvis ipsi dederit, ὅσα Θήβας Αἰγυπτίας (προτινίσσεται), ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται, Αἵ θ' ἑκατόμπυλοί εἰσιν. — V. 3. βλύσσειε. Poculum mihi nunquam non spumante vino scaturiat. *Dioscorid.* Ep. XXIV. κρῆναι ἀναβλύζοιεν ἄκρητον. In his βλύζειν parum distat ab ἀφρίζειν et ὑπεραφρίζειν, quod legendum videtur in *Alexidis* versu ap. *Athen.* L. XI. p. 471. F. μεστὴν ἀκράτου Θηρίκλειον ἔσπασε Κοίλην, ὑπεραφρίζουσαν. (vulgo ὕπερ θύουσαν.) ut ap. *Eubulum* ibid. ἄρτι μὲν μάλ' ἀνδρικὴν Τῶν Θηρικλείδων ὑπεραφρίζουσαν. *Aristophan.* in Philon. p. 472. D. εὐκύκλωτον ἀσπίδα Ὑπεραφρίζοντα. — V. 4. χείλεος. De calicis ora accepit *Brodaeus;* aptius *Grotius* de potatoris labiis: *Et mea perpetuus proluat ora liquor.* — V. 5. λάλος χορός. Vat. Cod. quod revocandum. — οἱ δὲ περισσοί. Nonnunquam in malam partem accipitur περισσός. Hoc loco sunt homines, quos in hilari convivio esse nolis, severi et superciliosi. Hos poëta ad vineae culturam amandat, ut ibi operam dent vitibus, dum hilariores vitium latice fruantur. Hoc displicuisse videtur summo *Grotio*, qui longe diversam expressit lectionem: *Qui volet in crassa sudet ephemeride.* Legit itaque junctim ἐφημερίσιν. Ingeniose sane! *Dum nos bibimus, tristiores expensorum rationes ducant et calculis insudent.* Ἐφημερὶς non solum est, ut *Suidas* interpretatur, τῶν ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας συμπιπτόντων ἀπογραφή, sed etiam impensarum recensio. *Propert.* L. III. El. XXII. 19. *Me miserum, his aliquis rationem scribit avarus, Et ponit duras inter ephemeridas.* Fieri tamen possit, ut ad astrologicas rationes haec referri voluerit VIr summus; nam de his quoque *ephemerides* usurpantur. Jam apud veteres fuisse constat, qui

ne coenare quidem auderent, nisi stellas consuluissent. *Ammian. Marcell.* L. XXVIII. 1. *nec in publico prodeunt, nec prandent, nec lavari arbitrantur se cautius posse, antequam ephemeride scrupulose sciscitata didicerint, ubi sit v. g. signum Mercurii.* Cf. *Salmas.* de Ann. Clim. p. 837. — V. 8. τῶν χρυσέων ὑπάτων. Dubitabat *Brodaeus*, num ὑπάτων de consulibus, an de *magnis poculis* accipiendum sit. *Consulatum* intelligi debere, nullus equidem dubito. Anonym. Bibl. Bodlej. κυάθων adscripsit margini.

XIX. Vat. Cod. p. 516. Plan. p. 176. St. 257. W. Ad vinum bibendum, Cereris muneribus neglectis, hortatur compotatores. Conf. *Paul. Silent.* Ep. XL. — V. 1. χανδοπότης. χανδὸν πιεῖν. κεχηνότως καὶ ἀθρόως πιεῖν ὅλῳ στόματι. *Hesych.* Hinc χανδὴ κύλιξ, majoris mensurae scyphus, in Epigr. ap. *Athen.* X. p. 436. C. χανδοχάρυβδιν, eodem sensu, quo χανδοπότης, positum, emendavit in *Hipponacte* (ap. *Athen.* XV. p. 698.) *Mitscherl.* ad *Horat.* I. Carm. XXVII. p. 258. Significatione translata *Philostratus* II. Icon. XXIII. p. 847. de Hercule somno oppresso, χανδὸν ἐμπιμπλάμενος τοῦ ὕπνου. — V. 2. ἔργα εἰλαπίνης dictum, ut ἔργα μάχης et similia, de quibus v. *Klotz.* ad *Tyrt.* p. 44. — Intelliguntur certamina de poculorum multitudine, ad certas leges (*insanas* appellat *Horat.* II. Serm. VI. 68.) siccandorum. — V. 3. σπεύδοντες. Vat. Cod. — Ἰκαρίου Λυαίου. epitheton aut ab Icaro, cui Bacchum utrem vini dedisse constat, ductum, aut vinum Icarium sive Pramnium intelligitur, de quo vid. *Athen.* L. I. p. 30. D. — V. 5. ἔχει. Cereris munera cum multis laboribus conjuncta esse declarantur, eademque tristium rerum, ut Proserpinae raptus, memoriam injicere animis. — καὶ ante ἐχέτλη omittit Vat. Cod. — De ἐχέτλη vide ad *Agath.* Ep. XXX.

XX. Vat. Cod. p. 516. Plan. p. 177. St. 258. W. Poëta medicum, qui eum vino abstinere jubet, Homeri

auctoritate refutat. Profert hoc carmen *Bandin.* in Catal. Bibl. Laur. T. II. p. 382. ubi v. 2. ἀπειπόμενος et v. 3. οὐδὲ διδάχθη habetur. — Respicitur *Homer.* Il. ζ. 261. ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει. et Il. ι. 702. τεταρπόμεναι φίλον ἦτορ Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή. *Horat.* III. Carm. 21. 15. *Tu spem reducis mentibus anxiis Viresque.*

XXI. Vat. Cod. p. 516. sq. Plan. p. 177. St. 259. W. Vini vires laudat, quippe quod pauperibus divitias, timidis fortitudinem addat. — V. 2. τὴν πενίην. Apposite ad h. l. *Horatius* III. Carm. XXI. 24. in vini laudibus: *addis cornua pauperi, Post te neque iratos trementi Regum apices neque militum arma.* Cf. I. Epist. V. 20. et not. ad *Bacchyl.* fr. XI. T. I. P. I. p. 285. — ¶. 117.] V. 3. Ecce tibi strenuum potatorem, qui cratere pro poculo utitur, nec cadum vini, sed totum torculare prope appositum habet! Optime Vat. Cod. ἄγχι δὲ ληνὸς Ἀντὶ πίθου — quod futurus Anthologiae editor in textum revocabit. — Torculare, in quo vinum, laetitiae quasi sedes, ἔνδιον εὐφροσύνης. Excitavit h. l. clar. *Mitscherl.* ad *Horat.* l. c. ubi Lyricus de amphora: *Seu tu querelas, sive geris jocos, Seu rixam et insanos amores, Seu facilem, pia testa, somnum.* — V. 6. „μαρνάμεναι pro μάρνασθαι. „Male vulgo μαρναμένειν. In optimo Planudeae codice „μαρναμένην." *Br.* Hoc notavit etiam Aldus in Lect. μαρνάμεναι emendavit *Jos. Scalig.* in not. msc. In membr. Vat. Καναστρέοις μαρναμένην ἐθέλῃς. Canastraei Thraces sunt aut Macedones, de quibus inprimis cf. *Wasse* ad *Thucyd.* IV. p. 465. ed. Bip. Suspiceris, hoc carmen scriptum esse eo tempore, quo Thraces cum Belisario bellum gerebant. Vide *Procop.* de Bell. p. 134. B. p. 138. D. Sed verisimilius est, poëtam doctius vocabulum posuisse pro Gigantibus. Sic enim *Lycophr.* v. 526. καίπερ πρὸ πύργων τὸν Καναστραῖον μέγαν Γίγαντα. ubi Schol.: Κάναστρα, ἀκρωτήριον μεθόριον Μακεδονίας καὶ Θράκης, οὗ πλη-

σίον

οἷον ᾤκησαν οἱ Γίγαντες. Aliter *Huetius* p. 14. „Canaſtraei „ſunt Thraces, quorum eſſe queritur Horatius pugnare „natis in uſum laetitiae ſcyphis.“ Hoc vix probaverim.

XXII. Vat. Cod. p. 154. Plan. p. 439. St. 572. W. Hoc et ſq. carmine Crantus Neptuno navem dedicat. „In hoc et ſq. Epigr. in membr. dedicantis nomen eſt „Κράντας, quod doricum eſt pro Κράντης. Hocne an Κράν„τος verum ſit, parum intereſt.“ *Br.* — V. 2. πέζα. τὸ ἄκρον ἢ τὸ ἀπολῆγον τοῦ χιτῶνος, ὃ ἡμεῖς ὤαν λέγομεν· — καὶ ἐν Ἐπιγρ. ἔμπεδον εἰς κείνου πέζαν ἐρεισάμενος. etc. *Suid.* T. III p. 70. Neptuni templum in monte poſitum ſibi fingit *Toup.* ad *Suid.* p. 333. ita ut Crantus naviculam ſuam ad montis radices ſubduxerit. — V. 4. εὐρὺς ἀνακλινθείς. humi ſtratus, quam fieri poteſt commodiſſime. ἄτρομον ὕπνον. ſecurum ſomnum, non, ut in navi, ſollicitudinis plenum.

XXIII. Vat. Cod. p. 154. Plan. l. c. — V. 1. 2. laudat *Suid.* in τέγγειν Tom. III. p. 440. — V. 3. Comparavit *Doeringius* Vir clariſſ. haec ad *Catull.* IV. 4. ubi phaſelus ſe omnes naves celeritate ſuperaſſe gloriatur, *Sive palmulis opus foret volare ſive linteo.* Navibus paſſim tribuuntur alae a poëtis, qui modo vela, modo remos intelligunt. Vide *Drakenb.* ad *Silium* L. XII. 98. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 104. Sed diverſa ratione *Macedonius* navem ipſam ἀνέμων πτερὸν, *ventorum alam*, appellat, ſive potius *avem* et *volucrem*, ventis impulſam. πτερὸν propter celeritatem, ut eſt ap. *Homer.* Od. H. 36. τῶν νέες ὠκεῖαι, ὡσεὶ πτερὸν, ἠὲ νόημα. Quum *Heſych.* πτερὸν per σκηνὴν explicet, *Brodaeus* hoc loco navem *ventorum manſionem*, *tabernaculum* interpretatur, quod nemo facile probabit. — V. 4. εἰς ἅλαν Ἀΐδη. Vat. Cod. — In navigatione ὀλίγον διὰ ξύλον ἄϊδ' ἐρύκει ſecundum *Aratum* v. 300. Cf. *Bergler.* ad *Alciphr.* I. 3. p. 17. *Victor.* in Var. Lect. XXIX. 18. et *Ritterſhuſ.* ad *Oppian.* I. Hal. 41. 354. Ad illum *Arati* locum reſpicere videtur etiam *Liban.*

T. IV. p. 992. ed. R. οἱ πλωτῆρες δέ, ἐπειδὴ λύσαντες παραμείψωσι τῶν λιμένων τὰ στόματα, πλησίον ἔχοντες τὸν θάνατον πλέουσι, λεπτὴν ἔχοντες εἰς σωτηρίαν ἐλπίδα, τὰ ξύλα ἐφ' ὧν φέρονται. — V. 5. πόρον, ἀέλλης. Vat. Cod. — V. 6. ἱδρασάμην. Ibid. ἥδρασα. ἐθεμελίωσα. ἐστήριξα. ἔπηξα. *Hesych.*

XXIV. Vat. Cod. p. 156. Plan. p. 437. St. 570. W. Eumolpus citharoedus Apollini citharam dedicat, quam ipse trepidis manibus non amplius impellere valet. Fortasse *Macedonius* intelligi voluit Eumolpum illum, Musaei filium, quem Πυθιονίκην in musico certamine antiquitas tradidit. Vide *Suid.* v. Εὔμολπος. — V. 4. φέρων Vat. Cod. a pr. man. ἐμμελέτημα idem quod μελέτημα. Meditationum et exercitationum laborem, quem musica postulat, non amplius suscipiam. — V. 6. ἐρεισάμεθα. Vat. Cod. quod vulgatae fortasse praeferendum. Vulgatam tamen tuetur *Suid.* qui v. 5. 6. laudat in βάκτρον T. I. p. 411.

¶. 118.] *XXV.* Vat. Cod. p. 154. Plan. p. 441. St. 574. W. »Foede in Planudea corruptum est hoc Epigr. »quod e Vat. membr. emendatum dedi, prolatum etiam »a Dorvillio in Siculis p. 32.« *Br.* Daphnis, senectute confectus, Pani clavam dedicat. Celeberrimum inter Siculos pastores nomen eligens *Macedonius*, vix tamen illum Daphnidem intelligi voluit, quem primum *Theocriti* Eidyllion celebrat. Ille enim flore aetatis periit.— V. 1. τρομερῷ περ γ. Vulgo vitiose. In Edd. ante Stephan. περὶ habetur; ἐπὶ emendavit V. D. ap. *Huetium* p. 42. περὶ praebet etiam *Suidas*, qui tres priores versus profert T. I. p. 59. sq. in ἀεργηλή. ἀργή. ἄπρακτος. — συρικτάς, non συριγκτάς, ut Lexicographus dedit. Cf. *Theocrit.* Eid. VII. 28. VIII. 9. 34. In uno horum locorum tamen Codd. nonnulli etiam συριγκτὰς offerunt, cujus formae patrocinium suscepit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 660. — V. 2. τᾶσδε βαρυνομέναν. Vulgo. τάνδε Ed. pr. Flor.

Suid. Vir D. ap. *Huet.* l. c. Hi omnes non offenderunt in βαρυνομένων, cujus emendationem membr. obtulerunt; qua admiſſa non opus eſt cum *Kuſtero* χεῖρας ἀεργηλὰς legere. — V. 3. ἀνέθηκε. Sic editi et Vat. Cod. etiam *Suid.* Nec mutatione opus eſſe videtur, quamvis ex v. 5. ſqq. ipſum Daphnidem loqui apparet. Sic enim tertiam perſonam prima ſequitur in *Agath.* Ep. XXX. *Julian. Aeg.* Ep. IV. et alibi. — κορύνη. Mediam modo corripit, modo producit. Utriusque uſus exempla collegit *Arnald.* Lectt. Gr. p. 194. — V. 5. μελίσδομαι ex Vat. Cod. Vulgo μελίσδεται. — V. 7. σύκοις. Ed. Flor. — Laudat h. v. cum ſequ. *Suidas* in σίντης T. III. p. 318. — ἀδρανίη. Vide ad *Leonid. Tar.* XII. T. I. P. II. p. 75.

XXVI. Vat. Cod. p. 151. Plan. p. 417. St. 552. W. Satyri imago, Baccho a vindemiatore poſita, deſcribitur. — V. 1. „In membr. κισσοκόμαν. Satyrus capite hedera „redimito fictus erat, ut e v. 3. patet. Nulla ratio eſt, „cur antiqua haec lectio non reſtituatur.“ *Br.* Cf. *Calliſtrat.* Stat. I. p. 891. σεσαλαγμένον οἴνῳ. Ductum ex *Leonid. Tar.* Ep. XXXVII. 1. — V. 2. λιναγόρας. Vat. Cod. — V. 3. Tam egregie ebrietas in Satyro expreſſa erat, ut non ipſe tantum, ſed pellis quoque, qua indutus erat, hedera, quae tempora cingebat, crines denique et uva (ὀπώρη), quam manu tenuiſſe videtur, ebrietatis et temulentiae participes eſſe viderentur. — V. 5. φύσιν. *Calliſtr.* Stat. VI. p. 897. καιρὸς ἦν ἐς ἄγαλμα τετυπωμένος ἐκ χαλκοῦ, πρὸς τὴν φύσιν ἁμιλλωμένης τῆς τέχνης. — V. 6. Materiae natura arti cedebat; quod de Daedalo dicit idem ſcriptor Stat. IX. p. 901. ὅτι δύναμιν εἶχεν ἡ ἐκείνου τέχνη ἐξιστάναι — τὰς ὕλας.

XXVII. Vat. Cod. p. 171. Plan. p. 411. St. 546. W. In canis imaginem, tanta arte elaboratam, ut latrare videretur. — V. 3. ὡς δ' ἴδ'. Ab his inde verbis usque ad finem *Macedonii* verſus laudat *Suidas* in κλαιὶς

T. II. p. 332. — V. 4. κλοιὸς. Vide ad *Antip. Sid.* Ep. XVII. T. II. P. I. p. 25. — V. 6. „πεῖθε. *Latrantis „enim simulacrum canis persuadebat illi, se etiam incedere „posse.* Graecorum verborum, qualia leguntur, hic mihi „videtur esse sensus, quem non exprimit Grotii versio: „*Jam dic age, Leucon, Currat, ait: latrans nam tua „jussa manet.*" *Br.* Male vertitur ap. *Suidam: juberet etiam canem ingredi et latrare.* — Pro Λεύκωνι, quod ex membr. et *Suid.* receptum est, vulgo Λεύκωνα legitur.

XXVIII. Vat. Cod. p. 146. Plan. p. 414. St. 549. W. ubi plura hujus argumenti carmina leguntur. — V. 1. ἀκρόμβολυβδον. Vat. Cod. passim hanc scripturae diversitatem notavimus. — ἀμφὶ τριαίνῃ δῆσε. Dubitari potest, utrum circa ipsius tridentem, (nam piscatores quoque τριαίνῃ utebantur,) an Neptuni. Hoc potius existimasse videtur is, qui margini Vat. Cod. adscripsit γρ. θῆκε. — ¶. 119.] V. 4. ἀπὸ επ. et φλεφάρων. V. C. — κακοῦ. Cum senectute, malo jam per se satis gravi, conjunctum est aliud, quod non magis depellere possum, paupertas. ἡβάσκει propter antithesin posuit. ἡβάσκει. ἀκμάζει. *Suid.* Vocabuli potestatem explicuit *Pierson.* ad *Moer.* p. 181. Male igitur *Brodaeus:* ἢ βάσκει, *quae accedit, properat.* — ἄλυτος *Suidas*, qui hos vss. laudat T. I. p. 128. idque *Huetio* quoque verum videbatur. — V. 7. 8. *Suid.* in επαίρει T. III. p. 362. senem aliquid adhuc spiritus et vitae habentem. — „Vulgo ὡς ἐθέλεις. Recta scribendi „norma verbum requirit in subjunctivo; subauditur „enim ἄν. At necdum sic placet. Jubente sensu scri„bendum videtur, ὡς δύνασαι, *ut facile potes*, siquidem „et terrae et maris potens es, in terra et in mari im„perium exerces. Nam ut Homerus ait: γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ „πάντων καὶ μακρὸς Ὄλυμπος." *Br.* ἐθέλεις habent etiam membr. Mihi in mentem venit:

ὡς θέμις, ὦ μεδέων καὶ χθονὶ καὶ πελάγει.

ex terra me nutrias, ut te facere fas est, qui terra mari-

que imperas. Verba ὡς θέμις ſic paſſim interponunt Epigrammatarii. *Leonid. Tar.* XXV. ὁ γρεπεὺς Διόφαντος ἀνάκτορι θήκατο τέχνας, Ὡς θέμις, ἀρχαίας λείψανα τεχνοσύνας. Idem XVIII. 5. *Meleager* Ep. XIV. 9.

¶. 332.] *XXVIII*[b]. Vat. Cod. p. 147. ſq. „Hoc „Epigramma, quod a nemine, quod ſciam, fuit editum, „non eſt in cod. Buheriano: deſcripſit illud Salmaſius „in calce exemplaris ed. Wechel. quod ad membranas „contulit. Ultimum diſtichon habet Suidas in Κορινθι„κόν.“ *Br.* Agricola Cereri binos boves ex farina dedicat. Ejusmodi hoſtias Pythagorei ſolebant afferre diis. Vide *Menag.* ad *Diogen. Laërt.* L. VIII. 53. p. 379. et *Olearium* ad *Philoſtr.* V. Apoll. I. 1. p. 3. not. 19. Idem pauperiores nonnunquam feciſſe conſtat. Cyziceni, cum taurus niger ipſis aliquando deeſſet, σταιτίνην πλάσαντες τῷ βωμῷ παρέστησαν, ap. *Plutarch.* Vit. Lucull. p. 498. quem excitat *Weſſeling.* ad *Herodot.* II. 47. p. 127. οἱ δὲ πένητες αὐτῶν ὑπ' ἀσθενείης βίου σταιτίνας πλάσαντες ὗς καὶ ὀπτήσαντες ταύτας, θύουσι. — V. 1. οἱ τόνδε τετ. Sic membr. Sed ſupra ſcriptum σῖτον. unde *Grotius* (in Mantiſſa tertia, T. III. p. 434.) σίτου fecit, vertitque: *Ecce boves factos de frugibus: accipe quos non Dat ſtabulum, ſed dat noſtra polenta, Ceres.* Sed ſincera eſt Cod. lectio:

σῖτον δὲ τετεύχατον

in quibus δὲ cauſam reddit, cur boves ad Cereris aram afferat, nec tamen veros, ſed fictos. Boves enim immolare, qui agrum coluiſſent, nefas putabatur. Vide not. ad *Addaei* Ep. III. T. II. P. II. p. 232. Codicis lectioni patrocinatur etiam Vir doctiſſ. *Chardon de la R.* in libro menſtruo *Magaz. Encycl.* an VI. T. I. nr. 3. — V. 3. ἐτύμω βόε. fictis opponuntur. πλῆσον ἀρούρας. Vide not. ad *Moſchi* Ep. T. I. P. II. p. 210. — V. 5. ἀντάξεος. octoginta quatuor annos natus. — V. 6. laudat haec

Suidas T. II. p. 350. nulla tamen interpretatione addita, quam *Kusterus* adjecit: nec divitem fuisse hunc hominem, nec pauperem, sed mediocri forte contentum vixisse. Nam τὸ ἀμῆσαι Κορινθικὸν de larga messe accipiendum esse, secundum proverbium: εἴη μοι τὸ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος, quod sic interpretatur *Zenobius* III. Cent. 57. p. 66. ἐπὶ τῶν κάλλιστα καὶ λυσιτελέστατα ἑαυτοῖς εὐχομένων· ἐπεὶ γάρ ἐστι τὰ μεταξὺ τούτων τῶν πόλεων εὐφορώτατα χωρία. ad h. l. vide *Schottum*. — V. 8. ἀφιλοσταχύου. De hac forma vide *Br.* ad *Crinag.* Ep. V. 1. T. II. P. I. p. 381.

T. 119.] *XXIX.* Planud. p. 295. St. 434. W. In statuam Thyonichi, athletae, qui in certamine pueros, juvenes et viros superaverat. — V. 1. τὸν παῖδα. juvenis adhuc erat Thyonichus, cum statua ornaretur; quod notandum, ne *Brodaeus* nos in errorem abripiat. — Junge οὐχ ἵνα λεύσσῃς ἐν ἀγλαΐῃ τῇδε μνήματος, non, ut hoc tam pulchrum monimentum ipsius pueri pulchritudinem vobis ostendat. — V. 4. μανίας. bono sensu, nobile gloriae studium. — τὰς αὐτάς. Ed. Flor. pr. ἴσοι edd. antiquae plures. — V. 5. οὗτος ὁ. *Ecce illum, qui* — Sic *Pindar.* Ol. IV. 37. οὗτος ἐγώ. *ecce me*. Multa hujus generis collegit *Abresch.* ad *Aeschyl.* T. II. p. 195. — μὴ κλίνας πόδα. nunquam viribus deficientibus concidit. — ἄλικα. ephebos puta vicerat is, qui vix ipse ex ephebis egressus fuerat, ita ut etiam pueris annumerari posset; hinc factum, ut et cum pueris, qui per ὁπλότερον significantur, et cum athletis ipso vetustioribus, προτέροις, certamine aemularetur.

XXX. Vat. Cod. p. 462. sq. Plan. p. 354. St. 493. W. Lemma vulgo: εἰς ἕτερον (δημόσιον) ἐν λυκίῳ. unde *Brodaeus* ἐν Λυκείῳ (gymnasio.) In membr. ἐν Λυκ. — Amoenum hoc balneum ubi situm fuerit, parum refert. Ita ejus amoenitatem poëta laudat, ut Naiades, Gratias et Ve-

nerem in eo lavare dicat. — V. 1. πυλωρὸς. Vat. Cod. — V. 2. κρίνων, qui lavaturis opportunum intrandi tempus diligenter indicet. — V. 3. ἐπὶ χ. Vulgo. — V. 4. ἤδη. Ed. Flor. ἴδοι Vat. Cod. — V. 5. οὐκ ἐθέλων. Expressa sunt haec ex *Callim.* H. in Lavacr. Pall. 78. ubi Tiresias ad fontem accedens, quo Minerva lavabat: ποτὶ ῥόον ἤλυθε κράνας Σχέτλιος· οὐκ ἐθέλων δ' εἶδε τὰ μὴ θέμιτ' ἦς. (vide *G. Koen.* ad *Gregor.* p. 118.) — Quae sequuntur verba sunt *Homeri* ex Il. ν. 131. quem *Pausan.* respexit L. X. 32. p. 881. τὸ ἔπος οὖν ἀληθεύειν ἔοικε τοῦ Ὁμήρου, σὺν οὐδενὶ αἰσίῳ τοὺς θεοὺς τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων ἐναργῶς ὁρᾶσθαι. Hinc ap. *Lucan.* III. 424. in descriptione horrendi luci: *pavet ipse sacerdos Accessus, dominumque timet deprendere luci;* et fontium sacerdos ad Herculem in loco *Propertii*, qui plurimum huc facit, L. IV. El. XI. 53. *Parce oculis, hospes, lucoque abscede verendo, Cede, agedum, et tuta limina linque fuga — Magno Tiresias adspexit Pallada vates, Fortia dum posita Gorgone membra lavat. Dî tibi dent alios fontes: haec lympha puellis Avia secreti limitis una fluit.*

XXXI. Vat. Cod. p. 466. Plan. p. 358. St. 497. W. *Macedonius* in domum suam Cibyrae, quae urbs Asiae haud procul ab Antiochia minore. Vide *Constant. Porph.* de Themat. Imper. Or. I. 44. *Banduri* T. II. p. 15. sq. In eandem domum scriptum est Epigr. inter ἀδέσπ. CCCLVII. — V. 1. θεμείθλου. Vat. Cod. — ¶. 120.] V. 3. ληΐστορι χαλκῷ. vi et rapina belli divitias sibi comparans. — V. 5. λιπεργνήτης, sive λιπεργνὴς, *pauper.* Vide *Intrpp. Hesych.* v. p. 386. — λιπεργέτης et vs. sq. μισθλοῦ. Ed. Flor. pr. — V. 7. Deos rogat, ut hanc sibi conservent domum, in qua post laboriosae vitae molestias requiem inveniat. ἄμπαυμα πόνων. ipse quietis locus, ut ap. *Pindar.* Nem. I. 1. ἄμπνευμα σεμνὸν Ἀλφεοῦ — Ὀρτυγία. nisi pro recreatione a laboribus accipere velis, ut ap. eundem poëtam Olymp. VIII. 9. τῶν μόχθων ἀμπνοάν.

XXXII. Vat. Cod. p. 465. Plan. p. 373. St. 511. W. Sardium laudes. — V. 1. ὑπ' ἠνεμόεντι. Vulgo. At in membr. eſt ἀνθεμόεντι, quod egregie convenit cum *Euripid.* Bacch. 462. τὸν ἀνθεμώδη Τμῶλον οἶσθά που κλύων. Cf. *Virgilii* Georg. I. 56. ibique Intrpp. ἠνεμόεντα Τμῶλον occurrit ap. *Nonn.* Dion. XXVII. p. 712. νιφόεντι Τμώλῳ in verſu Homeri, quem nonnulli Il. β. poſt vſ. 866. inferendum cenſebant. Altum, hoc enim eſt ἠνεμόεις, deſcribit *Ovid.* Metam. XI. 150. *freta proſpiciens, late riget arduus alto Tmolus in adſcenſu, clivoque extentus utroque Sardibus hinc, illinc parvis finitur Hypaepis.* — Μαίονος Ἑρμοῦ. *Nonn.* Dion. XII. 334. Λυδοῖο ῥόος δονακώδεος Ἑρμοῦ. Lydos Homerus appellat Μῄονας, recentiores Μαίονας. *Strabo* L. XIII. p. 928. B. — V. 2. Σαρδαλέη. Vulgo. Θαρσαλέη. Ed. pr. Flor. Noſtrum eſt in membr. — V. 3. Matrem deûm, quam et Cybelen et Rheam appellatam eſſe conſtat, Sardium incolae indigenam ſibi eſſe autumabant, tradente *Herodoto* V. 102. p. 429. ubi *Weſſelingius* apte comparat *Sophocl.* Philoct. 390. ὀρεστέρα παμβῶτι Γᾶ, Μᾶτερ αὐτοῦ Διός, Ἃ τὸν μέγαν Πακτωλὸν εὔχρυσον νέμεις. ubi *Schol.* Πακτωλὸς ποταμὸς Λυδίας, ἔνθα ἡ Ῥέα τιμᾶται. Numus Sardianorum cum Cybeles capite profertur a *Begero* in Theſ. Brand. p. 502. Jam ex noſtro carmine apparet, fuiſſe, qui Jovem Sardibus, fortaſſe in ipſo Tmolo, natum eſſe traderent, haud ſecus ac Bacchum, eumque ibi celatum fuiſſe. οὐ γὰρ ἐλέγχειν. nolebam enim prodere furtivum Rheae noſtrae filium. — V. 5. Βρομίῳ. Cf. *Eurip.* Bacch. 462. *Arrian.* Exped. Alex. V. 1. 2. οὐ γὰρ ἔχω συμβαλεῖν, εἰ ὁ Θηβαῖος Διόνυσος (ὃ ἐκ Θηβῶν ἢ καὶ ἐκ Τμώλου τοῦ Λυδίου ὁρμηθεὶς) ἐπ' Ἰνδοὺς ἧκε στρατιὰν ἄγων. — ἐν δὲ κεραυνῷ. Haec ad Bacchi natales referenda ſunt, quem Semele peperit λοχευθεῖσ' ἀστραπηφόρῳ πυρί. *Eurip.* Bacch. v. 3. Hinc eum οὐρανίῳ πυρὶ γυῖα λελουμένον dicit *Nonn.* Dion. VIII. p. 248. — V. 6. εὐρυτέρῳ τὶ φ. Vat. Cod. ſyllaba φυ s

praecedente ϱω abſorpta. — V. 7. In montibus (ὀργάσιν) circa Sardes primas vites natas eſſe, tumidis verbis poëta dicit. οἰνὰς ὀπώρη eſt ἄμπελος. At quam inſolenter vites dicuntur *mulxiſſe muſtum ex uvarum uberibus!* Putabam, *Macedonium* fortaſſe ſcripſiſſe:

> πρώταις δ' ἡμετέρῃσιν ἐν ὀργάσιν ΟἸΝΙΑϹ ὩΡΗ
> οὔθατος ἐκ βοτρύων ξανθὸν ἄμελξε γάνος.

Horae hoc muſti exprimendi negotium tribui poterat, quod certo anni tempore debebat peragi. οἰνιὰς idem quod οἰνάς, ſecundum *Polluc.* VI. 22. Nam licet *Pollux* huic vocabulo ſignificationem ab noſtro loco alienam tribuat, intelligitur tamen, formam οἰνιὰς in uſu fuiſſe. Ceterum *Macedonio* obverſabatur *Ion Chi.* fr. I. 4. 9. ubi vid. not. T. I. P. I. p. 313. — V. 10. πολὺς αἰών. In longo temporis lapſu opulentiſſimae mihi urbes felicitatem inviderunt. Saepius enim Sardes expugnatae ſunt. Antiquiſſimis temporibus, Ardye regnante, Cimmerii expugnaverunt, *Herodot.* I. 15. p. 8. deinde Cyrus; ibid. I. 84. p. 42. denique ab Ionibus capta et concremata eſt urbs; ibid. V. 101. p. 428. Cf. *Strabon.* L. XIII. p. 930. C.

XXXIII. Vat. Cod. p. 511. „Edidit in notis ad „Stephanum Holſtenius p. 308. ubi mendoſe legitur. „Duo prima diſticha emendatiora exhibet Harduinus „ad Plin. T. II. p. 722. Vaſa fictilia alia ſunt viliſſima, „quae pauperioris plebeculae in uſum cedunt; alia pretioſiora divitum luxui reſervata. Hic eſt ultimi diſtichi „ſenſus, cujus verſionem a Grotio concinnatam lectori „ſuo non invidiſſet Harduinus, ſi a ſummo viro converſum etiam hoc fuiſſet. Sed probabile eſt, illi duo prima „tantum nota fuiſſe diſticha, quae profert Salmaſius „in Plinian. p. 58. tanquam integrum Epigr." *Br.* Vide Mantiſſ. Quart. Anthol. Grot. T. III. p. 430. ubi nonniſi duo diſticha leguntur; totidem profert *Bur-*

mann. ad Anth. Lat. T. II. p. 702. — V. 1. Συρέντου. Vat. Cod. Agitur de vasis fictilibus, quorum fabrica fuit inprimis celebris Surrenti et Pollentiae. *Plin.* H. Nat. L. XXXV. 12. 46. *Major pars hominum terrenis utitur vasis. Samia etiamnum in esculentis laudantur. Retinet hanc nobilitatem et Arretium in Italia; et calicum tantum Surrentum, Asta, Pollentia, in Hispania Saguntum, in Asia Pergamum.* *Martial.* XIV. Ep. 98. vasa Aretina celebrat; et de calicibus Surrentinis idem Ep. CII.:

Accipe non vili calices de pulvere natos,
Sed Surrentinae leve toreuma rotae.

non vili de pulvere, sed pretioso, Συῤῥέντου μυριπνόῳ κονίῃ. Idem poëta Surrentinum vinum ex Surrentinis calicibus bibendum commendat L. XIII. Ep. CX.:

Surrentina bibis, nec myrrhina picta, nec aurum
Sume, dabunt calices haec tibi vina suos.

τρηχεῖα κονίῃ non peculiare pulveris Surrentini epitheton esse videtur, sed solemne, pulveri in universum conveniens; idem αὐχμηρός. — μυρίπνοε. *unguentum redolens.* quod Surrentinae terrae aut naturale erat, aut arte comparatum. *Terram, quae unguenta sapiat,* optimam esse dicit Plin. H.N. XVII. 5. Solebat etiam terra, fictilibus adhibenda, aromatibus misceri, ut apparet ex *Athen.* L. XI. p. 464. B. qui vasa fictilia ἐκ τῆς Κόπτου καταγόμενα commemorat, ἃ μετὰ ἀρωμάτων συμφυραθείσης τῆς γῆς ὀπτᾶται. — V. 2. Πολλεντίνων. *Martial.* L. XIV. Ep. CLVII. *Non tantum pullo lugentes vellere lanas, Sed solet et calices haec dare terra suos.* — V. 3. *Br.* hunc vs. edidit ex emendat. *Salmasii.* In membr. enim corrupte legitur αἷς ταὶ θ' αἱ τρ. ἀφῆς. quod etiam *L. Holstenius* exhibuit, cujus conjectura Ἀσταί θ' αἱ — minime spernenda. Agitur enim de *Asta* sive *Astis*, urbe Italiae, supra inter eas commemorata, quas calicum fabrica nobilitavit. Sic igitur in posterum hic locus exhibebitur:

Ἀσταί θ' αἱ τριπόθητοι, ἀφ' ἧς — —

Matthaeus Sladus Ἄστης θ' ἡ τριπόθητος tentabat, monente *Cornelio de Pauw*, qui mſtas illius notas habebat, ipſe Apographi ſui lectionem ἐστὶ γὰρ αἱ unice probans. — βρομιώδης πηλός, propter calicum uſum in compotationibus; iidem a Gratiis dicuntur ficti propter elegantiam. Cf. not. ad *Meleagr.* I. 9. T. I. p. 5. — V. 5. τρυφῆς χρῆσι. elegantior et ad luxum comparata ſuppellex. περισσὸς de re eximia, pulchra, illuſtravit *Valcken.* ad Hippol. p. 266. B. *Tyrwhitt.* ad *Ariſtot.* Poët. p. 194.

¶. 121.] *XXXIV.* Vat. Cod. p. 558. Plan. p. 185. St. 269. W. et ap. *Stob.* Tit. X. p. 126. 44. Gesn. 73. Grot. „Opſopoeus: *de quodam Euclione, qui ſtertens conſpecto* „*theſauro mori voluit. Plana ſunt omnia.* At mi bone, „nihil minus planum, imo hîc aſpera ſalebra eſt. Nam „avarus, ſi quando theſaurum ſuum amiſit, vitam odit „et mori vult; at invento theſauro gaudet, et vitam, „ſine qua theſauro ſuo invigilare non poteſt, amat. „Hoc epigrammate nihil ineptius legi poteſt, ſervata „corrupta lectione, quam v. 2. invexit ſocors quidam „librarius, ἤθελ' ἀποθνήσκειν. Miror hîc Grotio nihil „ſuboluiſſe, cujus verſionem vide in Stobaei Flor. p. 72. „Scripſi ἀποθρώσκειν, qua emendatione nihil certius. In „cod. Jani Laſcaris orae adſcripta haec nota: τοῦτ' οὐχ „ὑγιὲς ἴσως τὸ ἀποθνήσκειν." *Br.* Etiam hac emendatione admiſſa, quae mihi non tam certa videtur, quam cl. ejus auctori, multum obſcuritatis in hoc Epigrammate remanet. Certe exitus hiſtoriae minime reſpondet exſpectationi, quam prius diſtichon excitavit. Quod enim poëta dicit, illum hominem, quum ſpem ſuam deluſam vidiſſet, iterum obdormiviſſe, id non tam avari eſt, quam tranquilli et probi hominis, qui paupertate ſua contentus vivit, nec majora deſiderat. Haec igitur bene inter ſe cohaererent, ſi de homine ageretur, qui, ut Cynicus ille ap. *Horatium* (I. Epiſt. XVII. 30.) Mi-

leti textam chlamydem, sic *aurum cane pejus et angue timeret*, ita ut *divite somnio* conspecto *aufugere* (ἀποθρώσκειν) aut etiam *mori* (ἀποθνήσκειν) mallet, quam divitias illas contrectare, neque antea tranquillum animi statum recuperaret, quam apertis oculis et bene vigil se pauperem esse intellexisset. At de *avaro* agitur! Hic si per quietem sibi visus est impensam facere, non mirum, si sibi ipse infestus mori voluit. Nec dubito, quin *Macedonius* hunc ipsum sensum efficere voluerit. ἀφόων θησαυρὸν non est *thesaurum inveniens*, sed *divitias suas tangens, contrectans*, ut inde sumeret aliquid eoque uteretur. Verbum ἀφᾶν igitur eo fere sensu usurpatum h. l. quo ἅπτεσθαί τινος, *gustare*; vid. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 134. sq. Hinc apparet, ἀποθνήσκειν non sollicitandum esse. Sic enim *Lucill.* Ep. CIII. ποιήσας δαπάνην ἐν ὕπνοις ὁ φιλάργυρος Ἕρμων Ἐκ περιωδυνίας αὐτὸν ἀπηγχόνισεν. — V. 3. κέρδος ὀνείρου. somnium, unde nonnihil commodi ad ipsum avarum redundare videbatur. — Hoc satis ridiculum, illum mori voluisse, cum sibi bene esset; contra, cum vigilans pristinam illam vitae miseriam circa se videret, turbas illas animi subsedisse, eumque beatiorem sibi visum esse in sordibus, quam in lautitiis. — V. 4. ἀντικάθευδε. Vulgo.

XXXV. Vat. Cod. p. 499. cum lemmate: Μακηδ. ὑπάτου ἐν ὀνείρῳ. quod quid sibi velit, non video. Plan. p. 70. St. 102. W. Hoc quoque distichon male accepit *Opsopoeus.* Tantum enim abest, ut Memoriae et Oblivionis bona extenuet auctor, ut potius illam laudet, quod bona vitae quodammodo perpetua reddat, hanc, quod malis quasi umbram inducat. Similiter Orestes ap. *Euripid.* v. 213. ὦ πότνια λήθη τῶν κακῶν, ὡς εἶ σοφός, Καὶ τοῖσι δυστυχοῦσιν εὐκταία θεός.

XXXVI. Vat. Cod. p. 402. Μακεδονίου. Planud. p. 96. St. 141. W. Μακέδονος. In Codrum venatorem,

qui aprum in terra, cervum in fluctibus ceperat. — V. 1. ἔκτανεν. Vat. Cod. — V. 3. „οὐδ' ἂν ἐν αἴθρῃ. sic „e Vat. membr. in qua perperam scriptum αἴθρι. Cum „veteribus editionibus variant hic multum Planudeae „codices, in quorum nullo vera lectio reperitur. In hoc „consentiunt omnes, quod αἰθέρα in fine versus pro „αἴθρην habeant. Similis fere error Oppiani versum „Cyn. II. 414. insidebat, ubi recte hodie legitur: ἤλυ„θες εἰς αἴθρην, οἶδεν δέ σε μακρὸς Ὄλυμπος." *Br.* οὐδ' ἂν αἰθέρα. Ed. Flor. Ald. 1. Ascens. οὐδ' ἂν ἀν' αἰθέρα. Lect. Ald. αἴθρην exhibet Steph. ex emend. *Brodaei.* ἐν αἴθρῃ emendavit *Jos. Scalig.* in not. msc.

XXXVII. Vat. Cod. p. 559. Plan. p. 24. St. 38. W. Stabat ad tumulum poëta, de conjugis morte cogitans, eamque tacitis precibus exoptans; ubi cum sternutasset, se voti damnatum iri speravit. Jam illa spe se delusum esse conqueritur. — V. 1. ἔπταρον. De sternutationis praesagio vide *Brod.* ad h. l. et *Doeringium* ad *Catull.* XLV. 8. — ἤθελον. auditurus eram conjugis mortem, ut equidem sperabam. θέλειν apud seriores Graecos fere eandem vim habet ac μέλλειν, observante *Reiskio* ad *Constantin.* Cerem. p. 96. qui hunc versum excitans εὖθος ἀκοῦσαι legit, quod mihi quoque vulgatâ videtur verius. Eodem sensu emendaveram equidem: αὐτίκ' ἀκοῦσαι. — V. 3. εἰς ἀνέμους. De re irrita *Theocr.* Eid. XXII. 167. τὰ δ' ἐς ὑγρὸν ᾤχετο κῦμα Πνοιὴ ἔχοισ' ἀνέμοιο. Idem XXIX. 35. αἱ δὲ ταῦτά γε φέρειν ἀνέμοισιν ἐπιτρέπεις. *Catull.* LXIV. 140. *Mihi non hoc miserae sperare jubebas: Sed connubia laeta, sed optatos hymenaeos: Quae cuncta aërii discerpunt omnia venti.* Cf. *Fischer.* ad *Anacr.* Od. XXXIX. 7. *Mitscherl.* ad *Horat.* I. Carm. XXVI. 2. — V. 4. „In membr. scriptum λύτρον ἐν ἀνθρώποις, quod „Salmasius probabat; positum est pro λύσιον, *nihil quod „me ab ea liberet.* Sed alterum in Planudea vulgatum

„praeferendum mihi videbatur.“ *Br.* Utravis lectione admissa jejunus Epigrammatis exitus.

XXXVIII. Vat. Cod. p. 560. Planud. p. 165. St. 240. W. Justitia aurum puris manibus allatum non spernit. Cf. Ep. *Arabii Schol.* II. — V. 1. Δίκη. *Hesiod.* Ἔ. κ. Ἡ. 255. ἡ δέ τε παρθένος ἐστὶ Δίκη, Διὸς ἐκγεγαυῖα. πολήων. Δίκαν βάθρον πολήων dixit *Pindar.* XIII. Ol. 7. Similia collegit *Rittersh.* ad *Oppian.* II. Hal. 680. — V. 2. αὐτὸν ἐν. Vat. Cod. — V. 3. Respicitur locus *Homeri* Il. θ. 69. — νόμον βιότου. vitae leges, τὸ πεπρωμένον. — V. 6. χαρίτων, *carminum.* Vide not. ad *Nossid.* Ep. XI. T. I. P. I. p. 420.

¶. 122.] *XXXIX.* Vat. Cod. p. 500. Plan. p. 33. St. 50. W. De spei ludibriis se, hominem et mortalem, minime conqueri. — V. 1. Si spes me deludit, facile id patiar, cum mortalis sim. παίζουσιν. Vide ad *Pallad.* Ep. CXL. T. II. P. III. p. 264. — V. 2. ἀμβολάδην. Spes omnia quidem promittit, sed ipsum bonorum fructum in futura tempora semper remittit. — V. 4. δολιχός. Vat. Cod. — Dum me spei deludendum praebeo, laetor errore meo. δολιχαῖς. *longas spes* vocat *Horat.* I. Carm. 15. ubi similia comparat novissimus editor. — V. 6. εἰς κρίσιν. neque severus mei ipsius censor esse velim. Ἀριστοτέλης pro quovis philosopho severioris indolis accipiendus videtur. *Opsopoeus* tamen ad locum quendam *Aristotelis* respici putat, quo duos esse dicit vitae tyrannos, timorem et spem; his exactis hominem plane liberum fore. — V. 8. „Respicit Anacreontis „haec verba in Ode XLI. τὰς δὲ φροντίδας μεθῶμεν.“ *Br.*

XL. Vat. Cod. p. 500. Plan. p. 34. St. 51. W. In notum Pandorae facinus poëta commentatur. — V. 1. γελῶ. Vat. Cod. — οὐδέ. non tam Pandora vituperanda, quam hoc dolendum est, quod bona, in ipsius pyxide inclusa, alis instructa aufugerunt. Apud *Hesiodum* Ἔ.

καὶ Ἡ. 95. Pandorae pyxis mala continet, quae operculo fublato in omnes terrarum regiones difperfa funt. Sed alii fuiffe videntur, qui munera illa, quibus dii Pandoram exornaffent, pyxide aperta aufugiffe traderent. Sic faltem *Macedonius* fabulam illam interpretatur. Cf. etiam *Nonn.* Dion. VII. p. 204. 15. — V. 3. ἐπ' Οὐλύμποιο. Vulgo et in Cod. Vat. Hujus diftichi fenfus mihi minime perfpicuus eft. Sic enim bona illa, ab Olympo et diis derivata, per omnes terrae regiones vagantur, non opus eft voto, ut in terram delabantur. *Grotius* vertit: *Sicut enim coelo fublimia dona feruntur, Sic utinam faltem pars cecidiffet humi.* Servaverim equidem: ἐπ' Οὐλύμποιο, fcil. δώματα. μετὰ χθονὸς ἤθεα autem explico: poftquam omni terra relicta ad Olympum avolaverunt. — V. 3. ἡ δὲ γυνή. Pandora, quae pro muliebris fexus fymbolo habenda eft, pyxidis operculo deducto expalluit, et omnem ornamentorum fuorum copiam perdidit. Hinc factum, ut mulieres facile fenefcant. Poftremum hoc ductum ex *Hefiod.* l. c. qui mala, ex Pandorae adventu orta, recenfens, Πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον, ait, ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων Νόσφιν ἄτερ τε κακῶν καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο, Νούσων τ' ἀργαλέων, αἵ τ' ἀνδράσι γῆρας ἔδωκαν· Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσι. Idem omnem mulierum calamitatem a Pandora derivat in Deor. Gen. 589. — Ceterum hoc Epigramma *Palladae* potius quam *Macedonii* ingenio dignum.

XLI. Vat. Cod. p. 296. Plan. p. 221. St. 322. W. Tumuli infcriptio de vanitate rerum humanarum. — V. 1. Εἰλείθυια. Vulgo. — V. 2. ἀμφοτέρας. Vat. Cod. fupra fcriptum αις, ut in Plan. habetur. Durum eft, Terrae et Ilithyiae ftadium tribui hominibus percurrendum. Putaverim:

χαίρετον ἀμφότεραι· ἤνυσα τὸ στάδιον.

ubi fyllaba αι in hiatu ante vocalem producta vix offen-

sioni erit. At in ejusmodi poëtis non sine periculo sententiarum emendatio tentatur. — V. 3. νέομαι. Vat. Cod. — „Foede corruptum vulgo legitur ultimum distichon. „Nam primum pro εἰμὶ *sum*, scribendum εἶμι *vado*. Ce„terorum ordo est: οὐ γὰρ οἶδα, τίς ἢ τίνος ὤν, ἢ πόθεν „(ἐρχόμενος) μετέβην εἰς ὑμᾶς. Quae sic constructa in Pla„nudea leguntur: οὐδὲ γὰρ ὑμέας ἢ τίνος ἢ τίς ἐών, οἶδα „πόθεν μετέβην." *Br.* In Vat. Cod. sic legitur, ut in Plan. Quod sententiam attinet, comparandum Ep. inter ἀδέσπ. LXXX.

Praeter haec Epigrammata Vat. Cod. *Macedonio* tribuit Ep. Incert. CCCLVII.

ERATOSTHENIS SCHOLASTICI
EPIGRAMMATA.

¶. 123.] *I.* Vat. Cod. p. 133. Plan. p. 466. St. 607. W. Se pueros prae mulierum amore spernere.— V. 1. εἰς χρονίην. Metaphora a fructibus ducta, quorum alii cito marcescunt, alii in futurum usum reponuntur, docente *Toupio* Em. in Suid. p. 157. qui comparat *Strabon.* L. III. p. 233. A.— V. 3. Laudat hoc distichon *Suidas* in ἡβητὴρ T. II. p. 40. ubi φθονερὴν omittit. — *Invidos pilos* illustravimus ad *Straton.* Ep. XIII. T. II. P. III. p. 62.

II. Vat. Cod. p. 125. qui *Eratostheni* hoc carmen vindicat, quod in Plan. p. 605. W. (in Stephan. et aliis antiquis edd. omissum) *Agathiae* tribuitur. Latinam ejus versionem dedit *Reisk.* in Misc. Lips. IX. p. 478. Tecte moechus mulieri, coram marito, impudici amoris vota significat. — V. 1. ἀκοίτη κείνη. Vulgo. ἀκοίτῃ κείνῃ. Vat. Cod. Literam, quae in fine versus exciderat, restituit cl. Editor. Initium vs. laudat

Suidas

Suidas in ὄχεος T. II. p. 774. — V. 3. 4. profert et illustrat *Salmas.* ad *Plin.* p. 652. C. qui δικλίδα non de janua, sed de clave Laconica accipiendum esse contendit. ἡ βάλανος clavis dens est, qui claustris injicitur ad succutienda repagula. *Aratus* in Phaenom. v. 192. οἵην δὲ κληῗδι θύρην ἔντοσθ' ἀραρυῖαν Δικλίδ' ἐπιπλήσσοντες ἀνακρούουσιν ὀχῆες. *Reiskius* ὑμετέρης (i. e. σῆς) emendandum censebat, sic vertens: *Licetne tui portalis vectes regerere, laxata valvarum tuarum glande.* Et certe βάλανος etiam μοχλὸν significat. Vide not. ad *Hedyl.* Ep. III. T. I. P. II. p. 328. At βάλανος etiam aliam significationem habet apud medicos, quae locum fecit ambigue dicto Demetrii regis ap. *Athen.* L. XIII. p. 477. F. Hac significatione nihil ad h. l. aptius; quare ἡμετέρης servandum censeo. — V. 4. χαλάσαι. Vulgo; et βάλανον. — V. 5. δισσῶν. Duplices januae valvas habere solent. πλαδαρὴ κρηπὶς vero non est *mobilis crepido*, ut *Reiskius* vertit, sed *humida*. Vid. ad *Agath.* Ep. L. — V. 6. ἄκρον ἐπιβλῆτος. summum pessulum in media parte figens. Interiores januae pessulo, exteriores vecte ligneo transverso claudebantur. ἐπιβλής. ὁ μοχλός. *Hesych.* Similis est ἀμφιβολία in voce ἔμβολον, quam notavit idem Lexicographus: ἔμβολον. τὸ αἰδοῖον. *Aristoph.* ap. *Athen.* L. I. p. 29. A. οὐδ' ἄλλον, ὅστις ἐπεγείρει τὸν ἔμβολον. — V. 7. „ἀνέρα λοξὸν „ἰδοῦσα. Sic recte membr. quod vulgatur ἀνέρι, graecum „non est. V. 8. μὴ σκεῦὴν ὀλέσῃς. Ita jam emendaverat „Salmasius. In membr. μὴ σκαφίην ὀλέσεις. Ultima haec „illustrat doctissimus Toup. ad Suid. II. 192. (p. 303.) „ubi integrum prolatum hoc carmen." *Br.* Hic iterum apographa interpolata fucum fecerunt eruditissimo editori. Vulgo legitur μὴ κεφαλὴν ὀλέσεις. In marg. Wechel. ὀλέσῃς, ἢ ἀντὶ τοῦ μὴ γραπτέον ᾖ. In membr. autem habetur μὴ σκευὴν ὀλέσῃ, quod cum in metrum peccare existimaret *Salmasius*, σκαφιὴν correxit in not. inedit. quas ex libro Lennepiano excerpsi. σκεῦὴν invenit etiam

Reiskius in Apogr. Lipf. — σκευὴ eft apparatus, arma, quibus quis inftructus eft. Hoc loco eam partem, qua viri fumus, tecte fignificat. Priapus ap. *Antiftium* Ep. II. ἀπὴν γελάσῃς, ἐσιδών με, Τοῦ σκεύους.

III. Vat. Cod. p. 155. Edidit *Kufter.* ad *Suidam* T. I. p. 88. *Reiske* in Anthol. p. 3. nr. 401. Daphnis, mulierum amator, Pani, eodem morbo laboranti, munera quaedam dedicat. — V. 1. vehementer depravatum profert *Suidas* in ἀκοστήσας· τὼς τρητὼς δόνακας καὶ ἀκοστὰν σεῖο κορύναν, Ὦ Πὰν, δέχνυσο δῶρα τὰ Δάφνιδος. — τόδε in Vat. Cod. lineae fuperfcriptum. — V. 2. pro ἄνθετο, quae Cod. eft lectio, ἄνθεσο emendavit *T. Hemfterb.* qui hoc carmen protulit ex *Kufteri* not. ad *Lucian.* T. I. p. 138. Idem *Salmaf.* tentavit in marg. ap. Guy. et Ruhnk. ἄνθεο *Reiskius* dedit ex fua conjectura. — Δάφνι, fuperfcripto σ, Vat. Cod. — γυναικοφίλας. *Theocr.* Eid. VIII. 60. — V. 4. „Hic verfus in folo Lipfienfi „codice ex emendatione viri docti recte fcriptus eft." *Br.* καὶ μολπὰν exhibet apogr. Gothan. In apogr. Guy. Ruhnk. et ap. *Kufter.* μοι πᾶν. In marg. tamen illorum codd. μολπὰν notatum invenio.

IV. Vat. Cod. p. 155. Plan. p. 438. St. 571. W. Vinofus homo Baccho cadum exficcatum dedicat. — V. 1. Βάκχε. Vat. Cod. — V. 2. ἄλλο γὰρ οὐδὲν ἔχει. Cf. *Lucian.* Ep. XV.

MICHAELII GRAMMATICI

EPIGRAMMA.

¶. 124.] Planud. p. 376. St. 514. W. In imagines Agathiae, fratris ejus, et utriusque patris Memnonii. — V. 2. δίζυγος. duplex eloquentiae genus, quod in carminibus et in hiftoria exhibuit. — V. 4. σοφίης. fe de

hominum rebus bene geſtis recte judicare poſſe docuit.

THOMAE PATRICII
EPIGRAMMA.

Planud. p. 408. St. 543. W. Anaſtaſium aurigam tot victorias in Circenſibus reportaſſe dicit, quot alii certamina viderint. — V. 3. In marg. Wech. γρ. καὶ ὅς τόσσους στεφάνους ἀνεδήσατο πρίν.

THOMAE SCHOLASTICI
EPIGRAMMA.

¶. 125.] Planud. p. 376. St. 514. W. In laudem Ariſtidis rhetoris, qui cum Demoſthene et Thucydide inter praeſtantiſſimos eloquentiae antiſtites numeratur. Eſt hic ſine dubio Aelius Ariſtides, quem, ut alterum ab Homero Smyrnae ornamentum, laudat Auctor Ep. inter ἀδέσπ. DLXXX.

SOPHRONII PATRIARCHAE
EPIGRAMMATA.

I. Vat. Cod. p. 484. Plan. p. 357. St. 497. W. Xenodocheum, Alexandriae, ut videtur, conditum, peregrinantes ad ſe invitat. — V. 2. ἀπ' ὁδοιπορίης. Vat. Cod. — V. 3. „Veram hujus verſus lectionem dedit unus „Planudeae regiorum codd. cujus ſine ulla discrepantia „ſcripturam repraeſentavi. In Vat. membr. στῆρον, ξεῖνε,

„πόδα. Alter Planudeae: στῆσον, ξένε, σὸν πόδα. imper- „fecto utrobique versu. Salmasius conjiciebat: στῆσον, „πόδα, ξεῖνε, πλανήτην. Sed jam conjecturis non indige- „mus." *Br.* Vulgo legitur στῆσον, ξένε, τὸν σεῖο πόδα. *Brodaeus* conjiciebat τὸν πόδα σεῖο. — V. 4. ἔχων. Vulgo et in Vat. Cod. — V. 5. ἀνακρινέεις. Vulgo. Nostrum est in membran. Illud equidem h. l. praetulerim. — πολῖτα Vat. Cod. — Eulogius Episcopus fuit Alexandriae secundum *Theophan.* Chron. p. 211. Ejus scripta quaedam recenset *Photius* in Bibl. cod. CCVIII. CCLXXX. Cf. *Fabricii* Bibl. Gr. T. IX. p. 437.

II. Vat. Cod. p. 314. Plan. p. 194. St. 282. W. Lemma est in membr. τοῦ ἁγίου Σωφρονίου πατριάρχου. εἰς τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν πάπαν Ἀλεξανδρείας τὸν ἐλεήμονα. — V. 1. „Prava distinctione vulgo laborat hic versus et „male inserta particula δέ. Veteres enim libri exhibent „ἦν δ' ἔτι. aut δέ τι." *Br.* Vat. Cod. ἦν δ' ἔτι παῖς; et sic Ed. Flor. pr. δέ τι tres Aldd. ἦν καί τι ex Ascens. edidit Steph. — In fine vs. ὄλβου Vat. Cod. — V. 2. νεκρός. Vulgo et in Vat. Cod. νεκροῦ ex ingenio emendavit cl. Editor. Idem placuit *Jos. Scaligero* in not. msc. Junge: ἔννεπε ἔργα καὶ ὄλβον νεκροῦ. — ¶. 126.] V. 5. „ὅλων pro πάντων, ut infra in Leonis Ep. III. et Incerti „Poët. XCVI. quod a probatorum scriptorum usu rece- „dit." *Br.* Hunc usum vocis ὅλος, qua sequioris aevi scriptores usque ad fastidium utuntur, illustravit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 370. qui membr. lectiones in hoc carmine indicat. ὄλβων πλέον Vat. Cod. Vulgo κτήματα, unde *Jos. Scaliger* πλέον ἔχων emendabat. κτήμασι est in Cod. Sensus est: Joannem divitiis a majoribus ipsi traditis, sanctisque operibus paratis, omnes Cypri cives superasse. — V. 9. στομάτων. nemo facile verbis eloquatur. — V. 10. φαεινοτάταις. Vat. Cod. et in Plan. — V. 12. „Scribendum censeo ἀρειοτάτης. In membr.

„ἀρειοτάτας.“ *Br.* Hoc probabat etiam *Salmaſ.* in not. mſc.

III. Vat. Cod. p. 314. Plan. p. 194. St. 282. W. — V. 1. ἱερείων. Vulgo. ἱερήων. Ed. Flor. et tres Aldd. Poſt ſtadium ſanctiſſimarum virtutum decurſum. — V. 3. ἄφθιτον ἔξει. Vat. Cod. et v. 4. ibid. καταχθονας ῥέξιν. „πρήξεις τε. otioſa eſt hîc copula. Scribendum γε, „aut, quod melius eſſet, in ſuperiori verſu, θνητὸν γὰρ „λάχε σῶμα, βίον δ' εἴθ' ἄφθιτον ἔσχεν. *Utinam vero im-* „*mortalis fuiſſet et* – ſic bene adhibetur copula.“ *Br.* At ſic extenuaſſet viri laudes. Debebat potius dicere, mortalem quidem fuiſſe genitum illum, ſed immortalia facta edidiſſe. Idque ipſum *Sophronii* mentem fuiſſe, vehementer ſuſpicor. Quare vide, an legi debeat:

θνητὸν γὰρ λάχε σῶμα, καὶ οὐ βίον ἄφθιτον ἔσχεν,
ἀθανάτους πρήξεις γε κατὰ χθόνα ῥέξεν ἀπείρους.

Si ipſi immortalis vita conceſſa non fuit, immortalia ſaltem facta in terris peregit innumerabilia.

COSMAE MONACHI

DISTICHON.

¶. 127.] Plan. p. 313. St. 453. W. cum lemmate Κοσμᾶ μηχανικοῦ. In imagine ſacrificii Polyxenae conſpiciebatur Pyrrhus puellam immolaturus. Polyxena autem Minervam invocare videbatur, quod vituperat Pyrrhus; impudentis enim eſſe, preces facere ad deam, quam frater Paris tam graviter laeſerit. Haec quo referenda ſint, haud facile dixeris. Fortaſſe in tabula picta ſignum Minervae conſpiciebatur, ad quod virgo oculos manusque protendebat. Malim tamen exiſtimare, de ſtatuis agi, quales deſcribuntur Pyrrhi et Polyxenae in *Chriſtodori* Ecphr. v. 192. ſqq. in quarum vicinia for-

tasse esset Minervae simulacrum. Ad hanc deam cum forte conversa esset Polyxena, *Cosmas* hoc de precibus ad illam factis interpretatur.

MICHAELIS PSELLI

EPIGRAMMA.

Edidit *Cangius* in Additamentis ad CPolin Christ. in calce Zonarae p. 151. Scriptum est in equum ex aere, pede sublato fictum. Multi in Hippodromo equi fuerunt positi, quos recenset cl. *Heynius* in Comment. Soc. Reg. T. XI. p. 36. — V. 2. φριμάξεται. Hoc vocabulum etiam de equorum hinnitu usurpari docent Grammatici, quorum loca vide ap. *Valcken.* ad Ammon. p. 226. — V. 4. παρέλθῃς. *Cang.* »Pravam lectionem »minori mutatione emendare debuissem, scribendo εἰ »παρέλθοις.« *Br.* In Anal. exhibitum ἢν παρέλθῃς. — V. 5. δραμεῖν. Similiter de equo Domitiani *Statius* I. Sylv. I. 46.

At sonipes, habitus animosque imitatus equestres,
Acrius attollit vultus, cursumque minatur:
Cui rigidis stant colla jubis, vivusque per armos
Impetus, et tantis calcaribus ilia late
Suffectura patent.

— V. 6. τὸ τοῦ λόγου. Ne id, quod hi versus tibi timendum esse dicunt, vere experiaris.

LEONTIS PHILOSOPHI

EPIGRAMMATA.

¶. 128.] *I.* Vat. Cod. p. 388. Edidit *Reisk.* Anth. nr. 753. p. 155. inter Jensiana nr. 102. In Quirini

librum mechanicum, Marcelli, fratris, ope elaboratum. Suspicatur *Reiskius* p. 242. hunc Quirinum et Marcellum nihil diversos esse ab iis, quos *Libanius*, ut homines sui aevi, commemorat Epist. 362. ed. Wolf. p. 177. ubi Quirinus Marcelli, medici dexterrimi, opera in morbo filii usus esse dicitur. Quirinum illum a professione sophistae ad illustres dignitates adscendisse, constat ex ejusdem *Libanii* Epist. 369. p. 182. — V. 2. γνωτοῖσι. *Jens.* quod *Reisk.* emendavit, consentiente Cod. Vat.

II. Vat. Cod. p. 388. Edidit *Reisk.* in Anth. nr. 754. p. 155. inter Jens. nr. 103. Protulit etiam *Dorvillius* ad *Charit.* p. 370. Designari videtur hoc carmine Paulus ille Alexandrinus, qui Isagogen apotelesmaticam sive de viribus astrorum composuit, editam ab *Andr. Schotto*, Viteberg. 1586. Hujus viri, qui scripsit anno p. Chr. 387. mentionem fecit *Suidas:* Παῦλος φιλόσοφος. Εἰσαγωγὴν ἀστρολογίας καὶ ἀποτελεσματικά. Vide *Fabric.* Bibl. Gr. T. IV. p. 140. ed. *Harl.* — V. 1. Liber ipse loquitur, mysteria artis astrologicae sibi a Paulo commendata esse glorians. — Μαντόος conjecit *Jens.* male. μαντείης corr. *Corn. de Pauw*, in cujus Apogr. ex Guyeti cod. descripto notatum in marg. fort. Θηονίδος et Θεομήδεος. — V. 2. μ' ἐδιδάξατο est in membr. *Dorville* με διδάσκετο, *Reiskius* μ' ἐδιδάσκετο exhibuit.

III. Vat. Cod. p. 388. *Reiske* in Anthol. nr. 755. p. 155. in Jensian. nr. 104. De Theonis et Procli operibus astronomicis consule *Fabric.* in Bibl. Gr. T. VIII. p. 211. et 516. — V. 1. βίβλοι notavit *Salmas.* in marg. Apogr. Guy. et sq. versu Πρόκλος (Πρόκλου scribendum videtur), utrumque absque necessitate. Complectebatur unum volumen Procli et Theonis opera, quorum ille terram, hic coelum metiri docebat. Quum v. 2. — 4. eadem res ter inepte repetatur, *Reisk.* v. 3. omittendum esse putabat. — V. 4. excitavit *Salmas.* ad *Solin.*

p. 579. — V. 5. ἐπ' ἴσης. *Reisk.* Idem v. sequ. τῷ λόγῳ edidit, contra membr. fidem. τετεύχατε. Vat. Cod. Tertia persona huic loco aptior. *Corn. de Pauw* in Not. msc. τετεύχατον tentabat. „Commendat poeta eorum „operas invicem sibi scribendo praestitas ita, ut Proclus „argumentum, de quo Theo librum ediderat, illustran- „dum sibi sumserit, h. e. geometriam, et vicissim Theo „sumserit Procli de motibus coelestibus edita volumina „sibi exponenda." *Reiskii* verba sunt. — V. 8. τοὺς δόμους. *Reisk.* quod etiam in Apogr. Guyeti legitur. In marg. δρόμους, quae est membr. lectio. — V. 9. Proclus Theonis demonstrationibus usus sua themata resolvit et nova problemata format. προβάλλειν enim verbum proprium de iis, qui ἐρωτήματα, ζητήσεις, ἀπορίας proponunt. Vide *Bud.* Comm. Gr. L. p. 975. 35. — ¶. 129.] V. 11. ξυνωρί. par sapientum! Dicendi usum illustravit *Wesseling.* Obss. I. c. 27. p. 115. *Valcken.* ad Phoen. p. 116. In multis exemplis vocabuli ξυνωρὶς figurate adhibiti nullum reperio, unde defendi possit lectio ap. *Aeschyl.* Choëph. v. 971. in descriptione pestiferi illius vestimenti, quo Clytaemnestra conjugem irretiverat: δεσμὸν ἀθλίῳ πατρί, Πέδας τε χειροῖν καὶ ποδοῖν ξυνωρίδα. ubi si ξυνωρίδι scripseris, nihil difficultatis supererit. — V. 13. πυκάζων, ornans, ni fallor. *Suidas:* πύκασεν. ἐκόσμησεν. Idem: πυκάζεται. κοσμεῖται. — V. 14. 15. protulit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 370. qui se olim τοῖς Σόλοις scripsisse narrat, pro τοῖς ὅλοις. Levis profecto conjectura, quod ipsum *Dorvillium* non fugit. In marg. Cod. Guy. τοῖς λόγοις notatur. *Corn. de Pauw* τοῖς πόλοις tentabat, codicis tamen lectionem cuivis conjecturae praeferens. Sed ipse hanc lectionem minus recte interpretatur per τῷ ὅλῳ, i. e. τῷ κόσμῳ. *per totum universum.* — τοῖς ὅλοις, πᾶσι. Vide ad *Sophronii* Ep. II. 5. Proclus, Sarpedonis genus, i. e. Lycius, apud omnes summa auctoritate florebat.

IV. Vat. Cod. p. 389. cum lemmate: Φωτίου πατριάρχου Κωνσταντ. et sic *Reisk.* nr. 683. p. 126. in Jens. nr. 32. „Editum est a Salmasio in fronte librorum „Tatii amatoriorum. — Quidem Ep. hoc Photio Pa„triarchae tribuunt, quibus non suffragatur Fabric. bibl. „Gr. T. IX. p. 402. Est Leonis Imperatoris, vel alte„rius Leonis, Mich. Pselli discipuli, de quo Leo Alla„tius in Diatr. de Psellis, initio: non autem Leontii „Atheniensis, patris Eudoxiae, Theodosii junioris con„jugis, quae Reiskii opinio nihil aliud est, quam febri„citantis somnium. Leontius ille, qui ante annum 421. „e vivis excesserat, de Clitophontis et Leucippes amori„bus non magis audire potuit, quam de Boyardi Or„lando: quo tempore mortuus est, annum aetatis suae „VIII. aut IX. agebat Proclus Lycius, ita ut Leontio „cognosci non potuerit, qui proinde auctor non est „Ep. III. quod, praeter chronologicas rationes, ab„unde satis monstrat horum carminum stilus." *Br.* — V. 1. „σωφρόνων βίον. Hoc dedi e Salmasii emendatione „in codicis ora; nam quod vulgo legitur σώφρονα in me„trum peccat. Melius emendaretur scribendo ἀλλὰ „βιοτὴν σώφρονα." *Br.* Minori mutatione, una syllaba inserta, legendum:

ἀλλὰ σώφρονα βίοτον.

— V. 2. „ubi Codex exhibet ὁ Κλειτοφ. ὥσπερ ἐμφαίνει λ. „recte constituit Reiskius, qui in ceteris nugatur. Nam „v. 3. σωφρονέστατος ipsissima est membranarum scriptu„ra, in quibus etiam v. 7. recte εἴπερ δέ, ut metri lex, „quam perfringere non didicerat sapiens ille Leo, „poscit. Ibi autem in fine φίλη scribatur an φίλος, perin„de est; illud magis probo, quod etiam Salmasio pla„cuit, quem hodie a quibusdam in Germania magistel„lis valde contemni video." *Br.* Pro ὥσπερ ἐμφαίνει minori mutatione legeris

εὖ παρεμφαίνει —

μὴν autem in talibus non desideratur. — V. 3. In nomine proprio Λευκίππης poëta mediam pro lubitu corripuit. σωφρονέστατος est in membr. Ap. Jens. et R. σωφρονέστερος. — V. 5. ἐξίστησι. omnes in admirationem sui rapit. — Sequitur recensus malorum, quae Leucippe in Achillis historia patitur. — κατηχρειωμένη. Verbum ἀχρειόω recentioris est usus. *Pessimo modo habitam* significare videtur compositum, quo Lexica carent. — V. 7. θέλῃς φίλος. Vat. Cod. φίλε dedit *Salm*. — V. 8. πάρεργον proprie de iis rebus, quae ornatus causa adduntur et minori tractantur diligentia, quam reliquum opus; quam significationem cum derivatis diligenter explicavit *Budaeus* in Comm. L. Gr. p. 1180. sq. Hoc loco adverbialiter positum pro παρέργως, ἐν παρέργῳ. At τὴν alieno loco esse videtur. Malim:

μή τοι πάρεργον τῆς γραφῆς σκόπει θέαν.

ne obiter et oscitanter hujus tabulae historiam specta. — V. 9. „non discrepat a codicis scriptura. Salmasius edi„dit πρὸς τὴν συνδρομήν; pessime Reiskius πρὸς τὶ συνδρο„μήν.“ *Br*. In membr. contextu legitur προς την. supra scriptum πρῶτα. In marg. Apogr. Guy. notatur πρόσθε. — συνδρομὴ historiae est finis, quo omnes ejus partes tendunt. — V. 10. „νυμφοστολεῖ γάρ. Cod. δέ, quod recte „Salmasius emendavit.“ *Br*. In Apogr. Goth. non δέ, sed γὰρ exhibetur.

V. Vat. Cod. p. 390. Εἰς τὸν φιλόσοφον (φιλόσοφον) Πορφύριον. In Plan. p. 118. St. 171. W. auctoris nomine caret. Ludit poëta in Porphyrii nomine, cujus orationem cum purpura comparat propter praestantiam: Labia tua tingis orationis tuae purpura, eademque mentem tamquam veste instruis. Is est procul dubio Porphyrius, qui magnum inter Pythagoreos nomen habuit.

VI. Vat. Cod. p. 416. sq. Edidit *Reisk*. Anth. nr. 796. p. 172. in Jensian. nr. 145. — V. 1. μῆτερ. Ma-

trem tibi iratam finge, quod filiam vitiatam deprehenderit. Ductus est vers. ex Odyss. ψ. 97. — V. 2. ex Il. ε. 361. — V. 3. ex Il. κ. 83. — V. 4. ex Il. φ. 50. — ¶. 130.] V. 5. πᾶν δ' ἐπεῤῥάνθη. *Reisk.* contra codic. fidem. *Homer.* Il. π. 333. πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι. Eadem vocabula repetuntur Il. υ. 476. — V. 6. ex Odyss. ε. 268. ubi accentu diverso et diverso adeo sensu οὖρον legitur. In apogr. Guy. et Ruhnk. etiam οὖρον habetur, sed in marg. οὐρὸν notatum, i. e. *liquorem.*

VII. Vat. Cod. p. 456. sine auctoris nomine, quod nec Planud. indicat p. 124. St. 187. W. Cl. editor monere neglexit, quibus caussis commotus hoc carmen *Leonti* tribuerit. Ceterum cf. simile carmen T. II. p. 519. — V. 1. ὑπάτων πρῶτος, ὁ δὲ δ. Vulgo et in membr. Vat. — αὔλακα τέμνει. *Palladius* in Februario L. III. 1. *Locis tepidis – colles pingues vel hoc mense proscinde. – Nunc ager, qui accepturus est medicam, iterandus est, et purgatus lapidibus diligenter occandus.* — V. 2. ἐπὶ μῶλον. quia tertius mensis Marti sacer, et tum plerumque exercitus ex hibernis ad bellum prorumpunt. — V. 3. ῥοδοδάκτυλον. ex Ald. 2. et Asc. recepit *Stephan.* In Flor. Ald. 1. 3. est ῥοδοδάκτυλος. Illud habet etiam Vat. Cod. Sed praeferenda est forma insolentior, de qua vide not. ad *Crinagor.* Ep. V. 1. T. II. P. I. p. 381. Tuetur eam *Reiskius* ad *Constant. Porphyr.* Cerem. p. 115. — V. 5. τὰ δ' ἐμὰ πτερά. Venti sunt, qui Aegypti inundationem efficere putabantur. Etesiarum flatu Nilum intumescere, Thales suspicatus esse dicitur. Vide *Diogen. Laërt.* I. 37. et *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* I. 38. p. 46. — Pro ἐγείρει *Brodaeus* ἀγείρει tentabat, perperam. — V. 6. ἀριστοφύλλῳ πεφιλημένος (ον in Wech.). ἐριστοφύλλῳ corr. *Huetius* p. 13. et sic Vat. Cod. — V. 8. δαῖτα. De olivis explicat *Brodaeus*, quae cum aliis id genus escis mitti solebant amicis die natali. Pro εἰς οὔνομα idem εἰς ὃν δόμα legendum suspicatur.

Mensem Novembrem ab olivis designat etiam auctor Carminis in Menses v. 22. Εἴ τοι Ἀθηναίης πέλει ἔργα, ὥριον ἤδη Καρπὸν ἀποθλίβειν, μνῆστιν ἔχειν καμάτων. Solebant olivae initium et finem epularum facere, secundum *Martialem* L. XIII. 35. *Haec, quae Picenis venit subducta trapetis, Incboat atque eadem finit oliva dapes.* Sed haec ad nostrum locum illustrandum non sufficiunt, in quo verba ἐς οὔνομα φωτὸς ἑκάστου Oedipum suum quaerunt. — V. 9. φορμίζειν. Haec ad Saturnaliorum festivitatem referenda videntur.

VIII. Vat. Cod. p. 455. cum lemmate: εἰς τὰ κωνικὰ Ἀπολλωνίου, quod non omittendum erat. — V. 1. Sensus est: χαρακτῆρ τῶν (λόγων), ὧν ἥδε βίβλος (ἐγὼ) ἔνδον ὠδίνω, i. e. ἔχω, βαθύς —. Liber ipse loquitur, res alte reconditas nec sine magna mentis intentione percipiendas sese continere glorians. ὠδίνω. Vide ad *Christodor.* Ecphr. v. 277. βαθὺς χαρακτήρ. opponitur iis, quae in superficie sunt posita. φροντὶς βαθεῖα dixit *Aesch.* Suppl. 408. βάθος ψυχῆς de ingenii altitudine illustravit *Lennep.* ad *Phal.* p. 6. *Wessel.* ad *Diodor.* T. I. p. 552. Idem, sed tragica audacia, extulit *Aesch.* VII. c. Th. 595. de Amphiarao: βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενῶν καρπούμενος. Apud eundem in Choëph. v. 444. fortasse legendum: δι' ὤτων δὲ συντέτραινε μῦθον ἡσύχῳ φρενῶν βάθει (pro βάσει), *in tranquilla mentis altitudine.* — περισκελής. σκληρός. δυσχερής. *Hesych.* περισκελεῖς φρένες sunt ap. *Sophocl.* in Aj. 649. σίδηρον περισκελῆ Antig. 475. — V. 3. κολυμβητοῦ Δηλίου. *Suidas:* Δηλίου κολυμβητοῦ. ἐπὶ τῶν ἄκρως νηχομένων. Σωκράτει γὰρ δόντος τοῦ Εὐριπίδου Ἡρακλείτου τοῦ σκοτεινοῦ σύγγραμμα, ἐρέσθαι, τί δοκεῖ; τὸν δὲ φάναι, ἃ μὲν συνῆκα, γενναῖα· οἶμαι δὲ καὶ ἃ μὴ συνῆκα. πλὴν Δηλίου δεῖται κολυμβητοῦ, εἰς τὸ μὴ ἀποπνιγῆναι ἐν αὐτῷ. Cf. *Diogen. Laert.* II. 22. — V. 4. εἰ δ' αὖ. Vat. Cod. In quibusdam apogr. εἰς omittitur. — V. 6. γέρα. primum honorificum geometrae nomen obtinebit, deinde omnibus

consentientibus philosophus appellabitur, vel Platone spondente, qui mathematicam philosophiae viam munire censebat. — V. 7. εἰσκριθήσεται. Vat. Cod. Verbum κριθήσεται revocandum.

IX. Vat. Cod. p. 455. τοῦ αὐτοῦ. Εἰς κηρύκιον. Edidit *Dorville* in Sicul. T. I. p. 163. — V. 1. κηρύκιον sive κηρυκεῖον (sic etiam quaedam Apogr.), σκῆπτρον. *Hesych.* ubi vide Intrpp. Hoc *sceptrum* antiquissimorum virorum σχῆμα, i. e. *ornamentum*, appellat poëta. Vide *Musgr.* ad *Eurip.* Androm. v. 1. De forma *caducei* vide quos laudat *Boettigerus* in *Vasengem.* I. 2. p. 107. multa ibi de origine caducei docte et acute disputans.— V. 2. Θριδακίης. Vat. Cod. Huic lectioni patrocinatur *Corn. de Pauw* in not. msc. excitans *Eustath.* ad *Dionys.* Perieg. v. 467. ubi haec habentur: ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι Θρινακία λέγεται, διὰ τὸ ἐοικέναι θρίδακι. ex quibus verbis hoc tantum intelligitur, fuisse, qui Thrinaciae sive Thrinacriae nomen inepte derivarent, non item, Θριδακίη fuisse scriptum. — οἰκιστὰ Κορίνθιε. Syracusani sunt a Corinthiis oriundi. Cf. *Theocrit.* Eid. XV. 91. *Scaliger* in Euseb. Chron. p. 76. *Drakenborch.* ad Silium Ital. XIV. 51.

¶. 131.] X. Vat. Cod. p. 456. Plan. p. 1. St. 3. W. μονημέριον venationis spectaculum appellabant, quod ultra unum diem non extendebatur. *Justinian.* Novell. CV. μετ' ἐκείνην τὴν τοῦ λεγομένου μονημερίου, ἔνθα πολλῆς ἡδυπαθείας ἐμπλήσει τὸν δῆμον, τό, τε καλούμενον Πάγκαρπον θεώμενον, καὶ θηρίοις προσμαχομένους ἀνθρώπους. quem locum illustravit *Salmas.* ad Scr. Hist. Aug. T. II. p. 79. sq. De his venationibus ex instituto egit *Onuphrius Panvin.* de Circ. L. II. p. 203. sqq. Optat poëta, ut Diana feras quidem excitet, sed quantum satis sit ad invadendos homines, non ad occidendos. — ἐπιψαῦσαι. tangere, fortasse etiam levi vulnere perstringere. — V. 4. μηδὲ νοήσω. Nolim ego quidem, qui in Jovis placidissimi solio sedeo,

hominis interitum videre. Hi quidem versus quin *Leoni Imperatori* tribuendi sint, dubitari non potest. De Jove μειλιχίῳ vide *Ducker.* ad *Thucyd.* L. I. 126.

THEAETETI EPIGRAMMA.

Vide Animadvers. T. II. P. II. p. 244.

EPIGRAMMATA

IN QUAEDAM MONIMENTA BYZANTINA.

¶. 132.] *I.* Vat. Cod. p. 473. Plan. p. 370. St. 509. W. „Julianus hic non alius est, quam Imperator. „In alium enim non quadrat, quod hîc praedicatur, „maluisse procul ab urbe hostes caedere, quam ante „muros pugnam committere.“ *Br.* Haec clariss. editor monuit contra *Cangium,* qui in CPoli Christ. L. I. p. 47. non satis constare ait, an Eugenii porta aedificata sit a Juliano apostata. Constat tamen, Julianum ante bellum contra Persas susceptum Constantinopolin aedificiis ornasse. — V. 4. ἤ. Subaudi μᾶλλον, quod sic saepenumero omittitur. Multi hoc observarunt, quos laudat *Wernsd.* ad *Himer.* p. 674. — κροτεῖν πόλεμον. Frequentius συγκροτεῖν, bellum parare et instruere. Ceterum vers. ut hîc legitur, a *Planude* concinnatus esse videtur. In membr. Vat est: ἢ πόλεως προπάροιθε κροτέειν πολέμους. Unde possis etiam scribere:

ἢ προπάροιθε πόλεως συγκροτέειν πολέμους.

II. Vat. Cod. p. 472. Plan. p. 349. St. 488. W. „Vide CP. Christ. p. 105. Obeliscus erectus jussu Theo„dosii M. cura Procli, qui non erat architectus, sed „Praefectus urbis, de quo Fabric. Bibl. Gr. T. VIII.

„p. 459. Poſt hoc carmen ponendum erat Epigr. Inc. „CCCXXXIV. εἰς τὸ λουτρὸν Καρίας ἐν Βυζαντίῳ, de quo „vide Ducange ibid. p. 93." *Br.* Plures hanc Inſcriptionem dederunt. *Wheler* Itiner. p. 183. *Fleetwood* p. 83. *Gruter* p. CLXXXV. quem vid. in Corrig. p. CCCVII. *Smith.* in Notit. CPol. p. 100. Obeliſci deſcriptionem dedit *Gyllius* de Topogr. CPol. L. II. c. XI. Reliquos, qui de eo tradiderunt, et veteres et recentiores, laudat *Bandur.* Antiq. CPol. T. II. p. 612. qui etiam anaglypha lateris ſeptentrionalis ſtylobatae exhibet p. 666. cujus notae comparandae ſunt cum iis, quae tradit *Ducang.* ad Alexiadem p. 422. ſq. In latere orientali legitur hoc Epigramma latinum:

Difficilis quondam dominis parere ſerenis
Juſſus et extinctis palmam portare tyrannis,
Omnia Theudoſio cedunt ſubolique perenni:
Ter denis ſic victus duobusque diebus
Judice ſub Proclo ſublime elatus ad auras.

— V. 3. Quidam Πρόκλος exhibent; Πρόκλον Vat. Cod. Ante hoc nomen καὶ inſerit *Gruter.* quod in Obeliſco non comparet, teſte *Th. Smith* l. c. Vide *Maſſon.* in Varior. Corrigend. ad *Gruter.* p. CCCXXIII. — V. 4. Dies triginta duo obeliſco erigendo impenſi ſunt.

III. Vat. Cod. p. 474. Plan. p. 370. St. 509. W. Hoc et ſequens Epigr. ſcriptum eſt in porticus, quibus Theodorus, Praefectus urbi, ſub Theodoſio juniore Baſilicam, i. e. aedes ſenatoribus addictas, inſtruxerat. Fuerat is Theodorus, ut ex proximo Epigrammate apparet, ſemel conſul et ter ὕπαρχος; unde poëta ludendi occaſionem arripuit dicens, quaternum illum honorem ei merito contigiſſe, qui Baſilicam quatuor porticibus exornaverit. Conſulatum geſſiſſe hunc Theodorum conſtat anno CCCXCIX. Vide *Ducang.* in CP. Chriſt. L. II. p. 146. — V. 1. τετραπόροις. τὸν Σενάτου οἶκον ὑπὸ τετ-

πάρων κιόνων βασταζόμενον dicit *Anonym.* in Collect. CPol. p. 96. — Pro πόλην in membr. et in Plan. habetur πόλιν, quod cl. editor ex Ducangii conjectura mutavit. At sic pars antithesios perit. Is, qui urbem quaternis *ornavit arcubus*, ipse quoque dignus est, qui quaternis honoribus ornetur. ἐγείρας τὴν πόλιν ἀψῖσι dictum per enallagen pro ἐγείρας τῇ πόλει ἀψῖδας.

¶. 133.] *IV.* Vat. Cod. p. 474. Plan. p. 370. St. 509. W. — V. 1. Basilica Fortunae, Τύχης, templum vocatur propter Templum *Fortunae Romanae* ibi exstructum. CPol. Christ. L. II. p. 147. *Heyne* in Comm. Soc. Reg. T. XI. p. 26. not. et XII. p. 276. — V. 2. θαύματι. Vat. Cod. Edd. Ald. tres et aliae. Huic lectioni cur θαύμασι praeferatur, causa non est. — V. 3. χρυσάσπιδι Ῥώμη. Ductum epitheton ex *Pindar.* Isthm. α. v. 1. ubi χρύσασπι Θήβα de Diva aureo scuto instructa occurrit. CPolis autem ἡ νέη Ῥώμη, nonnunquam simpliciter Ῥώμη vocatur. Sic etiam hodie veteris Graeciae incolae Ῥωμαῖοι vocantur, eorumque lingua ἡ ῥωμαϊκή. Vide *Wheler* et *Spon.* in Itin. T. II. p. 64. et 76. et, qui fuse de hac re disputavit, *Büschingium* in Hist. Liter. p. 29. not. *v.* — V. 4. τεῦξεν et ὄρῃ. Vat. Cod. Dorica verbi forma ab h. l. aliena.

V. Vat. Cod. p. 473. Plan. p. 370. St. 509. W. Hoc et sq. Epigramma scriptum in portas muri terrestris, quem, cum terrae motu collapsus esset, Theodosius junior per Constantinum, Praefectum urbi sive praetorio, reparari jussit. Porta Xylocirci appellata est, quod per eam ad ligneum circum pergebatur. Vide CPol. Christ. L. I. p. 49. Aliam nominis causam, sed vanam eam et nugatoriam, afferunt recentiores Graeculi, quos refutat *Bandur.* in Comm. ad Antiqq. CP. T. II. p. 694. — ξυλοκέρκου est in Ed. Fl. pr. et Ald. 1. In Ald. 2. 3. ξυλοκίρκου, quod deinde in alias edd. propagatum

pagatum eſt. Fuit haec porta ultima muri terreſtris, porta Rhegii contra prima. Hinc intelligitur, cur, muris reparatis, Conſtantini Praefecti nomen his potiſſimum portis inſcriptum ſit. — V. 1. ὕπαρχος. Vat. Cod. vulgari horum vocabulorum confuſione.

VI. Vat. Cod. p. 473. εἰς τὴν πόρταν τοῦ Ῥησίου. Plan. p. 371. St. 509. W. In cod. *Dorvilli* ῥηγίου. Vide Miſcell. Obſſ. T. IX. p. 378. Eadem eſt hujus nominis diverſitas ap. alios ſcriptores, ubi haec porta et Ruſia et Aurea appellatur. Vide *Ducange* CP. Chr. L. I. p. 53. et p. 39. Ad noſtrum Epigr. facit inprimis *Marcellinus Comes* ad ann. XXXIX. Theodoſii Junioris: *Urbis Auguſtae muros, olim terrae motu collapſos, intra tres menſes, Conſtantino Praefecto praetorio operam dante, reaedificatos fuiſſe.* — V. 2. ὕπαρχος ἐδείματο. Vat. Cod. — τείχεϊ τεῖχος de duplici muro interpretatur *Ducangius* p. 40. exteriore et interiore. Malim accipere de novo murorum firmamento ſive ornamento, eoque τῶν τειχέων nomine praecipue digno.

VII. Vat. Cod. p. 485. cum lemmate: Ἐν τῷ πορφύρῳ κίονι τὸ ὂν (f. τῷ ὄντι) εἰς τὸν Φιλαδέλφιον. Et ſic fere in Plan. p. 373. St. 511. W. Exſtructum igitur Muſeum in eo loco, qui a ſtatuis filiorum Conſtantini M. *Philadelphium* appellatum eſt. De columna porphyretica videndus *Bandur.* T. II. p. 586. Cf. *Heyne* in Comment. T. XII. p. 284. Ex hoc Epigr. apparet, Muſelium, quem a Muſello, ſacri cubiculi praepoſito, nihil diverſum putat *Ducang.* CP. L. II. p. 176. Muſeum ſuis ſumtibus exſtruxiſſe, in eoque Imperatoris imaginem collocaſſe. — V. 1. εὔνους. Reſpicitur, quod jam *Ducangius* vidit, ad *Eunuchi* titulum; nam ſacri cubiculi praepoſitos eunuchos fuiſſe conſtat. Vide *Reisk.* ad *Conſtant.* Cerem. p. 6. Hanc appellationem erant qui derivarent ἀπὸ τοῦ εὔνουν ἔχειν. Praeclare huc facit *Theodorit.*

de Vit. Patr. c. VIII. de eunuchis, quibus ſpes liberorum ademta: καὶ τούτου ἕνεκα εὔνοι εἶναι βασιλεῖ νομιζόμενοι καὶ τὴν προσηγορίαν ἐντεῦθεν καρπούμενοι. Eandem ob cauſam iſti homines etiam πιστοὶ appellabantur. Vide *Stanlei.* ad Aeſch. Perſ. 2. T. II. p. 764. et *Sibelis* Diatr. de Perſis p. 37. — V. 1. Μουσίλιος. Vat. Cod. et βοῶσιν. — V. 2. πράγματα, ut ſaepe, *verbis* oppoſita. Factis ille ſuam erga Imperatorem fidem demonſtravit, quo documento nullum fortius et gravius. — V. 3. δὲ χαρίσατο. Vat. Cod.

VIII. Vat. Cod. p. 485. ubi prius diſtichon cum praecedente Epigr. jungitur. In Planud. p. 373. St. 512. W. in duo diſticha diviſum, quae jungenda eſſe vidit *Huetius* p. 35. Idem totum hoc carmen cum praecedente jungendum exiſtimabat. Membranarum diſtinctionem ſequutus eſt *Grotius.* — V. 1. In poëtarum igitur et eruditorum praeſidium haec domus exſtructa fuit. — In fin. vſ. vulgo κυρῶν, in membr. κόρων habetur. κοόρων correxit *Huet.* p. 35. eamque correctionem expreſſit magnus Interpres:

Spem pueris, urbique decus, laudemque poëtis,
Armaque virtuti divitiasque bonis.

— V. 2. ταῖς ἀρεταῖς. Vat. Cod. — ¶. 134.] V. 3. Μουσίλιος Vat. Cod. — Ejusmodi opera in literarum gratiam exſtruxit Muſelius. — Ludit poëta in diverſis ſignificationibus vocis λόγος, quam primum de *literis*, mox de *verbo* dei accipit. — Laudat enim Muſelium, quod *verbum* non dubitet pro *vero deo* habere.

IX. Vat. Cod. p. 485. Vide ad praeced. Ep. Hoc diſtichon, Brunckio judice, non male ſubjungeretur praecedentibus. Idem judicabat *Salmaſ.* in not. ined. Mihi peculiarem inſcriptionem conſtituiſſe videtur. — πολλά, partem aedificii labantem ſtabilivit. — V. 2. ἵδρυσεν. Vat. Cod. ἥδρασεν emendavit cl. editor. Fortaſſe tamen membr. lectio ſervari poterat. κεφαλίως ἱδρύειν et

iam pro *firmare, ſtabilire, in firma ſede collocare* poni potuiſſe videtur.

X. Plan. p. 299. St. 439. W. Scriptum in Aurelianum, qui Conſul fuerat cum Stilichone ao. Chr. CCCC. et ter Praefectus Praetorio. Ei Senatus, ob res praeclare geſtas, auream ſtatuam decrevit. Vide CP. Chriſt. L. II. p. 147. *Bandur.* Antiqq. p. 844. — V. 1. τὸν τρισσὸν. vitioſe Steph. ὃν habet Ald. qui hoc Ep. primus exhibuit in Lectt. — V. 2. πατέρα. Qui Praefecti erant, iidem πατέρες πόλεως appellabantur. Vide *Reisk.* ad *Conſtant.* p. 12. Patricii autem Conſtantini et Theodoſiorum aevo *patres Imperatoris*, βασιλέως πατέρες vocabantur, ſive etiam uno vocabulo βασιλεοπάτορες. Vide eund. p. 20. — V. 4. κατέστασεν. Ald. tres.

XI. Plan. p. 298. St. 437. W. Hoc Epigramma *Ducange* CP. Chr. L. I. p. 77. ſcriptum eſſe putat in ſtatuam argenteam Theodoſii M. quam in Foro Tauri poſitam fuiſſe tradit *Codin.* in Origg. p. 21. 24. Verum ibi non equeſtris ſtatua, ut hoc carmine, ſed columna Theodoſii intelligitur. Fuit quidem in Foro Tauri ſtatua equeſtris, non tamen Theodoſii. Vide *Bandur.* Antiqq. CP. T. II. p. 802. et 842. — V. 1. In orientali terra, ceu alter Sol, inter mortales regnas. — πόλου μέσον. Fortaſſe ad elatum locum referri debet, quo Theodoſii ſtatua erat poſita. — V. 3. Ὠκεανὸν. Sub pedibus ſtatuae, in baſi, terra et mare expreſſa fuiſſe videntur.

XII. Plan. p. 299. St. 439. W. In Zenonis et Ariadnes ſtatuas. Eas commemorat, in Chalce poſitas, *Anonym.* de Antiqq. CP. ap. *Bandur.* T. I. p. 7. *Ducange* CP. L. II. p. 115. et 151.

XIII. Plan. p. 299. St. 439. W. Bibliotheca, a Juliano Imperatore exſtructa, cum igne conſumta eſſet Baſiliſco imperante, anno Chr. 476/477, reſtaurata eſt ſub Zenone; (ſive potius Anaſtaſio; vid. *Heyne* in Comm. XI.

p. 49.) curante Juliano Praefecto Urbi. Hic, opere ad finem perducto, Imperatoris statuam auream ante Bibliothecam posuit. Vide CP. Christ. L. II. p. 151. *Bandur.* T. II. p. 843. Ceterum ineptum Epigramma, cujus postremus versus exspectationem prioribus excitatam minime explet. — V. 1. οἶκος Ἑλικῶνος. Musarum domicilium, Bibliotheca.

¶. 135.] *XIV.* Plan. p. 299. St. 439. W. „Vulgo „in pentametro legitur χρυσέην Ἀναστασίην. Viris Bysan„tinae historiae peritissimis ignoratur penitus haec Ana„stasia, et vix dubio locus est, quin corrupta sint haec „verba, quae sic, ut ea exhibui, emendanda erant. Vide „Ducange p. 150. et Banduri p. 843. nr. 397." *Br. Bandurius* scribendum censebat χρυσέην (στήλην) Ἀναστασίου. — μετὰ κόσμον Πιερ. post Bibliothecam, Musarum ornamentum, exstructam.

XV. Vat. Cod. p. 467. sq. Plan. p. 359. St. 498. W. In Chalcen, imperante Anastasio exstructam, Aetherio opus designante. Fuit haec Chalce triclinium, quod magno Palatio pro vestibulo erat. Videtur initio porta ex aere fuisse (χαλκῆ, sc. πύλη), quae ad Palatium ducebat; transiit nomen ad aedificium ei vicinum; quae est suspicio *Heynii* in Comm. T. XII. p. 279. quem inprimis vide. Si *Cedreno* fides p. 322. Anastasius, confecto Isaurico bello, hanc aedem in eximiam eduxit altitudinem. Cf. CP. Chr. L. II. p. 114. *Bandur.* T. II. p. 851. Ceterum praeter *Cedrenum* omnes Originum CPol. scriptores Chalcen ante Anastasium extitisse scribunt; unde haud inepte suspiceris, falsum esse lemma Epigr. nostri, idque ipsum *Cedreno* imposuisse, cum aliud fortasse *Anastasii* aedificium describatur. Cogitabam equidem de Palatio Blachernarum, de quo *Suidas* in Ἀναστάσιος· — κτίζει καὶ τὸν μέγαν τρίκλινον, τὸν ἐν Βλαχέρναις, ὃς Ἀναστασιακὸς μέχρι τῆς δεῦρο λέγεται. — V. 1. τυραννοφό-

νου. Referendum ad Isaurorum oppressionem, quos τυραννῆσαι βουλομένους invasit Anastasius, ducesque rebellionis sive tyrannos, Longinum, Athenodorum aliosque, occidit. *Malal.* Chron. T. II. p. 106. sq. — V. 5. Ingens hoc opus propter amplitudinem suam sine tecto relinquere statuerunt. Verum Chalcen aëneis tegulis tectam fuisse plurimi tradiderunt; quin nomen inde traxisse existimarunt. Insequenti tempore, cum Chalce in seditione conflagrasset, Iustinianum ex aëneis tegulis statuam sibi faciendam curasse tradit *Cedrenus*. Vide CP. Chr. L. II. p. 115. *Banduri* T. II. p. 804. — V. 6. Pro πολυμήτοιο *Huetius* p. 34. πολυκμήτοιο tentabat, sine causa idonea. — V. 8. Aetherius sancto Imperatori primitias artis suae offerebat. An igitur hoc primum erat aedificium paulo insignius, quod Aetherius conderet? — V. 9. Iam hoc triclinium cum ceteris orbis terrarum miraculis comparare instituit auctor; primum cum Capitolio, cuius aëneas tegulas commemorat *Plinius* H. N. XXXIII. 3. qui eas a Catulo inauratas esse tradit. Cf. *Lipsium* de Magnit. Rom. L. III. 5. qui nostri loci non fuit immemor. — V. 14. Ῥουφήνιον. Vat. C. Lucum Nicephorium, ab Eumene ad Pergamum exornandum consitum, commemorat *Strabo* L. XIII. p. 926. B. Hunc Rufinus fortasse novis aedificiis exornavit suoque vocavit nomine. Rufinum splendida aedificia exstruxisse, apparet ex *Claudian.* in Ruf. L. II. 448. *qui sibi pyramidas, qui non cedentia templis Ornatura suos exstruxit culmina Manes.* Sed de luco Pergami ab eo consito nihil reperio. — V. 15. *Hadrianus per Asiam iter faciens, templa sui nominis consecravit. Ael. Spart.* in Vit. Hadr. T. I. p. 126. Ibi *Casaub.* nostrum versum excitavit; unde templum Hadriani Cyzicenum unice cognitum sibi habebat *Tristan.* T. I. p. 453. Eodem referendus videtur locus *Xiphilini* p. 799. ubi de terrae motu agit, Cyzicum inprimis devastante: καὶ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν

μέγιστόν τε καὶ κάλλιστον ναῶν ἁπάντων. — ᾧ τετραόργυιοι μὲν πάχος οἱ κίονες ἦσαν, ὕψος δὲ πεντήκοντα πηχέων, ἕκαστος πέτρας μιᾶς, καὶ τἄλλα τὰ ἐν αὐτῷ, ἕκαστον θαυμάσαι πλέον ἢ ἐπαινέσαι. His verbis Hadriani templum ſignificari putabat *Waſſe* ad *Thucyd.* L. VIII. p. 297. ed. Bip. His et ſqq. verſibus ſimillimum *Martialis* Epigr. primum:

Barbara Pyramidum ſileat miracula Memphis,
Aſſiduus jactet nec Babylona labor:
Nec Triviae templo molles laudentur honores,
Diſſimuletque Deum cornibus ara frequens.
Aëre nec vacuo pendentia Mauſolea
Laudibus immodicis Cares ad aſtra ferant.
Omnis Caeſareo cedat labor amphitheatro:
Unum pro cunctis fama loquatur opus.

V. 16. *ἐκέλευεις* Vat. Cod. — V. 18. *μοῦνος* omittit Ed. Flor. pr. — V. 19. *Ἰσαυροφόνον.* De bello Iſaurico vide ad v. 1. et ad *Chriſtodori* Ecphr. 404. T. II. P. III. p. 325. — V. 20. *ἐδέθλιον Ἠριγ.* Sedem Imperatoris in orientali parte terrae intellexit. — V. 21. *τετραπόρων.* propter arcus in quatuor mundi regiones patentes. Vide *Duc.* CP. Chr. p. 115.

¶. 136] *XVI.* Vat. Cod. p. 534. Plan. p. 185. St. 270. W. „In ſtatuam Imp. Anaſtaſii, ad euripum circi „Conſtantinopolitani poſitam, juxta Scyllae ſtatuam, „quae ibi erat.“ *Br.* Epigramma noſtrum, quo Anaſtaſio ſordes et iracundia exprobrantur, catholico cuidam auctori tribuendum eſſe ſuſpiceris, Anaſtaſio forte propter Eutychianae haereſeos ſuſpicionem infeſto. Hunc Imperatorem avarum fuiſſe et ignavum, et multis aliis vitiis inquinatum, tradit etiam *Suid.* in *Ἀναστάσιος* ex Collectan. Conſtant. a *Valeſio* editis p. 853. ubi ille inter alia paupertatem omnibus communem dono dediſſe dicitur. Longe aliter de ejus parſimonia judicat *Gibbon* Hiſtory on the D. and F. etc. cap. XL. T. VII. p. 83. ed.

Baſ. — V. 1. σιδήρου. Statuarum ex ferro exempla collegit *Junius* de Pict. Vet. III. 11. p. 292. noſtri Epigr. non immemor.

XVII. Vat. Cod. p. 543. Plan. p. 185. St. 270. W. — V. 1. Anaſtaſii ſtatua proxime Scyllam erat poſita in Hippodromo, de qua vide ad Ep. ἀδέσπ. CCLXXVI. Hinc Imperatorem cum Charybdi comparat. Hanc comparationem fortaſſe debuit auctor *Anaxilae* Comico, qui de rapacibus ſcortis haec ſcripſit ap. *Athen.* L. XIII. p. 558. C. Ἡ δὲ Νάννιον τί δεινῆς διαφέρειν Σκύλλης δοκεῖ; — Ἡ δὲ Φρύνη τὴν Χάρυβδιν οὐχὶ πόῤῥω που ποιεῖ; Similiter *Alciphr.* I. Ep. VI. p. 36. de meretrice: κωμάζουσι γὰρ εἰς αὐτὴν ἡ πρὸς θάλασσαν νεολαία, καὶ ἄλλος ἄλλο δῶρον ἀποφέρει· — ἡ δὲ εἰσδέχεται καὶ ἀναλοῖ Χαρύβδεως δίκην. Ejusmodi acuminis a Byzantinis ad interpretanda artis opera adhibiti exemplum offert *Anonym.* ap. *Bandur.* L. III. p. 42. nr. 114. item de Scylla in Hippodromo: αἱ δὲ γεννῶσαι θῆρας καὶ ἐσθίουσαι ἀνθρώπους ἐν τῷ Ἱπποδρομίῳ, ἡ μὲν μία ἐστὶν Ἰουστινιανοῦ τοῦ τυράννου, δηλοῦσα τὴν ἱστορίαν τῶν δευτέρων αὐτοῦ πράξεων, ἡ δὲ ἑτέρα, ἐν ᾗ πλεῖον ὑπάρχει, οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι ἡ Σκύλλα ἐστίν, ἡ ἐκ τῆς Χαρύβδεως ἐσθίουσα τοὺς ἀνθρώπους. — V. 4. κερματίσας. te, cum aënea ſis, in parvula fruſta comminuens, ſive in numos convertens et ſic te abripiens.

XVIII. Planud. p. 294. St. 433. W. Scriptum eſt in Proclum, Ictum illuſtrem, qui, a Iuſtino Thrace Quaeſtor factus, eximiam juſtitiae et integritatis laudem tulit. Vide de hoc Proclo *Fabric.* Bibl. Gr. T. VIII. p. 462. *Alemann.* ad Procop. Hiſt. Arc. p. 102. et *Bandur.* T. II. p. 839. Procli pater Conſul fuit ao. Chr. DXII. imperii Anaſtaſii XXII. Quum Proclus in noſtro Epigr. Conſulatum ſaepius geſſiſſe dicatur, neque tamen ejus nomen in Faſtis compareat, intelligendus eſt Conſulatus honorarius ſive codicillaris. — V. 2. Δίκης. cum patronus cauſarum eſſet et Scholaſticus, Imperator eum aulae

vindicavit. Quantum valuerit ap. Justinum, hominem ἀναλφάβητον, narrat *Procop.* in Hist. arc. c. VI. — V. 3. στόμα πιστόν. Quaestores Imperatorum Principis epistolas, decreta, constitutionesque in Senatu recitabant. Vide *Panciroll.* Dignit. Imp. c. LXXIII. (Thes. Graev. T. VII. p. 1513.) — V. 4. χαλκός. aënea haec statua docet, quantis honoribus labores remunerentur.

XIX. Plan. p. 297. St. 437. W. ubi in lemmate legitur ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ pro ἐν τῷ Αὐγουστιῶνι, quod *Brunckius* scripsit ex mente *Bandurii* T. II. p. 841. Nullus enim eorum scriptorum, qui de Justiniani statua equestri tradiderunt, eam in Hippodromo, omnes in Augustaeo positam fuisse dicunt. Graphice eam descripsit *Procopius* de Aedif. L. I. 2. p. 10. — V. 1. Μηδοκτόνε. Conversus erat Imperatoris vultus ad orientem, τὴν ἡνιόχησιν ἐπὶ Πέρσας, οἶμαι, ποιούμενος. *Procop.* l. c. — V. 2. γενέτης, ὡς σύμβουλος. παῖς, ὡς πολίτης. *Schol.* De Eustathio Senatore nihil aliunde constare videtur. — V. 3. Νίκην. De Victoriae statua non cogitandum. Sed ipse equus sive tota statua, propter victorias Justiniano dicata, Νίκη ἄλλη appellatur, fortasse etiam propter eximiam pulchritudinem, qua ceteras superabat. — V. 4. μετηνεμίῳ. velocissimo. *Procopius* l. c. ἵππος — ἔοικε βαδιουμένῳ καὶ τοῦ πρόσω λαμπρῶς ἐχομένῳ. — ¶. 137.] V. 5. „Vulgo legitur „ὕψος, sine ullo sensu. ὕψου imperativus ab ὑψόω, *evehe*, „*extolle*.“ *Br.* In vulgata haerebat etiam *Jos. Scaliger*, qui ὑψόσ' Ἰ. emendavit in not. mst. ad quod si ἔχοι subaudias, sensum habebis aptissimum: Tua vis, tuum imperium nunquam non in altum tendit. Respicitur enim altitudo columnae, in qua Imperatoris statua erat posita. — ἐν χθονί. Haec propter antithesin videntur dicta; Dum tu in sublimi regnas, hostes tui vincti jaceant humi. Hoc malim, quam captivos Scythas et Persas humi consedisse putare, quae est sententia Ill. *Heynii* in Comm. Soc. R. T. XI. p. 50. qui omnino consulendus;

et T. XII. p. 276. — Ceterum nomen *Justiniani* mediam syllabam in his carminibus ubique corripit, quod fieri posse negabat *Santenius* in Not. ad *Muret.* T. IV. p. XXX.

XX. Planud. p. 297. St. 437. W. In eandem statuam. — V. 1. Babylonis imago in basi statuae expressa fuisse videtur. — V. 4. „Ille fortassis Julianus hanc Justiniani statuam equestrem erexit, qui, ut scribit Victor Turnens. urbis praefecturam gessit ao. XXXIX. Justiniani. Fuit item Julianus Praef. praetorio Coss. Lampadio et Oreste. De Juliano vero fratre Summi, qui fuit Justiniano a secretis et legati officio functus est ap. Homeritas et Aethiopes, nec non apud Chosroëm, loquitur Procopius de Bellis p. 61. 88. et 103." Verba sunt *Bandurii* ad h. Epigr.

XXI. Vat. Cod. p. 488. εἰς εἴσοδον τῆς Ἡρίας. In Plan. p. 298. St. 437. W. εἰς εἴσοδον τῆς ἱερείας. quod lemma in errorem induxit *Brodaeum*, ut de aede Virgini a Justiniano condita cogitaret. Agitur de Heraeo, cujus palatii vestibulo hoc Epigramma inscriptum erat. Vide *Alemann.* ad *Procop.* Hist. Arc. p. 148. Cf. *Agath.* Ep. XLVI. et CP. Christ. IV. p. 175. — Ad Palatium Ἱερίας hoc distichon refert *Petav.* ad Nicephor. p. 72. ed. Par.

XXII. Vat. Cod. p. 487. ubi de lemmate nihil nisi Εἰς . . servatum. Plan. p. 361. St. 501. W. *Ducangius* in CP. Chr. II. p. 126. novum consistorium a Justiniano in Hebdomo exstructum describi putat; nescio quo jure.

XXIII. Plan. p. 297. St. 437. W. In statuam Justini Imp. in Portu Juliani sive Sophiae. Hunc portum a Justino purgatum esse tradit *Cedrenus*: κτίζει οὖν καὶ τὰ Παλάτια τὰ ἐν τῷ Ἰουλιανοῦ λιμένι, ἀποκαθαίρων καὶ αὐτὸν τὸν λιμένα. Huic negotio Theodorus praefuisse et, opere perfecto, statuam Imperatoris ibi collocasse videtur.

Vide CPol. Chr. I. p. 59. — V. 1. ὕπαρχος. Vulgo. — V. 3. πετάσσεις γαλήνην. De Venere marina agi existimes. Cf. ad *Anytes* Ep. V. T. I. P. I. p. 425. Respicitur autem ad titulum τοῦ πρᾳου et τοῦ γαληνοῦ, qui Imperatoribus solebat tribui Cf. *Reisk.* ad *Constant.* Cerem. p. 122.

¶. 138.] *XXIV.* Vat. Cod. p. 486. Εἰς στήλην Ἰουστίνου βασιλ. Plan. p. 300 St. 440. W. ubi inepte εἰς Ἰουστινιανοῦ στ. unde *Brodaeus* Justinum pro Justiniano positum existimabat. — V. 1. κατάχρεως et ὕπαρχος Vat. Cod.

XXV. Vat. Cod. p. 486. cum eo lemmate, quod *Br.* dedit. In Plan. p. 300. St. 440. W. εἰς οἶκον Σοφίας legitur. Erat statua Sophiae Augustae juxta statuam Justini Imp. posita in portu Sophiano. CP. Christ. I. p. 59. Cf. Anonym. de Antiqq. CPol. nr. 126. et *Bandur.* T. II. p. 844.

XXVI. „Plan. p. 299. St. 439. W. cum lemmate: „εἰς εἰκόνα Ἰουστινιανοῦ. et in ultimo versu Θεῖον Ἰουστινιανοῦ κάρτος ἀμειψαμένα. quod nomen cum metrum non „admittat, depravatam scripturam esse credo librarii „ignorantia ideoque utrobique reposui Ἰουστίνου.“ *Br.* At haec emendatio aliquid difficultatis habet. Nam Justino imperante Persis omnia feliciter successisse constat, donec Tiberius eos superaret magno proelio, paucis mensibus ante Justini obitum. Dicendum igitur, intra hoc breve spatium, quod ab illa victoria usque ad mortem Justini effluxerit, statuam ei esse positam; aut poëtam, quod adulatores facere solent, non de victoriis jam reportatis, sed de reportandis, quarum scilicet spem animo conceperant CPolitani, agere. — V. 1. alio monimento Persae victorias tuas celebrabunt, alio Avares. — V. 4 κείρας βόστρυχον. longam comam tondens, ut servi solent. Longam comam gerebant Avares, teste *Theophane* eorum ad Justinianum legationem describente: εἶχον τὰς κόμας ὄπισθεν μακρὰς πάνυ, δεδεμένας πρανδίοις καὶ πε-

πλεγμένας·— ἡ δὲ λοιπὴ φορεσία αὐτῶν ὡς δὴ καὶ τῶν λοιπῶν ἐστιν Οὔννων. — V. 5. τὸν δ' ὑπέρ. Vulgo, quod fine dubio verum eft. In fine verfus autem τούτων legendum videtur. Junge πόλις ἄνασσα τούτων, Perfarum puta et Avarum. — V. 6. „ ἐξ ὑπάτου μίτρης. Hoc, fi verum eft, fignificare debet *poft exactum confulatum*. At Juftinus junior „perpetuo fuit conful, unde fcribendum reor εἰν ὑπάτου „μίτρῃ, *confulari habitu.*" *Br.* Eodem fenfu *Grotius* hoc difttichon accepit vertens: *Hanc dedit interea fub cultu confulis illi Pro bene fervatis legibus urbs dominans.* Haefit etiam in vulgata *Jof. Scaliger*, qui ῥήτρης emendavit in not. mft. Fortaffe tamen nihil mutandum: ἐξ ὑπάτου μίτρης fignificare poteft *propter confulatum*, quem primus poft longum intervallum Juftinus reftituit, populo gaudente et acclamante. Et ob hunc magiftratum reftitutum fortaffe Imperatoris εὐνομία celebratur. — V. 7. „Vulgo ἄμμορε fine fenfu, aut contrario fententiae poë„tae. Hefych. ἄμμορον. δύσμορον. κακόμορον. Huic oppofi„tum eft ἔμμορε. *fortunata Roma.*" *Br.* *Scaliger* in not. mft. ἄφθορε tentabat. — V. 8. Ἰουστινιανοῦ. Vulgo. Saepe hoc nomen cum Juftini nomine confufum eft.

XXVII. Vat. C. p. 483. Plan. p. 381. St. 519. W. In Horologium in Miliario pofitum. Miliarium, quae pars eft fori Auguftaei, intelligitur per τὴν ἀψῖδα τὴν εἰς τὴν βασιλικὴν in lemmate. (CPol. Chr. I. p. 74.) Horologium cum furreptum effet, Julianus Praefectus praetorio id reperit et loco fuo reftituit. Vide *Bandur.* Antiqq. T. II. pag. 857. Collocabantur autem folaria in foris, bafilicis, balneis. *Paciaudius* in Mon. Pelop. T. I. p. 48. Alia horologia CPoli pofita indicat *Heyn.* in Comm. T. XI. p. 35. fq. — V. 1. Poëta Solem alloquitur eumque rogat, ut folarium nunquam non adfpiciat. φέγγος ἐλευθερίης, Sol, libero populo lucem miniftrans; dictum ad analogiam τοῦ ἐλεύθερον ἦμαρ. Illam autem libertatem populus, poëta auctore,

ad Justinum et Sophiam referebat. Quo munere hanc laudem Imperator meruerit, non satis perspicuum; fortassis consulatu restituto, in quo vana erat priscae libertatis species. — V. 4. μονάδος. A prima diei hora usque ad duodecimam.

¶. 139.] *XXVIII.* Vat. C. p. 468. Plan. p. 360. St. 500. W. In Capitolium sive Basilicam, ubi Professorum auditoria erant. Ibi cum ceterae artes, tum inprimis legum scientia tradebatur. Vide CP. Christ. L. II. p. 150. *Bandur.* T. II. p. 853. — V. 3. ἡ Vat. C. — πᾶσι plurimae editt.

XXIX. Plan. p. 293. St. 432. W. Spectare videtur hoc Epigr. ad Theodorum Curopalatam Heraclii Imper. fratrem, qui a fratre Augusto dux exercitus contra Saracenos missus, bellum cum iis per decem annos vario eventu gessit, tandem in eo proelio, quod ad Gabatam cum Saracenis iniit ao. Chr. 618. occisus est. *Banduri* T. II. p. 839. *Heynius* in Comment. T. XI. p. 54. de Theodoro cogitabat eo, qui Praefectus Praet. sub Theodosio juniore ao. 409. Pylen Basilicae instauravit. — V. 1. ῥητῆρες. ῥήτορες causarum patroni. — V. 2. γραφὶς statua esse videtur. Cf. cl. *Heyn.* l. c. p. 53. not. *m.* — V. 3. εἰ μὴ χρυσὸν ἔφυγε. Ductum ex *Arabii Schol.* Ep. II.

XXX. XXXI. In primis fol. Vat. C. Plan. p. 294. St. 433. W. Nicetas, cujus statuam hoc carmine Imperator et Populus posuisse dicuntur, est Nicetas Patricius, Gregorae Patricii filius, qui erat patruus Heraclii Imper. Hunc pater Gregoras cum magnis equitum turmis terrestri itinere contra Phocam misit, dum Heraclius, Heraclii filius, maritimo itinere in eundem tenderet, pacto inter eos inito, ut, qui prior eo venisset, imperium, si posset, occuparet. Heraclius igitur, cum prior ve-

niſſet, Imperator eſt appellatus; Nicetam vero ille ſemper coluit ut imperii participem, quin et ſtatuam ejus equeſtrem auratam ſupra columnam in foro erexit, ut ſcribit *S. Nicephorus* CP. in Brev. Hiſtor. p. 24. Ad hujus ſtatuam videntur ſpectare duo haec Epigrammata, quae fortaſſe baſi ejus inſcripta erant. *Banduri* Antiqq. CP. T. II. p. 839.

XXXII. Vat. C. p. 467. Plan. p. 359. St. 498. W. „De Palatio Magnaura vide CP. Chriſt. p. 127. V. 3. „e codicibus ſcripſi σὺν Κωνσταντίῳ υἱϊ. Probabile eſt Con„ſtantium opus ab avo inchoatum abſolviſſe; Conſtanti„nus tres tantum poſt patrem menſes imperavit.“ *Br.* In Vat. membr. Κωνσταντίνῳ. quod fortaſſe non mutandum. Hoc nomen penultima brevi occurrit in Ep. in Athlet. LII. LIII. T. III. p. 29. ſq. Deinde Conſtantinus III., licet nonniſi tres menſes poſt Heraclium patrem regnaverit, patre adhuc vivo Auguſti titulo utebatur. Quo tempore ſimul cum patre Magnaurae triclinium exſtruxiſſe potuit. Caeterum ex hoc Epigrammate patet, poſt illud Magnaurae palatium, quod Conſtantinus M. condidit, aliud ejusdem nominis ab Heraclio exſtructum eſſe poſt Perſas devictos. — V. 2. αἰχμὴν λαχόντες. De imperio ſimpliciter acceperim, quod favente Chriſto tenuerint illi. Sic etiam *Grotius: Sub crucis auſpiciis felicia ſceptra tenentes. Bandurius* T. II. p. 851. interpretatur: *poſt recuperationem ſacri ligni crucis*; quod ex ipſis verbis non conficitur, quamvis non negaverim, auctorem carminis felix Imperatorum illorum regnum a crucis recuperatione derivaſſe. Jam ſatis notum, Perſas ab Heraclio pacem petentes ei crucem, Chriſtianis ablatam, reſtituiſſe (an. 628). *Theophan.* p. 272. ſq.

¶. 140.] *XXXIII.* Vat. C. p. 486. Plan. p. 382. St. 520. W. In Horologium a Sergio Patriarcha CPolitano in loco quodam poſitum, ubi olim hortus fuerat. De Sergio, qui ſub Heraclio floruit, vide *Bandur.* T. II.

p. 899. et *Fabricii* Bibl. Gr. T. X. p. 199. — V. 2. νυκτοφανής. tenebrae ab arboribus circumſtantibus ortae ſolem obumbrabant, et ipſe locus adeo nocturnis umbris videbatur obductus. — V. 3. τελέσσας. Vat. C. Sincera eſt vulgata. Sergius eundem locum ab arboribus purgavit. — V. 4. μυστιπόλος. *Brodaeus* ex hoc vocabulo colligit, ethnicum hoc Epigramma evomuiſſe; neſcio quo jure. Nam Chriſtiani vocabula, de paganorum myſteriis uſurpata, ad veri dei cultum transferre ſolebant. Vide *Suiceri* Theſaur. v. μυστήρια. — αὐτόπτης τριάδος. Epiſcopum catholicum ſignificari exiſtimo, qui vere et ex orthodoxae eccleſiae decretis de Trinitate ſtatuit. Quantopere enim agitata fuerit illa aetas controverſiis de Trinitate, nemo ignorat, niſi qui Eccleſiae chriſtianae hiſtoriam ignorat. Jam licet Sergius monotheletarum haereſi infectus fuerit, diu tamen catholicus videbatur; ſaltem usque ad ann. Chr. DCXXXIV. quo tempore ſumma ap. omnes auctoritate florebat. Vide *Baronii* Annal. ann. 633. XXIV. — V. 5. ἀκλίνητον ἀνάγκην ἄντυγος οὐρ. converſiones coeli, naturae legibus obnoxiae. — λίθος στατός. gnomon. — In ἑπτάκις *Brodaeus* ſuſpicabatur reſpici ad cantum hymnorum, ſepties per diem a chriſtianis iteratum, aut ad ſeptem horas, forenſibus negotiis impendendas. Neutra harum interpretationum ſatisfacit; non magis ac *Brodaei* conjectura ἑξάκις. *Grotius* de planetarum numero cogitans vertit:

Stat lapis immotus, ſeptenaque ſidera monſtrat,
Qua nunquam ceſſet lege rotare polus.

Duodecim zodiaci ſigna in ſolariis notata fuiſſe conſtat, idque ſeptem fortaſſe lineis, ut probabile ſit ex iis, quae disputavit *van Beek Calkoen* in Diſſert. mathem. philol. de Horologiis veterum ſciothericis (Amſtel. 1797. 8.) p. 38. Cf. figur. T. V. 33. Huc ſi quis τὸ ἑπτάκις in noſtro loco referre voluerit, non multum refragabor;

malim tamen credere, poëtam diei quam anni distributionem ſignificaſſe. Jam pone, Sergium in area ſolarii notaſſe ortum, meridiem, occaſum; duas partes habebis et tres lineas. Unamquamque iterum in tres, totumque adeo diem ab ortu ſolis usque ad occaſum in ſex aequas partes diviſiſſe videtur; unde ſeptem lineae in ſolarii area exiſtebant, in quas gnomonis umbra incidens, *ſepties* (ἑπτάκις) coeli converſionem indicabat.

XXXIV. Vat. C. p. 486. Plan. p. 382. St. 520. W. Hoc Epigramma in *Brodaei* commentario praeteritum eſt. Primum diſtichon obſcurum: Mechanica ars Phaëthontem i. e. Phoebum cogit, bene adhibitis gnomonibus ſolis curſum aucupari ſ. captare. An ἀγρεύειν depravatum eſt et in ἀγγέλλειν mutandum? At ne hoc quidem ſatis commodum et, ut verum fatear, nimis obvium. *Grotius*, vulgata lectione penitus relicta, vertit:

Sole novo ſolis mentitur in aethere curſum
Mire compoſitis machina docta modis.

Sic quidem in editione V. cl. *H. de Boſch* legitur; at nullus dubito, quin *Grotius* ſcripſerit: *metitur curſum.* quod bonum ſenſum facit; ſed ex graecis verbis vix extundendum. Res optime ſe haberet, ſi legeretur: μηχανικὴ ἀγρεύει δρόμον ἠελίου, ſive Φαέθοντα; at quid duplici accuſativo facias? quid verbo βιάζεται? An igitur ſcribendum:

Μηχανικὴ Φαέθοντα βιάζεται ἁρμονικοῖσι
γνώμοσιν ἀρχεύειν τῷ δρόμῳ ἠελίου.

Mechanica Phoebum cogit ſolis curſum ad gnomonem ſolarii dirigere; in qua hyperbola nemo haerebit, qui ſequentem vſ. perpenderit, ubi parvus lapis ortum et occaſum ſolis *moderari*, ἀμφιέπειν, dicitur. Hoc ſenſu verbo ἀμφιέπειν utitur *Apollon. Rhod.* I. 561. Tiphys, ὃς ῥ' ἐνὶ χερσὶν ἐΰξοα τεχνηέντως Πηδάλι' ἀμφιέπεσκ', ὄφρ' ἔμπεδον ἐξιθύνοι. — V. 4. ὡρονόμων. Vat. C Vulgatam ut exquiſitiorem praefero: *Arte illa, quae in horas deſcripſit*

diem. — σκιᾶς τύπος est umbra ipsius gnomonis, certis solarii lineis incidens. — V. 5. Hoc *mortalium* opus perfectum est, Sergii *divina* mente opitulante.

XXXV. „In medio Hippodromo etiamnum extat „structilis colossus ex lapidibus quadratis factus, olim— „ut Epigramma in ejus basi incisum testatur — aereis „tabulis vestitus, ferro colligatis, ut apparet ex forami„nibus, non modo in scapo, sed etiam in basi remanen„tibus, in quae quidem foramina regulae ferreae insitae „erant, plumbo confirmatae: nunc spoliatus restat, stru„cturam interiorem lapideam prodens, barbarorum avari„tiam expertus. In basi incisi sunt versus subsequentes: „Τὸ τετράπλευρον κ. τ. λ." Verba sunt *Gyllii* de Topogr. CP. L. II. c. XII. p. 376. ap. *Bandur.* Hinc *Ducang.* in CP. Christ. L. II. p. 105. Descripsit etiam *Th. Smith* in Brevi Not. CPol. p. 98. *Gruter.* p. CLXXXVI. *Bonada* in Anth. p. 189. *Smith* de ipso monimento haec tradit: „In hippodromi extremo columna hodie ex„tat, quasi stadii meta, sed illa incendii vim passa rimas „agit, inde dicta *columna cremata*, quam alii vocarunt „*colossum structilem.*" Ex inscriptione nostra apparet, colossum renovatum esse a Constantino Romani filio, illius, qui ab anno Chr. CMXIX. simul cum tribus filiis, quorum minimus Constantinus erat, imperium capessivit. — V. 1. τῶν μεταρσίων. mirabile hoc opus inter illa, quae altitudine sua mirationem faciunt. — V. 3. ὁ Ῥωμανοῦ παῖς. Sic *Th. Smith.* Reliqui οὗ Ῥωμανὸς παῖς. quod et ipsum ferri potest. Successit Romanus junior patri Constantino VII. ann. Chr. CMLIX. — V. 4. κρεῖττον. sic *Dousa* emendavit vulg. κρείττων. Illud exhibet *Smith.* — Restituendo hoc opus pulchrius reddidit, quam ante fuit. — Pro θεωρίας *Gruterus* male θεουργίας. — V. 6. ὁ χαλκός. Etiam hoc ad colossum Rhodium referri voluit *Masson* in Corrig. ad *Gruter.* p. CCCXXIII. quia colossus ille in Hippodromo saxeus, non

non aëneus fuerit. Videtur tamen ob firmitatem ſtructurae χάλκεος appellatus eſſe. Sic certe *Codinus*, quem *Cangius* laudat, de parte Circi, ubi coloſſus: μέχρι τοῦ χαλκοῦ κίονος τοῦ τετραπλεύρου πεδινὸς τόπος.

CARMINA VARII ARGUMENTI
METRO HEROICO CONSCRIPTA.

Plurima eorum carminum, quae cl. editor hoc capite conjunxit, luſus ſunt Grammaticorum rhetorici, quibus illuſtrium antiquitatis hominum in memorabili quadam vitae conditione poſitorum ſenſus exprimere conabantur. Hoc exercitationis genus, a declamatoribus valde frequentatum, attigit *Quintil.* Inſtit. Or. III. 8, 53. Noſtris ſimilia reperiuntur in Anthol. Lat. L. I. 89. p. 68. et ap. *Libanium* in Ἠθοποιΐαις, T. IV. p. 1009. ſqq. ed. R.

¶. 141.] *I.* Vat. C. p. 436. Plan. p. 36. St. 54. W. Cupidinem ſuis ignibus flagrantem vidimus ap. *Meleagr.* Ep. XLII. — πυρὶ πῦρ. Id. Ep. LXXVI. φλέγεται πῦρ πυρὶ καιόμενον. Simili acumine *Ovidius* de Sole IV. Met. 194. *Nempe tuis omnes qui terras ignibus uris, Ureris igne novo.*

II. Vat. C. p. 436. Plan. p. 12. St. 22. W. Hiſtoriam Philomelae multi narrarunt, quos vide in Not. ad *Apollodor.* III. 14. 8. p. 842. — V. 1. ἐνὶ σπήλυγγι. *rex Pandione natam In ſtabula alta trahit, ſilvis obſcura vetuſtis: Atque ibi pallentem, trepidantem et cuncta timentem — Includit, faſſusque nefas et virginem, et unam, Vi ſuperat.* *Ovid.* Metam. VI. 520. — V. 3. δέ μοι. Vat. C. — V. 4. ἐθέρισε. Flor. Ald. 1. 3. — Verbum θερίζειν in hac re plures uſurparunt. *Anacr.* Od. XII. 5. ἢ μᾶλλον ἔνδοθέν σευ τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεὺς Ἐκεῖνος, ἐκθερίξω; *Sophocl.* Ajax v. 238. τοῦ μὲν κεφαλὴν καὶ

γλῶσσαν ἄκραν ῥίπτει δειρίσας. — V. 8. ἐν ἕρκεσι μηλονομήων. *Stabula* appellat etiam *Ovidius*, qui Philomelam ibidem inclusam fuisse narrat l. c. v. 571. *Quid faciat Philomela? fugam custodia claudit: Structa rigent solido stabulorum moenia saxo: Os mutum facti caret indice.* Unde apparet, recte emendatum esse ἕρξας pro ἔρξας, quod vulgo obtinet. *Jos. Scaliger* in not. mst. εἴρξας tentavit, eodem sensu. — V. 9. ἐνόσφησε. Vat. C. δὲ νόσφισε. Vulgo.

III. Vat. C. p. 437. Plan. p. 37. St. 55. W. Apud *Nonn.* Dion. XLVII. p. 1226. Ariadne de Pasiphaë: ἡμετέρη ποτὲ μήτηρ Ἀγρονόμοις δήτευε, καὶ αὐχένα κάμψε νομῇ, Βοσκομένῳ δ' ὀάριζεν ἀφωνήτῳ τινὶ ταύρῳ — Πηκτίδος οὐ πόθον ἔσχεν, ὅσον μυκηθμὸν ἀκούειν.

¶. 142.] *IV.* Vat. C. p. 438. Plan. p. 11. St. 21. W. Juno Herculis virtuti iram denique remisisse eumque omnibus Divis consentientibus in coelum admisisse putabatur. — V. 2. πόνον. Vat. C. vitiose. — *Pindar.* XII. Pyth. 49. εἰ δέ τις ὄλβος ἐν ἀνθρώποισιν ἄνευ καμάτου οὐ φαίνεται. *Aristotel.* Hymn. in Virt. v. 12. σεῦ δ' ἕνεχ' οὐκ Διὸς Ἡρακλέης, Λήδας δὲ κοῦροι πόλλ' ἀνέτλασαν, Ἔργοις σὰν ἀγρεύοντες δύναμιν. De virtute et fortitudine *Horat.* III. Carm. III. 9. *Hac arte vagus Hercules Innixus, arces attigit igneas;* ubi plura similia collegit *Mitscherl.* p. 40. — V. 4. χάριν ἐτέλεσσε. Vat. C.

V. Vat. C. p. 439. Plan. p. 8. St. 14. W. *Telephus — quum obstinate Ulyssem inter vineas, quae ei loco adjunctae erant, insequeretur, praepeditus trunco vitis ruit. Id ubi Achilles procul animadvertit, telum jaculatus femur sinistrum ei transfigit.* *Dictys* L. II. 3. Ad hanc fabulam respexit *Pindar.* Isthm. H. 107. Achilles Μύσιον ἀμπελόεν Αἵμαξε, Τηλέφου μέλανι ῥαίνων φόνῳ πεδίον. Hoc Bacchi cura factum esse, ut vitis Telephi pedes impediret, tradunt cum alii, tum *Eustath.* Ιλ. α. p. 35. 20. — V. 1. πρήξομεν. Vat. C. — V. 2. πτέρθον ἐμόν. Si filium meum Apollo ita prosternet, ut tu

nunc Telephum ſtraviſti, an tum etiam Apollinem ſupplantabis? ἐξ Ἀλ. βελέμνων. Vat. C.

VI. Vat. C. p. 439. Plan. p. 20. St. 31. W. Referenda ſunt haec ad Menelai et Paridis monomachiam Ιλ. γ. 314. ſqq. quam Helena de moenibus ſpectabat. — V. 2. Jam inter vos decernitur, utri veſtrum uxor deſtinata ſim. Vulgo ἵσταται ἀκμὴ legitur. ἀκμῆς emendavit *Brodaeus*, idque ipſum exhibet Vat. C. Ingenioſe *Joſ. Scaliger* in Not. mſt. ἐπὶ ξυροῦ ἵσταμαι ἀκμῆς. Sed noſter reſpexit *Homer.* Ιλ. κ. 173. νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς Ἦ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς ἠὲ βιῶναι. quae obverſabantur *Herodoto* L. VI. 11. p. 443. ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πρήγματα, ἢ εἶναι ἐλευθέροισι ἢ δούλοισι — quem locum ſimilibus illuſtravit *Valckenarius.* — V. 3. ἕλῃ. Vat. C. ἕλοι, quod in Plan. eſt, praeferendum. — V. 4. ἄνευθε. Veneris judicium deprecatur, verita, ne iterum alii cuidam adultero tradatur.

VII. Vat. C. p. 437. Plan. p. 9. St. 17. W. Spectatur Ιλ. λ. 248. Cf. declamationem Achillis, cum Graecos victos videret, ap. *Liban.* T. IV. p. 1036. ſq. — V. 2. σταδίοισιν Vat. C. σταδίῃσι μάχαις, *pugna ſtataria.* — V. 3. βλάβῃ pro λώβῃ Vat. C. claudicante metro. — ¶. 143.]

V. 4. μέγα φανεῖ (ῇ) Vat. C. Unde ſcribendum

σοὶ δ' αὐτῷ μέγα πῆμ' ἐφάνη —

et ſq. verſu ex membr. revocanda lectio

καὶ ἄσχετα πένθεα πάσχεις.

— V. 6. πᾶσιν. Vat. C. Haec verba cum ironia pronuntiantur: tu, qui te omnibus propugnaculum belli fore gloriabaris. *Brodaeus* et *Opſop.* cogitabant de ἀτύχθης.

VIII. Vat. Cod. p. 439. ubi nonniſi v. 1. 2. exhibentur. Plan. p. 8. St. 14. W. ubi in antiquis edd. Patrocli reſponſum v. 3. omittitur. Illud ab edit. Bad. ſuppletum recepit Steph. Quum Patroclus reliqua Achillis arma indueret, haſtam ſolam *onerosam gravemque*

Peliacam (*Ovid.* Met. XIII. 108.) reliquit. Ιλ. π. 140. Hinc Hector, Patroclo interfecto, dixisse fingitur: Lacertorum horum imbecillitas damno me mactavit; non omnia enim, quae petebam, attulisti spolia. Respondet Patroclus: Hoc ipsum tibi profuit; Pelias cuspis te peremisset. — V. 4 – 6. in antiquis edd. item desiderati ex marg. ed. Wechel. una cum *Arsenii* disticho in textum recepti sunt.

IX. Vat. C. p. 439. Plan. p. 7. St. 13. W. — V. 1. Ἴλιος ὀφρυόεσσα ex Ιλ. χ. 411. plurimi sumserunt, quorum loca larga manu dedit *Wetsten.* ad Lucam IV. 28.

¶. 144.] *X.* Vat. C. p. 438. Plan. p. 8. St. 13. W. Helenus, vates, cum Achillem arma induentem videt, patriae interitum vaticinatur. — V. 1. Ἀθήνη. Quod ap. Homerum Thetis fecisse dicitur, Helenus Minervae, totius belli causae, tribuit. — V. 2. ῥήγιον. Vat. C. Vulgo in fine interrogandi nota ponitur. At non dubitanter loquitur Helenus, cujus nomen in lemmate legitur in Ed. Flor. pr. Aldin. 1. Ed. Nic. Sab. In reliquis Aldin. Ἕκτωρ, quod etiam Lectt. Ald. 1. exhibent. — V. 4. ὄσσοτ' ἂν Vat. C. et in marg. ὡς.

XI. Planud. p. 8. St. 14. W. Ιλ. χ. 369. ἄλλοι δὲ περίδραμον υἷες Ἀχαιῶν, Οἳ καὶ θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν Ἕκτορος· οὐδ' ἄρα οἵ τις ἀνουτητί γε παρέστη. — V. 2. λέοντος. Quis non meminerit fabulae de leone aetate confecto, quam spectat etiam *Ovid.* in Ibid. 29. *At tibi, calcasti qui me, violente, jacentem.*

XII. Vat. C. p. 437. Plan. p. 7. St. 13. W. Pyrrhum, Calchantis hortatu, Trojam fuisse arcessitum, qui urbem expugnaret, vulgata est fabula. Vide *Quint. Smyrn.* VI. 57. coll. Od. λ. 507. — V. 4. Πρίαμον. Nam senem Priamum ad Jovis aram obtruncavit Pyrrhus. Cf. not. ad *Tzetz.* Posthom. v. 732. p. 171. — V. 7.

Vulgatum ἀνήσει in ἀνύσει mutaverunt *Brodaeus* et *Jos. Scaliger.* Conjecturam membranae firmarunt.

XIII. Vat. C. p. 437. sq. Plan. p. 7. St. 13. W. Deïdamia de filii fortitudine gloriatur. — V. 2. ὑμετέρου, *tui*, ut passim. Vide ad Aurig. Stat. XXIII. — Ἀχιλλέως Vat. C. — ¶. 145.] V. 5. δεκέτηρος. Similiter de Graecorum insidiis *Virgil.* II. Aen. 196. *captique dolis lacrymisque coactis, Quos neque Tydides, nec Larissaeus Achilles, Non anni domuere decem, non mille carinae.* — V. 6. πάντεσιν. Vulgo.

XIV. Vat. C. p. 439. Plan. p. 62. St. 90. W. Spectatur his versibus fabula, quam *Euripides* tractavit in Helena sua. Eidothea, Protei filia, eadem est, quam Tragicus Theonoen appellat, cujusque ope Helena tyranni Aegyptii manibus erepta et Menelao reddita est. Cf. *Musgrav.* ad *Eurip.* Helen. v. 11. — V. 1. γενέθλης vulgo, quod et ipsum probum est. *Coluthus* v. 246. ἱλήκοις, Διόνυσσε, καὶ εἰ Διὸς ἐσσὶ γενέθλης. ubi vid. *Lennep.* γενέθλη habet Vat. C. — V. 2. ἄγαλμα de formosis corporibus illustravit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 12. sq. — In fin. vs. δὲ ex cl. editoris emendatione est. Vulgo enim γὰρ legitur. δ' ἄρ emendavit *Casaub.* in not. mst. — ἀτρεκέως ἐτύχθη. Sensus videtur esse: Dubitari nequit, Graecos cum Trojanis de tanta tua pulchritudine per decem annos bellum gessisse. Obversabatur versificatori locus Homericus Ιλ. γ. 156.

XV. Vat. C. p. 442. Plan. p. 25. St. 38. W. — V. 2. δολοφρονέουσι γυναιξί. Vat. C. quod vulgatae praetulerim. In his quoque *Homeri* imitatio. Od. λ. 455. Agamemnon ad Ulyssem: ἐπεὶ οὐκέτι πιστὰ γυναιξίν. ubi vide *Clark.*

XVI. Vat. C. p. 376. Plan. p. 40. St. 58. W. Conf. *Aeschyl.* Eumen. 593. Choëph. 886. — V. 2. Vulgo et in membr. legitur γαστὴρ ἥ σ' ἐλ. In edit. Nicol. Sab. γαστὴρ ὅ σ'. *Jos. Scaliger* in not. mst. ἣ γαστήρ

σ' ἐλ. tentabat; quod haud ſcio an praeferendum ſit. Sed fortaſſe fuit: γάστρης, ἢ σ'. ubi facillime ſyllaba ης perire poterat. De hac forma vide *Gottleb.* ad *Thucyd.* I. 50.

XVII. Vat. C. p. 437. Plan. p. 87. St. 128. W. Ducta ſunt haec ex Odyſſ. λ. 472.

Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
σχέτλιε, τίπτ' ἔτι μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον;
πῶς ἔτλης ἄϊδόσδε κατελθέμεν, ἔνθα τε νεκροὶ
ἀφραδέες ναίουσι, βροτῶν εἴδωλα καμόντων;

¶. 146.] V. 5. δόλων ἀκόρητος. Comparavit haec *Burmann* ad *Propert.* L. III. El. V. 57. *Paulatim ſociûm iacturam flevit Ulyſſes, In mare cui ſoliti non valuere doli. Hunc parvo ferri vidit nox improba ligno.*

XVIII. Vat. C. p. 437. Plan. p. 88. St. 129. W. Ultimus verſus eſt ex Od. IX. 34. Vulgo γ' ἧς, etiam ap. *Homerum*, unde nonnulli γῆς πατρίδος fecerunt. In membr. Vat. γ' deeſt. *Julian.* Epiſt. I. p. 373. B. Ὀδυσσέα δὲ τὸν σοφὸν νῆσον οἰκοῦντα μικρὰν ὁμοῦ καὶ τραχεῖαν καὶ τί γὰρ ἄλλο ἢ τὴν Ἰθάκην; οὔτε Καλυψὼ πέπεικεν, οὔτε φύσεως ἐπὶ τὸ κρεῖττον μεταβολή, τὸ μὴ τὴν Ἰθάκην ἀντὶ τούτων αἱρεῖσθαι.

XIX. Vat. C. p. 437. Plan. p. 91. St. 133. W. Ap. *Syneſium* in Dion. p. 59. B. Homerus Apollinis carmina literis conſignaſſe dicitur. *Philoſtrat.* in Heroic. c. XVIII. p. 726. ὅθεν τὸ ὑπὸ ἐνίων λεγόμενον, ὡς Ἀπόλλων αὐτὰ ποιήσας τὸν Ὅμηρον ἐπέγραψε τῇ ποιήσει, σφόδρα μοι δοκεῖ ἐῤῥῶσθαι.

XX. Vat. C. p. 376. Plan. p. 46. St. 67. W. ubi hoc diſtichon junctim legitur cum vſſ. *Neſtoris Larandenſis* in eundem draconem, T. II. p. 344. ubi vide not. T. II. P. III. p. 6. — σβέννυντο δὲ πηγαί. *Antiphil.* Ep. XXXIX. ποῦ τόσον ὕδωρ; Τίς φλὸξ ἀενάους ἔσβεσεν αἰλίου; — κεκόνιστο. *Ovidius* III. Amor. VI. 95. de torrente, qui

per aestatem exarescebat: *Aut premis arentem pulverulentus humum.*

XXI. Vat. C. p. 417. Plan. p. 105. St. 155. W. „Lacera haec de Alpheo fragmenta e longiori poëmate „decerpta sunt, facto in Pisatarum contra Eleos pu„gnam, in ipsa ludorum celebritate commissam, de „qua Diodor. Sic. ad Ol. CIV. 1. quae nisi sit poëmatis „argumentum, simile aliud proelium respicere videtur, „quo Alpheus ludos agitantium caede cruentatus fuerit. „Lacunarum quae hic visuntur posterior tantum in unico „Ja. Lascaris codice indicata, vacuo relicto spatio; in aliis „continuata versuum scriptura." *Br.* Partem majoris carminis esse hoc fragmentum, monuit *Huetius* p. 13. nec *Brodaeum* fugit, mutilos esse versus et lacunosos. — V. 1. στεφανηφόρον ὕδωρ. *Moschus* Eid. VII. 1. Ἀλφειὸς — ἔρχεται εἰς Ἀρέθοισαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ, Ἕδνα φέρων καλὰ φύλλα καὶ ἄνθεα καὶ κόνιν ἱράν. unde sua derivasse videtur *Nonn.* Dion. XXXVII. p. 928. οἶστρον ἔχων Πισαῖον ἐλαιοκόμου ποταμοῖο — Ἀλφειοῦ δυσέρωτος, ὃς εἰς Ἀρέθουσαν ἱκάνει, Ἄβροχον ἕδνον ἔρωτος ἄγων στεφανηφόρον ὕδωρ. *Silius Ital.* L. XIV. 53. *Hic Arethusa suum piscoso fonte receptat Alpheon, sacrae portantem signa coronae.* Cf. *Achillem Tat.* L. I. 18. p. 42. -- V. 2. Πισσαίων. Vulgo. — V. 3. ἐκ δ' εὐπόντου Vat. C. pro ἐπήν. — V. 5. ἑῶν est in Ed. Flor. pr. et Ald. pr. Reliquae ἐών. ἑῶν revocavit jam *Huetius* p. 13. *Musaeus* de Leandro v. 255. αὐτὸς ἐὼν ἐρέτης, αὐτόστολος, αὐτόματος νηῦς. — V. 6. ὑγρὸς οἰκέτης Vat. C. *Musae.* v. 207. καὶ κατὰ νύκτα φορεύμενος ὑγρὸς ἀκοίτης Νήξομαι. Etiam sequentia multum habent similitudinis cum versibus *Musaei.* Hero enim, cum Leander ex undis enatasset, νυμφίον ἀσθμαίνοντα περιπτύξασα σιωπῇ Ἀφροκόμους ῥαθάμιγγας ἔτι στάζοντα θαλάσσης Ἤγαγε .... καὶ χρόα πάντα καθῆρε — καὶ ἀλίπνοον ἔσβεσεν ὀδμήν, Εἰσέτι δ' ἀσθμαίνοντα βαθυστρώτοις ἐνὶ λέκτροις Νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα φιλήνορας ἴαχε μύθους. ¶. 147.] V. 8.

ἀποτμήξασα. Vat. C. Odyss. Z. 226. ἔσμηχεν ἁλὸς χνόον ἀτρυγέτοιο. Quae *Homerus* ἁλὸς χνόον appellavit, nostro sunt ἄνθεα πικρὰ θαλάσσης. Nihil omnino marini salis traxisse Alpheum, auctor est *Statius* I. Sylv. II. 203. *tumidae sic transfuga Pisae Amnis in externos longe flammatus amores, Flumina demerso trahit intemerata canali, Donec Sicanios tandem prolatus anhelo Ore bibat fontes: miratur dulcia Naïs Oscula, nec credit pelago venisse maritum.* Quo loco vehementer suspicor, non *tumidae Pisae*, sed *unctae* a *Statio* scriptum esse. *Uncta* dicitur *Pisa* eadem ratione, qua *Horatius* Achivos appellat *unctos* II. Epist. I. 33. et *Theocrit.* λιπαρὰν παλαίστραν Eid. II. 51. Diverso sensu *uncta Corinthus* est ap. *Juvenal.* VIII. Sat. 113. *N. Heinsius* malebat *Eliacae* vel *Eliadis Pisae*, quod longius a vulgata abest, nec per se valde commendabile videtur. — V. 10. ἡδέϊ δεσμῷ. Cf. ad *Paul. Silent.* Ep. VII. 17. — V. 12. Postquam Alphei fons (pugna forte ad ejus ripas exorta) sanguinolentis guttis infectus esset, prae tristitia et pudore desiderium Syracusanae conjugis in ipsius animo fere exstinctum est nec mare et torum polluere voluit. — V. 14. „ἀνέκοπτες. *inbibebas aquam.* ut *inbibere remos.* Verbum „est nauticae rei proprium.“ *Br.* πεπιεσμένον, aqua imminuta, in arctum contracta. In fontem, qui, sanguine infectus, prae pudore exaruit, Epigr. est *Apollonidae* XI. et *Antiphanis* Ep. VII. — V. 15. καὶ πότμον. Vat. C. „μιγῆναι. Inepte vulgo μιγῆναι.“ *Br.* Cum vulgatis edd. conspirat Vat. C. — V. 16. Saepe cum fluvius, Arethusae desiderio incensus, iter in Siciliam instituisset, conspecto puro Arethusae fonte, sese cohibuit. αὐτὴν vix vim habet h. l. Quare legerim:

ἄντην ἐς φιλότητα χυτῆς ἀλόχοιο πτερύσας.

in conjugis adspectum ad dulces amplexus properans. — ἄχραντον Ἀρεθούσιον ὕδωρ. *Seneca* Consol. ad Marc. c. 17. *Videbis celebratissimum carminibus fontem Arethusam, ni-*

tidissimi ac perlucidi ad imum stagni, gelidissimas aquas profundentem. *Lucian.* Dial. Mar. III. 2. οἶδα οὐκ ἄμορφον, ὦ Ἀλφειέ, τὴν Ἀρέθουσαν, ἀλλὰ διαυγής τέ ἐστι, καὶ διὰ καθαροῦ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕδωρ ἐπιπρέπει ταῖς ψηφῖσιν, ὅλον ὑπὲρ αὐτῶν φαινόμενον. ubi conf. *T. Hemsterb.* — V. 20. δάκρυσι κυμαίνοντα, non, ut olim, puras aquas, sed lacrymis commistas volventem. — V. 21. εὐειδεῖς. Vat. C. vitiose. — V. 22. καὶ δρόσος. De Arethusae dolore accipiendum, quae intus, ut ros in rosis, contabuit. Similis est comparatio ap. *Apollon. Rhod.* III. 1018. de Medea: ἰαίνετο δὲ φρένας εἴσω Τηκομένη, οἷόν τε περὶ ῥοδέεσσιν ἐέρση Τήκεται ἠώοισιν ἰαινομένη φαέεσσιν. — V. 23. προσεμοίρετο. Vat. C. — V. 24. ἔλαθεν πανδερκέα. Vulg. et in Vat. C. quod quibus de causis mutaverit cl. editor, non indicavit. Νέμεσις πανδερκὴς est ap. *Orpheum* in Hymn. LX. 2. Cf. *Pierson.* Verisim. p. 44. πάντα ὁρᾷν dicitur Δίκη ap. *Plutarch.* T. II. p. 1124. F. et passim. Vid. *Fiorillo* ad Inscr. Triop. p. 53. sq. — V. 25. ἀγάμων ετ. Vulgo et in membr. ἄγαμον emendavit *Jos. Scalig.* in not. mst. Intelliguntur juvenes innupti, quos hostilis manus *metendo stravit*, ut *Horat.* loquitur IV. Od. XIV. 31. ubi vide cl. *Mitscherl.* et *Valcken.* in Diatr. p. 225. Plurimum huc facit *Euripid.* in Eurysth. II. πάντας δ' ἐξεθέρισεν, ὡς στάχυν πύριμον, Σπάθη κολούων φασγάνου μελανδέτου. — V. 26. μινυώρια. quorum filii immatura morte perierant. μινυνθαδίους vocat *Homerus.* μινυώριος. – ὀλιγοχρόνιος. *Hesych.* μινύωρος est ap. *Philetam* Ep. II.

XXII. Vat. C. p. 628. „Oraculum hoc ap. Hero„dotum legitur, p. 478. ed. Wessel. Oracula, quae pas„sim ap. Scriptores leguntur versibus expressa, colle„git olim Io. Opsopoeus, quae si quis emendatiora edere „aggrederetur, is utilem, meo judicio, et antiquitatis „studiosis non ingratam susciperet operam.“ *Br.* Redditum est hoc oraculum Glauco, Epicydis filio, Spartano,

quaerenti, num ipsi liceret pecuniam, quam Milesius quidam hospes apud eum deposuerat, defuncti hospitis liberis denegare. Respexit ad illud *Pausan.* II. 18. p. 242. ed. *Facii*, ubi ex Cod. Vindob. emendatum: ἡνίκα ἡ Πυθία, Γλαύκου τοῦ Ἐπικύδους Σπαρτιάτου βουλεύσαντος ἐπίορκα ὀμόσαι, καὶ τοῦδε εἶπεν ἐς τοὺς ἀπογόνους κατιέναι τὴν δίκην. Partem ejus excitat *Eustath.* ad ιλ. γ. p. 414. fin. — V. 3. laudat *Dio Chrys.* Or. LXXIV. T. II. p. 400. et *Schol. Juvenal.* ad Sat. XIII. 199.

Spartano cuidam respondit Pythia vates:
Haud impunitum quondam fore, quod dubitaret
Depositum retinere, et fraudem jure tueri
Jurando: quaerebat enim, quae Numinis esset
Mens, et an hoc illi facinus suaderet Apollo.
Reddit ergo metu, non meritis, et tamen omnem
Vocem adyti dignam templo, veramque probavit,
Extinctus tota pariter cum prole domoque,
Et, quamvis longa deductis gente, propinquis.

— V. 4. Ὅρκου παῖς. Excitavit h. l. *Wyttenbach.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 18. simul cum *Philon.* de Mose L. I. p. 96. ἡ γὰρ κόλασις ἑπομένη κατ' ἴχνος, μελλόντων μὲν ἐβράδυνε, πρὸς δὲ ἀδικήματα θέοντας ἐπιδραμοῦσα κατελάμβανε. — ¶. 148.] V. 7. Ductus vers. ex *Hesiodi* E. καὶ H. 285. ubi etiam praecedentes versus comparandi sunt.

XXIII. Vat. C. p. 472. Plan. p. 364. St. 503. W. Prior versus passim laudatur. Ap. *Servium* ad Aen. III. 700. ἀκίνητος παραμενάτω exhibetur. Quo sensu dicatur *movere Camarinam*, explicuit *Erasmus* I. Cent. 64. et *Schottus* ad *Zenob.* V. Cent. 18.

XXIV. Vat. C. p. 448. Plan. p. 97. St. 143. W. Plenae sunt historiae veteres narrationum de simulacris sudantibus. Vide *Freinsh.* ad *Flor.* II. 8. 3. *Fabric.* ad *Dion. Cass.* XLVIII. p. 565. 272.

XXV. Vat. C. p. 505. Plan. p. 12. St. 21. W. Conf. *Erasm.* Adag. VII. Cent. 6. *Zenob.* V. 77. *Diogen.* VII. 86. in his πολλοί τοι legitur, ut est in membr. Vat. Ap. *Platon.* in Phaed. p. 69. C. Εἰσὶ γὰρ δή, φασίν, οἱ περὶ τὰς τελετάς, ναρθηκοφόροι μὲν πολλοί, βάκχοι δέ γε (l. τε) παῦροι. *Synes.* Dion. p. 46. B. Ad hanc paroemiam respexisse videtur *Themist.* Or. XXI. p. 254. B. et Pythia in oraculo ap. *Stephan. Byz.* v. Θεμαί: Πολλοὶ θριοβόλοι, παῦροι δέ τε μάντιες ἄνδρες.

XXVI. Vat. C. p. 494. *Palladae* hunc versum tribuit, perperam. Laudatur apud antiquiores scriptores, quos vide ap. *Schott.* ad *Zenob.* V. 71. p. 141. Adde *Athenaeum* L. XI. p. 478. E. πολλὰ μεταξὺ πέλει κοτύλης καὶ χείλεος ἄκρου. Tanquam *Homeri* eum profert *Stobae.* Floril. CX. p. 580. 4. Cf. *Erasm.* in Adagio: *Multa cadunt inter calicem supremaque labra.*

XXVII. Vat. C. p. 436. ubi sic exhibetur:

— ἦ ῥ' ἔχομέν τι;
ὅσσ' ἕλομεν λιπόμεσθα, ὅσσ' οὐχ ἕλομεν φερόμεσθα.

et sic fere est in Plan. p. 91. St. 133. W. In Vita Homeri ap. *Herodot.* p. 760. nonnisi posterior versus, et quidem sic, ut ap. *Br.*, legitur. In Certam. Homeri et Hesiodi p. 497. ed. Lips. versus prior habetur. In Vita Homeri *Plutarcho* tributa: Ἄνδρες ἀπ' Ἀρκαδίης θηρήτορες, ἦ ῥ' ἔχετ' ἰχθῦς;

XXVIII. Vat. C. p. 422. Edidit *Reisk.* Anth. nr. 798. p. 173. In Jens. nr. 147. — V. 1. προχοοῦσαν. Vat. C. Librarius voluit προὐχούσῃ, ut est ap. *Homer.* Od. ω. 82. προεχούσῃ est in Ap. Guy. — V. 2. ex Ιλ. β. 514. — ¶. 149.] V. 3. ἐφ' ἑστήκει. Vat. C. ἐφειστήκει est in Ιλ. Z. 373. — V. 4. Odyss. τ. 34. — V. 5. Pro ὀϊομένη *Reisk.* ἐφιεμένη. Male. Cf. Od. β. 350. ubi ὀϊομένη explicatur per νομίζουσα, ἐλπίζουσα. — V. 6. ἐκπεράασκε. Vat. C. Nostrum est in marg. Ap. Guy. *Reiskius* dedit ἐκπεράασκον. — Versus ductus ex Od. η. 275. ubi diversu,

est exitus. Cf. Od. ι. 323. — V. 7. ex Ιλ. κ. 83. ubi vulgo ἐρφναίην habetur. In Schol. ἀμβροσίην ut diversa lectio notatur. — V. 8. ex Odyss. ε. 402. — V. 9. ex Od. ξ. 93. ubi tamen non ἐκγεγάασιν, sed ἐκ Διός εἰσιν legitur. — V. 10. ex Ιλ. χ. 128. — V. 11. ex Ιλ. ξ. 296. — V. 12. ex Ιλ. β. 836.

XXIX. Vat. C. p. 422. sq. Plan. p. 50. St. 73. W. Etiam hoc carmen ex Homericis versibus compositum est. — V. 1. ex Ιλ. β. 110. et passim. — V. 2. ex Ιλ. κ. 534. In membr. Vat. post ἔτυμον superscriptum τι. — δέ με. Ibid. et in Plan. — V. 3. ex Od. ε. 238. νήσου in ἀγροῦ mutato. — V. 4. ex Od. μ. 449. — V. 5. Priora verba sunt ex Od. κ. 228. posteriora ex Od. μ. 249. δὲ φθέγγοντο. Vat. C. et ap. Homer. — V. 6. ex Od. ι. 496. — In membr. est τοῦ καὶ — ἀκούσῃ. In Plan. εἰ δὴ φ. τε καὶ α. ἀκούσοι. — V. 7. ex Od. μ. 453. — V. 8. ex Ιλ. κ. 432. paucis immutatis. διεξέρχεσθαι. Vat. C. — V. 9. ex Od. τ. 478. ubi est ἡ δ' οὔτ' ἀθρῆσαι δύνατ' ἀντίη, οὔτε νοῆσαι. — V. 10. ex Ιλ. υ. 250. Idem de Echo laudat *Archias* Ep. XIV. ὅσσα λέγεις, ταῦτα κλύων ἄπιθι. Homericum versum passim expresserunt veteres. Cf. *Abresch.* Lectt. Aristaen. p. 312.

XXX. Vat. C. p. 419. Plan. p. 118. St. 171. W. Tanquam ineditos profert hos versus *Villoisonus* ex Cod. Macarii in Anecd. T. II. p. 78. Latinis numeris expressi leguntur ap. *Hygin.* Fab. CCXXI. unde eos *Burmannus* recepit in Anth. Lat. T. I. p. 571. CIX. Similiter apophthegmata septem Sapientium versibus inclusit *Auson.* p. 270. ed. *Toll.* et p. 292. sq. — V. 3. Χείλων emend. *Jos. Scalig.* in not. mst. quae scriptura nominis etiam *Menagio* verior videbatur ad *Diogen. Laërt.* L. I. 68. p. 40. — γνῶθι σαυτόν. Vat. C. — ¶. 150.] V. 4. ἔνασεν. Vat. C. Ibid. Μιτυλήνης. — V. 7. τοὺς πλ. δὲ κακοὺς Βίας α. *Villois.* — V. 8. ἐγγ. φεύγειν Θαλῆς ὁ Μ. ἤ. *Villois.*

XXXI. Vat. C. p. 543. Plan. p. 130. St. 188. W. — V. 2. Similiter *Epiphanius* L. II. T. I. haeres. 58. 3. de eu-

nuchis: οὔτε γὰρ ἄνδρες εἰσί, διὰ τὸ ἀφῃρημένον, οὔτε γυναῖκες δύνανται εἶναι, διὰ τὸ παρὰ φύσιν. Excitavit hos verfus et cum fimilibus comparavit *Gataker*. ad *M. Anton*. p. 89. E. F.

XXXII. Vat. C. p. 376. Plan. p. 64. St. 92. W. Morem Gallorum, *quos nafcentes explorat gurgite Rhenus* (*Claudian*. II. Rufin. 112.), plures commemorarunt; nec uni populo proprius fuiffe videtur. Vide *La Cerd*. ad *Virgil*. Aen. IX. 603. Diferte de eo *Julian*. II. Or. p. 81. D. ὑπάρχειν δέ φασι καὶ Κελτοῖς ποταμὸν ἀδέκαστον κριτὴν τῶν ἐκγόνων, καὶ οὐ πείθουσιν αὐτὸν οὔτε αἱ μητέρες ὀδυρόμεναι συγκαλύπτειν αὐτὰ καὶ ἀποκρύπτειν τὴν ἁμαρτάδα, οὔτε οἱ πατέρες ὑπὲρ τῶν ἐκγόνων καὶ τῶν γαμετῶν ἐπὶ τῇ κρίσει δειμαίνοντες. Idem in Epift. ad Maxim. Philof. XVI. p. 383. D. οὐδὲ ὁ Ῥῆνος ἀδικεῖ τοὺς Κελτούς, ὃς τὰ μὲν νόθα τῶν βρεφῶν ὑποβρύχια ταῖς δίναις πέμπει, καθάπερ ἀκολάστου λέχους τιμωρὸς πρέπων· ὅσα δ' ἂν ἐπιγνῷ καθαροῦ σπέρματος, ὑπεράνω τοῦ ὕδατος αἰωρεῖ, καὶ τῇ μητρὶ τρεμούσῃ πάλιν εἰς χεῖρας δίδωσιν. Attigit noftros verfus *Io. Bapt. Pius* in Annot. Pofter. Syll. III. c. 23. Lamp. Crit. T. I. p. 420. — V. 1. ζηλήμονι. Epitheton hominum ad fluvium videtur effe tranflatum; omnis enim ille mos e ζηλοτυπίᾳ Gallorum ortus videtur. — V. 2. ταλαντεύουσι. explorant liberorum genuinam originem. *Theophyl. Simoc*. Epift. X. ὁ χρυσὸς — τῷ Κελτικῷ ποταμῷ ἐστιν ἐφάμιλλος· νόθου γὰρ ἀρετῆς καὶ κακίας ἔλεγχός ἐστιν ἀληθέστατος. — V. 4. ὀλισθήσῃ. Vat. C. et διὰ λώπων a pr. manu. *Antip. Theffal*. Ep. XLVIII. οἱ δ' ἐπὶ γαῖαν Ὤλισθον κοίλων ἄρσενες ἐκ λαγόνων. *Oppian*. Hal. I. 737. τότε παῖδας ἐνὶ λαγόνεσσιν ἔδεκτο — αὐτὴν ὁδὸν, ἔνθεν ὄλισθον Γεινόμενοι. — V. 5. νηπίαχον. Vat. C. — προχέῃ legitur in Lectt. Ald. 1. unde in plures edd. manavit. — V. 6. αὐτὸς eft paterfamilias, herus; ut ap. *Theocr*. Eid. XXIV. 50. ἄνστατε δμῶες ταλασίφρονες· αὐτὸς ἀϋτεῖ. Cf. *Cafaub*. ad *Theophr*. Char. II. Miscell. Obff. T. I. P. II. p. 109. Lectt. Ariftaen. p. 207.

sq. — ἐπ' ἀσπίδι. Alcmena quoque Herculem infantem λούσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος Χαλκείαν ἐπέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα ap. *Theocrit.* Eid. XXIV. 3. — θῆκεν ἑὸν πάϊν receptum ex Vat. C. Vulgo θῆκε νέον πάϊν. In Apogr. Gudi. ἑὸν πάλιν. — V. 8. ἐλεγχιγάμου. Vulgo et in membr. ἐλεγξιγάμου debetur *Huëtio* p. 7. — V. 10. εἰ καὶ οἶδε. quamvis pudicitiae suae sibi conscia, nihilominus anxio animo fluminis testimonium expectat.

INCERTORUM POETARUM
EPIGRAMMATA.

¶. 151.] *I.* In Vat. C. bis legitur p. 87. initio Epigrammatum amatorii argumenti positum. Videtur ipsius compilatoris opus esse, qui collectionem suam ab ἐρωτικοῖς carminibus auspicabatur, quo juvenes ad reliqua quoque legenda alliceret et excitaret. Hoc discendi et legendi studium σοφὴν ζέειν appellat, quam se Amoris ope incensurum esse pollicetur. Edidit hos versus *Reiske* in Miscell. Lips. IX. p. 101. nr. 280. sub *Agathiae* nomine, cui in membranis non tribuuntur.

II. „Veterisne sit an recentioris poëtae hoc Epi„gramma, non dixerim. Extat in Bibl. Laurentianae „Catalogo, et sane est felicioris venae, quam quinque „alia, quae ibidem leguntur, quorum stilus infimae ae„tatis graeculum prodit.“ *Br.* In Vat. membr. p. 87. habetur hic versus in capite Amatoriorum: φεύγετε νέοι παῖδα Κυθήρης τοξοβόλον Ἔρωτα, ex quo hoc distichon ortum esse possit. Exhibuit eum *Reisk.* in Misc. L. IX. p. 100. nr. 279. Cf. *Schneider.* in Peric. Cr. p. 1.

III. Vat. C. p. 571. Edidit *Klotz.* in Musa Strat. p. 71. nr. 41. Amorem puerilem muliebri tanto fortiorem esse, quanto virilis sexus muliebri sit fortior.

Epigramma optimae notae. — V. 1. ἀλλά με. Vat. C. ἄρσενος — ὑπ' ἀ. Vat. C. ἄρσενες in Sched. Tryll. emendatum. ἐπ' ἀνθρ. praebet Apogr. Lipſ. Similis eſt locus *Poſidippi* Ep. VIII. ſi recte emendavimus: τί μ' ἐρείδετε, πρὶν πόδας ἄρῃ Ἐκ πυρὸς, εἰς ἑτέρην Κύπριδος ἀνθρακίην. ubi vide not. T. II. P. I. p. 139. Cf. infra Ep. XXII. — V. 4. τόσσω χό π. Vat. C. Noſtrum eſt in Apogr. Lennep. Nec aliter emendavit *Corn. de Pauw.*

IV. Vat. C. p. 97. »Extat, quod mireris, in Pla-»nudea p. 483. St. 627. W. ſed ibi male interpunctum. »V. 2. τὴν Ἑλ. ex membr. Vat.« *Br.* Puerorum et mulierum amatores ita inter ſe conciliantur, ut utrumque amorem ſummi faciendum eſſe Jovis exemplo doceatur. — V. 2. Vulgo τῆς Ἑλ. — V. 3. ἀσύγκριτον. ἀνόμοιον. ὑπερέχον. *Heſych.* Seq. verſ. vulgo poſt δοκεῖ diſtinguitur. Veram diſtinctionem vidit *Grotius*, qui vertit:

Haec ſuprema putans duo gaudia: ſunt quibus illud
Plus cordi eſt, aliis iſtud: utrumque mihi.

V. Vat. C. p. 579. Edidit *Klotz.* ad *Tyrtae.* p. 115. Jovem poëta rogat, ut, Ganymede ſuo contentus, Dexandrum ne appetat. Similis argumenti eſt *Meleagri* Ep. XL. XLI. — V. 1. προτέρῳ. Illo antiquo, quem olim in deliciis habuiſti. — V. 3. »In membr. εἰ δὲ βίῃ »τὸν καλὸν ἀπολέσσῃ. quod recte a Salmaſio emendatum.« *Br.* ἀπολέσσῃ etiam *Klotz.* emendavit. — V. 4. τὸ βιοῦν. pro βίος videtur poſitum, *aetas hominum.* Si tam intolerabiliter dominaris, tuum quoque imperium, tua tyrannis evertatur, nec amplius tibi parebimus. Hunc ſenſum indicant verba *Salmaſii* in marg. Ap. Guy.: *ut ſub Saturno ſcilicet*, ὡς τὸ βιοῦν ἐπὶ τοῦ Κρόνου ἀπῆλθεν. *Klotzius* de βιᾷν cogitabat: violentia omnis a tuo regno abſit.

¶. 152.] *VI.* Vat. C. p. 578. Edidit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 24. Puerum ſibi amatum non videns poëta,

ſuſpicatur, eum a Jove in coelum eſſe ſublatum, ſimul timens, ne aquilae ungues eum laeſerint. — V. 1. ἀρ' ἄγ' Vat. C. — V. 2. „ἀθανάτοις in cod. omiſſum ſupple„vit cl. Toup Indice Epiſt. crit. (p. 95. ed. Lipſ.) Hoc „nihil veriſimilius. Salmaſius conjiciebat Ἰδαῖος vel ἀμ„βροσίαν, non ἀμβρόσιος, ut male refert ad Charit. p. 25. „Orvillius, cujus commento οἰνοχόος longe praeferenda „erat Salmaſii conjectura ἀμβροσίαν. Sappho ap. Athenae„um: κἆτ' ἀμβροσίας μὲν κρατὴρ ἐκέκρατο, Ἑρμᾶς δ' ἑλὼν ἔρ„πιν θεοῖς ᾠνοχόησεν." *Br.* — V. 3. Junge προστινάξας αὐτῷ πτερὰ πυκνά. *Homer.* Ιλ. λ. 454. οἰωνοὶ ὠμησταὶ σ' ἐρύσουσι, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες. Ep. Incert. CCCXCVII. περὶ δὲ πτερὰ πυκνὰ βαλοῦσα. *Meleager* Ep. XL. παιδὶ βαλὼν πτέρυγας. Cf. *Toup.* Ep. crit. p. 95. et *Schneider.* Per. crit. p. 43. — V. 4. „μήπου. Subaudi ὅρα vel „δείδω." *Br.* In priſcis operibus aquila Ganymedem ita ferens repraeſentatur, ut pueri femora leniter tangat unguibus. Vide *Principales Figures de la Mythol.* Livraiſ. III. Pl. XXXI. ubi ejusmodi gemma exhibetur elegantiſſima. *Martial.* I. Ep. VII. *Aetherias aquila puerum portante per auras, Illaeſum timidis unguibus haeſit onus.* — ἴχει Vat. C. *Toup.* ἔξει. ἴχῃ eſt in Ap. Lipſ.

VII. Vat. C. p. 578. Scriptum eſt hoc carmen in puerum eximiae pulchritudinis et propterea a multis expetitum. Jam poëta Amorum facit judicium, num quisquam ſit mortalium puero dignior quam ipſe. Se eum igitur nonniſi Diis et Jovi conceſſurum eſſe. — Vehementer ſuſpicor, *Meleagri* hoc Epigramma eſſe, cujus mihi ingenium agnoſcere videor. Etiam nomen pueri hanc ſuſpicionem firmat. Plura ſunt inter *Meleagri* Epigrammata in Dorotheum. Cf. Ep. V. et XIV. — V. 2. ἀθανάτων. Jovem ſolum deſignat, ut ex proximis patet. Hunc poëtarum uſum, apud Tragicos praeſertim frequenter obvium, illuſtravit *Valcken.* ad Phoen. 978. *Brunk.* ad *Eurip.* Bacch. 543. ad *Sophocl.* Oedip. T. 366. Antig. 565. et alii. —

V.

V. 3. εἰ δέ τι. Vat. C. — V. 4. δέδεται Vir Doct. not. in marg. Apogr. Lennep. — V. 5. φονεῖ. Vat. C. — V. 6. „In „cod. ſcriptum: ἀλλ' ἀποχώρει, μή μ' ἔτι. Perperam. Senſus „eſt: Sed abscedit a me Dorotheus. Subſiſte. Quid? tune „adeo ſtultus, ut, qui pulcher es, pulchrum alium quaeras? „tute lepus es, et pulpamentum quaeris? Sic Salmaſius.“ *Br.* Haec *Salmaſius* valde pro lubitu poſuiſſe videtur; parum enim cum praecedentibus cohaerent, nec apparet, quem poëta alloquatur. Unde autem noverit *Salmaſius*, illum, qui hoc carmen compoſuit, ſive *Meleager* fuerit, ſive alius quisquam, pulchrum fuiſſe, ipſe dixerit. In membr. legitur praeterea μάταια, et in Apogr. Lennep. et Lipſ. ματαιοφόρει. Fortaſſe vitium eſt in καὶ σύ. Mihi in mentem venit:

ἀλλ' ἀποχωρεῖ·
μηκέτι πρὸς τὸ καλὸν, θυμὲ, μάταια φέρου.

Amores quidem litem ſecundum me judicant; ille nihilominus ad alium tranſit. Jam ſe indignabundus ad animum ſuum convertit: Ne tu te iterum ad pulchros convertas, pulchris inhaereas, unde te nihil niſi cruciatus manent. — Fac, in Cod. ſcriptum fuiſſe θυ^{μο}, quam facile, ſyllaba ſuperſcripta forte omiſſa, θυ in σὺ abire potuit! — θυμὸν ſuum alloquitur *Meleager* Ep. LVI. 3. *Plato* Ep. III. *Archiloch.* Fr. XIV. Cf. *Rittersh.* ad *Oppian.* I. Cyneg. 367. — μάταια ex cod. ſervavi. Sic ſenſus poſtulabat, ut cauſa hortationis verbo indicaretur.

VIII. Vat. C. p. 581. ſq. Edidit *Klotz.* in Muſ. Strat. p. 72. nr. 43. Amorem poëta increpat, quod eum nunquam non novis puerorum amoribus irretiat. — V. 1. τλήμων Apogr. nonnulla. — ἐμοῦ. Vat. C. — V. 2. δινεύει στ. κύματος. Vat. C. et *Klotz.* In marg. Ap. Guy. et Ruhnk. notatum δινεύεις ταραχὴν κύματος. Quanto elegantior Brunckiana lectio, in quam etiam *Corn. de Pauw* incidit. Amor fulmina quatiens paſſim obvius. Vide *Meleagr.* XXIII. XXXVIII. LXXVI. ἀρσενικὸν καῦμα dictum ex *Callim.* Ep. IX. νῦν δ' ὁ μὲν ἀρσενικῷ θέρεται πυρί. —

V. 5. „οὐ μούνοις δ' ἐπὶ τοῖςδε, minus concinne. At pes-„ſime habitus ult. verſ. in quo ſine ſenſu legitur δάκρυσι „πουλυμανῆ. Salm. emendabat: ἀλλ' ἀπὸ πάντων δάκρυσι „πουλυναῆ κανθὸν ἐφελκόμεθα. Minori mutatione et me-„liori, ut mihi videtur, ſenſu locum reſtitui, pro δάκρυσι „reponendo κάλλει. Paulo Silentiario aut illius aeta-„tis poetaſtro dignum eſt hoc carmen. Collectio illa „Epigrammatum, cui titulus Στράτωνος Μοῦσα παιδική, non „talis ad nos pervenit, qualis ab eo concinnata eſt; ſed „ab interpolatoribus multa detracta, in quorum locum „pejora repoſita. Stratonis meminit Diog. Laërt. V. 61. „ubi vid. Menagius. Ergo Severo antiquior eſt.“ *Br.* Cl. editoris conjecturae favet *Xenophon* in Sympoſ. I. 9. p. 116. ed. *Bach.* quem exſcripſit *Athen.* L. IV. p. 188. A. ὥςπερ γὰρ ὅταν φέγγος ἐν νυκτὶ φανῇ, πάντων προςάγεται τὰ ὄμματα, οὕτω καὶ τὸ Αὐτολύκου κάλλος πάντων ἐφέλκεται ὄψεις ἐφ' ἑαυτό. Nondum tamen mihi perſuadere poſſum, librarios tam oſcitanter hic verſatos eſſe, ut δάκρυσι ſcriberent, ubi κάλλει ſcribendum eſſet. Quare vide, annon minori mutatione, una litera deleta, ſcribi poſſit:

ἀλλ' ἐπὶ πάντων
ἄρκυσι πουλυμανῆ κανθὸν ἐφελκόμεθα.

oculi noſtri omnium, quotquot ſunt, puerorum illecebris tanquam retibus capiuntur. Soſipater (Dioscorides) Ep. III. puellae, quam deperit, veneres δίκτυα appellat καὶ παγίδας. Ipſos oculos, pulchritudinem captantes, δίκτυα vocat *Philoſtratus* Epiſt. L. p. 938. Cf. not. ad *Meleagr.* Ep. IV. T. I. P. I. p. 19. Veneri retia tribuit *Ariphron Sicyon.* Scol. p. 159. εἴ τις χάρις πόθων, οὓς κρυφίοις Ἀφροδίτης ἄρκυσι θηρεύομεν.

IX. Vat. C. p. 584. Edidit *Schneider.* in Per. crit. p. 92. annexis quatuor verſibus, qui *Stratonis* ſunt Ep. LXXVII. 5 – 8. Poëta, diu ab amore alienus, tandem ejus laqueis irretitus Sapientiae renuntiat. Cf.

Meleagr. Ep. XXXVI. et LVI. — V. 1. μηδ' ὄναρ. fortiter negat. Vide ad *Callim.* Ep. XV. T. I. P. II. p. 272. Haereo in μηδ' et οὐδὲ sic cumulatis. Num in οὐδὲ latet οἶδα? In membr. οὐδ' ἔμαθον περ. — V. 2. θερμόν. Vat. C. ἄρσενα θεσμὸν dictum, ut ἀρσενικὸν καῦμα in praecedenti Epigr. θεσμὸς autem, ut Latinorum *foedus*, de *amore* frequentur obvium. Cf. *Lennep.* ad *Coluthum* p. 103. et *Heinrich.* ad *Musae.* p. 91. — Ejusmodi puerilem amorem non didicerat Noster *fovere*, ποιμαίνειν, quod verbum cum θεραπεύειν junxit *Plato* Lys. p. 108. D. cum παραθάλπειν *Schol. Pindari* Isthm. V. 15. Cf. *Alberti* Obss. phil. p. 7. *Abresch.* ad *Aesch.* T. II. p. 9. — In θεσμὸν incidit *Corn. de Pauw*, sed hanc lectionem contextui convenire temere dubitans, maluit: ἄρσεν ποιμαίνειν πῦρ μοῦ ὑπὸ κραδίας, quod ipse genuinum et *nitidum* appellat. — V. 3. Non me pravi pueri amor, sed ingenuus et pudoris plenus oculus in cinerem convertit. ἀκέραιον βλέμμα habet *Strato* Ep. VI. — De metaphorico usu vocabuli σύντροφος vide not. ad *Antipatri Sid.* Ep. LXXXIX. et ad Stat. Aurig. Ep. XXXV. T. III. p. 25. et *Schneider.* ad *Anacr.* p. 126. — κατηνθράκωσε. *Hesych.* κατανθρακῶσαι. κατακαῦσαι. κατοπτῆσαι. ubi *Alberti* nostri carminis memor fuit. Vide ad Ep. ἀδέσπ. III. 2. — V. 5. Color, ut in *Posidippi* Ep. XI. σιγάσθω Ζήνων ὁ σοφὸς κύκνος, ἅ τε Κλεάνθους Μοῦσα· μέλοι δ' ἡμῖν ὁ γλυκύπικρος Ἔρως. — V. 6. γλυκερῆς ὀδύνης. Notum oxymoron. χρηστῆς ἕλκος ὀδύνης. *Evenus* Ep. VI. τραῦμα θερμόν τε καὶ γλυκύ. *Charito* L. IV. p. 65. ubi *Dorvillius* quaedam notavit p. 371.

T. 153.] X. Vat. Cod. p. 582. „Edidit Dorvil„lius ad Charitonem p. 709. et posteum, minus tamen „accurate, doctus Hesychii sospitator T. II. col. 972." *Br.* Duorum puerorum amore incensus poeta, utrum potissimum sequatur, dubitat, et se, in duas partes divisum, utrique vult tribui. — V. 1. καταιγίζοντες, ve-

hementer in me irruentes. *Hippocr.* de Mul. L. II. ἣν ὀδύναι καταιγίζωσιν ἐξαπιναῖοι. Vide *Foesii* Oec. Hipp. p. 313. et *Eustach.* ad *Erotiani* Lex. p. 230. ed. Franz. — V. 3. ημεν επασανδρου κλ. δέμους ηδέ. sic Vat. C. unde in plurimis Apogr. ἣ μὲν et ἣ δέ. — In marg. Guy. et Ruhnk. etiam πάλιν σοι notatur. Similiter *Rhian.* Ep. IV. ἣν δ' ἐπὶ Λεπτίνεω στρέψῃς δέμας. — V. 2. Τηλέφου. Subaudi ex praecedd. ἐπί, quod h. l. propensionem *versus* aliquam rem indicat. Vide *Locell.* ad *Xenoph. Eph.* p. 206. et *Fischer.* ad *Velleri* Gramm. T. III. P. II. p. 230. — ὀξύτερος, ardentior oculus. Cf. *Graevii* Lectt. Hesiod. IX. p. 555. In marg. Guy. et Ruhnk. Ap. Τηλέφ' ἐπασσύτερος. — V. 5. τμήξατέ μου. Vat. C. quod Vir Doct. in marg. Ap. Guy. et R. sic explicat: ταύτην τὴν ἐρωτικὴν ἡδονήν. quo sensu nihil foret ineptius. — τμήξατε, μοὶ τ. edidit *Dorvill.* Idemque in mentem venit *Cornel. de Pauw;* nec aliter scripsit Anonymus. ἡδύ μοί ἐστι dicunt, cum se quid *cupere* indicant. Exempla dabit *Valcken.* ad *Herodot.* p. 126. et 550. — V. 5. ἐς πλάστιγγα. Ineptum phantasma, sed qualia etiam ap. *Meleagrum* aliosque eroticos invenias. Similis est imago, sed minime reprehendenda, ap. *Lucian.* in Amor. §. 4. T. V. p. 260. ed. Bip. καί μοι γενοῦ δικαστὴς ἴσος — ποτέρους ἀμείνονας ἡγῇ, τοὺς φιλόπαιδας ἢ τοὺς γυναίοις ἀσμενίζοντας· ἐγὼ μὲν γὰρ, ὁ πληγεὶς ἑκατέρῳ, καθάπερ ἀκριβὴς τρυτάνη ταῖς ἐπ' ἀμφότερα πλάστιγξιν ἰσοῤῥόπως ταλαντεύομαι.

XI. Vat. C. p. 582. „Edidit ad Poëtriarum fra„gmenta Wolfius p. 35. ubi bonam 4. vs. scripturam prava „emendatione corrumpit, pro ἔχοντι reponens ἔχων δέ, et „vertit: *amicae* quidem flectens iras, non vero portas aper„tas habens, quum vertere debuisset: *frustra tentans ini„micas nil habenti fores.* Nihil ibi supra tironis captum. „Protulit etiam ad Hesychium cl. Ruhnkenius T. II. col. „890. — V. 6. in membr. scriptum ἔν τι ποθεινότατον, „quae scriptura prae ea, quam sequutus sum, non pla-

„cet.“ *Br.* *Schneider.* Per. crit. p. 101. Triplicem amorem, quo flagraverit, poëta describit. — V. 2. εἴς δέ με et δέ με καῦσι. Vat. C. — V. 3. ἤλγηκα bis habetur in Cod. — V. 4. τὰς ἐχθρὰς θύρας. Cf. not. ad *Antip. Sidon.* II. T. II. P. I. p. 288. *Schneider.* comparat *Marc. Argent.* Ep. XV. ἡ μόλις ἔγνως Τοῦτ' ἔτος, ὡς οὐδεὶς οὐδὲν ἔχοντι φίλος. — V. 5. ἐπισταδος. Vat. C. quod *Salmaf.* emendavit. Color idem ap. *Aristaen.* II. Ep. XX. p. 104. ὅτε μὲν γὰρ αὐτοὶ ποθεῖτε, ἀστρώτους καὶ χαμαιπετεῖς κοιμήσεις ἐπὶ θύραις ποιεῖσθε, καὶ λιπαρῶς ἱκετεύετε μόνου ῥήματος τυχεῖν ἀξιοῦντες. Cf. cl. *Doering.* ad *Catull.* LXIII. 65. 66. p. 245. — V. 6. ἔν τυ π. Vat. C. τὸ est in Sched. Tryll. in marg. Apogr. Lennep. ὡς τὸ ποθ. marg. Ap. Guy. et R. Cf. *Agath.* Ep. VIII. 17. — V. 7. Maximis cruciatibus puer me affecit, unde minimum solidae voluptatis cepi. — *Schneiderus*, cui ultima carminis verba languere videbantur, dubitanter proponit: κενὰς ἐλπίδας ἐτρεφόμην. Ad οἶδα μόνον subaudiendum participium, ut ἔχων, δεχόμενος, vel simile quid; de qua constructione consule *Abresch.* ad *Aristaen.* p. 18. sq. — βλέμματα καὶ κενὰς ἐλπίδας autem ita accipio, ut posterius effectum prioris designet: vanas spes ex pueri oculis conceptas.

XII. Vat. C. p. 585. Plan. p. 485. St. 630. W. ubi μόνῳ habetur.

XIII. Vat. C. p. 585. Edidit *Dan. Heins.* ad *Horat.* p. 32. et *Toup.* in Cur. nov. p. 173. quem clariss. Editor sequutus est. Cf. *Schneider.* in Per. crit. p. 21. — V. 1. ἔχοιτε. membr. ἕλοιτο legitur in marg. Ap. Guy. et R. cum interpretatione: *Si me amat, si meas partes complectitur.* Comparat *Toup. Lucian.* in Hermot. §. 30. T. I. p. 770. Εἰ, καθάπερ νῦν ἔχω, ἑλοίμην τὰ ὑμέτερα, σοὶ πιστεύσας ἀνδρὶ φίλῳ. — V. 2. κεὶς ὥρας αὖθις. Vat. C. κ . . εἰς emendavit *Salm.* Apud *Heinsium* est πολλάκις εἰς ὥρας; perperam. Nota est bene ominandi formula εἰς ὥ-

ρας sive ὥραις ἵκοιτο, quam fuse illustravit *Casaubon.* ad *Athen* II. p. 112. Cf. *Valcken.* ad *Theocr.* Adon. p. 370.— V. 3. excitat *Wetsten.* ad Nov. Test. T. II. p. 276. μύρτον ἕωλον, *besterna* myrti *corona*, quae cum ceteris convivii reliquiis, τοῖς σκυβάλοις, evertitur. ἕωλον optime illustravit *Schneiderus* l. c. *Aristaen.* II. Ep. VII. p. 83. φιλήματα μὲν γὰρ ἕωλα τὰ τῶν γυναικῶν. *Themistius* Or. p. 205. B. παραδείγματα ἕωλα καὶ λίαν ἀρχαῖα. — Primus igitur flos pulchritudinis Dionysii jam evanuisse putandus est; quare etiam v. 2. Gratias rogat poëta, ut eum αὖτις εἰς ὥρας ducere velint. — V. 3. genuinam Vat. C. lectionem exhibet *Salmas.* in Plin. p. 674. E. Vitiose Ap. Lips. ἐῤῥίφη. Vitiosius *D. Heins.* ἐῤῥιφ' ἐπί. — „Hoc carmen in cod. praecedit *Dionysii* Ep. IV. in cujus „ult. vers. post Soupium scribendum esse monui κώνωψ ὀξηρῷ „φυόμενος κεράμῳ. Ex uno carmine in alterum ab oscitante li„brario translata haec vox: nam hic pro φυρόμενον, quod e „Salmasii emendatione est, in cod. scriptum φυόμενον." *Br.*

¶. 154.] *XIV.* Vat. Cod. p. 589. Edidit *Klotz* ad *Tyrt.* p. 72. *Meleagri* esse hoc Epigramma, probabiliter suspicatur *Corn. de Pauw.* Optimae certe aetatis poëta dignum. — V. 1. 2. profert *Warton.* ad *Theocr.* T. II. p. 92. — τε post εἶπα non est in membr. In Ap. Guy. et Ruhnk. est εἶπα δέ, et in marg. δή. Ap. Pauw. εἶπά γε. *Wart.* εἶπά σε. — V. 3. 4. laudat *Wetsten.* ad Ep. Rom. II. 15. p. 32. Parietibus et arborum corticibus insculpebant nomina eorum, quos deperibant. *Eustath.* Ιλ. ζ. p. 490. 11. παλαιὸν ἔθος, καθ' ὃ δένδροις ὅσα καὶ πίναξιν ἐνεκόλαπτον οἱ παλαιοὶ τὰ τῶν φιλουμένων ὀνόματα, ὡς εἶπερ Ἔρωτες ἢ Νύμφαι ὀρειναὶ τοῦτο ἐποίουν· οἷον, ἡ δεῖνα καλή· ὁ δεῖνος καλός. Plures hunc morem attigerunt, quos vide ap. *Valckenar.* ad *Callim.* Eleg. p. 211. — V. 4. ἴσχετ' ἔρως. Non inscriptionibus amorem meum significabam, sed potius in pectore eum tenebam inclusum. Sic haec accepta nihil difficultatis habent; nec erat, cur *Corn. de*-

Pauw ἔρως depravatum putaret. — V. 5. δαίμων. *Klotz*. *Amor* videtur intelligendus. — V. 6. „τὠτρεκές. repo-„sui pro ἀτρεκές, quae est Cod. lectio. In optimo Musae „Stratonis Apogr. ἐγὼ δὲ ὁ λέγων. In Buheriano ἐγὼ δὲ λέ-„γων." *Br*. ἐγὼ δ' ὁ λέγων ἀτρεκές. Vat. C. Obversabatur auctori carminis Ep. *Callimachi* II. καλὸς ὁ παῖς, Ἀχιλλεῦ, λίην καλός· εἰ δέ τις οὐχὶ φησίν, ἐπισταίμην μοῦνος ἐγὼ τὰ καλά.

XV. Vat. C. p. 586. Puer cum Amore comparatur pulchritudine, celeritate, spiculorum efficacia. Cf. *Asclep*. Ep. II. III. — ἀμφοτέρων. et Amoris et pueri.

XVI. Vat. C. p. 586. In Arcesilaum, formosum puerum, Amoris victorem. — V. 1. εὐφαμεῖτε. Linguis favere jubet juvenes, quasi sacrae cuidam rei et arcanae admissos. *Imperatur silentium, ut rite peragi possit sacrum, nulla voce mala obstrepente. Seneca* de Vit. Be. 26. Fuse hanc et similes formulas explicuit cl. *Mitscherl*. ad *Horat*. III. Carm. I. 2. — „Corruptissime in cod. scri-„ptum τὸν Ἔρωτα λέγει. ἀλεῖν verbum praetextatum, ut „*molere* Latinis." *Br*. Hanc lectionem *Brunckii* ingenio deberi, intelligitur ex ejus notis ad *Aristoph*. Nub. v. 1299. Facit huc *Theocrit*. Eid. IV. 58. τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλει Τήναν τὰν κυάνοφρυν ἐρωτίδα. ubi Schol. μύλλει, ἀπὸ τῶν ἀλούντων καὶ τῇ κώπῃ τοὺς μύλους ὠθούντων. Hinc intelligitur etiam, quare Arcesilaus Amorem purpureo fune, ἀρπεδόνῃ, ligasse dicatur. Funibus aut loris enim equi asinive molis alligabantur. *Hesych*. μύλλει. λεῖα. Corrige ἀλεῖ. et: μυμεῖ. λεῖα. scribe: μύλλει. ἀλεῖ. A vero aberravit *Toup*. in Emend. in Hesych. P. II. p. 536. — πορφυρέῃ. Ad ornatum videtur spectare hoc epitheton; purpureo tamen colori peculiaris quaedam vis tribuitur in incantamentis, unde ap. *Theocrit*. Eid. II. 2. Simaetha poculum φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ cingit; et infra Ep. CXIII. Iynx Thessalae veneficae describitur: πορφυρέης ἀμνοῦ μαλακῇ τριχὶ μέσσα δεθεῖσα. — Ceterum de v. 1. lectione, quamvis eam a cl. editore et docte et

ingeniose tentatam esse appareat, nondum tamen constat. Fieri enim possit, ut poëta scripserit:

τὸν Ἔρωτ' ἄγει Ἀρκεσίλαος.

Arcesilaus Amorem vinctum et captivum adducit; quod cum v. 2. etiam melius conspirat, quam Brunckiana lectio. Nec hoc parum honorificum de puero, qui, qua violentia Amor in homines uti solet, eadem in Amorem usus esse dicitur. Contigerat enim Arcesilao, quod Daphnis temere professus erat ap. *Theocrit.* Eid. I. 97. τὺ θην τὸν Ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν; Ἆρ' οὐκ αὐτὸς Ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης; Item minatur Amori *Meleager* Ep. LI. χαλκόδετον σφίγξω σοῖς περὶ ποσσὶ πέδην. Ap. *Ausonium* in Amore Cruci affixo v. 65. Heroïdes Amorem in *coetum mediae traxere catervae* — *Devinctum post terga manus*, *substrictaque plantis Vincula moerentem*. Hinc saepius Amor vinctis manibus repraesentatus est. Cf. ad *Crinagorae* Ep. I. T. I. P. II. p. 377. — Recte autem jungitur ἄγει — δήσας. *Euripid.* Heraclid. 861. δεσμοῖς τε δήσας χεῖρας ἀκροθίνιον Κάλλιστον ἥκει τὸν στρατηλάτην ἄγων. *Meleager* Ep. LVII. καί με πάλιν δήσας τὸν σὸν ἄγεις ἱκέτην. *Mosch.* Eid. I. 24. ἢν τύ γ' ἕλῃς τῆνον, δήσας ἄγε.

XVII. Vat. C. p. 580. Edidit *Klotz.* in Mus. Strat. nr. XLII. Amorem jam exstinctum novas vires sumsisse conqueritur. Simile est Ep. *Meleagri* LXXVIII. et LXXIX. — V. 1. Ἀντίπατρις. Margo Ap. Guy. et R. Ibidem v. 2. ψυχῆς tentatur; utrumque perperam. ψυχρὴ τέφρη. cinis jam exstinctus, cui nihil subesse videbatur ignis. — V. 3. δίς με. Vat. C. — V. 4. Plane similiter Ep. ἀδεσπ. XLV. XLVI.

XVIII. Vat. C. p. 594. Edidit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 332. Forti animo poëta se amorem, quem non nunc primum expertus sit, laturum esse pollicetur. *Alcaei Messenii* hoc Epigramma esse videtur, cujus est carmen in Nicandrum, puerum, T. I. p. 486. II. — V. 1. Pro θαρσαλέως Vir D. in marg. Ap. Guy. et R. ἀργαλέως tentat,

omnino male. — V. 2. χαλιπᾶς. Apogr. Guy. Ruhnk. Pauw. χαλεπῆς est in membr. — V. 3. „Dorvillius e „cod. dedit βιάς, pro quo sagaciter et vere reposuit βο„λὰς Pierson. Verisim. p. 92." *Br.* Non βιάς, sed βοάς edidit *Dorvill.* quae est depravata membr. lectio. In marg. Guy. βοάς. *pugnas. rixas.* quod nihili est. *Homer.* Od. ρ. 283. οὐ γάρ τι πληγέων ἀδαήμων, οὐδὲ βολάων. — V. 5. „καὶ σὺ μέν. Sic recte in Cod. scriptum. In ora Sal„masius adscripsit: *forte* καί σε. quod Dorvillius recepit. „Ne graecum quidem est. Nam τίειν dicitur, *qui poenas* „*dat*, τίεσθαι, *qui poenas exigit.* Haec verbi medii dif„ferentia, optimis et veteribus scriptoribus observata, „recentioribus neglecta quidem saepe, quorum exem„plum nullius est auctoritatis, et ubi quid in codicibus „juxta rectam loquendi normam scriptum reperitur, id „in pejus mutandum non est." *Br.* Excitavit hoc distichon *Alberti* ad *Hesych.* in Ἀδρηστία. T. I. p. 99. *Reisk.* in Misc. Lips. IX. p. 95. qui *Dorvillii* errorem primus aperuit, σύ με sive σύ μέ γε legendum censens: *tu ergo me, o Adrastea, ob pravum consilium puni.* Nemesin cum Adrastea passim conjungi, docuit *Dorvill.* l. c. Cf. *Herder.* in *Zerstreut. Blättern.* T. II. p. 213. *Siebenkees* in Anecdot. p. 64. Ceterum hoc distichon vix bene coit cum praecedentibus, nec intelligitur, cujusnam consilii poenae exigendae sint. Fortasse olim ad aliud quoddam carmen pertinebat.

¶. 155.] *XIX.* Vat. C. p. 574. Edidit *Klotz.* ad *Tyrtae.* p. 23. Hoc quoque carmen *Alcaei* esse videtur, quae etiam *Reiskii* est conjectura in not. mst. Agitur de puero, olim formosissimo, nunc barba et pilis hispido. — V. 1. 2. laudat *Pierson.* ad *Moer.* p. 50. — ἐσβέσθη. οὔπω σου τὸ καλὸν χρόνος ἔσβεσεν. *Rufin.* Ep. VIII. ubi vide not. T. II. P. III. p. 159. Eadem imagine *Meleager* Ep. XLIX. οὐδὲ πυραυγὴς Πρίν ποτε, νῦν δ' ἤδη δαλὸς, Ἀπολλόδοτος. — V. 2. χαρίτων λοιπὸν οὐδ' ὄνομα. Sic

Theocrit. Eid. XVI. 97. *βοᾶς δ' ἔτι μηδ' ὄνομ' εἴη.* — V. 3. *ἐν ἀθανάτοις.* quem non magis deflorescere posse arbitrabamur, quam Deos, Apollinem v. c. aut Bacchum, cui *inconsumta juventas, Qui puer aeternus, qui formosissimus alto Conspicitur coelo. Ovid.* IV. Metam. 17. — V. 4. *εἰσὶ τρίχες.* Cf. ad *Automed.* Ep. II. T. II. P. II. p. 128.

XX. Vat. C. p. 574. „Primum distichon protulit „Salmasius ad Scr. Hist. Aug. T. II. p. 343. Caetera „plana sunt. *ἀκάνθας* hic vocat, quas alibi *φθονερὰς τρίχας.*" *Br.* *Stratonis* ingenium hoc Epigr. videtur prodere. Ipse puer loquens inducitur. Puerum ipsum poëta sibi finxit ut statuam, in cujus basi forte hi versus legerentur. — V. 1. *μὴ δύσῃ σ' ἀ.* margo Apogr. Lennep. *μὴ 'κδύσεις.* Ap. Pauw. — V. 2. *οὕτως.* sic, veste indutum. *κἀμέ.* me haud secus ac statuas, veste indutas. — *ἀκρολίθου ξοάνου.* Statua *ἀκρόλιθος* non est statua lapidea, quod visum est *Salmasio*; multo minus signum, in summo aedium fastigio collocatum, quae *Trilleri* est sententia in Obss. crit. p. 325. sed potius statua ex ligno, cujus extrema tantum, quae vestis non tegebat, ut caput, pedes manusque, e marmore erant. Vide *Lennep.* ad *Phalar.* p. 72. *Winkelm.* Hist. Art. p. 15. De eadem re quaedam notavit *Eschenburg* ad *Lessingii* Collect. T. I. p. 39. sq. — Facit huc, quod *Athenaeus* narrat de Nannio meretricula, quam Atheniensium dicacitas *προσκήνιον* appellaverat, *ὅτι πρόσωπόν τε ἀστεῖον εἶχε καὶ ἐχρῆτο χρυσέοις καὶ ἱματίοις πολυτελέσι· ἐκδῦσα δὲ ἦν αἰσχροτάτη.* L. XIII. p. 587. B. — V. 3. *δ'* post *γυμνὴν* desideratur in membr. Adscriptum margini Ap. Ruhnk. ubi ad *γυμνὴν χάριν* haec notantur: *τὴν πυγὴν ψιλήν, γυμνήν, ἄτριχα.* Male. Intellige *concubitum cum nudo puero.* sive simpliciter: *Nudi Antiphili venustatem explorare cupiens.* i. e. *γυμνὸν Ἀντίφιλον ἀθρῆσαι ζητῶν.* — *ἀκάνθαις.* Cf. *Rufin.* Ep. XXXVI. — Postremum versum cum parte praec. laudat *Warton.* ad *Theocrit.* T. II. p. 48.

XXI. Vat. C. p. 571. Plan. p. 484. St. 629. W.— V. 1. φίλην. Vulgo, quod caſto monacho debetur. Verum *Brodaeus* vidit absque codice. Vir Doct. ap. *Huet.* p. 49. transpoſitis vocabulis φίλην θεόθ' αἶτ. parum eleganter. — V. 2. αἰτοῦντι. om. Vat. C. De verbo αἰτεῖν vide ad *Aſclepiad.* Ep. I. T. I. P. II. p. 21.

XXII. Vat. C. p. 577. „Hoc diſtichon praefixum „ſequenti in cod. ubi ex duobus unum Epigr. At ſepa„randa videntur, quod fuit etiam Orvillii judicium, quem „vide ad Chariton. p. 199.“ *Br.* — V. 1. ἄθρει μοι διὰ παντός. Vat. C. In Ap. Lipſ. et Voſſ. ἄθροι. in marg. ἄγρει. Deinde membr. ὅλαν κατάτηκ' Ἀρίβαζε. Totum verſum ſic emendavit *Dorvill.* ut *Br.* eum edidit. Ad verba ὅλαν τὰν Κνίδον κατέτηκε comp. *Meleager* Ep. XIII. καὶ πέτρον τήκω χρωτὶ χλιαινόμενον. In primis diſtichi verbis haereo. Legendum ſuſpicabar:

Ἀνθρακίη διὰ παντός· ὅλαν κατέτηκ' Ἀρίβαζος
τὰν Κνίδον.

Totus locus nil niſi carbones; omnem enim Cnidum Aribazus incendit. διὰ παντὸς non ſolum ad *tempus* refertur, quod *Dorvillius* cenſet, ſed etiam ad *rem*, ut δι' ὅλου. Sic *Pauſan.* II. 34. p. 191. ἀλεκτρυόνα τὰ πτερὰ ἔχοντα διὰ παντὸς λευκὰ διελόντες. *Aeſchyl.* Suppl. v. 846. γομφοδέτῳ δορὶ δι' ὅλου. — Ἀνθρακίη autem ab horum poëtarum ingenio non alienum. Cf. not. ad *Poſidipp.* Ep. VI. T. II. P. I. p. 137. et Ep. VIII. p. 139. — V. 2. θρυπτόμενα θέρεται. Haec eſt genuina membr. lectio, quam Apogr. in τυπτόμενα φλέγεται et φέρεται temere mutaverunt. *Callim.* Ep. IX. ὁ μὲν ἀρσενικῷ θέρεται πυρί. Idem fortaſſe vocabulum lectum olim ap. *Ariſtaen.* II. Ep. I. p. 70. οὗτος δ' οὖν ἐρᾷ σου, Καλύκη, καὶ τῷ σῷ θέρεται (vulgo φθείρεται) πυρί.

XXIII. Vat. C. p. 577. junctim cum praecedente. Aribazus puer Perſicae originis fuit, quod ipſum no-

men indicat. Cnidus autem, ubi habitasse videtur, cum reliqua Caria Persis parebat.

XXIV. XXV. Vat. C. p. 586. ubi Ep. XXV. alterum praecedit; ceterum versus in utroque eodem ordine leguntur, quo *Br.* edidit. In aliis libris ordo mirifice turbatus. *Wolf.* in Sapph. Fragm. p. 253. conjunxit posterius distichon Ep. XXV. cum v. 3. 4. Ep. XXIV. Alia Apographa, omisso altero disticho Epigr. XXIV. ex priore et altero disticho Ep. XXV. simul cum secundo Ep. XXIV. unum Epigramma conflarunt. Suspicabatur *Dorvillius* ad *Charit.* p. 89. haec quatuor disticha nonnisi unum carmen conficere, improbante *Brunckio*, cujus haec sunt: „Tam persuasus sum, disticha in cod. recte esse „disposita et singula tetrasticha Epigramma facere, ut „carminum ordinem immutaverim. Nihil prorsus inter„est, utrum prius vel posterius legatur. Dialogus est „in hocce; verba ἔστι δ' ἀωρὶ καὶ σκότος, famuli sunt. „V. 1. in cod. scriptum ὅλως, manifesta menda.“ *Toupius* in Cur. Nov. p. 237. prius distichon Ep. XXIV. praefigendum putabat versibus a *Suida* prolatis in κωμάσομαι:

ἢν γάρ με κτείνῃς, τότε παύσομαι· ἢν δέ μ' ἀφῇς ζῆν,
καὶ διαθῇς τούτων χείρονα, κωμάσομαι.

ignorans scilicet, hoc distichon partem esse carminis *Asclepiad.* XXVI. ubi vide not. Huic poëtae utrumque carmen facile equidem tribuerim; nisi forte *Meleagri* est, quem conf. Ep. LVI. — V. 1. τοῦτον. sic Vat. C. In Ap. Guy. not. τούτων. τῶν νῦν γενομένων, ἐν ταύτῃ τῇ ὥρᾳ. male. — V. 2. λουόμενον. membr. non λυόμενον, ut *Dorvill.* dedit. *Asclepiad.* IV. στέφανοι — οὓς δακρύοις κατέβρεξα. ubi vide not. Coronae tingebantur, ἐλούοντο, interdum unguentis, quo h. l. respici videtur. Cf. not. ad *Meleagr.* Ep. XCVII. T. I. P. I. p. 111. — V. 3. In marg. Ap. Pauw. tanquam a *Guyeto* legitur: *fort.* οὐχὶ μακρήν. *Pauw* conjiciebat μὰ τήν. Neutrum membran. lectioni praefe-

rendum: Viam ibo longam quidem, sed non frustra institutam. — Sequ. verba, ἔστι δ' ἀωρὶ καὶ σκότος, non opus est, famulo tribuas. Ipsius comissaturi poëtae esse possunt. — Ad ἀωρὶ subaudi νυκτός, vel νύκτωρ. Praeter hunc unum locum et alium *Luciani* T. II. p. 22. nullum habebat *Schlaeger* ad Moer. p. 32. qui illo additamento careret. *Pierson* adjecit *Heracliden* ap. *Athen.* XII. p. 432. F. ἀλεκτρυόνα — ἀωρὶ κοκκύζοντα. Sic etiam *Polyaen.* II. c. 34. τοῖς ἀωρὶ βαδίζουσιν. — V. 4. μέγας φανός. *Propert.* L. III. El. XIV. 15. *demonstrant astra salebras; Ipse Amor accensas praecutit ante faces.* *Valerius* in Anth. Lat. T. I. p. 670. *Quid faculam praefers, Phileros? qua nil opu' nobis. Ibimus: hoc lucet pectore flamma satis.*

T. 156.] *XXV.* Vat. C. p. 586. Vide ad praeced. Ep. — Comissabundus se fulmina et tempestatem nihil timere ait, cum Amor ipsum satis tutum a periculis praestet. — V. 1. ἄκρητον μανίην. non vino ebrius, sed amatorio furore. De vocis ἄκρητος usu figurato quaedam notavi ad Ep. *Pauli Silent.* XXXVII. — μεθύων μύθοις. sermonum, in amorem pellicentium, plenus, tantum non ebrius. ἔνθεος καὶ μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι. *Lucian.* in Nigrin. T. I. p. 31. ed. Bip. *Plutarch.* T. II. p. 712. E. mimos appellat μιμήματα πραγμάτων καὶ λόγων, ἃ πάσης μέθης ταραχωδέστερον τὰς ψυχὰς διατίθησιν. — V. 2. εὐφρόσυνος Ap. Lips. contra poëtae mentem, qui se dementia actum et securum per periculosam viam grassari ait. εὐφροσύνοις suspic. *Reisk.* in Misc. Lips. IX. p. 93. — V. 3. δέ μοι. Vat. C. — V. 4. ἔχων. membr. ἔχω *Reisk.* l. c. Idem *Cornelio de Pauw* in mentem venit. — ἢν βάλλῃ male interpretatur *Dorvillius.* Sensus est: Si Jupiter fulmina jacit. — ὅπλον scutum inprimis, quod telis objicitur.

XXVI. Vat. C. p. 587. Edidit *Klotz* in Mus. Strat. nr. XLIV. *Warton* ad *Theocr.* T. II. p. 66. In pue-

rum formosum, in pugilatu victorem. Optimae notae carmen, *Stratonis* ingenio non indignum. — V. 1. πυγῇ. Vat. C. πυγμῇ est in omnibus Apogr. quae vidi, excepto Lipsiensi. — V. 2. λημνίσκοις. ταινίαις. *Hesych.* Λημνίσκους. τὰς ταινίας, Συρακούσιοι. Vide *T. Hemsterh.* in Misc. Obss. V. 3. p. 70. et ad *Lucian.* T. I. p. 164. Morem athletas taeniis ornandi illustravit *P. Wessel.* ad *Diodor.* XVII. 101. p. 238. et *Ruhnk.* ad *Timae.* p. 246. — V. 3. πεφυρμένον. *Strato* Ep. LXVIII. πεφυρμένος ὄμματα κλαυθμῷ. Cf. eundem Ep. XXXIV. — σμύρνης. Suavius hoc mihi videbatur esse, quam si faciem unguento myrrhino inunctam habuisset. σμύρνα Συρίη inter pretiosa unguenta commemoratur ap. *Philodem.* Ep. XXII. ubi vid. p. 233.

XXVII. Vat. C. p. 591. Obscurum Epigramma, quod vellem clariss. editor disertius explicasset. At hic nihil notavit praeter haec: „Sic in cod. scriptus est vs. 1. „Ἑρμῇ τοξευθεὶς ἐξέσπα σε πικρὸν ἐφήβῳ. in quibus nullus omni„no sensus. Emendabat Salmasius: Ἑρμῆς τοξευθεὶς ἐξέσπασε „πικρὸν ὀϊστόν· Κἠγὼ τὴν αὐτὴν οὐχὶ λ. τ. E sensu carminis „manifestum est, negationem in primo versu esse debere. „Est in eo metaphora e sagitta petita, qua quis confixus „eam e vulnere extrahit: sed ideo ὀϊστὸν contra codicis „auctoritatem scribendum non erat." Adscribam etiam, quae *Cornel. de Pauw* ad hoc Ep. notavit: „Scri„bendum videtur:

„Ἑρμῇ τοξευθέντ' ἐξέσπασας ἰὸν ἐφήβῳ,
„κἠγὼ τὴν αὐτήν, ξεῖνε, λέλογχα τύχην.
„Ἀλλά σ' Ἀπολλοφάνους τρύχει πόθος, ὦ φιλάεθλε,
„ἔφθασας εἰς ἓν πῦρ, οἱ δύ' ἐνηλάμεθα.

„Hermae, viro juveni, sagitta percusso jaculum extra„xisti. Et ego vero, mi hospes, eandem nunc sortem „subii. At Apollophanis te desiderium comedit; o labo„rum amans, in eundem tu incidisti ignem; nos duo

„agitati ſumus et percuſſi. Senſus ſic elegans eſt: Cum „antea Hermae ſuppetias tuliſti, mihi easdem nunc ferre „potes: quanquam, quid miſer ego garrio? Id tibi nunc „impoſſibile. Eodem enim telo percuſſi ſumus, eodem „igne urimur; quare mihi ſane nunc opem ferre non „potes, cum tibimetipſi id tentes fruſtra.“ Haec ille, qui ſecundis curis pro ἰδν tentabat ὄγκον; pro οἱ δύ' autem ᾧ δύ'. Hae emendationes, quae auctori ſuo valde elegantes videbantur, rem minime ſalvam praeſtant. Quod enim ille de Herma, puero, ſomniabat, falſiſſimum eſt. Agitur de Mercurio φιλαέθλῳ, *palaeſtrae praeſidi*, formoſi ephebi amore capto. Hoc poëta ita extulit: Mercurium ipſum palaeſtricis artibus ab Apollophane ſuperatum eſſe. Phantaſma, quod *Brunckii* emendatio verſu primo efficit, illuſtratur Od. *Anacreontis* XIV. 14. ubi Amor in certamine, ὡς οὐκέτ' εἶχ' ὀϊστούς, Ἤσχαλλεν· εἶθ' ἑαυτὸν Ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον· Μέσος δὲ καρδίης μευ Ἔδυνε καί μ' ἔλυσε. (fort. μ' ἔκνιζε.) Ut hîc Amor ſagittae loco in pectus penetrat, ſic ap. Anonymum puer in Mercurii corde bella gerebat. — Jam vero v. 3. cum praecedentibus non cohaeret. ἀλλ' ἐμὲ antitheſin indicat, cujus nulla cauſa cognoſci poteſt. Expectabatur κἀμὲ γάρ, vel ſimile quid. In Vat. C. ἀλλά μ' vel ἀλλ' ἄμ' Ἀ. Neque ex ſeqq. lux affulget. Haec igitur aliis explicanda relinquimus.

XXVIII. Vat. C. p. 108. Plan. p. 448. St. 582. W. Similes luſus vide Ep. LXVII. LXVIII. Puero coronam roſarum mittens *Philoſtrat.* Epiſt. XXIX. περιθήσῃ δὲ οὐ σὺ τὰ ῥόδα, ἀλλ' αὐτὰ σέ.

XXIX. Vat. C. p. 592. Edidit *Klotz.* ad *Tyrt.* p. 24. una cum ſequ. Epigr. *Schneider* in Peric. crit. p. 20. Neminem, niſi aut Deus ſit, aut lapis, Apollodotum ſpectare poſſe, quin amoris flamma corripiatur. Inter pueros, quos *Meleagri* Muſa celebravit, etiam Apollodotum fuiſſe, apparet ex ejus Epigr. XLIX. Haec res et carminis ſtilus efficit, ut facile accedam ad *Pauwii*

ſententiam, qui hoc et ſq. diſtichon *Meleagro* tribuendum eſſe ſuſpicatur. — V. 4. ἢ θεὸς ἢ λίθος. De ſtupidis et omni elegantiori ſenſu privatis hominibus paſſim: λίθος, οὐκ ἄνθρωπος. Exempla collegit *Wetſten.* ad Nov. T. I. p. 265.

¶. 157.] XXX. Vat. C. p. 592. junctim cum praecedente. Separatim protulit *Salmaſ.* in Plin. p. 776. A. Etiam hoc diſtichon *Meleagri* eſſe videtur, qui Heraclitum puerum paſſim celebravit. — V. 1. M. Ἡράκλειτος ἐμοὶ πόθος οὔτι σ. Vat. C. οὐχὶ *Salmaſ.* dedit. — V. 2. ἐμὸν eſt in Cod. ἐμοῦ exhibuit *Salm.* Heraclitus puer ex Magneſia fuiſſe videtur. Jam lapis Magneſius (μάγνης λίθος et μαγνῆτις), qui ferrum trahit, etiam Heraclius appellatur. Hinc poëtae luſus. *Plato* in Ione p. 363. E. θεία δὲ δύναμίς σε κινεῖ, ὥσπερ ἐν τῇ λίθῳ, ἣν Εὐριπίδης μὲν μαγνῆτιν ὠνόμασεν, οἱ δὲ πολλοὶ Ἡρακλείαν. Ad ea, quae *Salmaſius* l. c. congeſſit de magnete, *Schneiderus* addidit *Euſtathii* locum ad Ιλ. τ. p. 338. 38.

XXXI. Vat. C. p. 593. Omiſſo primo diſticho, quod a Cod. Lipſ. abeſt, hoc carmen edidit *Wolf.* ad Fragm. Sapph. p. 253. Integrum poſt *Br.* exhibuit *Ruhnk.* Ep. crit. p. 85. nov. ed. nam in prima edit. mutilum eſt. Poëta nautae ſe comparat, verno tempore incertum pelagus tentanti, puerumque, quem deperit, precatur, ut ipſum aut ſincere amet aut palam et aperte oderit. — V. 1. Διόδωρε. Diodorum puerum paſſim commemorat *Meleager*, quem ſi quis hujus quoque Epigrammatis auctorem exiſtimaverit, me conſentientem habebit. Simile eſt ap. eundem phantaſma Ep. XLIV. ἢν μοι συννεφὲς ὄμμα βάλῃς ποτε, χεῖμα δέδορκα, Ἢν δ' ἱλαρὸν βλέψῃς, ἡδὺ τέθηλεν ἔαρ. Eidem poëtae comparatio amoris cum navigatione perquam familiaris eſt.— V. 2. κρινόμενος. incertis fluctibus ſpectatus, multis igitur gravibusque periculis obnoxius. De nauta, qui multum maris emenſus perierat, *Antip. Sidon.* Ep. XCVII. ὁ πόσον

σαν ὕδωρ Ὤλεσε τὸν τόσσῳ κεκριμένον πελάγει. *Leon. Alex.* Ep. XV. ἀσπίδα δ' ἔσχον Σωσθεὶς κεκριμένην κύματι καὶ πολέμῳ. — V. 3. Comparavit haec *Rubnk.* ad *Hesiod* E. καὶ H. 550. ἄλλοτε μέν θ' ὕει ποτὶ ἕσπερον, ἄλλοτ' ἄησι. Similiter *Theocr.* Eid. IV. 43. χ' ὡ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει. — V. 4. εὔδεις ἁβρὰ γελῶν δ' ὄμμασιν. Vat. C. ἐνδεὶς *Wolf.* edidit, infeliciter suspicatus, ἐνδιὸς legendum esse. εὔδιον not. in marg. Apogr. Guy. et R. Sed praeferendum procul dubio *Brunckii* εὔδιος. Cf. ad *Meleagr.* Ep. LXIX. T. I. P. I. p. 86. Hoc recepto, vide an servata, quam membr. praebent, conjunctione δέ, legi debeat: ἄλλοτε δ' αὖτε Εὔδιος, ἁβρὰ γελῶν δ' ὄμμασιν ἐκκέχυσαι. Posterior enuntiatio causam prioris continet, quod apud poëtas haud infrequens. Quum in Ap. Lips. ἐκκέχυται haberetur, *Reisk.* conjecit in not. mst. ὄμμα σόν, quod nunc non est necesse. *Ridentem effundi oculis* doctius quam *diffuso vultu ridere*, aut, ut *Heliodor.* dixit L. VIII. p. 396. ἱλαρῷ καὶ διακεχυμένῳ βλέμματι. *Apollon.* Argon. III. 1009. νεκτάρεον μείδησ'· ἐχύθη δέ οἱ ἔνδοθι θυμὸς Αἴνῳ ἀειρομένης. — V. 5. τυφλὰ κύματα. Vide ad *Serapion.* Ep. T. II. P. II. p. 340. — V. 6. Quum vox κῦμα ter in quatuor versibus repetatur, scribendum procul dubio:

μεγάλῳ χείματι πλαζόμενος.

in quam emendationem incidit etiam *Huschkii* ingenium, in Anal. cr. p. 164. qui cum alia comparat, tum *Catullum* Epith. Pel. et Th. 97. *Qualibus incensam jactastis mente puellam Fluctibus, in flavo saepe hospite suspirantem.* *Corn. de Pauw* μεγάλῳ χεύματι tentabat. — V. 7. πάλιν. Vat. C. Comparandus *Theognis* v. 89. ἤ με φίλει, καθαρὸν θέμενος νόον, ἤ μ' ἀποειπὼν Ἔχθαιρ', ἀμφαδίην νεῖκος ἀειράμενος.

XXXII. Vat. C. p. 515. In Plan. p. 38. St. 55. W. interpolatum legitur; nam pro παιδείῳ *Planudes* παρθενικῷ dedit. Vaticani Cod. lectionem primus restituit

Dorvill. ad *Char.* p. 555. Idem Θρασύβουλε exhibuit. At in membr. et in Plan. Θρασύδουλε legitur. — V. 2. ἀσθμαίνεις. de alto amantium suspirio illustr. *Mitsch.* ad *Horat.* T. II. p. 107. — δελφὶς ὥς. Proverbialis locutio. *Ion* ap. *Plutarch.* in Vit. Cic. T. V. p. 260. ed. Tub. κἀκεῖ γὰρ ὡς δελφῖνος ἐν χέρσῳ βία. quem attigit *Toup.* ad *Longin.* π. ὕ. p. 271. — V. 3. δρέπανον. Ad fabulam de Andromeda, Persei virtute liberata, respici videtur. Apte nostrum carmen adhibuit *Mitscherl.* ad illustrandum *Horat.* I. Od. XXVII. 21. *Quae saga, qui te solvere Thessalis Magus venenis, quis poterit Deus? Vix illigatum te triformi Pegasus expediet Chimaera.*

XXXIII. Vat. C. p. 590. „Hoc etiam miserum in „modum corrupit male casta monachi manus. Vide Plan. „p. 485. St. 630. W. Doctissimorum etiam virorum „saepe conjecturis praestat bonus codex. Casaubon. ad „Theocrit. Eid. I. emendabat τὸν τρυφερῆς τρυφερῆς. Toup. „Ep. crit. p. 91. [74. Lips.] τὸν τρυφερῆς πάρθνου." *Br.* Argumentum carminis ut *Meleagr.* LXXII. *Marc. Argent.* VIII. Illorum autem gallo gallinaceo Noster luscinias substituit. — V. 1. τί μ' ἀνιᾶτε. Vulgo. — V. 2. τὸν τρυφερῆς παρθένου. Vulgo. πάρθνου, quod *Toupius* conjecit, debetur *Huetio* p. 49. — Versus fortasse expressus ex *Meleagr.* Ep. XCIII. καὶ θῆρες ἄτεγκτοι τέρποντα τρυφερῷ χειρὶ χλιαινόμενοι. — V. 3. πετάλ. *Strato* Ep. II. καὶ ἀηδόνας ἐν πετάλοισιν. — εἰ δέ. quod si natura loquax est muliebris natura, tamen, quaeso, quiescite. — Nihil hac clausula languidius. Poëtae suppetias ivit *Grotius* vertens:

sin muliebre est
Multa loqui, jam vos, nil veto, perficite.

qui sensus ex graecis verbis effici non potest. Vix tamen ea corrupta esse putaverim.

XXXIV. Vat. C. p. 591. ubi ἄδηλον. Ut *Meleagri* edidit *Warton.* ad *Theocr.* T. II. p. 201. A sterili pue-

rorum amore dehortatur poëta. — V. 1. ἴαχε μ Vat. C. ἴσχετε. Ap. Guy. R. Pauw. Lipſ. — V. 2. ἀπρήκτοις ἐλπίσι. *Agath.* Ep. LXXVIII. 6. Spe vana amamus et tantum non furimus. Vide ad *P. Silent.* Ep. X. 3. — ¶. 158.] V. 3. ἐπὶ ψαφαρὴν, intell. γῆν. θάλασσαν ἀντλεῖν cum aliis proverbiis de rebus inutiliter ſusceptis laudatur in Append. Vat. III. 49. p. 305. — Mox junge ψεκάδα ἀπὸ Λιβύσσης ψάμμου, abundante ἀπὸ, ut paſſim (vide ad Scol. XXII. T. I. P. I. p. 308.) et ἀριθμητὴν ἀρτιάσαι pro ἀριθμῆσαι, *numerare arenam Libycam.* Vulgo dicitur per paroemiam ἄμμον μετρεῖν. *Diogen.* Prov. II. 27. Similiter *Theocrit.* XVI. 60. ἀλλ' ἴσος γὰρ ὁ μόχθος ἐπ' ᾀόνι κύματα μετρεῖν, Ὅσσ' ἄνεμος χέρσονδε μετὰ γλαυκᾶς ἁλὸς ὠθεῖ, Ἠ ὕδατι νίζειν θολερὰν ἰοειδέϊ πλίνθον. Ad noſtrum locum plurimum facit *Maxim. Tyr.* Diſſ. XXVI. 9. p. 32. ἄδικος ἡ μίξις, ἄγονος ἡ συνουσία· ἐπὶ πετρῶν σπείρεις, ψάμμους ἀροῖς· μετένεγκε τὰς εὐφροσύνας ἐπὶ τὴν φύσιν, τρέψον ἐπὶ τὴν γεωργίαν τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐγκάρποις ἥσθητι ἡδοναῖς· ὡς κε μὴ ἄσπερμος γενεὴ μετόπισθεν ὄληται. — Ceterum ψεκάδες ſunt res quaeque minutiſſimae, ramenta. *Brunck.* ad *Ariſtoph.* Pac. 121. — V. 6. ἐνιχθονίοις ἡδύ τε ἀκαμάτοις. Vat. C. quod in plurimis Apogr. emendatum eſt. — Fruſtra puerorum amorem tibi certum fore ſperas, quum eorum pulchritudo a Diis hominibusque expetatur, ut nunquam adeo a rivali tutus ſis. — V. 7. εἰς κενὸν ἥμαρ. Vat. C. ἡμῶν emendatum in marg. Ap. Guy. et R. recte ſine dubio. — V. 8. μόχθοις. Vat. C. et ἐκκέχυται. Omnes labores, quos inſumſeram, perierunt. Metaphora ducta ab agricola in litoris arena ſementem faciente. ψάμμον ἀροῦν ex *Maximo Tyrio* paulo ante laudavimus. Simile eſt hoc ap. *Theogn.* v. 108. ἶσον γὰρ σπείρειν πόντον ἁλὸς πολιῆς· Οὔτε γὰρ ἂν πόντον σπείρων, βαθὺ λήϊον ἀμῷς, Οὔτε κακοὺς εὖ δρῶν, εὖ πάλιν ἀντιλάβοις.

XXXV. Vat. C. p. 593. Obſcurum Epigramma, nec fortaſſe integrum. Eſt dialogus aut inter ſervum et

herum, aut inter puerum et ſervum paederaſtae. — V. 1. *A.* Ne mihi hoc itera! *B.* Quid culpae admiſi? Ipſe me miſit. αὐτὸς aut *dominus* eſt, ut paſſim; vide *Abreſch.* Lectt. Ariſt. p. 207. aut puer amatus. Hoc fere malim. Puer amanti iratus invito animo ejus nuntium accipit. Servus deprecatur iram, ſervitii neceſſitatem praetexens. Pro ἔπεμψε tamen in marg. Ap. Guy. et Ruhnk. ἐπέμψω notatum. Sequ. verſu fortaſſe mutata interpunctione legendum:

α. δεύτερον οὖν φήσεις; β. δεύτερον εἶπεν. ἴθι.

Num igitur denuo repetere audes, quae mihi ingrata eſſe intelligis? — Tum ſervus reſpondet: Quidni faciam? Iterum iterumque mihi dominus dixit: abi, nec cunctare. — Ad ἐκείνου ſubaudiendum videtur ῥήματα vel ſimile quid. — V. 4. εὑρήσω χ' ἥξω. Vat. C. Ordinem verborum mutavit cl. editor. At in his equidem caecutio. Pro οἶδα *C. de Pauw* οἶσθα malebat; fortaſſe recte. — Senſus latere videtur nequam, ut ap. *Meleagr.* Ep. XLVI. *Philodem.* Ep. XVII. εὖ δ', ὦ φιλεραστρι' ἄκοιτις, Ἤδη τῆς Παφίης ἴσθι τὰ λειπόμενα. At totius carminis contextum alii explanabunt, qui nobis ſagacitate praeſtant.

XXXVI. Vat. C. p. 584. Prius diſtichon edidit *Wetſten.* ad N. T. I. p. 400. Totum *Klotz.* ad *Tyrt.* p. 73. In puerum reliqua venuſtum, ſed pedibus minus eleganter formatis. Optimae notae carmen. — V. 1. βοᾶτε Vat. C. male. — οὐχὶ Ap. Lipſ. — V. 2. Vide *Eraſmi* Adag. III. Cent. 94. — πᾶσι δέδωκαν *Klotz.* — V. 3. ἐν ὕμμ. Ap. Lipſ. — Mox *Klotz.* male ἀντηρίσαμος ex conjectura ſua. Nihil verius lectione codicis, qua *inſignis* verecundia in pueri oculis laudatur. — V. 4. ἀμφιτέθαλε χάρις. Cf. ad *Rhian.* Ep. IV. T. I. P. II. p. 323. — V. 5. Conf. Ep. *Antip. Sidon.* III. — V. 8. „Male in Cod. ſcriptum: κάλλεϊ δέ σ' ἑτέρῳ τέρψει ἀγαλλό„μενος." *Br.* At in Apogr. Spallett. eſt σφετέρῳ', quod etiam in membr. legi nullus equidem dubito. — Eſt

in his versibus suavis ironia: Illud pedis vitium crepida occultabis, cujus elegantia haud secus ac tua pulchritudine laetaberis. Si vera est *Brunckii* emendatio ἀγαλλόμενον, hoc pro σὺ positum est. *Pauw* ἀγαλλομένα tentabat, *crepidam* sibi fingens Pyrrhi pulchritudine delectatam. Omnino male.

XXXVII. Vat. C. p. 585. Plan. p. 485. St. 630. W. Sic plane *Philodem.* Ep. XX. γιγνώσκω, χαρίεσσα, φιλεῖν πάνυ τὸν φιλέοντα, Καὶ πάλι γιγνώσκω τόν με δακόντα δακεῖν. ubi vide not. T. II. P. I. p. 230. — V. 1. κἢν μ' ἀδικεῖ. Vat. C.

XXXVIII. Vat. C. p. 514. „Ex ordine, quo hic „posita sunt hoc et sequ. Epigramma, quo sensu intelli-„genda sint, animadvertitur. Planudes ea retulit in „L. I. cap. Εἰς χρόνον." *Br.* p. 122. St. 176. W. Puerum monet, ut tempore utatur, antequam pili tenerum haedum in hircum vertant. — ἔριφοι autem appellantur pueri meritorii. cf. *Lucill.* Ep. V. 6. T. II. P. II. p. 440. — Cum sensu totius distichi conspirat *Strato* Ep. LVII. *Martial.* L. IV. 7. *Cur here quod dederas, hodie, puer Hyle, negasti? Durus tam subito, qui modo mitis eras? Sed jam caussaris barbamque, annosque, pilosque: O nox, quam longa es, quae facis una senem!*

¶. 159.] *XXXIX.* Vat. C. p. 515. Plan. p. 122. St. 170. W. Similiter *Rufinus* Ep. XXXVIII. ad exoletum: μηδὲ συνάντα· Ἀντὶ ῥόδου γὰρ ἐγὼ τὴν βάτον οὐ δέχομαι. Commentarii instar est locus *Achill. Tat.* L. II. p. 98. ubi quis de puerorum agens κάλλει, ὅτι παρακύψαν μόνον οἴχεται καὶ οὐκ ἀπολαῦσαι δίδωσι τῷ φιλοῦντι. ubi in verbo παρακύψαι de rosa cogitavit auctor e calyce prorumpente. *Galenus* in Suas. ad Art. c. VIII. ἄμεινον οὖν ἐστιν ἐγνωκότας τὴν μὲν μειρακίων ὥραν τὴν ἠρινοῖς ἄνθεσιν ἐοικυῖαν, ὀλιγοχρόνιον δὲ | τὴν τέρψιν ἔχουσαν. *Ovid.* II. A. A. 115. *Nec violae semper, nec biantia lilia florent; Et riget amissa spina relicta rosa. Et tibi jam cani venient, formose, ca-*

pilli. — ἦν δὲ παρέλθῃ, οὗτος ὁ βαιὸς χρόνος scil. Idem dicit, sed efficacius etiam, paroemia ap. *Suidam* T. III. p. 262. ῥόδον παρελθὼν μηκέτι ζήτει πάλιν. ubi *Kustero* παρελθὸν corrigenti non debebat calculum adjicere *Toupius* Em. in Suid. p. 400. Hoc enim dicere voluit paroemiae auctor: Rosam florentem ubi praeterieris, non amplius invenies; tam cito perire solet! Hoc sensu certe accepit *Suidas*, cum addit: ἐπὶ τῶν κυδαινόντων τινά. Alii in alium sensum detorserunt. Vide *Gatacker.* ad *Antonin.* XI, 33. p. 342.

XL. Vat. C. p. 409. „Misere corruptum est in „membranis hoc epigr. quod ideo omissum in Gaulmini „codice. Aliquanto emendatius editum est a sagacissimo „Toupio in Addend. in Theocrit. p. 392. Salmasii no„tis adjutus aliter pridem emendaveram. Utri felicius „res cesserit, judicent eruditi, qui si secundum Toupium „pronunciaverint, a tanto viro me vinci facile patiar. „Obscoenum est carmen, sed tam planum nunc et perspi„cuum, ut interpretatione non indigeat. Dialogus est „duorum caprariorum in Hermaphroditi statuam. λακόπυ„γος non comparet in lexicis; sed vox proba est, quae „etiam duplici κ scribitur. Occurrunt apud Pollucem „p. 237. λακκόπεδον et λακοσχέας." *Br.* Venustum est Epigramma et optimae aetatis, sed vereor, ut Hermaphroditi statuae conveniat τὸ φάλανθον βρέγμα, aut ut omnino de statua agatur. Sed ut recte judicari possit de sensu carminis, lectionis primum auctoritas examinanda videtur. Quod ut rectius fiat, agedum, totum carmen, sicut in membr. habetur, adscribam:

Ἄδηλον. μιαρὸν τὸ ἐπίγραμμα ὅλον καὶ αἰσχρουργότατον.

Χαίρω τὸν λακόρυζον ὁρῶν θεὸν εἰςτοφάλανθεν
βρέγμ᾽ ὑπὸ τὰν ὄχναν αἰπόλε τυπτόμενον.

αἰπόλε τοῦτον ἐγὼ τρὶς ἐπύγισα· τοὶ δὲ τραγίσκοι
εἰς ἐμὲ δερκόμενοι ταυχιμέρας ἔβλεπον.
ὄντως Ἑρμαφρόδιτε πεπύγικεν· οὐ μὰ τὸν ἑρμᾶν
αἰπόλε καὶ τὸν πᾶν αἰπόλε καπιγελῶν.

— V. 1. λακέρυζον emendavit *Toup.* Nota est λακέρυζα κορώνη ex *Hesiodi* Ἐργ. 747. ap. *Hesych.* λοίδορος· φλύαρος. quod Satyris et Silenis aptum est epitheton. Idem *Pauwio* in mentem venerat. λακόπυγος formatum ad analogiam τοῦ λακκόπρωκτος, qua voce utitur *Aristoph.* in Nub. 1333. — In marg. Ap. Ruhnk. notata sunt haec: λακερύζειν. *multa verba facere. nugari. conviciari.* — φάλανθον βρέγμα. πολιόν. *Hesych.* Est et canum et calvum caput. Vide quae collegit *Menag.* ad *Diog. Laërt.* VII. 160. p. 330. Hoc alicui ex senioribus Satyris, Sileno aut Priapo convenit. — Elegans est vs. 2. emendatio αἰγᾶν, quae jucundam imaginem praestat capellarum cum Deo quodam calvo arietantium. In Ap. Guy. et Ruhnk. est ἄχναν, quod nullius est pretii. — V. 3. Si caprarius senilem Deum paedicavit, id per contumeliam fecisse putandus est, ut ille ap. *Theocrit.* Eid. V. 41. ἀνίκ' ἐπύγιζόν τυ, τὺ δ' ἄλγεες· αἱ δὲ χίμαιραι Αἵδε κατεβληχῶντο, καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρύπη. qui locus ad nostrum est aptissimus. — Mox ἔβλεπον Codicis servavit *Toup.* At hoc non explet poëtae mentem, et gravius quid desiderari vel Theocriteus locus ostendit. Admodum itaque verisimilis, certe elegans et docta est *Salmasii* emendatio in marg. Guy. et Ruhnk. ἐβάτευν. Quod si *Virgilius* in exprimendis Theocriteis (III. Ecl. 8. *Novimus et qui te, transversa tuentibus hircis, Et quo, sed faciles Nymphae risere, sacello.*) turpiora omisit, in eo castitatem poëtae laudamus, a qua laude Anonymus noster longissime abfuit. βατεῖν sic usurpat *Theocrit.* Eid. I. 87. ὡπόλος ὄκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται. — V. 5. 6. In his versibus emendandis valde recedit *Br.* a *Toupio.* Hic scripsit audaci conatu;

οὕτω σ', Ἑρμαφρόδιτε, πεπύγικα· καὶ μὰ τὸν Ἑρμᾶν,
αἴπολε, καὶ σαυτὸν· αἴπολε, κἀπεγέλων.

ubi in posteriore versu emendando certe a vero aberravit. καὶ μὰ est in Ap. Ruhnk. ναὶ μά, Ap. Guy. Pro ὄντως in marg. Ruhnk. ὂν τώς notatur. — *Brunckii* emendatio elegans est et probabilis in reliquis; at quod Hermaphroditum a caprario πεπυγισμένον ponit, id mihi quidem a contextu alienum videtur. In hac voce sinceram puto lectionem Codicis Ἑρμαφρόδιτε, quo non notus ille Mercurii filius, sed ipse caprarius significatur. *Suidas:* Ἑρμαφρόδιτος· ἢ τὸν ἀμφότερα ἔχοντα τὰ μόρια — ἢ τὸν αἰσχρῶς καὶ ποιοῦντα καὶ πάσχοντα. Similiter Σατυρίσκον appellat lascivum hominem *Theocrit.* Eid. IV. 62. et XXVII. 48. — Hoc admisso fortasse probanda *Reiskii* lectio in not. mst. πεπύγικας. — Ultima verba κἀπεγέλων firmare videntur, quod supra dixi, caprarium non tam libidinis, quam contumeliae causa, illud flagitium se admisisse gloriari. Fateor, mihi haec nondum satis expedita videri, propius tamen *Brunckium* ad veritatem accessisse puto quam Britannum criticum.

XLI. Vat. C. p. 542. Planud. p. 131. St. 189. W. Salsum Epigramma. Patricii filius omnes amantes a se absterret; hoc sanctitati ejus tribuendum videtur; at illum amantes fugiunt, quod eum Κύπριδι οὐχ ὁσίῃ, nefandae Veneri, deditum norunt. Haec fellatorem notant.

XLII. Vat. C. p. 553. qui Ἀμμιανοῦ inscribit, quod in Plan. p. 153. St. 223. W. ἄδηλον est. Non esse puerile hoc carmen apparet ex disticho ejusdem poëtae in eundem Polemonem, quod in membr. praecedit: nec *Planudes* amatorium esse putavit, ap. quem legitur in Tit. εἰς κλέπτας. Nihil hîc viderunt interpretes, quorum errores exagitat cl. *Huschke* in Anal. crit. p. 251. sqq. qui de judice venali et corrupto agi praeclare vidit. Idem jam diu antea viderat vir doctissimus *Tristan.* T. I.

p. 553. qui etiam, quod *Hufchkium* fugit, hominem illum detexit, in quem hoc difttichon fcriptum eft. Fuit is Polemo Sophifta, qui fub Trajano et Hadriano floruit, cujus vitam *Philoftratus* fcripfit L. I. 25. p. 530. fqq. Ei *Antonii* nomen fuiffe, apparet ex marmore Oxon. XXVIII. p. 95. ubi Smyrnaei dicuntur ἐπιτυχεῖν παρὰ τοῦ κυρίου Καίσαρος Ἀδριανοῦ δι' Ἀντωνίου Πολέμωνος — μυριάδας ἑκατὸν πεντήκοντα. unde *Olearius* recte emendavit §. III. p. 533. Ἀντώνιος Πολέμων pro Ἀντωνῖνος, praeeunte *Rubenio*. Hunc hominem fraudis ap. Smyrnaeos fufpectum multisque ob alias caufas invifum fuiffe, ex ejus vita ap. *Philoftratum* abunde prodit. Senfus difttichi igitur hic eft: Antonius es, Polemon, quod nemo ignorat; nunc autem ὤνιος, i. e. venalis, es factus. Similis eft lufus *Ammiani* Ep. VIII. T. II. p. 386.

XLIII. Vat. C. p. 582. Plan. p. 485. St. 630. W. Se a Venere tribus fagittis confixum effe conqueritur. Perfpicuum eft carmen. — V. 3. Vulgo ἣν δ' ἀ. Et fic membr. nifi quod ibi etiam ἀπανεύσω legitur. In Sched. Tryll. ἧ. *Schneider*. Peric. crit. p. 24. πῇ vel ποῖ emendabat, quod praecedentis fyllabae menfura vix tulerit. Praeferenda cl. editoris lectio, in quam etiam *Pauw* incidit, ᾗ δ' ἀπονεύσω. Eodem fenfu *Meleager* Ep. III. ποῖ ῥέψω; ποτὶ παῖδ' ἢ μητέρα. ubi vide not. p. 18. — Ad τῇ *Pauw* fubaudiens κόρῃ, et de duabus tantummodo hoc verfu agi videns, vitii fufpectum habuit praecedens difttichon, ubi tentat: τί μοι δισσοὺς — ἰοὺς et δισσὰ βέλη. At nefcio equidem, an liceat poëtas fic in ordinem redigere. Senfus eft: In varias partes trahor, five hic illic cruciatibus afficior. Non igitur ad τῇ fubaudiverim κόρῃ, fed pro adverbiis loci acceperim, ut ap. *Hefiod.* Scut. 210. δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἰθύνεον.

XLIV. Vat. C. p. 584. Edidit *Dorvill.* in Vanno crit. p. 155. Veneri exprobrat amoris cruciatus, quibus laborat. — V. 1. οἴων. Vat. C. et *Dorv.* οἴων eft in

marg. Guy. et Ruhnk. Jam olim mihi emendandum est visum:

εἰς οἷόν με πόθων λιμέν' ἄξενον, ὦ Κύπρι, θεῖσα.

Idem placuit *Cornelio de Pauw* in not. mst. Nota est significatio τοῦ ἄξενος, qua *ferum*, *importunum*, *periculorum plenum* significat locum. *Eurip.* Cycl. 91. ἄξενον στέγην ἐμβεβῶτες. Androm. 795. ἄξεινον ἐκπεράσαι ξυμπληγάδα. — V. 2. πεῖραν ἔχουσα πόνων. *Sophocl.* Trach. 142. ὡς ἐγὼ θυμοφθορῶ, Μήτ' ἐκμάθοις παθοῦσα· νῦν δ' ἄπειρος εἶ. *Meleager* Ep. XLI. οἶδα παθὼν ἐλεεῖν. — V. 3. ἢ Vat. ἦ Ap. Lips. — τοῦτ' ἔπος εἰπεῖν, gloriosae jactationis notionem habet. — V. 4. μόνη. Vat. C. quod revocandum. Pro ἔτρωσε haud scio an melius legatur ἔτρωσα. Ad sensum inprimis comparandum *Meleagri* Ep. XXXVII. — τὸν σοφὸν ἐν Μούσαις. *Meleager* Ep. CXXIII. 16. κὴν Μούσαις ποικίλος ὑμνοθέτας. *Theocrit.* Eid. VII. 12. ἐσθλὸν σὺν Μοίσαισι Κυδωνικὸν ἄνδρα.

¶. 160.] *XLV.* Plan. p. 332. St. 471. W. ubi sequitur Ep. *Gabrielii* in Amorem, quod legitur in Analect. III. p. 7. In eundem Amorem hoc distichon compositum esse, significat lemma in Planudea: εἰς τὸν αὐτόν. Commodior videtur interpretatio de amante, qui se totum amoris flammis ardere dicat; nec tamen certa. Si amatorium esset carmen, vix desideraretur in membr. Vat. quae nonnisi iis carent carminibus, quae imagines et statuas describunt.

XLVI. Vat. C. p. 360. in Capite τῶν ἐπιδεικτικῶν, cum lemmate: ἀδέσποτον. τοῦτο οὐκ ἐπιδεικτικὸν, ἀλλ' ἐρωτικόν τι ἐπίγραμμα. Tanquam ἀδέσποτον citatur etiam ap. *Stobae.* Tit. LXI. p. 389. 21. *Gesn.* 253. *Grot.* Nec ejus auctorem indicavit, qui latinam *Portii Licinii* imitationem laudat, *Aul. Gell.* XIX. 9.

Custodes ovium, teneraeque propaginis agnum,
Quaeritis ignem? ite huc, quaeritis? ignis homo est.

Si digito attigero, incendam sylvam simul omnem,
Omne pecus flamma est, omnia quae video.

Nescio igitur, qua auctoritate relatum sit inter Callimachea T. I. p. 330. ed. *Ern.* — V. 3. ἅψον. Similiter de Cynisca erubescente: χ' ἤφθα' εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχνον ἅψαις. ubi *Casaubon.* Lectt. Theocr. c. XV. nostrum Epigramma comparavit. — V. 3. γάρ μιν. Vat. C.

XLVII. Vat. C. p. 111. Plan. p. 450. St. 584. W. Nullas molestias periculave amantem timere affirmat auctor. Cf. *Asclepiad.* Ep. XXVI. — V. 2. εἰς κρ. καὶ εἰς. Vat. C. De insigni periculo. *Philodem.* Ep. XVI. οἶδ', ὅτι πὰρ κρημνὸν τέμνω πόρον, οἶδ', ὅτι ῥίπτω Πάντα κύβον κεφαλῆς αἰὲν ὕπερθεν ἐμῆς. — V. 3. πόνοις. Vat. C. a pr. m. ϑ superscriptum. — ἀπαυδῆσαι πόνοις dicuntur, qui laboribus obruti spei renuntiant. *Pseudo-Plut.* de Liber. Educ. T. II. p. 9. B. σπεύδοντες γὰρ τοὺς παῖδας ἐν πᾶσι τάχιον πρωτεῦσαι, πόνους αὐτοῖς ὑπερμέτρους ἐπιβάλλουσιν, οἷς ἀπαυδῶντες ἐκπίπτουσι. — V. 3. Similis est color in Ep. *Posidippi* IX. T. II. p. 48.

XLVIII. Vat. C. p. 95. Edidit *Reisk.* in Misc. Lips. IX. p. 117. nr. 294. Cum hoc disticho *Schneider.* Per. crit. p. 8. jungendum censebat illud, quod vulgo finem constituit Ep. *Pauli Silent.* III.

καὶ τίς ὑποτλαίη; τάχα τις τάχα τοῦτο ταλάσσας
δίψαν Ταντελέην τλήσεται εὐμαρέως.

Cui conjecturae obstat duplex distichi nostri versio ap. *Claudianum* nr. LXXXIX. XC.

Paupertas me saeva domat, dirusque Cupido.
Sed toleranda fames, non tolerandus amor.

* * *

Esuriens pauper telis incendor amoris.
Inter utrumque malum diligo pauperiem.

XLIX. Vat. C. p. 140. *Reisk.* in Misc. Lipf. IX. nr. 394. p. 696. Ludibundus poëta Cupidinem ab iis, quos fagittis vulneravit, comprehenfum fingit, Veneremque hortatur, ut periclitanti filio auxilium ferat. Simile phantafma obverfabatur *Aufonio*, cum Amorem ab Heroïnis punitum fingeret in *Amore cruci affixo.* — V. 1. ἐσούατα. Vat. C. et fic *Reisk.* — V. 2. οὐ λαλέεις vix fenfum habet idoneum. Legendum cum *Reiskio*:

οὐκ ἀλέγεις, Παφίη;

L. Vat. C. p. 444. Plan. p. 63. St. 91. W. Lufus minime probabilis, qui ductus videtur ex *Callimach.* Ep. XVI. Initio Vat. C. τρεῖς εἰσιν αἱ χάριτες. — „οὐ „δὲ μία. Sic recte in duobus Planudeae codicibus, falvo „metro, de quo male folliciti ediderunt οὐ δὴ μία.“ *Br.*

¶. 161.] *LI.* Vat. C. p. 101. Plan. p. 476. St. 618. W.

LII. Vat. C. p. 101. Plan. p. 483. St. 627. W. Amores fuos Deorum exemplo excufat. — V. 1. δαείς. cum refciverit. Friget hoc vocabulum. φοιτῶ. Cf. not. ad *Agath.* Ep. XXXI. — ἰξόν. *Meleager* Ep. IV. de oculis fuis: ὦ προδόται ψυχῆς, παίδων κύνες, αἰὲν ἐν ἰξῷ Κύπριδος ὀφθαλμοὶ βλέμματα χριόμενοι. ubi fimilia quaedam notavi. — θηρευτήν. omnia, quae pulchra et venufta funt, aucupantem iisque inhaerentem. De verbo θηρᾷν in re amatoria ufurpato vide *Dorvill.* ad *Char.* p. 555. fq. Auctor translationis *Plato* in Conv. p. 203. D. ubi Amor dicitur θηρευτὴς δεινὸς, ἀεί τινας πλέκων μηχανάς. unde emendandus *Themiftius* Or. XIII. p. 162. D. — V. 3. καὶ Ἀΐδα. *Mofchus* Eid. I. 14. de Amore: μικκύλα μὲν τήνω τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει, βάλλει κ᾽ εἰς Ἀχέροντα, καὶ εἰς Ἀΐδεω βασιλῆα. — V. 5. Ad haec nemo eft qui non meminerit loci Terentiani in Eunucho III. 5. 40. ubi Jovem ad Danaën defcendentem in tabula videns Chaerea: *Quem Deum!* ait, *qui templa coeli fumma fonitu*

concutit. Ego homuncio hoc non fecerim? Ego vero illud fecerim et lubens. Deorum amoribus recensitis *Clemens Alex.* Coh. ad Gent. p. 28, 24. τούτους ὑμῶν αἱ γυναῖκες προσκυνούντων τοὺς θεούς· τοιούτους δὲ εὐχέσθων εἶναι τοὺς ἄνδρας τοὺς ἑαυτῶν, οὕτω σώφρονας, ἵνα ὦσιν ὅμοιοι τοῖς θεοῖς, τὰ ἴσα ἐζηλωκότες· τοιούτους ἐθιζόντων οἱ παῖδες ὑμῶν σέβειν, ἵνα καὶ ἄνδρες γενήσωνται, εἰκόνα πορνείας ἐναγῆ τοὺς θεοὺς παραλαμβάνοντες.

LIII. Vat. C. p. 365. Plan. p. 56. St. 79. W. Simile hoc est *Sidonii Apollinaris* Carm. XI. 89.

Nec minor haec species, totiens cui Juppiter esset,
Delia, taurus, olor, Satyrus, draco, fulmen et aurum.

Amori iratus Jupiter ap. *Lucian.* II. Deor. Dial. T. II. p. 4. ed. Bip. σκότει, ὦ κατάρατε, εἰ μικρά, ὃς ἐμοὶ μὲν οὕτως ἐντρυφᾷς, ὥστε μηδέν ἐστιν ὃ μὴ πεποίηκάς με, Σάτυρον, ταῦρον, χρυσόν, κύκνον, ἀετόν.

LIV. Vat. C. p. 374. Plan. p. 11. St. 20. W. Ap. *Stobae.* Tit. LXI. p. 389. 5. *Gesn.* 252. *Grot.* Jovis cum Amore dialogus. Paucis verbis impudentis pueri indoles adumbrata. Similis color est in Epigr. *Moschi* T. I. p. 411. Ap. *Achillem Tat.* L. I. 1. Amor in tabula picta ἐπέστραπτο ὡς ἐπὶ τὸν Δία καὶ ὑπεμειδία, ὥσπερ αὐτοῦ καταγελῶν, ὅτι δι' αὐτὸν γέγονε βοῦς.

LV. Vat. C. p. 140. Plan. p. 487. St. 632. W. Sequioris aevi foetus. — V. 1. ὑφ' ἑσπέρα. Vat. C. — ὑγροῖς. *tenet assuetis humectans oscula labris. Lucret.* IV. 1190. — V. 2. νέκταρ. *Alciphron* I. Ep. 38. p. 178. ὡς δὲ ἡδύ τι καὶ ἀκήρατον ἀπὸ τῶν φιλημάτων νέκταρ ἔσταζεν. *Horat.* I. Odar. XIII. 15. *Oscula quae Venus Quinta parte sui nectaris imbuit. Statius* II. Sylv. I. 48. *Osculaque impliciti vernos redolentia flores.* — V. 3. ἔρωτα πεπωκώς. *Eustath.* de Am. Ism. IV. p. 116. καὶ πίνων οὐ πίνω, καὶ μὴ πίνων πίνω τὸν ἔρωτα.

LVI. In Vat. C. p. 88. nomen non adscriptum. τοῦ αὐτοῦ (i. e. *Meleagri*) additum in Plan. p. 472. St. 613.

W. Meretricis avarae, quam diu frustra expetiverat, amplexibus sibi frui visus erat poëta: quare nullis amplius precibus apud barbaram et crudelem puellam uti constituit. Nota historia de Thonide, meretrice, ap. *Plutarch.* Vit. Demetr. c. 27. T. VI. p. 34. ed. Tub. ἐπεὶ γάρ τις ἐρῶν ἐν Αἰγύπτῳ τῆς ἑταίρας Θωνίδος, ᾐτεῖτο συχνὸν χρυσίον, εἶτα κατὰ τοὺς ὕπνους δόξας αὐτῇ συγγενέσθαι, τῆς ἐπιθυμίας ἐπαύσατο. — V. 1. „τὴν βαρύμισθον. Sic Vat. „membr. Hanc lectionem habet etiam optimus Planudeae „cod. reg. sed e correctione βαρυ supra πολυ scripto. Ce„tera, quae a vulgatis differunt, dederunt optimae mem„branae.“ *Br.* Vulgo τὴν πολύμισθον. — Meretricem, omnem civitatem amore sui incendentem, καταφλεξίπολιν facete appellat poëta, cui fortasse obversabatur simile cognomen Lamiae, Demetrii Poliorcetae amicae tributum. Haec enim appellabatur ἑλέπολις. — V. 2. οἱ βουλόμενοι. qui quaerunt, quomodo libidinem expleant. Vide *Abresch.* Lectt. Aristaen. L. I. p. 106. Idem est de viro πειρᾶν, quod hoc sensu passim occurrit, et in fr. *Machonis* de Phryne ap. *Athen.* L. XIII. p. 583. C. ubi certa emendatione legendum:

περίμενε τοίνυν καὶ σύ, φησίν, ἕως ἂν αὖ
βινητιάσω καὶ τοσοῦτον λήψομαι.

— ἐρευγομένην. totos thesauros vomentem ac poscentem, vertit *Brodaeus;* quasi idem esset *vomere* ac *poscere.* At haec sibi opposita sunt. *Grotius: ingenti pretio sueta licere viris.* Videtur verbum ἐρεύγεσθαι transitiva vi accipiendum esse: quae viros cogebat, aurum ipsi effundere, viros itaque *emungens.* Similis usus exempla desidero. — V. 4. Vulgo χαριζόμενος, quod cum ὄνειρος conjunctum etiam elegans est. At praeferenda erat optimi cod. lectio χαριζομένην. Sic puella sine ulla mercede amanti corporis sui faciebat copiam. *Mnasalc.* Ep. I. ἔσθ' ὅτε τοῖς καλοῖς πάντα χαριζομένα. Vide *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 274. *Wernsdorf.* ad *Himer.* p. 353. — ¶. 162.]

V. 5. laudat *Suidas* in γουνάσομαι. T. I. p. 493. — ἐπ' ἐμαυτῷ. *ob sortem meam* plorabo. Vehementer jejunus est hujus versus exitus, quare fere existimaverim', scriptum esse olim:

οὐδ' ἐπὶ παστῷ

κλαύσομαι.

nec ad ejus limina plorabo. Ep. ἀδεσπ. XI. ἔστρωμαι δὲ κόρης ἐπὶ παστάδος αἰὲν ἄϋπνος. Idem παστὰς et παστός, ut apparet ex *Hesychio* v. ubi vide Interpp. — V. 6. ἔχων κεινὰ π. Vat. C. Prius revocandum deleta interpunctione post κλαύσομαι. ἔχων κεῖνο vulgo. Verum est κεῖνα, quo pronomine res obscoenae tecte significantur. Iis, quae notavi ad *Straton.* Ep. L. T. II. P. III. p. 95. adde *Lucian.* T. III. p. 25. πιττοῦσθαι χρὴ μάλιστα μὲν τὰ πάντα, εἰ δὲ μὴ πάντως ἐκεῖνα. Ibid. T. III. p. 119. πάσχειν καὶ ποιεῖν ἐκεῖνα.

LVII. „Epigramma hoc e schedis Leichii habuit „Reiske. An veteris poëtae sit, valde dubito." *Br.* Legitur nec in Vat. C. nec in Planudea. In sched. Leich. erat εἶλε καὶ, quod fortasse sic scriptum erat ad fraudem celandam. Similem ideam primus, ni fallor, poëta Gallicus expressit, *Clement Marot*, in carmine epigrammatico, cujus initium: *Amour trouva celle qui m'est amère.* Hoc Epigramma in memoriam revocat locum *Libanii* T. IV. p. 1070. ed. R. in descriptione pulchrae puellae: Ἔρως εὐτύχει (legendum forte εἱστήκει) παρ' αὐτῇ τὰ τόξα τείνων, καὶ πικρὸν ἐπαλείφων τοῖς βέλεσι φάρμακον, καὶ ταῖς βολαῖς τῶν ἐκείνης ὀμμάτων ἐμπιστεύων τὴν τόξευσιν· ἵστατο γοῦν ἡ κόρη μέσον Μουσῶν καὶ Χαρίτων καὶ Ἔρωτος· ταῖς μὲν παγκάλως συμπαίζουσα, τοῦ δὲ τὴν βελοθήκην κενοῦσα (sic leg. cum Morellio pro κινοῦσα) ταῖς τῶν ὀμμάτων τοξεύσεσιν.

LVIII. „In Planudea p. 478. St. 621. W. Epi„gramma hoc Dionysio Sophistae tribuitur et tribus „constat distichis. In membranis duo sunt disticha tan„tum, quae singula epigramma faciunt. Priori praefi-

„xus titulus: ἀδέσποτον εἰς ἐρωμένην. alterius titulus „est: ἀδέσποτον ὁμοίως. Posterius habet apogr. Bu„herianum. Tertium in membr. non comparet, et „spurium videtur; fortasse ipsius Planudis, qui sua sibi „habeat. Adumbratum est ex veteri scolio, quod ha„bes Tom. I. p. 158. XIX.“ *Br.* Fallitur cl. editor, cum tertium illud distichon in membranis extare negat. Duo priora ibi habentur p. 100. tertium, quod *Planudis* fuisse putat *Br.*, ibidem legitur p. 695. sic:

Θεοφάνους ἐρωτικόν.

Εἴθε κρίνον γενόμην ἀργέννασν, ὄφρα με χερσὶν
ἀραμένη μᾶλλον σῆς χροτιῆς κορέσῃς.

In Plan. est λευκόχροον. Ineptum hoc distichon peperit studium illud eandem sententiam variandi, cui etiam Anth. Lat. tot ridicula Grammaticorum Epigrammata debet. Peccavit autem *Planudes*, qui diversorum auctorum versus conjunxit, eosque omnes ad *Dionysium* retulit, cujus distichon praecedit; (conf. cl. *Huschke* in Anal. crit. p. 166. sq.) nec *Brunckius* caussam habebat satis gravem, cur ea, quae in membr. separatim leguntur, conjungeret. Ex *Planudis* Anthologia tria haec disticha duxisse videtur *Schol.* ad *Dion. Chrys.* Or. II. de Regno ap. Morell. p. 95. 5. T. II. p. 556. ed. R. — V. 1. σὺ δὲ στίχουσα. Vat. C. καὶ σὺ στείχουσα. *Schol. Dion.* — V. 2. πνείοντα. Vat. C. — V. 4. ἀρσαμένη. Vat. C. Vitiose *Schol. Dion.* ἀραμένη χιονοῖς στήθεσσιν χαρίσῃ. Idem in postremo disticho ἀργέννασν cum membr. legit, et in fine vers. ὄφρα με ῥιεῖν.

LIX. Vat. C. p. 195. Elegans hoc Epigramma edidit *Reisk.* in Anth. nr. 501. p. 45. Ex cod. protulit *Valcken.* ad Adon. p. 372. C. — V. 1. „Philaenium „meretrix, quam domi clam habuit Agamedes, vestem ei „texuit. Alterius distichi sensus est: Operi jam intentae „sunt meretrices, at matronae inertes colum et stamina „in quasillis intacta relinquunt.“ *Br.* λάθρῃ et Ἀγαμήδοὺς

Vat.

Vat. C. Hoc emendatum in marg. Ap. Guy. et R. κοσμηθεῖσα Ap. Lipſ. — εἰς κόλπους pro ἐν κόλποις. vide *Reiz.* ad Lucian. II. p. 568. III. 856. In Agamedis ſinu haerens, inter viri amati amplexus. — V. 3. αὐτὴ Κύπρις. Minus recte haec accepit *Reiskius*, quaſi puellae pulchritudo laudetur, quae, cum texeret, altera Venus eſſe videretur. Spectatur potius veſtis elegantia et Philaenii erga Agameden amor. De pulchra Circes tela *Homer.* Od. κ. 223. ἱστὸν — μέγαν, ἄμβροτον· οἷα θεάων λεπτά τε καὶ χαρίεντα, καὶ ἀγλαὰ ἔργα πέλονται. unde *Valckenarius* ap. *Theocritum* XV. 79. tentabat: λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεάων νήματα φασεῖς. — V. 4. ἀργὸς τάλαρος. in otioſo quaſillo penſa jacent et colus. Eſt hoc inter vulgares amoris effectus. *Horat.* III. Od. XII. 3. *Tibi qualum Cythereae Puer ales, tibi telas, operoſaeque Minervae Studium aufert – Liparei nitor Hebri.* ubi vide *Mitſcherl.* — γυναῖκες *matronae* h. l. ταῖς ἑταίραις opponuntur. Illis lanificium et Minervae Ἐργάνης opera cordi erant. *Alciphron* III. Ep. XLI. καὶ ἡ παρθένος δὲ ἡ παῖς, ἣν ἔχομεν ἐν ὥρᾳ γάμου, συλλαμβανέτω τῆς ἱστουργίας ταῖς θεραπαινίσιν, ἵνα εἰς ἀνδρὸς ἐλθοῦσα μὴ καταισχύνῃ τοὺς πατέρας ἡμᾶς. Καὶ ἄλλως δὲ εἰδέναι σε χρή, ὡς αἱ ταλασίαν ἀγαπῶσαι, καὶ τὴν Ἐργάνην θεραπεύουσαι, κόσμιον βίον καὶ σωφροσύνῃ σχολάζουσι. ubi vid. *Bergl.* T. II. p. 130. ed. W. — V. 4. ἔχοι. membr. ἔχει emendavit *Reisk.* Nec aliter exhibuit *Valckenar.*

LX. Vat. C. p. 566. ἐπὶ γυναικὶ πρεσβυτέρᾳ νέῳ ἐνοχλησάντι. Plan. p. 136. St. 197. W. ubi *Opſopoeus* illud de ſene libidinoſo interpretatur. — V. 1. ἄλλην δρῦν βαλάνιζε. ἐπὶ τῶν ἐνδελεχῶς αἰτούντων τὶ, ἢ παρὰ τῶν αὐτῶν ἀεὶ δανειζομένων. *Suidas.* Vide *Eraſm.* in Adag. Chil. I. V. 34. — V. 2. ἴκκαρον. Antiquiores edd. ἴκκαιρον Aſcenſ. et Steph. et ſic legendum eſſe ſponte vidit *Joſ. Scaliger* in not. mſt. — ῥυτίδα μῆλων. poma rugoſa. μῆλον ἐρρυτίδωτον eſt ap. *Antiphil.* Ep. VIII. ῥυσαὶ καὶ δρυπετεῖς ἐλαῖαι. *Archeſtratus* ap. *Athen.* II. p. 56. C. Ad huma-

nae formae conditionem respiciens *Epigon. Thess.* Ep. I. T. II. p. 306. de uva: ἴδ' ὁ χρόνος οἷα δαμάζει· καὶ σταφυλὴ γήρως αἰσθάνεται ῥυτίδων. — V. 3. Similiter de meretrice, quae nonnisi juvenes recipiebat, *Aristaen.* I. Ep. XVIII. p. 45. τοῖς ἀκμάζουσι χαίρεις. — ὥστε διὰ φιλεραστείας μηδὲν ἀποβαλεῖν τῶν ἀνθούντων ἐν ὥρᾳ. — συνακμάζουσα ὀπώρα. puellae florentis aetatis. *Chaeremon* ap. *Athen.* L. XIII. p. 608. F. πολλὴν ὀπώραν Κύπριδος εἰςορᾶν παρῆν Ἀκραισι περκάζουσαν οἰνάνθαις χρόνου. Similia multa collegit *Mitscherl.* ad *Horat.* II. Od. V. 10. p. 397. — V. 4. λευκὸν ἰδεῖν κόρακα. *Schneiderus* in Per. crit. p. 131. ex comparatione *Straton.* Ep. XXVII. hunc sensum extricat: Tu cana facta frustra quaeres corvum album, qui fructus marcidos comedat. At pro ἰδεῖν membr. ἰδὼν habent, quod gravioris corruptelae suspicionem movet. In verbis λευκὸν ἰδὼν latere videtur vocabulum ad vetulam referendum, non sine allusione ad canos ejus; cum contra κόραξ juvenem nigris capillis indicet. Talem igitur sensum desidero: Quid est, quod tu *alba columba* (vel simile quid) corvum tentes et sollicites? — Ejusmodi quid latere suspicor; at quid poëta scripserit, dicere non habeo. — Ceterum λευκὸς κόραξ inter res raras paroemiace dici potuit, ut *cygnus niger* ap. *Juvenal.* VI. 165. *Lucian.* Ep. XXII. θᾶττον ἔην λευκοὺς κόρακας, πτηνάς τε χελώνας Εὑρεῖν, ἢ δόκιμον ῥήτορα Καππαδόκην. *Corvi albi* mentionem injecit *Aristotel.* III. Hist. An. III. 12.

LXI. Vat. C. p. 203. *Marco Argentario* hoc Epigramma vindicat, quod ἀδέσποτον est in Plan. p. 483. St. 627. W. Lychno sternutante, poëta optat, ut puellae adventus ipsi hoc omine significetur. Hoc ominum genus diserte commemorat *Ovidius* XIX. Heroid. 151. *Sternuit et lumen, (posito nam scribimus illo) Sternuit; et nobis prospera signa dedit.* Quo facto lucernae, ut numini cuidam, vino libabant: *Ecce merum nutrix faustos instillat in ignes.* Huc respexit etiam *Propert.*

IV. 3. 60. *Seu voluit tangi parca lucerna mero;* ad quem locum *Burm.* noſtrum Epigramma excitavit. Vide eundem II. 2. 34. et *Intrpp. Appuleji* Metam. II. p. 177. — V. 1. ἤ τάχα. Similiter caprarius ap. *Theocrit.* III. Eid. 37. ἄλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἆρά γ' ἰδησῶ αὐτάν; — V. 2. εἰς Vat. — ¶. 163.] V. 3. „εἰ γάρ. *utinam.* „Vulgo ἄναξ legitur, quod mutavi.“ *Br.* ἄναξ eſt etiam in membr. nec fortaſſe ſpernenda haec lectio. Numina hoc vocabulo appellari, ſatis notum eſt; pro numine igitur lucernam poëta colit ſtatim poſt omen editum, addito promiſſo, ſe illam pro *ſummo* inter divinantes Deos habiturum eſſe, ſi illud omen puellae adventum portenderit. — παρὰ τρίποδι. Ridicule haec verba interpretatur *Schol Wech.* Senſus eſt: Tanquam Apollo apud mortales coleris, et tua oracula non minus magni fient, quam quae e tripode proferuntur. Facit huc Comicus ap. *Plutarch.* T. II. p. 513. F. Βακχὶς θεὸν σ' ἐνόμισεν, εὐδαῖμον λύχνε, Καὶ τῶν θεῶν μέγιστος, ἢν αὐτῇ δοκῇ.

LXII. Vat. C. p. 92. Plan. p. 482. St. 626. W. Ad puellam de coma. — V. 1. Sive nigricante, ſive contra flaveſcente inceſſeris coma, ex aequo places. Cogitandum eſt de more mulierum comas tingendi. Vide *Intrpp. Ovidii* I. Amor. XIV. Orationis color eſt, ut apud *Tibullum* IV. 2. 9. *Seu ſolvit crines, fuſis decet eſſe capillis, Seu comſit, comtis eſt veneranda comis.* — V. 4. θριξὶ πολιῇσιν. *Plato* de Archeanaſſa Ep. VI. ἧς καὶ ἐπὶ ῥυτίδων δριμὺς ἔπεστιν Ἔρως. ubi vid. not. p. 341. — Hoc Epigramma *Rufini* eſſe putaverim.

LXIII. Vat. C. p. 425. Plan. p. 62. St. 90. W. Lemma recte conceptum eſſe dubito. In natantem puellam Epigramma ſcriptum eſſe, nihil evincit; ſufficit, puellam, quae laudatur, in Aegypto natam fuiſſe. — V. 1. πρώιαν Vat. C. πρῴαν Ed. Flor. pr. — V. 2. σταγόνων Οὐρανίων. Nota fabula de Veneris origine ex Urani ſanguine ap. *Heſiod.* Theog. 188. ſqq. — V. 3. Nilus

Oceanum aemulatus ex ſuis undis alteram Venerem progenuit. γλυκερῶν. propter fertilitatem undarum Nili, ni fallor. Eandem ob cauſam hoc epitheto Strymonem ornavit *Tullius Geminus* Ep. VII. Στρύμων, Ἠμαθίης τὸ γλυκερὸν πέλαγος.

LXIV. Vat. C. p. 99. Plan. p. 472. St. In balneatricem formoſam. — V. 1. τί μ' ἔκπυρα. Vat. C. τί δή ποτε eſt in Plan. Quid me igne lavas? nondum enim veſte depoſita aeſtum ſentio. — V. 2. μ' ἀποδ. Vat. C. quod non ſpernendum.

LXV. Vat. C. p. 101. Plan. p. 483. St. 628. W. *Philodemo* tribuendum eſſe ſuſpicatur *Schneider*. in Per. crit. p. 7. ex comparatione Ep. *Philodemi* III. Dialogus amantis cum meretrice in publico loco ipſi forte obviam facta. Sic hoc carmen accepiſſe videtur cl. editor. Sed magis arridet interpretatio *Brodaei*, qui non ipſam meretricem, ſed ejus pediſſequam reſpondere exiſtimat. Tum verſus 2di et 3tii verba ſic inter perſonas distribuenda:

α. οὐκ ἀλόγως ζητῶ. β. δεσπότις ἡμετέρη.
α. ἐλπίζειν ἔξεστι.

Sic omnia bene procedunt, nec ulla difficultas eſt in verbis τίς ἡ προσιοῦσα; quae, ſi altera interpretatio admittitur, pro obliqua interrogatione habenda ſunt: Quae es, quaeſo? Sed hoc durum. Quanto lenius alterum, ubi vir ancillam interrogat: τίς ἡ προσιοῦσα; ubi tamen haud ſcio an rectius προϊοῦσα legatur: *haec in publico ambulans.* Hoc ſenſu verbum προϊέναι uſurpatur, quod, cum προσιέναι crebro confuſum, illuſtrat *Abreſch.* in Lectt. Ariſtaen. p. 24. ſq. — V. 3. Vulgo et in membr. legitur: ἔξεστι; ζητεῖς δέ τι (δ' ἔτε Vat. C.), metro peſſum dato. θέλεις debetur *Reiskio*, idque probat *Schneider*. l. c. At fortaſſe praeferenda emendatio in marg. Wechel. propoſita: ἔξεστ'· αἰτεῖς δὲ τί; quod a vulgata propius abeſt. Hanc correctionem etiam *Dou-*

sae in mentem venisse, intelligo ex *Burmanni* Not. in Propert. p. 376. — φέρεις τι; *Muneris ecquid habes? Propert.* II. 18. 58.

LXVI. Vat. C. p. 89. Plan. p. 486. St. 630. W. — Vulgo v. 2. φιλίης, quod ex membr. emendatum. — τὸν ἐν γᾷ ναυαγόν. *Alciphr.* I. Ep. XVIII. p. 70. πέπαυσο εἰς ταῦτα δαπανώμενος, μή σε ἀντὶ τῆς θαλάσσης ἡ γῆ ναυηγὸν ἀποφήνῃ. Vide ad *Posidippi* Ep. VI. T. II. P. I. p. 138.

¶. 164.] *LXVII.* Vat. C. p. 100. Ineptum distichon. Similiter, sed sobrius lusit *Philostrat.* Epist. XXX. πέπομφά σοι στέφανον ῥόδων, οὐ σὲ τιμῶν, καὶ τοῦτο μὲν γάρ, ἀλλ' αὐτοῖς τι χαριζόμενος τοῖς ῥόδοις, ἵνα μὴ μαρανθῇ. — V. 2. μυρίσαι. Hoc inde ductum, quod pulchros pulchrasque μῦρον blande appellant amantes. Vide not. ad *Marci Argent.* Ep. XV. T. II. P. II. p. 285.

LXVIII. Vat. C. p. 100. Plan. p. 475. St. 617. W.

LXIX. Vat. C. p. 140. Plan. p. 487. St. 632. W. Puellam jam vetulam factam poëta rogat, ut ipsi reliquias saltem venustatis suae impertiat. — V. 1. ὄμφαξ. Vide ad *Onest.* Ep. I. T. II. P. II. p. 331. — ὅτε ἦς. Vat. C. Vulgo ὁ τῇ σταφυλῇ ex Aldin. 1 et 3. In Flor. pr. ὅτ' ἦς. Veram lectionem vidit *Brodaeus* et *Huetius* p. 49. A vero aberravit *Jos. Scaliger*, qui tentavit in not. mst. ὅ τοι σταφυλήν περ ἔπεμψα. — V. 2. κἀν. Vulgo et in membr. Nec repudianda haec lectio. *Saltem* uvae passae aliquid sibi tribui cupit. Hoc sensu usurpatum κἀν illustravit *Locella* ad *Xenoph. Eph.* p. 202. Temere igitur *Reiskius* sollicitavit *Dion. Chrysost.* Or. LXXX. p. 438. 21. κάπνῳ δὲ ἑπόμενοι κἀν μικρὸν (ille πάμμικρον volebat) αἴθυγμα δεικνύντι πυρός.

LXX. Vat. C. p. 95. Plan. p. 487. St. 632. W. In nuptias clandestinas cum puella ipsi amanti ignota. Argumentum in dictionis gratiam fictum, qualia multa apud Grammaticos. Quaesivit auctor elegantiam in eo, quod primum versum ex singulis verbis, iisque trisylla-

bis, praeter ultimum, compoſuit; alterum autem hemiſtichium ex monoſyllabis. — ἡ θεός. Venus, quae mihi illam adduxit.

LXXI. Vat. C. p. 448. Plan. p. 26. St. 41. W. — „Vat. membr. ἐτύχθη, quod aeque bonum." *Br.* In membr. praeterea eſt: λέκτρον πολλ.

LXXII. Plan. p. 130. St. 188. W. In Epiſcopum, cui concubina erat nomine Irene. — εἰρήνη πάντεσσιν ſolemnis eſt ſalutandi et benedicendi formula, de qua vid. *Ducange* in Gloſſ. v. ἀσπασμὸς et εἰρήνη, et *Albert.* in Obſſ. philol. p. 187. — „Vide omnino doctiſſimum Weſ„ſelingium ad Diodor. Sic. T. II. p. 595. Ridicule Bro„daeus et Opſopoeus ἐπίσκοπος pro nomine proprio acci„piunt, cum ſit dignitatis, et quidem ſacrae nomen." *Br.* Ex Actis Synodi Chalcedonenſis docuit *La Croze Hiſtoire du Chriſt. de l'Arm. et d'Ethiopie.* L. IV. p. 361. hoc Epigramma ſcriptum eſſe in Dioscurum, Alexandrinorum praeſulem. Reperitur ibi petitum Diaconi Alexandrini, quo Dioscurus, quem Monophyſitae pro ſancto habebant, tanquam luxurioſus homo traducitur. Ibi etiam Irenes fit mentio, cujus cum Dioscuro contubernium Alexandrinis multam ludendi occaſionem dederit. Probabile eſt igitur, hoc quoque diſtichon Alexandriae ſcriptum eſſe.

LXXIII. „Fragmentum hoc, quod Planud. p. 625. „Nicarcho tribuit, auctoris nomine caret in membra„nis." *Br.* Jungendi ſunt hi verſus Epigrammati *Nicarchi* II. quod docuimus T. II. P. III. p. 18. ſq.

¶. 165.] *LXXIV.* Vat. C. p. 552. Plan. p. 142. St. 206. W. Luſus Grammaticus in foedum hominem, qui lingua ad turpia abutebatur miniſteria. *Vocem* quidem Homerus ἐνοπὴν dixit; at quo magiſtro tu linguam ἐνοπὴν facis, i. e. ἐν ὀπῇ. Noſtrum eſt in membr. et Flor. ed. pr. Sequentes edd. ἐν ὀπῇ legunt ex gloſſemate. In eadem impuritate eleganter ludit *Meleager* in di-

ſticho; quod primus edidit cl. *Huſchke* in Anal. crit. p. 245.

Εἰ βινεῖ Φαβορῖνος ἀπιστεῖς· μηκέτ᾽ ἀπίστει·
αὐτός μοι βινεῖν εἶπ᾽ ἰδίῳ στόματι.

LXXV. Vat. C. p. 537. Plan. p. 130. St. 189. W. Etiam hoc diſtichon ſcriptum in impurae linguae hominem, Alpheum, cujus nomen auctori Arethuſae nomen in memoriam revocabat. Verba στόμα, κόλπους, πρηνής, ἁλμυρὸν πέλαγος ambigua, quippe quae ad fluvii amores et ad eam rem, quae tecte ſignificatur, quadrant. — πρηνὴς ἐμπίπτων, *capite demiſſo*, ut eſt de Clodio in Orat. pro Domo c. 31. *latitat omnino; ſed ſi requiri juſſeris, invenient hominem apud ſororem tuam, occultantem ſe, capite demiſſo.* — κόλποι et πέλαγος ſunt ſecretiores Arethuſae partes. Εὐρώταν appellat *Rufinus* Ep. VI. λιμένα *Macedon.* Ep. III. 6.

LXXVI. Vat. C. p. 538. Plan. p. 131. St. 189. W. In Chilonem fellatorem luſus grammaticus. — V. 1. Verba Χείλων et Λείχων, quae iisdem literis conſtant, idem in computatione valent; hoc eſt ἴσα γράμματα ἔχειν. Idem igitur Chilon et Linctor. Sed fac, non ἴσα eſſe; Chilonis quidem nihil intereſt, qui et tunc linget et fellabit. — In membr. v. 1. χίλων καὶ λίχων. V. 2. λίχει γὰρ χίλων. γὰρ etiam Planudea exhibet. Nec aliter poëtam ſcripſiſſe puto.

¶. 334.] *LXXVI.*[b] „Sequitur hoc Epigramma in „Codice poſt Nicarchi V. et praefixum non habet auctoris nomen, nec illud ἄδηλον, quo ſignata ſunt carmina, quorum incogniti auctores. Ejusdem Nicarchi „eſſe credo.“ *Br.* Suſpicionem cl. editoris confirmat membr. Vat. ubi τοῦ αὐτοῦ inſcribitur p. 551. Argumentum eſt, ut in praecedentibus. — V. 1. In verbis κάτω βλέπειν et χαρίζου τῇ γλώσσῃ lepida eſt ambiguitas. Illud de hominibus verecundi oris uſurpatur (vide not. ad *Straton.* Ep. VII. T. II. P. III. p. 58.); Demonax

autem longe diverſa ratione κάτω ἔβλεπε, impurae voluptatis ſedem ſpectans ſcilicet. Vide Ep. LXXV. 2. — τῇ γλώσσῃ χαρίζεσθαι accipi poſſit de eo, qui delicatis cibis palatum titillat (vide not. ad *Luciani* Ep. XXX. T. II. P. II. p. 431.); *Nicarchus* autem de fellatore accipi voluit. — V. 2. χοιρὰς Vat. C. perperam. χοῖρος eſt porcus et pars muliebris, ut paſſim ap. *Ariſtophanem* et in *Crat.* Ep. T. II. p. 3. ubi ſimiles facetiae. In δεινὴν ἄκανθαν ſimul reſpicitur ad ſpinas erinacei, τοῦ ἀκανθοχοίρου, ſimul ad pilos τοῦ αἰδοίου. Nam pili etiam ἄκανθαι appellantur. *Lucian.* T. III. p. 183. ed. R. de pathico, In Palaeſtina, inquit, φραγμὸς appellatus es, εἰς τὰς ἀκάνθας τοῦ πώγωνος, οἶμαι, ὅτι ἔνυττε μεταξύ. — Poſt vſ. ſecundum haud ſcio an diſtichon exciderit. Priore *Nicarchus* Demonactem ab impuritate dehortari videtur; altero commoda recenſet, quae inde capiat. Deſideratur aliquid, quod duas has partes conjungat et melius copulet. — V. 3. Scribendum ex membranis: καὶ σὺ ζῇς ἡμῖν. *et tu nobis ſuaviter vivis.* ζῆν, ut *vivere*, de vita jucunda et hilari. Vide ad *Agathiae* Ep. XXVI. — ἐν Φοινίκῃ. Sic membr. Sed vide, an non Φοίνικι (ultima propter caeſuram producta) legendum ſit. — V. 4. κοὐκ ἂν (in Ed. Lipſ. male ἴον excuſum), ex *Salmaſii* an *Brunckii* emendatione, non conſtat. In membr. eſt κοοκαν. Poſt Σεμέλης minor ponenda diſtinctio. Ceu Bacchum alterum μηρὸς te nutrit. μηροτραφὴς Bacchi epitheton, quem in feminibus Jupiter aluit. Cf. *Weſſeling.* ad *Herodot.* p. 175. At μηροὶ, quibus Demonax nutriebatur, mulieris, cum qua cubabat, μυχοὶ ſunt. Cf. *Rufin.* Ep. III.

V. 165.] *LXXVII.* Vat. C. p. 107. Edidit *Reisk.* in Miſcell. Lipſ. IX. p. 145. nr. 323. Elegans ad lagenam Epigramma, cum quo comparandum Ep. *M. Argentarii* XVIII. — V. 1. εὐτόρνευτε. Ex hoc vocabulo *Reiskius* lagenam ligneam fuiſſe colligebat. At eſt omnino

bene rotundata, five torno five in rota figlina facta fuerit. Cf. *Heynii antiqu. Auffätze* T. II. p. 142. not. *d.* — μονοϐατε. *unius anfae lagena.* μόνωτον ποτήριον eft ap. *Athen.* XI. p. 467. unde apud eundem p. 484. C. κώθωνα μόνωτον ῥαβδωτὸν certa emendatione fcripfit *Valcken.* in Epift. ad Röver. p. XXVI. Binis anfis inftructum poculum caprarii ap. *Theocritum* Eid. I. 28. ἀμφῶες, i. e. ἄμφωτον. — V. 2. φθεγγομένη. unde vinum effufum fuavem fonum efficit. Hinc ap. *M. Argentarium* l. c. εὔλαλε, πρηΰγελως, εὔστομε! — V. 3. Μουσῶν. Vat. C. — Κυθερίης. τερπνοτέρα γὰρ Ἀφροδίτη μετὰ Διονύσου καὶ τὸ παρ' ἀμφοῖν ἡδὺ σύγκρατον. *Lucian.* T. II. p. 410. ed. R. *Larga nec defunt Veneris fodali Vina craterae. Horat.* III. Od. XVIII. 7. ubi *Mitfcherl.* noftrum locum cum fimilibus excitavit. — V. 4. Ad συμβολικῶν notatum in marg. Ap. Guy. et Ruhnk.: *an* τῶν νέων τὰς συμβολὰς εἰσφερόντων? Malim προποσίων fubaudire. Lagena jucunda difpenfatrix potionum in conviviis. συμβολικὴ πρόποσις eft in *Pofidippi* Ep. XI. T. II. p. 48. — V. 5. ὁπότ' ἄν. Vat. C. Elegans converfio: ego cum fobrius fum, tu ebria es; cum ego probe fum prolutus, tu ficca es et fobria. μεθύειν de rebus ufurpatum, quae plenae funt atque faturatae aliqua re, illuftratum dedit *Rittersh.* ad *Oppian.* II. Cyn. 576. IV. Hal. 671. V. 603. Cf. ad *Philodem.* Ep. XVII. T. II. P. I. p. 225.

LXXVIII. Vat. C. p. 508. „Eft in Planud. p. 172. „St. 251. W. at genuinas lectiones fervavit lapis anti„quus defcriptus in Thefauro Murator. p. 1321. quas „hic exhibui.“ *Br.* Mirum, quod hoc Epigramma cippo infculptum fuiffe dicitur. Vivus loquitur, eorum ftultitiam et vanitatem reprehendens, qui unguenta et vinum, conviviis longe melius adhibenda, in tumulis effundant. *Dorvillius* fe hoc carmen et ad marmoris et ad Palatini Cod. fidem exhibiturum effe fpondens, in 1. certe verfu apographo interpolato deceptus eft. In

membr. eſt: λιθίναις στήλαισι χαρίζου. plane ut in Planud. In marm. χαρις η. *Dorvillius* στήλαις χάρισαι λιθίναισι. *Salmaſius* in Exercit. Plin. p. 858. G. ſic eum exhibet: μὴ μύρα, μὴ στεφάνους κωφαῖς στήλαισι πορίζου, memoriae, vel in *Salmaſio* interdum labantis, errore. Ceterum hoc carmen expreſſum eſt ex *Anacr.* Od. IV. 11. Τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν; Τί δὲ γῇ χέειν μάταια; Ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ, Μύρισον. *Virgil.* in Copa v. 35. *Quid cineri ingrato ſervas bene olentia ſerta? Anne coronato vis lapidi iſta legi.* Plurima in hanc ſententiam collegit Vir cl. *Villoiſon* in *Magazin Encycl.* VII. an. nr. 8. p. 493. quibus addiderim *Philiſtionis* loca a *Dan. Heinſio* cum noſtro carmine comparata in *Rutgerſi* Var. Lectt. IV. p. 411. et obiter hac opportunitate emaculanda. *Philiſtio* quidem v. 184. ſcripſiſſe videtur:

ὦ τᾶν, τί τύμβον στεφανοῖς κόσμῳ κενῷ;
τὸ ζῆν τὸ σαυτοῦ στεφάνοις παρηγόρει.

non, ut vulgatur: ὅταν τινὰ τάφον σ. κόσμῳ ποικίλῳ. Notandum στέφανος priore ſyllaba producta, ut mox v. 188. ζῶν Πάρασχε σαυτῷ στέφανόν τε καὶ μύρα· Χρήσῃ γὰρ αὐτοῖς αἰσθόμενος μεθ' ἡδονῆς. ubi vulgo habetur: ζῶν γὰρ ἄσκου σαυτῷ στεφάνων καὶ μ. Χρ. γὰρ α. μεθ' ἡδονῆς αἰσθόμενος. De more cippos ungendi et coronandi vide, praeter ea, quae *Brodaeus* ad h. l. dedit, *Deſ. Heraldum* ad *Martial.* X. 61. p. 204. et *T. Hemſterh.* ad *Lucian.* T. III. p. 404. ed. Bip. — V. 2. τὸ πῦρ φλέξῃς. Mirum, quod ne rogum quidem ſibi accendi velit is, qui hoc carmine loquitur. Si ſincera eſt lectio, ſic verba accipe: Ligna, rogo inſumenda, melius adhibebis igni in foco accendendo, id quod in compotationibus fieri ſolebat. *Alcaeus* ap. *Athen.* L. X. p. 430. B. κάββαλε τὸν χειμῶνα, ἐπὶ μὲν τιθεὶς πῦρ καὶ κίρναις οἶνον ἀφειδέως μελιχρόν. quem locum expreſſit *Horat.* I. Od. IX. 5. ſqq. At ſcribendum videtur:

μηδὲ τὸ πῦρ βρέξῃς —

quod primum *Opſopoeo* in mentem venit, in hoc ſaltem

loco ingeniofo; deinde fic emendavit *J. Scaliger* in not. mft.; denique *G. Wakefield* in Sylv. crit. T. II. p. 60. Vinum rogis affufum eoque cineres extinctos effe, fatis conftat vel ex iis, quae collegit *Kirchmann.* de Funer. L. III. 7. — V. 3. εἴ τι θέλεις χάρισαι. Vat. C. et Plan. „V. 3. in lapide legitur: ζῶντί μοι εἴ τι σχεῖς [ει τις χεις] — „quod fervari potuiffet. Sed σχέω vix eft in ufu nifi in „aorifto per omnes modos, et quum σχῇς cum particula „εἰ non recte conftruatur, fatius mihi vifum reponere „εἴ τι γ' ἔχεις." *Br.* Equidem nihil melius duxerim, quam lectionem membranarum revocare. Marmoris auctoritas in hac re nulla. Solebant enim feriori tempore, cum jam nemo reperiretur, qui verfus commode pangeret, vetera Epigrammata cippis infculpere, fine judicio faepe et diligentia. — τέφρην. Vat. C. et Plan. — V. 4. πηλὸν ποιήσεις. Refpici videtur ad locutionem paroemiacam οἴνου πηλὸν ποιεῖν, de qua tradidit *Cafaub.* ad *Athen.* IX. 8. *Dorville* ad *Charit.* p. 39. — In fine carminis vulgo τίεται legitur. πίεται eft in membr. et in marm. In hanc lectionem fponte incidit *Huetius* p. 18. et *Gatacker* in Adverf. Pofthum. c. V. p. 447. Ad fenfum maxime facit *Anacreon* Od. XXXVI. 10. δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὦ παῖ, — Βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις. Ὁ θανὼν οὐκ ἐπιθυμεῖ. — Ceterum hoc Epigr. in Planudea legi oblitus *Leichius* infeliciter illud tractavit in Mifc. Lipf. Nov. I. p. 484. ferius, quid rei effet, intelligens in Curis Secund. p. 43.

LXXIX. „In quatuor Planudeae codicibus nihil „aliud adfcriptum quam ἄδηλον. In Vat. C. ἄδηλον ἐπὶ „τίνι τοῦτο γέγραπται, πλὴν ὅτι ἐν τοῖς τοῦ Παλλαδᾶ ἐπιγράμ„μασιν εὑρέθη· μήποτε δὲ Λουκιανοῦ." *Br.* Vat. C. p. 256. Planud. p. 178. St. 260. W. ἄδηλον, οἱ δὲ Παλλαδᾶ. Pofteriora verba abfunt a Flor. pr. Aldinis, Afcenf. et aliis. Quum nonnullae ex veteribus Anth. edd. nunc non ad manus fint, dicere non habeo, quaenam earum aucto-

ris nomen prima addiderit. Caeterum elegantius carmen, quam ut *Palladae* esse videatur. — V. 1. Nulla mea culpa factum est, ut nascerer; tamen morti obnoxius ad inferos abeo. — V. 2. Ἀΐδαν a man. sec. in Vat. C. — ¶. 166.] V. 3. γονέων. Vat. C. quod revocandum. Vulgatae certe sensum non perspicio. — V. 5. γενόμαν. Vat. — V. 7. ἀποστίλβωσον. *splendidum offer poculum*; docte et eleganter pro τὸ στιλπνὸν κύπελλον πρόςφερε. Nonnihil huc facit *Horat.* I. Epist. V. 23. *ne non et cantharus et lanx Ostendat tibi te.* At cl. *Mitscherlich* nostra verba admovens Horatianis II. Carm. VII. 19. *oblivioso laevia Massico Ciboria exple* — aliter haec interpretatur: *fac*: *ut ardeat*, *resplendeat*, *impleatur poculum* sc. vino; fere ut *Setinum* in aureo poculo *ardere* dicitur ap. *Juvenal.* X. Sat. 27. — Ceterum membr. Vat. ἀποστίλβων exhibet. — V. 8. „Vulgo λύ„πης λήθην. In membr. λύπης ὀδύνην. unde scribendum „vidi λήθην ὀδύνης, sicque concinnior versus." *Br.* λήθης δωροδότας Βρόμιος. *Meleag.* Ep. VI. ubi vide not.

LXXX. Vat. C. p. 505. sq. ἄδηλον. Plan. p. 179. St. 261. W. ἄδηλον, οἱ δὲ Παλλαδᾶ. „In hujus etiam titulo „Palladae nomen non praeferunt membranae, nec duo „regii Planudeae libri." *Br.* Praecedenti Epigrammati hoc nostrum tam simile est, ut alterum ex altero derivatum esse videatur. — V. 5. „Vulgo ἀλλὰ σύ μοι. „In cod. Jani Lascaris, ut in veteribus editionibus, omis„sum σύ, quod primus inseruit Stephanus ad fulcien„dum metrum. Recte in tribus aliis Planudeae codici„bus ἀλλ' ἄγε μοι. Tum recte veteres editiones et co„dices ἔντυε. Stephanus ἔντυνε, metri modo repugnante." *Br.* ἔντυνε prima dedit Ascensiana.

LXXXI Vat. C. p. 515. Hortatur poëta lectores, ut brevitatis vitae memores, eam hilariter transigant. Nihil his similius senariis ap. *Athenaeum* L. VIII. p. 336. B. C.

πᾶσιν δὲ θνητοῖς βούλομαι παραινέσαι,
τοὐφ' ἡμέραν ζῆν ἡδέως· ὁ γὰρ θανὼν
τὸ μηδέν ἐστι, καὶ σκιὰ κατὰ (vulgo μετὰ) χθονός.
μικροῦ δὲ βίοτου ζῶντ' ἐπαύρεσθαι χρεών.

Conf. ad Choerili Ep. T. I. p 185. — V. 1. τί γὰρ αὔριον. ne craſtinus quidem dies quid allaturus ſit, ſcimus. Mortalium conditionem anguſtis terminis circumſcriptam ſignificans *Theocrit.* XIII. Eid. 4. οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμες. — V. 3. θνητὰ λογίζου. Ne ad ea, quae ſupra mortalem naturam ſunt poſita, adſpires. — V. 4. τὸ ζῆν. *Brodaeus* comparavit *Euripidem* in Polyïdo fr. II. τίς οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν, τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν κάτω νομίζεται. quod tamen in alium ſenſum accipiendum eſt. Vide *Gatacker.* in Miſc. Poſth. c. X. p. 523. Ad noſtrum locum facit *Seneca* de Brev. Vitae c. 10. *Praeſens tempus breviſſimum eſt, adeo quidem, ut quibusdam nullum videatur: in curſu enim ſemper eſt, fluit et praecipitatur; ante deſinit eſſe, quam venit.* — V. 5. „Hic verſus in Planudea admodum corrupte legi„tur. In membr. ῥοπὴ (ῥοπὴν) μόνον, ἂν προλάβῃς, σόν. „Ultimum recte Salmaſius emendavit σοῦ. Planus et „perſpicuus ſenſus.“ *Br.* Poſt μόνον plenior diſtinctio ponenda erat, quae in Anal. neglecta. — Tota vita momentum, nihil amplius; quod ſi ea frueris, tua eſt; ſi cunctaris, cunctantem mors occupabit et omnia ad haeredem transibunt. *Horat.* IV. Od. VII. 18.

Quis ſcit, an adjiciant hodiernae craſtina ſummae
Tempora Dî ſuperi;
Cuncta manus avidas fugient haeredis, amico
Quae dederis animo.

LXXXII. Vat. C. p. 195. Bis extat in Planudea p. 104. et 422. St. 154. et 557. W. In puellam olim ſuperbam et ſeveram, nunc, cum vetula facta eſſet, ad reſtim redactam. Commode huic Epigrammati *Mit-*

Scherl. admovit *Tibull.* I. El. VI. 77. *Ast, quae fida fuit nulli, post, victa senecta, Ducit inops tremula stamina torta manu.* *Horat.* III. Od. XV. 13. ad Chlorin vetulam: *Te lanae prope nobilem Tonsae Luceriam, non citharae, decent.* — V. 1. αὐχήσασα πολυχρύσοις. Color, ut in fragm. *Epicratis* de Laïde ap. *Athen.* L. XIII. p. 570. C. D. αὕτη γὰρ ὀπηνίκ' ἦν νεοττὸς καὶ νέα, Ὑπὸ τῶν στατήρων ἦν ἀπηγριωμένη, Εἶδες ἂν αὐτῆς Φαρνάβαζον θᾶττον ἄν. In medio horum versuum desideratur copula. — V. 2. „θεόν. „in membranis θεάν." *Br.* In Ap. Gothano θεὸν habetur cum correctione θεῶν. Quod sensum attinet, cf. not. ad *Straton.* Ep. XXXV. T. II. P. III. p. 82. et ad *Automedont.* Ep. II. T. II. P. II. p. 128. — V. 3. μίσθια πηνίσματα κρούει. mercede conducta telam texit. πηνίσματα pro ὑφάσματα videtur positum: *subtemen* interpretatur *Schneiderus* in docta Diatribe de textrina, Indic. ad Scr. R. R. p. 367. ἱστότονα πηνίσματα aranearum telas appellat *Aristoph.* Ran. v. 1315. — σπαθίοις. idem quod σπάθαις, quo instrumento textores stamen percutiunt. Proprium in hac re κρούειν. *Hesych.* σπαθατόν. τὸ ὀρθὸν ὕφος, σπάθῃ κεκρουμένον, οὐ κτενί. Idem: σπάθημα· πύκνωμα· ἀπὸ τῶν ταῖς σπάθαις κατακρουόντων τὰ ὕφη. Hinc vestes quaedam probe percussae ap. Latinos *crustae* appellabantur. Vide *Salmas.* ad Scr. H. Aug. T. II. p. 411. qui eandem rem fusius explicat p. 564. sqq. — V. 4. ὄψιτ'. Vulgo. — Ἀθηναίην Κύπρις. Ed. Flor. pr. Ald. 1. 2. In tertia et Ascens. error sublatus. Cf. Ep. ἀδέσπ. CXVI. 5.

¶. 167.] *LXXXIII.* Vat. C. p. 565. sq. „Epi„gramma hoc non aliunde habeo, quam e Salmasii Notis „ad Hist. Aug. p. 113. [T. I. p. 474.]" *Br.* De thermis nimium in modum calidis. Hoc et sq. Epigr. *Agathiae* ingenium referre videntur. — V. 1. μᾶλλον κλήζειν. Vat. C. quod revocandum. — V. 2. ἦν. membr. — Ad vim hujus comparationis recte percipiendam legenda

descriptio rogi ap. *Homer.* Ιλ. ψ. 164. νήεον ὕλην· Ποίησαν δὲ πυρὴν ἑκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα. — V. 3. „Ap. Salmas. „legitur τὸν γείτον' ἐριννύς, quod manifesto corruptum est, „quum desit verbum, quod sensus omnino requirit. „Emendavi τὸν ὕφηνεν. Hercules apud Sophoclem in „Trachin. 1067. οἷον τόδ' ἡ δολῶπις Οἰνέως κόρη Καθῆψεν „ὤμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐριννύων Ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον, ᾧ διόλλυ- „μαι. στέφανον *coronam.* Alii pallam a Medea pellici mis- „sam tradunt, cujus in nomine discrepant scriptores. „Vide Munkerum ad Hygini fabulam XXV." *Br.* Corona una cum palla Jasonis sponsae mittitur in *Euripid.* Med. 785. 1065. 1160. Ceterum cl. editoris emendatione vitium non tollitur, sed infucatur. Quid enim similitudinis inter γείτονα et ὕφηνεν? Nihil omnino. Eodem jure, sed non multo probabiliore mutatione scripseris:

τὸν τεῦξεν Ἐριννύς.

ut *Meleager* I. 2. ἢ τίς ὁ καὶ τεύξας ὑμνοθέταν στέφανον. At hoc felicioribus ingeniis relinqui tutius. — V. 4. Αἰσονίδου. Vat. C. — V. 6. Poëtam se esse asseverat, ut balneatoris animum moveat. τὰ βροτῶν ἔργα. *Theocrit.* XVI. 1. αἰεὶ τοῦτο Διὸς κώραις μέλει, αἰὲν ἀοιδοῖς Ὑμνεῖν ἀθανάτους, ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν. in quo loco mihi rectius videtur ἀοιδοῖς legi quam ἀοιδαῖς, praesertim ob ea, quae sequuntur. — V. 8. μὴ λιθίνην. De pavimento balnei accipiendum, quod fistulis calefieri solebat. Cf. *Vitruvium* L. V. 10. *Plin.* Epist. III. 14. 2.

LXXXIV. Vat. C. p. 461. Plan. p. 352. St. 492. W. De frigore thermarum quarundam lepide jocatur poëta. — V. 1. Non balneum hoc, sed fluvius seu fons, quem quis muro circumdatum falso balneum appellavit. — V. 3. Versus Homer. Od. Κ. 2. θεοῖσι. Vat. C. — V. 4. μετοικίσας. Vat. C. quod vulgato non deterius. Utram harum lectionum expresserit *Grotius*, non facile dixeris;

Aeolus Hippotades nimbis horrentia castra
Transtulit, et ventis haec nova regna dedit.

— V. 6. *διὰ τὴν θερμήν.* ne fervens pavimentum pedum plantam laedat. — V. 7. *Horroris* hic et *Torporis* regna sunt, novorum Deorum, quos ipse poëta invenit. — V. 8. Inscriptiones balneis praepositae. — Μεσωρί. Vat. C. Μεσορὶ mensis ap. Aegyptios annum terminat praeceditque τὰς ἐπαγομένας. Jam cum primus eorum mensis Thot Augusto Romanorum respondeat, mensis Mesori cum Julio fere congruit. Calidissimo igitur anni tempore frigidum illud balneum, in quo Boreas videbatur spirare, satis jucundum videri poterat.

LXXXV. Vat. C. p. 552. Plan. p. 168. St. 244. W. „Jocatur poëta in flagitiosum quendam, Damagoran no-„mine: cujus nomen cum pestis nomine ἰσόψηφον esse „quidam cum audivisset, quasi in statera expendit inge-„nium pestis et ingenium Damagorae; praeponderasse „autem eam lancem, in quam Damagorae ingenium im-„positum erat, quod videlicet multo leviora essent mala, „quamquae a Damagora importarentur." Verba sunt *Mureti* in Var. Lectt. XIV. 13. *Leonidae Alexandrini* hoc Epigramma esse probabiliter suspicatur *Schneiderus* in mst. not. — V. 2. κανὼν h. l. est jugum in trutina, quod vulgo ζυγόν. — V. 3. καθείλκεν Vat. C. — V. 4. εὗρον vett. nonnullae edd.

¶. 168.] *LXXXVI.* Vat. C. p. 535. Plan. p. 136. St. 196. W. In Moschum quendam, qui, cum vetulam opulentam in matrimonio habuisset, ea defuncta, divitem haereditatem adeptus, virginem duxit, probe gnarus, et ubi numi, et ubi voluptas quaerenda. — V. 3. αἰνῆσαι. Vat. C. — V. 4. δὴ κ. Vat. C. — „κινεῖν. Hoc „contra codicum auctoritatem mutare nolui. Suspicari „tamen quis possit, scriptum olim fuisse βινεῖν." *Br.* Hujus conjecturae causam non reperio. κινεῖν eodem, quo βινεῖν, sensu usurpavit *Nicander Coloph.* Epigr. I. οὐδεὶς τὴν

τὴν ἰδίην συνεχῶς, Χαρίδημε, γυναῖκα κινεῖν ἐκ ψυχῆς τετριμμένος δύναται. *Archilochus* ap. *Suidam* in παλίνσκιον· πρὸς τοῖχον ἐκινήθησαν ἐν παλινσκίῳ. Adde *Aristoph.* Ran. 550. 1236.

LXXXVII. Vat. C. p. 567. Plan. p. 136. St. 197. W. — V. 1. σε θέλω. Vat. et Plan. πλαγκιανέ. Vat. — Scire te volo, quamvis opulentam vetulam pro capulo, auri pleno, habendam esse. — σορός. σοροί, τύμβοι, *capulares* passim appellantur senes. Comicus ap. *Athen.* L. XIII. p. 580. C. ἐπεὶ προέβη τοῖς ἔτεσιν ἡ Γνάθαινα καὶ Ἤδη τελέως ἦν ὁμολογουμένως σορός. *Schol. Euripid.* Med. 1209. τύμβους καλοῦσι τοὺς γέροντας, παρόσον πλησίον εἰσὶ τοῦ θανάτου καὶ τύμβου. Cf. *Salmas.* ad Solin. p. 848. C. D. et quae notavimus ad *Rufin.* Ep. XXXII. T. II. P. III. p. 176.

LXXXVIII. Vat. C. p. 448. Plan. p. 112. St. 163. W. Hominem, magistratu, quem gerebat, indignum, poëta dicit a Fortuna ad illud fastigium evectum esse, ut ostenderet, quantum vel in infimae sortis hominibus efficere posset. In hac sententia verba οὐκ ἐθέλουσα non satis videntur commoda. Expectares οὐχὶ φιλοῦσα τ. σε πρ. *non quod te amaret*, sed ad impotentiam suam ostentandam. Hoc sensu vulgatam accepit *Grotius:*

Non te provexit Fortuna favore, sed ingens
Te dedit exemplum, cuncta licere sibi.

— V. 2. καὶ om. Vat. C.

LXXXIX. Vat. C. p. 552. Plan. p. 138. St. 201. W. Hoc Epigramma *Brodaeus* in Grammaticum suspicatur esse compositum, qui in Cynegiri historia a veritate aberraverit, eumque in proelio non manibus tantum, sed etiam pede privatum esse tradiderit. Equidem de vitiosa nominis pronuntiatione interpretari malim, quod ille *Cynegīrum* in *Cynegĭrum* forte mutaverit. — V. 2

κοπίεν. Vat. C. — V. 3. τεῦ πέσε μαρναμένη χείρ. Si codex offerret μαρναμένου, id non spernerem.

XC. Vat. C. p. 535. Plan. p. 140. St. 203. W. „In „Planudea ἄδηλον. In Vat. Cod. adscriptum Ἡρα. Forte „Ἡρακλείδου, cujus tria Epigrammata habemus T. II. „p. 261." *Br.* In nasum longissimum et ad plurima negotia habilem. Alia hujus argumenti vide in *Ind.* v. *Nasus.* — V. 2. σαλπιγ᾽ ἄν. Vat. — V. 4. „Vulgo „ἄγκιστρον ναύταις. *Hamus* piscatorium instrumentum est; „de egregii illius nasi nautico usu dictum est jam: „ἐν πλοίοις ἄγκυρα, unde omnino hic emendandum erat „ἄγκιστρον γριπεῖ. Tum mallem: ὀψοποιῷ κρεάγρα. sed „vulgatum stare potest." *Br.* ναύταις habent etiam membranae, male sine dubio. Mihi in mentem venit, quod propius a vulgata abest: ἄγκιστρον νηκτοῖς. *hamus contra pisces.* *Leonid. Tar.* Ep. XXV. τοῦτον νηκτοῖσιν ἐπ᾽ ἰχθύσι τεχνασθέντα κύρτον. — V. 5. „Vulgo κίνδυλα. „male. Vide Hesych. in σχενδυλόληπτοι. Hinc accedat „huic voci auctoritas in Lexicis." *Br.* χαλκευτικὸν ὄργανον esse τὴν σχενδύλην ex Lexicographo intelligitur. — πρασόκουρον instrumentum, quo porrum caeditur. Vocabulum alibi vix obvium. Aliud est πρασοκουρὶς, de quo *Aristotel.* V. Hist. Anim. 19. et *Hesych.* v. — V. 6. κόραξ. *Pollux* VII. 111. εἰς προσθετέον, ὅτι ἣν Ὅμηρος κορώνην λέγει, νῦν κόρακα καλοῦσι. Καὶ Ποσείδιππος ἐν Γαλάτῃ εἰπών· Κόρακι κλύεται θύρα. ubi *Kuhnius* κρούεται emendavit. Rectius fortasse *Stephanus* κλείεται, in Thesaur. Gr. L. T. II. p. 380. A. B. quod *Pollucis* editores fugit. Nam τῷ κόρακι non ad pulsandam solum, sed etiam ad claudendam sive potius attrahendam januam utebantur. *Eustath.* ad Od. α. p. 72. 2. κορώνη δὲ ἀργυρέα ἢ τὸ κοράκιον ἢ μᾶλλον κατὰ τοὺς παλαιούς, ὁ κρίκος, ᾧ ἔστι τὴν θύραν ἐπερύσαι ἤγουν ἑλκύσαι, ἐπισπάσασθαι. ὅθεν καὶ ἐπισπαστὴρ — ὃς καὶ ῥόπτρον ἐλέγετο. At illam tam elegantem et probabilem emendationem incertam reddit alius ap.

Polluc. locus X. 23. ubi κόρακι κροῦεθ' ἢ θύρα legitur. — V. 8. ἐργασίης. Vat. C.

¶. 169.] *XCI.* Vat. C. p. 542. Plan. p. 141. St. 204. W. In astronomum scriptum putant; perperam. Est in geometram, cui poëta nasum pro virga mensoria esse asseverat. In hunc sensum *Grotius*:

Non opus est radio, mensor, tibi: quaerere noli:
Tres cubitos nasus qui patet, is satis est.

XCII. Vat. C. p. 552. Planud. p. 142. St. 206. W. In herniosum, cujus tanta hernia, ut virum ipsum celet. — προτέθεικας, monstras herniam, quam prae te fers. In membr. est προτέθηκας. — V. 2. Ne mihi solam herniam, ostende sc. Te ipsum videre cupio. — In fine distichi vulgo ἰδεῖν ἐθέλω. σ' inseruit cl. editor. In Vat. C. legitur αὐτὸν ἰδεῖν δύναμαι, quod sensum non habet. Praecedit nimirum, uno disticho interjecto, Epigramma *Palladae* XV. ad cujus ultimam vocem δύναμαι librarii oculus aberravit. Certe nihil facile reperiri poterit aptius ad contextum quam ea lectio, quam *Planudes* aut in alio cod. invenit, aut ex ingenio reposuit. — Ceterum cur *Opsopoeus* vetulam hîc loqui existimet, causam non reperio.

XCIII. Vat. C. p. 542. Plan. p. 144. St. 210. W. Consentiunt editiones et membr. in βουλεύειν, quod tamen falsum esse, contextus perspicue docet. Hinc *Brunckius* ad *Aristophan.* Concion. 443. T. II. p. 27. ne acumen Epigrammatis pereat, τοῦτο τὸ οὐλεύειν scribendum docet. Hoc ante eum viderat *Salmasius*, cujus haec sunt in not. mst. libri Lennepiani: „τοῦτο τὸ δ' „οὐλεύειν est ambiguitas. Hoc, inquit, οὐλεύειν diu est „quod habeas, sed βῆτα non agnosco, cum prius δέλτα „legeretur. Si jungis τοῦτο τὸ δουλεύειν et hoc tantum est „pronuntiatione: at si βουλεύειν scribas, ut vulgati habent, „falsum est, illum hoc τὸ βουλεύειν ἐκ τοῦ ἀρχαίου ha„buisse; nam contrarium innuit Epigramma, illum

„nempe femper fuiffe fervum, nuper autem fenato„rem.“ In his quaedam funt argutiora quam veriora, quae *Brunckius* recte vitavit.

XCIV. Vat. C. p. 552. Planud. p. 144. St. 210. W. In Agathinum, qui fenatoriam dignitatem pretio emerat, cum antea fervus effet.

XCV. Vat. C. p. 525. Plan. p. 149. St. 216. W. De Charino, oculorum medico ineptiffimo. *Lucillii* ingenium fapit. — V. 1. μήλῃ, *fpecillo*, (*Sonde*) ad vulnera et ulcera exploranda praecipue utebantur. Interdum eodem inftrumento aliquid extrahitur, infunditur, immittitur et refpergitur. — Vide *Foefium* in Oecon. Hipp. v. Specilli ufum in oculis inungendis illuftravit *Harduinus* ad verba *Plinii* VII. 54. p. 409. *Super omnes C. Julius dum inungit, fpecillum per oculum trabens.* Derivatum a μήλη verbum ἀναμηλῶσαι, quod illuftravit *Ruhnken.* Ep. Crit. p. 213. levi negotio corrigens verfum *Phrynichi* ap. *Polluc.* IV. 181. quem Onomaftici editores fruftra tentarunt. — V. 2. „σπόγγον καινόν. Sic membr. „quod verum effe credo. Recens fpongia, ufu non„dum fubacta, afperior eft.“ *Br.* Vulgo σπ. ἐ. κενεὸν τῶν γναφικῶν. Noviffimam vocem fic etiam membr. exhibent. Sed γραφικῶν jam *Brodaeo* in mentem venerat et *Scaligero* apud *Huetium* p. 16. qui ipfe πιδάκων legebat: *liquorum detergendi vim habentium. Salmafius* haec notavit in not. mft. libri Lennepiani: „Quid notet „σπόγγος γναφικῶν πινάκων, fortaffe multis eft obfcurum; nos „alibi planum faciemus. Legi poffet etiam τῶν γραφικῶν. „multus enim eft ufus σπόγγου apud pictores. Sed hoc „alias.“ — V. 3. ἕλκων. *per oculum trabens fpecillum.* — V. 5. Si me iterum inunxerit, alterum mihi oculum effodiet, neque ei amplius oculorum meorum valetudine moleftus ero.

XCVI. Vat. C. p. 525. Plan. p. 149. St. 216. W. De Cratea quodam medico, qui pactum cum vefpillone

fecerat, quo omnes aegrotos, ipſius curae commiſſos, illi traderet. Talem igitur nobis fingamus Crateam, qualem *Martialis* ridet I. Ep. 31. *Chirurgus fuerat, nunc eſt veſpillo Diaulus: Coepit quo poterat clinicus eſſe modo.* et Ep. XLVIII. *Nuper erat medicus, nunc eſt veſpillo Diaulus: Quod veſpillo facit, fecerat et medicus.* — V. 3. τελαμῶνας. faſcias, quibus cadavera a capite ad pedes vinciebantur. Eaedem ταινίαι appellabantur; vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 96. et δεσμοὶ ἐντάφιοι, docente *G. Cupero* in Obſſ. II. 9. p. 203. qui profert verba *Georgii Palami*, infantium recens natorum ταινίας καὶ κειρίας σπαργάνων συγγενεῖς ἐνταφίων δεσμῶν dicentis. Cf. *Salmaſ.* ad Scr. Hiſt. Aug. T. II. p. 422. Has faſcias veſpillo cadaveribus clam detractas medico dabat, ea lege, ut omnes aegrotos ad Libitinam Deam amandaret. Medicus autem faſciis ad obliganda vulnera utebatur. Hunc uſum, ni fallor, ſpectabant taeniae in ſigno Hygieae in agro Corinthiaco, quod circumdabant κόμαι γυναικῶν, αἳ κείρονται τῇ θεῷ, καὶ ἐσθῆτος Βαβυλωνίας τελαμῶνες. *Pauſan.* L. II. 11. p. 137. — V. 4. εἰς ἐπιδεσμεύειν. junctim Steph. et Wech. Sic mox ἐνταφιάζειν. Utrumque correxit *Huetius* p. 16. Faſciis Antigone Polynicis vulnera obſtringit in *Eurip.* Phoen. 1663. ἀλλ' ἀμφὶ τραύματ' ἄγρια τελαμῶνας βαλεῖν. Troad. v. 1232. τελαμῶσιν ἕλκη τὰ μὲν ἐγώ σ' ἰάσομαι.

¶. 170.] *XCVII.* Vat. C. p. 546. Plan. p. 160. St. 232. W. Addendum erat hoc et ſeq. carminibus heroico metro conſcriptis, ubi plures ejusmodi verſificatorum luſus reperiuntur. Num forte tabula picta his verſibus locum dederit, neque ſatis tuto affirmari neque negari poteſt. Vinoſam ſibi fingebat auctor matrem, quae puero, quamvis enixe roganti, vini hauſtum denegaret. — V. 4. *Br.* dedit ex vulgatis edd. In Vat. C. eſt: καὶ πανέο δίψαν σεῖο. unde procul dubio ſcribendum:

καὶ παύεο δίψαν ἐοῖο.

ἴδε enim in ſecunda perſona non minus locum habet quam in tertia. Vide exempla ap. *Stephan.* Theſ. Gr. L. T. I. p. 1068. E. F.

XCVIII. Vat. C. p. 546. cum praecedente conjunxit, verſibus transpoſitis. Leguntur enim hoc ordine: v. 1. 4. 5. 6. 7. 2. 3. qui minime probandus eſt. Deinde ſubjiciuntur hi verſus:

> μῆτερ ἐμὴ δύςμητερ, ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα,
> Εἰ φιλέεις τὸν υἷα, δίδου με τυτθὸν ἀφύσσειν.

quae putida eſt inepti verſificatoris vulgatae variatio. „Leguntur hi verſus in Planudea p. 160. St. 233. W. „ſed transpoſiti. Turbatum ordinem reſtitui." *Br.* Fieri tamen poſſit, ut v. 2. 3. haud ſecus ac illi, quos membr. Vat. addit, ab aliena manu adſcripti ſint. In ejusmodi luſibus, ſtili exercendi cauſa ſcriptis, nihil his interpolationibus frequentius. — V. 2. χαλεποῦ. Vat. C. — Tu quae gravem novercae animum in me ſumſiſti. Verbum ἀντικρατεῖν, in vulgaribus Lexicis omiſſum, ex hoc loco notavit unus *Schneiderus.* Factum ad analogiam verborum ἀντιλάζεσθαι, ἀντιλαμβάνεσθαι. — V. 3. ἡδύτατα. Vat. C. — V. 5. ἐν λαγύνῳ πίνουσα. Sic veteres loquuntur. *Etymol. M.* p. 502. v. Κεράσαι. — πρὸ γὰρ εὑρεθῆναι τὴν τῶν ποτηρίων χρῆσιν, ἐν τοῖς κέρασιν ἔπινον. *Martial.* VIII. Ep. VI. *Hac propinavit Bitiae pulcherrima Dido In patera.* *Senec.* Agam. v. 878. *Merum in auro veteris Aſſaraci trahunt.* Illuſtravit dicendi uſum *Munker.* ad *Hygin.* F. CCLXXIV. et *Burmann.* ad *Phaedr.* I. Fab. XXV. 3. — V. 5. βρόχθου ἐμεῖο veteres edd. quae in fine ἐμοῖο habent. At Vat. C. longe aliter:

> ἐκ βρόχθου ὀλίγου τί σοι δώσω, τέκνον ἐμεῖο.

unde apparet legendum eſſe:

> ἐκ βρόχθου ὀλίγοιο τί σοι δῶ —

ὀλίγος in talibus pro μικρὸς ponitur innumeris in locis; nec quidquam huic contextui aptius. βρόχθος autem h. L

non est *guttur*, sed ὀλίγον πῶμα, ut interpretatur *Schol. Nicandri* Ther. 366. — V. 6. ξεῖτας. λάγυνον μέτρου λέγουσιν εἶναι ὄνομα — χωρεῖν δ' αὐτὸ κοτύλας Ἀττικὰς δώδεκα. *Athen.* L. XI. p. 499. B. — Vat. C. μόνας λαγύνη τόδε. μόνας verum puto.

XCIX. Vat. C. p. 567. Εἰς Ὀπιανὸν ἡγεμόνα πότην. Parum interest, utrum *Opianus* ille appellatus fuerit an *Apianus*. Planudea ei p. 160. St. 233. W. posterius nomen tribuit. Primam literam in hoc nomine abundare vult auctor, qua detracta πιανὸς restat, nomen a πιεῖν derivandum, hominis moribus congruens. — V. 2. ἀκριβῶς Vat. C. — Ejusmodi generis lusum vide ap. *Auson.* Ep. XL. XLI.

C. Vat. C. p. 541. Plan. p. 162. St. 236. W. De obesi hominis imagine. — V. 2. μισήτην. — τὸν δὲ ἁπλῶς μισητὸν, τὸν ἀκίχανον ἢ ἄπληστον τῇ τροφῇ. *Hesych.* nec aliter *Suidas*, quem emendavit *Valcken.* ad *Ammon.* p. 151.

CI. Vat. C. p. 529. Plan. p. 170. St. 248. W. In imaginem rhetoris muti. — V. 1. „Vulgo legitur ὁ δὲ „ῥήτωρ, ῥήτορος εἰκών. quo nihil insulsius. Ex sensu et ex „Epigr. CIV. emendavi.“ *Br.* Idem viderat *Casaubon.* in not. mst. Emendationem, jam per se sat evidentem, firmat etiam *Auson.* Ep. LI.

Ore pulchro et ore muto, scire vis quae sim? Volo.
Imago Rufi rhetoris Pictavici.
Diceret sed ipse, vellem, rhetor hoc mi. Non potest.
Cur? Ipse rhetor est imago imaginis.

¶. 171.] *CII.* Plan. p. 376. St. 514. W. „Melius „scriberetur σιγᾷς, οὐ λαλέει, sc. ὁ τύπος, ἡ εἰκών.“ *Br.* Certe ingrata est tautologia in verbis σιγᾷς, οὐ λαλέεις, incertum, auctoris culpa an librarii. Evitavit eam *Ausonius* Ep. XLVI. *Elinguem quis te dicentis imagine pinxit? Dic mihi, Rufe. Taces? Nil tibi tam simile est.*

CIII. Plan. p. 376. St. 515. W. Aliorum hominum imagines honoris caufa pingi; Marini autem, infigni deformitate hominis, in ipfius contumeliam factam videri.

CIV. Vat. C. p. 528. Plan. p. 169. St. 247. W. Conf. Ep. CI. — V. 1. μελετᾷ. Non de meditatione, fed de ipfa, quae habetur, oratione accipiendum effe, contextus docet. Eodem fenfu *Lucill.* Ep. LXXXV. 4. Cf. *Wetften.* ad N. T. I. p. 670. — V. 2. Imago igitur pro rhetore, rhetor pro imagine imaginis habendus eft. — Haec non fatis faciebant *Jof. Scaligero*, qui in not. mft. tentavit: Ῥήτορος ἥδ' εἰκών. quod vulgato minus argutum eft.

CV. Vat. C. p. 529. ἄδηλον. In Plan. p. 170. St. 248. W. *Ammiano* tribuitur, cujus Epigr. in Anthologia C. Cephalae noftrum diftichon fequitur. — V. 1. Μέδων. Vulgo. — V. 2. στειλάμενος, ad dicendum compofitus. Proprie verbum στέλλεσθαι ad oratoris cultum referri debet, cui quantum tribuerint veteres, conftat ex *Quintil.* XI. 3. 137. fqq. Cf. *Böttigerum* de εὐσχημοσύνῃ docte disputantem *in den Vafengem.* Fafc. II. p. 54. fq.

CVI. Vat. C. p. 521. Plan. p. 127. St. 185. W. Scriptum eft in Periclem ftadiodromum tam tardum, ut, certamine jam finito, ne transverfum quidem digitum progreffus effet. Comparandum Ep. *Nicarchi* five *Callicteris* potius XXVI. et Ep. ἀδέσπ. CCCXII. quod mutilum ex noftro et *Nicarchi* Ep. reftitui poteft. — V. 2. εἶδεν. Vat. C. male. — V. 3. ὕσπληγγος. Vat. C. Ad carminis acumen penitus percipiendum facit inprimis *Lucian.* in Timone §. 20. T. I. p. 90. ed. Bip. ubi Plutus: ὁπόταν ἀπαλλάττεσθαι δέῃ, πτηνὸν ὄψει, πολὺ τῶν ὀρνέων ὠκύτερον· ἅμα γοῦν ἔπεσεν ἡ ὕσπληγξ, κἀγὼ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκώς, ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον, οὐδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τῶν θεατῶν. in quo loco manifefta eft, fed a nemine

animadversa allusio ad Ep. ἀδέσπ. CCCXII. ubi vide notata. Noster autem idem Epigr. suaviter παρῳδεῖ.

CVII. Plan. p. 16. St. 27. W. Nihil ventre impudentius, propter quem parasiti libertatem vendunt. — κυνόμυια. sive κυνάμυια. gravissimum convicium ex duobus impudentissimorum animalium nominibus compositum. Talia plura protulit *Eustath.* ad Od. ρ. p. 633. 34. adde *Intrpp. Hesychii* v. T. II. p. 378. 14. Similiter de ventre *Linus* ap. *Stobae.* p. 37. *Grot.* νηδὺν μὲν πρώτιστ' αἰσχρῶν δώτειραν ἁπάντων, Ἣν ἐπιθυμία ἡνιοχεῖ μάργοισι χαλινοῖς. ut haec emendavit *Valcken.* in Diatr. p. 282. Quod hic in ventrem, id in parasitos passim dictum. De hoc hominum genere *Clemens Alex.* Paedagog. II. p. 167. μυῖαι τούτοις οἰκεῖαι τοῖς ὀνόμασι καὶ γαλαῖ, κόλακές τε καὶ μονομάχαι (num fort. ζωμομάχαι;) καὶ τὰ ἄγρια τῶν παρασίτων φῦλα· γαστρὸς ἡδονῆς οἱ μὲν τὸν λόγον, οἱ δὲ τὴν φιλίαν, οἱ δὲ τὸ ζῆν ἀποδιδόμενοι. qui locus inprimis ad nostrum distichon facit. κόλακες autem parasiti simpliciter appellantur passim. *Eupolis* ap. *Athen.* VI. p. 236. E. F. *Machon* in Variis Historiis ap. eund. VIII. p. 349. C. ubi legendum videtur:

> τοῦτ' εἶπε· ποτεὶν ὅλως μὲν ἔῤῥωμαι, ξένε,
> καὶ τῶν κολάκων πολὺ μᾶλλον ἐπὶ δεῖπνον τρέχω.

vulgo εἶπε τοῖς ὅλοις. — ζωμοῦ. libertatem pro jusculo vendunt. Non minus sarcastice *Clemens Alex.* l. c. p. 166. 19. χαλεπώτατον δὲ πάντων πτωμάτων, τὴν ἄπτωτον ἀγάπην ἄνωθεν ἐξ οὐρανῶν ἐπὶ τοὺς ζωμοὺς ῥίπτεσθαι χαμαί.

CVIII. Vat. C. p. 521. *Lucillio* vindicat. In Plan. p. 133. St. 193. W. male appositum ἄδηλον, quod rectius deest in Ed. Flor. cum *Lucillii* Ep. praecedat. Hyperbolicum in hominem ita brevem, ut nihil brevius esse possit. Frigida hyperbole et inepta; nam si poëtae acumen recte assequor, Hermogenes eo, quod projicit, inferior fuisse dicitur, ita ut illud unco versus ter-

ram trahere opus haberet. ὅταν ἐκβάλῃ τι de ſputo accipit *Opſopoeus*, eumque ſecutus *Grotius*:

Pumilus Hermogenes ſi quicquam deſpuit, illud
Ut terram poſſit tangere, falce trahit.

Nihil video, quod nos cogat huic interpretationi adhaerere. — δορυδρέπανον eſt *falx praeacuta longuriis inſerta et affixa*, ut *Caeſar* loquitur III. de Bell. Gall. 14. Illuſtravit *Fabricius* ad *Dion. Caſſ.* XXXIX. 43. T. I. p. 212.

¶. 172.] *CIX.* Vat. C. p. 522. ubi nomen auctoris non adſcriptum eſt; ſed cum *Nicarchi* Epigrammati adhaereat, et proximo carmini appictae ſint voces τοῦ αὐτοῦ, dubitari non poteſt, *Nicarchi* eſſe. In Plan. p. 158. St. 230. W. *Lucillio* tribuitur, errore obvio, cujus fontem indicavimus ad Ep. *Lucillii* XXXVI. T. II. P. II. p. 463.

CX. Servavit *Athenaeus* L. IV. p. 162. A. ex *Hegeſandri* Commentariis ſumtum, quem *Scaliger* ad *Varron.* L. I. p. 5. ed. Bip. memoriae lapſu pro auctore carminis habuit. Relatum in Append. Plan. p. 533. St. 29. W. cum erronea inſcriptione εἰς γραμματικούς. Operoſe in hoc carmine vertendo luſit *Scaliger* l. c.

Silonicaperones, vibriſſaſperomenti,
Manticobarbicolae, exterebropatinae,
Planipedatquelucernitui, ſuffarcinamicti,
Noctilatentivori, noctidoloſtudii,
Pullipremoplagii, ſutelocaptiotricae,
Rumigeraucupidae, nugicanoricrepi.

Multo, me quidem judice, felicius, primus latinae Muſae inter recentiores ſacerdos, *Hugo Grotius*, cujus elegantem verſionem et ipſam adſcribam:

Arquisupercilii, mentopropendulonasi,
Sacculibarbigeri, plenipatellirapi,
Retrojectitogi, pedinudilucernituentes,
Noctilatentivori, frauditenebrifabri,
Pupillinsidii, captentulisyllabiprendi,
Virtutaucupidae, vaniperitiloqui.

Eadem fere, quae in hoc Epigrammate, Philosophis objiciuntur ap. *Lucianum* in Icaromen. §. 29. T. VII. p. 41. sq. ed. Bip. qui locus nostro carmini commentarii instar est: γένος γάρ τι ἀνθρώπων ἐστίν – ἀργὸν, φιλόνεικον, κενόδοξον, ὀξύχολον, ὑπόλιχνον, ὑπόμωρον, τετυφωμένον, ὕβρεως ἀνάπλεων. – οὗτοι – ὄνομα σεμνὸν τὴν ἀρετὴν περιθέμενοι, καὶ τὰς ὀφρῦς ἐπάραντες, καὶ πώγωνας ἐπισπασάμενοι, περιέρχονται ἐπιπλάστῳ σχήματι κατάπτυστα ἤθη περιστέλλοντες. – τοιοῦτοι δὲ ὄντες ἀνθρώπων μὲν ἁπάντων καταφρονοῦσι, περὶ θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρχονται, καὶ συνάγοντες εὐεξαπάτητα μειράκια, τήν τε πολυθρύλλητον ἀρετὴν τραγῳδοῦσι καὶ τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκουσι. — V. 1. ὀφρυαν. De supercilio philosophorum omnia plena. Cf. *Ruperti* ad *Juven.* II. p. 58. Simili vocabulo sesquipedali superbi cujusdam mores indicat *Aristophanes* Vesp. 135. ὀφρυαγμοσεμνακουσείνους eos appellans. — ῥινεγχ. quorum nasus mentum tangit. — V. 2. σακκογ. ingentem barbam nutrientes. σάκκος sive σάκος est *barba.* *Aristoph.* Eccl. 498. μίσει σάκον πρὸς ταῖν γνάθοιν ἔχουσα. Cf. ad *Cereal.* Ep. I. T. II. P. III. p. 11. Simili vocabulo Nicium scortum philosophos appellabat ἄνδρας γενειοσυλλεκτάδας ap. *Athen.* IV. p. 157. B. — λοπαδαρ. qui appositas in mensa dapes prae cupiditate ad se rapiunt. Cf. *Lucian.* in Conviv. sive Lapith. §. 11. et 42. Nigrin. §. 25. Ad hanc philosophorum gulositatem referendum videtur fragmentum *Sophoclis* ex Συνδείπνοις ap. *Athen.* XV. p. 679. A. ubi γαστρὸς παῖς hominem *gulae deditum* significat. — V. 3. ἱματανωπ. obscurius vocabulum, quo philosophorum significatur amictus, qui tamen non idem

erat ap. omnes ſectas; aliter enim Cynici, aliter alii pallium ſumebant. Vide *Salmaſ.* ad *Tertullian.* p. 397. et p. 425. Propria in hac re vocabula περιβάλλεσθαι et ἀναβάλλεσθαι, quae illuſtrata dedit *Caſaubon.* ad *Athen.* L. I. 18. p. 53. Sed diſertius haec expoſuit, vir omnis antiquitatis peritiſſimus, *Boettigerus*, qui per literas a me conſultus haec fere reſpondit: „Poſt Antiſthenem aut Diogenem (v. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* VI. 13.) Cynici tunicam ſimul cum interula depoſuerunt, pallio contenti, cujus inferior pars crura ambiebat, ſuperior ſupra laevum humerum rejiciebatur. Hinc dicebantur διπλῶσαι τὸ ἱμάτιον, τὸν τρίβωνα. Cf. *Ferrar.* de Re Veſt. P. I. L. II. 12. p. 166. *Winkelmann.* Mon. Ined. p. 228. Hinc explicandum venit verbum ſeſquipedale ἱματανωπερίβαλλοι, quo ſignificantur philoſophi, qui pallium ſupra humerum rejiciebant ſive duplicabant. Hinc derivandum voc. *abolla*, i. e. ἀναβολὴ, quod de philoſophorum amictu proprium. Vide *Ramirez* ad *Martial.* IV. 43. p. 343. ſq." — νηλιποκαιβλ. νήλιποι. ἀνυπόδητοι. *Heſych.* Dicitur etiam ἀνάλιπος eadem ſignificatione ap. *Theocrit.* Eid. IV. 56. Socratem nudis pedibus incedentem rigidioris virtutis adſeclae ſequebantur, de quorum ἀνυποδησίᾳ vide *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Cer. v. 125. *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Nub. 103. *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 16. — βλεπέλαιοι. Ut λύχνον ὄζειν dicuntur ea, quae nocturno ſtudio nimiaque diligentia elaborata ſunt, quod jaciebatur in Demoſthenis ἐνθυμήματα, (vide *Plutarch.* Vit. Dem. T. I. p. 849. *Lucian.* T. III. p. 502. ed. R. et *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. VII. 7.) ſic hoc loco philoſophi ipſi, qui multa ad lucernam meditantur, doctius etiam, τὸ ἔλαιον βλέπειν dicuntur. Late patet hic verbi βλέπειν uſus, quem exemplis illuſtravit *Ez. Spanh.* ad *Ariſtoph.* Nub. 1178. ad Ran. 616. *Valcken.* ad N. T. p. 344. et alii. — V. 4. νυκτιλαθραιοφάγοι. qui interdiu frugalitatem et abſtinentiam ſimulantes,

noctu, testibusque remotis, sese ingurgitant. νυκτιπαταιπλάγιοι. proprie sunt, qui in tenebris per obliqua incedunt itinera. Hoc traxeris ad eos, qui in angiportis, hominum adspectus vitantes, turpes libidines sectantur, qualis is est, quem describit *Alciphron* I. 34. [p. 142. et III. 64. p. 434. *Quis enim non vicus abundat Tristibus obscoenis? Juven.* II. 8. qui scilicet *vultum et tristitiam et dissentientem a ceteris habitum pessimis moribus praetendunt. Quintil.* Prooem. L. I. §. 8. Si quis tamen malit, vocem generaliori significatione, de morum perversitate, tenebris occultata, interpretetur. πλάγια in talibus idem quod σκολιά, et ut prava atque perversa, τοῖς ὀρθοῖς et εὐθέσι, rectis et bonis opponuntur. Cf. Scol. XIV. T. I. p. 157. — V. 5. συλλαβ. qui syllabas aucupantes adversarios interrogationibus captant. — V. 6. δοξομαχ. qui vanam de sapientia sua opinionem excitare studeut. *Timon.* Sill. fragm. III. δοξῶν τε κενοφροσύνης [τε σοφιστῶν. — ζηταρετ. qui se virtutem unice sectari simulant, sive, qui in disputationibus de virtute omne tempus consumunt.

CXI. Vat. C. p. 117. Edidit *Reisk.* in Misc. Lips. IX. p. 461. nr. 356. Hinc *Toup* ad *Suidam* p. 174. Alexo meretrix Priapo post pervigilium fascias et corollas dedicat. Conf. *Hedyli* Ep. I. II. — V. 1. Ὁ κρόκος. Hoc paulo obscurius. Ipsumne crocum, an unguentum crocinum dedicavit? Neutrum satis commode. Videtur itaque κρόκος pro κροκωτός, *lutei coloris indumento,* dictum esse. — μύροισι πνείοντες. ut ap. *Hedylum* μύροις ἔτι πάντα μυδῶντα. Notandum verbum πνέειν, quod hac significatione genitivum et accusativum sibi adsciscit, cum sexto casu junctum. Coronae unguentis delibutae ad conviviorum luxuriam pertinebant. *Meleager* Ep. XCVIII. καί μοι τὸν βρεχθέντα μύροις καὶ χθιζὸν ἐόντα — ἀμφιτίθει στέφανον. ubi vide not. p. 111. — V. 3. Ap. Lips. κατίλλωτόν τι, quod ex schedis LaCroz. emendavit

Reiskius. κατιλλώπτοντι servavit etiam *Suidas* in ἰλλώπτειν T. II. p. 115. ubi vitiose τὸν γλυκερὸν et τὸν γλυκερῷ. *Obliquis et patrantibus oculis aliquem adspicere* dicitur ἰλλώπτειν, ἐπιλλώπτειν, κατιλλώπτειν. *Obliquis pathicae quid me spectatis ocellis?* Lus. in Priap. LXXVI. *Altera limis subrisit ocellis. Ovid.* II. Amor. XIX. 33. id est, κατιλλώπτουσα, quo composito usus est etiam *Aeschylus* in Sisypho ap. *Polluc.* X. 20. Plura de hoc aliisque derivatis vocabuli ἰλλὸς eâ, qua solet, copia tradidit *T. Hemsterb.* ad *Hesych.* in ἰλλώπτειν T. II. p. 42. (46.) not. 4. ubi et nostrum versiculum excitat. Restituit verbum κατιλλώπτειν *Philemoni* ap. *Clement. Alex.* Paed. III. p. 294. *Bentlejus* in Emend. in Menandri Reliqu. p. 133.— Nostro loco adscripsit *Salmasius:* μαλακῶς καθορῶντι καὶ στραβίζοντι ἐπὶ τῷ τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς παῖδας ἀπατᾶν. — V. 4. κεῖται. Vat. C. κεῖνται emendatum in marg. Guy. et R.

CXII. Vat. C. p. 117. Edidit *Pierson* ad Moer. p. 413. *Reisk.* in Misc. Lips. IX. p. 462. nr. 357. Leontis in noctis cum Sthenio transactae memoriam Veneri barbiton dedicat. Citharistriam igitur fuisse apparet. — V. 1. Pro ἑῷον vitiose Ap. Lips. ἔπινον, in marg. ἔπινεν. — V. 2. τῷ χρυσέῳ. probi viri ingenii. Vide ad *Calliae* Ep. T. II. P. I. p. 9. In Ap. Lips. τῷ χρῷ, quod *Reiskius* mutavit in χρηστῷ. — Ad σθενίῳ notatum in marg. Ap. Guy. et Ruhnk.: *fortasse* κτενίῳ *id est* κτενὶ *poetice.* Σθενίῳ κύριον. — V. 3. „Scriptum in Cod. μοῦσαισι „μεληθέν. quod a Salmasio emendatum.“ *Br.* Barbiton σὺν Μούσαις μελετηθέν, si recte intelligo, cithara est Musarum ope attemperata. Est enim μελετᾶν *studiose tractare*, non de oratoribus tantum, sed de omnibus, qui ad aliquam artem incumbunt.

CXIII. Vat. C. p. 118. Edidit *Reisk.* in Misc. Lips. IX. p. 469. nr. 361. Nihil hoc Epigrammate illustrius ad docendam τῆς ἴϋγγος formam et usum. Rhombus

erat filis ex lana circumdatus, quem agitabant veneficae, carminibus ſimul pronuntiatis, quibus effici poſſe putabant, ut e longinquo aliquis alliceretur. In his omnes, qui hujus inſtrumenti mentionem fecerunt, conſentiunt. Sed pro ſuperſtitionis varietate modo haec modo illa fuiſſe addita, alia demta, et per ſe probabile eſt, et ex veterum locis apparet. Vide inprimis *Schol. Theocr.* Eid. II. 17. et ad *Pindar.* Pyth. IV. 380. quaeque collegit *Erneſt.* ad Xenoph. Mem. III. 11. 17. et *Voſſius* ad *Virgilii* Eclog. VIII. 68. p. 419. ſqq. — V. 1. ἦυξ ἡνικους. Vat. C. Primam vocem rectius ſcriptam ſervavit *Suidas* T. II. p. 159. Ἴυγξ τὸ ἐφέλκον τὴν διάνοιαν εἰς ἐπιθυμίαν καὶ ἔρωτα. ἐν Ἐπιγράμματι· Ἴυγξ ἡ νικᾶσ' ἡ καὶ διαπόντιον ἄνδρα καὶ ἐκ θαλάμων παῖδας ἐπισταμένη. Omiſit Lexicographus verbum in fine verſus, quod in ſuo codice depravatum reperit. Etiam in Vat. C. non ἕλκειν, ſed ηκακειν legitur. Illud ex conjectura procul dubio reſtituit *Biſetus*, qui hoc diſtichon excitavit ad *Ariſtophan.* Lyſiſtr. 1112. Idem in marg. Apogr. Guy. et R. notatum. Et recte, ut puto. Parum diſtant literae CAKEIN et ΕΛΚΕΙΝ; Η autem ortum ex Ν finali praecedentis vocabuli, quae literae in codicibus ſibi ſimillimae. ἕλκειν proprium in hac re vocabulum. *Theocritus* l. c. Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα. — V. 2. παῖδας puellas interpretatur V. D. in marg. Guy. De amoris impotentia *Theocrit.* II. Eid. 136. σὺν δὲ κακαῖς μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο Καὶ νύμφαν ἐφόβησ', ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν Ἀνέρος. Verius tamen videtur *pueros* dilectos et a veneficis expetitos intelligere. — ¶. 173.] V. 3. ποικίλλουσα. Vat. C. quod ſervavit *Reiskius.* Solent nonnunquam graeci activo pro paſſivo uti, de quo vide *Brunck.* ad *Sophocl.* Oed. Colon. 74. at hoc loco poëta ποικιλθεῖσα ſcripſiſſe videtur, quod *Salmaſii* ingenio deberi puto. — V. 4. πορφυρέης. Purpureo colori peculiaris quaedam vis in incantamentis, quod notavi ad Ep.

XVI. Adde *Clem. Alex.* Srom. VII. p. 843. 24. ἔρια πυῤῥά, καὶ ἁλῶν χόνδρους καὶ δᾷδας, σκίλλαν τε καὶ θεῖον δεδίασι, πρὸς τῶν γοήτων καταγοητευθέντες. — μαλακί. Vat. C. μαλακῇ. Ap. Guy. et R. — V. 6. παίγνια erranti calamo ſcripſiſſe videtur *Salmaſius*; ſic enim exhibent Apographa, quae ex Salmaſiano fluxerunt. In membr. ipſis eſt ξείνια, quod reponendum. Eodem verbo pro ἀναθήματι, δώρῳ ſimpliciter, utitur auctor Ep. CXI. κεῖνται τῆς ἱερῆς ξείνια παννυχίδος.

CXIV. Vat. C. p. 193. Πέρσου. Hoc auctoris nomine forte a *Salmaſio* omiſſo, hoc Epigr. inter ἀδέσποτα relatum ap. *Reisk.* Anthol. nr. 518. p. 53. Hinc protulit *Warton* ad *Theocr.* T. II. p. 300. Expreſſum carmen ex *Leonid. Tar.* Ep. II. Comparandum etiam *Marc. Argent.* Ep. XX. — V. 1. ὦ Λατοῖ. vitioſe ſic Cod. Legendum:

ὦ Λατῷα.

De Lucina enim agitur, quae parturientibus auxilium praeſtat. — Ad v. κύπασσις Schol. adſcriptum in membr. οἱ μὲν περίζωμα, ἄλλοι δὲ εἶδος ἱματίου. Disputavimus de cypaſſi ad *Leonid. Tar.* l. c. T. I. P. II. p. 59. ſq. — V. 2. μαστοῖο. Vat. C. faſciam papillas ambientem. μαλακαὶ μίτραι μαστῶν ἐνδύματα. *Hedylus* Ep. I. Vide ad *Leonid. Tar.* Ep. V. T. I. P. II. p. 62. — V. 3. Τιμήεσσα Vat. C. a man. ſec. et ſic *Reisk.* qui in Τιμώνασσα incidebat. — V. 4. ἀργαλέον βάρος. *Ovid.* II. Faſt. 453. *Maturumque utero molliter aufer onus. Phaedr.* I. Fab. XVIII. 5. *Onus naturae melius quo deponeret.* ubi vide Interpp. *Sarcinam matris* appellat *Ovid.* VI. Met. 224.

CXV. Vat. C. p. 194. „Edidit *Pierſon* ad *Moerin* „p. 235. quod el. Toupium fugiſſe videtur, qui hoc carmen protulit e Reiskii Anthologia [nr. 498. p. 43.] „Epiſt. crit. p. 158. [p. 130.]“ *Br.* Duo priora diſticha dedit etiam *Valcken.* ad Hippol. p. 188. A. Timareta crepundia ſua ante nuptias Dianae dedicat. Cf. Epigr.

Epigr. *Persae* II. — V. 1. τήν τ' ἐρατεινήν. Vat. C. Dorismus restitutus in Ap. Guy. — ἐρατεινὰ σφαῖρα est pulchra. Inter pueritiae oblectamenta commemoratur ap. *Glaucam* Ep. I. T. II. p. 347. — V. 2. τὸν δέ. Apogr. Scalig. et Voss. — ῥύτορα κεκρύφαλον. *Archias* Ep. V. πολυπλέκτου δὲ Φιλαινὶς Πορφύρεον χαίτας ῥύτορα κεκρύφαλον. σφιγκτῆρα κόμης ejusmodi linteum appellat *Antip. Sidon.* Ep. XXI. — V. 3. „Scriptum in cod. τάς τε κόρας λιμνᾶτι „κόρῃ κόρα. κόρᾳ nihil aliud est quam κόρᾳ, posito ad „latus ι, quod subscribi solet. κόρας i. e. *puppas.* λιμνάτι, „apocope pro λιμνάτιδι, cujus exempla multa congessit „Maittaire de Dial. p. 333. Diana autem Limnatide „nihil notius, de qua plurima ap. Pausaniam mentio." *Br.* In ap. Goth. τάς τε κόμας, vitiose. Insigniter hunc versum corrupit *Reiskius*, quum Apogr. Lips. fere integram scripturam offerret. Legit enim: τάς τε κέρως λίμνας τε κόρας κόρα, *lacus filias* pro *arundinibus* accipiens, unde tibiae fiebant, in superiore parte *cornu* munitae. Non magis Diva Critica in hoc loco favit *Toupio*, qui τάςδε κόρας λίμνας τε κόρᾳ κόρα ὡς — legundum esse pronuntiat, *nymphas marinas* Epigrammatistae obtrudens, i. e. ipso interprete, *pupas corallinas* sive *ex coralio factas. Brunckii* lectio debetur ingenio *Salmasii.* Puella virgo virgini Dianae *pupas* dedicat, quae ipsae quoque *virgines* appellantur. Nihil apertius. De hoc puellarum more Veneri, Dianae aliisve Deabus puellaria ludicra consecrandi vide *Pierson.* l. c. qui etiam de Limnatide nonnulla dedit. Cf. etiam *N. Heins.* ad *Ovid.* V. Metam. 48. — V. 4. κατακόραν. Vat. C. κᾶτα κομᾶν. Ap. Lips. κορᾶν. Voss. et Scal. καὶ τὸ κορᾶν. Ap. Guy. Vera lectio nullum editorum fugit. Una cum pupis Timareta etiam indumenta puparum dedicaverat. De ejusmodi ornamentis accipiendus locus *Sapphûs* ap. *Athen.* X. p. 410. E. quem, cum depravatissimus sit, emendare conati sumus sic: Σαπφὼ δ' ὅταν λέγῃ ἐν τῷ πέμπτῳ τῶν με-

λῶν πρὸς τὴν Ἀφροδίτην· χειρόμακτρα δὲ πλαγγόνων πορφυρόβαπτα μὴ ἀτιμάσῃς, ἃ πέμψα παρθενείας δῶρα τίμια. — V. 5. Αητῴα τὺ δὲ παιδὸς ὑπὲρ χεῖρα. Vat. C. non παιδὶ, quod ibi legi cl. editor asseverat. De locutione χεῖρα ὑπερέχειν pro *tueri* vide ad *Phaedimi* Ep. III. T. I. P. II. p. 188. — παιδὸς Τιμαρετείας. *ipsius Timaretae.* Quae enim supra *Timareta*, eadem diversa terminatione *Timaretea* appellari potuit; de qua forma *Eustath.* ad Od. α. p. 49. 52. et *Valckenar.* in Callim. Fr. p. 78. sq. — V. 6. θήκαμεν ἅ. Vat. C. et plurima apographa.

¶. 333.] *CXVI.* [a] Ex *Aeliani* H. A. XI. 40. p. 655. τετράκερων δὲ ἔλαφον Νικοκρέων ὁ Κύπριος ἔσχε καὶ ἀνέθηκε Πυθοῖ. De Nicocreonte, Cypriorum rege, nominisque diversitate disputavit *P. Leopardus* Emend. I. 10. p. 7. sq. qui eum nihil diversum existimat a Nicocle, Euagorae filio, ad quem exstant *Isocratis* scripta, in quo sibi consentientem habet *Casaubon.* ad *Athen.* VIII. 9. p. 607. Is fuit, qui Anaxarchum crudeli morte affecit, id quod multi tradunt, quorum loca congessit *Menagius* ad *Diog. Laërt.* IX. 59. p. 424. Oraculum ei a Serapide datum refert *Macrob.* Sat. I. 20.

¶. 173.] *CXVI.* [b] Vat. C. p. 149. Plan. p. 422. St. 556. W. Bitto, textrix, egena vita, quam sub Minervae tutela gesserat, relicta, Veneri se in posterum operaturam esse promittit. Cf. ejusdem argumenti Epigramma *Antip. Sid.* IX. — V. 3. ἀποστύξας. Ed. Flor. „τοὺς ἐνερίθους. e Vat. membr." *Br.* Fallitur vir doctissimus. In membr. ita ut in Plan. legitur ἐν ἐρίθοις. quod revocandum existimo. οἱ ἐν ἐρίθοις μόχθοι sunt οἱ μόχθοι τῶν ἐρίθων, eleganti usu praepositionis ἐν, cujus exempla quaedam dedit *Fischerus* in Anim. ad Veller. T. III. 2. p. 144. — V. 5. Telae et lanificii studium Veneris cultus auferebat huic puellae, ut illi ap. *Horatium* III. Od. XII. 4. *Tibi qualum Cythereae Puer ales, tibi telas Operosaeque Minervae studium aufert, Neobule, Liparei ni-*

tor Hebri. quem locum cum nostro carmine comparavit *Valcken.* ad Adoniaz. p. 339. — V. 6. τὴν Παρ. eandem contra te sententiam ferens, quam Paris tulit.

CXVII. Vat. C. p. 379. Plan. p. 33. St. 50. W. ubi ἔτευξα et μηδὲν ἔχῃς legitur. Utrumque etiam in membranis. μηδὲν ἄγαν vere emendavit *Graevius* in Lectt. Hesiod. c. XIV. ἔτευξα cur mutetur, causam non video. *Grotius* vertit, vulgatam secutus:

Spem Nemesinque simul posui, ceu cernis, ad aram:
Ista dat, ut speres: haec, nihil ut capias.

¶. 174.] *CXVIII.* Relatum in Append. Anth. Steph. p. 506. St. 11. W. Ap. *Bonadam* p. 70. Ex *Pausania* L. VIII. 42. p. 687. qui hoc carmine utitur ad definiendam Onatae aetatem. Onatas enim Miconis filius, Aegineta, τὰ ἀναθήματα, quae ab Hierone pro victoriis e certaminibus reportatis voto promissa Dinomenes post patris mortem dedicavit, elaboraverat. Erant autem haec ἀναθήματα currus aëneus cum binis equis, quibus pueri insidebant, ut apparet ex *Pausania* VI. 12. p. 479. Victoriam singulo equo, μονοκέλητι, reportasse videtur Hiero Ol. LXXV. ex computatione *Heynii* V. III. ad *Pindari* Ol. α. Diem supremum obiit Ol. LXXVIII. 2. — V. 5. 6. Hoc distichon *Pausanias* laudat iterum L. V. 25. p. 445. ubi id Thasiorum cuidam muneri inscriptum fuisse docet. Saepius itaque Onatas iisdem versiculis usus est, nec tamen semper nec in omnibus operibus suis. Cf. Ep. ἀδέσπ. CXXXVIII.

CXIX. Vat. C. p. 610. ἐπὶ ἑξαμέτρῳ πεντάμετρον, εἶτα τρίμετρον. In membr. v. 1. τόνδε πυρῆς legitur. *Salmas.* adscripsit: *legendum* πυρῆ'. *Cf. Hesych.* πυρεῖον. *Hic τὸν πυρῆα θυμιατήριον aut λύχνον ex auro aut argento esse non dubitamus. Hesych.* πυρεῖον. ἀγγεῖον κεράμιον εἰς πυρὸς ἔνθεσιν. *Idem* πυρέας, πυρπολήτας, ἐμπυρίοῦντας τὴν πόλιν, ἀπὸ τῆς πυρεὺς εὐθείας. Non satis apparet ex hic explicationibus, quid illud fuerit, quod Polymnestis filius Miner-

vae dedicavit. Verisimile tamen, *turibulum* fuisse. — V. 2. Τριτογενεῖ. quae vulgo Τριτογένεια. Forma obvia in *Aristoph.* Eqq. 1186. Cf. *Eustath.* ad Ιλ. δ. p. 385. 15. — V. 3. Κριτίας sive Ἀκρίσιος scribi malebat *Corn. de Pauw* in not. mst. Idem metri causa εἰργάζετο tentavit. Laudat h. v. de metro securus *Dorvill.* in Misc. Obss. T. VII. p. 95.

CXX. Vat. C. p. 610. Edidit *Jos. Scaliger* ad *Euseb.* Chron. p. 428. *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* T. II. p. 14. — De Dicone, cujus victoriae hoc Epigr. recensentur, *Pausan.* VI. 3. p. 459. Δίκων δὲ ὁ Καλλιβρότου πέντε μὲν Πυθοῖ δρόμου νίκας, τρεῖς δὲ Ἰσθμίων, τέσσαρας δὲ ἐν Νεμέᾳ καὶ Ὀλυμπικὰς μίαν μὲν ἐν παισί, δύο δὲ ἄλλας ἀνδρῶν· καί οἱ καὶ ἀνδριάντες ἴσοι ταῖς νίκαις εἰσὶν ἐν Ὀλυμπίᾳ. Hinc apparet, vitiosam esse in nostro Epigrammate v. 2. lectionem δὶς Ὀλύμπια, quam immutavit *Wesselingius.* Quod vero idem haeret in nomine Καλλιβρότου, idque ex Inscriptione nostra in Καλλιμβρότου mutandum censet, id necessarium non videtur. Fuit autem Dicon Cauloniates ex Italia, cujus loci civis renuntiatus est Olympiae puer. Vir factus idem obtinuit, ut Syracusanus renuntiaretur.

CXXI. Vat. C. p. 610. Παρμένοντος ἐπὶ ἑξαμέτρῳ ἐνδεκασύλλαβος. „Qui in Codice legitur titulus Παρμένοντος, „non est auctoris, sed dedicantis nomen. Subauditur, „aut, quod saepe factum, a scriba omissa vox ἀνάθημα.“ *Br.* Sunt haec in *Reiskium* dicta, qui hoc Ep. edidit in Notit. Poët. Anth. p. 256. Parmenon, Phocriti filius in victoriae, quam equo κέλητι reportaverat, memoriam χάλκεα ἔργα, fortasse ipsius equi aëneam imaginem, dedicat. — V. 1. λέγοιτε *Reisk.* — V. 2. „In Cod. κεντροραγῆ. Recte Salmasius emendavit κεντροπαγῆ, i. e. τὸν „κέντρον πηγνύοντα, eadem activa significatione, qua le„gitur supra in Macedonii Ep. XIII. Male Reiskius in

» poëtarum notitia κεντροχανῆ.“ *Br.* In membr. est κεντροῤῥαγῆ βαλοῦσα παῖδα. Prius in marg. Ap. Guy. et R. alterum in contextu emendatum est. Varia hic molitur *Cornel. de Pauw* in not. mst. quae repetere nolo, quamvis eum *Salmasio* h. l. obloquentem facile fero. Mihi in mentem venit:

ἥτις κεντρομανῆ λαβοῦσα παῖδα.

Puerum, equitandi artis studiosissimum, non inepte poëta appellasset κεντρομανῆ, ubi altera compositionis parte nil nisi ἐπίτασις ἐπιθυμίας significatur, sine ulla contumelia, ut in μουσομανὴς ap. *Theaet. Schol.* Ep. II. ἡλιομανὴς, ὑλομανὴς et aliis. —— V. 3. ψίλλη λευρὸν ἔθυσε. Vat. C. In marg. Ap. G. et R. ψύλλη λ. ἔθευσε. Posterius dedit *Reiskius;* initio vs. ψιλῇ scripsit. Hoc etiam *Cornelio de Pauw* in mentem venit, qui interpretatur *exilem*, *tenuem*, *levem*. Est potius equus *non instratus*, quo sensu acceptum nihil mihi quidem huic loco videtur accommodatius. —— ἔθυσε. *per stadium properavit.* θύων. σπεύδων. *Hesych.* Ibid. Θῦνον. ἔσπευδον. ἔτρεχον. Ἔθυεν. ἐνεμαίνετο. ἔτρεχεν. ἐπέσσυτο – θύων junxit *Homer.* Ιλ. φ. 234. De Pherenice, Hieronis κέλητι, *Pindar.* Ol. α. 32. ὅτε παρ' Ἀλφεῷ σύτο, δέμας ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων. —— V. 4. „Hic „versus labem contraxisse videtur; nam pes secundus, „qui dactylus esse debet, spondaeus est, quum in χρυσέης „prima omnino producatur, et duae ultimae syllabae per „synizesin in unam coalescant. Scripserat forte poëta „ἀγλαῆς aut ἱερῆς.“ *Br.* In membr. est χρυσῆς. In quibusdam apogr. est χρυσῆς, unde *Corn. de P.* metrum sibi restituere visus est scribendo: Π. χρυσέης ἔκυρσε, primam in κύρησε necessario produci existimans; perperam. Cf. *Theocr.* Eid. XVII. 6. —— V. 5. ὑλαῖδα'. Sic Vat. C. unde quaedam apographa ὑλαΐδα, alia ὑαλίδαι. *Reiskius* Ὑαμίδαι dedit, Phocidis magistratus quosdam hoc nomine appellari existimans. Ap. *Pausan.* L. IX. 6. p. 811. quo le-

ctores remittit, nihil invenio, quod ad ejus conjecturam firmandam magnopere faciat. At non magis apertum, qui sint Ὑλαΐδαι βασιλῆες, quos membranae nobis offerunt. Cogites de iis, qui festo in Hylae honorem ap. Prusienses celebrato praeerant. Cf. *Strabon.* XII. p. 845. B. Ibi certe solemnes *quotannis cursitationes* institutae, secundum *Solin.* c. XLII. Cf. *Salmas.* in Exerc. p. 617. Nihil tamen de equestribus certaminibus in hac solemnitate habitis constat. Et sane probabilius, τοῖς ὑλαΐδαις βασιλεῦσι non homines quosdam, certaminum arbitros, sed Deos significari, quorum favore Parmeno victoriam adeptus sit. Hoc visum etiam V. D. cujus prostat nota in marg. Ap. Guy. et R.: ὑλάται (sic) βασιλῆες. *sunt Castor et Pollux.* ὑλάτης Ἀπόλλων *etiam dicitur.* Omissa haec nota in Ap. Pauwiano, quod plerasque annotationes Codicis Guyetani exhibet. ὑλάτης Ἀπόλλων appellatus ab urbe Ὕλη in Cypro, secundum *Eustath.* ad Ιλ. p. 454. 20. quod ductum ex *Lycophr.* v. 448. ubi vide *Tzetz.* At hoc quid ad nostrum locum expediendum faciat, non video. Frustra, ni fallor, in vulgata explicanda laboraveris, quam depravatam esse, vel καὶ ante ὑλαΐδαι indicat, quod hoc quidem loco nullam vim habet. Scribendum existimo:

Φώκριτε, σῷ δ' ἄρα παιδὶ ΑΜΥΚΛΑΪΤΑΙ βασιλῆες
πατρῴων ἔδοσαν λαχεῖν ἄεθλων.

Jam de regibus *Amyclaïtis* dubitari non potest, quin Dioscuri significentur, quorum natale solum Laconia. Ἀμύκλαι autem pro Laconia et universa Peloponneso passim obviae. *Pindar.* Pyth. α. 125. de Heraclidarum expeditione in Peloponnesum agens: ἔσχον δ' Ἀμύκλας ὄλβιοι Πινδόθεν ὀρνύμενοι Λευκοπώλων Τυνδαριδᾶν βαθύδοξοι γείτονες. qui locus inprimis notabilis. Cf. Pyth. ια. 48. ibique *Heynium.* *Amyclaeus canis* pro Laconico est ap. *Virgil.* Georg. III. 345. et ap. *Pindar.* in Fragm. Hyporch. VI.

At Tyndaridae non ob Laconicam originem in universum *Amyclaei* apellabantur, (ut *Amyclaeus Pollux* ap. *Virgil.* Georg. III. 89.) ſed quod *Amyclis* educati tradebantur. Hinc Pollux, expeditione in Colchidem ſuſcepta, *paſſus Amyclaea pingueſcere Cyllaron herba*, ap. *Valer. Flacc.* L. I. 426. ubi *Burmannus* comparavit *Statium* VI. Theb. 337. *Tua furto lapſa propago, Cyllare, dum Scythici diverſus ad oſtia Ponti Caſtor Amyclaeas remo permutat habenas.* Cf. *Pauſan.* III. 1. p. 204. Formam Ἀμυκλαΐτης tuetur *Stephan. Byz.* in Ἀμύκλαι, et qui eum exſcripſit *Euſtath.* ad ιλ. p. 223. 26. — Jam Dioscuros ἄνακτας, βασιλεῖς appellatos eſſe, notius eſt, quam quod probatione indigeat. Studioſe hoc tractavit *Daviſ.* ad *Ciceron.* de Nat. Deor. III. 21. — Supereſt, ut doceamus, Dioscuros recte et merito Parmenonti victoriae auctores dici ἐν πατρῴοις ἀέθλοις, quae ſunt procul dubio certamina Olympica. Nam his certaminibus illi praeeſſe putabantur, jubente Hercule, qui παισὶ Λήδας ἐπέτραπεν, Οὔλυμπόνδ' ἰών, Θαητὸν ἀγῶνα νέμειν Ἀνδρῶν ἀρετᾶς πέρι, καὶ ῥιμφαρμάτου Διφρηλασίας. quae *Pindari* ſunt Ol. III. 64. ubi vide *Heynium.*

CXXII. „In Muſeo Veronenſi p. 63." *Br.* Exhibetur etiam in *Maffei* Art. crit. lapid. p. 55. in Marmor. Oxon. p. 85. et in *Gruteri* Inſcr. p. CCCXVII. 3. ubi vitioſe legitur ſic:

Λαμπάδα νεικήσας σὺν ἐφήβοις τῇδ' ἀνέθηκα
Ὁ τηγιδης πάντων ωτυχιδου αθμονευς.

Bonadae Anth. p. 124. *van Dale* de Gymnaſ. p. 587. cui impoſuit corrupta lectio Marm. Oxon. παντωνωτυχιδου, ut nobis *Otigiden Pantonotychidae* fil. inde eliceret. Minorem verſum ſic emendavit *Scaliger* p. CCCVIII. Συντυχίδης πάνθων Εὐτυχίδου Ἀθμονεύς. Noviſſimam vocem ſic etiam exhibet *Maffeus*; recte. *Athmonenſes* appellantur populares tribus Cecropidis. V. *Steph. Byz.* in

Ἄθμονον et *Interpp. Harpocrationis* v. Ἀθμονεύς. p. 16. et *Hesychii* T. I. p. 130. 15. — De certamine τῶν λαμπαδοφόρων ad aram Promethei omnia nota. Vide inprimis *Pausan.* L. I. 30. p. 75. sq. *Meurs.* in Gr. Fer. p. 59. et 185. Panathen. c. 8. p. 11.

¶. 175.] *CXXIII.* Cod. Vat. p. 159. Ἀνάθημα τῷ Ἑρμῇ παρὰ Ἀντιφάνους. In marg. Κριναγόρου. Tanquam *Crinagorae* edidit Vir doctus in Obss. Misc. T. V. P. III. p. 18. et *Reisk.* in Anthol. nr. 411. p. 8. Etiam hoc Ep. de victoria in Lampadophoriis agitur. — V. 2. πυρικλοπίης. Vat. a pr. manu. — μνῆμα. In memoriam ignis inventi illud certamen institutum esse, ex *Istro* tradit *Suid.* in Λαμπάδος. T. II. p. 413. — V. 3. ἄεθλον ἐκ χειρός. Vat. omisso ἔτ', quod margo Ap. Lips. suppeditavit. — ἐκ χειρὸς ἔμπυρον. τὸ ἀγώνισμα ὁμοῦ τῷ δρόμῳ φυλάξαι τὴν δᾷδα ἔτι καιομένην ἐστίν. *Pausan.* l. c. — V. 4. ὁμωνυμίη — Ἀντιφάνης. Vat. C. ὁμωνυμίη — Ἀντιφάνους. *Reiske* ex Apographo suo, ut videtur. In marg. Ap. G. et R.: ὁμωνυμίης *ionice pro* ὁμωνυμίας. *quod nove dictum pro* ὁμώνυμος. — In novissima carminis voce membr. scriptura servari poterat.

CXXIV. Vat. C. p. 157. sine auctoris nomine. In Plan. p. 425. St. 560. W. *Agathiae* tribuitur. Pan, Echûs amore inflammatus, a Bacchi comitatu aberrans, huic deo clavam et pellem hinnulei dedicat. — V. 1. κορύνην. quam pastores gerunt. *Theocrit.* Eid. VII. 19. 43. IX. 23. — νεβρίδας. bacchantium gestamen. Laudat h. v. *Suid.* in νεβρίς. T. II. p. 604. — V. 4. τέχνην. Vulgo. De amandi arte interpretatur *Brodaeus.* Revocanda Vat. C. lectio τύχην, quae voces saepenumero confusae. Ap. *Nonn.* in Dionys. XLII. p. 1092. cum Bacchus Pani exposuisset amorem suum, hic ὀλίγην παραίφασιν εἶχεν ἐρώτων, Ἄλλον ἰδὼν φλεχθέντα μιῆς σπινθῆρι φαρέτρης· Ξυνὰ παθὼν, φίλε Βάκχε, τεὰς ᾤκτειρα μερίμνας.

CXXV. Vat. C. p. 147. Edidit *Kusterus* ad *Suidam* v. ἄθυρμα. T. I. p. 75. *Reisk.* in Anthol. nr. 400. p. 2. unde id sumsit *Toupius* in Epist. ad Syr. T. II. p. 340. Optimae notae Epigramma, quod ab antiquo poëta profectum puto. — V. 1. καὶ est in membr. *Etiam hunc ramum, praeter alia.* *Reiskius* tamen κατὰ scripsit, non male: κατακεκυφότα. Pastores fagi ramum rustica manu edolaverant, sive ut Pana quodammodo referret, sive, quod verisimilius, ut clavae usum praestaret Deo. Hinc ἄθυρμα vocatum illud munus, quod *Suidas*, qui v. 3. laudat l. c., per ἄγαλμα explicat quod et ipsum ambiguum. — V. 3. In contextu Ap. Guy. et R. ξέσαντος. in marg. ξέσσαντες, quae est genuina membr. lectio. — V. 4. „ὠῤῥαίων dedit Kuster, quae „est Codicis lectio, sed corrupta, quam recte emenda„vit Salmasius, reponens οὐρείων, eodem sensu, quo cl. „Toup suadet ὠρείων. Illud ideo probabilius, immo „unice verum, quia ὠρείων Doricum est. Nullum au„tem in codicis scriptura Dorismi vestigium, quem pro „lubitu suo, et ut veri speciem conjecturae suae „conciliaret, obtrusit Toupius scribens: φαγινὸν ὄσδον, βου„κόλοι, βωκολίων, exemplo Critices Patribus Conscri„ptis non probando.“ *Br.*

CXXVI. Ex *Pausaniae* L. VI. 13. p. 484. relatum in Append. Planud. p. 506. St. 11. W. *Bonadae* Anth. p. 274. Insculptum fuit hoc distichon statuae equi, quo Lycus, Phidolae filius, victoriam reportaverat. Puerum fuisse Lycum, cum victor renuntiaretur, tradit *Pausanias:* ἐγένετο δὲ καὶ Λύκου τοῦ Φειδώλα τοῖς παισὶν ἐπὶ κέλητι ἵππῳ νίκη. ubi ἐν τοῖς παισὶν scribendum esse vidit *Facius* T. II. p. 175. ut ex hoc ipso disticho apparet, ubi νίκαις παίδων jungendum, *victoria inter pueros.* Vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 60. sq. Aliter tamen haec verba accepit *Pausanias*, qui de victoria a *Phidolae filiis* reportata agi existimabat. — V. 1. ὠκυδρόμοις *Camerarius* malebat.

Notanda certe forma ἀκυδρόμας. — In Cod. quodam *Pausaniae*, olim *Matthiae Roeveri*, Ἴσθμια πὺξ legi, notavit *Dorvillius* l. c. — δόμους. Ad patrem enim et universam victoris familiam ejus gloria redundabat.

CXXVII. Vat. C. p. 459. „Sequitur in membranis „hoc carmen post *Dioscoridis* Ep. XV. forte ejusdem est. „Prius distichon protulit vir praestantissimus ad Euripid. „Hipp. p. 166.“ *Br.* In apographis, quae ex Salmasiano fluxerunt, hoc Epigr. excipit *Dioscoridis* carmen; in membranis eadem longo intervallo disjuncta leguntur. Quod si igitur cl. editoris suspicio de *Dioscoride*, hujus Epigrammatis auctore, hoc uno argumento nitebatur, ea sponte corruit. Sed aliud etiam ejus animo obversatum esse suspicor. Est nempe illius poëtae Ep. in *Aleximenem* XXXVIII. p. 503. et in nostro quoque de Aleximene quodam agitur. At nec hoc argumento multum efficitur. Ut enim taceam, diversos plane homines in utroque carmine significari, ne nomen quidem satis certum est. Nam in *Dioscorid.* Ep. XXXVIII. membr. Vat. Ἀλεξαμένους, in nostro eaedem Ἀεξιμένης exhibent. — V. 1. τὸ περισσόν. *ingens hoc simulacrum.* — Ἀφροδίτα. Vat. unde fortasse Ἀφροδίτᾳ scribendum, quod *Valcken.* habet, et v. 2. φύλακι. Aptius enim videtur, hanc appositionem, quam vocant, ad ipsam Deam, quam ad ejus simulacrum referri. Nec tamen vulgata temere damnanda videtur, cui quodammodo patrocinatur *Anytes* Ep. V. ἀμφὶ δὲ πόντος Δειμαίνει, λιπαρὸν δερκόμενος ξόανον. — V. 4. εἰδήσεις. Obscurioris loci sensum esse puto hunc: Si mihi naviganti lucrum et inde divitias concesseris idoneas, videbis navem non mihi tantum, sed tibi quoque fructuosam fore. Alia igitur munera Deae faventi et propitiae pollicetur. τὸ κοινὸν id est, quod ad plures pertinet, cujus fructus pluribus conceditur. In postremis his verbis quaedam molitur *Corn. de Pauw*, sed parum feliciter. Idem in toto hoc carmine non

de vera navigatione, ſed de figurata illa, cui et ipſi Venus praeeſt, agere putat.

¶. 176.] *CXXVIII.* Vat. C. p. 144. Plan. p. 413. St. 548. W. Emendatum dedit *Toup.* in Ep. crit. p. 60. quem ſequitur cl. Editor. — Mercurio in loco edito ad maris litus collocato piſcator quidam inſtrumenta ſua dedicat. Simillimum Epigramma *Archiae* X. T. II. p. 94. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in λέπας. T. II. p. 430. Alterum verſum iterum in ἀστιβής. T. I. p. 359. et in βολίς. T. I. p. 440. — σήραγξ h. l. eſt rupes in maris litore, undis alluentibus excavata. — V. 2. αἰθυίας. Vat. C. a pr. manu. — Pro ἰχθυβόλοισι *Huetius* p. 39. malebat ἰχθυβόροισι, ex *Leonid. Tar.* Ep. LXXIV. καύηξι καὶ ἰχθυβόροις λαρίδεσσι τεθρήνητ' ἄπνους. Vulgatam tuetur *Suidas*. Nec ineleganter mergi *piſcatores* appellantur, ut, contra, piſcatores cum mergis comparari vidimus ad *Leonid. Tar.* Ep. XCI. 2. T. I. P. II. p. 143. — V. 3. „λίνον eſt etiam in membranis, manifeſta menda „pro λίνου, quod Salmaſius adſcripſerat: in iisdem pro „ἄλμῃ aliud quid prius ſcriptum fuerat." *Br.* λίνου jam *Brodaeus* correxit. *Archias* l. c. ταῦτα σαγηναίοιο λίνου δηναιὰ λείψανα. — V. 4. αὐχμηρὸν ξανθῶν. Vat. C. αὐχμηρῶν ξανθόν. Vulgo. ξανθὲν emendavit *Toupius*. *Antip. Sid.* Ep. XIX. λείψανον σκολοπένδρας deſcribens: πολλὰ θαλασσαίῃ ξανθὲν ὑπὸ σπιλάδι. — V. 5. περιδηνέα. Vat. — V. 6. λαβόντα. Vulgo. Veram lectionem ſervavit Cod. et *Suidas* in βολίς. T. I. p. 440. Expreſſus verſus ex Ep. *Archiae*: φελλὸν ἀεὶ κρυφίων σῆμα λαχόντα βόλων. — βόλον membr. Senſum explicavimus ad *Archiam* T. II. P. I. p. 255. — V. 8. λιμνοφυρῆ. Vat. C. — Comparatio cum ſimilibus Epigrammatis docet, noſtrum in fine mutilum eſſe. Deeſt dedicantis nomen una cum dedicationis cauſis.

CXXIX. Vat. C. p. 145. Plan. p. 413. St. 548. W. Heliodorus piſcator, poſtquam multum laborans nihil ceperat, rete ſuum Syriae Deae ſuſpendit. Huic Deae

piſcès aut omnes aut nonnulli ſaltem ſacri erant; quare illius regionis homines *nefas ducunt genus hoc imponere menſis, Ne violent timidi piſcibus ora Syri. Ovid.* II. Faſt. 474. Cf. *Selden.* de Diis Syr. Synt. II. 3. Oper. T. II. p. 359. ſq. *Manſo mythol. Abhandl.* p. 19. not. *x.* Hinc apparet, cur ille huic potiſſimum Deae rete dicaverit, quo nihil ceperat. Hinc etiam lux verbis: ἀγνὸν ἀπ' ἰχθυβόλου θήρας. — V. 2. προθύροις. Vulgo. — V: 4. cum parte praeced. laudat *Suid.* in φύκος. T. III. p. 642.

CXXX. Vat. C. p. 170. Plan. p. 419. St. 554. W. At hoc et ſequens carmen illuſtrandum facit inprimis *Aelianus* H. An. III. c. 10. Ἐχῖνος — ἑαυτὸν ἐν ταῖς τρασιαῖς κυλίειν φασί, καὶ τῶν ἰσχάδων τὰς περιπαρείσας, αἳ πολλαὶ πήγνυνται ταῖς ἀκάνθαις, ἡσυχῇ κομίζει καὶ ἀποθησαυρίσας φυλάττει. *Plin.* H. N. VIII. 56. *Praeparant hiemi et herinacei cibos, et volutati ſupra jacentia poma affixa ſpinis, unum amplius tenentes ore, portant in cavas arbores. — Apprehenſus pede altero e poſterioribus ſuspendio ac fame necatur: aliter non eſt occidere et tergori parcere.* Cf. *Rittershuſ.* ad *Oppian.* II. Cyneg. 598. et 604. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in ἐχῖνος. T. I. p. 929. ubi θηλοπέδῳ habetur, ut in Planudea et in membr. Idem θειλοπέδῳ praebet in κώμαυλας. T. II. p. 363. — V. 2. ἀπέκτεινεν. Vulgo et in membr. — V. 3. 4. *Suid.* in αὐήνας. T. I. p. 378. ubi λυϊζόμενον legitur. — Διονύσου vitioſe in Ed. Steph.

CXXXI. Vat. C. p. 149. Plan. p. 419. St. 553. W. — V. 1. laudat *Suidas* in ἐχῖνος. T. I. p. 929. et totum diſtichon in σίντης. T. III. p. 318. ubi θηλοπέδων eſt, ut in Plan. et in membr. Sed] θειλόπεδον eſt ap. eundem T. II. p. 193. θειλόπεδον. ὁ τόπος, ἐν ᾧ αἱ σταφυλαὶ ἐξηραίνοντο. et iterum in ῥαγολόγος. T. III. p. 249. — ὀξέσι κέντροισι. Duplex erinaceorum genus deſcribens *Oppianus* l. c.

οἱ μὲν γὰρ βαιοί τε καὶ οὐτιδανοὶ τελέθουσιν,
τυτθῇσι φρίσσοντες ἐπὶ προβολῇσιν ἀκάνθαις·
οἱ δ' ἄρα καὶ μεγέθει μάλα μείζονες, ἠδ' ἑκάτερθεν
ὀξέα πεφρίκασιν ἀρειοτέρῃσιν ἀκωκαῖς.

— V. 3. cum obſervaſſet eum conglobatum corpus per uvas volutantem. — V. 4. ζωόν. Hoc ex loco Pliniano ſupra allato intelligitur.

¶. 177.] *CXXXII.* Vat. C. p. 175. ἀδέσποτον. In marg. Ἀρχίου γραμμ. — „Τριτοῖ. i. e. Pallas, quae alias „Τριτωνίς, Τριτωνία, Τριτογενὴς vocatur. Nominis origo „Τριτώ, quod veteri lingua caput ſignificat." *Br.* *Heſych.* Τριτώ. Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος φησί, τὴν κεφαλὴν καλεῖν Ἀθαμᾶνας. ubi vide Intrpp.

¶. 333.] *CXXXII.*[b] In certamine navium, apud Corinthum a Neptuno et Apolline inſtituto, Ἀργὼ ἐνίκα καὶ μετὰ ταῦτα οὐκ ἔπλευσεν· ἀλλ' αὐτὴν ἀνέθηκεν ὁ Ἰάσων ἐνταῦθα τῷ Ποσειδῶνι, καὶ τὸ Ἐπίγραμμα ἀνέγραψεν, ὃ λέγουσιν Ὀρφέως εἶναι· Ἀργὼ κ. τ. λ. *Dio Chryſoſtom.* Or. XXXVII. T. II. p. 107. ed. R. — De illo certamine nihil tradens *Diodor. Sicul.* IV. 53. p. 296. Jaſonem narrat μετὰ τῶν ἀριστέων εἰς Ἰσθμὸν τὸν ἐν Πελοποννήσῳ πλεύσαντα θυσίαν ἐπιτελέσαι τῷ Ποσειδῶνι καὶ καθιερῶσαι τὴν Ἀργὼ τῷ θεῷ.

¶. 177.] *CXXXIII.* Ex *Pauſania* L. X. p. 849. relatum in Append. Anth. Steph. p. 504. 10. W. Cf. *Bonadae* Inſcr. p. 71. In illuſtri illa Gallorum in Graeciam irruptione, quae Brenni nomen conſpicuum reddidit, pugna commiſſa eſt ad Thermopylas, ubi Graeci copias contraxerant, duce Callippo Athenienſi. Nam Athenienſibus in illo tam gravi bello a reliquis Graeciae populis ἡγεμονία conceſſa erat. Inter omnes autem, qui hac pugna virtutis documenta ediderunt, maxime excelluit Cydias, Athenienſis, qui tenera adhuc aetate primum tum temporis faciebat ſtipendium. Qui cum in

proelio occisus esset, ejus scutum a propinquis et amicis Jovi Liberatori dedicatum est, addito Epigrammate: Ἦ μάλα δή — —. Pugnatum est illud proelium Ol. CXXV. 1. Cydiae autem scutum mansit usque ad Syllae tempora, qui omnia scuta ex Jovis liberatoris porticu sustulit. — V. 1. ποθέουσα ἥβην. De armis ignavorum *Nossis* Ep. VI. θεῶν ὑπ' ἀνάκτορα κεῖνται, Οὐδὲ ποθεῦντι κακῶν πάχεας, οὓς ἔλιπον. — Ad ποθέουσα subaudiendum κεῖμαι sive ἧμαι. Nisi forte fuit:

Ἧμαι δὴ ποθέουσα — —

Cf. *Mnasalc.* Ep. II. *Myro Byz.* I. *Hegesipp.* Ep. III. — V. 4. ἤκμασε. bello contra Gallos suscepto.

CXXXIV. Legitur in Append. Anth. p. 504. St. 10. W. et in *Bonadae* Inscriptt. p. 66. ex *Pausan.* V. 10. p. 398. qui hos versus inscriptos fuisse tradit scuto aureo, quod sub Victoriae statua in fastigio templi Olympici collocatum erat. Hinc apparet, v. φιάλαν χρυσέαν in ipso carmine non de scypho, sed de scuto, quod scyphi formam referebat, accipiendum esse. Vide cl. *Voelkel über den grossen Tempel zu Olympia.* Lips. 1794. 8. p. 58. Erat illud munus Tanagraeorum, sub quorum moenibus Athenienses et Argivi a Lacedaemoniorum Boeotiorumque copiis superati erant Ol. LXXX. 4. Cf. *Diodor. Sic.* XI. p. 466. *Pausan.* I. p. 73. et *Thucyd.* I. 107. sq. ubi et alii Atheniensium socii commemorantur. — V. 4. Vulgo in fine praecedentis versus comma ponitur, et v. 4. τῷ πολέμῳ legitur, quod *Camerarius* mutavit in τῶ πολέμω. Nihili est conjectura *Goldhagenii* in versione vernacula τᾶν δεκάταν corrigentis.

CXXXV. Append. Plan. p. 505. St. 10. W. et *Bonada* p. 67. ex *Pausan.* V. 22. p. 435. Olympiae prope τὸ Ἱπποδάμιον. statuae erant heroum, qui ad Trojam pugnaverant, Lycii, Myronis filii, opera. Has Apolloniatae, qui ad Ionium mare habitant, Jovi dedicaverant. Erat autem inter eas ipsius Jovis statua, ad cu-

jus pedes hoc carmen, antiquis literis (γράμμασιν ἀρχαίοις, non ἀρχαῖον. vide *Valcken.* ad *Herodot.* V. p. 400. 17.) exaratum, legebatur. — V. 1. Ἀπολλωνίας vulgo. Originem ſuam Apolloniatae referebant ad Apollinem, cujus imago etiam in eorum numis expreſſa conſpicitur. — V. 3. Ἀβαντίδος. Abantis eſt regio Epiri ad montes Ceraunios, ab Abantibus appellata, qui poſt bellum Trojanum, una cum Locrenſibus ex Thronio urbe ad Ceraunios montes delati, urbem condidere, et ipſam Thronium appellatam. Hi poſtea a finitimis Apolloniae civibus bello ſuperati et loco, quem habitabant, pulſi ſunt. Ad hos referendus locus *Apollon. Rhod.* IV. 1214. κεῖθεν δὲ Κεραύνια μέλλον Ἀβάντων Οὔρεα, Νεσταίους τε καὶ Ὤρικον εἰσαφικέσθαι. Idem populus Ἄμαντες quoque appellabantur, earumque regio Ἀμαντίνη. Vide *L. Holſten.* ad *Steph. B.* in Ἀβαντίς.

CXXXVI. In Append. Plan. p. 505. St. 11. W. et ap. *Bonadam* p. 68. ex *Pauſania* V. 23. p. 438. Inſculptum Epigramma ſtatuae Jovis, quam Clitorii dedicaverant Olympiae. Ultimum diſtichon *Brunckius* exhibuit ex conjectura *Kuhnii*, qui ſic emendavit vulgatam: καὶ μετρεῖτ' Ἀρίστων ἠδὲ Τελέστας αὐτοκασίγνητοι. Ariſtonem et Teleſtam Lacedaemonios fuiſſe *Kuhnius* collegit ex verbis *Pauſaniae*, quae ſequuntur: ἀλλὰ Λάκωνας μὲν τούτους οὐκ ἐς ἅπαν τὸ Ἑλληνικὸν ἐπιφανεῖς νομίζω γενέσθαι· εἶχον γὰρ ἄν τι καὶ Ἠλεῖοι περὶ αὐτῶν λέγειν, καὶ πλέονα ἔτι Λακεδαιμόνιοι, πολιτῶν γε ὄντων. — Clitorii fuerunt in Arcadia, cives urbis Κλείτορος, quam Azanis filius condidiſſe dicitur. *Pauſan.* VIII. 4. p. 605. qui hujus urbis memorabilia recenſet c. 21. p. 639. — V. 2. βιασάμενοι. Sic codd. *Facii* v. cl. Vulgo βιασσάμενοι.

CXXXVII. In Append. Plan. p. 505. St. 11. W. et ap. *Bonad.* p. 68. ex *Pauſan.* V. 24. p. 439. Legebatur hoc diſtichon in baſi ſtatuae Jovis Olympiae, quam Lacedaemonii bello ſecundo cum Meſſeniis dedicaſſe fe-

rebantur. Exitum habuit hoc bellum Ol. XXVIII. I. *Pausan.* IV. 23. p. 336.

¶. 178.] *CXXXVIII.* Append. Plan. p. 505. St. II. W. et ap. *Bonad.* p. 68. ex *Pausan.* V. 25. p. 444. Achaei Jovi Olympico dedicaverant ſtatuas heroum, qui in bello Trojano cum Hectore, fortiſſimos Graecorum ad ſingulare certamen provocante, congreſſuri erant. Prius diſtichon inſculptum ſtatuae Idomenei; alterum legebatur in ejusdem clypeo. Onatam, Miconis filium, floruiſſe conſtat circa Ol. LXXVIII. Cf. Incert. Epigr. CXVIII.

CXXXIX. Append. Plan. p. 505. St. II. W. et ap. *Bonad.* p. 69. ex *Pausan.* V. 27. p. 450. Etiam hoc Epigr. legebatur inſculptum ſtatuae Jovis, quam Mendaei Olympiae dedicaverant. Mendaeos, Thraciae populum, *Pauſanias* docet a Graecis ortos in maris ora habitaſſe, poſtquam Ionia relicta in Europam venerant. *Thucydides* eosdem Euboeae coloniam fuiſſe ait, L. IV. 123. Cf. *Gatterer* in Comment. de Thrac. T. III. p. 27. Celeberrimum fuit vinum Mendaeum, quod *Hermippus* laudat ap. *Athen.* I. p. 29. E. Cf. *Bergler.* ad *Alciphr.* III. 5. p. 286. *Stephan. Byz.* Μένδη· πόλις Θράκης,, ἀπὸ Μένδης γυναικός. Ἀπολλόδωρος Μένδιν αὐτήν φασι. τὸ ἐθνικὸν Μενδαῖος οἶνος. Lege repetito vocabulo: τὸ ἐθνικὸν Μενδαῖος. Μενδαῖος οἶνος. De Sipte *Pauſanias* dubitabat, utrum caſtellum eſſet an urbs Thraciae. — Ceterum hoc quoque loco ſcribendum erat βιασάμενοι, ut Ep. CXXXVI.

CXL. In Append. Plan. p. 506. St. II. W. et ap. *Bonad.* p. 69. ex *Pausan.* L. VI. 10. p. 476. Inſculptum currui Cleoſthenis Epidamnii, qui Ol. LXVI. victoriam retulerat. Hunc virum ex omnibus, qui in Graecia equos nutriverint, primum poſuiſſe equorum ſtatuas, aſſeverat *Pauſanias.* In Κλεοσθένης antepenultima

tima corripitur, ut media in εὐκαμπὴς ap. *Leonid. Tar.* Ep. XXV. ubi vid. Not. T. I. P. II. p. 85.

CXLI. Append. Plan. p. 506. St. 11. W. ex *Pausan.* VI. 10. p. 476. *Bonadae* Anth. p. 273. Legebatur hoc distichon in statua Demarati Heraeensis, qui Olympiae vicit ἐν ὁπλίταις Ol. LXV. et Ol. LXVI. Primus hanc palmam accepit, asseverante *Pausania* V. 8. p. 395. qui eum omnes Arcadiae athletas gloria superasse tradit L. VI. 26. p. 652. Eutelidae et Chrysothemidis, sculptorum, nomina ex hoc uno Epigrammate habemus cognita.

CXLII. Append. Plan. p. 508. St. 13. W. et *Bonada* p. 69. ex *Pausania* L. VI. 19. p. 499. Antiquis literis Atticis hoc distichon insculptum fuit cornu eburneo Amaltheae, quod Miltiades, Cimonis filius, Jovi Olympico dedicaverat. Hunc Miltiadem primum ex illa familia imperium in Chersoneso Thracica tenuisse, *Pausanias* affirmat. At hic, ut alii quoque scriptores, confudit Miltiadem illum, quem pugna Marathonia nobilitavit, cum Miltiade, Cypseli filio, qui Chersonesum condidit. Vide *Rutgers.* in Var. Lect. I. 9. p. 30. sq. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. XII. 35. quorum sententiae accedit *Wesseling.* ad *Herodot.* VI. p. 452. De Miltiadis progenie consulendus etiam *Edw. Simson* in Chron. a. M. 3514. p. 22. Miltiades, Cimonis fil. in Chersoneso imperium exercebat Ol. LXVIII. 1. Cf. *Herodot.* IV. 137. p. 340. — V. 2. Qualis locus sit ille, quem noster τεῖχος Ἀρέντε appellat, et de qua pugna agatur, ignoro equidem.

CXLIII. Legitur hoc Epigramma ap. *Diodor. Sic.* T. I. p. 415. *Bonadae* Anthol. p. 76. Xerxes, irruptione in Graeciam facta, manum misit, quae Delphici Apollinis templum diriperet. Et jam Persae usque ad Minervae templum penetraverant, cum ingens tempestas exorta eos in fugam conjecit. Quo facto Delphici tro-

paeum posuerunt ad Minervae templum cum hoc Epigrammate. Sic haec apud *Diodorum* traduntur. At in Epigrammate ipso Delphici Persas, Apolline juvante, fugasse dicuntur, quod cum *Herodoti* narratione convenit L. VIII. 38. p. 636. Delphici enim, cum Persas vi tempestatis perculsos animadvertissent, impetu in eos facto multos interfecerunt. Praeterea Autonoum et Phylacum heroas, quibus sacellum erat prope Minervae templum, Delphis auxilium tulisse idem scriptor tradidit. Cf. *Pausan.* X. 8. Hinc apparet, ferri posse vulgatam lectionem, quam *Valckenarius* tamen, ne omnis Persarum devictorum gloria a Diis ad homines transiret, ita mutandam censuit:

— — — — πτολίπορθον ἀπωσαμένοις στίχα Μήδων,

καὶ χαλκοστέφανον ῥυσαμένοις τέμενος.

ubi participia referenda sunt ad *Jovem* et *Apollinem*, qui Medorum copias fugasse et lucum, i. e. templum Delphicum, servasse dicuntur. — V. 4. χρυσοστέφανον. opulentum. In talibus στέφανος *ornamentum* significare solet.

¶. 179.] *CXLIV.* Servavit *Diodor. Sic.* XI. 33. T. I. p. 430. *Bonadae* Anth. p. 79. Inscriptum erat hoc distichon tripodi, quem Graeci post pugnam Plataeensem ex manubiis conflatum Delphis dedicaverant. Adscribam notam *Wesselingii*: „Dubium est, sitne hoc Epi„gramma tripodi inscriptum. Pausanias insculpi jusserat: „Ἑλλήνων ἀρχηγὸς, ἐπεὶ στρατὸν ὤλεσε Μήδων, Παυσανίας Φοίβῳ „μνῆμ' ἀνέθηκε τόδε. quod Lacedaemonii eraserunt, substi„tutis earum civitatum nominibus, quae barbaros ad Pla„taeas prostraverant. Thucyd. I. 132. a quo non dissen„tit Demosthenes, seu quis alius auctor Or. in Neaer. „p. 740. Itaque si hoc distichon in tripode fuerit scri„ptum, oportet earum, quas dixi, civitatum nomina „subjecta fuisse arbitreris."

CXLV. Servavit *Athenae.* L. XII. p. 536. B. qui Nymphide Heracleota auctore tradit, Pausaniam, Lacedae-

moniorum ducem, eum, qui Perſas apud Plataeas ſuperavit, cum Byzantii eſſet, Diis ad Bosporum poſitis lebetem dedicaſſe, nomine ſuo inſcripto. Factum hoc circa Ol. LXXV. quo tempore Pauſanias expugnavit Byzantium. *Diodor. Sic.* L. XI. 44. p. 438. Ejusdem doni mentionem facit etiam *Herodot.* IV. 81. p. 319. Cur Pauſanias eum Neptuno potius quam Jovi dedicaverit, quaerit *Gyllius* in Deſcr. Bospori Thr. L. III. c. 5. — V. 4. Vulgo κλειμβρότου, quod librariis debetur metro timentibus. *Caſaub.* in Animadv. p. 846. 36. in κλεομβρότου aut ſynizeſin admittendam aut κλευμβρότου ſcribendum cenſebat.

CXLVI. In Append. Plan. p. 508. St. 13. W. ex *Pauſania* L. IX. 11. p. 731. Oſtendebantur Thebis in Boeotia rudera domus, quam Amphitryon habitaſſe dicebatur, quum ex patria profugus Thebis commoraretur; nec harum modo aedium, ſed Alcmenae etiam thalami ruinae ſupereſſe putabantur. Hunc thalamum ab Agamede et Trophonio exſtructum dicebant auctoritate Epigrammatis, quod moenibus inſculptum legebatur. De Agamede et Trophonio vide in *Junii* Catal. v. — Genuinam eſſe hanc inſcriptionem idoneis argumentis adductus negavit *Wolfius* in Prolegg. ad Homer. p. LVI. not. 20. — V. 2. ἐλλέξατο. Vulgo.

CXLVII. Vat. C. p. 142. Hoc monoſtichon cum duobus ſeqq. Epigrammatis profert *Herodotus*, L. V. 59. p. 400. qui ſe ea Cadmeis literis inſculpta vidiſſe ait tripodibus quibusdam in templo Apollinis Ismenii, quod Thebis erat. Cf. Anth. *Bonad.* p. 78. ſq. Tripodis ab Amphitryone in hoc templo dicati mentionem facit *Pauſan.* L. IX. 10. p. 730. Quomodo haec carmina ſcripta fuerint, disputavit *Salmaſ.* in Inſcr. Herod. p. 54. Cf. *Scaliger.* ad *Euſeb.* p. 121. — Vulgo legitur ἀνέθηκεν ἐὼν, quod etiam membr. Vat. exhibent. *Valckenarius* tentabat ἰόντ' ἀπὸ T. ut tripus ſe a devictis

Telebois dedicatum affirmet. Mutato accentu *Reiskius* ἐῶν corrigit, ab antiquo verbo ἔω, *eo;* alii ἰὼν correxerunt. Hanc emendationem unice probabat *Wolfius* in Prolegg. ad Homer. p. LV. n. 18. ubi Bentlejanam lectionem ἀνέθηκε νέων eo nomine improbat, quod nullus sit auctor hujus formae idoneus, praeter Grammaticos quosdam et Hym. Homer. in Cerer. in v. depravato 395. νέων tamen aliis vehementer placuit, ut *Thomae Perellio* in Nuovi Miscell. Lucchesi. T. I. p. 52. *Villoisonio* in Anecdotis T. I. p. 129. et *Heynio* ad *Apollodor.* T. I. p. 323. Ceterum has Inscriptiones tam antiquas fuisse, quam *Herodoto* videbantur, post ea, quae nostra aetate de artis scribendi initiis et usu ap. Graecos a doctissimis viris disputata sunt, nemo facile sibi persuadebit.

CXLVIII. Vat. Cod. p. 142. Scaeus pugil, qui, in victoriae memoriam, Apollini statuam dedicavit, *Herodoto* auctore, circa Oedipi tempora floruit. Fuit is Hippocoontis filius, (*Apollodor.* III. 10. 5.) ejus, quem Hercules, Lacedaemone expugnata, cum filiis interfecit. *Apollodor.* II. 7. 3. p. 152. *Pausan.* III. p. 244. — V. 2. laudat *Suidas* in τεὶν. T. III. p. 414.

CXLIX. Vat. C. p. 142. Tripus dicatus a Laodamante, Eteoclis filio, quo imperante Cadmei, ab Argivis ejecti, se ad Encheleas contulerunt. Cf. *Pausan.* IX. 5. p. 722. Alii Laodamantem in pugna cum Argivis ab Alcmaeone occisum tradiderunt. Vide *Heynium* ad *Apollodor.* III. 7. p. 643. Facile apparet, hoc Epigramma ad praecedentis exemplum esse factum, unde non modo secundus versus desumtus, sed prioris etiam numeri expressi. In Ἀππόλλωνι prima syllaba producta, duplicato π, quod notandum.

CL. Vat. C. p. 149. „Ex Eustathio in Homerum „p. 1313. 44. unde prolatum a Clarkio in notis ad Ιλ. „Ψ. 513. In Vat. cod. male divulsa disticha, omisso δ' „posterioris initio." *Br.* Agitur de tripode, quem

Diomedes in certaminibus ad Patrocli tumulum ceperat. *Eustathius* hoc Epigramma sumsit ex *Athen.* L. VI. p. 232. D. qui id ipse ex *Phaniae* de tyrannis Siciliae libro descripsit. — ¶. 180.] V. 3. δ' om. Vat. — V. 4. ἴπποισιν ἐπὶ Vat. C.

CLI. Vat. C. p. 207. in marg. et iterum p. 216. Planud. p. 270. St. 389. W. In Agone Homeri et Hes. p. XXVI. ed. *Barn.* Exhibet *Apianus* in Inscriptt. CDLXXXXVII. Spectat hoc distichon ad fabulosum illud Hesiodi cum Homero certamen, de quo *Plutarchus* quaedam ex Lesche tradens T. II. p. 153. sq. versus affert, quibus Hesiodus tripodem meruerit. De illo certamine vide *Fabric.* Bibl. gr. T. I. p. 570. sq. ed. *Harl.* et quae nuper de eo disputavit cl. *Heinrich* in Epimenide p. 139. sqq. Conflatum est hoc distichon ab *Hesiodi* admiratoribus (*Salmas.* ad Solin. p. 610. D.) ex *Hesiodi* Ε. καὶ Η. 654.

ἔνθα με φημὶ
ὕμνῳ νικήσαντα φέρειν τρίποδ' ὠτώεντα,
τὸν μὲν ἐγὼ Μούσῃς Ἑλικωνιάδεσσ' ἀνέθηκα.

ubi, *Proclo* testante, fuerunt, qui legerent

ὕμνῳ νικήσαντ' ἐν Χαλκίδι θεῖον Ὅμηρον.

Epigrammatis nostri mentionem fecerat *Varro* in libro de imaginibus, ubi de aetate Homeri et Hesiodi disputans *non esse dubium* dixit, *quin eodem tempore vixerint; idque ex Epigrammate ostendi, quod in tripode scriptum est, qui in monte Helicone ab Hesiodo positus traditur.* ap. *Gellium* in N. A. III. 11. Tripodem ipsum viderat *Pausan.* IX. 31. p. 771. — V. 1. Ἑλικωνιάσι τῷδ' Vat. C. loco sec. τάδ' loco pr. ἀνέθηκα Vat. utroque loco. τῷδ' ἀνέθηκα vulgo. τοῦτο sive τόνδ' emendabat *Brodaeus*. τόνδ' ἀνέθηκεν exhibet *Dio Chrys.* qui hoc distichon lau-

dat Or. II. p. 20. 30. T. I. p. 76. ed. R. — V. 2. χαρκίδι. Vat. C. loco sec.

CLII. Hoc quoque distichon legitur in Certam. Hesiodi p. XXVIII. ed. *Barn.* Narratur ibi Homerus phialam auream accepisse a filiis Midae pro Epigrammate, cujus initium: Χαλκῆ παρθένος εἰμι, eamque Delphis dedicasse Apollini cum hac Inscriptione. In ed. Barn. notatur varia lectio ἐλῶν τόδ' Ὅμηρος, et v. 2. τῆς ὑποφραδμοσύνης.

CLIII. Vat. C. p. 166. Ἀνακρέοντος. „In Buherii et „Guieti apographis titulus est ἀνάθημα Σοφοκλέους, et se„quitur post Simonidis Ep. LXVIII. cujus etiam esse vi„dentur quae praecedunt pleraque et Anacreonti ad„scripta sunt. Hocce autem Anacreontis esse non potest, „cui Barnesius tribuit. Vide Misc. Obss. T. II. p. 4." *Br.* Constat, Anacreontem esse mortuum, antequam *Sophocles* primum drama in scenam produceret. Legitur hoc carmen inter Reliqq. Anacr. p. 487. ed. Fisch. *Anth. Reisk.* nr. 434. — V. 2. ἀνεθήκατο πρ. *R.* — εἶδε Vat. C. quod *R.* in εἶχε mutavit.

CLIV. In Append. p. 508. St. 12. W. ex *Herodoto* IV. 88. p. 322. Anthol. *Bonadae* p. 109. Inscriptum imagini pictae pontis, quo Mandrocles, Dario jubente, Bosporum junxerat. In illa tabula conspiciebatur rex in solio collocatus et exercitus mare transiens. Facta illa ἐκ τῆς δεκάτης, quam Darius Mandrocli concesserat. — V. 2. Μανδόκρεων. Vat. C *Gyllius*, qui hoc Epigr. profert in Opere de Bosp. Thr. II. 13. ex schedis Ἀνδροκλέης dedit. — σχεδίας. Vat. C. *Aeschyl.* in Pers. 69. exercitus λινοδέσμῳ σχεδίᾳ Πορθμὸν ἀμείψας — πολύγομφον ἔρεισμα ζυγὸν ἀμφιβαλὼν αὐχένι πόντου. — Ἥρᾳ. Junoni, patriae Deae, hanc tabulam dedicaverat Mandrocles Samius. — V. 3. τῷ μὲν δὴ στεφ. Vat. — στέφανον sensu translato de ornamento et honore accipiendum esse, (vide *Simonid.* Ep. XLI. p. 133.) monuit *Wesselingius* contra *P. Bertium*, qui in Libro de

Agger. et Pont. c. 2. Mandroclem corona aurea a Dario donatum esse dixit. — V. 4. desideratur in Vat. C. — βασιλέος in Wessel.

CLV. Append. Planud. p. 502. St. 9. W. ex *Aeschin.* Or. c. Ctesiph. p. 572. ed. R. *Plutarcho* in vita Cim. T. III. p. 115. ed. Bry. *Tzetza* ad *Lycophr.* v. 417. Anth. *Bonadae* p. 344. Eione, urbs Thraciae ad Strymonem, (*Thucyd.* IV. 103.) quae Persis paruerat, post horum in Graecia cladem a Cimone oppugnata est, Bogâ sive Butâ urbem tanta cum pertinacia defendente, ut, cum ei, Eione tradita, potestas facta esset abeundi, quocunque vellet, hanc conditionem accipere nollet, ne regi suspectus fieret, sed se potius cum omnibus suis rogo concremaret. Diserte rem narravit *Herodot.* VII. 107. p. 553. ubi vid. *Wessel.* attigit *Thucyd.* I. 98. *Pausan.* VIII. 8. p. 614. Nostrum Epigramma cum duobus seqq. Hermis insculptum erat. — V. 1. ἦ ἄρα mallet *Valcken.* ad *Herodot.* V. p. 376. 21. — V. 3. κρυερόν. Vulgo. αἴθωνα est ap. *Aeschin.* et *Tzetzam.* *Callim.* H. in Cerer. 67. ἄγριον ἔμβαλε λιμὸν Αἴθωνα, καρτερόν. Cf. *Kuhn.* ad *Aelian.* V. H. I. 27. — V. 4. Primi omnium viam et rationem invenerunt, qua hostes in consilii inopiam conjicerent.

CLVI. Append. Plan. p. 502. St. 9. W. ex *Plutarcho* l. c. et *Aeschine.* Anth. *Bonadae* p. 344. — V. 1. μισθόν. hunc honorem. — V. 2. ἀντ' εὐεργεσίης. *Simonid.* Ep. XL. πατρὶς δὲ Κόρινθος Ἀντ' εὐεργεσίας μνᾶμ' ἐπέθηκε τόδε. — ¶. 181.] V. 3. ἰδὼν καὶ ἔπεσσ. ἐθελήσει. *Plut.* *Aesch.* quod fortasse emendatione non indigebat. Sensus idem in Ep. *Mnasalcae* XVI.

ἄρνυνται δ' ἀρετᾶς αἶνον μέγαν· ἀλλά τις ἀστῶν
τούσδ' ἐσιδών, θνάσκειν τλάτω ὑπὲρ πατρίδος.

— V. 4. δῆριν ἔχειν. *Plut.* ἀμφὶ ξυνοῖσι πρ. μόχθον. *Aesch.* Versum initio mutilum indicant variae lectiones in codd.

quorum alii χαίρων ἀμφὶ ξυνοῖς πρ. alii ἀμιξινοῖσι, alii denique ἀμφὶ τοῖς ξυνοῖς habent.

CLVII. Appendix Plan. l. c. Ap. *Aeschinem* et *Plutarch.* ll. cc. *Bonadae* Anth. p. 345. — V. 1. Μενεσθεύς. Respicitur ad Homer. Ιλ. β. 552. qui sic de Menestheo:

> τῷ δ' οὔπω τις ὁμοῖος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνὴρ,
> κοσμῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.
> Νέστωρ οἶος ἔριζεν.

— V. 2. ἀμπέδιον vulgo ap. *Aeschin.* Nostrum est in codd. — V. 3. πύκα χαλκοχιτώνων. *Aeschin.* Cod. Bern. ut *Plutarch.* — V. 4. κοσμήτορα *Aeschin.* Idem ἔξοχον ἄνδρα. — V. 5. ἀεικὲς *Marklandus* in ἄηθες mutandum censebat. *Non igitur insolitum Athenienſibus.* — V. 6. κοσμητὰς π. *Aesch.*

CLVIII. In Append. Plan. p. 503. St. 9. W. ex *Aeschine* cont. Ctes. p. 580. ed. R. Inscriptio prope curiam in Metroo affixa in eorum honorem, qui Thrasybulo duce Athenas, triginta tyrannis expulsis, in libertatem vindicaverunt. His, quorum virtute respublica restituta fuit, praeter alia honorum praemia etiam haec inscriptio decreta est. Rem fuse et accurate exposuit *Taylor* in Vit. Lysiae p. 145. ed. R. — V. 1. στεφάνοις. *honoribus.* ut Ep. CLIV.

CLIX. Vat. C. p. 205. ἄδηλον Ἡροδότου. Append. Plan. p. 508. St. 12. W. ex *Herodoto* V. 77. p. 411. unde illud sumsit *Aristides* T. II. p. 380. Anth. *Bonadae* p. 113. Athenienses cum in bello contra Chalcidenses suscepto (Ol. LXVIII. 2.) ditissimos horum cepissent, eos una cum Boeotiorum captivis in carcerem conjecerunt. Quos cum paulo post binis singulos minis multatos solvissent, eorum vincula in arce suspenderunt, decimis τῶν λύτρων Minervae consecratis. Illius expeditionis mentionem fecit *Himerius* Or. II. 12. ubi vide *Wernsdorf.* Quadrigas vero ἀπὸ Βοιωτῶν δεκάτης καὶ

Χαλκιδέων τῶν ἐν Εὐβοίᾳ commemorat *Pausan.* I. 28. p. 67. — V. 3. Horum superbiam in tenebris bene muniti carceris domuerunt. Sic δεσμὸν σιδήρεον accipere malim de carcere quam de vinculis, propter epitheton ἀχλυόεις. — Ad ἔσβεσαν ὕβριν *Wesselingius* comparavit dictum Heracliti ap. *Diogen. Laërt.* IX. 2. ὕβριν χρὴ σβεννύειν μᾶλλον ἢ πυρκαϊήν. Sic etiam in Oraculo ap. *Herodot.* VIII. 77. δῖα δίκη σβέσσει κρατερὸν κόρον, ὕβριος υἱόν. *P. Silent.* Ep. XXXV. σβέσσον ἀγηνορίην, ἐγγὺς ἴδ' ἐς Νέμεσιν. Ep. ἀδέσπ. DCXXIX. σβεννύντας ποτὲ τούσδε τυραννίδα. — Caeterum in membr. ἀχλυνθέντι et ἔσβεσεν legitur.

CLX. Anth. *Bonadae* p. 119. Ex *Plutarchi* Vita Themist. c. 8. Tom. I. p. 255. ed. Bry. qui hoc carmen insculptum fuisse tradit uni columnarum ex marmore, quae stabant circa templum Dianae in Artemisio, promontorio Euboeae. Spectat illustrem Graecorum de Persis victoriam, in illis regionibus reportatam. — V. 1. παντοδαπῶν. quia Xerxes ex omni Asia copias contraxerat. Cf. *Valckenar.* ad *Herodot.* VII. p. 536. 35. — V. 4. σήματα. illas columnas. *Plutarch.* l. c. στῆλαι κύκλῳ λίθου λευκοῦ πεπήγασιν· ὁ δὲ λίθος τῇ χειρὶ τριβόμενος καὶ χρόαν καὶ ὀσμὴν κροκίζουσαν ἀναδίδωσιν.

¶. 182.] *CLXI.* Anthologia Lat. II. XIV. T. I. p. 195.

Qui Persas bello vicit Marathonis in arvis,
Civibus ingratis et patria interiit.

Πάντες, Μιλτιάδη, ταλαεργία ἔργα ἴσασιν
Πέρσαι, καὶ Μαραθὼν σῆς ἀρετῆς τέμενος.

Ad hoc Epigramma *Burmannus* commemoravit scriptores, apud quos hi versus reperiuntur, omisso tamen *Fleetwoodio* p. 168. 3. — V. 1. *Reinesius* ap. *Gruterum* ταλαεργία in μάλ' ἀεργία mutat. τὰ σ' ἀεργία emendavit *Wessel.* ad *Herodot.* VI. p. 501. 6. Eandem emendationem

ut ſuam profert *Klotzius* ad *Tyrt.* p. 52. — V. 2. σῆς ἱε. eſt ap. *Gruterum* p. CCCCXXXVIII. τῆς ap. *Pithoe.* in Praeterm. poſt L. IV. Ep. p. 181.

CLXII. „Extat hoc Epigramma ap. Aelian. H. A. „X. 40. ubi mendoſe editum. Emendatius vero in Sto„baei Ecl. Phyſ. p. 167. *Grot.*" *Br.* *Stobae.* l. c. LII. nr. 48. T. II. p. 1017. ed. *Heer.* Φίλων δ' Ἡρακλεώτης ἐν τῷ πρὸς Νύμφιν περὶ θαυμασίων ἐν Σκυθίᾳ, φησὶ ὄνους γίγνεσθαι κέρατα ἔχοντας, ταῦτα δὲ τὰ κέρατα δύνασθαι τοῦτο τὸ ὕδωρ διαφέρειν. Καὶ Ἀλεξάνδρῳ Μακεδόνι ἐνεχθῆναι ὑπὸ Σωπάτρου κέρας τοιοῦτον, ὃ καὶ ἀνατεθεῖναι ἐν Δελφοῖς, ἐφ' οὗ καὶ ἐπιγεγράφθαι· Σοὶ τόδ' κ. τ. λ. Ad hunc locum clariſſ. Editor veterum loca de Stygis aqua collegit poſt *Beckmann.* ad *Antigon. Car.* c. CLXXIV. p. 217. *Nicol. Loënſ.* in Epiphyll. III. 10. (Fac. crit. Suppl. V. p. 353.) et *P. Leopardum* in Emendd. IV. 8. p. 98. — V. 2. σχῆμα τὸ δ. *Aelian.* quod variis conjecturis locum fecit. Verum viderunt *Trillerus* et *Kuhn.* ad *Aeliani* V. H. I. 27. p. 48. ubi quaedam de κάνθωνι. Cf. ad *Apollinar.* Ep. I. T. II. P. II. p. 318. — V. 3. „Λουσηὶς dicitur Styx ab Arca„diae vicina urbe, cui nomen Λουσοί, de qua praeter „Stephanum videndus Pauſanias p. 636." *Br.* Ap. *Aelian.* eſt Λουθησιάδος, in codd. quibusdam *Stobaei* Λουκίδου. — Vulgatum ἀχράντου *Brunckius* in ἀχράντῳ mutavit. Sic certe epithetorum elegantior collocatio. — V. 4. βάσταζε vulgo ap. *Aelian.* — ἠνορέην. vim illam aquae omnia perrumpentis.

Lect. p. 287.] *CLXII.*[b] Ex *Gruteri* Inſcript. p. MDCCIII. Deeſt finis. Bales quidam Aeſculapio, qui ipſi cum adverſa valetudine conflictanti opem tulerat, columnam ſive ſtatuam ex marmore ponit. — V. 1. Παιῆον et Παιὰν Aeſculapius. — V. 3. Major diſtinctio ponenda poſt βαρυαλγέος. Tibi ſtatuam Bales ponit, memor eorum, quae tibi, aegritudinis, qua laborabat, averruncatori, debet; quod autem ad futuram ipſius

aetatem attinet . . . . — V. 2. ἐστήλλην ap. *Grut.* frequenti errore lapidariorum, qui literas temere duplicabant, et C cum E confundebant. — V. 4. εἰαθείς. *Grut.*

¶. 182.] *CLXIII.* Anth. Plan. p. 10. St. 18. W. Philippus, Demetrii filius, rex Macedoniae, Ciroada, Odrysarum rege, superato, Dianae manubiarum partem dedicat. *Alcaei Messenii* hoc Epigramma esse suspicabatur *Schneiderus* in not. mst. Hujus poëtae carmen in Planudea praecedit, quod huic conjecturae nonnihil probabilitatis addit. Equidem tamen illud ad *Antipatrum Sidonium* referre malim, quem vide Ep. XVIII. ubi de Philippi expeditionibus contra Odrysas monuimus. Ignotam esse hujus Epigrammatis historiam notavit *Jos. Scaliger* in notis mst. Ciroadas rex, quem *Cary* in *Historia regum Thraciae* ne nominat quidem, inter eos regulos latere videtur, quos Philippus, Amadoco devicto, timore compescuisse dicitur ap. *Livium* XXXIX. 36.

CLXIV. Ex *Plutarchi* Vita Flamin. T. II. p. 417. ed. *Bry.* Anth. *Bonad.* p. 77. Flamininus post restitutam Graecis libertatem Delphis argentea scuta et suam ipsius peltam posuit, Dioscuris hoc munus in titulo superscripto offerens. — V. 3. Τίτος. In eundem est Ep. *Alcaei Messen.* XVI. ubi cum Xerxe comparatur: ἀλλ' ὁ μὲν Εὐρώπᾳ δοῦλον ζυγὸν αὐχένι θήσων Ἦλθεν· ὁ δ' ἀμπαύσας Ἑλλάδα δουλοσύνας.

CLXV. Ex *Plutarcho* l. c. *Bonadae* Anth. p. 78. Adscriptum coronae aureae, quam Titus Flamininus Apollini dedicavit. — V. 1. „Corruptum mihi videtur „ἔθηκε, quod verbum subjecto caret; nam a ταγὸς pen„dere non potest, nisi scribatur καὶ πόρεν, quod plus quam „frigidum esset, ἔθηκε κεῖσθαι ἐπὶ πλοκάμοις καὶ πόρεν. Lu„bens reponerem ἐπὶ πλοκάμοισι γεγήθοις, quae emenda„tio verisimilis est et elegans.“ *Br.* *Reiskius*, commate posito post ὃν πόρεν, verba sic junxit: ὁ ταγὸς Αἰνεαδᾶν τόνδε στέφανον, ὃν πόρεν, ἔθηκεν ὥστε κεῖσθαι σοῖς ἐπὶ πλοκά-

μοις. Non omnes inſcriptiones, donariis additae, ab optimis poëtis compoſitae ſunt; fieri igitur potuit, ut verſificator, qui hoc Epigrammation conſcripſit, verſus implendi cauſa ad duram verborum ſtructuram confugeret. Hoc tamen loco minima fortaſſe mutatione ſcribendum:

ὅς πὸρεν Αἰνεαδᾶν ταγὸς μέγας.

Auream hanc coronam, Phoebe, Romanorum imperator, cujus ea donum eſt, (ὅς πόρεν) eam ob cauſam dedicavit, ut immortalem tuam ornaret caeſariem.

¶. 183.] *CLXVI.* In Gudianis Inſcriptt. ab Heſſelio editis p. 55. Eandem ex Camilli Peregrini Diſſert. de Campania Felici protulit *Cuperus* in Harpocr. p. 152. et *Bonada* in Anth. p. 81. Arrianus Nemeſi et συννάοις θεοῖς aram dedicat. Qui ſint illi σύνναοι θεοὶ, intelligitur ex Inſcriptione Latina, graeco diſticho addita:

Juſtitiae, Nemeſi, Fatis, quam voverat aram,
Numina ſancta colens, Cammarius poſuit.

CLXVII. „In Notis J. B. Zenobetti in Meleagri „Idyll. p. 20.“ *Br.* Hermae inſculptum fuit. Edidit, praeter *Zenobettum*, *Winkelmann in den Nachr. von den Herkulanenſiſchen Entdeckungen* II. p. 94. Obſcurum Epigramma propter loci, ubi ille Hermes poſitus fuit, ignorantiam. Putaverim, illum ſtetiſſe in veſtibulo bibliothecae, ſive etiam ante januam, in loco platanis conſito. Certe verba ἄλσος Μούσαις ἱερὸν de bibliotheca apte explicari poſſunt, ut Ep. in Byz. Mon. XIII. οἶκος Ἑλικῶνος. Quae ſi vera eſt interpretatio, de aedibus Muſis dicatis proprie dixit poëta ἀνακεῖσθαι, quod in hac re idem eſt ac ἀνεῖσθαι, conſecratum eſſe. Vide cl. *Visconti* Iſcr. Triop. p. 80. *Valcken.* ad Phoen. p. 350.— V. 2. βύβλους et ταῖς πλατ. *Winkelm.* Recte. Nota ſunt plataneta in tectorum impluviis ſata. Fortaſſe in villa

fuit illa bibliotheca, (cf. *Lipſ.* de Biblioth. c. VIII.) ubi platanis inprimis locus. Cf. *Senec.* Ep. XII. 1. et LV. 7. et *Mitſcherl.* ad *Horat.* II. Od. XI. 13. — V. 3. ἡμᾶς. Muſas puta. Hae promittunt, ſi quis literarum vere ſtudioſus ad hunc locum acceſſerit, ſe eum hedera coronaturas eſſe. — τῷ κισσῷ. Hedera igitur idem ille locus conſitus, ut Muſis et Apollini ſacer eſſe videretur. *Dioscorid.* Ep. XXV. Ἑλικὼν εὔκισσος. Terra circa Ibyci tumulum πολὺν κισσὸν χεύατο. Ep. ἀδέσπ. DXXVIII.

CLXVIII. „Refert hoc Epigramma Plutarchus de „Puerorum Educat. T. II. p. 14. Rebus ipſis dedicatis in„ſcribebant epigrammata, ita ut in inſcriptione, quid res „dedicata eſſet, declarare opus non haberent. Sic in „Inſcriptione coronae aut ſecuris, quas Veneri dedica„vit Cornel. Sulla, quamque refert Appianus de Bellis „civil. L. I. p. 411. neutrius comparet nomen. — Forte „Eurydice Muſis etiam coronam dedicaverat; nam τόδε, „in uno codice repertum, manifeſta eſt menda, quae „ne commemorari quidem debebat.“ *Br.* Anth. *Bonadae* p. 121. Eurydice cum Illyrica eſſet et τρίβαρβαρος — *Pſeudo-Plutarchi* verba ſunt — ut filios ſuos erudire poſſet, aetate jam provectior, literis operam dedit. — V. 2. „εὐϊστον minime ſollicitandum. Vox eſt „optimi commatis, licet eam omiſerint Lexicographi. „εὔϊστος πόθος eſt *pulcra cupiditas adipiſcendae ſcientiae*, „diſcendi ſtudium.“ *Br.* Eleganter εὐϊστον πόθον pro ἱστορίης, ſubſtantivo latente in adjectivo. Similiter *Aeſchyl.* in Agam. v. 261. εὐάγγελοι ἐλπίδες, *ſpes boni et fauſti nuntii.* Ibid. v. 9. φέρουσαν ἐκ Τροίας φάτιν Ἁλώσιμόν τε βάξιν, *nuntium de capta urbe.* Multa hujus generis ap. poëtas proſtant, ubi adjectivum poſſeſſivum objective accipitur. Male *Toup.* Emend. in *Heſych.* IV. p. 325. tentavit: εὔλιστον ψ. πόνον. *quae laborem bene amatum animo ſuscepit.* — V. 3. μνημεῖα λόγων. *Hic uſus eſt literarum, ut cuſtodiant voces et velut depoſitum reddant legen-*

tibus. *Quintil.* Inst. Or. I. 7. fin. Prometheus ap. *Aeschylum* v. 459. ἐξεῦρον αὐτοῖς γραμμάτων τε συνθέσεις, Μνήμην ἁπάντων, μουσομήτορ' ἐργάτιν. — Ceterum urbs Illyriae Hierapolis ex hoc uno tantum loco, ni fallor, cognita.

CLXIX. *Reisk.* Anthol. p. 109. nr. 649. In membr. Vat. non legitur, ut nec tria alia Epigrammata, quae ibidem dedit *Reiskius* nr. 648. 650. 651. Ultimum horum, pro *Philodemi* carmine venditum (cf. *Philodemi* Ep. IX.), recentioris esse auctoris nunc nullus dubito. Nostrum habetur in *Gruteri* Inscriptt. p. MLXVIII. unde illud repetivit *Fleetwood* p. 50. et *Muratori* multis maculis foedatum. Cf. *Leichium* in Misc. Lips. I. 3. p. 450. et *Dorvill.* ad *Charit.* p. 491. sqq. — Sallonius Menas Mercurio in montibus Tallaeis culto post mortem conjugis duplices libationes offert. — V. 1. Ταλλαίοισιν. Schedae Dorv. Ταλαιός. ὁ Ζεὺς ἐν Κρήτῃ. *Hesych.* De montibus Tallaeis vide *Meurs.* in Creta p. 198. et *Chishull* in Antiqq. Asiat. p. 134. — Quum in apogr. Lipsiensi esset Ταλλείοις ἴδρις υἱεῦ, *Reiskius* dedit: Ο. Ταλλείοις ἱδρυσμένε. *Muratori*: Ταλλαίοις ειδ ευμενε. — V. 2. φιλοφρόσυνος. Huic lectioni, quam plurimorum apogr. consensus tuetur, bene patrocinatur *Reiskius*, qui comparat similes formas, γηθόσυνος, ἑταιρόσυνος, δεσπόσυνος, alia. In *Hug. Grotii* apogr. erat φιλοφροσύνης, ap. *Murator.* φιλοφρονέως. — V. 3. Omnes ἥν σοι praeter *Reiskium*, qui ὤν σοι dedit, nulla necessitate urgente. Vulgarior junctura foret ᾗ (σπονδῇ et θυσίῃ scilicet) σε γεραίρει Σ. ut est ap. *Theocrit.* Eid. VII. 94. Ep. ἀδέσπ. CCL. 7. μερόπων φωνῇ ἐγεραίρομεν ἄλλῃ. Noster per enallagen minime insolentem ἥν σοι Σ. γεραίρει, *quam tibi Sallonius bonoris causa offert.* — V. 4. ἐξ ὁσίης. *ex re bene et sine ulla injuria parta*, quam βίον ἐκ δικαίου appellat *Aristoph.* in Plut. 754. ubi vide *T. Hemsterh.* Similia quaedam dedit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 79. Plurimum huc facit Ep. *Cornel. Longini* I. T. II. p. 200.

Ἐκ πενίης, ὡς οἶσθα, ἀκεχιφνέος, ἀλλὰ δικαίης, Κύπρι, ταῦτα δέχου δῶρα. — ψυχικὰ δῶρα de *cruentis sacris* accipiebat *Dorvillius*; vereor, ut recte. Nam haec verba non ad θυσίην tantum, sed simul ad σπονδὴν et λοιβὰς referenda sunt. Quare ψυχικὰ δῶρα interpretor ἐκ ψυχῆς διδόμενα, *ex animo data*, sive, ut *Grotius: Dat tibi sacra libens.* Minime certe probanda *Reiskii* conjectura, temere in textum recepta, πτωχικά. Nec enim *mendici* haec munera erant, nec quisquam eorum omnium, qui in his carminibus donorum suorum tenuitatem excusant, πτωχικὰ illa appellavit, sed λιτὰ (vide ad *Gaetulici* Ep. III. T. II. P. II. p. 32.), μικρά, πενιχρά, ὀλίγιστα. Cf. *Zonae* Ep. II. *Leonid. Tar.* Ep. VIII. XV. — V. 5. Hunc versum cl. editor dedit ex emendatione *Dorvillii*. Vulgo abest copula. Expressus videtur ex *Homer.* Ιλ. α. 88. οὔτις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο. Non male tamen *Reiskius* mulieris nomen latere suspicatus legit: καὶ πρὶν μὲν Ζώης (Ζωῆς) ἀλόχου —. Ap. *Murator.* est ζώοις σ' ἀλ. Idem v. 6. σικικη κατενος τασσου εγεραιρε τοπους. Dubitat *Reiske*, utrum σοὺς fuerit an τούσδ'. Prius plurimorum consensu nititur. — V. 7. Ap. Lips. ἀνθ' ὧν δὲ χρονίσας ἐφετήσιον. Nostrum est ap. *Fleetwood.* et *Dorvill.* In ἐπετήσιον neglecta est adspiratio, cujus anomaliae plurima exempla dedit *Reiske* ad *Constant. Porphyr.* de Cerem. p. 138. Dicit Sallonius, se, conjuge extincta, ob gravissimum dolorem annua illa sacra omisisse, nunc autem, ne quid in rebus divinis neglexisse videretur, dupla eadem afferre. — V. 8. συμβίω pro ἀλόχου. τοῦδε ad Sallonium referendum. — V. 9. δ' post μαθὼν *Reiske* mutavit in θ', omnino male. Nam in praecedenti enuntiatione μὲν subaudiendum, hoc fere sensu: quamvis paratam habens excusationem in gravissimo illo dolore, tamen, divina colenda esse sciens, dupla tibi illa sacrificia offert. — δεῖ γε τὰ θεῖα *Reisk.* lectoribus non monitis. — V. 10. διπλῆ. *Gruter.* δήλην

Ap. Lipſ. δίναιν *Murat.* διπλῆν hos voluiſſe probabile eſt.— V. 12. σῶον. *Reisk.* ut non male, ita citra neceſſitatem.— δι' ὅλου. *ut tuas aras novo ſemper bonore colat.*

¶. 184.] *CLXX.* Edidit *Joſeph. Scaliger* ad *Hieronymi* Chron. p. 215. et *Salmaſ.* ad Scr. H. Aug. T. I. p. 176. Vide *Gruter.* Inſcript. p. 317. Supra ſcriptum: Κοσμητεύοντος Πλουτάρχου Ἀχαρνέως, et in fine: Ἀγωνοθετήσας Ἀδριανείων. Hinc apparet, Achiriſtum, cujus hoc carmine fit mentio, viciſſe in ludis ab Hadriano Athenis inſtitutis. De his Hadrianeis vide *Fabric.* ad *Dion. Caſſ.* LXIX. 16. p. 1164. — V. 1. μέγα κῦδος ἐν ἀστοῖς ſuſpicatur *Caſaubon.* — V. 2. Εὐπυρίδης dedit *Salmaſius*, cum in marmore eſſet Εὐποριδης. Vide *Stephan. Byz.* in Εὐπυρίδαι. Cf. *Meurſium* de popul. Att. p. 34. Sic etiam ap. *Heſychium* corrigunt T. I. p. 1521. Εὐπυρίδαι (vulgo Εὐπηρίδαι) δῆμος καὶ τόπος Ἀθήνησιν. ubi tamen ordo literarum Εὐποριδαι poſtulat. — *J. Scaliger* in Not. ad Gruter. p. CCCVIII. in noſtro Epigr. Εὐροπίδης ſcribit.— V. 3. ἐκ βρεφέων ἀέθλοισιν ε. καὶ ἐφ' ἥβης ſuſpicatur *Caſaubon.* improbante *Salmaſio*, qui Achiriſtum agonothetam et epheborum κοσμήτην fuiſſe exiſtimat; illud indicari verbis ἐπασκήσας ἀέθλοις, hoc ἐφήβοις. Non perſuadet. Nec tamen *Caſauboni* emendationem veram eſſe putaverim.

CLXXI. Ex *Athenaeo* L. XIV. p. 629. A. Ἀμφίων δὲ Θεσπιεὺς ἐν δευτέρῳ περὶ τοῦ ἐν Ἑλικῶνι Μουσείου (i. e. de feſto Muſis inſtituto. vide *Pauſan.* IX. 31. p. 771.) ἄγεσθαί φησιν ἐν Ἑλικῶνι παίδων ὀρχήσεις μετὰ σπουδῆς, παρατιθέμενος ἀρχαῖον ἐπίγραμμα τόδε· Ἀμφότερ' κ. τ. λ. Scriptum eſt in ſtatuam Bacchidae Sicyonii, qui et ſaltandi arte praeſtabat et muſicae operam dederat. Illa autem ſtatua ei poſita fuiſſe videtur poſt victoriam a choro, cui Bacchides praeerat, reportatam. Fuit igitur χοροδιδάσκαλος, qualis Antigenes ap. *Simonid.* in Ep. LXXVI. in chori victoriam compoſito, ὃς κείνους ἐδίδασκεν ἄνδρας. Ibi-

Ibidem commemoratur Aristo, qui tibiis accinebat, ἡδὺ πνεῦμα χέων καθαροῖς ἐν αὐλοῖς, ut hîc Anacus tibicen. Quum hoc Epigramma, teste *Athenaeo*, in Amphionis opere eam ob causam prolatum esset, ut doceret, *puerorum* saltationes in Helicone fuisse exhibitas, suspiceris scribendum esse: ἐδίδασκον παῖδας. — V. 2. Pro Φιαλεὺς *Casaubonus* primum Φιγαλεὺς emendandum censebat, a vetere Arcadiae oppido Phigalia; deinde nihil mutandum esse intellexit ex *Stephano Byz.* in Φιγαλία. — μετωνομάσθη δὲ Φιάλεια δίχα τοῦ γ, ἀπὸ Φιάλου τινος. — V. 4. τᾷ Σ. et ἀπέκειτο vulgo. Utrumque emendavit *Casaubonus*. Possis et καὶ Σικ. legere, ut Bacchidae statua et Diis et patriae posita esse dicatur.

CLXXII. „In Edmundi Chishull Antiqq. Asiat. „P. II. cujus ultra tertium folium nihil quod sciam pro-„diit. Ibi autem legitur p. 7. Reperta haec inscri-„ptio Ephesi, cujus antiquum nomen Ptelea.“ *Br. Bonadae* Anth. II. p. 515. Dorotheus quidam Antonini statuam, Ephesi terra obrutam, protraxit et iterum dedicavit. — Ἔφεσος — ἐκαλεῖτο Σμύρνα, ἀπὸ Σμύρνης τῆς Ἀμαζόνος. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Σάμορνα καὶ Τριχία καὶ Ὀρτυγία καὶ Πτελεής. *Stephan. B.* Sic vulgo. Sed Πτελέα legendum esse monuit *Pinedo* ex *Eustathii* Comm. ad Dionys. Perieg. v. 827. Cf. *Plin.* H. N. V. 31. p. 278.

CLXXIII. Vat. C. p. 491. Σατύρου. „Edidit Salma-„sius in Plinianis p. 83. et iterum p. 766. cum latina „versione metrica. Hoc autem loco ait, auctorem esse „veterem poëtam Satyrum. Forte in membranis ad-„scriptum est nomen Σατύρου, idemque erit auctor, qui „vulgo Satyrius Thyillus nuncupatur. Conferendum „Erycii V. T. II. p. 296. et Leonidae Tar. XVII. T. I. „p. 224.“ *Br.* Pan venatoribus aucupibusque, ipsius opem implorantibus, auxilium se laturum esse promittit. — V. 1. καλαμὶς est arundo viscata aucupis; haec ὀρνεόφοιτος, *aves appetens.* — Aucupium et λαγωβολίαν jun-

git *Propert.* II. El. XV. 23. *Haec igitur mihi sit lepores audacia molles Excipere, et structo figere avem calamo.* — V. 3. Pan canibus leporum ostendit vestigia. λασίου ποδὸς, i. e. δασύποδος, λαγοῦ. — V. 4. ἄνθεσιν ἀκλινῶν πανάγει κ. Vat. C. *Salmasius* exhibet: σύνθεσιν ἀκλινῶν Πὰν ἀνάγει κ. Arundines compositae tacita manu ἀνάγονται, eriguntur et crescunt, usque dum attingant avem, quae petitur. *Martialis* XIV. 218. in calamos aucupatorios: *Non tantum calamis, sed cantu fallitur ales, Pallida dum tacita crescit arundo manu.* Cf. eundem L. IX. 55. Inprimis disertus est locus *Silii Ital.* VII. 675.

Ut qui viscata populatur arundine lucos,
Dum nemoris celsi procera cacumina sensim
Substructa certat tacitus contingere meta,
Sublimen calamo sequitur crescente volucrem.

In nostro igitur Epigr. Pan aucupi opem ferre dicitur, dum efficit, ut arundinem tacita manu erigat. ἀκλινῶν, quae in neutram partem declinant, rectâ surgunt et tolluntur.

CLXXIV. Vat. C. p. 149. sq. Plan. p. 416. St. 552. W. „Est in Planudea tanquam auctoris Alexidis. Sed „in Vat. membr. recte ἀνάθημα Ἀλέξιδος. Vulgo deest „initium primi pentametri. In membr. scriptum δινδυ„μόνης μύσταις, et ad oram repositum δινδυμένης. Salma„sius legebat δίνδυμον, ἧς μύσταις." *Br.* Gallus, aetate provectior, Matri Deûm instrumenta dedicat, quibus olim in sacris obeundis usus fuerat. Cf. *Philipp.* Ep. VI. *Eryci.* Ep. II. — V. 1. Vulgo inepte distinguitur, μῆτερ ἐμὴ γαίη, Φρυγ. *Theocrit.* Eid. IX. 15. Αἴτνα μᾶτερ ἐμά. — θρεπτ. λεόντων. *Jubae tellus – leonum arida nutrix.* *Horat.* I. Od. XXII. 12. Ida μήτηρ θηρῶν passim ap. *Homerum.* — V. 2. δινδυμόνης Vat. C. a pr. m. Supra positum ι. In marg. γρ. δινδυμένης. In Planud. . . . μόνης μ. Aldina 3. lacunam implens ἡ μὲν ἔχεις μ. quo nihil jeju-

nius. Nec multo felicius *Jos. Scaliger* in not. mst. καὶ τὸ μόνοις μ. Solus *Huetius* p. 39. veram lectionem subodoratus legit: Δίνδυμα, τοῖς μ. *Salmasii* emendationem expressit magnus *Grotius*: *cujus sunt semper Dindyma plena choris.* Plurali numero utitur *Leonid Tar.* Ep. VII. Δίνδυμα καὶ Φρυγίης — ἀμφιπολεῦσα πρῶνας — μῆτερ. *Virgil.* Aen. IX. 617. *O vere Phrygiae — ite per alta Dindyma.* *Claudian.* de R. Pros. II. 269.

Mater, io, seu te Phrygiis in vallibus Idae
Mygdonio buxus circumsonat horrida cantu,
Seu tu sanguineis ululantia Dindyma Gallis
Incolis, et strictos Curetum respicis enses.

qui locus ad nostrum Epigramma facit. De forma Δίνδυμον vide *L. Holsten.* ad *Stephan. Byz.* p. 99. sq. — V. 3. θῆλυς Ἄλεξις. *eviratus.* *Catull.* LXIII. 27. *Atys notha mulier*, ubi vide cl. *Doering.* — οἰστρήματα λύσσης. instrumenta, quae eum in furorem conjicere solebant. *Aeschyl.* ap. *Strabon.* T. II. p. 721. C. μέλος ἐπαγωγὸν μανίας ὁμοκλάν. — Ille furor χαλκότυπος, quia eo exstimulati *quatiunt terga tauri — cava digitis*, ut est ap. *Catull.* l. c. 10. et cymbala aënea crepant. — V. 5. „ἀλαλητὸν „reposui pro vulgato ἀλαλητόν. Ionicum est ἀλαλητός, „ut ἀλητός, πληθός, βρωτός, μαστός, et infinita talia, „quae fere a Lexicographis omissa et a librariis oblite„rata, mutata terminatione nunc in ης, nunc in ος.“ *Br.* De hac forma vide inprimis *Ruhnken.* Ep. crit. p. 132. et *Valcken.* ad *Herodot.* p. 42. In membr. est ἀλαλητῶν. — βαρυφθόγγων. *acres tibias* vocat *Horat.* I. Od. XII. 1. 2. *Tibicen ubi canit Phryx curvo grave calamo.* *Catull.* At. 22. ubi vide quae de Phrygiis tibiis notavit cl. editor. In nostro loco elegans est enallage pro αὐλῶν καμπτομένων, i. e. πεποιημένων ἐκ κέρατος μόσχου. — ¶. 185.] V. 8. φάσγανα φοινιχθέντα. cultros sanguine infectos, quippe quibus se ipsos vulnerabant Galli furibundi. Atys ap. *Ovid.* Fa-

ſtor. IV. 237. *Saxo corpus laniavit acuto. – Venit in exemplum furor hinc: mollesque miniſtri Caedunt jactatis vilia membra comis.* *Lucian.* de Syria Dea T. IX. p. 127. Γάλλοι – τάμνονταί τε τοὺς πήχεας, καὶ τοῖσι νώτοισι πρὸς ἀλλήλους τύπτονται· πολλοὶ δέ σφισι παρεστεῶτες, ἐπαυλέουσι, πολλοὶ δὲ τύμπανα παταγέουσι. — Etiam ea, quae ſequuntur, notatu digna ſunt. — V. 8. ξανθὰς κόμας. comam adſcititiam ſive προςθέσεις κομῶν. *Philoſtr.* Epiſt. p. 899. *Clem. Alex.* Paedag. III. p. 218. — V. 10. „ἀγρειοσύνης habent duo Planudeae codd.“ *Br.* Vulgo ἀγριοσύνης. quod ex hoc uno loco in Lexicis commemoratum *furor* explicatur. Sic *Grotius: Liber ab hac facias ſit feritate ſenex.* In *Schneideri* Lex. T. I. p. 12. conjectura depromitur ἀγερμοσύνη, i. e. ἀγυρμός. Vox occurrit ap. *Oppian.* IV. Hal. 249. in deſcriptione feſti Bacchici, ubi bacchantium coetus ſignificantur. Rogat igitur Cybelen Alexis, ut ipſius furoribus finem imponat neque eum diutius inter Gallos verſari ſinat.

CLXXV. Vat. C. p. 456. ſq. Plan. p. 348. St. 487. W. Conf. de eadem hiſtoria Not. ad *Paul. Silent.* Ep. XLVIII.— V. 1. πῶς ποτε νικῶ. Vat. C. — V. 2. σπάρτην ὁ Λοκρός. Vat. Σπάρτιν vulgo. De hac nominis diverſitate dictum eſt ſupra l. c. — ἐνέπω eſt in membr. Vulgo ἐρέω. — V. 3. μέσουσα Vat. et mox ἀπεκρέμασεν. Verbum ἀποκρεμᾶν praegnanti ſignificatione accipiendum: plectrum chordam ſolvit, ita ut reſoluta penderet. — V. 5. Quum ſonum poſtularet tempus, chorda illum non ita, ut par erat, reddidit. τὠτρεκὲς ῥυθμῶν eſt pro ὁ ἀτρεκὴς ῥυθμός. In membr. et plurimis edd. vett. ῥυθμόν. Genuinam lectionem reſtituit Aſcenſ. eamque *Joſ. Scaliger* notavit in ſui exemplaris margine. — Haereo in ἔμενε. Quanto facilior ſententia decurreret, ſi legeretur:

εἰς ἀκοὰς ῥυθμῶν τὠτρεκὲς οὐκ ἔμολε.

— V. 7. ἀπ' αὐτομάτου. Vat. C. neglecto dorismo. ἐπ' αὐτομάτῳ. Ed. Flor. pr. — ἐπιστὰς eſt in membr. Vulgo ἀνα-

στάς. — V. 8. „Vulgo legitur ἐπλήρου τὤτρεχὲς ἁρμο„νίης. Illud τὤτρεχὲς ab hiante librario e ſuperiori pen„tametro repetitum; quod ſenſus poſcebat τοὐλλιπὲς re„poſui. Clemens Alex. Cohortationis ad Gentes initio: „ῥήγνυται χορδὴ τῷ Λοκρῷ· ἐφίπταται ὁ τέττιξ τῷ ζυγῷ· ἐτερέ„τιζεν ὡς ἐπὶ κλάδῳ, τῷ ὀργάνῳ· καὶ τοῦ τέττιγος τῷ ᾄσματι „ἁρμοσάμενος ὁ ᾠδὸς ΤΗΝ ΛΕΙΠΟΥΣΑΝ ΑΝΕΠΛΗΡΩΣΕ ΧΟΡ„ΔΗΝ." *Br.* Palmariam hanc emendationem magis etiam confirmant verba *Juliani* in Epiſt. XLI. p. 421. κιθαρῳδῷ τὸν Πύθιον ᾄδοντι, πρὸς τὸ ἐλλεῖπον τῆς χορδῆς ὑπὸ τῷ τέττιγι τὸ ἴσον ὁ Πύθιος ἀντεφθέγξατο. — V. 9. νεῦρα γὰρ ἐξετίνασσον. pro τὰ ἄλλα μὲν νεῦρα. reliquas quidem chordas ipſe percuſſi, ſeptimae vero ſonum ſuppeditabat cicada. Sic haec explicari poſſunt. Sed vix dubito, ſcribendum eſſe:

νεῦρα γὰρ ἓξ ἐτίνασσον. ὅθ' ἑβδομάδας — — —

In membr. eſt ὅτ' et in fine vſ. δέ μ' ἐλοίμαν. — ὅτε μελοίμαν χορδᾶς, *cum chordae ſeptimae curam agerem*, i. e. ea opus haberem. Dictum ut πολέμοιο μεμηλὼς ap. *Homerum*. *Heſych.* μέμηλεν· ἐν ἐπιμελείᾳ ἐστὶν ἢ φροντίδι. — V. 10. τὰν τούτων. Cod. Vat. τὰν edd. veteres. *Stephan.* κᾀν τούτῳ ex emendatione *Brodaei*. „τὰν τούτω. Sic legen„dum et ita ſcriptum eſt in uno regiorum Planudeae „codd. Male Flor. editio τὰν τούτῳ. Vat. membr. τὰν „τούτων. Doricus genitivus τούτω, τοῦ τέττιγος." *Br.* — V. 11. Cicada cantum ſuum ad meum accommodavit. Notanda vox μελέτη, de cantu uſurpata. — ὁ μεσαμβρινὸς (in Vat. C. eſt μεσσαμβρινὸς) ᾠδὸς, cicada, quae meridie maxime ſolet canere. — φθέγμα μεθηρμόσατο. ut in Ep. *Meleagri* CXXV. 6. *Erinnae* Ep. III. 8. — V. 13. ὅτε Vat. C. — Verba θρόῳ μεταβαλλομένῳ ad cicadae cantum referenda, quem illa nervis eximie accommodabat. *Grotius:*

Exanimis concors nervis animata canebat,
Et pariter flexus emodulata dabat.

— V. 15. „Vulgo συμφώνων. Vat. et Planudeorum unus „συμφωνῶν, non melius. Legendum συμφώνῳ.“ *Br.* Sic emendavit *Huetius* p. 33. Alii aliter. *Brodaeus*: τοὔνεκα νῦν σύμφωνον ἔχω sive ἔγνων χ. *Jos. Scaliger* in not. mst. συμφώνῳ τὶν ἔχω. Vulgo et in membr. ἐγὼ χάριν. Melior lectio non fugit *Grotium*, qui vertit:

Consona nunc a me grates mea portat, et una
Aere super citharam considet ecce meam.

CLXXVI. Vat. C. p. 144. Plan. p. 429. St. 564. W. *Leonidae Tarentini* esse dixeris; saltem ex antiquo poëta expressum. *Salmasius* in not. mst. *Juliani Aegyptii* esse suspicatur. — Potamo hortulanus Priapo instrumenta sua dedicat. — V. 1. φιλυδρήλοιο. horti irrigui. φίλυδρα. φιλοῦντα τὸ ὕδωρ. *Suid.* — V. 2. ἄσκυλον in membr. et in Plan. ἄγκυλον certatim emendarunt *Brod. Anonymus* Bibl. Bodl. et *Scaliger* in not. mst. — V. 3. Peram hoc versu describi censebat *Brodaeus*, cujus emendationi nonnihil favet Ep. *Philippi* XIV. ubi agricola cum reliquis instrumentis σπερμοφόρον πήρην ὠμαχθέα ponit. At quem usum agricolae pera praebuerit, facile intelligitur; minus expeditus idem in hortulani vita. Nec verba hunc sensum admittere videntur. Ea res, quam poëta describit, tergo inhaerens, arcebat aliquid; hoc quicquid fuerit, de pera certe cogitare vix patitur. V. βροχετὸς pro βρόχος, *funis*, *restis*, habebat *Brodaeus*; *Schneiderus* in Lex. Gr. L. T. II. p. 963. per βροχὴν interpretatur in hoc epigrammate, vestemque intelligit, quae arcebat pluviam. Hoc idem *Grotio* placuit:

Et fidam tergo pluvias arcere lacernam.

Intelligenda igitur *paenula*, φαινόλη, qui fuit habitus eorum, qui se contra coeli injurias defendebant. Modo

scortea fuit, modo lanea. Cf. inprimis *Donium* in Differt. de utraque paenula p. 319. et *Ferrarium* de Re Vestiar. V. 2. — βροχιτὸς autem, a verbo βρέχειν derivatum, *aquam pluvialem* aeque bene designare potest, ac βροχὶς vasculum, quo calami humectantur, atramentarium. — Caeterum initio vs. in membr. legitur τόν τ' ἐπὶ ν. — V. 4. ἐμβάδας. calcei ex crudo corio bovillo. ποδεῶνας vocat *Antiphil.* Ep. IV. *perones* Latini. *Rubenius* de Re Vest. L. II. 2. p. 144. — ¶. 186.] V. 5. Paxillus describitur, quo terrae impacto hortulani foramina faciunt, quibus tenellas plantas immittant. Solum terrae εὔτρητον per prolepsin appellatur. — V. 6. ἀρτιφανοῦς vulgo; eaque ipsa lectio in Vat. membr. a sec. man. notata. — V. 7. σκάφος. vas ad irrigandam terram. ἐξ ὀχετῶν. pro ὀχετοῖς. Sunt autem h. l. ὀχετοὶ fistulae sive tubuli in vase irrigatorio, unde aqua emittitur. — Pro διψεῦσαν in marg. διψῶσαν legitur. — V. 8. θέρευς. quod non, ut fontes, aestate siccatur. — V. 9. σοὶ τῷ κηπουρός. Vat. C. — V. 10. ἀπεργασίης. Vat. C.

CLXXVII. Vat. C. p. 148. Plan. p. 430. St. 564. W. Alcimenes ex parvo horto Pani munuscula offert. — V. 1. πενιχρός. Vat. — V. 2. γευσάμενος θέρεος. cum aestas aliquos ipsi fructus genuisset, sive eorum gustum ipsi dedisset. Est in verbo γεύεσθαι exiguae copiae notio. Cf. *Dioscorid.* Ep. XXI. *Valcken.* ad *Herodot.* VII. p. 532. 77. — V. 3. „In Vat. membr. εἶπε σύ μοι' unde „in fine praeced. vers. pro κομίζω omnino scribendum „erat κομίζων." *Br.* κομίζων est etiam in membr. Vulgo κομίζω ὅττι σύ μοι. — V. 5. ὑμετέρης πέτρης. ex rupe, ubi Panis simulacrum erat positum. Ibi ex fonte scaturiente aquam hauserat, cujus mentio v. 3. — Grotianae hujus distichi versioni tenebras offudit prava distinctio. Scribendum:

Ex hortis nempe illa, tua de rupe sed istam
Accipe, et acceptis da, rogo, plura mihi.

CLXXVIII. In Append. Plan. p. 406. St. 11. W. ex *Pauſan.* VI. 8. p. 471. *Bonadae* Anth. p. 273. Inſcriptum ſtatuae Demarchi, filii Dinyttae, Arcadii ex Parrhaſiorum populo, qui Olympiae coronatus fuerat. De hoc Demarcho fabuloſa erat traditio, eum Jovis Lycaei ſacris in lupum converſum, decimo anno poſt humanam figuram denuo recepiſſe. Habet hanc fabulam *Plinius* H. N. VIII. 34. ex Agriopa, Demaenetum appellans, qui ap. *Pauſaniam* Demarchus eſt: *Demaenetum Parrhaſium in ſacrificio, quod Arcades Jovi Lycaeo humana etiam tum hoſtia faciebant, immolati pueri exta deguſtaſſe et in lupum ſe convertiſſe: eundem decimo anno reſtitutum athleticae, certaſſe in pugilatu victoremque Olympia reverſum.* Cf. *Auguſtin.* de Civ. Dei XVIII. 17. et *Böttigerum* de antiquiſſimis Lycanthropiae veſtigiis in Mythol. Graecor. in *Sprengelii Beyträgen zur Geſch. der Mediz.* I. 2. p. 16. ſq.

CLXXIX. In Append. Plan. p. 537. St. 13. W. ex *Pauſan.* IV. 22. p. 335. Idem carmen ex *Calliſthene* profert *Polybius* IV. 33. p. 82. ed. *Schweigh. Bonada* in Anth. p. 192. Inſcriptum erat columnae in Jovis Lycaei fano, quam Meſſenii Arcadesque poſuerant, poſtquam de Ariſtocrate rege, qui a Lacedaemoniis corruptus patriam et ſocios in pugna circa Foſſam prodiderat, poenas ſumſerant. — V. 2. Μεσσήνη *Polyb.* quod non ſpernendum. — V. 4. σάω ex codd. recepit *Schweigh.* quem vide T. VI. p. 56. *Callim.* H. in Cerer. 135. χαῖρε θεὰ καὶ τάνδε σάω πόλιν.

CLXXX. In Append. St. p. 506. 11. W. ex *Pauſan.* VIII. 5. p. 607. *Bonadae* Anth. p. 113. Tegeae oſtendebatur velum Laodices, Agapenoris filiae, qui, Troja expugnata, cum Arcadum claſſe Cyprum delatus Paphum ibi condidit. Hinc Laodice ἔπεμψεν ἐς Τεγέαν τῇ Ἀθηνᾷ τῇ Ἀλέᾳ πέπλον. Patriam appellabat Tegeam, unde Agapenor originem ducebat.

¶. 187.] CLXXXI. Legitur, sed corrupte, in Append. Plan. p. 507. St. 12. W. ex *Pausan.* VI. 3. p. 459. Anth. *Bonadae* p. 330. Insculpta fuerunt haec disticha Lysandri statuae, quam Samii ipsi posuerant Olympiae post victoriam ad Aegospotamum de Atheniensibus reportatam Ol. XCIII. 4. — V. 2. ἕστηκε δ' ἀνάθ. Vulgo. Nostrum est ex emendat. *J. Scaligeri.* — V. 3. Lysander rebus gestis patriae et Aristocrati patri immortale decus peperit. Hic sensus. Hinc apparet, quam recte cl. editor emendaverit πάτρα, quod *Facii* codd. confirmarunt. Lysandri patrem alii Aristocritum, alii Aristoclitum nominant. Cf. *Palmerii* Exercitt. p. 199: *Facium* ad *Pausan.* L. III. p. 353. Nostro loco duo *Facii* codd. Ἀριστοκράτῃ exhibent.

CLXXXII. In Append. Plan. p. 506. St. 11. W. ex *Pausan.* VII. 17. p. 565. Anth. *Bonadae* p. 275. Oebotae, Oeniae filio, Dymaeo, victoria contigerat Ol. VI. Statua ipsi est posita secundum oraculi monitum Ol. LXXX. Cf. *Pausan.* VI. 3. p. 458. Nihil illa statua fuit illustrius. Nam cum Oebotas primus Achaeorum palmam Olympicam tulisset, athletae Achaei, priusquam in certamen descenderent, ejus statuae parentare, palmamque adepti eandem coronare solebant. — V. 2. Παλείαν. Antiquum urbis Dymes nomen, quod, ut antiquius et augustius, poëta praetulit. Caeterum causa non erat idonea, cur *Kuhnius* emendaret: ὤνατο Οἰβώτ. νικῶν· ὁ δ' Ἀχαιοῖς etc. *Fructum tulit laboris Oebotas, vincendo stadium: nam Achivis patriam Paleam reddidit celebriorem.* Multo minori negotio rem confecit cl. *Brunckius* ὁ δ' mutando in ὅδ': *Hic, quem vides, Oebotas, Oeniae filius, Achaeus, vincendo patriam reddidit illustriorem.*

CLXXXIII. Anth. *Bonadae* p. 191. Ex *Pausan.* L. I. 37. p. 89. Phytali, qui Cererem in domum recepisse dicebatur, tumulo inscriptum. Huic Phytalo ficus ramum Dea dede-

rat, hospiti gratiam referens. Nomen hominis fictum videtur, ut fabulae conveniret, nam φυταλιαὶ arborum appellabantur plantationes, vitium inprimis et olearum. Vide *Salmas.* ad *Solin.* p. 416. E. *Spanhem.* ad H. in Pallad. 26. p. 636. — V. 3. τὴν ἱερὰν συκῆν. Hinc attigit *Casaubon.* ad Athen. L. III. p. 151. 28.

CLXXXIV. In Append. Plan. p. 503. St. 9. W. ex *Pausan.* IX. p. 741. Anth. *Bonadae* p. 331. Legebatur hoc carmen in Epaminondae statua a Thebanis ipsi dicata. Laudatur ob Messenen restitutam vindicatamque Graeciae libertatem. Instaurata est Messene Ol. CII. 4. post pugnam Leuctricam. Vide *Pausan.* IV. 26. p. 342. *Diodor. Sic.* XV. 66. T. II. p. 54. — V. 1. ἡμετέραις. Epaminondas loquitur. Laudat h. v. *Plutarch.* T. II. p. 1098. A. eumque vertit *Cicero* in Tusc. Qu. V. 17. *Consiliis nostris laus est attonsa Laconum.* — ἐκείρατο δόξαν. Sic fere *Propert.* IV. 11. 38. *Sub quorum titulis Africa tonsa jacet.* Metaphoricum usum verbi κείρειν, hoc quoque vs. allato, docuit *Taylor.* ad Aesch. c. Ctesiph. p. 605. ed. R. — V. 2. χρόνῳ, post longum temporis intervallum; octoginta ferme Olympiadibus post Iram expugnatam (Ol. XXVIII.) praeterlapsis. — V. 3. „Sic scriptum est ap. Pausaniam, „ubi vide plenam acuminis et judicii notam Sylburgii. „Enarratorem Graeciae fefellit memoria; dubium non „est, quin Epigrammatis auctor scripserit: Θηβῶν δ' ὅπλοισι „Μεγάλη πόλις. Post Leuctricam pugnam Epaminondae „auspiciis Megalopolin condiderunt Arcades.“ *Br.* Sic fere *Sylburgius* emendavit, cujus verba adscribam: „Θή-„βαι. Nominativum videtur ipse Pausanias quoque agno-„visse, quum Messenen tantum ab Epaminonda conditam „memoret. Alioqui mallem sine Thebanae reip. detri-„mento, majori Epaminondae cum laude,

Θήβης δ' ὅπλοισι Μεγάλη πόλις ἐστεφάνωται,

„ut fenfus fit, Thebani exercitus praefidio Megalopolin „moenibus ceu corona fuiffe cinctam. Vide Arcad. „c. 27. et c. 52."

CLXXXV. Vat. C. p. 231. Plan. p. 224. St. 325. W. Infculptum fuit hoc Epigr. bafi, in qua bos ftabat ex marmore. Quum enim Byzantium oppugnaretur a Philippo Amyntae fil., miffus eft Chares ab Athenienfibus, qui fociis opem ferret. In hac expeditione cum conjugem Boïdion morte amififfet, eam in promontorio Propontidis, inter Chalcedonem et Chryfopolin fito, fepelivit, arâ exftructâ cum columna, in qua bovis imago eft pofita. Hinc illud patrimonium Δάμαλις appellatum. Hiftoriam narrant *Hefych. Milef.* de Rebus Patr. p. 50. fq. ed. *Meurf.* et alii, quos laudat *Gyllius* de Bosp. Thrac. III. 9. Cum infigni varietate legitur ap. *Conftant.* de Themat. L. II. nr. 83. Cf. *Bandur.* Antiqq. CPol. T. II. p. 31. — V. 1. οὐκ εἰμὶ Ἰν. βοός. nonnulli. In Cod. *Conftant. Porph.* Ἰναχίης βοὸς οὐκ εἰμί. Erant, qui hanc bovem pro Iûs ftatua haberent et ab ea Bosporum appellatum effe dicerent. His ftatua obloquitur. — V. 2. ἀντωπόν. ad cujus oram fum pofita. Peffime in Cod. *Conftant.* Βοσπόριον ἀντωπὸν κέκληται πέλαγος. — V. 3. Illa, Io, gravi Junonis ira agitata in Aegyptum venit. — ἤγαγεν Ἥρης. Vat. C. a pr. man. — V. 4. ἐς Πάφον. *Hefych.* et *Conftant.* Φάρον reliqui. ἄδε ἐγὼ Vat. C. fuperfcripto δ'. Hoc omittitur etiam ap. *Hefych.* et *Conftant.* — ¶. 188.] V. 5. εὐνέτις ἀλλ Χ. Vat. C. In marg. ἦν δέ. — ἔπλουν δὲ ὅτ' ἔπλοιν ἐκεῖνος. *Conftant.* — V. 6. τῇ δέ. *Hefych. Conftant.* — V. 7. „Vulgo legitur Βοΐδιον δ' ἤκουον „ἐγὼ τότε. In membr. Βοΐδιον δὲ καλεύμαν. Veram lectio„nem fervavit Hefychius." *Br.* Cum Vat. membr. confpirat *Suidas* in Βοΐδιον T. I. p. 459. Βοΐδιον δὲ καλεύμην τότε ἐγώ, νῦν δὲ Χάρητος εὐνέτις. Adfcribam, quae ad hunc locum notavit Ill. *Heynius* in Comm. Soc. Götting. T. XI. p. 6. „Ultimum epigrammatis diftichon, nifi interpo-

„latoris manui debetur„ depravatum utique est: Βοΐδιον—„ἀμφοτέροις. Ita ait, *nomen sibi olim fuisse* Βοΐδιον, *juvencae; „nunc se Charetis conjugem delectari utroque continente* „(Asia et Europa, cum ad fretum, Bosporum dictum, „posita esset.) Sed bos erat. Scriptum fuisse videtur: „Οὔνομα δ' ἦεν ἐμοὶ Δάμαλις τότε· νῦν δὲ .... Βοΐδιον. Pro „Χάρητος fuit forte χαραχθέν. *Nunc autem ego juvenca „sculpta, utrumque continentem prospicio.*“ Haec vir clarissimus. Probabile est, literas quasdam in postremo hoc disticho jam obscuras fuisse, cum primum a Byzantinis describeretur carmen. Hinc fortasse Χάρητος εὐνέτις ad versum explendum ex v. 5. huc traductum est. Expectabatur: Quo tempore Charetem huc comitabar, Boidion mihi nomen erat; nunc eadem, sed sub bovis imagine, utroque continente delector.

CLXXXVI. „E Smetio fol. XXIII. verso, ubi la„tina versio, cujus auctor, quisquis ille sit, graeca non „intellexit.“ *Br. Bonadae* Anth. p. 95. Ex Smetio relatum in Thesaur. Inscr. Murat. p. LX. Apud utrumque v. 2. καὶ Προδίκου legitur, idque fortasse argutius eo, quod cl. editor invexit. Referebatur hoc distichon ad statuam Herculis pueri, leonis exuviis amicti, cum clava in manu sinistra. Hic habitus eam pueri indolem significabat, quam Prodicus ei in nobilissima illa allegoria tribuerat. Hinc argute Hercules ad mentem Sophistae repraesentatus: Etiam Prodici me opus esse nosti; agnoscis me, qualem Prodici ingenium effinxit. — Haec quis pro marmoris lectione afferre possit. Faciliorem tamen sensum fundit emendatio *Brunckii*; quam si quis pro vera habuerit, equidem non refragabor.

CLXXXVII. „In D. Bern. de Montfaucon Diario „Italico p. 425.“ *Br. Muratori* Thesaur. p. XXI. 1. *Bonadae* Anthol. p. 98. Superscriptum: Μαχατας ποησε. Deinde in fine Epigrammatis: Ὠφανης Λαοθενεος Ἀσκλαπιῳ ἀνεθηκε, Μαχατας ἐποησε. In statuam Herculis, in

Herculis luco dedicatam. — V. 2. Lasthenes ille quis fuerit, non magis constat, quam quis Laphanes. Lasthenem, Thebanum, commemorat *Diod. Sic.* T. I. p. 647. 8. T. II. p. 632. Alius fuit, flagitiis suis notissimus, Lasthenes Olynthius, qui patriam Philippo prodidit, saepenumero commemoratus ap. *Demosthenem* et *Plutarchum*. — Laphanes Arcas, Euphorionis fil. occurrit ap. *Herodot.* VI. 127. p. 497.

CLXXXVIII. Servavit *Agathias* II. Histor. p. 54. qui, Trallibus in Lydia terrae motu vastatis, Chaeremonem, obscuri nominis hominem, in Hispaniam properasse narrat, ubi tum Augustus Cantabrico bello erat occupatus, et ab eo precibus impetrasse, ut miserae urbi succurreret. Quo facto civitatem Chaeremoni retulisse gratiam, ara ipsi cum statua dedicata. Cf. *Dio Cass.* T. I. p. 761. Recepit carmen *Muratori* Inscr. Thes. II. p. 1087. *Bonada* in Anth. p. 277. — V. 3. εἰλιχθείς. ad genua advolutus. — V. 4. κεκλιμέναν. dejectam, ornamentis suis orbatam. *Tull. Gemin.* Ep. V. Σαλαμῖνος ἔργα, Μακηδονίοις ἔγχεσι κεκλιμένα. De defunctis κλίνεσθαι passim. Vide ad *Mnasalc.* Ep. XVIII. T. I. P. I. p. 411.

CLXXXIX. Romae in aedibus Calotianis columellae marmoreae inscriptum, secundum *Smetium* fol. V. verso. Protulit etiam *J. Scaliger* ad *Hieron.* Chron. p. 203. *Gruter.* p. 85. *Fleetwood* Syll. Inscr. p. 45. *Muratori* in Thes. p. CXLIII. *Doni* p. 23. *Bonada* in Anthol. T. I. p. 104. Dioscorus, ejusque conjux, Sarapidis templum cum aurea Dei statua dedicant. — V. 1. Notabilis est synizesis in voce νηὸν, quae ut monosyllabum pronuntianda. — V. 2. βολαῖς. De splendore auri, quo statua Dei inducta fuerit, accipiebam, sive, ut *Lucretius* loquitur L. V. 676. de statua *jactante de toto corpore lucem;* ad quem locum *Wakefieldius* nostrum Epigr. excitat. At cl. *Visconti* in Mus. Pio-Cle-

ment. T. VI. p. 25. de radiis interpretatur, quibus Sarapidis caput ſolebat circumdari. *βολαὶ* de ſólis radiis paſſim ap. poëtas. *Apollon. Rhod.* I. 607. II. 945. Cf. *Arnaldi* Lect. gr. p. 225. et *Mitſcherl.* ad Horat. II. Od. XV. 10. — V. 3. *Κυρίλλου.* Marmor. *Cyrilli conjux.* — V. 5. *καὶ δύο.* Haec verba *Hegius Spoletinus*, qui hanc Inſcriptionem vertit ap. *Smetium*, ad Dioscurum et Cyrillam retulit: *Ambo aetate pares concordi lege tuentur Fana.* Male, ſi quid video. Intelligendi potius duo alii ex eadem gente, qui aedituorum munere in eodem Sarapidis templo fungebantur. Repetendum enim ex praecedentibus verbum *ἐστήσαντο.* — De *νεωκόρων ἔργοις*, i. e. officio et dignitate, vide *Selden.* in Opp. T. II. p. 1571. ſqq. *Alberti* Gloſſ. N. T. p. 81. et *van Dale* in Diſſ. IV. ubi p. 307. hoc Epigr. excitavit.

¶. 189.] CXC. In aede Divi Nicolai in Calcaria, in ara grandi in duas partes fiſſa, unde deſcripſit *Smetius* fol. XIX verſo. *Boiſſardus* T. III. Antiqq. p. 47. T. V. p. 33. ſq. *Gruter.* p. XXVIII. *Fleetw.* Syll. p. 13. *Bonada* Anth. p. 104. Repetivit *Burmann.* in Anth. Lat. I. p. 32. ubi ſcriptores, qui de taurobolio et criobolio tradiderunt, diligenter recenſentur. In ara, cui haec inſcripta, conſpicitur Cybele turrita cum tympano, a leonibus vecta; ſubtus taurus; in ſiniſtro latere Attis cum mitra, dextra fiſtulas et crotala, ſiniſtra pedum tenens. A tergo ipſius ſtat pinus et ſub ea aries, ſubtus deinde taurus ſeorſim. — V. 1. *Benedict. Hegius* legit: Μ. τῇ πάντων θνητῶν τε θεῶν τε γενέθλῳ. ideoque vertit: *Cunctorum Cybelae genitrici hominumque Deûmque.* — *γενέθλων* et mox *ὑψιέτῳ Fleetw.* vitioſe. — Verum eſt *γενέθλῳ τεκέων*, i. e. proli Rheae, Deorum, qui a Rhea originem ducunt, generi. Laudat hoc diſtichon *Mauſſac.* ad *Harpocr.* in *Ἄττις.* p. 85. — V. 2. *Ἄττει.* De nomine Attinis ejusque flexione vide *T. Hemſterh.* ad *Lucian.* T. II. p. 283. ed. Bip. ad Dial. Deor. XII. 2. ubi

pro ὕλῃ οὖσα ἐν τῷ Ἄττῃ fortaſſe rectius ſcripſeris Ἄττει. Ad hanc certe lectionem ducit cod. Flor. Ἄττι. — V. 3. Quum ſecundum nonnullos idem eſſet Attis cum Sole, ei tribuitur omnium rerum ſcientia, ut Soli πανδερκὲς αἰώνιον ὄμμα in Hymno Orphei VII. 1. Cf. *Cuper*. in Harpocrate p. 106. et *Salmaſ*. in Script. Hiſt. Aug. I. p. 805. Ad Solis vim et efficaciam referendus etiam v. 3. ubi omnia quovis tempore gignere et ad maturitatem perducere dicitur. Cf. *Salmaſ*. l. c. et T. II. p. 425. Hinc θερμερώτερα, *maturiora*, emendavit *Scaliger* in not. ad *Gruter*., quod neſcio quomodo cum metro conciliem. Obſcurior tamen lectio marmoris, quam cl. editor ſervavit, θεμερώτερα. *Heſych*. Θεμέρη. βεβαία. σεμνή. εὐσταθής. Θέμερον. σεμνόν. ἀφ' οὗ καὶ τὸ σεμνύνεσθαι θεμαρύνεσθαι. Θεμερόφρονας. συνετούς. σώφρονας. Senſus igitur eſſe deberet: qui omni tempore omnia ſeveriora, prudentiora gignit. Num igitur Atys meliorum in animis cogitationum auctor habebatur? Sic puto, nec hoc a vi, quam myſtae Attidis numini tribuebant, alienum. Cf. not. ad *Procli* Hymn. I. 25. T. II. P. III. p. 279. ap. quem poëtam Soli ſimilia tribuuntur v. 34.

— ψυχῶν ἀναγωγεῦ,
κέκλυθι, καί με κάθηρον ἁμαρτάδος αἰὲν ἀπάσης·
δέχνυσο δ' ἱκεσίην πολυδάκρυον, ἐκ δ' ἐμὲ λυγρῶν
ῥύεο κηλίδων, ποινῶν δ' ἀπάνευθε φυλάσσοις.

— V. 4. Apollodorus ſacerdos in taurobolio et criobolio. Paſſim haec junguntur in Inſcriptionibus. Cf. *Ferret* in Muſis Lap. I. p. 79. Illud Matri Deûm, hoc Attidi fiebat. Qui taurobolium accipiebat, in ſcrobem profundam demittebatur. Tum ſcrobs ipſa tabulis, multis in partibus perforatis, ſternebatur, et ſuper illud ſtratum taurus mactabatur auratis cornibus, ita ut ſanguis per foramina in ſcrobem deflueret, hominemque in illa caverna poſitum inundaret. Hoc luſtrationis genus tantam vim habere putabatur, ut, qui eo uteren-

tur; se renasci et per viginti annos puros mundosque manere arbitrarentur. *Salmas.* l. c. *Van Dale* de Taurobolio p. 30. — ἦδε τι. *Fleetw.* — V. 5. 6. laudat *Dorvill.* ad *Charit.* p. 186. Is, qui sacris Matris Deûm initiatus hanc aram exstruxit, Apollodorus nuncupabatur. Quod nomen cum versus non caperet, poëta id circumscripsit ἔχων ἐπίκλην Ἀπόλλωνος δῶρον. plane ut Hermodorum circumscripsit *Meleager* I.44. ὑμνοθέταν Ἑρμοῦ δῶρον κειδόμενον, et Dioscoridem v. 24. ὃς Διὸς ἐκ κούρων ἔσχεν ἐπωνυμίην. — τελετῶν *Smet.*

CXCI. Edidit *Salmas.* ad Scr. Hist. Aug. T. I. p. 805. *Reines.* in Inscr. p. 83. *Fabretti* p. 666. *Van Dale* de Taurobolio p. 118. *Bonada* in Anth. p. 86. — V. 1. Crescens, de quo h. l. agitur, erat ex collegio Quindecimvirorum, quibus ceremoniarum, ludorum secularium etc. cura demandata erat. *Tacit.* Ann. XI. 11. 3. Cf. *Tiraquell.* ad *Alexandr. ab Alex.* III. 16. — φανηφόρος, *faces gestans*; quod ad ritum aliunde non cognitum referendum est. At alii στεφανηφόρος legunt, fortasse rectius. Sunt enim στεφανηφόροι summi pontifices. Vide inprimis *Van Dale* Diss. V. p. 361. sqq. — V. 6. ἤμασι μυστοπόλοις. Per plures dies hoc festum continuatum esse, ex hoc loco apparet. — βωμόν. Aras ponebant taurobolati, qui privatim, sive pro aliorum salute, sive pro semetipsis sacrum faciebant. Cf. *Van Dale* de Taurob. p. 122. sqq.

CXCII. In Append. Anth. St. p. 537. W. 13. ex *Pausania* V. 20. p. 428. Repetivit *Muratori* p. CXIX. *Bonada* p. 66. Conspiciebatur Olympiae non procul ab ara maxima Jovis columna Oenomai, quam, cum reliqua domus conflagrasset, solam stetisse narrabant. Oenomai domum fulmine tactam tradit *Pausan.* V. 14. p. 412. — V. 2. *Dorvillius* ad *Charit.* p. 74. στυλὶς reposuit, quia nemo ἡ στῦλος dixerit. Idem ἰοῦσα legit. Neutrum necessarium. Ad ἐγὼ εἰμὶ subaudiendum

ἡ κίων.

ἡ κίων. Nam in his dedicatoriis nomen rei dedicatae nonnunquam omittitur. Cf. not. ad Ep. CLXVIII. — στῦλος autem pro praedicato, quod vocant, habendum: ἐγὼ ἡ κίων, ἐνοῦσα πρὶν στῦλος ἐν Οἰνομάου δόμοις, εἰμὶ λείψανον κείνων οἴκων. — V. 3. ἔχουσα τὰ δεσμά. Vetuſtate laborantem columnam multis vinculis fulſerant et firmaverant. πεπονηκότι ὑπὸ χρόνου καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ δεσμῶν συνεχομένῳ. *Pauſaniae* verba ſunt. — V. 4. Vulgatum δέξατο in δαίσατο mutabat *Sylburg.* probante *Dorvillio*, qui confert *Phrynichum* ap. *Pauſan.* X. 30. ὠκεῖα δέ νιν φλὸξ κατεδαίσατο. et ap. *Tzetz.* in *Lycophr.* v. 433. ὠκεῖα μάργοις φλὸξ ἐδαίνυτο γνάθοις.

CXCIII. Ex *Suida* in Κυψελιδῶν ἀνάθημα T. II. p. 406. Inſculptum fuiſſe traditur hoc diſtichon coloſſo Jovis a Cypſelo Olympiae dedicato, quod eum ex voto feciſſe poſt tyrannidem occupatam; tradidit *Agaclytus* L. II. et *Ariſtotel.* Oecon. I. 1. Illum coloſſum commemorat *Pauſan.* V. 2. p. 378. qui eum poſt Cypſeli demum mortem conſecratum narrat, ceterum nihil de inſcriptione commemorans. In hac autem inſcriptione non facere potes, quin mireris imprecationes in donarii auctorem genusque ejus; nec haec difficultas ſolvitur traditione illa ap. *Pauſaniam* l. c. *Dorvillio* etiam judice in Miſcell. Obſſ. T. VII. p. 28. Fictum videtur Epigramma, nec unquam illi coloſſo inſculptum fuiſſe; idque ut exiſtimem, duabus adducor cauſis: prima, quod nulla ejus ap. *Pauſaniam* mentio; altera, quod diverſa ratione prolatum eſt ab *Apella Pontico* (quem Inſcriptiones ἀναθημάτων collegiſſe probabile eſt), teſte *Suida*:

Νάξιος εἰμὶ ἐγώ, παγχρύσεος εἰμὶ Κολόσσος,
Ἐξώλης εἴη Κυψελιδῶν γενεά.

ubi nihil priore verſu ineptius. Ceterum illa ſtatua σφυρήλατος appellatur cum ab aliis, qui ejus mentionem fecerunt, tum a *Platone* in Phaedro p. 236. B. (T. X.

p. 298. ed. Bip.) τὸ μὲν τὸν ἐρῶντα τοῦ μὴ ἐρῶντος μᾶλλον νοσεῖν, δώσω σοι ὑποτίθεσθαι. τῶν δὲ λοιπῶν ἕτερα πλείω καὶ πλείονος ἄξια εἰπὼν τῶν Λυσίου, παρὰ τὸ Κυψελιδῶν ἀνάθημα σφυρήλατος ἐν Ὀλυμπίᾳ στάθητι. — V. 2. ἐξώλης — γενεά. Ex formula. *Demosth.* de Falsa Leg. T. I. p. 363. 22. ὃν ἐκείνοις εὔχεσθε ἐξώλη ποιεῖν καὶ γένος καὶ οἰκίαν, τοῦτον ἀφίετε αὐτοί; Idem in Theocrin. T. II. p. 1342. 7. ὧν γένος ἐξωλέστερον οὐδέν ἐστι. Qui sibimet ipsis et proli, si pejerassent, omnia mala imprecabantur, ὀμνύναι κατ' ἐξωλείας ἑαυτῶν καὶ τοῦ γένους dicebantur. *Demosth.* in Arist. T. I. p. 642. 15.

CXCIV. Ex marmore Antonii Askew descriptum edidit *Taylor* ad Demosthen. Or. de Fals. Leg. (In App. Crit. ad Demosth. I. p. 461. ed. R.) unde id repetivit *J. Toup.* in Epist. crit. p. 57. Scriptum in fontem, cui nomen Δαρύναμα, a Grammatico quodam exornatum. Locum ad Bosporum, Δόρυ appellatum, commemorat *Procopius* de Aedificiis cap. III. p. 32. — V. 1. κόρη Διὸς, fontis Nympha, ut διιπετὴς ποταμὸς, ob aquas pluvià auctas. Vide *Albert.* ad *Hesych.* in διιπετέος. et *Tollium* ad *Apollon. Sophist.* p. 225. Initio vers. marmor: πλακα νη . . . ανηκε. — V. 2. ὑρφιτε *Taylor.* quod *Toupius* emendavit. Ep. ἀδεσπ. CII. ὡς κρήναις ἄφθιτα ῥεῖθρα ῥέοι. — ¶. 190.] V. 3. Regionis nomen poëta inde derivat, quod reges ibi saepenumero hastas et arma deposuerint. De ea *Procopius* l. c. ἔστι δέ τις ἐνταῦθα χώρα κατὰ τὴν παραλίαν Δόρυ ὄνομα, ἵνα δὴ ἐκ παλαιοῦ Γότθοι ᾤκηνται· αὕτη δὲ ἡ χώρα τὸ Δόρυ τῆς μὲν γῆς ἐν ὑψηλῷ κεῖται· οὐ μέντοι οὐδὲ τραχεῖα, οὐδὲ σκληρά ἐστιν, ἀλλ' ἀγαθή τε καὶ εὔφορος καρπῶν τῶν ἀρίστων. — V. 4. ἔγχεα et κάθθεσαν. — V. 5. Δαρύναμα emendavit *Toupius*; ap. *Taylor.* Δαρύκναμα. — V. 6. ἠλαιηρῇ λιβάδι *Toupius* de aquis sulphureis interpretatur, minus recte. Intelligitur aqua limpida quiete manantis fontis. — V. 7. Balneum ibi exstruxisse vide

tur Grammaticus, cui aedificando tres annos insumsit. — V. 8. ὑπολλυκ. junctim *Taylor.*

CXCV. Vat. C. p. 471. Plan. p. 363. St. 503. W. Scriptum in fontem montis Olympi, ejus, ut videtur, qui in Bithynia fuit. — V. 1. Fons, qui loquitur, se reliquis omnibus anteponit, duobus exceptis. ταῖς Προύσης. Inter calidos fontes, qui dulcem saporem habeant, τὰ ἐν Προύσῃ, τῇ πρὸς τὸν Μύσιον Ὄλυμπον, τὰ βασιλικὰ καλούμενα, commemorat *Athen.* L. II. p. 43. A. ubi cl. *Schweighaüser* p. 506. *Leontii* Ep. XVII. T. III. p. 107. comparavit. Commemorantur etiam ap. *Galen.* de Sanit. tuenda L. VI. c. 9. T. V. p. 177. C. D. — Πυθιάδες thermae Bithyniae, de quibus vide ad *Paul. Silent.* LXXIV.

CXCVI. Vat. C. p. 425. Plan. p. 89. St. 130. W. De fonte aquae lethiferae prope Hierapolin. Plures fuerunt urbes hujus nominis. Apud unam in Phrygia antrum erat, noxiam auram spirans, de quo vide *Brodaeum.* Ibidem calidos fontes fuisse satis illustres, intelligitur ex *Vitruv.* VIII. 3. Cf. *Wetsten.* ad N. T. II. p. 296. De fontibus, quorum aqua statim enecabat, vide *Beckmann.* ad *Aristot.* M. Ausc. c. 131. et ad *Antig. Car.* c. CLVI. p. 203. — V. 2. ἱερᾶς πόλεως. Vulgo et in Vat. C.

CXCVII. Vat. C. p. 364. Plan. p. 89. St. 130. W. Notavit ad hoc Epigramma *Salmasius* in not. mst. haec: „Εἰς Σαλμάκιδα. perversum male est. Nec enim talis aqua „est Salmacidis fontis, qualis hujus fontis, qui in hoc „Epigrammate describitur. At melius lemma conce„ptum in Msc. ἀδέσποτον εἰς ἑτέραν πηγὴν ἄῤῥεν ὕδωρ φέρουσαν „καὶ τοὺς μαλακοὺς ἀπελέγχουσαν. Quod nullo modo potest „convenire Salmacidi fonti." At hoc lemma Epigrammati non convenit, in quo de fonte agitur, qui corpora emollire putabatur. Hoc ex v. 2. manifeste prodit, ubi commemorantur, qui mollitiei suae illius aquae

hauſtum praetexebant. Hoc cuinam fonti melius convenit, quam Salmacidi? Egregie autem ad noſtrum Epigramma facit locus *Strabonis* L. XIV. p. 970. A. de Halicarnaſſo, Cariae urbe agentis: ἡ Σαλμακὶς κρήνη διαβεβλημένη οὐκ οἶδ' ὁπόθεν, ὡς μαλακίζουσα τοὺς πιόντας ἀπ' αὐτῆς. Ἔοικε δ' ἡ τρυφὴ τῶν ἀνθρώπων αἰτιᾶσθαι τοὺς ἀέρας ἢ τὰ ὕδατα· τρυφῆς δ' αἴτια οὐ ταῦτα, ἀλλὰ πλοῦτος, καὶ ἡ περὶ τὰς διαίτας ἀκολασία. — V. 4. ἡ φύσις. non aqua, ſed ipſius indoles et natura in culpa eſt: nam ἐν τῇ φύσει τὸ σωφρονεῖν ἔνεστ' ἀεί. *Eurip.* Bacch. 315.

CXCVIII. Relatum in Append. Plan. p. 534. St. 29. W. ex *Sotione* in Mirab. p. 125. ed. *Sylb.* ad calcem *Ariſtotelis.* Legitur etiam ap. *Vitruv.* L. VIII. 3. ubi in plurimis Mſſ. deeſt, ſicut etiam duo ſequentia, quae idem laudat. — De fonte *Clitorio* haec habentur ap. *Ovidium* XV. 322. *Clitorio quicunque ſitim de fonte levarit, Vina fugit, gaudetque meris abſtemius undis, Seu vis eſt in aqua calido contraria vino, Sive quod indigenae memorant, Amythaone natus, Proetidas attonitas poſtquam per carmen et herbas Eripuit furiis, purgamina mentis in illas Miſit aquas, odiumque meri permanſit in undis.* *Phylarchus* ap. *Athen.* L. II. p. 43. F. φησὶν ἐν Κλείτορι εἶναι κρήνην, ἀφ' ἧς τοὺς πιόντας οὐκ ἔτ' ἀνέχεσθαι τὴν τοῦ οἴνου ὀδμήν. Vide *Harduinum* ad *Plin.* XXXI. 13. p. 549. et in Emendatt. p. 569. nr. V. — Paulo aliter Epigrammatis auctor, qui ſitim ſine periculo hoc fonte levari tradit, corpus eodem ablui non vult. — V. 1. In Cod. Vitruvii Franequerano, cujus var. enotatam dedit cl. *Frieſemann im Magazin für Philologen* II. 123. hoc diſtichon ſic legitur corruptiſſime: ατρατα σνν τοιμναις τομ βρινονηνεε βαρυεν διψος αν εσχατιας κλιτορο ερχομενον. — Locus ille appellatus a Clitore, Azanis filio, rege Arcadiae, qui urbem condidit, in cujus vicinitate fons ille ſcaturiebat. — ἐσχατιαὶ ſunt agri, praeſertim qui montibus proximi jacent. Vide *T. Hemſterh.* ad *Lu-*

cian. Tim. 30. T. I. p. 394. ed. Bip. et *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 103. — ¶. 191.] V. 3. της μεν ατιο κρηνη καρυσμ π. κ. π. ν. υδρθασιν στησον παν το σον αιποολιον. Cod. Franeq. — Nymphae Ὑδριάδες. Ep. *Platon.* XIV. *Paul. Silent.* Ep. XLVII. 7. — V. 5. Cave ne, cum vini calorem visceribus conceperis, hac aqua laveris, ne te vel sola aura, inde afflans, male afficiat. μὴ ἐπιβάλῃς λουτρὰ χροΐ. Sic fere *Eurip.* Orest. 305. λουτρά τ' ἐπὶ χροὸς βάλλε. Hunc verbi βάλλειν usum attigit *Ruhnken.* ad H. in Cerer. p. 13. fusius persecutus est cl. *Matthiae* in Anim. ad Hymn. Homer. p. 360. — αὔρη. odorem sive vapores ex aqua surgentes significare videtur. Hoc sensu *aura* passim ap. latinos poëtas occurrit. — Vulgatum τερπνῆς μέθης cl. edit. in θερμῆς mutavit. Illud fortasse non penitus spernendum. Omittitur epitheton in cod. Franeq.: καλλασιμητε πι λουτρα βατιι εχραμησυ κανδυρη πηνη τυ σεοντα μεθης. Sine causa idonea graviorem hic suspicatus est corruptelam *G. Wakefield*, qui in Sylv. crit. IV. p. 68. in hunc modum corrigit:

ἀλλὰ σὺ μὴ περὶ λουτρὰ βάλῃς χροΐ, μή σε πάραντα
πημήνῃ, θερμῆς ἀντιόοντα μέθης.

Posteriora haec, θερμῆς ἀντιόοντα μέθης, cum locis veterum de fonte Clitorio melius conspirare, quam vulgatam lectionem, fateor; non tamen propterea mutandus locus. In talibus magna esse potuit traditionum diversitas, quas omnes ad unam normam dirigere severae critices leges non patiuntur. Et se ipsum retractavit Vir eruditissimus, dum ad *Lucret.* V. 411. T. III. p. 64. servata in reliquis lectione Brunckiana, corrigit: σὺ μή τι 'πὶ λουτρὰ β. χρόα. *nulla de causa corpus inmittas in lavacra.* — V. 6. Vini odium illi fonti inditum existimabatur (vide simil. ad *Paul. Silent.* LXXIV. 62.) ab eo inde tempore, quo Melampus Proetidas ibi lustravit. Fabulam de Proeti filiis narravit *Apollodor.* II. 2. 2. Cf. *Perizon.* ad *Aelian.*

V. H. III. 42. et qui praeclare de ejus interpretatione meruit, *Boettiger. in Sprengels Beyträgen zur Gesch. der Mediz.* II. 38. Adde *Sprengelii* observata de eadem p. 46. sqq. — Vulgo λουσάμενος legitur. Quod si verum est, genitivi λύσσης ἀργαλέης jungendi cum καθαρμὸν in sequ. vers. quod durum esse sponte apparet. Hinc *Heringa* Obss. c. 17. p. 145. correxit: Λυσάμενος sive Παυσάμενος — ἀρτεμέας, (in Msc. Franeq. enim Λύσσμενος — sive, secundum *Friesemanni* collationem, Λυσάμενος ἀρτεμείας legitur) *quod apud eum fontem Melampus sacrificiis purgavisset rabiem Proeti filiarum, restituissetque earum virginum mentes in pristinam sanitatem.* quae *Vitruvii* verba sunt l. c. Hae tamen emendationes ipsi auctori mox displicere coeperunt in Addend. p. 307. Certe nec παυσάμενος locum habet, cum παύσας scribendum sit, nec ἀρτεμέας explicari potest, nisi per prolepsin valde duram. At λυσάμενος vulgatae omnino praeferendum. Nec aliter summus *Grotius* legisse videtur, cujus haec sunt:

Odit enim fons hic vites: hac ipse Melampus
Proetidas exsolvit labe furoris aqua.

Locus, ubi lustratio peracta, Λουσοὶ vocabatur. *Pausan.* VIII. 18. p. 636. Alii tamen purgamenta Anigro fluvio immissa tradebant, tetrum fluminis odorem inde derivantes. *Idem* V. 5. p. 387. Memorabilis est locus *Hesychii* in ἀκρουχεῖ· Ἄκροι δὲ ὄρος τῆς Ἀργείας, ἐφ' οὗ Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἱδρύσατο Μελάμπους, καθάρας τὰς Προιτίδας ἤγουν ταῖς χάρισιν. Editores nihil afferunt praesidii. Num fuit: κ. τ. Πρ. ἐν Λουσοῖς ἐν Ἀρκάσιν? — V. 9. παντα καθαρμεον κοψεν επαχρυψον. Ms. Franeq. in quo reliqua desiderantur. — Valde insolens mihi videtur verbum ἔκοψεν, hoc loco cum ἀπόκρυφον conjunctum, nec ullum similis usus exemplum ad manus est. Haesit hic etiam vir ingeniosus *G. Wakefield*, qui totum distichon sic constituendum putavit:

πᾶν τὸ κάθαρμ' ἐνέκρυψεν ἀποῤῥιφέν· ἤ γὰρ ἀπ' Ἄργους
οὔρεα τρηχείης ἤλυθεν Ἀρκαδίης.

hac enim via Argis in Arcadiam venerat. Vulgo ἁ γὰρ ἀπ' Ἀρ. *Heringa* in Addend. p. 307. αἱ γὰρ — ἤλυθον emendavit, parum opportune. Nam ipse Melampus Argis habitabat, unde ad sanandas Proetidas in Arcadiam profectus est. *Homer.* Od. ο. 239. — Pro ἁ γὰρ fortasse olim ἡνίκ' fuit. Quid pro ἔκοψεν legendum sit, non definio. *Wakefieldii* certe mutationes nimiae sunt.

CXCIX. Appendix Plan. p. 534. St. 30. W. *Sotion* de Flum. l. c. Ἀρίστων δὲ ὁ περιπατητικὸς φιλόσοφος ἐν τῇ Χίῳ πηγήν φησιν ὕδατος εἶναι, ἀφ' ἧς τοὺς πίνοντας ἀναισθητοὺς γίνεσθαι ταῖς ψυχαῖς. *Vitruvius* L. VIII. 3. hoc distichon in Chio insula insculptum esse tradit prope fontem, hac sententia: *jucundam esse potionem illius fontis, sed qui biberit, saxeos habiturum sensus.* — In Msc. Franequ. sic exhibetur mutilatum distichon: ηδιστο ψυχρου πωματος λιβας λαναβαινωπι προς την αστιων. Hinc *Wesselingius* emendavit in Obss. II. 20. p. 231.

ἡδεῖα ψυχροῦ πόματος λιβὰς, ἣν ἀναβάλλει
πηγή· ἀλλὰ νόῳ πέτρος ὁ τήνδε πιών.

Salmasius ad *Solin.* p. 724. G. sic: ἡδέα τοι ψυχροῦ πόματος λιβὰς, ἣν α. π. α. ν. π. ὁ τήνδε πιών. Quae in his a vulgatis discrepant, non magni momenti sunt, nec fortasse illis praeferenda. In minore versu haerebat *Toupius* Em. in Hesych. P. III. p. 147. ubi tentat ἀλλὰ νόῳ πηρὸς ὁ τήνδε πιών. *Schol. Aristoph.* Plut. 48. ἢ πηρὸν τῷ νῷ. Supervacanea emendatio ex mero mutandi pruritu orta. *Lapides* appellabant eos, qui sensu destituti erant, homines bardos et stupidos, ut ille ap. *Aristoph.* Nub. 1203. τί κάθησθ' ἀβέλτεροι, — ὄντες λίθοι, Ἀριθμὸς, πρόβατ', ἄλλως ἀμφορῆς νενασμένοι. Cf. *Wetsten.* ad N. T. p. 265. — Denique elegantior est lectio ap. *Sotionem* τῆσδε πιών,

quam τήνδε. Hanc enallagen genitivi pro accusativo, quae locum habet, ubi pars indicatur, illustravit *Pierson.* ad *Moer.* p. 165. 233. et *Koen.* ad *Gregor.* p. 51.

CC. Append. Plan. p. 535. St. 30. W. item ex *Sotione* et *Vitruvio* ll. cc. Fontem Susis fuisse narrant, ex quo qui biberent, dentes amittebant; ibi autem Epigramma insculptum esse hac sententia: Egregiam esse aquam ad lavandum, eandem vero potatam dentem e radicibus excutere. — In Cod. Franequ. hoc Epigramma sic habetur: υδατα κρανaεντα βλεπεις ξενε των α. χ. λυυτρα μεν ανθροποι ην αεμβηοκολιουβοτανη αεο σατμον υδωρ αυτημερ πριστηρες επειπτουσιν γενυων ορφαναθεντεσαν. Hinc vs. 1. *Wesseling.* in Obss. II. 20. p. 230. ὕδατα κρανάεντα restituendum contendit, i. e. κρηναῖα, vocabulo ita formato, ut δολόεντα, τιμήεντα. Probarem, si in reliquo Epigrammate dorismi vestigia essent. Mihi in depravata Cod. lectione latere videntur haec:

ὕδατα κηραίνοντα βλέπεις, ξένε, τῶν ἄπο χερσί — —

κηραίνει. φθείρει. κηραίνοντα. βλάπτοντα. κηραίνειν. βλάπτειν. *Hesych.*

CCI. „Habet hoc Epigramma Stephanus in Δῖον, et „ex eo Eustath. ad Homer. p. 280. ubi ἦν δέ γε πίης. „Scribendum censeo πίνῃς. Nam in aoristo πίῃς corripi„tur prima. Supra Epigr. in Salmacin: μή με πίῃς πρό„φασιν." *Br.* Append. Plan. p. 534. St. 29. W. Ap. *Steph. Byz.* habetur ἤνδε πίῃς. ap. *Eustath.* ἦν δέ γε.

CCII. Plan. p. 344. St. 483. W. Laudat hoc distichon de Nymphaeis agens *Du Cang.* in CPoli Christ. L. I. p. 87. — Ap. Steph. vitiose κρίναις.

¶. 192.] *CCIII.* „Ex ipso Lapide nuper in Angliam „translato, quique tum in museo celebris medici Richardi „Mead servabatur, edidit Edmundus Chishull in prae„stanti opere Antiqq. Asiatic. p. 59." *Br.* Plures eandem inscriptionem ediderunt. *Wheler* in Itiner.

p. 179, unde id repetivit V. D. in Misc. Obss. T. III. p. 205. *Taylor* in Praef. ad Legem Decemv. de inope Debitore p. V. *Fleetwood* in Syll. p. 52. *Bonada* in Anth. p. 73. *Reines.* in Inscr. Cl. I. 97. *Donius* in Inscr. p. 38. Scriptum est Epigr. in statuam Jovis οὐρίου, i. e. secundos navigantibus ventos excitantis. — V. 1. 2. οὔριος ἐκ πρύμνης est ventus πρυμναῖος, qui a puppi oritur. Hinc πρύμνηθεν οὖρος ap. *Eurip.* Troad. 20. Contra ventus adversus est πνεῦμα ἐκ πρώρας. Utrumque illustravit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 115. ubi hoc distichon excitat, et *Valcken.* in Diatr. p. 234. A. — Ap. *Wheler.* et *Fleetw.* ο. ἐπὶ πρ. In fine vs. *Donius* καλετο. — V. 2. κατακρωτονων *Wheler.* qui hinc nobis *Abrotonos* nescio quos protulit. Sensus est: cum navigationem instituis. πρότονοι rudentes sunt in utraque parte navis ad malum retinendum alligati: iidem cum velis juncti esse videntur. *Eurip.* Hecub. 109. σχεδίας, λαίφη προτόνοις ἐπερειδομένας. *Apollon. Rhod.* I. 563. in descriptione profectionis Argonautarum:

> Δὴ ῥα τότε μέγαν ἱστὸν ἐνεστήσαντο μεσόδμῃ,
> δῆσάν τε προτόνοισι, τανυσσάμενοι ἑκάτερθε,
> καδδ' αὐτοῦ λίνα χεῦαν, ἐπ' ἠλακάτην ἐρύσαντες.
> ἐν δὲ λιγὺς πέσεν οὖρος.

— V. 3. εἶτ' om. *Wheler.* et *Fleetw.* qui ex schedis Spon. profert ἐστεπι. quod etiam *Donius* habet. — δρόμος ap. eosdem, pro δρόμους, quod alii exhibent. — Quae sequuntur, satis jejunam descriptionem undarum circa Cyaneas rupes continent. — V. 5. εἶτα plurimi. In sched. Spon. επεκαταιγαιην. — ἐρευνᾷ *Don.* reliqui ἐρευνῶν, etiam *Chishull.* Illud vidit etiam doctus Britannus in Misc. Obss. p. 207. — πόντου πλάκα. *Eurip.* in Palamed. Fr. II. ποντίας ὑπὲρ πλακός. — V. 6. τῷ ξοανῳ. *Don.* τω ανω *Spon.* — V. 7. ὧδε *Don.* Alii ὅδε. — εὐάντητον θεόν. Deum propitium. Opponitur τὸ δυσάντητον. Idem ἀν-

ταῖος. *Apollon. Rhod.* I. 1140. ἡ δέ που εὐαγέεσσιν ἐπὶ φρένας θῆκε θυηλαῖς Ἀνταίη δαίμων· τὰ δ' ἐοικότα σήματ' ἔγεντο. Cf. *T. H.* ad *Lucian.* T. I. p. 110. *Ruhnk.* Ep. crit. p. 273. — Philonem, Antipatri filium, qui hic commemoratur, pro ſtatuario habuit *Chishullius*, eumque hoc ſimulacrum feciſſe. Cf. *Junium* de Pict. Vet. v. *Philon.* Rectius fortaſſe *Anonymus Britannus* in Miſc. Obſſ. de homine interpretatur, qui, navigatione per Pontum et Aegaeum mare feliciter peracta, templum et ſtatuam Deo, cui ſalutem debebat, poſuerit.

CCIV. Plan. p. 351. St. 490. W. In Megarenſium arce conſpiciebatur ara, in qua Alcathous Diis ſacra feciſſe ferebatur, antequam moenium fundamenta poneret. Prope hanc aram lapis ostendebatur, ἐφ' οὗ καταθεῖναι λέγουσιν Ἀπόλλωνα τὴν κιθάραν, Ἀλκάθῳ τὸ τεῖχος συνεργαζόμενον. — ἢν δὲ τύχῃ βαλών τις ψηφῖδι, κατὰ ταυτὰ οὗτός τε ἤχησε καὶ κιθάρα κρουσθεῖσα. *Pauſan.* I. 42. p. 101. *Virgilius* in Ciri v. 105.

Stat Megara, Actaei quondam munita labore
Alcathoi, Phoebique; Deus namque adfuit illi;
Unde etiam citharae voces imitatus acutas
Saepe lapis recrepat Cyllenia munera pulſus,
Et veterem ſonitu Phoebi teſtatur honorem.

Ovidius Metam. VIII. 14. in Niſi, regis Megarenſium, hiſtoria: *Regia turris erat vocalibus addita muris, In quibus auratam proles Letoia fertur Depoſuiſſe lyram: ſaxo ſonus ejus inhaeſit. Saepe illuc ſolita eſt adſcendere filia Niſi, Et petere exiguo reſonantia ſaxa lapillo.* De Alcathoo, Phoebi ope arcem condente, vide etiam *Theognid.* v. 751. ſqq. — V. 1. λίθῳ. Cod. Aldi in Lectt. — Νισαίην. Megara, Niſi regiam. — V. 3. δομαῖον λᾶα. Ductus color ex *Apollon. Rhod.* I. 737. ubi de Amphione et Zetho: ἀπύργωτος δ' ἔτι Θήβη Κεῖτο πέλας, τῆς οἵγε νέον βάλλοντο δομαίους ἱέμενοι. Ζῆθος μὲν ἐπωμα-

θὸν ἠέρταζεν Οὔρεος ἠλιβάτοιο κάρη, μογέοντι ἐοικώς. — V. 4. Λυκωρείην. i. e. Delphicam. *Callim.* H. in Apoll. 19. ἢ κίθαριν ἢ τόξα, Λυκωρέος ἔντεα Φοίβου. Vide *Schol. Apollon. Rhod.* 1490. — V. 6. κόμισον adſcripſit Anon. Bibl. Bodl. citra neceſſitatem. Nulla enim cauſa, cur h. l. imperativus activi formae mediae praeferatur.

CCV. „Apud Schol. Ariſtoph. Acharn. 213. et Euſtath. ad Homer. p. 1591. 56." *Br.* *Suidas* T. III. p. 586. ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα, ὑπὲρ τὰ μέτρα. Ἐπὶ τῶν καθ' ὑπερβολήν τι πραττόντων· ἀπὸ δὲ τῶν πεντάθλων ἡ μεταφορά. λέγεται δὲ ἀπὸ Φαΰλλου τοῦ πεντάθλου τοῦ Κροτωνιάτου εἰρῆσθαι· ὅς, πεντήκοντα ποδῶν ὄντων πρότερον τῶν σκαμμάτων, πρότερος αὐτῶν ὑπερέβαλε τοῖς πηδήμασι ταῦτα· ὡς τὸ ἐπίγραμμα λέγει τῆς εἰκόνος αὐτοῦ· Πέντ' κ. τ. λ. Hunc Phayllum Crotoniatam *Scholiaſtes Ariſtophanis* l. c. Olympionicam fuiſſe tradit; falſo, ſi audimus *Pauſaniam* L. X. 9. p. 818. qui Phayllo Crotoniatae Olympicam palmam contigiſſe negat, in Pythicis vero ludis ſtadium viciſſe eundem et in quinquertio duas reportaſſe victorias. At plures fuerunt hujus nominis, paſſim a veteribus confuſi. Vide *Schottum* ad *Zenob.* Proverb. VI. 23. p. 160. *Valcken.* ad *Herodot.* VIII. p. 640. 10. *Wolfium* in Epiſt. ad Vaterum in Rhetor. Ariſtot. III. 16. p. 215. — V. 1. πέντ' ἐπὶ πεντήκοντα. Superavit igitur etiam Chioniden Lacedaemonium, οὗ τὸ ἅλμα ποδῶν ἦν νβ (52.). *Euſeb.* Chron. p. 40. Vicerat hic ſaltu Ol. XXVIII.

CCVI. Ex *Athenaeo* L. II. p. 48. unde id ſumſit *Euſtath.* ad *Homeri* Od. α. p. 32. 30. ed. Baſil. p. 1400. 12. ed. Rom. Hinc relatum in Append. Plan. p. 507. St. 12. W. Celeberrimi fuerunt in arte veſtium texendarum artifices Aceſas et Helicon, Aceſae filius, Salaminii in inſula Cypro. Noſtrum diſtichon uni operum Heliconis, quod Delphis ſervabatur, inſcriptum fuit. — ὧν ἐνί. *Athen.* ᾧ praebuit *Euſtath.*

¶. 193.] *CCVII.* In Append. Plan. p. 506. St. 12. W. relatum ex *Pausan.* V. 10. p. 398. Hoc distichon si per se spectas, Naxius, Byzae fil., tegulas e marmore primus adhibuisse, et ob hanc aliamve causam Apollini munus dedicasse dicitur. At hanc interpretationem vix patitur *Pausanias*, cujus haec sunt: τὸ δὲ εὕρημα ἀνδρὸς Ναξίου λέγουσιν εἶναι Βύζου· οὗ φασιν ἐν Νάξῳ τὰ ἀγάλματα, ἐφ' ὧν ἐπίγραμμα εἶναι· Νάξιος κ. τ. λ. Hinc apparet, *Naxium* non esse proprium hominis nomen, sed gentile; verba autem, ὃς πρ. — κέραμον, non ad filium, sed ad patrem Byzen referenda videntur. Jam cum vix sit credibile, nomen dedicantis a poëta suppressum esse, probanda videtur *Loescheri* et *Sylburgii* emendatio Νάξιος Εὔεργος, quam cl. *Facius* in contextum admisit. Ceterum cf. de tegulis marmoreis *Völkel über den grossen Tempel zu Olympia.* p. 54.

CCVIII. In Append. Plan. p. 506. St. 11. W. ex *Pausania* VI. 20. p. 504. ubi, descriptis carceribus in stadio Olympiae, eos a Cleoeta excogitatos esse tradit, idque inventum ipsi auctori tam praeclarum fuisse visum, ut illud in statua Athenis posita notaret. Cf. *Pausan.* I. 24. p. 57. Locum *Pausaniae* de carceribus illustrat *Salmas.* ad *Solin.* p. 643. et *Gedoyn sur les Courses des Chevaux dans les Mém. de l'Acad. des Inscr.* T. XI. p. 519. sqq.

CCIX. CCX. In Append. Plan. p. 507. St. 12. W. ex *Strabone* L. X. p. 463. qui Ephoro auctore tradit, Aetolum, Endymionis filium, ex Elide in eam regionem venisse, quae ab ipsius nomine Aetolia nuncupata est, Curetasque, qui eam tum habitabant, expulisse. Post decimam aetatem Oxylum Aemonis fil. ex Aetolia in Elidem profectum urbem ibi condidisse. In hujus rei documentum Ephorus excitaverat duo haec Epigrammata, quorum prius basi statuae Aetoli, in thermis Aetoliae, insculptum fuit. De Aetolo vide *Pausan.* V. 1. p. 376. *Apollodor.* I. 7. 6. ibique cl. *Heynium* p.

107. — V. 2. τρεφθέντα. Vulgo. Utrumque recte. Duplex in hoc vocabulo adspiratio cl. editori fortasse poëtica oratione dignior visa est. De στρεφθέντα et θρεφθῆναι (*Eurip.* Hecub. v. 600.) agens *Eustath.* ad Ιλ. ε. p. 393. 27. προτιμῶνται γὰρ οἱ σοφοὶ τὴν καίριον τραχυφωνίαν τῆς ἀκαίρου λειότητος· ὡς δηλοῖ καὶ τὸ βρεχθῆναι τὴν γῆν παρὰ Δίωνι ἀντὶ τοῦ βραχῆναι καὶ τὸ θαφθεῖσι παρ' Ἡροδότῳ ἀντὶ τοῦ ταφεῖσι. — V. 2. σταδίων. *Strabo.* In Steph. στάδιον vitiose, quod in σταδίου mutavit *J. Scaliger.* — V. 4. Edd. quaedam vett. *Strabon.* Αἰτωλῶν. aliae Ἠλείων.

CCX. Vide ad Ep. praeced. De Oxylo vide *Strabon.* L. VIII. p. 354. et p. 357. et *Pausan.* V. 3. p. 381. — V. 1. τόνδε δῆμον. Eleos, qui se pro autochthonibus habebant. — V. 2. Κουρῆτιν γῆν. Aetoliam a primis ejus incolis appellatam. Vide *Brunck.* ad *Apollon. Rhod.* IV. 1229. p. 182.

CCXI. Append. Plan. p. 507. St. 12. W. ex *Athen.* I. p. 19. C. De hoc Cleone, Thebano tibicine, nihil invenio. Eum ante Alexandrum M. floruisse, apparet ex historia, quam *Athenaeus* addit ex Polemone, de Thebano quodam, qui patria profugus aurum in sinu statuae Cleonis condidit, idque triginta post annos, patria restaurata, inde protraxit. — ¶. 194.] V. 3. σφετέρης. Vulgo.

CCXII. Plan. p. 220. St. 321. W. Illustris inter veteres musicos Pronomus, qui primus invenit tibias, triplici modorum generi accommodatas. Πρόνομος δὲ ὁ Θηβαῖος πρῶτος ηὔλησεν ἀπὸ τῶν αὐτῶν αὐλῶν τὰς τρεῖς ἁρμονίας. *Athen.* XIV. p. 631. E. ut hunc locum egregie restituit *Casaubon.* ex *Pausan.* IX. 12. p. 734. ubi, Pronomi statuâ commemoratâ, non solum ejus inventum celebratur, sed etiam hoc in ejus laudem additur, quod in theatro spectatores τοῦ προσώπου τῷ σχήματι καὶ ἐπὶ τοῦ παντὸς κινήσει σώματος delectaverit. Apud *Aristophan.* in Eccl. v.

102. *Pronomi barba* commemoratur, ubi vide *Schol.* et *Suidam* in Πρόνομος. Obliteratum videtur ejus nomen ap. *Athen.* L. IV. p. 184. D. Ἀλκιβιάδην φησὶ μαθεῖν τὴν αὐλητικήν, οὐ παρὰ τοῦ τυχόντος, ἀλλὰ Προσνόμου τοῦ μεγίστην ἐσχηκότος δόξαν. Lege Προνόμου. Memorabilis est locus *Dionis Chrysostomi* VII. Or. p. 263. ed. R. a *Schneidero* mihi suppeditatus, ubi orator Thebanos nihil tanti fecisse ait, quam ut tibicinandi artis peritissimi existimarentur. Hinc factum esse, ut Thebis eversis et dirutis cetera quidem negligerent, eam vero columnam anxie quaererent, ἐφ' ᾧ ἦν τὸ ἐπίγραμμα τὸ περὶ τῆς αὐλητικῆς·

Ἑλλὰς μὲν Θήβας νικᾷν προὔκρινεν αὐλοῖς.

καὶ νῦν ἐπὶ μέσης τῆς ἀρχαίας ἀγορᾶς ἓν τοῦτο ἄγαλμα ἕστηκεν ἐν τοῖς ἐρειπίοις. In versu a *Chrysostomo* laudato ἐν αὐλοῖς restituit *Casaubonus*. Cf. *Boettigerum* in Diss. de Tibiarum inventione in Mus. Attico I. 2. p. 302. sq.

CCXIII. Append. Plan. p. 507. St. 12. W. ex *Athen.* L. XIII. p. 609. D. συνέβη δὲ, ὥς ὁ Κλείδημός φησι, τὸν Χάρμον ἐραστὴν τοῦ Ἱππίου γενέσθαι, καὶ τὸν πρὸς Ἀκαδημίᾳ ἔρωτα ἱδρύσασθαι πρῶτον, ἐφ' οὗ ἐπιγέγραπται· Ποικιλομήχαν' Ἔρως κ. τ. λ. De Charmo, cujus filiam Hippias, Pisistrati fil., in matrimonium duxerat, vid. *Pausan.* I. 30. p. 75. *Clement. Alex.* in Protrept. p. 38. 33. quem locum correxit *Valcken.* in Diatr. p. 157. B. et *Henr. Valesius* ad *Harpocrat.* p. 40.

CCXIV. Append. Plan. p. 533. St. 29. W. ex *Suida* T. III. p. 655. Χάραξ Περγαμηνὸς ἱερεὺς καὶ φιλόσοφος, ὥς εὗρον ἐν ἀρχαίῳ βιβλίῳ ἐπίγραμμα οὕτως ἔχον· Εἰμὶ Χάραξ κ. τ. λ. Ἔστι δὲ τῶν κατ' Αὔγουστον πολλῷ νεωτέρος· μέμνηται γοῦν ἐν τῷ β τῶν βιβλίων Αὐγούστου ὡς πάλαι γενομένου Καίσαρος· καὶ ἐν τῷ ζ Νέρωνος καὶ τῶν μετ' αὐτὸν βασιλευσάντων· ἔγραψεν Ἑλληνικῶν ἱστοριῶν βιβλία μ. Scripsit etiam Chronica, quae saepe commemorantur ap. *Stephan. Byz.* — Vide *Pinedo* in Comment. Auctor. p. 758.

CCXV. Plan. p. 298. St. 438. W. cum lemmate: Καλλιάδης στρατηγὸς Βυζαντίου τὸ περίβλεπτον τοῦ Βύζαντος ἄγαλμα κατὰ τὴν καλουμένην βασιλικὴν ἀνέθηκεν, quae verba ſunt *Heſychii Mileſii* de Conſtant. p. 52. ed. *Meurſ.* qui hoc Epigramma ſervavit. Byzas, Byzantii conditor, Neptuni et Croëſſae filius, ſecundum *Steph. Byz.* in Βυζάντιον. Vide *Du Cang.* in CP. chriſt. I. p. 45. *Petav.* ad *Nicephor.* p. 72.

CCXVI. „Epigramma hoc eſt in Planud. p. 438. „et perperam a Brodaeo expoſitum. Referendum eſt „ad Phidaliae ſtrategema, quo urbem a Scytharum obſi„dione liberavit, de quo videndus Heſychius Mileſius „p. 47. et ad eum Meurſius." *Br.* Hiſtoriam narrat *Tzetza* in Chil. II. 60. Habet quaedam de Phidaliae ſtatua *Anonym.* de Antiq. CPol. ap. Bandur. L. V. p. 82. nr. 231. Cf. *Du Cang.* in CP. chr. I. p. 17.

CCXVII. Vat. C. p. 382. Plan. p. 28. St. 43. W. In ſtatuam Juſtitiae, cujus triſtem vultum poëta interpretatur. — οὗτος ὁ κλέπτης. De magiſtratu quodam rapaci accipe, qui re malis artibus aucta Juſtitiae ſtatuam ponere auſus eſt. — οὐδὲν ἔχων πρὸς ἐμέ. cum tamen nihil mecum commune habeat.

IN MYRONIS VACCAM.

¶. 195.] *CCXVIII.* Vat. C. p. 477. Plan. p. 304. St. 443. W. Vix bene tornatum diſtichon; ſed inter ea, quae ſequuntur, nonnulla etiam ineptiora ſunt. Haec Grammaticis, ingenium in eadem ſententia variandа exercitantibus, deberi exiſtimo. — V. 1. τάνδε. Vat. — Vitulus, vivam ſe matrem videre exiſtimans, vaccae aëneae blanditur.

CCXIX. Vat. C. p. 476. Plan. p. 302. St. 443. W. — V. 1. ἐπὶ στήλην. Vulgo.

CCXX. Vat. C. p. 476. Plan. p. 302. St. 443. W. Ineptum verſificatorem vel prioris verſus numeri produnt. — V. 2. „ἤδρακας. Sic ſcriptum inveni in uno „regiorum codd. et procul dubio verum eſt. Vulgo „ἵδρυσας. Vat. membr. ἔστακας." *Br.*

CCXXI. Vat. C. p. 476. Ἀντιπάτρου Σιδ. cujus duo praecedunt Epigrammata in Plan. p. 303. St. 443. W. Quod haec Epigrammata vulgo tanquam ἀδέσποτα circumferuntur, non *Planudis* culpa factum eſt, ſed editorum, qui lemmata appinxerunt, quibus carent Codd. et Ed. pr. Flor. — Elegans diſtichon, quo poëta ſe pulchritudine vaccae deceptum fingit. Nova converſio et τῷ παραδόξῳ jucunda. — V. 1. Tentabat *Huetius* p. 30. μὴ δάμαλιν —, quod a poëtae mente alienum eſt. Vaccam Myronis vitulo ubera praebere fingit *Antipater.* Paſtorem igitur, reliquum gregem coërcentem, nec ſequi, nec ei fiſtulâ vaccam vocanti obedire poteſt. — V. 2. ἀπεκδέχεται. Vat. C.

CCXXII. Vat. C. p. 476. Ἀντιπ. Σιδων. Plan. p. 303. St. 443. W. — V. 1. „Neſcio an alibi μόλιβος feminino „genere occurrat. Librarii error eſſe videtur, qui quum „reperiſſet ὁ μόλιβος, et qua ratione verſus ſic *recto pede* „ſtare poſſet non intelligeret, bene ſe emendare cre„didit ἁ." *Br.* Si vera eſt obſervatio cl. editoris, τὸ μ in pronuntiatione duplicandum. Vide *Clark.* ad *Homer.* Ιλ. π. 358. — V. 2. „Sic etiam libri omnes, ſed men„doſe. Scribendum θρόον. Hae voces facile permu„tantur. Vide Theocrit. in Hyla (XIII.) 40. et quae „ibi notavit doctiſſimus Toupius." *Br.* θρόον recte exhibent membr. Vat.

CCXXIII. Vat. C. p. 476. ἄδηλον. Plan. p. 303. St. 444. W. Myron, cum vacca ſua armento boum immiſta eſſet, eam a vivis ipſe diſcernere non potuit, donec illas propelleret. — V. 1. Pro ἐρεύνα Vat. C. ἐζήτει habet. — V. 2. τὰς βόας. Ibid. Hoc praetulerim vulgatae.

CCXXIV.

CCXXIV. Vat. C. p. 476. sine lemmate. Plan. ibid. Myronis manus vaccam illam non finxisse, sed peperisse videntur. Ejusmodi acumine *Antip. Sidon.* Ep. XXX. 5. 6. ubi Onatas Apollinem μετ' Ειληθυίης ἐκπεπλάσατο. Simile Epigramma ante oculos habuit *Ausonius* LVIII.

Bucula sum coelo genitoris facta Myronis
Aerea: nec factam me puto, sed genitam.

¶. 196.] *CCXXV.* Vat. C. p. 476. Plan. p. 304. St. 444. W. — ἁ κεραή. Vat. C.

CCXXVI. Vat. C. p. 477. Plan. ibid. „Vulgo legi„tur Φεῦ ὁ Μύρων πλάσας οὐκ ἔφθασας. In membr. omis„sus articulus ὁ, ita ut versus adhuc minus integer sit." *Br.* Nimia videtur cl. editoris mutatio. Mihi in mentem venit:

Βοῦν σὺ Μύρων πλάσσας οὐκ ἔφθασας.

eo sensu, quem summus *Grotius* expressit:

Ah nimium, Myro, tardus eras; aes constitit ante,
Infudit vitam quam tua dextra bovi.

πρὶν ψυχὴν βαλέειν. Cf. not. ad *Joann. Barbuc.* Ep. VI. T. III. P. I. p. 20.

CCXXVII. Vat. C. p. 476. Ἀνακρέοντος. Ejusdem poëtae nomine inscribitur in Plan. p. 303. St. 443. W. Vide *Fischer.* ad *Anacr.* p. 473. Vertit *Ausonius* Ep. LXII.

Pasce greges procul hinc, ne, quaeso, bubulce, Myronis
Aes, veluti spirans, cum bubus exagites.

Faceta est hujus distichi parodia *Philippi Thess.* Ep. XL.

CCXXVIII. Vat. C. p. 476. τοῦ αὐτοῦ. (*Anacreontis.*) Sic etiam Planud. l. c. *Fischer.* ad *Anacr.* p. 472. Myronem sibi gloriam vaccae arte elaboratae falso vindicare; veram bovem aetate obriguisse. — V. 1. χαλ-

νοις. Formam ex luto significare videtur, cui aes infundebatur. Vide inprimis *Schneiderum*, qui de diversis hujus vocabuli significationibus fuse disputavit in Lex. L. Gr. T. II. p. 849.

CCXXIX. Vat. C. p. 478. ἄδηλον. In Plan. p. 306. St. 445. W. *Gemino* tribuitur. Conf. *Philipp. Thess.* Ep. XLIX. — V. 2. φέρων. Vulgo. φέρων ψευδομένα δαμάλι. Vat. C. quod reponendum. — V. 3. δι' ἔργων. i. e. διὰ τέχνης.

¶. 333.] CCXXIX.[b] Ex *Suida* in βοῦς ἕβδομος. T. I. p. 448. Ineptum colloquium inter hircum et bovem, qui in argentea tabula celati erant. Bos humi cubabat; hircus ei ex adverso erat positus. — V. 3. δ' om. *Suid.*

¶. 196.] CCXXX. Plan. p. 97. St. 142. W. sine auctoris nomine. Quam auctoritatem sequutus *Natalis Com.* in Mythol. V. 6. id ad *Ibycum* referat, ignoro equidem. Praecedit in Plan. Ep. *Antiphili*, tum nostrum sequitur sine lemmate. Num ergo *Natalis Antiphilum* cum *Ibyco* confudit? — Ceterum elegans est et optimae notae Epigramma nostrum, in quo Clymenus quidam Pana rogat, ut, fistula suaviter *inflata, gregem* ad pascendum invitare velit. Carminis genus, quod hoc efficere posse putabatur, νόμιον appellabant pastores. Daphnis ap. *Longum* IV. p. 111. ἐνέπνευσε τὸ νόμιον, καὶ αἱ αἶγες ἐνέμοντο, νεύσασαι κάτω. Capellas cantu tibiae demulcentem pastorem graphice depingit *Alciphron* III. 12. p. 305. sq. — V. 2. expressus videtur ex *Platon.* Ep. XIV. Πᾶν, ὑγρὸν ἱεὶς ζευκτῶν χεῖλος ὑπὲρ καλάμων. ubi *Ruhnkenio* placebat γυρόν, Epist. crit. p. 63. *Alciphron* l. c. λαβὼν τὴν σύριγγα ἐπέτρεχον τῇ γλώττῃ στενὸν τὸ πνεῦμα μετὰ τῶν χειλῶν ἐπισύρων, καί μοι ἡδύ τι καὶ νόμιον ἐξηκούετο μέλος. — χρύσεοι δόνακες, quamvis in Dei manibus, non satis placent, nisi in universum *egregii* intelligendi sunt calami. Putabam

κυρτὸν ὑπὲρ γλυκερῶν χεῖλος ἱεὶς καλάμων.

Ceterum κυρτὰ χείλεα olim lecta fuiſſe videntur in fragm. *Soſicratis* ap. *Athen.* XI. p. 474. B.

> λεπτῇ δὲ κυρτοῖς ἐγγελῶσα χείλεσιν,
> ἄβρα κόρη Σκείρωνος, ἡσύχῳ ποδὶ
> προςῆγε πρᾴως καὶ καλῶς τὸν κάνθαρον.

Vulgo κυρτοῖς κύμασιν legitur. — V. 3. „βεβριθόσι. Ita „emendavi. Vulgo βεβριθότα." *Br.* Convenit *Virgil.* IV. Eclog. 21. *Ipſae lacte domum referent diſtenta capellae ubera.* Haud tamen ſcio, an damnanda ſit enallage βεβριθότα δῶρα, *onuſta munera lactis.* Talia haud pauca et duriora etiam paſſim apud poëtas obvia. — V. 5. τόσις αἰγῶν. *Vir gregis ipſe caper. Virgil.* VII. Ecl. 7.

¶. 197.] *CCXXXI.* Planud. p. 343. St. 483. W. Priapus, in horto oleribus conſito poſitus, furibus minatur. — V. 2. αὐτῇ ποτὶ πρασιῇ. *non ſatis modeſtas Quicunque attulerit manus agello: Is me ſentiet eſſe non ſpadonem, Hic inter frutices loco remoto.* Luſus in Priap. XIV. — V. 4. τοῦδε χάριν. Eam ob cauſam hic ſum poſitus, ut te ea, quam dixi, poena afficiam. Agricola fanum Lampſaceno Deo dedicans in Luſibus nr. LXXXIII.

> *Pro quibus officiis, ſi fas eſt, ſancte paciſcor,*
> *Aſſiduus cuſtos ruris ut eſſe velis:*
> *Improbus ut ſi quis noſtrum violarit agellum,*
> *Hunc tu — ſed taceo. Scis, puto, quod ſequitur.*

CCXXXII. Plan. p. 306. St. 446. W. Hoc Epigramma, ſicut et praecedens, elegantiſſimis Anthologiae carminibus annumerandum. — V. 1. τοὐμπρασιῇ. i. e. τοῦ ἐν πρασιῇ. — V. 2. „Florentina editio et duo „regii codd. τοῖος ὁ κύων ὃν ὁρᾷς. quam lectionem ſervant „editiones omnes usque ad Stephanum, qui dedit τοῖος „ἐὼν ὃν ὁρᾷς, ſalvo quidem ſic metro, ſed non meliori

„constructione.“ *Br.* Valde dolendum, quod hoc Epigramma, ut plurima alia, quae ad statuas et simulacra spectant, in Vat. C. desideratur. Violentior est in hoc versu cl. editoris mutatio, quam ut poëtae sua manus restituta videri possit. Verum tamen existimo κύων de acri custode positum. Cf. *Scaliger.* ad *Varron.* de L. L. p. 44. — V. 3. σύκινος. Ligno ficulneo, ut molli aliisque rebus fere inutili, ad Priapos formandos utebantur. *Horat.* I. Serm. VIII. 1. *Olim truncus eram ficulnus, inutile lignum; Quum faber incertus, scamnum faceretne Priapum, Maluit esse Deum.* Vide Ep. *Theocrit.* IV. 2. — „Pro οὐ ῥυκάνῃ vulgo οὐ ῥίνῃ πεπονη„μένος. male, ut censeo; limae in ligneis operibus usus „non est, sed runcinae. In Priapeiis:

„Huc adde, quod me terribilem deum fuste
„manus sine arte rusticae dolaverunt.

„et alio in loco:

„Non me Praxiteles Scopasve fecit,
„nec sum Phidiaca manu politus:
„sed lignum rude villicus dolavit.

„ῥυκάνῃ facile in ῥίνῃ depravari potuit. Occurit hujus „instrumenti nomen in Leonidae Tar. Epigr. XXVIII. „cujus partem laudat Suidas in hac voce, quae H. Ste„phano in Thesauro omissa. ῥίνη vero aurificum instru„mentum est.“ *Br.* Docta emendatio; an vera, haud dixerim. Rudi se manu elaboratum dicit Priapus, securi similibusque instrumentis, non iis, quae artifices elegantiorum usurpant operum. ῥίνη autem non solum limam significat, sed etiam asperam limaeque similem *squatinae* cutem (*Hesych.* ῥίνη. ἰχθύος δορά. Cf. *Athen.* L. VII. p. 319. E.), qua *ligna et ebora poliebant* veteres, docente *Plinio* H. N. IX. 12. 14. Eandem esse τὴν ῥίνην et *squatinam* sive *squatum*, apparet ex eodem

L. XXXII. 53. T. II. p. 595. *Rhina, quem squatum vocamus.* ubi *Harduinus* excitavit *Isidor.* L. XII. Origg. 16. *Squatus dicitur, quod sit squamis acutis, unde et ejus cute lignum politur.* Hinc, ni fallor, abunde patet, recte scribi:

σύκινος, οὐ ῥίνῃ πεπονημένος.

Quae sequuntur, οὐδ' ἀπὸ μίλτου, non ad rubrum colorem referenda, quo Priapi simulacra tingi solebant, sed ad canones rubrica coloratos. Cf. not. ad *Leonid. Tar.* Ep. V. 3. T. I. P. II. p. 61. Solebant autem statuarii in marmoris trunco lineas rubro ducere, quibus illum in quadrata dividerent; id quod etiam hodie a statuariis fieri solet. Hoc igitur quoque ad artificium statuae elaborandae facit. — V. 4. ξοΐς. μεταλλικὸν σκεῦος ἢ λιθουργικόν. *Hesych.* Ex nostro loco apparet, τὴν ξοΐδα etiam ad lignum scalpendum esse adhibitam. *Falcem* appellat *Propert.* IV. 2. 59. ubi Vertumnus: *Stipes acernus eram properanti falce dolatus.* — ποιμενική. *Ego haec, ego arte fabricata rustica, Ego arida, o Viator, ecce populus.* *Catull.* in Lus. LXXXV. *Quercus arida, rustica conformata securi.* Ibid. LXXXVI. — V. 5. „Vulgo ἀγρεῖος γέλασον· μετὰ δ' εὐκλείους πεφύλαξο. Sine sensu." *Br.* Schol. Wechel. etiam ἀχρεῖος legi notavit, quod probat *Huetius* p. 30. minus commode tamen *Horatii lignum inutile* comparans. ἀχρείως γέλασσον dictum ad imitationem *Homeri* Od. Σ. 162. ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσεν. i. e. ἄκαιρον καὶ πρὸς οὐδεμίαν χρείαν. *Eustath.* p. 663. 45. Hinc vocabulum procudit *Cratinus* ἀχρειόγελως ap. *Hephaest.* p. 48. quod *Suidas* interpretatur: ὁ ἐπὶ τοῖς ἀχρήστοις καὶ μὴ σπουδαίοις γελῶν καὶ χαίρων. — Quod sequitur ap. nostrum φυτὰ πεφύλαξο, etiam debetur *Scholiastae*, qui ut diversam lectionem protulit, quod equidem pro mera glossa habeo. Scribendum enim, ne litera quidem mutata:

ἀχρείως γέλασόν με· τὰ δ' — πεφύλαξο
σίνεσθαι, μὴ καὶ σαρδάνιον γελάσῃς.

τὰ δὲ, *haec*, ſcil. olera, ad quae digitum intendit. Supereſt εὐκλείους, in quo haeremus. *Anonym.* Bibl. Bodl. εὐκλείας in marg. notavit, neſcio quo ſenſu. Nec cl. editoris emendatio ſatisfacit. Fortaſſe emendandum:

τὰ δ', εἴ γε κλύεις, πεφύλαξο.

Inepti iſtius riſus tibi do veniam; at baec olera, ſi me audis, ne laedas cave; ne forte, injuriam gravi poena luens, Sardonium riſum rideas. Εἴ γε κλύεις, quod a vulgata proxime abeſt, his minis aptiſſime inſeritur. Similiter Hortorum Deus in Luſibus nr. LIII.

Quare, qui ſapiet, malum cavebit,
Cum tantum bic ſciet eſſe mentularum.

Plaut. Menaech. I. 2. 13. *Malo cavebis, ſi ſapis, virum obſervare deſines.* Viri nomen Eucleïs, nunquam a me lecti, hîc nobis obtruſit *H. Grotius*, cujus felix alias ingenium in hujus carminis interpretatione deſidero:

Hic ego ſum poſitus ſervare ſed eminus bortum:
Nunc talis, qualem, qui prope es, ipſe vides.
Ficus eram, nec lima Deum, nec fecit amuſſis,
Sed paſtorali ducta dolabra manu.
Quantumcumque cupis, ride: ſed ab Eucleïs borto
Nil cape, ne riſus ſit tibi Sardonius.

Finis Primae Partis Tertii Voluminis.